

Giới thiệu Duệ Mẫn Hoàng Quý Phi

Duệ Mẫn Hoàng Quý Phi là tác phẩm kể về trên đường trở về, hần bị ám sát, trong lúc nguy cấp, nàng từ trên trời giáng xuống cứu hần. Trong khoảng khắc đó, hần phát hiện bản thân nàng đang ở trong vương phủ, chính là sườn phi hai tháng trước vương phi của hần mới cưới vào vương phủ, cũng chính là cô gái mà hai tháng trước hần đã gieo cho nàng một mối nhục lớn nhất của nữ nhân, nàng liệu có tha thứ cho hần? Chuyện kể về nàng – một cô gái mạnh mẽ, nàng nói: Nếu hần đã có ta mà vẫn còn đi trêu chọc nữ nhân khác, ta sẽ giết chết hần! Hần là một nam nhân lòng ôm chí lớn lại giỏi về nghệ thuật, hần nghĩ dùng một câu hứa hẹn của cả một đời này để đổi lấy nàng chân thành tương trợ cướp lấy thiên hạ, quả thật rất đáng giá. Có thiên hạ, thì sợ gì không có, chỉ là hần và nàng, đến tận cùng là đến lúc nào đã động chân tâm? Hai người từ lợi dụng lẫn nhau đến tình sâu ý đậm, từng bước từng bước, trong gió tanh mưa máu đã nhận ra rõ tình cảm của mình, trải qua sanh tử khảo nghiệm, trong nghiệp lớn bình định thiên hạ, cuối cùng tình yêu của bọn họ cũng đã hướng tới trọn vẹn. Là truyện ngôn tình rất ấm áp, trải qua rất nhiều gian khổ, lại khiến cho con người ta cảm thấy hạnh phúc lạ thường. Đây hẳn là một truyền thuyết về một đế vương đối với cô gái cả một đời toàn tâm toàn ý không hề thay lòng. Người đọc sẽ đắm chìm từng câu chữ, từng tâm tư của kẻ lụy tình, tưng cả nhan sắc. Truyện mới nhất luôn là truyện khiến độc giả cảm thấy tò mò, cảm thấy muốn tìm hiểu, muốn chinh phục. Khác với Đoạt Vợ Cô Gái Yêu Phải Em Rời và Ngày Kết Hôn Không Năng, truyện dẫn dắt người đọc đến với nội dung mới mẻ, khai thác chiều sâu nội tâm nhân vật một cách nhẹ nhàng đầy hàm ý, khiến người đọc cảm thấy thích thú khi chiêm nghiệm.

Bạn đang đọc truyện *Duệ Mẫn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 1: Bờ Sông Thì Thầm Tâm Động

Giang Nam bước vào cuối xuân, tháng tư trời xanh biếc, muôn hoa đua nhau khoe sắc thắm, cây cỏ sum xuê, đầm chồi nảy lộc.

Màn đêm lặng lẽ buông xuống. Những cánh chim mỏi morn bay về rừng tìm chốn nghỉ ngơi. Cảnh vật càng thanh tĩnh gấp bội. Sao đêm dày đặc. Dưới ánh sáng ấy, con ngời màu lam của Thượng Huyền Nguyệt Như đặc biệt tỏa sáng, toát lên vẻ trong trẻo lạnh lùng.

Dưới chân núi rộng lớn, một con sông nhỏ từ hướng tây chảy dài theo hướng đông xuyên qua rừng cây rậm rạp. Tiếng nước chảy leng keng. Âm thanh tĩnh khiết réo rắt ấy phảng phất có thể rửa sạch bụi bân tâm hồn.

Bên bờ sông, một đồng lửa ở giữa rừng cây đang nhảy múa phát ra ánh sáng ấm áp, thỉnh thoảng lại tuôn ra tiếng vang đi đùng.

Trên ngọn lửa đặt hai nhánh cây tạo thành giá đỡ. Phía trên là một thanh gỗ xâu một con gà rừng đang bị nướng trên ngọn lửa. Dầu trơn chảy xuống, ngọn lửa lập tức phát ra tiếng kêu “Xèo xèo”. Hương thơm theo đó bay lên, theo gió đêm phất tán.

Một vị cô nương áo trắng ngồi bên đồng lửa. Mặc dù từ xa nhìn lại chỉ thấy bộ dáng yếu đuối. Nàng chỉ ăn mặc đơn giản nhưng lại mơ hồ để lộ ra mấy phần khí chất thoát tục. Chiếc khăn che lại hơn phân nửa khuôn mặt, chỉ hé lộ ra đôi lông mày tình anh cùng đôi mắt thâm thúy sáng ngời. Mái tóc đen dài dùng một cây trâm ngọc bích vén lên một nửa, một nửa sót lại bên vai nhẹ nhàng khoan khoái mang theo vài phần tự nhiên quyến rũ. Trên thực tế, một cái khăn che mặt cũng không thể nào hoàn toàn che đi khuôn mặt nàng, ngược lại còn làm tăng thêm vài phần bí ẩn, tựa như hoa mai trên đỉnh núi tuyết đầu mùa, lại giống như những con sóng xanh Bạch Liên. Chỉ một phần khí chất tinh khiết kia, trong lúc vô tình, cũng đủ làm lay động lòng người.

Nàng dựa lưng vào một thân cây lớn. Một con ngựa toàn thân màu đen như mực với thân hình dáng cao lớn khỏe mạnh đang gặm cỏ non dưới chân. Một đôi mắt đen láy chớp chớp ở đồng lửa chiếu rọi xuống nên hiện ra mấy phần tình nghịch như trẻ con lại có lúc trong suốt giáo hoạt. Thỉnh thoảng nó nhìn sang chủ nhân của mình. Hoặc là nó vẫy vẫy cái đuôi tạo ra tiếng phỉ phỉ trong mũi như không chịu cô đơn một mình tồn tại.

Mùi thơm từ thịt nướng tỏa ra ngày càng nhiều giữa lúc bụng đói vang lên đầy hấp dẫn, như đang mời gọi chủ nhân mau mau ăn mình. Nữ tử áo trắng hít một hơi thật sâu. Mùi vị thịt nướng này càng làm người ta thỏa mãn muốn ăn nhiều hơn. Cuối cùng nàng cũng đem phần thức ăn ngon này từ trên lửa lấy xuống. Nàng ôm bảo kiếm vào lòng, gỡ xuống cái khăn che mặt rồi nhanh chóng cầm đũa gắp lên cắn một cái.

Mùi vị khi ăn thật ngon giống như mình nghĩ. Miệng nàng cong lên bất giác để lộ mấy phần thỏa mãn đơn thuần vui vẻ.

Đáng tiếc thay, còn chưa ăn được miếng nào, nụ cười trên mặt nàng chợt khựng lại. Trong giây phút đó, cả khuôn mặt liền trở nên ngưng trọng. Nàng hơi nhíu mày, quay đầu lại, ánh mắt bén nhọn chiếu thẳng tắp về hướng bờ sông phía nam...

Không lâu sau, một trận tiếng vỗ ngựa hỗn loạn từ con đường nhỏ phía nam truyền đến

Giờ phút này đây, nữ tử áo trắng cũng đã khôi phục dáng vẻ ban đầu, thanh thản mà thích thú dựa lưng vào phía sau cây đại thụ nhân nhả ăn gà nướng. Nàng nghe thấy tiếng bước chân của người và ngựa đang chạy tới đây cũng không có quay đầu lại nhìn một cái.

“Y...” Một con ngựa màu đỏ thẫm hí lên rồi dừng lại ở trước mặt. Ngồi trên lưng ngựa là một nam tử một thân áo xanh phong trần mặt mũi. Nam tử khoảng 27, 28 tuổi thân hình cao lớn khôi ngô, mày rậm mắt to, ánh mắt sắc bén. Hần xoay người lại phía sau cung kính nói với nam tử ngồi trên con ngựa màu trắng: “Chủ nhân, nơi này có con sông nhỏ. Tôi nay chúng ta nghỉ ngơi ở trong này đi”

Lúc này trên một con ngựa khác, một người đàn ông trung niên diện mạo bình thường nhưng lại khôn khéo đưa mắt về phía cô gái bên kia một cái, sau đó

nhỏ giọng nói với nam tử sau lưng: “Chủ nhân, cô gái đối diện mặc dù trẻ tuổi, nhưng thần thái sợ là người từng trải. Nhưng mà không có sát khí, chắc hẳn không vì chúng ta mà đến...”

Người được tôn là chủ nhân là nam tử mặc tử sam, vóc người cao lớn, tướng mạo anh tuấn. Mặc dù phong trần mệt mỏi, hơn nữa giống như bị thương trên vai, nhưng giờ tay nhắc chân lại mơ hồ mang theo khí chất vương giả. Lẽ ra tình cảnh có chút chật vật nhưng trong mắt cũng chỉ có tĩnh táo cùng kiên định, tuyệt đối không có hốt hoảng cùng suy sút. Hắn ngưng mắt nhìn nửa khuôn mặt của nữ tử bên kia sông, khẽ gật đầu một cái nói: “Được, mọi người xuống ngựa, tối nay nghỉ ngơi ở đây”.

Nữ tử áo trắng vứt bỏ xương trong tay, không chút hoang mang lấy () rửa tay. Lúc này mới mang theo cái khăn che mặt một lần nữa từ từ quay đầu nhìn nhạ nhìn bảy người bên bờ kia một cái, vô ý cùng ánh mắt thăm dò của nam tử kia gặp nhau.

Tử sam nam tử thần sắc lạnh nhạt thu hồi ánh mắt củ mình, nhưng trong lòng không khỏi thoát ra một tia dao động. Mặc dù không thấy rõ dung mạo của nàng, nhưng thần thái lạnh nhạt của nàng lại tựa hồ ẩn chứa sự cao ngạo đơn độc. Đó là là một loại đơn độc cùng kiên trì lặng lẽ toát ra từ trong xương, mặc dù đang ở trong ngàn người vẫn như vậy mà cô độc. Hắn không cách nào tưởng tượng được sự cô tịch lại lộ ra trên người một cô gái còn trẻ tuổi như vậy. Để hắn liên lập tức liên tưởng đến mình. Vì thế hắn ở trên người một cô gái xa lạ nhìn thấy cái bóng của mình có thể nào không cảm thấy rung động? Nhưng là một cô gái giang hồ tuổi còn trẻ làm sao có thể... Hắn lắc đầu một cái chắc là bản thân đã nhìn lầm rồi! Suy nghĩ chỉ tồn tại trong nháy mắt, tử sam nam tử xoay người đối với sáu thủ hạ nói: “Trước xử lý vết thương, sau đó nói lửa”.

Cô gái mặc áo trắng bên kia bờ sông, “Chủ nhân, chúng ta cũng muốn nói lửa sao?” Phía sau, một thiếu niên khoảng mười lăm, mười sáu tuổi quát ngựa chạy tới hỏi, thần sắc rất là mong đợi.

Tử sam nam tử mỉm cười gật đầu, lại không nhìn được thờ dài trong lòng. Rồi sau đó, hắn quay đầu nhìn về trung niên nam tử khôn khéo đó hỏi: “Dụ Dương, thương thế của người như thế nào?”

“Chủ nhân yên tâm, không có thương tổn đến phế phủ...” Dụ Dương từ phía sau ngựa nam tử trung niên kia nhô đầu ra, sau đó suy yếu đáp một câu.

Tử sam nam tử gật đầu một cái, xuống ngựa phân công: “Chu tiên sinh chiếu cố Dụ Dương. Dẫn Tiếp, người cùng Tần Cánh đi một chuyến có thể hay không có thức ăn nhưng không cần phải đi quá xa. Dương Tán phụ trách nổi lửa, Thu Hồ phụ trách cảnh giới”

Mấy người đi xuống ngựa lĩnh mệnh của mình. Thì ra là thanh y nam tử tên Dẫn Tiếp, trung niên nam tử khôn khéo họ Chu. Dương Tuấn khoảng 23, 24 tuổi màu da đen bóng, vóc dáng khôi ngô, mà Tần Cánh cùng tuổi lại có dáng người cùng hắn ngược lại, vóc dáng cao gầy, da thịt hơi trắng nõn. Mà thiếu niên thân hình đơn bạc hé ra gương mặt trẻ con tên gọi Thu Hồ.

Sau khi nghe tử sam nam tử phân công tựa hồ cũng thanh tĩnh lại. Nàng nhìn trong tay ít đi một cái đùi gà gà nướng, lại vội vã quét mắt liếc mấy nam tử bờ bên kia một cái, dứt khoát đi đến dưới gốc cây địa thụ, gạt cái khăn che mặt vội vã cắn ăn

Nàng tựa hồ một chút cũng không để ý đến mấy người bờ bên kia, dường như hết sức chuyên chú ăn gà nướng trong tay, lỗ tai lại thủy chung chú ý lắng nghe thanh âm từ bờ bên kia truyền tới, đã sớm đem mấy người đối phương phân biệt rõ ràng. Chẳng qua là khi nghe đến hai chữ Dẫn Tiếp thân thể của nàng cứng một cái, rồi sau đó không nhìn được nhìn trộm sang bờ sông bên kia. Nàng cố ý nhìn thử xem vị Dẫn Tiếp đã đi khuất chỉ còn có bóng lưng kia, còn có nam nhân tử sam đã cùng nàng đối diện. Dẫn Tiếp ? Dịch Dẫn Tiếp ? Là hắn sao? Chẳng qua là, sao bọn họ lại tới nơi này? Sau lưng còn có người đuổi giết.....

Dụ Dương trọng thương thất lưng bên phải, những địa phương khác trên thân thể bị những vết thương nhỏ nhiều không kể xiết, bởi vì không kịp thời xử lý vết thương đưa đến mất máu quá nhiều, giờ phút này đã gần hôn mê. Chu tiên sinh đơn giản dọn dẹp vết thương cho hắn, sau đó thoa thuốc trị thương, tử sam nam tử cũng đang ở một bên giúp một tay.

Không lâu sau, Dương Tán ôm một bó củi khô trở lại, thuần thực nhóm lên một đống lửa.

Vết thương của Dụ Dương rốt cục xử lý xong. Chu tiên sinh ngẩng đầu lên, thật dài thở phào một hơi, sau đó nói với tử sam nam tử: “Chủ nhân, miệng thương của ngài cũng phải chữa mới được!”

“Chẳng qua chỉ là chút thương tổn ngoài da mà thôi.....” Tử sam nam tử nhàn nhạt trả lời, mang theo vài phần hờ hững, tựa hồ không để ý lắm, nhưng vẫn đứng dậy đi về hướng bờ sông.

Lại một lát sau, Dịch Dẫn Tiếp cùng Tần Cánh trở lại, trên tay xách theo vài con chim, có lớn có nhỏ. Lúc này, những động vật khác cũng đã về hang ổ, bọn họ không thể làm gì khác hơn là làm cho những chú chim giật mình bay tán loạn, liền phi thân bắt lấy.”Chủ nhân đâu?”

“Xử lý vết thương rồi.” Chu tiên sinh nhanh chóng chạy tới giúp một tay.

Dương Tán cùng Chu tiên sinh giúp đỡ đem những thứ sẵn được đến bên bờ sông nhỏ lông rửa sạch, trên mặt đều mang theo nụ cười mong đợi mà lại thỏa mãn.

Dịch Dẫn Tiếp nhìn Dương Tán vừa nhỏ lông vừa ừng ực nuốt nước miếng, cười trêu nói: “Uy uy uy, chú ý một chút, chúng tôi cũng không muốn ăn nước miếng của người!”

“Ta nào có chấy nước miếng? Hừ! Người còn không phải giống ta sao!” Dương Tán không phục trợn mắt nhìn Dịch Dẫn Tiếp cái, sau đó mình cũng cười. Cũng không trách bọn họ, kể từ khi bị mật thám Nam Vương phát hiện tung tích tới nay, mấy ngày nay bọn họ luôn không ngừng tránh né đuổi giết, chưa từng ăn qua một bữa cơm thật ngon, nghĩ đến tối nay có thể ăn được thịt nướng, ai cũng không nhìn được vui mừng trong lòng.

Chu tiên sinh cùng Tần Dực phá lên cười, ngay cả Dụ Dương nằm nghỉ ngơi bên cạnh đồng lửa cũng nhẹ nhàng nâng lên khóe miệng cười. Còn sống, là tốt rồi.....

Vậy mà, niềm vui như thế lại vô cùng ngắn ngủi, nhớ tới lúc đi ra ngoài mang theo nhiều huynh đệ như vậy, hôm nay chỉ còn sót mấy người bọn họ tâm tình của mọi người rất nhanh chóng trầm xuống.

Vào thời khắc này, một trận tiếng vỗ ngựa dồn dập truyền đến, trong lòng mọi người căng thẳng, vội vàng đứng dậy nhìn quanh “Chỉ có một con ngựa!” Dịch Duẩn Tiếp cau mày nói, “Chu tiên sinh, ông đi tìm chủ nhân nhanh lên! Không nên để cho ngài ấy trở lại!”

Dịch Duẩn Tiếp, Dương Tấn, Tần Cảnh đều đề xuống những chú chim đang rửa sạch, cầm binh khí của mình trong tay thật chắc, bày trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Một con ngựa trắng dần dần hiện rõ ra, sau đó là một vị nam tử dung mạo tuấn mỹ trẻ tuổi, khí chất mang theo vài phần ôn nhã trời sanh. Chỉ thấy trong tay hắn xách theo một thanh ngân sao bảo kiếm, thần sắc trên mặt vội vàng mà lo âu. Hắn vội vã quét mắt liếc bọn Dương Tấn, khẽ nhíu mày, ánh mắt lại nhanh chóng dời đi, lúc nhìn thấy bạch y nữ tử bờ bên kia thì hoàn toàn thanh tĩnh lại.

Dịch Duẩn Tiếp đang định hỏi thăm lai lịch ý đồ của đối phương theo quy củ giang hồ, lại thấy hắn ta đánh ngựa lướt qua sông nhỏ, đi thẳng tới trước người bạch y nữ tử bờ bên kia.

“Là đồng bọn nữ nhân kia.” Tần Cảnh trầm giọng nói. Rất rõ ràng, nàng kia cùng nam tử chạy tới này mặc y phục màu sắc kiểu dáng giống nhau, thậm chí ngay cả bảo kiếm trong tay cũng là một khuôn mẫu đúc ra ngoài.

Dịch Duẩn Tiếp không ngừng quan sát đôi nam nữ bờ sông bên kia, trong bụng có chút cảm giác quen thuộc, nhưng lại nghĩ mãi cũng bắt không được đầu mối. Minh rớt cuộc đã gặp qua hai người kia ở nơi nào đây? Bờ sông bên kia, bạch y nam tử thông thả nhảy xuống ngựa, trên gương mặt ôn nhu nhã nhặn mang theo vui sướng chân thành, chỉ nghe hắn kích động nói: “Sur muội! Cuối cùng huynh cũng đuổi kịp muội rồi!”

Trong giọng nói âm áp của hắn mang theo vài phần từ tính, trong đó lại hàm chứa vui sướng cùng tình cảm sâu nặng, rất dễ nghe

Bạch y nữ tử rất là bất đắc dĩ nhìn hắn một cái, tiếp theo lại cúi đầu, nhàn nhạt nói: “Huynh đuổi theo làm gì?”

“Sur muội, muội thật sự phải đi về lập gia đình sao? Vài tháng nữa ‘Bách Hoa hội’, lần này ta nhất định cố gắng tranh thủ đoạt được ngôi vị đầu tiên.....”

“Lâm sư huynh!” Bạch y nữ tử cắt đứt lời của hắn, như có chút tức giận. Sau đó nàng đứng dậy bỏ đi,, đồng thời vô tình hay cố ý liếc bờ sông bên kia một lần nữa.

Chương thứ nhất: Bờ sông thì thâm tâm động (hạ) Nam tử áo tím cởi quần áo xuống sông rửa sạch vết thương. Nước suối tháng tư còn có chút lạnh, nhưng tưới vào trên vết thương nóng rực lại mang đến một tia thoải mái lạnh như băng, hắn không khỏi thoải mái thốt ra một tiếng thở dài. Tĩnh tế xem ra, thì ra là không chỉ trên vai hắn có thương tích, toàn thân cao thấp cơ hồ khắp nơi đều là vết thương, nhưng đều là tổn thương da thịt mà thôi, chỉ có vết thương trên bả vai là tương đối sâu, đến thời khắc này còn đang rỉ máu.

Chu tiên sinh lặng yên không một tiếng động đi đến bên bờ, nhỏ giọng nói: “Chủ nhân, phía nam có người cưỡi ngựa tới đây, không biết là địch hay bạn, ngài ngàn vạn lần đừng lên tiếng.”

Nam nhân áo tím ngưng thần nghe xong, nhanh chóng trở lên bờ, núp ở phía sau một tảng đá lớn, yên lặng mặc quần áo.

“Chủ nhân, thuộc hạ quay lại xem, ngài đợi lát nữa hay đi qua!” Nói xong, Chu tiên sinh cẩn thận quay lại.

Nam nhân áo tím nhẹ nhàng gật đầu đầu không nói gì. Tình huống lúc này không rõ, ẩn mình trước thì tốt hơn, nếu thực sự có truy binh chạy tới, hắn không có ở đây, mọi người cũng có thể phân tán thoát được. Lần này hắn thực sự là mạo hiểm, hắn không nên mang theo nhiều người như vậy đi đến Giang Nam điều tra tình hình địch, vốn là hơn hai mươi người đi theo hắn, hôm nay chỉ còn sót sáu người ...

Không lâu sau, nam tử áo tím nghe thấy bờ bên kia truyền đến tiếng bước chân của hai người. Người đến dường như cũng không có ý ẩn núp, bước chân tuy nhẹ, nhưng vẫn có thể nghe rõ ràng. Nghe được, tiếng bước chân của một người trong đó tựa hồ còn mang theo vài phần tức giận.

Nam tử áo tím nhìn xuyên qua lùm cây rậm rạp nhìn sang, ở bên kia sông có một nữ tử cùng một nam tử tuấn mào tuấn tú nho nhã đi tới. Cầm bào màu trắng cùng một kiểu dáng, trên váy áo và ống tay áo đều thêu hoa văn thanh nhã, đai lưng màu lam đậm thắt thắt lưng càng tăng thêm cho hai người dáng vẻ tuấn nhã. Chỉ nhìn một cái, hắn liền hiểu một nam một nữ này ra cùng một sư môn. Chẳng qua là bản thân cũng từng lăn lộn trong giang hồ mấy năm, môn phái thích mặc áo bào trắng cũng đã gặp, nhưng trước giờ chưa từng nghe qua có môn phái nào lại yêu cầu các đệ tử đều phải đeo bảo kiếm kiểu dáng Ngàn Tinh giống nhau ...

“Sur muội!” Trong thanh âm của nam tử đã có mấy phần nóng nảy vội vàng.

“Được rồi, ở đây nói chuyện đi!” Bạch y nữ tử dừng bước lại, ẩn thân trong rừng cây tối, chỉ thi thoảng lộ ra một góc áo bào trắng trong đám cây.

“Sur muội, muội thật sự phải gả cho tên kia sao? Muội cũng biết rõ hắn đã có thể thiếp thành đoàn, tại sao muội tình nguyện đi làm tiểu thiếp cho người ta cũng không chịu tiếp nhận ta ...” Trong thanh âm vội vàng của nam nhân thậm chí còn mang theo vài phần giận dữ, làm cho người nghe trong lòng từng hồi chua xót khó chịu.

Nam tử áo tím thầm nói : Tình yêu trên đời này luôn như vậy, muốn nhưng không bao giờ chiếm được, có thì không biết quý trọng chút nào. Đáng tiếc vô số anh hùng hào kiệt thường thường chính là vì không bỏ được tình yêu nam nữ, cho nên đến cuối cùng đều sắp thành lại bại

“Chuyện này tự ta có tính toán. Huynh không cần quan tâm!” Nữ tử dường như có chút tức giận, thanh âm chợt trở nên lạnh lẽo, trong lãnh mạc là nhàn nhạt xa cách, hơn nữa thái độ rất kiên quyết.

Nghe đến đó, nam tử áo tím cũng không kìm được sinh lòng nghi hoặc. Một nữ tử cao ngạo như vậy, lại bỏ qua một vị sư huynh tài mạo xuất chúng như thế, đến cùng là nàng đang muốn gì? Người nàng phải gả có thể cho nàng cái gì?

“Sư muội, ta ... ta chỉ là hi vọng muội có thể hạnh phúc, hi vọng muội gả cho một nam nhân muội thích đồng thời cũng yêu muội ...” Thanh âm vốn ôn nhuận trở nên khàn khàn đau xót, giống như ngọn lửa đang đốt cháy trái tim của hắn.

“Ta đã quyết định, huynh không cần nói nữa.” Nữ tử thờ dài, giọng điệu cũng mang theo phần nhu hòa, tựa hồ còn có chút bất đắc dĩ, duy nhất không thay đổi chính là sự kiên trì.

“Ta biết sư muội từ trước đến nay tâm cao khí ngạo lại có hùng tâm tráng chí, nam nhân khắp thiên hạ có mấy người có thể lọt vào mắt muội, mọi người thích cũng chính là sự anh khí hiên ngang giấu dưới vẻ ngoài nhu nhược, nhưng muội như vậy làm sao có thể cam tâm làm thiếp cùng người khác tranh đoạt tình cảm? Mà nếu không tranh, chẳng lẽ muội cứ ủy khuất bản thân như vậy cả đời sao? Chẳng lẽ vì báo đáp ân tình sinh dục của cha mẹ ngay cả sư môn muội cũng muốn vứt bỏ sao?” Nam tử càng nói càng kích động, hai năm đắm chìm nên lại để xuống, giống như hận không tiến lên mấy bước túm lấy hai vai của nàng mà lay mạnh cho nàng tỉnh lại.

Nữ tử trầm mặc một hồi, cuối cùng khẽ thở dài : “Huynh yên tâm, Dịch Kinh Nhan ta vẫn chưa đến mức tranh đoạt tình cảm với người khác. Ta gả cho hắn, chỉ là vì có một thân phận đủ để cho hắn tin nhiệm có thể phụ tá hắn bình định thiên hạ, chưa chắc sẽ đáp bằng sự trong sạch và tình cảm của mình. Ta được sư phụ nuôi lớn, ở trong lòng ta sư phụ chính là mẫu thân. Những thứ khác có thể bỏ qua, mẫu thân sao có thể bỏ qua đây? Quy củ của sư môn huynh không phải không hiểu, nếu như hắn không tuân thủ quy củ của sư môn chúng ta, ta sẽ không để cho hắn đụng vào ta.”

Dịch Kinh Nhan, cái tên này đúng là có mấy phần ý vị xuất trần, rất xứng đôi với khí chất của nàng. Nam tử áo tím không khỏi ở trong lòng bình luận một phen.

“Nhưng mà ... vì đã tâm xưng bá thiên hạ của người nam nhân kia mà hy sinh hạnh phúc cả đời muội, đáng giá không? Nếu như chỉ bởi vì ... Hiếu đạo với ... phụ thân nàng. Cũng không phải làm đến như vậy ...” Thanh âm của nam tử vẫn đau xót như cũ, hơn nữa lúc nhắc tới “phụ thân” và “hiếu đạo” tựa hồ như ẩn chứa rất nhiều chất vấn.

“Ta là người cổ hủ như vậy sao? Thật ra thì ... Ta làm vậy vì chính ta ... Quyết định này của ta ngay cả sư phụ cũng không phản đối ... Huynh yên tâm, ta sẽ không để cho người khác bắt nạt đâu. Đối với ta mà nói, mặc dù hắn không phải là trượng phu tốt để lựa chọn, nhưng là hi vọng bình định thiên hạ ... Đối với tình cảm và hôn nhân ta đã không có ảo tưởng gì, chỉ cần có thể giúp hắn bình định thiên hạ, cho dù hi sinh hạnh phúc cả đời cũng không có gì ... Nữ nhân, không nhất thiết phải dựa vào tình cảm của nam nhân mới có thể sống! Giữa toàn bộ thiên hạ và tình cảm cá nhân, nặng nhẹ thế nào, ta luôn hiểu rõ!” Dịch Kinh Nhan lập tức phản bác, dường như đã sớm suy tính qua hậu quả, chẳng qua là trong lòng có kiên trì, vì vậy mặc dù tàn khóc, mặc dù không phải là điều trái tim mong muốn, cũng chỉ có thể kiên trì tới cùng, nào sợ hy sinh bản thân.

Nghe được lời này, nam tử áo tím cũng không kìm được ngăn ra. Nữ tử này lại có lòng dạ như thế? Rồi sau đó liền bắt đầu suy đoán : “Người nàng phải gả là ai? Ở trong mắt nàng, ai mới là hi vọng bình định thiên hạ? Chẳng biết tại sao, nghĩ tới đây, hắn tự nhiên cảm thấy có chút buồn bã, trong lòng không khỏi cảm thấy vắng vẻ, cũng không biết vì cớ gì?

Hiển nhiên, lời này cũng làm Lâm sư huynh giật mình. Thời gian hắn ngừng người lâu hơn so với nam tử áo tím, ánh mắt nhìn Dịch Kinh Nhan cũng mê mang dần, giống như có chút hoài nghi nữ tử trước mắt thật sự là sư muội mình quen biết sao? Cuối cùng, hắn cười tự giễu, trong nụ cười khổ sở như vậy, đau lòng như vậy. Chỉ nghe hắn thở dài một tiếng nói : “Không ngờ muội vẫn còn có tâm tư như thế ... Có lẽ, chỉ có nam nhân mạnh mẽ như thế mới xứng với muội được! Chúng ta, là không xứng với muội ...”

Dịch Kinh Nhan chỉ nhìn Lâm sư huynh một cái liền quay đầu đi, thần sắc lúc này như có chút không đành lòng. Trầm mặc một lúc lâu, lúc nàng quay đầu lại thần sắc đã trở nên lạnh nhạt mà kiên định.

“Thật ra thì ta không vĩ đại như huynh nghĩ đâu, ta thích cuộc sống vô cầu vô thúc, ta muốn ngao du thiên hạ, nhìn ngắm cảnh sắc trên thiên hạ, thưởng thức mỹ vị thiên hạ ... Chẳng qua là bây giờ còn chưa được, ngày nay thiên hạ chiến loạn, nơi nơi đều thương đau, sẽ chỉ làm lòng ta đau thì như thế nào có thể mang cho ta vui sướng cùng hạnh phúc? Sinh ra gặp loạn thế, chính là thời cơ tốt cho nam tử hán đại trượng phu phong tranh giành thiên hạ, mặc dù ta sinh ra là nữ nhân, cũng muốn rong ruổi sa trường, vì kết thúc thời loạn thế này mà trút ra một phần tâm lực ...”

Nam tử áo tím nhìn xuyên qua khe hở của tán lá thấy trên gò má nàng có một nụ cười nhạt nhưng kiên định, lời nàng nói ẩn giấu vẻ bất đắc dĩ cùng kiên định tựa như dòng suối chảy qua tim, đem sự khinh thường của hắn đối với nữ tử xóa đi hết thảy. Không ngờ trên đời này vẫn còn có một nữ tử có hùng tâm tráng chí lớn như vậy, bất luận là năng lực của nàng thế nào đi nữa, chỉ cần một phần lòng dạ này, chính là điều các cô gái khác không thể so sánh được

Lâm sư huynh nghiêm túc nhìn nàng, hồi lâu mới thở thật dài một tiếng. “Ta cho là sư muội ở nghĩa quân Giang Nam chẳng qua là nhất thời bốc đồng, thì ra là muội còn có ý định này”

Nghĩa quân Giang Nam? Tâm tình bình tĩnh của nam tử áo tím đột nhiên nảy lên một con sóng thần, nữ tử này lại có quan hệ với nghĩa quân Giang Nam?

“Sur huynh, nhìn bọn họ bị áp bách, bị nô dịch, huynh không cảm thấy đau lòng sao ? Mặc dù năng lực của ta có hạn, nhưng ta sẽ cố hết khả năng để trợ giúp bọn họ ...” Dịch Kinh Nhan khẽ thở dài, nhưng không tiếp tục giải thích.

Trầm mặc một hồi lâu, thanh âm gần như tuyệt vọng của Lâm sư huynh lần nữa truyền đến : “... Không còn có đường nào cứu vãn sao ?”

Dịch Kinh Nhan hơi do dự một chút, kiên định trả lời : “Ta biết con đường này không dễ đi, yêu cầu một người vương giả cả đời toàn tâm toàn ý bình định thiên hạ quả thật có chút làm khó người khác, nhưng vô luận thế nào ta chỉ có thể nhảy xuống. Ta chỉ có thể đi con đường này thôi, nào sợ hi sinh chính mình ...” Bởi vì đây là điều nàng đã luôn suy nghĩ, một con đường dễ dàng nhất.

Lâm sư huynh lẳng lặng nhìn nàng, nhìn nàng bình tĩnh nói tương lai, vừa nói hy sinh, trong lòng nàng thật ra thì cũng không ôm hi vọng gì ? Một khắc này, hần chợt phát hiện mình trước giờ chưa từng hiểu nàng. Giấu nằm đầm thật chặt ở phía sau, khớp xương bởi vì dùng sức mà mất máu, tái nhợt như vậy, khẽ run lại chỉ có thể dấu ở phía sau ... Hồi lâu, hần mới tìm lại được tiếng nói của mình : “Sur muội, để cho ta tiễn muội xuất giá có được hay không ?”

Nam tử áo tím khẽ cau mày, đã như vậy, còn không chết tâm ? Cho dù đây là một cô gái bất phàm, nhưng cũng không cần ăn nói khép nép như thế ? Ở trước mặt cô gái cao ngạo này, cảm không nổi bỏ không được không phải càng làm cho nàng khinh thường sao ?

Nhưng lần này nam tử áo tím đã đoán sai.

Chỉ thấy trên mặt Dịch Kinh Nhan lại có chút động dung, ánh mắt nàng phức tạp nhìn Lâm sư huynh thật lâu, cuối cùng vẫn lạnh nhạt nói : “Nếu sư huynh thật có lòng giúp ta, tối nay hãy rời đi, đến Giang Châu – Hồ Châu xem một chút, hôm nay chính là mùa lễ, ta rất lo Nam Vương sẽ nhân cơ hội này bất ngờ động thủ. ...” Nói đến chỗ này, trong giọng nói của Dịch Kinh Nhan không cách nào che được lo lắng cùng bất đắc dĩ.

Lâm sư huynh lẳng lặng đưa mắt nhìn nàng, tựa như muốn nhìn rõ từng nét mặt của nàng. Dội nàng nói xong, hần nhẹ nhàng gật đầu một cái, chán nản nói : “Mặc dù năng lực của ta có hạn, nhưng nếu là tâm nguyện của muội, ta cũng sẽ cố gắng đạt thành vì muội ...” Hần xoay người đi được hai bước lại đột ngột quay đầu lại, thấp giọng nói “Ta đi, muội phải bảo trọng ! Mọi việc, nên suy nghĩ cho bản thân.”

Dịch Kinh Nhan thở dài thật dài, sau đó mới từ từ đi theo. Chờ nàng trở về bên đồng lửa, Lâm Kinh Vân đã cười ngửa rời đi.

Nam tử áo tím đã được mùi nướng thơm gọi trở về, nhưng lúc này hần vẫn ngẩn người. Nữ tử kia là ai ? Nàng sắp phải gả cho ai ? Nàng cùng Giang nam nghĩa quân rốt cuộc là có quan hệ gì ? Lúc này hần nên ra tay làm quen với nàng hay tạm thời phớt người đi theo nàng chờ biết rõ tình hình hãy nói ...

Bạn đang đọc truyện *Duyệt Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 2: Nửa Đêm Nhận Ân Tình

Nửa đêm, hai đám lửa cách sông nhìn nhau. Dường như bầu trời cũng rơi vào trong giấc ngủ say, trong không gian trôi nổi hơi thở ấm áp dịu dàng, ngoài tiếng cành cây cháy rất nhỏ ra, chỉ có tiếng ếch đơn điệu cô quạnh kêu to.

Bên kia bờ sông, Dịch Kinh Nhan ôm bảo kiếm dựa vào đại thụ dường như đã ngủ say. Gió đêm thỉnh thoảng xuyên qua rừng cây lay động bạch sa cùng mái tóc đen dài của nàng, nâng lên, lại hạ xuống ... Chẳng biết tại sao, chỉ nhìn nàng, tâm liền cảm thấy an bình cùng nhu mềm kỳ lạ. Nam tử áo tím nhìn nàng gần một canh giờ, lúc này mới mơ mơ màng màng tiến vào mộng đẹp.

Đột nhiên, sâu trong rừng cây tối đẹp truyền đến một tiếng kêu sợ hãi : “Ai! Chủ nhân cẩn thận ! Có địch nhân đánh lên ...” Theo sau đó là một trận tiếng đao kiếm giao nhau, tiếng đánh nhau ở trong màn đêm yên tĩnh có vẻ cực kỳ kinh tâm động phách.

Chu tiên sinh cùng Dịch Dẫn Tiếp gần như cùng lúc nhảy dựng lên, nhanh chóng đứng trước người nam tử áo tím hình thành trận thể bảo hộ, đao kiếm của hai người cũng đã rút ra, trong nháy mắt ngón ngui đã chuẩn bị tốt để chiến đấu. Trong giây lát đó, tất cả mọi người đều tỉnh táo lại, Dương Tấn, Thu Hồ cũng sẵn sàng chiến đấu, đem nam tử áo tím bảo hộ vững chắc bên ở bên trong.

Trên thực tế, tốc độ của nam tử áo tím cũng không chậm hơn so với những người khác, tay hần cầm bảo kiếm tiến lên từng bước, bình tĩnh mà nhanh chóng phân công : “Dương Tấn, người bảo vệ tốt Dụ Dương (Dụ: 喻 Dương/Dạng: 汤) tìm cơ hội lao ra ! Thu Hồ, người phụ trách tiếp ứng Tàn Dực ! Đến lúc đó mọi người phân công nhau phá vây!”

“Không, chủ nhân, chúng ta phải bảo vệ người!” Dương Tấn cùng Thu Hồ kiên quyết lắc đầu, không chịu rời đi.

Nam tử áo tím nghiêm khắc trách mắng : “Đây là mệnh lệnh ! Bỏ vương không thể bỏ lại bọn họ không quản ! Vô công của ta cũng không kém hơn so với các người, hơn nữa trên người cũng không bị thương, có Dẫn Tiếp cùng Chu tiên sinh bảo hộ là đủ rồi.”

Dương Tấn cùng Thu Hồ vừa mới di động bước chân, ám khí của địch nhân đã phá không mà đến. Bảo kiếm của nam tử áo tím vung lên, ám khí đều bị đánh rơi. Ngay một thoáng đó, mấy tên hắc y bịt mặt cuối cùng cũng hiện thân.

Ba thanh trường kiếm đồng thời đâm về phía nam tử áo tím cùng Chu tiên sinh và Dịch Duẫn Tiệp bên cạnh hắn. Có ba người khác vây công Dương Tấn cùng Thu Hồ, nhiều chiêu trí mạng. Dương Tấn căn bản là không kịp bảo hộ Dụ Dương, cũng không có cách nào bảo hộ Dụ Dương, mà Thu Hồ cũng không ra được, hai người đành phải dựa lưng cùng chống lại tiến công của địch nhân.

Cũng may địch nhân dường như đối với Dụ Dương bị trọng thương nặng nằm trên mặt đất một chút hứng thú cũng không có, lúc này ngược lại hắn lại là người an toàn nhất. Nhưng chứng kiến chủ nhân cùng các huynh đệ bị vây công, hắn có lòng nhưng không đủ sức, cắn răng cố gắng nửa ngày cũng không dậy nổi, tâm lý thậm chí còn sốt ruột hơn so với những người khác.

Xem ra địch nhân là sát thủ chuyên nghiệp, không chỉ có kiếm pháp sắc bén, mà chiêu thức còn được huấn luyện một cách ngoan độc, không quá thời gian nửa chén trà, nam tử áo tím cùng Dịch Duẫn Tiệp đều đã bị thương, nhưng vẫn cố nén đau liều mạng cùng địch nhân. Bọn họ đều hiểu rõ, hiện giờ sinh tử đã đến ngay trước mắt rồi, trừ phi phát sinh kỳ tích, nếu không chủ tử bay người bọn họ đều phải bỏ mạng ở đây.

Lại là một tiếng đau đớn nặng nề mà ngán ngùi, eo Thu Hồ bị đâm một kiếm, đồng thời địch nhân cũng chết ở dưới kiếm của hắn.

Nam tử áo tím trong lòng vừa giận vừa vội, bắt đầu đánh không cần mạng, cứ tiến công, bỏ mặc phòng thủ. Kẻ tập kích trong lúc nhất thời bị hắn bức lui lại mấy bước, nhưng sau đó liền kịp phản ứng, bắt đầu càng tấn công hung hiểm hơn ...

Đúng lúc này, một tiếng vang nhỏ, ba mũi tên bắn thẳng về hướng nam tử áo tím.

Làm sao bây giờ ?

Nếu quay kiếm về phòng thủ, tất nhiên khó có thể tránh khỏi đường kiếm của sát thủ, nhưng nếu như không phòng thủ, hắn cũng phải chết không thể nghi ngờ. Vào thời khắc mấu chốt này, nam tử áo tím không có lựa chọn nào khác quay kiếm đánh roi ba mũi tên. Mắt thấy đường kiếm của sát thủ áo tím sắp xuyên qua thân thể hắn, Chu tiên sinh cùng Dịch Duẫn Tiệp đồng thời quát to một tiếng, cùng bỏ nhào tới, muốn dùng thân thể của chính mình đỡ một kiếm này cho chủ nhân ...

Đau đớn kinh hoàng không xuất hiện như trong dự liệu, ba người chỉ cảm thấy mắt hoa lên, ngưng thần nhìn lại thì phát hiện một nữ tử áo trắng đứng trước mặt.

Đây chính là nữ tử ngồi bên kia bờ sông, giờ phút này bảo kiếm của nàng đã ra khỏi vỏ, mũi kiếm nghiêng chắm đất, máu tươi nhỏ giọt từng chút một.

Sáu gã thích khách hoảng sợ mở to hai mắt, sau một lát, từ từ ngã xuống đất.

“Ngân diện Thánh nữ ? Ngươi ... Ngươi, vì sao lại ở chỗ này ?” Trên một gốc đại thụ phía trước truyền đến một thanh âm hoảng sợ.

“Giết người ngay dưới mắt ta, Tất Phong quả là có gan nhỉ ! Quay về nói cho chủ tử của ngươi, sau này Tất Phong tốt nhất chớ đặt chân tới Trung Châu, nếu không ... Hừ, ta thấy một người giết một người!” Thanh âm của Dịch Kinh Nhan trong trẻo bằng hàn giống như băng trên tuyết son, đi vào lỗ tai tựa như dung nhập tận xương tủy trong người, đòi này khó có thể quên.

Một bóng đen bay xuống từ trên cây, hoảng sợ đáp. “Vâng ! Tiểu nhân nhất định sẽ bảo đảm chủ nhân lời của Thánh nữ ! Nếu Thánh nữ không có phân phó khác, tiểu nhân, tiểu nhân trở về đi bảo bảo cho chủ nhân ...” Ngân diện Thánh nữ trước giờ hoạt động ở vùng Giang Nam, nhiều lần phá hủy nhiệm vụ của Tất Phong bọn họ, chủ nhân tổ chức nhiều lần truy sát đều không thành công, ngược lại còn tổn hao binh tướng. Từ đó Tất Phong bọn họ cũng giảm bớt nhiệm vụ ở Giang Nam, tận lực tránh khắc tinh này, nay mới chuyển mối làm ăn sang đường khác, bây giờ nàng lại đưa Trung Châu vào phạm vi bảo hộ, không phải muốn bọn họ đóng cửa hoàn toàn chứ?

“Cứ trở về như vậy, chỉ sợ ngươi chuyển lời không đủ!” Dịch Kinh Nhan bắt đầu dĩ thử dài một tiếng nói.

Mọi người còn đang nghi hoặc, chợt nghe bóng đen kia đột nhiên ‘A——!’ hét thảm một tiếng, đã gãy một cánh tay.

“Lưu cái mạng nhỏ của ngươi lại cho người trở về báo tin, ngươi nên cảm thấy may mắn.” Dịch Kinh Nhan hời hợt nói, “Cút đi!”

Nam tử áo tím chỉ thấy thân thể Dịch Kinh Nhan hơi lắc một cái, trường kiếm trong tay kéo ra một luồng ánh sáng bạc, lập tức đã trở lại chỗ đứng vững, ở trên mặt đất phía trước đã có thêm một cái tay đứt lìa.

Hắn chưa từng gặp qua thân pháp mau lẹ như thế, chỉ sợ không chênh lệch qua nhiều với sự phụ của hắn. Quả thực nhìn không ra, nàng trẻ tuổi như vậy, mà có võ công xuất thần nhập hóa như thế. Nếu, nếu nữ tử này có thể ở lại bên cạnh hắn, thì hắn cũng không phải sợ bị truy sát, mà với võ công của nàng nếu là muốn ám sát người kia, thì ai có thể trốn được ...

Nữ tử này tuyệt đối không giống với nữ tử khác, nàng có thể giống nam tử trở thành cánh tay cho hắn. Chỉ tiếc, nàng đã chọn chủ nhân, còn kiên định như vậy. Nếu hắn muốn thu nàng vào dưới trướng, chỉ sợ phải phí một chút tâm tư. Là một người nữ tử, có lẽ không đáng giá, nhưng mà là nàng, tuyệt đối có giá trị ! Nhưng mà, không biết nàng tuyền phiến vương nhà ai ... Trung Châu Nghi An vương Tiêu Dật Phi hay là Yến vương Dương Tinh Vân ? Dật Phi là biểu đệ của hắn, Yến vương là tử thù của hắn và Dật Phi, nàng cứu hắn là vì Nghi An vương sao ? Nàng nói Tất phong không được đặt chân tới Trung Châu, chẳng lẽ nàng thật sự muốn gả cho Dật Phi ?

Nếu người nàng phải gả thật sự là Dật Phi, hắn nên làm thế nào đây ? Dật Phi có ân với hắn, nhưng mà cứ buông tha nàng như vậy, hắn không cam lòng ...

Dịch Khanh Nhan chậm rãi xoay người, kiểm tra vào vỏ. Mọi người lúc này mới phát hiện mạng che mặt trên mặt nàng đã không thấy, đổi lại là một mặt nạ bằng bạc tinh xảo, che đi non nửa khuôn mặt, lộ ra hai mắt sáng ngời, đôi môi hồng nhuận, cái cằm tinh xảo. Mặc dù không thể hoàn toàn nhìn rõ dung mạo của nàng, toàn thân nàng lại phiêu nhiên một khí chất độc lập cao thượng, tựa như thần nữ hạ phàm.

Chỉ thấy nàng lấy ra một bình sứ trắng hoa xanh từ trong lồng ngực, ném cho Dịch Duẫn Tiếp, nói: “Nhanh chóng bôi thuốc đi! ta sẽ bảo hộ các người quay về Dục Dương.”

Dịch Duẫn Tiếp sững sờ nhìn Dịch Khanh Nha, vì sao nàng lại đưa thuốc cho hắn? Vì sao lại là hắn?

Ánh mắt nam tử áo tím phức tạp nhìn chăm chú Dịch Khanh Nhan. Nàng cứu hắn, còn muốn hộ tống bọn họ quay về Dục Dương? Vì sao? Tiệm đường hay là bởi vì nguyên nhân khác? Hiện giờ thực lực Dục Dương không thể gọi là cường đại, nàng sẽ không phải tuệ nhân thức anh hùng trúng ý hắn chứ? Nhưng mà nghe nàng ở bên bờ sông nói chuyện cùng sư huynh, nàng không phải phải đi về lập gia đình sao? Hắn cũng không có dự định nạp phi... Nhưng bất kể thế nào, là nàng trong thời khắc nguy cấp từ trên trời giáng xuống cứu tính mạng của hắn, là nàng đem sinh mệnh cùng giấc mộng trả lại cho hắn một lần nữa. Bởi vì nàng là nữ tử, bởi vì mạng trong tim hoài bão, hắn không thể chỉ đơn thuần xem nàng là ân nhân cứu mạng, đã tâm yêu thích chinh phục của nam nhân rực rộ. Vào giờ khắc này, hắn sâu sắc biết mình muốn nàng bao nhiêu! Lúc này đây, hắn thật sự muốn một nữ nhân, một nữ nhân vẫn còn chưa rõ dung mạo, một nữ nhân có tên gọi là Dịch Khanh Nhan.

“Đa tạ ân cứu mạng của cô nương, xin hỏi quý tính cô nương?” Nam tử áo tím chấp tay, mặc dù một thân quần áo đã loang lổ vết máu, nhưng không hao tổn gì khí chất ôn nhã bình tĩnh của hắn.

Dịch Khanh Nhan nhướn mày nhìn hắn một cái, đột nhiên đề khí thả người, đã biến mất ngay tại chỗ. Nam tử áo tím lập tức xoay mặt về phía bờ sông bên kia, liền thấy thân ảnh màu trắng đã trở lại bên cạnh đồng lửa, nàng không nhìn lại bên này một cái, ôm bảo kiếm dựa lưng vào đại thụ nghỉ ngơi như cũ, chỉ để lại cho hắn nửa bóng dáng.

“Chủ nhân, thỉnh bôi dược!” Dịch Duẫn Tiếp đã mở bình sứ trắng kia ra, phát hiện bên trong đúng là dược tốt cho vết thương bởi đao.

Nam tử áo tím yên lặng tiếp nhận cái bình sứ trắng xinh xắn kia, lúc này mới đột nhiên nghĩ đến một vấn đề – vì sao nàng lại đem thuốc trị thương cho Duẫn Tiếp? Dịch Khanh Nhan, Dịch Duẫn Tiếp? Chẳng lẽ bọn họ biết nhau?

“Duẫn Tiếp? Người quen nàng?” Chu tiên sinh khó hiểu nhìn Dịch Duẫn Tiếp, hỏi ra nghi hoặc của mọi người.

Dịch Duẫn Tiếp lắc đầu: “Không biết.”

“Đúng rồi, ta nhớ người hình như còn có một muội muội, tên gọi là gì?” Trong lòng nam tử áo tím đột nhiên hiện lên một đạo kinh hỉ, có thể hay không... Có thể mình mới là người may mắn kia hay không? Cho nên nàng mới có thể xuất thủ cứu hắn? Hắn cũng là phiên vương một phương, mặc dù Dục Dương ở nơi hẻo lánh, nhưng dù sao trải qua mấy năm phát triển thực lực cũng không yếu, nếu nàng thật sự tình mắt, lựa chọn hắn cũng là hoàn toàn có thể!

“Đúng, thuộc hạ có một muội muội, nhưng nó từ nhỏ đã bị sư phụ mang đi học võ công, thuộc hạ cũng đã nhiều năm không gặp lại nó...” Dịch Duẫn Tiếp khó hiểu nhìn chủ tử của mình, ngài ấy hỏi cái này là có ý gì? Chẳng lẽ chủ nhân hoài nghi nữ hiệp kia có thể là muội muội của hắn? Xuy — làm sao có thể? Muội muội của hắn làm sao có thể lợi hại như vậy?

“Ta hỏi người tên của nàng!” Thực tình Dịch Duẫn Tiếp cũng không có dài dòng được hai câu, nhưng nam tử áo tím lại nhướn mày cắt đứt lời của hắn.

“Hả? À! Muội muội của thuộc hạ gọi là Dịch Doanh Doanh...” Dịch Duẫn Tiếp có chút không rõ tình huống, Vương gia chưa từng gầm lên hung dữ như vậy với mình mà!

“Doanh Doanh? Dịch Doanh Doanh?... Thì ra không phải...” Đúng vậy, thiên hạ nữ tử họ Dịch vô cùng nhiều, nào có thể trùng hợp nàng chính là muội muội Dịch Duẫn Tiếp như thế? Không nói đến việc hắn không có chút dự tính nạp phi, cho dù sau này hắn vì con nôi đổi cần phải tiếp tục nạp sủng phi, cũng quyết không là con gái Dịch thị. Con gái Dịch thị từ trước đến nay không vào vương phủ Dục Dương, Dịch Minh Thân lại là người bảo thủ như vậy, làm sao có thể phá vỡ gia tộc Dịch thị giữ vững mấy thập niên? Nam nhân may mắn kia làm sao có thể chính là hắn chứ...

“Xử lý vết thương xong, tất cả mọi người nghỉ ngơi đi!” Nam tử áo tím như có chút thất vọng, chậm rãi đi đến bờ sông ngồi xuống, yên lặng nhìn nữ tử bỏ bên kia.

Chương thứ hai: Nửa đêm nhận ân tình (hạ) Danh hiệu Ngân điện Thánh nữ là lần đầu tiên hắn nghe nói, nhưng xem tình hình đêm nay, nàng hẳn chính là một nhân vật nổi danh giang hồ! Nàng có quan hệ chặt chẽ với nghĩa quân Giang Nam, chẳng lẽ nàng chính là Tuyết Y thần nữ đứng đầu nghĩa quân? Trước giờ hắn luôn luôn hoài nghi tính chân thực của Tuyết Y thần nữ này, một nữ nhân làm sao có thể chịu gánh nặng như vậy? Nhưng hiện giờ hẳn lại không hề có chút hoài nghi. Nàng chính là nhân vật thần bí thống lĩnh trăm vạn nghĩa quân cùng Nam vương chu toàn đã nhiều năm! Ngay cả rất nhiều mật thám hẳn phải đi điều tra cũng không tra ra người...

Nếu lấy trăm vạn nghĩa quân làm đồ cưới trợ trượng phu định thiên hạ, yêu cầu duy nhất chính là trượng phu toàn tâm toàn ý, cũng không tính là kiêu ngạo! Chỉ cần có thiên hạ muốn cái gì chẳng được? Trên đời này lại có một nữ tử như vậy...

Vì sao nàng là nữ tử chứ? Nếu nàng là nam tử, hắn trực tiếp chào hỏi là tốt rồi. Một nữ tử như vậy, không được đường đột, lại khiến cho người ta nghĩ bắt buộc. Phần toái nhất chính là nàng hình như có chút lạnh nhạt đạm mạc, hơn nữa sắp phải lập gia đình ngay tức khắc... Phải thế nào mới có thể có được nàng đây? Hành quân đánh trận thì hắn còn có chút kinh nghiệm, nhưng mà dụ dỗ nữ nhân, còn là một nữ nhân thông minh, chỉ sợ không dễ dàng...

“Chủ nhân làm sao vậy ?” Dịch Duẩn Tiệp nhỏ giọng hỏi Chu tiên sinh.

Chu tiên sinh nhìn chủ tử của mình, lại nhìn nữ tử bên kia sông, mỉm cười, nhỏ giọng nói với mấy cái đầu tò mò : “Cái này ... Còn chưa rõ ? Chủ nhân khẳng định trúng ý cô gái kia. Nhưng mà nàng kia hình như lại có chút ý tứ với Duẩn Tiệp, ai, khó trách tâm tình của chủ nhân không tốt ...”

“Không phải, ta ...” Dịch Duẩn Tiệp muốn giải thích, lại phát hiện mình nhưng lại không nói lên lời. Một nữ tử có đủ mỹ mạo cùng tài hoa như vậy, nói hán không có chút động tâm thì chắc chắn là gạt người, nhưng mà, hán cũng chỉ là có một phần thường thức mà thôi. Trong mắt hán, nữ nhân cũng chính là công cụ phát tiết tình dục cùng với nỗi dối tông đường, hán cũng chưa bao giờ xúc động gì đối với nữ tử. Hán chỉ là nghi hoặc, vì sao nàng ấy lại đưa bình được cho hán chứ ? Còn cả ánh mắt nàng liếc nhìn hán trước khi đi, sự dịu dàng bên trong nói lên điều gì ?

Sáng sớm ngày thứ hai, tiếng chim hót làm mọi người tỉnh lại, nữ tử bên kia bờ đã không thấy tung tích. Kỳ quái, khinh công của nàng thì tốt rồi, nhưng sao ngay cả con ngựa rời đi cũng không có tiếng vang chứ ?

Nam tử áo tím hạ lệnh xuất phát, nhưng trong lòng không ngừng nghĩ : Không phải nàng nói phải bảo vệ chúng ta đến Dự Dương sao? Vì sao lại rời đi không nói một tiếng ? Nếu nàng phải lập gia đình, lại đi Dự Dương làm gì ? Chẳng lẽ người nàng phải gả ngay tại Dự Dương ? Hay là mượn đường đi Trung Châu ?

Mười ngày sau, một nhóm bảy người của nam tử áo tím cuối cùng cũng trở lại Dương thủ phủ Duyệt Châu ở Dự Dương, nhưng kỳ quái chính là từ lần đó gặp nạn trong rừng cây, đoạn đường sau đó đều rất thuận lợi, đương nhiên, điều này cũng có thể vì bọn họ đã về tới địa bàn của mình.

Đoàn người nam tử áo tím từ cửa phụ lập tức đi vào vương phủ Dự Dương, thì ra hán chính là Dự Dương vương Nguyên Tinh Vũ. Đi theo bên cạnh hán chính là mưu sĩ cùng gia tướng của hán, Dự Dương cùng Tần Dục bị thương rất nặng, lập tức quay về phòng của mình nghỉ ngơi, Dịch Duẩn Tiệp cũng vắng mặt, hiện giờ chỉ có Dương Tân, Thu Hổ cùng Chu tiên sinh đi theo phía sau hán. Chu tiên sinh tên gọi Trọng Nguyên, là mưu sĩ Dự Dương vương coi trọng nhất, võ công không tồi, cho nên thường có thể đi theo Dự Dương vương đông bên tây tẩu, chinh chiến sa trường.

Dự Dương vương phủ trang nghiêm nằm ở phía đông Dương thành thủ phủ Duyệt Châu, chiếm diện tích hơn hai ngàn mẫu, đình đại lầu các như sao trên trời, hoa viên, nhà thủy tạ đan xen tinh tế, cầu nhỏ, hành lang gấp khúc dài thăm thẳm, gió nhẹ thổi qua từng cổng vòm nhỏ chẳng khác gì tiên cảnh, cảnh trí xinh đẹp không thua phủ đệ của một vị Phiên vương nào.

Giờ phút này, cả vương phủ khoác lụa hồng, một bầu không khí vui mừng lan toả, làm Dự Dương vương vừa mới về nhà cảm thấy hồ nghi không thôi.

Dự Dương vương Nguyên Tinh Vũ năm nay hai mươi tám tuổi, mày kiếm mắt sáng, thân hình cao lớn, dưới vẻ ngoài tuấn đạt ôn hòa mơ hồ cất giấu một phần mạnh mẽ vương giả, quả thực là khí vũ hiên ngang, đứng trong đám người như chi lan ngọc thụ vẫn vẫn nhả xuất chúng.

Nguyên Tinh Vũ xưa nay cư xử với mọi người khoan hậu, có thể rộng rãi nghe ý kiến của thuộc hạ, dưới hiền danh trái rộng của Dự Dương, kể vị gần mười năm nay đã cai quản Dự Dương được yên ổn giàu có, thực lực liên tục phát lên trong bảy đại Phiên vương, rất được dân chúng Dự Dương kính yêu. Tục truyền, vị vương gia tao nhã này, là vị vương gia thân thiện nhất trong bảy đại phiên vương không có dáng vẻ của một vương gia. Nhưng người chân chính thân cận đều hiểu được, vị Vương gia này tính cách ẩn nhẫn kiên định, gặp chuyện thì tư duy tinh táo, cân đo nặng nhẹ vừa đủ, hán không dễ tức giận, mà khi thực sự tức giận thì trên mặt lại không hề biểu lộ gì cả.

Ở tây nam Dự Dương, ban đầu chỉ có ba châu Duyệt- Vân- Tần, quản mười sáu tòa thành trì, tám năm trước lại thôn tóm Bắc phương Hà Gian vương cùng một phần lãnh thổ Hà Tây vương, nhập vào hai châu Vân - Tần, mở rộng đến hai mươi một tòa thành trì. Trải qua mấy năm thống trị này, vật trong hạt sung túc, dân cư sum xuê, binh hùng tướng mạnh, tiếp nối thế lực mạnh mẽ Đông Bắc Yến vương cùng Nam vương Phương Nam.

“Vương phủ có việc mừng ? Chẳng lẽ Vương phi sinh tiểu vương gia ?” Dương Tân cười rục rờ. Có thể còn sống trở về thật tốt !

“Thiện hạ nào có chuyện tốt đẹp như vậy? Chúng ta chẳng qua mới đi ra ngoài ba tháng, trước khi đi cũng không nghe nói Vương phi có thai, chỉ là ...” Chu Trọng Nguyên muốn nói lại thôi.

“Chỉ là cái gì ?” Dự Dương vương đi phía trước nghe vậy chậm lại cước bộ, trong lòng không khí hơi động một chút.

“Tuy rằng Vương phi không thể trong thời ngắn như vậy sinh ra tiểu vương gia, nhưng vì thần nghĩ việc vui trong phủ hán là có quan hệ tới Vương gia.” Chu Trọng Nguyên cố ý gõ một nút thắt.

“Làm trò bí hiểm gì chứ ... Hừ!” Thu Hổ bất mãn trừng mắt liếc nhìn Chu Trọng Nguyên một cái, chặn lại một hạ nhân đi qua hỏi, “Trong phủ có việc vui gì đây ?”

Dự Dương vương cũng dừng bước lại, tuy rằng mặt không chút thay đổi, nhưng lại ngưng thần chờ hạ nhân trả lời.

“Vương gia đã trở lại!” Một lão nhân tuổi trên năm mươi bước nhanh ra đón, vẻ mặt kinh hi, hai mắt đẫm lệ quang, chính là tổng quản vương phủ Trần Phúc. “Lão nô tham kiến vương gia !”

“Ừ ! Đứng lên đi !” Nguyên Tinh Vũ gật đầu, một tay nâng dậy, ý bảo tổng quản đứng lên. “Trong phủ có chuyện gì vậy ?” Nguyên Tinh Vũ chỉ vào dải lụa hồng chói mắt chung quanh hỏi.

“Chúc mừng vương gia ! Vương phi vì ngài nạp trắc phi, hôm nay đã vào vương phủ, chỉ chờ Vương gia trở về hoàn lễ ...” Trần Phúc cười híp mắt nói.

Nguyên Tĩnh Vũ đã có một vị chính phi, hai vị trác phi, sáu thị thiếp, nhưng con nôi dôi vẫn ít ỏi. Chính phi Giản thị từng mang thai nhiều lần, cuối cùng bình an sinh ra một trai một gái, đáng tiếc từ khi ra đời thì thân thể yếu ớt nhiều bệnh, đều chết yếu trước một tuổi, trác phi Chu thị cũng sinh ra một đứa con gái, nhưng cũng là một người không thể mang trọng trách, dưới gối trác phi Liễu thị cũng có một con gái chưa đến sáu tuổi, thân thể khỏe mạnh. Sáu vị thứ phi cũng từng sinh một nam một nữ, đáng tiếc hai nhi tử đều xảy ra chuyện ngoài ý muốn trước lúc ba tuổi, chỉ có đứa con gái của thứ phi Lâm thị là còn, do Vương phi tự mình nuôi nấng. Dù Dương vương không người kế tục, đây cũng không phải chuyện riêng của một mình Nguyên Tĩnh Vũ. Bởi vì hấn đối với nữ sắc không quá ham thích, Vương phi nhiều lần muốn nạp thiếp cho hấn đều bị cự tuyệt, không ngờ được lần này Vương phi lại tiền trạm hậu tấu chuyện này.

“Chúc mừng vương gia!” Chu Trọng Nguyên, Dương Tấn, Thu Hồ cùng kêu lên chúc mừng.

“Được rồi, lần này Vương phi lại tìm cho ta vị biểu muội nào?” Ngữ khí của Nguyên Tĩnh Vũ mặc dù hờ hững, vẻ mặt lại có chút khăn trương thậm chí là chờ mong. Dịch Khánh Nhan, cũng nói phải về nhà lập gia đình...

Vương phi Giản thị vốn là biểu tỷ của hấn, hai vị trác phi Liễu thị cùng Chu thị cũng là biểu muội của hấn. Mẹ của hấn xuất thân không cao, phụ thân lại mất sớm, đại ca là chính phi sinh ra, từ nhỏ liền thông minh tài giỏi, cho nên hấn là vương đệ được thị thiếp sinh ra liền chịu kỳ thị, thừa nhỏ rời khỏi Vương phủ học nghệ, sau khi thành niên có cậu làm chủ, đem biểu tỷ gả cho mình làm vợ. Bởi vì lập gia đình nhiều năm không có con, cho nên Vương phi thu xếp đem hai vị biểu muội của di nương cưới vào phủ làm sủng phi. Nhưng hấn nhớ rõ hình như bản thân lúc này không có biểu muội nào chờ đợi gả vào phủ đi? Có thể hay không, có thể cái người may mắn kia thực sự chính là hấn hay không? Nghĩ đến Dịch Khánh Nhan, trong đầu hấn lập tức hiện ra một thân ảnh áo trắng, rõ ràng mà mơ hồ. Đáng tiếc ngay cả dung mạo của nàng hấn cũng không biết rõ...

“Bẩm báo Vương gia, Trác phi Thôi phu nhân ngài mới cưới là cháu ngoại của Phùng đại nhân...” Trần Phúc chưa nói xong, Nguyên Tĩnh Vũ đã hừ một tiếng thất vọng rồi đi.

Cháu ngoại Phùng Văn Tuyên... Không phải nàng a....

Bạn đang đọc truyện *Duyệt Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 3: Trong Tuyệt Vọng Quanh Co Khúc Khuỷ

Nguyên Tĩnh Vũ nặng nề phát ổng tay áo đi về phía Phật Đường hậu hoa viên vương phủ. Có lẽ là bởi vì đã kích vì ba hài tử đều chết non, vương phi Giản thị mấy năm gần đây dốc lòng hướng Phật, chỉ hy vọng Bồ Tát phù hộ hấn sớm ngày có con nối dòng. Nhưng, ai..... Có nhiều nữ nhân như vậy để làm gì? Nhìn họ tranh đấu gay gắt đùa bốn âm mưu như thế nào sao? Nếu nói là con cháu, nhìn những cặp phu thê bình thường nghèo khó kia, nhà ai mà chẳng có con đàn cháu đống chứ? Mặc dù hấn không nói rõ, nhưng nàng cũng trông coi trong vương phủ đã nhiều năm như vậy, làm sao mà không hiểu được? Tại sao hấn có nhiều hài tử như vậy luôn không thể nuôi lớn? Chẳng lẽ nàng quả thực cho là bị nguyên rủa? Nếu vấn đề này không giải trừ hoàn toàn, tìm nữ nhân sanh con để làm gì?

Mặc dù như thế, hấn vẫn khẩn cấp hi vọng có một nhi tử, Dù Dương cần một người thừa kế. Về phần mẹ của đứa bé, nếu có thể lựa chọn, hấn hi vọng nàng ít nhất cũng nên là thông tuệ và kiên cường. Minh thuở còn niên thiếu đã chịu biết bao đau khổ, không có cần thiết để cho của mình con trai ném một lần nữa.

Trong Phật Đường, Giản vương phi thành kính gõ mõ. Ở bên người nàng, một thiếu phụ xinh đẹp tuổi còn trẻ cầm trong tay một chuỗi Phật châu đang học niệm kinh.

Nguyên Tĩnh Vũ không cho gia nhân thông báo, lặng lẽ đi vào. Ở cửa sổ, hấn ngẩn ra.

Cô gái bên cạnh Vương phi kia hấn không từng gặp qua, nhìn ăn mặc lại không giống nha hoàn, đoán chừng chính người mới mà vương phi mới vừa cưới vào ngày hôm qua. Liếc nhìn lại, cô gái này làn da như ngọc, mày như liễu, sóng mắt sáng ngời, càng nhìn càng đẹp, giống như đóa hoa Hạnh rực rỡ sau cơn mưa, hấn là hết sức xinh đẹp. Hấn không khỏi thầm nói: Cô gái này dung nhan cũng không tệ, lại không biết Khánh Nhan gỡ mặt nạ xuống dung mạo sẽ như thế nào.....

Nhìn thấy Nguyên Tĩnh Vũ, cô gái này đỏ mặt lên, ngay sau đó xấu hổ cúi đầu, nhưng chỉ chốc lát sau lại ngẩng đầu lên, hướng về phía Nguyên Tĩnh Vũ ngượng ngùng cười một tiếng. Nụ cười này, Nguyên Tĩnh Vũ nhìn thấy không khỏi cũng có chốc mắt hớn. Không nghĩ tới cô gái này cười lên kiêu mỵ vô song, giống như hoa thực được nở rộ trong vườn, tỏa hương thơm ngát, để cho tâm thần hấn từ trước đến giờ vốn trấn định cũng không nhịn được rung động một chút. Chẳng lẽ vương phi đổi tính? Lần này thế nhưng lại chọn cho hấn một tuyệt sắc nhân gian! Chỉ là, nữ nhân cho dù có xinh đẹp đến đâu mà chỉ có vẻ bề ngoài thì sau khi tắt đèn chẳng phải cũng đều như nhau cả sao?

“Vương gia đã về!” Giản vương phi rút cuộc nhận thấy được khác thường ngẩng đầu lên, trên mặt thoáng qua một nét vui mừng.

“Ừ!” Nguyên Tĩnh Vũ trầm mặt khẽ gật đầu. Mấy tháng không thấy, vốn định cho nàng một chút ôn tình an ủi, nhưng ngay sau đó lại nghĩ đến nàng tự chủ trương, cô tình mình thật lòng muốn lại được không tới, vì vậy cố ý không nhìn nàng, nghiêng đầu nhìn bên cạnh cô gái nàng.

“A, Vương gia, đây là Thôi thị, muội muội Thụy Ngọc, ngày hôm qua mới vừa vào phủ.....” Thấy Nguyên Tĩnh Vũ đưa mắt hoàn toàn đặt ở Thôi Thụy Ngọc trên người, Giản vương phi trong lòng vừa vui mừng lại lòng chua xót.

“Bỏn vương đã biết.” Nguyên Tĩnh Vũ lạnh lùng cắt đứt lời Giản vương phi nói, ánh mắt lại không nháy mắt nhìn chăm chăm Thôi Thụy Ngọc.”Thụy Ngọc đúng không? Tên rất hay! Người cũng như tên. Đúng rồi, ở đâu thế?” Hắn chợt cọt nhả nâng cầm Thôi Thụy Ngọc lên, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve da thịt trắng nõn như tuyết của nàng, mang trên mặt một tia cười yếu ớt đưa mắt nhìn mặt hoa thẹn thùng e lệ của nàng, nhưng trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ chua xót. Da của Khinh Nhan tựa hồ cũng rất tốt.....

“Hồi vương gia, thiếp thân ở tại Quỳnh Hoa Uyển.” Thôi Thụy Ngọc mang theo vài phần e lệ, sóng mắt lưu chuyển, câu hồn nhiếp phách.

“Tốt, người trở về hảo hảo chuẩn bị một chút, Bỏn vương tối nay sẽ ngủ lại Quỳnh Hoa Uyển!” Nguyên Tĩnh Vũ buông ra Thôi Thụy Ngọc, xoay người chuẩn bị rời đi.

“Vương gia, ngày mai là không phải bỏ sung lễ vào cửa sao?” Nụ cười của Giản vương phi cứng lại, nhưng ngay sau đó liền khôi phục thành thần sắc vui mừng.

“Thôi, nếu cũng đã vào cửa, còn cần gì phải làm lễ, vào động phòng thì xem như đã đủ lễ rồi.” Nguyên Tĩnh Vũ hơi dừng lại, giọng nói vẻ mặt lạnh lùng như cũ. Mặc dù không có quay đầu lại, nhưng vẻ mặt Giản vương phi hẳn đã hiểu rất rõ.

“A..... Dạ!” Mắt thấy Nguyên Tĩnh Vũ đã sai bước rồi đi, Giản vương phi mau chóng đuổi theo ra ngoài, “Vương gia, còn có.....” Đáng tiếc bước chân của Nguyên Tĩnh Vũ không có chút nào ngừng nghỉ, lời của Giản vương phi nói chưa nói xong, hắn đã biến mất ở trong hành lang uốn khúc.

Nguyên Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy trong lòng phiền, trong đầu lần nữa bay ra bóng dáng màu trắng kia. Hắn lắc đầu một cái, cường bách mình không thèm nghĩ nữa. Nữ nhân thôi mà, không phải đều giống nhau sao? Tất đền tất cả đều là một dạng..... Chi là, Khinh Nhan nàng ấy, không chỉ là nữ nhân! Tính tình như thế,, võ công như vậy, còn có trăm vạn nghĩa quân Giang Nam.....

Ai!

Khinh Nhan.....

Khinh Nhan.....

Nếu ta và nàng thật sự vô duyên, thì tại sao ông trời lại phải cho chúng ta gặp nhau.....

Sau khi Nguyên Tĩnh Vũ rời đi, Thôi Thụy Ngọc ngay sau đó cũng cáo lui trở về Quỳnh Hoa Uyển chuẩn bị. Trong Phật Đường chỉ còn lại một mình Giản vương phi ngơ ngác ngồi xõm ở trên bồ đoàn, vẻ mặt chán chường, thật giống như linh hồn xuất khiếu, lại đột nhiên giống như lúc này đã tiêu hao hết hơi sức toàn thân.....

Liên tiếp hai tháng, Nguyên Tĩnh Vũ không phải ở tại thư phòng U Lan Thủy tạ thì chính là ở tại Quỳnh Hoa Uyển, khuê phòng của vương phi Giản thị không hề bước qua. Giản vương phi nhiều lần phái người đi mời, hắn thủy chung trả lời chắc chắn nói thị cùng trắc phi Liễu thị, Chu thị nơi đó lại một lần cũng là chính vụ bận rộn, nàng tự mình đến U Lan Thủy tạ cầu kiến cũng luôn là bị cự tuyệt, cuối cùng nàng chỉ đành phải đợi rất lâu ở Quỳnh Hoa Uyển, ở lúc chạng vạng mới rốt cuộc gặp được trượng phu của mình.

Đến bây giờ, nàng đã không rõ Vương gia là thật sự si mê Thôi Thụy Ngọc hay là đang cùng mình giận dỗi. Nàng nghĩ, không có ai giận dỗi lâu như vậy ? Huống chi Vương gia cũng không phải là một người tính toán chi li, nàng không được hắn đồng ý đã nạp phi cho hắn cũng không phải là suy nghĩ về nỗi dối tòng đường hay sao? Hoặc chẳng lẽ, Vương gia thật sự đã si mê Thôi Thụy Ngọc rồi sao ?

Ai, hôm nay nàng chỉ mong đợi Thôi Thụy Ngọc có thể mau sớm giúp Vương gia sinh hạ con cháu, vậy tâm huyết lần này của mình cũng coi như không uổng phí, trong lòng có khổ nhiều hơn nữa cũng đáng giá. Sớm biết, ngày đó nàng cũng không đem Thôi Thụy Ngọc mang theo bên người..... Nếu mình để Doanh Doanh cùng Thôi Thụy Ngọc đồng thời xuất hiện ở trước mặt vương gia, cũng sẽ không biến thành cục diện độc sủng riêng mình nàng ấy như hôm nay?

Về thủy mị của Dịch Doanh Doanh cũng không kém so với Thôi Thụy Ngọc, hơn nữa Doanh Doanh thân phận đặc thù, coi như trong lòng Vương gia không thích, cũng phải cho Dịch nguyên soái thống lĩnh mặt mũi. Cũng không đến nỗi..... Chẳng lẽ đến bây giờ Vương gia vẫn cũng không biết Doanh Doanh tồn tại?

Giản vương phi đang trầm tư, không nghĩ đến Nguyên Tĩnh Vũ đã cất bước đi vào.

“Vương phi? Nàng đến đây làm gì?” Nguyên Tĩnh Vũ nhàn nhạt quét mắt liếc kết tóc thê tử của mình, nữ nhân này không phải coi trọng nhất quyền thế địa vị của mình sao? Một mặt muốn giả bộ hiền lương đại lượng cưới thiếp sinh con nối dòng cho hắn, một mặt lại lo lắng nữ nhân khác cướp đi hắn ân sủng, cho nên hai vị trắc phi đều là biểu muội, của nàng ta, này thị thiếp cũng là dụng mạo thường thường. Hôm nay nhất thời đi làm nước cờ lấy một cô gái tuyệt sắc vào vương phủ, không nghĩ rằng hắn cũng là một người tham luyện sắc đẹp, cho nên hối hận?

“Vương gia, nô tì có một số việc vẫn muốn nói cùng Vương gia, bởi vì Vương gia quá bận rộn, cho nên nô tì cũng chỉ phải đến Thụy Ngọc muội muội nơi này đợi.” Giản vương phi cố gắng đè nén chua xót trong lòng, giả vờ đoan trang nở nụ cười.

”Thế nào? Ta ở chỗ của Thụy Ngọc hai tháng, nàng ghen?” Nguyên Tĩnh Vũ nhìn chăm chăm vào ánh mắt của nàng ta. Về điểm này của nàng ta nguy

trang trong mắt hắn không có chút tác dụng, ngay sau đó hắn liền giễu cợt nói: “Sớm biết có hôm nay, cần gì phải làm?”

“A! ? Không có, nó thì không có ghen tỵ. Thụy Ngọc muội muội là nó thì tự mình chọn lựa, Vương gia thích nàng, nó thì cũng rất cao hứng, hi vọng Thụy Ngọc muội muội sớm ngày vì Vương gia sanh hạ vương tử. Hôm nay nó thì tới, quả thật có chuyện khác.....”

Giản vương phi nghe ra ý tứ trong lời nói Nguyên Tĩnh Vũ, trong lòng thoải mái, trên mặt cũng có thần thái, trong đôi mắt càng thêm không che giấu được vui sướng. Thì ra là Vương gia lại vẫn thật sự là đang giận dữ cùng nàng!

“Thật ra nàng rất thông minh..... Chỉ là lần này, nàng lại đã đoán sai.....” Nguyên Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng, khóe miệng nâng lên, nụ cười trào phúng.

Thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, vợ chồng mười một năm, hắn cho tới bây giờ không từng lạnh lùng như vậy với nàng, nhưng kể từ khi biết trên thế giới này còn có người con gái tên là Dịch Khinh Nhan, trong lòng hắn liền cảm thấy thất vọng đối với nàng, vì vậy cũng không nhận được muốn giễu cợt nàng đôi câu.

“..... Vương gia nói lời này, là có ý gì?” Giản vương phi thấp thỏm trong lòng. Ở trước mặt vương gia, giống như tâm tư gì của nàng cũng không lừa được hắn. Nếu hắn nói mình đã đoán sai, nhất định là có nguyên nhân. Mà càng thêm để cho nàng hoảng sợ chính là, Nguyên Tĩnh Vũ lúc này nàng chưa từng thấy qua, lạnh lùng xa cách như vậy, cùng vẻ ôn hòa nho nhã của hắn thường ngày khác khá xa.

Nguyên Tĩnh Vũ không có trực tiếp trả lời nàng, chỉ là yên lặng đi tới phía trước cửa sổ ngồi xuống, chán nản nhìn đóa Mẫu Đơn màu trắng trong vườn hoa. Ở trong ánh tà dương, tinh khiết trắng nõn như vậy, cũng nhuộm ra một tầng nhàn nhạt màu vàng kim, ở trong nhè nhẹ lắc lư, giống như vạt áo màu trắng lúc ấy của nàng ở bờ sông, phiêu động trong gió đêm, lại giống như lớp lụa mỏng dưới ánh lửa trên mặt nàng.....

Nhớ tới Dịch Khinh Nhan, sống mất của hắn không tự chủ được mang theo mấy phần mê luyến, tay phải lần nữa từ trong lòng ngực lấy ra bình hoa sứ trắng đó, tỉ mỉ vuốt ve.

Nhớ tới mới vừa rồi ở U Lan Thủy tạ Dịch Duẫn Tiệp hồi báo, lần đầu tiên hắn cảm thấy hối hận. Hai tháng nay, nàng tựa như đã bốc hơi khỏi thế gian này, một chút bóng dáng thậm chí cũng không có để lại. Đêm hôm đó hắn cũng không nên do dự, dù là quần quít chặt lấy, ít nhất cũng phải biết nàng định đi nơi đâu.....

Căn cứ Duẫn Tiệp điều tra, Dật Phi cùng Yến vương gần đây cũng không có nạp phi, nhưng mà trừ bọn họ ra, còn có ai có thể được nàng coi trọng? Nếu nàng thật sự là Tuyết Y thân nữ lãnh tụ của nghĩa quân Giang Nam, lấy tình huống trước mắt của nghĩa quân, lựa chọn của nàng cũng là rất có hạn. Yến vương cường đại, nên là lựa chọn tốt nhất, sau đó chính là Trung Châu cùng Dự Dương, Giang Việt mặc dù cũng có thể trợ giúp cho nàng, nhưng nhìn theo hướng lâu dài thì xem ra là không có tiền đồ, căn cứ cách nhìn của nàng đương nhiên sẽ thấy mới đúng! Sau đó cũng chỉ còn lại có Hà Tây cùng Hà Giang rồi, lại không nói hai nhà này thực lực như thế nào, chỉ so khoảng cách cũng là nước xa không cứu được lửa gần.....

Đến tột cùng nàng đã chọn ai?

Hắn đã hỏi Chu tiên sinh, ngân diện Thánh nữ Dịch Khinh Nhan mấy năm qua này ở trên giang hồ có chút danh tiếng. Dịch Khinh Nhan xuất thân từ Lăng Tiêu các, Chu tiên sinh nói Lăng Tiêu các chỉ là môn phái đứng loại thứ hai trên giang hồ, nhưng rất thần bí, mỗi một thời đại chỉ có mấy Thánh nữ hành tẩu ở bên ngoài, tình thông ý được, nhưng cũng không phô trương. Nhưng vị ngân diện Thánh nữ này lại là một ngoại lệ, nghe nói nàng là nữ kiếm khách xuất sắc nhất trong hai ba năm trở lại đây trong chốn võ lâm, võ nghệ cao cho tới nay không hề bị bại, chỉ là bọn hắn không điều tra được Dịch Khinh Nhan này cùng Giang Nam nghĩa quân có liên hệ gì.

Lãnh tụ Tuyết Y thân nữ của nghĩa quân Giang Nam vẫn chính là một bí mật, tất cả phiên vương chỉ đều có thể phỏng đoán thân phận thực sự, không chỉ là hắn, gần như không có ai tin tưởng một nữ nhân lại có thể làm lãnh tụ nghĩa quân. Nhưng nếu như Tuyết Y thân nữ chính là Dịch Khinh Nhan, hắn tin tưởng nàng có năng lực đó! Trên thực tế hắn cơ hồ có lẽ đã khẳng định, ngân diện Thánh nữ Dịch Khinh Nhan Lăng Tiêu các chính là lãnh tụ Tuyết Y thân nữ của nghĩa quân Giang Nam!

Nếu để cho hắn lấy được nàng, không khác nào lấy được nửa thiên hạ.....

Giản vương phi thấy Nguyên Tĩnh Vũ cầm bình sứ mà tinh thần trời xa thật xa, trong giây lát đó sắc mặt biến thành trắng bệch như tờ giấy. Thì ra là như vậy! Trong lòng hắn thật sự có người, chỉ là người kia không phải Thôi Thụy Ngọc.....

Thôi Thụy Ngọc vẫn không cần đề cập, hôm nay thấy Nguyên Tĩnh Vũ lấy ra một bình sứ thanh hoa xinh đẹp, chợt tiến lên một bước ngoài ý muốn đem kia bình sứ đoạt đi qua, cười duyên nói: “Vương gia, cái bình này thật xinh đẹp! Là tặng cho nó thì sao?”

Nguyên Tĩnh Vũ trên mặt lạnh lẽo: “Đưa đây!”

Chương thứ ba: Trong tuyệt vọng quanh co khúc khuỷu (hạ) Thôi Thụy Ngọc lắc lư thân thể làm nũng nói: “Ai nha Vương gia, không phải chỉ là một cái bình thôi sao? Ngài làm gì để giận như vậy, cho nó thì đi mà! Dù sao hai tháng nay ngài tặng cho nó thì nhiều đồ trang sức quý giá như vậy, thêm cái bình này có là bao.....” Nói xong, nàng ta còn khiêu khích liếc Vương phi một cái.

Thân hình Nguyên Tĩnh Vũ khẽ động, nhanh chóng đoạt lấy bình, đồng thời ông tay áo vung lên, đem lấy nàng ta hất sang một bên.

Thôi Thụy Ngọc thân thể mỏng manh làm sao chịu đựng được hắn đột nhiên động thủ?

“Phanh” một tiếng liền ngã nhào trên đất, nửa ngày mới chợt tỉnh. Chỉ thấy nàng ta chậm rãi quay đầu lại, uất ức nhìn về phía phu quân đại nhân thương yêu mình hai tháng nay, vẻ mặt thê lương bị ai, nước mắt trong suốt lã chã sắp rơi, xinh đẹp lại ai oán đáng thương đến mức tận cùng.

Nguyên Tĩnh Vũ hít mát lạnh lồng ngực nhìn chăm chăm vào gương mặt tuyệt mỹ làm chộc người triu mến, lạnh nhạt trầm giọng nói: “Xem ra trong khoảng thời gian này Bốn vương quả thật quá cưng chiều người rồi.....”

Thôi Thụy Ngọc từ lúc vào phủ đến nay, Nguyên Tĩnh Vũ vẫn đối với nàng ân sủng có thừa, ngay cả nửa câu nói nặng cũng không từng nói qua, không nghĩ tới hôm nay thế nhưng lại vì một cái bình mà xô ngã mình, trong lòng vừa uất ức lại không hiểu, không nhận được nằm ở trên đất riu rít khóc ồ lên. Nàng ta vẫn biết mình xinh đẹp, cũng vẫn cho là Vương gia là thương yêu mình, không nghĩ tới ân sủng vô biên đột nhiên lại biến thành cơn lôi đình thịnh nộ. Đến thời khắc này nàng ta vẫn không hiểu mình đã làm sai cái gì, không phải chỉ là một cái bình sao? Nếu thực sự là bảo bối của hắn, nàng trả lại cho hắn là được, ai mà thèm?

Giản vương phi cũng bị Nguyên Tĩnh Vũ hù sợ, sau khi hồi hồn vội vàng quỳ trên đất ôm lấy chân của hắn. Mười một năm vợ chồng, Giản vương phi biết Nguyên Tĩnh Vũ nhất định có thể khống chế tâm tình của mình, vui buồn không lộ. Huống chi Thôi Thụy Ngọc cũng không phải nô tài làm việc gì sai, đó là người bên gối của hắn, là thể diện của hắn! Có lẽ tất cả, tất cả chuyện này chỉ có thể nói rõ một điều, phân lượng cô gái kia ở trong lòng vương gia quá nặng.....

Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ nhàng đem Giản vương phi kéo lên, vẻ giận dữ đã không còn, chỉ còn lại lãnh đạm như thường ngày, lúc này còn nhiều thêm một phần dịu dàng. Hai tay hắn đỡ ở trên vai nàng, khẽ thở dài nói: “Vương phi không cần như thế. Ta biết rõ nàng một lòng vì ta, thật ra thì trong lòng Bốn vương cũng chưa từng trách nàng. Chúng ta là vợ chồng đã hơn mười năm, nàng đối tốt với ta, ta đều ghi ở trong lòng. Hi vọng về sau nàng nhớ một câu nói, nàng là thể tử của ta, là thân nhân của ta, vô luận có chuyện gì cũng có thể thẳng thắn theo sát ta nói, không cần dùng những tâm tư đó.”

Ở bên ngoài gặp phải tính toán khắp nơi thì cũng thôi đi, về đến nhà hắn cũng không hy vọng sẽ có người có thể cùng hắn chia sẻ, nhưng ít ra cũng làm cho hắn nhẹ nhõm một chút! Vợ chồng, vốn nên là quan hệ thân mật nhất thế gian này, vì sao cũng phải so đo tính toán chứ?

Giản vương phi sau khi khiếp sợ lập tức đầy vẻ cảm động nhào tới trong ngực Nguyên Tĩnh Vũ, nức nở nói: “Nô tì nhớ kỹ! Về sau sẽ không bao giờ như thế nữa.” Đầu vai của nàng ta khẽ co quắp, tựa như cảm động khóc thút thít, vừa tựa như sợ hãi run rẩy.

Nguyên Tĩnh Vũ vỗ nhẹ vai Vương phi, một hồi hỏi: “Đúng rồi, hôm nay nàng tới đây rốt cuộc có chuyện gì?” Vợ chồng nhiều năm, hắn sớm hiểu nàng rất rõ ràng. Vô luận trong lòng nàng nghĩ như thế nào, thì hình tượng bên ngoài của nàng vẫn luôn là một vị Vương phi ung dung quý phái, hiền thực độ lượng, cho nên nếu như không phải là bất đắc dĩ nàng sẽ không làm chuyện để người gièm pha như vậy.

Vương phi từ trong ngực Nguyên Tĩnh Vũ ngẩng đầu lên, tựa hồ đối với vẻ thất thố vừa rồi của mình hơi có chút không được tự nhiên. Nàng nhẹ nhàng móc ra khăn tay lặng lẽ lau đi nước mắt nơi khóe mắt, lúc này mới nhớ tới mục đích mình tới đây. Nhưng suy nghĩ một chút chuyện mới vừa rồi, nàng lại do dự, có lẽ hôm nay không phải là thời điểm nói chuyện kia.....

“Thực Ninh?” Nguyên Tĩnh Vũ khẽ cau mày. Hắn tinh tường thấy được do dự chần chờ trong mắt nàng.

Vương gia rốt cuộc chịu kêu tên của mình rồi? Đó chính là không tức giận nàng nữa? Vương phi rất cảm động, đồng thời cũng hiểu giờ phút này phải nói thật. “Vương gia..... Chưa cùng ngài thương lượng liền cưới vào hai vị trắc phi là lỗi của nô tì.....”

“Ta đã nói rồi, chuyện này ta không trách nàng.” Nguyên Tĩnh Vũ hơi có chút không nhận được. Ừm? Không đúng, hai vị trắc phi? Còn một người nữa?

“Ta vương gia! Vậy thì xin Vương gia không nên trách tội Doanh Doanh muội muội, nàng ấy vô tội, nàng ấy vào phủ hai tháng, vẫn chưa được diện kiến Vương gia! Nếu như Vương gia có rảnh rồi, xin ngài đi qua đó thăm nàng một chút!” Vương phi lên lên quan sát sắc mặt của Nguyên Tĩnh Vũ, bây giờ mặc dù không phải thời điểm nói chuyện này, nhưng Vương gia cũng phải hiểu cho nàng? Trước đây nàng cũng đã xin gặp mặt, là chính Vương gia không muốn gặp, cho nên Vương gia sẽ không trách nàng chứ?

”Doanh Doanh?” Nguyên Tĩnh Vũ cau mày, trái tim lập tức siết chặt lại. Vì sao cái tên này lại quen thuộc như vậy?

“Vương gia không nhớ rõ, nô tì hai tháng trước đã vì ngài cưới hai vị trắc phi, còn có một vị Doanh Doanh muội muội ngài vẫn chưa gặp qua !” Giản vương phi nói cẩn thận từng li từng tí, thì ra là Vương gia thật sự không biết chuyện Dịch phu nhân. Nàng đã nói rồi mà, nếu như Vương gia biết Dịch Doanh Doanh tồn tại, sao có thể có việc hai tháng cũng không đến gặp mặt chứ? Không nhìn thấy chùa thì cũng phải xem mặt phật, Doanh Doanh chính là con gái của Dịch tướng quân!

“Họ nàng ấy là gì? Nàng từ đâu tìm được nàng ấy?” Trong đầu Nguyên Tĩnh Vũ nhanh chóng thoáng qua một ý niệm, trong sự kích động hắn vội vàng nắm lấy bà vai của Vương phi.

”Doanh Doanh là con gái của Dịch tướng quân, là muội muội Dịch thống lĩnh.....” Vương phi bị bộ dạng của Nguyên Tĩnh Vũ làm sợ hết hồn, trong lúc nhất thời không rõ ràng lắm tại sao hắn phải kích động như vậy.

“Trời ạ.....” Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ nhàng thốt lên một chữ, sau đó nhắm mắt lại, nhẹ nhàng buông Vương phi ra. Chợt, hắn mở mắt gắt gao nhìn chăm chăm Vương phi, bắt lấy hai vai của nàng dùng sức lay động nói: ”Sao nàng không nói sớm? Sớm biết nàng đem con gái của Dịch tướng quân cưới vào phủ làm trắc phi, Bốn vương làm sao có thể ở Quỳnh Hoa Uyển đáng chết này đàng đàng hai tháng!” Thật là thành công thì ít hư việc thì nhiều mà! Ban đầu sao nàng ấy lại không đem chuyện nói rõ ràng? Tại sao nàng ấy lại đem Thôi Thụy Ngọc ngực lớn nhưng không có đầu óc đáng về kệch cỡm này mang theo bên người mà không phải là Khinh Nhan?

“Nô tì vốn định nói, nhưng do Vương gia vẫn không chịu gặp nô tì.....” Giản vương phi uất ức nói. Nàng biết Dịch tướng quân đối với Vương gia có ý nghĩa như thế nào, cho nên mới đem con gái của Dịch tướng quân nạp làm trắc phi, cũng vì thế hôm nay nàng mới có thể tới nơi này chờ hắn.

“Sao chuyện lớn như thế nhưng không có ai nói với ta? Chu Trọng Nguyên vậy mà cũng không nói!” Đáng chết! Những người đó trước nay vẫn không phải luôn nói thầm rằng, hẳn phải nên cố gắng để có con nối dõi sao? Sao lần này lại không có một ai nhắc nhở hẳn còn có một vị trắc phi mới lấy ở một mình trông phòng? Nguyên Tĩnh Vũ tức giận đùng đùng buông Vương phi ra, xoay người ngược nhìn bầu trời, một tay nắm quyền hung hăng đánh vào góc cửa sổ, lập tức xuất hiện một lỗ hồng lớn bằng cái miệng chén.

“Thân phận của Doanh Doanh rất ít người biết, Dịch nguyên soái cũng không phải là người thích phô trương, chỉ sợ Chu tiên sinh cũng không biết. Đúng rồi, Thụy Ngọc cũng là cháu ngoại của Phùng đại nhân, chuyện này Vương gia có biết?” Vương phi hiện tại thật sự cực kỳ hối hận. Sớm biết thế cũng không nên mượn cơ hội này chen ép Dịch Doanh Doanh, nếu nàng sớm một chút nghĩ biện pháp nói cho Vương gia biết, Vương gia cũng sẽ không hối hận thành bộ dáng này, dù sao nếu chuyện này làm liên lụy đến quân chánh đại sự.....

Thấy Nguyên Tĩnh Vũ đã đem góc cửa sổ đánh thủng một lỗ lớn, Vương phi cực kỳ sợ hãi, nàng vội vàng chạy tới, muốn nhìn thử xem tay của Nguyên Tĩnh Vũ có bị thương không, đồng thời vội vàng khuyên giải nói: “Vương gia bớt giận! Ngày hôm qua nô tì mới vừa qua thăm Doanh Doanh, nàng ấy là một cô nương rất biết rõ đạo lý, không chút nào có ý oán giận Vương gia.....”

Nguyên Tĩnh Vũ né tránh Vương phi đụng vào, khẽ ngửa đầu lại nhắm mắt lần nữa, khuôn mặt ảo não cùng hối hận. Chỉ chốc lát sau, hẳn mở mắt, thần sắc lạnh lùng, ánh mắt mờ mịt nhìn ra khoảng không mờ mịt bên ngoài cửa sổ, tay phải nắm thật chặt quyền không ngừng nhe nhếch vào bệ cửa sổ, cặp mắt tính toán không bỏ sót chút gì giờ phút này lại hối hận không thôi: “Không phải nàng ấy biết rõ đạo lý, nàng ấy là..... Bôn vương nhất định đã khiến nàng ấy thất vọng tới cực điểm.....” Nguyên Tĩnh Vũ chợt hiểu. Nàng đang khảo nghiệm hẳn, nàng thông qua một Thôi phu nhân xinh đẹp dò xét xem hẳn đến cùng có đúng là mình chủ thể bình định thiên hạ hay không.

Nàng nhất định sẽ vì vậy mà coi thường hẳn! Nàng có thể sẽ vì vậy mà thay đổi quyết định tìm mình chủ khác hay không? Nàng vốn là ôm kỳ vọng mà đến, mặc dù đối với hẳn không có tình cảm, hẳn cũng đã cho nàng nhọc nhằn lớn nhất của một thiếu nữ.....

“Vương gia.....” Giản vương phi vừa lo lắng vừa sợ hãi, nàng lại từ trong mắt Vương gia thấy được vô tận hối hận cùng thống khổ, còn có một chút tính toán sắc sảo..... Ừ, tại sao lại biến thành vui mừng? Nàng vẫn biết Dịch tướng quân là trợ thủ đắc lực của Vương gia, nhưng nàng lại không cách nào tưởng tượng được sẽ có một ngày trợ thủ của mình lại bởi vì một nữ nhân khác mà kích động hối hận đến như vậy! Chẳng lẽ chỉ là bởi vì thân phận Doanh Doanh là con gái của Nguyên soái? Hay còn là nguyên nhân gì khác mà nàng không biết?

“Nàng ở đâu vậy? Bôn vương sẽ đi tìm nàng ngay bây giờ!” Chỉ trong nháy mắt, cảm xúc của Nguyên Tĩnh Vũ đã khôi phục bình thường, chỉ có nóng rực cùng vui mừng trong đôi mắt không cách nào ẩn nấp. Bất kể nói thế nào, giờ phút này nàng đang ở trong vương phủ, nàng phải gả cũng không phải là người khác, nam nhân may mắn đó chính là mình!

Chuyện qua thì cũng đã qua, ảo não nữa cũng vô ích, quan trọng là nắm chặt hiện tại cùng tương lai. Hẳn còn có thời gian, sẽ còn có cơ hội, nàng đã nói qua chỉ là vì có một thân phận trắc phi có thể phụ tá mới đồng ý gả vào vương phủ, cho nên đối với nàng mà nói tình cảm không phải là quan trọng nhất, nói cách khác nàng lấy lợi ích của nghĩa quân làm trọng! Nếu mình là mình chủ mà nàng tuyển định, là đối tác mà nàng thận trọng lựa chọn, nàng cũng sẽ không dễ dàng buông tha mới phải, cho dù khảo nghiệm, cũng vẫn chưa hết.....

Hẳn còn có thời gian! Tình huống trước mắt mặc dù hồng bét, nhưng thế nào cũng so cùng Dật Phi giành nữ nhân tốt hơn nhiều!

Giản vương phi không hiểu tại sao hẳn lại khôi phục tự tin cùng vui sướng, nhưng nàng có thể nhìn ra được, hẳn đã khôi phục thành Dụ Dương vương tử thế oai hùng, có hùng tâm vạn tượng rồi.” Doanh Doanh ở tại Hành Hương uyển.....”

Vương phi mới vừa nói ra hai chữ Hành Hương, Nguyên Tĩnh Vũ cũng đã bước nhanh ra ngoài. Hẳn phải xác định nàng vẫn còn ở trong vương phủ, mà không phải đã bỏ đi hẳn rồi đi.

Nhưng đi chưa được mấy bước, bước chân của hẳn lại chậm lại.

Hẳn nên dùng vẻ mặt như thế nào để xuất hiện ở trước mặt nàng mới có thể đã động nàng, để cứu vãn hình tượng đã sụp đổ của mình ở trong lòng nàng đây? Hẳn muốn không chỉ là một đối tượng để hợp tác, hẳn cần một thế tử toàn tâm toàn ý đối với hẳn, chỉ có trung thành, không có tính toán! Lấy tính tình cùng võ công của Kinh Nhan, nàng còn có thể trở thành trợ thủ đắc lực nhất trung thành nhất của hẳn, cùng hẳn tâm ý tương thông, nàng có thể giúp hẳn bày mưu tính kế, ngay cả có thể cùng với hẳn cùng nhau chinh chiến sa trường.....

Giản vương phi đem Thôi Thụy Ngọc đỡ dậy, khẽ trấn an, liền đuổi theo bước chân của Nguyên Tĩnh Vũ chạy tới Hành Hương uyển.

Bạn đang đọc truyện *Duyệt Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 4: Bất Ngờ Quay Đầu Ước Hẹn

Lúc Giản vương phi thờ hồng học đuổi tới Hành Hương Uyển, chỉ thấy một đám thị vệ yên lặng đứng ở bên ngoài, Vương gia ngơ ngác đứng trong sân, ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà, không nhìn được biểu cảm trên mặt hẳn, nhưng bóng lưng rất nghiêm túc.

“Dịch phu nhân đâu ?” Giản vương phi nhẹ nhàng gọi một thị nữ tới nhỏ giọng hỏi.

“Phu nhân ở phía trên !” Thị nữ chỉ nóc nhà.

Vương phi nghi hoặc ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà, không có ai mà ! Nàng quay đầu lại liếc mắt nhìn Nguyên Tĩnh Vũ một cái, lại thấy hắn vẫn nhìn lên nóc nhà như cũ. Vì thế nàng lại ngẩng đầu, từ trái đến phải, từ dưới lên trên ... Trời ạ ! Bóng người trên cành cây kia là Dịch phu nhân ? Trắc phi mà nàng tự mình lựa chọn cho Vương gia ?

Đó là là một gốc cây bạch quả vô cùng cao lớn, hơn trăm tuổi, cành lá rậm rạp. Dịch Doanh Doanh một thân áo trắng an vị ở trên một cành cây nhỏ gần đỉnh, lưng dựa vào một thân cây đang thối tiêu. Âm thanh trầm thấp, như khúc như than, phiêu tán theo gió mát dưới trời chiều, có vẻ tình tịch mà xa xôi. Nghe tiếng tiêu, trước mặt giống như nhìn thấy liễu rũ Giang Nam lay động ở trong gió, khói bếp vấn vít thổi lên ấm áp cùng hạnh phúc giản đơn, thuyền đánh cá trở về nhà đèn đuốc lơ mơ lác lác trên mặt nước, gió đêm lạnh lạnh, trăng sao bát ngát ...

Giản vương phi phục hồi tinh thần, nhưng thấy ánh tà dương bao phủ thân ảnh áo trắng của nàng, tóc dài đen như thiếu nữ chòang về phía sau, lại không vén lên, phản chiếu lên sắc chiều muộn đậm màu, xa xa nhìn lại giống như tinh linh trộm hạ phạm.

Nàng yên lặng nhìn trong chốc lát, lại trộm đánh giá thần sắc của Nguyên Tĩnh Vũ, trong lòng không kìm được âm thầm lo lắng : “Chi sợ tinh linh này đã trộm mất tâm vương gia rồi ...”

“Doanh Doanh!” Vương phi kêu lên một tiếng, về mặt đoan trang hiền thực, thần sắc trong lúc này đối với cách ăn mặc của nàng ấy khi này dường như có chứa nhiều bất mãn.

Tiếng tiêu chợt dừng, dư âm thì vẫn còn phiêu tán trong thiên địa, người nghe đều sinh cảm giác thỏa lòng mong ước. Dịch Doanh Doanh chậm rãi buông tứ trục tiêu trong tay ra, cúi đầu thần nhiên liếc mắt quét qua Nguyên Tĩnh Vũ một cái, sau đó lễ phép cười với Vương phi : “Vương phi đại giá quang lâm, Doanh Doanh không thể nghênh tiếp từ xa, thất lễ !”

Vừa dứt lời, nàng đã nhẹ nhàng từ trên cây hạ xuống, giống như tiên tử từ từ trên trời giáng xuống, nhẹ nhàng như lông chim, tư thế bay tuyệt đẹp như bướm múa, trong nháy mắt liền đứng trước mặt Vương phi.

Vương phi lặng đi một chút, không thể ngờ Dịch Doanh Doanh lại có công phu tốt như vậy. Đây là tướng môn hồ nữ sao ? Đáng tiếc bị vẽ ngoài mảnh mai của nàng lừa, vẫn cho rằng Dịch phu nhân là do thứ thiếp sinh ra, qua tuổi hai mươi còn không có hôn phối, tưởng rằng dung sắc cũng bình thường, ai biết nàng chẳng những dung nhan tuyệt sắc, còn có một thân công phu, nào có nửa điểm đáng thương ở đâu ?

“Doanh Doanh muội muội, còn không thỉnh an Vương gia ! Người là trắc phi của Vương gia, mau hành lễ với Vương gia !” Vương phi không ngừng đưa mắt ra hiệu cho Doanh Doanh, trong lòng đã tức giận sự vô lễ của nàng, rồi lại mơ hồ hi vọng Vương gia vì vậy mà không chào đón nàng. Vợ chồng hơn mười năm, trong lòng Vương phi hiểu rõ, Vương gia xưa nay tuy rằng hòa khí với người ngoài, nhưng tức nhất là bị người khác khinh thị lãnh đạm.

Nhưng không ngờ Dịch Doanh Doanh cũng không liếc mắt nhìn tới Nguyên Tĩnh Vũ một cái bước hai bước thẳng về một bên vườn hoa. Đứng trước hoa rồi lại chậm rãi xoay người, thần nhiên nói : “Vậy sao ? Nhưng ta không thừa nhận ! Ta cùng vương gia cũng chưa bái đường, cũng không có động phòng thân phận trắc phi Vương gia này ta cũng dám đương không nổi ...” Cho tới giờ khắc này, nàng mụ mụ hơi nghiêng đầu liếc mắt nhìn Nguyên Tĩnh Vũ một cái, ánh mắt nhẹ nhàng trong chớp mắt, khỏe miệng nâng lên một nụ cười nhẹ lễ phép, nháy mắt đã quăng ánh mắt ném đến chỗ khác.

Nguyên Tĩnh Vũ khẽ nhíu mày, nhưng giãn ra rất nhanh, nhưng sau đó lại nhướng lên.

Hóa ra ngàn tư vạn nghĩ cũng không bằng hai mắt nhìn nhau. Lúc này hắn mới đột nhiên giật mình, mình đối với nàng như thế nhất định không chỉ là bởi vì thân phận của nàng, thậm chí phần đồ cưới phong phú kia. Là bởi vì nàng từ trên trời giáng xuống cứu tính mạng của hắn sao ? Hay là, trong khoảng khắc đó đã thật sự khắc cốt ghi tâm ...

Lặng lặng chăm chú nhìn nàng một lúc, tâm tư chuyển biến liên hồi, Nguyên Tĩnh Vũ từ đầu đến cuối vẫn chưa mở miệng.

Dịch Khinh Nhan dường như có chút kinh ngạc với phản ứng của hắn. Hắn cũng không chịu giải thích chút nào sao ? Nhưng vì sao lại nhìn nàng chăm chăm như vậy ?

Nguyên Tĩnh Vũ đột nhiên hít sâu một hơi, phần chấn tinh thần, ánh mắt dần dần trở nên kiên định. Nàng dù là gả cho người khác hắn cũng phải đoạt lấy, huống chi chỉ là một trận hiểu lầm? Hắn không tin dưới gầm trời này có nữ nhân mà Nguyên Tĩnh Vũ hắn không chinh phục được ! Hắn nhất định sẽ lấy được nàng!

Nguyên Tĩnh Vũ không nói gì, nhưng trong mắt hắn lại tràn ngập thâm tình vô hạn, lo âu, hối hận. Hắn chăm chú nhìn dung nhan hắn từng tưởng tượng ngàn vạn lần, giống như đã bị nàng hút mất hồn phách, nửa ngày mới tìm lại được thanh âm của mình, nhẹ nhàng gọi : “Khinh Nhan ... Thật xin lỗi, ta tới chậm ...”

Bị thanh âm ẩn chứa tình cảm của hắn hấp dẫn, Dịch Doanh Doanh nhin không được đưa mắt nhìn vị phu quân và cũng là đối thủ do mình chọn lựa kỳ càng này. Cảm tình trong mắt hắn khác sâu mà phức tạp, chỉ là nàng hoàn toàn không tin. Nhưng lập tức nàng phát hiện ra một vấn đề quan trọng — Hắn làm sao biết được tên ở sự môn của mình ? Chẳng lẽ đêm hôm đó lời nàng nói cùng Lâm sư huynh thực sự đã để cho hắn nghe được ? Tuy rằng quả thật có ý cho hắn nghe thấy để lấy được sự chú ý của hắn, nhưng khi đó nàng đã đặc biệt chú ý rồi, cũng không phát hiện có người nghe lén! Chẳng lẽ nội công của hắn cao hơn so với nàng tưởng tượng?

“Vương gia sao lại biết được tên trong sư môn của ta ?” Nàng trong nháy mắt tỉnh táo lại, ánh mắt xa cách lạnh lùng quan sát kỹ lưỡng ánh mắt của hắn.

Nguyên Tĩnh Vũ có chút tham lam nhìn dung nhan thanh lệ tuyệt luân của nàng, không muốn buông tha dù chỉ là một vẻ mặt rất nhỏ, càng hoàn toàn không đếm xỉa đến sự lạnh lùng của nàng, chậm rãi nói lời trong miệng : “Đêm hôm đó, ta vốn đang ở dưới sông rửa sạch vết thương ... sau đó nghe thấy tiếng người đi đến, trong lúc nhất thời không phân biệt rõ là địch hay bạn, cho nên liền trốn ở sau một tảng đá lớn bên bờ ...”

Sắc mặt Dịch Kinh Nhan đột nhiên biến đổi, ánh mắt sắc bén giống như kiếm bắn về phía Nguyên Tĩnh Vũ, trong chớp lát từ trong cơ thể nàng tỏa ra một sát khí lạnh như băng nhanh chóng tràn ngập ra. Nàng chăm chú nhìn vào mắt Nguyên Tĩnh Vũ nói : “Người nghe được ta cùng Lâm sư huynh nói chuyện ?”

Quả nhiên như thế ! Hắn đoán được thân phận của nàng, cho nên hiện giờ mới hỏi hân như vậy ? Cho nên trong mắt hắn mới có tình cảm khó nói ? Thú vị ! Đây mới thật sự là đối thủ của nàng ! Chỉ không biết cuối cùng kết quả chẳng biết hươu chết về tay ai.

Giản vương phi cùng hai nha hoàn bên cạnh nhìn không được rung mình một cái, bắt mình sợ đi lùi lại hai bước, chỉ có Nguyên Tĩnh Vũ nửa bước cũng không lui về phía sau, ngược lại còn tiến lên nửa bước. Chỉ thấy khoe miệng hắn khẽ nhếch, khàn giọng nói lời thâm kín : “Ta thực may mắn nghe thấy các người nói chuyện, do đó biết được thì ra nữ tử cũng có thể vĩ đại như vậy, biết trên đời này còn có một nữ tử cầu mong khao khát, để cho ta trong hai tháng này ngoài một thân ảnh còn có một cái tên để tưởng niệm ...”

Dịch Kinh Nhan chợt phát hiện bản thân lại không dám nhìn thẳng vào ánh mắt thâm tình của hắn, nhanh chóng quay mắt đi. Đây không phải là lần đầu nàng đối mặt với ánh mắt thâm tình của nam nhân, hơn nữa biết rõ phần thâm tình của hắn lúc này là giả, nhưng lại không dám nhìn thẳng ánh mắt của hắn? Quay đầu lại lần nữa thì trong mắt nàng là một khoảng tĩnh mịch, trên mặt lại mang theo vài phần trào phúng cùng thoáng giận. “Lời khen của Vương gia Kinh Nhan không dám đương nổi ...”

Thâm tình ? Bọn họ lúc trước bắt quá chỉ gặp qua một lần mà thôi, thâm tình chỗ nào ? Xem ra bọn họ muốn ở cùng một chỗ khó rồi đây ! Hắn cũng muốn bắt được lòng của nàng, từ đó sử dụng cho hắn.

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Dịch Kinh Nhan liền biết nữ tử này không phải dễ lừa. Nhưng hắn cũng không có ý lừa nàng, hắn quả thật muốn nàng, trăm phương ngàn kế muốn có được nàng !

“Kinh Nhan, ta thật xin lỗi!” Trên mặt Nguyên Tĩnh Vũ lại hiện ra vài phần hối hận chán nản, “Bởi vì nàng đột nhiên mất tích, tâm tình ta không tốt, không kiên nhẫn nghe Vương phi nói hết ... Ta nghĩ sau này ta nhất định phải bỏ tất xấu này mới được, bất kể thế nào, không thể bởi vì tâm tình của mình mà ảnh hưởng đến lý trí, nếu không sẽ càng mất đi nhiều ... May mà trời xanh có mắt, nàng muốn gả không phải người khác, nàng lại thẳng đến ở bên cạnh ta ...”

Nguyên Tĩnh Vũ dừng cảm đứng ở trước mặt nàng, khoe miệng chứa đựng nụ cười nhẹ, trong mắt bởi vì ẩn chứa vài phần kinh hi mà có vẻ đặc biệt sáng ngời, tựa hồ như không cảm giác được chút sát khí nào phát ra trên người nàng.

Dịch Kinh Nhan nhếch khoe miệng lên, từ chối cho ý kiến, nhưng trong lòng đối với cái nhìn của bất tri bất giác có chút chuyển biến tốt đẹp. Ở Hành Hương Uyên này chờ hai tháng mới đợi được người, hình tượng của hắn trong lòng nàng đã trượt trắng, gần như sắp biến thành con số không rồi.

Hiện giờ xem ra hắn cũng không phải tệ như vậy ! Còn tưởng rằng hắn thật sự bị sắc đẹp của Thôi Thụy Ngọc mê hoặc chứ ? Lời đồn đại quả nhiên chỉ có vài phần chân thật a, người này có thể giao hoạt lắm đây ! Nàng biết rõ từng vẻ mặt của hắn, lại hoài nghi không biết cái nào là thật ! Cũng tốt, hắn giao hoạt hơn so với nàng tưởng tượng, nàng chỉ cần bảo vệ lòng mình, cũng không sợ sau này không hạ thủ được ...

Kế hoạch của nàng là hoàn mỹ vô khuyết, chỉ cần có thể bảo vệ lòng mình, nàng liền không thể thua!

Giản vương phi cắn chặt môi của mình, không mở miệng, nàng không biết mình có thể nói cái gì. Nguyên Tĩnh Vũ ôn hòa nhẹ nhàng tuy rằng giọng điệu thông thả nói rất bình thường, nhưng nàng lại phát hiện mình hoàn toàn không chen vào được. Giống như hai người ấy đang ở trong thế giới của hai người, ngoài ra hết thảy đều là dư thừa. Hiện tại nàng cuối cùng cũng hiểu được, vừa rồi Vương gia kích động cùng thất thố không phải bởi vì Dịch tướng quân, mà là bởi vì Dịch Doanh Doanh chính là người phụ nữ trong lòng của hắn.

Vương phi hít một hơi thật sâu, xoay người liếc mắt nhìn hai thị nữ một cái, tay phải vung lên bảo tất cả các nàng đều đi ra ngoài. Rồi sau đó, chính nàng cũng đi ra ngoài. Xa xa, nàng nghe thấy một câu tuy rằng mơ hồ nhưng lại làm lòng nàng đã đau càng chua xót hơn —

“Kinh Nhan, có thể cho ta một cơ hội nữa không? Ta hiểu được khát vọng cùng kỳ vọng của nàng, ta sẽ không để cho nàng thất vọng nữa.” Chẳng qua chỉ có hai tháng, còn chưa tới nông nổi không thể cứu vãn đi! Chú ý thấy Vương phi đã dọn sạch sân, hắn cũng không cần lo lắng mất mặt trước hạ nhân. Với một nữ nhân thông tuệ lại cao ngạo như vậy, muốn đánh động nàng thực sự không đơn giản đâu ! Hắn đột nhiên sinh ra cảm giác kỳ phùng địch thủ.

Giản vương phi bỗng nhiên dừng bước chậm rãi xoay người, khó tin nghiêng đầu nhìn về phía Nguyên Tĩnh Vũ. Hắn mới vừa nói gì? Hắn lại đi cầu xin cảm tình của một nữ nhân? Nàng cắn chặt môi của mình, từ từ lui về phía sau, cuối cùng cũng không quay đầu bước nhanh rời khỏi Hành Hương Uyên ...

Chương thứ tư : Bất ngờ quay đầu ước hẹn (hạ) Trong Hành Hương Uyên, Dịch Kinh Nhan đưa lưng về phía Nguyên Tĩnh Vũ, khẽ thở dài : “Nếu cơ hội muốn là có thể có, vậy đó không phải cơ hội.”

Nàng biết rất rõ, thời điểm mua bán, nếu người mua biểu hiện bức thiết và tình thế bắt buộc, kẻ bán thường sẽ nâng giá. Mà tình cảm nam nữ đôi bên, ai sa vào tình cảm trước, người đó là kẻ thua. Bất luận tình cảm của hắn có vài phần là thật, cũng không quản hắn được gì từ nàng, hắn động tâm đối với nàng là không thể nghi ngờ.

Nguyên Tĩnh Vũ lẳng lặng nhìn bóng lưng của nàng, khóe miệng nhếch lên, hứng thú đối với nàng càng thêm nhiều. Thật là một nữ nhân thông minh a !

Trong viện lập tức an tĩnh trở lại, ngay cả một tiếng gió cũng không có, yên tĩnh dường như cũng kéo dài cả thời gian, hai người dường như đứng lặng hồi lâu, cuối cùng nghe thấy tiếng thở thật dài của Nguyên Tĩnh Vũ, nhưng không rõ trong đó là chứa đựng hối hận hay là thỏa mãn tưởng mất lại được.

“Là ta bị cảm tình che mắt lý trí, ta bảo Duẩn Tiếp đi tra xét phía Yến vương cùng Nghi An vương gần đây có nạp phi hay không, nhưng lại bỏ sót chính mình. Ta phải sớm nghĩ đến. Vì sao nàng lại đem binh sứ trắng kia đưa cho Duẩn Tiếp mà không phải những người khác ? Hai người đều họ Dịch, mà ở các đại môn phái đều có tục lệ đổi tên cho đệ tử của mình, vậy mà ta chỉ vì một cái tên liền vứt bỏ một manh mối lớn như vậy..” Hắc cười tự giễu, chỉ sợ vẫn là quá coi trọng nàng rồi. Cũng bởi vì phần trời buộc trong lòng kia, hắc thậm chí ngay cả kiến thức trinh thám cơ bản nhất cũng quên.

Dịch Khinh Nhan khẽ thở dài nhìn mắt hắc, nói : “Nếu như ngày đó người nghe được lời ta nói cùng Lâm sư huynh thì nên biết, cho dù chúng ta không có duyên vợ chồng, duyên vua tôi vẫn phải có. Ta sẽ dùng hết khả năng ta có để giúp người định thiên hạ ... Chúng ta vẫn nên như vậy giờ là được rồi, người có thể coi ta là bằng hữu, trở thành bề tôi, quên thân phận là trắc phi của người, trở về đi ! Ngày hôm nay chúng ta cũng không đủ bình tĩnh, người yên tâm, sau này nếu có người ở bên người, ta sẽ cho người sự tôn trọng đáng có !”

Nàng dường như hoàn toàn tỉnh táo lại rồi. Đối với nam nhân mà nói, vật dễ dàng có được thường sẽ không quý trọng, mà hao hết tâm tư vẫn chưa tới tay lại còn vài phần hi vọng, thường vậy mới khiến cho người ta lo.

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn nàng thật sâu, sau một lúc lâu không nói gì. Nữ nhân quá thông minh là may mắn cũng là bất hạnh, xem ra con đường trước mắt không dễ đi đâu !

Tuy rằng ánh mắt của hắc không có nửa phần dâm loạn, Dịch Khinh Nhan vẫn bị hắc nhìn có chút mất tự nhiên. Nàng không sờ được một chút đến suy nghĩ của hắc, hắc nhìn nàng như vậy mà không nói lời nào, đến cùng là đang suy nghĩ cái gì đây ? Nàng rất muốn bình tĩnh nhìn lại hắc, nhưng cuối cùng vẫn là đỏ mặt nghiêng đầu đi, đồng thời từ trong lòng trào ra một cỗ tức giận.

Nguyên Tĩnh Vũ đột nhiên cười khẽ một tiếng, vô luận nàng thông minh bình tĩnh như thế nào, cuối cùng vẫn là nữ tử. Đúng vậy, nàng cuối cùng cũng là nữ tử, một khi yêu nam nhân, tất nhiên sẽ toàn tâm giao phó cho hắc, vậy còn cái gì là hắc không chiếm được ?

Bước chân Nguyên Tĩnh Vũ di động, lại đứng ở trước mặt nàng, muốn đỡ lấy hai vai của nàng, nhưng bị sự đề phòng trong mắt nàng buông tha. Khóe miệng hắc khẽ nhướn lên, vô tình cười, ở trong mắt của nàng, vẻ mặt bỗng nhiên trở nên nghiêm túc mà thận trọng. Hắc nói : “Giờ phút này bốn vương có thể nói cho cho nàng biết, đời này kiếp này, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua nàng ! Khinh Nhan, nàng là bạn đời ta tha thiết mơ ước, đối với nàng, chúng ta là tình thế bất buộc!”

Dịch Khinh Nhan kinh ngạc trừng mắt nhìn hắc, trong lòng vừa thẹn vừa giận lại mơ hồ có chút vui sướng. Hắc quả nhiên đối với nàng nhất định phải có, hơn nữa, trong tiềm thức hắc dường như không để nữ tử ở trong mắt, nói vậy với nàng, thế này là không còn gì tốt hơn !

Sau đó hắc vừa cười mở, ôn như nói “Đương nhiên, cũng phải do nàng nguyện ý!”

Dịch Khinh Nhan trừng mắt liếc hắc một cái, cảm xúc cùng thân thể khẩn trương lập tức trầm tĩnh lại.

Nhưng ngay một thoáng nàng thả lỏng, hắc đột nhiên bất ngờ bắt lấy một bàn tay của nàng. Nàng đang muốn trở mặt ra tay, lại bởi vì ánh mắt nghiêm túc của hắc mà dừng lại. Hắc kéo tay phải cả nàng nhẹ nhàng đặt ở chính ngực mình, sau đó chậm rãi giờ lên tay kia của mình, nói : “Ta, Nguyên Tĩnh Vũ ngày hôm nay thể, từ khoảng khắc này, Dịch Khinh Nhan là thể từ duy nhất trong lòng ta, cả đời bầu bạn. Từ sau toàn tâm toàn ý chờ đợi nàng, nếu có làm trái, thiên địa vứt bỏ!”

Dịch khinh Nhan vốn đang vùng tay ra bởi vì lời thề của hắc mà an tĩnh lại. Máy lần nàng há mồm, muốn nói lại thôi, cuối cùng lại không nói được gì. Hai tròng mắt sáng ngời của nàng dò xét qua lại trên mặt hắc, muốn tìm được một dấu vết hắc đang nói dối, nhưng mà không thể nào tìm ra ...

Hắc bắt đầu ra chiều sao ? Nhưng không thể phủ nhận, lời này hắc nói gây cho nàng rung động rất lớn. Ở sâu trong nội tâm nàng muốn một lời thề, hắc lại thật sự cho nàng, nhưng mà quá là nhanh, khiến cho nàng không thể tin được.

“Người ... biết mình đang nói gì không ?” Nàng hỏi. Cũng không phải là lần đầu tiên nghe nam nhân thổ lộ hay thề thốt, nhưng tại sao bản thân khi nghe lời thề của hắc nàng lại cảm thấy luống cuống, cảm thấy rung động ? Chẳng qua là bởi vì thân phận của hắc, hay là bởi vài trong kế hoạch của mình là bọn họ không có tương lai.

“Mỗi một từ nàng nói ta đều khắc sâu ở trong lòng. Ta hiểu được nàng muốn gì, chỉ cần ở trong phạm vi năng lực của ta, không cần nàng mở miệng, ta đều có thể làm được cho nàng.” Nói xong, Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ nhàng lấy từ trong lồng ngực ra một binh sứ trắng, ánh mắt nhìn nàng chăm chú còn thật sự trở nên thâm tình mà ôn nhu. “Ngoài cái bình này, ta không có vật khác có thể để lại tưởng niệm. Ta chưa từng thấy dung mạo của nàng, cho nên chỉ có thể cầm cái bình này một lần lại một lần tưởng tượng ra dung nhan của nàng ...”

Lấy lời hứa một đời một thế đổi lấy tình cảm của nàng, rồi sau đó toàn tâm tương trợ, với hắc xem ra là hoàn toàn đáng giá. Kỳ thật điều này cũng không tính là lừa gạt, chỉ cần nàng thật lòng trợ giúp hắc, hắc cũng sẽ tuân thủ lời hứa của mình. Huống chi, hắc không cho rằng trên đời này còn có một nữ tử thứ hai có thể khiến cho hắc động tâm.

Khinh Nhan rút tay của mình xoay sang chỗ khác, khẽ cúi đầu, vẻ mặt rất luống cuống. “Nữ tử Lăng Tiêu các không phải dễ lừa như vậy, cũng không phải là cái gì cũng tốt ...”

Chân chân giả giả, hư hư thật thật, có đôi khi ngay cả mình cũng không phân được rõ ràng, nàng không tin hắc có thể không mắc mưu !

“Ta không có thời gian để chứng minh ta không lừa nàng, nhưng như nàng nói, nếu bất kể thế nào nàng cũng ở lại giúp ta định thiên hạ, ta cũng không cần phải ... lừa nàng. Ta cũng vậy, vào một khắc vừa rồi khi nhìn thấy nàng, ta mới hiểu được, nếu không chiếm được nàng, cho dù ta có được toàn bộ thiên hạ cũng sẽ tiếc nuối cả đời ...” Nguyên Tĩnh Vũ thờ một hơi thật dài, giống như trút được gánh nặng, giống như lại biến trở về thành Dụ Dương vương tao nhã. Quả nhiên, một nữ nhân khi có cảm giác liền bối rối luống cuống.

Khinh Nhan cúi đầu, trầm mặc không nói, giống như đang suy nghĩ lại như đang do dự.

Thấy nàng không nói lời nào, hần lại ôn hòa nói : “Ta sẽ chờ nàng, ba năm cũng được, mười năm cũng thế, dù sao chúng ta còn rất nhiều thời gian. Ta tin rằng có một ngày, nàng sẽ nguyện ý đem trái tim của nàng giao cho ta, để cho ta có được tất cả của nàng ...” Giống như lời tuyên bố bình thường lại như lời hứa với nàng.

Ba năm ? Mười năm ? Hần coi nàng là đứa nhóc ba tuổi sao ? Trong lòng Khinh Nhan giễu cợt không thôi, trên mặt lại hiện ra vài phần cảm động. Tới mà không chào cũng thật lẽ a !

Sau khi giễu cợt lại là một hồi tự giễu, nàng bỗng nhiên nghĩ đến : hai người bọn họ nếu thật tâm liên thủ, thiên hạ này sớm hay muộn cũng là của họ ! Nhưng mà, Dịch Khinh Nhan nàng cho dù cần thiên hạ này cũng không thể ủy khuất bản thân. Cho dù thất thời ủy khuất, cũng tuyệt đối không thể ủy khuất một đời ! Nghĩ đến con đường phía trước mờ mịt, huyết tính chết chóc, nghĩ đến sự trong sạch của mình cùng tình cảm của mình, nàng nhìn không được thấy chua xót. Trong đầu đột nhiên hiện lên lời Lâm sư huynh nói, Thiên hạ thái bình hay không liên quan mẹ gì đến nàng ? Chỉ là, Trăm vạn Nghĩa quân Giang Nam tín nhiệm và ủng hộ há lại cho nàng lui bước ? Nàng sớm đã không còn lựa chọn nào khác ... Nếu hần thật lòng chờ đợi nàng, nàng cũng sẽ thật lòng tương trợ, nếu trong lòng hần có lòng lợi dụng phản bội tình cảm của nàng, nàng sẽ giết hần giành quyền cho mình !

Phụ thân ngu ngốc, hơn nữa cũng không để nàng trong mắt, sẽ có một ngày nàng cho ông biết, bất luận là võ công mưu kế, là chiến trường triều đình, nàng đều có thể làm được tốt hơn so với ca ca !

Sau một lúc trầm mặc, hàng vạn hàng nghìn suy nghĩ xẹt qua trong đầu, cuối cùng nàng chỉ đơn giản nói một câu : “Sắc trời không còn sớm, Vương gia đi về nghỉ ngơi đi !”

“Sau này khi chỉ có chúng ta nàng gọi ta là Cảnh Hần đi !” Thấy nàng nghi hoặc sau đó sắc mặt phỉếm hồng, hần lại nói “Cũng nên dùng cơm chiều ! Cùng nhau đi, tình cảm có thể từ bồi dưỡng. Từ hôm nay trở đi, ta muốn đi theo bên cạnh nàng, nhận khảo nghiệm của nàng !” Về mặt hần còn rất chân thật, giống như tướng quân lập giấy bảo đảm thực hiện quân lệnh với Nguyên soái. Nói xong hần lại cười, trong nụ cười có chút đắc ý cũng vừa lòng.

Dịch Khinh Nhan kinh ngạc cho rằng hần có nhiều mặt, khó có thể tin đây là một phiên vương có thực lực cầm quân hung hậu lại đi vui cười thoải mái như vậy với một nữ tử. Co được dẫn được, biết sai liền sửa, có kiên trì không bao giờ nói bậy, nàng hần là không chọn làm người ! Chỉ hi vọng bọn họ chân thành hợp tác có thể lâu dài một chút ...

Nguyên Tĩnh Vũ kéo tay nàng đến phòng ăn, Dịch Khinh Nhan gầy dựa không lối thoát, tức giận nói : “Buông tay ! Nếu không buông tay thì đừng trách ta không để lại mặt mũi cho người !”

“Đừng nóng giận, ta hi vọng người mỗi ngày đều vui vẻ..” Hần cười đến có vài phần vô lại, đồng thời buông lỏng tay nàng. “Đêm nay ta sẽ dời qua đây ở!” Hần đột nhiên thốt ra, sau đó chăm chú nhìn nàng, quan sát phản ứng của nàng đối với lần này.

“Không được !” Nàng quả quyết cự tuyệt. Sắc mặt do phần nộ mà má hồng lập tức trở nên băng hàn, không có chút dư âm nương bộ nào. Cho dù là mưu kế, cũng quyết không thể để cho hần dễ dàng có được thân thể của nàng !

“Ha ha !” Hần ngơ ngác một chút, lập tức bật cười vài tiếng “Nàng khẩn trương như thế làm gì? Ta là nói sẽ ở Nguyệt Lâu ngủ, cho đến khi ...” Hần nhìn về băng hàn dần lui trên mặt nàng, từ từ lộ ra ửng hồng, rồi lại đột nhiên đến bên cạnh nàng, nhỏ giọng nói : “Cho đến khi nàng để cho ta tiến phòng của nàng mới thôi ...”

Dịch Khinh Nhan bị hần làm hoảng sợ, tính phản xạ lui về phía sau vài bước. Người nam nhân này sao lại thay đổi bất thường như thế ? Chốc thì nghiêm túc, chốc lại di chuyển nhẹ như vậy, chẳng những cố ý trêu đùa nàng, thậm chí còn vô lại như thế. Nàng đột nhiên có chút bận tâm, hần hình như khó đối phó hơn so với trong dự liệu của nàng a!

Nàng nâng mắt nhìn Nguyệt lâu phía đông hần ngủ lại. Nơi đó là tòa tiểu lâu ba tầng gần sát Hành Hương Uyển, nói đúng hơn thì vẫn là một bộ phận của Hành Hương Uyển, cho đến nay bên trong chưa từng có người ở lại, chỉ dùng khi chủ nhân Hành Hương Uyển thỉnh thoảng ngắm trăng hoặc sử dụng khi có yến tiệc trong nhà.

“Ta về phòng nghỉ ngơi trước một chút, cơm chiều được thì gọi ta!” Nàng thân nhiên nói một câu, sau đó xoay người định đi, giống như chưa từng có chuyện gì phát sinh trước đó. Đối thủ giáo hoạt vượt quá dự kiến của nàng, nàng cần yên tĩnh ngắm lại cho cẩn thận ...

Nguyên Tĩnh Vũ từ xa nhìn chăm chú bóng lưng của nàng, ở trong lòng nhẹ nhõm mà nở nụ cười. Nữ nhân này thông minh hơn so với trong tưởng tượng của hần, chinh phục nữ nhân như vậy mới xem là có chút hứng thú ...

Q.1 - Chương 5: Cuộc Chiến Khỏi Thuộc Súng Công Tâm

Ngày thứ hai, cuối giờ Thân trút xuống một trận mưa lớn, lúc đầu tiếng sấm vang rền, mây đen giăng đầy, thanh thế to lớn, nhưng mà nửa canh giờ sau đã mây tan mưa tạnh, cầu vồng khê cong giắt cuối chân trời, thu hút ánh nhìn của mọi người, khắp nơi cười cười nói nói

Nguyên Tinh Vũ phái người muốn mời Dịch phu nhân đến Miên Nguyệt lâu ngắm cảnh, không nghĩ rằng gặp phải cự tuyệt. Mặc dù trong lòng khó chịu, hắn vẫn quyết định buông chính vụ trong tay đi về phía Hành Hương uyển theo nàng trò chuyện, cũng nhân cơ hội này thu hẹp khoảng cách của hai người.

Nếu đã nói là ngắm cảnh, Khinh Nhan liền nhân nhạ nhìn về phía chân trời xa xa, cũng không nói gì. Nguyên Tinh Vũ có lòng cùng với nàng thân cận, rồi lại lo lắng bước quá nhanh sẽ làm cho nàng phản cảm, do dự liên tục thật ra thì cũng không nói được mấy câu.

Cầu vồng tan đi, gió đêm nhẹ lướt, Nguyên Tinh Vũ nhìn dung nhan như ngọc bên cạnh, trong lòng chợt thấy, giống như vẫn còn trong mộng. cô gái nhỏ tinh như xử nữ, động như thỏ chạy, cô gái có tâm hồn như tiên tử như thế này thực sự là nhân của hắn sao? Vì sao trong lòng hắn vẫn luôn có cảm giác không thực, rất trống rỗng. Bất tri bất giác, hắn lại nhìn ngây người.

“Vương gia đã xử lý xong chính sự?” Khinh Nhan nhân nhạ mở miệng.

Nguyên Tinh Vũ hiểu, nàng là đang đuổi hắn rời đi. Hắn cười ngược ngừng, chấp tay ưỡn ngực nhìn ánh tà dương xa xa nơi chân trời, nhẹ nhàng ngâm nga: “Dục quy hoàn tiểu lập, vi ái tịch dương hồng.”

Khinh Nhan liếc hắn một cái, trong lòng buồn cười, xoay người trở về nhà. “Vậy Vương gia từ từ xem đi!”

Nhìn bóng dáng nàng đi xa, Nguyên Tinh Vũ đưa tay ra, nhưng cuối cùng lại không gọi nàng lại. Hồi lâu, hắn khe khẽ thở dài, lắc đầu một cái trở về Miên Nguyệt lâu mình đang ở tạm.

Cứ thế này mãi thì không được ah...! Có câu nói lâu ngày sinh tình, đó cũng là chung đụng đã lâu mới có thể sinh ra tình cảm, còn như bọn họ, một ngày thấy hai lần, cũng nói không được mấy câu nói, phải kéo dài tới khi nào? Hắn vốn chỉ muốn lấy tình cảm trước, sau đó sẽ lôi nàng vào quân đội của mình, bàn luận mưu kế, bây giờ nghĩ lại kế hoạch này quá tốn thời gian rồi, hắn cũng không có nhiều thời gian để tiêu phí vào tình yêu như vậy. Cần thận suy nghĩ một chút, phương pháp trái ngược có lẽ còn có thể nhận được hiệu quả bất ngờ. Nàng không phải muốn “Phụ tá” trợ giúp bình định thiên hạ sao? Vậy hãy để cho hắn xem thử đến tột cùng nàng có bao nhiêu kiến thức đi!

Quyết định xong, ngày thứ hai Nguyên Tinh Vũ liền đem hai người mỗi ngày an bài cùng một nơi. Buổi sáng cùng nhau luyện kiếm, rồi sau đó bữa ăn sáng; tiếp theo liền kéo nàng theo cùng nhau xử lý chính vụ, nghe thử cái nhìn cùng đề nghị của nàng; Sau bữa cơm chiều uống hai chén trà đánh ván cờ, cuối cùng trở về phòng của mình nghỉ ngơi,

Dĩ nhiên, thời điểm luyện kiếm cũng thuận tiện để cho nàng chỉ điểm mình hai chiêu. Dịch Khinh Nhan phát hiện nội công của hắn tương đối khá, so với mình cũng chênh lệch không xa, khó trách đêm hôm đó không có phát hiện ra hắn! Chỉ là ở chiêu thức tương đối đơn giản một chút, thật sự làm cho người ta nghi ngờ võ công của hắn được luyện như thế nào. Nàng thường thức nhất ở hắn đó chính là lòng dạ khí độ cùng của hắn, hắn là một người cực kỳ cụ thể, không hiểu chính là không hiểu, cũng không chút nào cho là võ công không bằng một nữ nhân lại là chuyện đáng xấu hổ. Chung đụng được càng lâu, hiểu rõ càng thêm sâu sắc, trong lòng Nguyên Tinh Vũ đối với Dịch Khinh Nhan ái mộ cùng kính trọng cũng càng ngày càng nặng, càng ngày càng sâu, cùng với nàng chung đụng cũng từ từ thu hồi mấy phần tính toán cũng dè chừng lúc ban đầu. Hắn từ đáy lòng nhận đồng nàng là đáng giá mình tôn trọng, mặc dù nàng là nữ tử, lại thắng được vô số nam nhi bảy thước. Ít nhất, Dịch Duẩn Tiếp vốn là người mà mình tôn trọng nhất nhưng khi ở trước mặt nàng lập tức trở nên chán nản thất sắc.

Hắn bắt đầu lấy hoàn toàn nghiêm túc cùng tôn trọng đề đợi nàng. Hắn từ từ biết được, nếu muốn đạt được hảo cảm của nàng, thông minh cùng những mưu kế vật vãnh mặc dù không nhưng ít, nhưng quan trọng hơn đó chính là của khí chất cùng năng lực của chính bản thân hắn. Vì vậy mặc dù nàng thủy chung không đồng ý để cho hắn ngủ lại, hắn đương nhiên là kính trọng mười phần kéo nàng cùng nhau thảo luận chính vụ quân vụ. Chẳng biết tại sao, hắn rất muốn hiểu rõ nàng đến tột cùng còn có thể cho hắn bao nhiêu vui mừng.

Nhưng mỗi khi lắng xuống, hắn lại cảm thấy bất an. Hắn cảm giác lực ảnh hưởng của nàng đối với mình càng lúc càng lớn, đây cũng không phải là hiện tượng tốt! Tình thâm không thọ, vô dục mới bền! Muốn trở thành một người mạnh mẽ, phải không nên đầu nhập tình cảm như vậy, nếu không điều này sẽ trở thành nhược điểm của hắn! Nhưng là, sao hắn có thể buông nàng ra? Một Khinh Nhan độc nhất vô nhị như vậy, xuống ngựa là tri kỷ, bọn họ có thể tâm tình về quốc gia đại sự, lý tưởng, thiên hạ; lên ngựa là lương tướng, có thể giúp hắn chinh phạt thiên hạ; trở lại trong phòng còn có thể trở thành người thân mật nhất tin cậy nhất của hắn.....

Một nữ nhân như vậy, người nam nhân nào gặp được lại có thể không khuynh tâm? Nhưng hắn không phải nam nhân bình thường, hắn nên lấy thiên hạ nghiệp lớn làm trọng, tại sao có thể để cho một nữ nhân ảnh hưởng đến mình..... Vốn là muốn thắng được tình cảm của nàng, từ đó hoàn toàn nắm nàng trong tay, không nghĩ tới thế nhưng mình lại động chân tình.....

Nhưng cho dù như thế nào, cũng may mục đích của bọn họ là nhất trí, cho nên, hắn đối với nàng động mấy phần chân tình đi nữa, cũng không cần lo lắng? Huống chi thông minh như nàng, nếu không phải hắn lấy chính chân tâm mình tới trao đổi, làm sao có thể mong nàng thật lòng? Nếu không phải có thể được nàng thật lòng tương trợ, làm sao có thể được thiên hạ?

Cho nên, coi như hẳn thật yếu nằng cũng không cần quá lo lắng? Hẳn không ngừng trấn an mình.

Trong khoảng thời gian này, Dịch Khinh Nhan cũng nhìn thấy một Nguyên Tinh Vũ hoàn toàn bất đồng, chẳng chặc, cơ trí, ý tâm tư mình mẫn, ánh mắt sắc bén, rất biết lắng nghe ý kiến thuộc hạ để bù vào thiếu sót của bản thân. Hơn nữa khi dung người lại cực kì quyết đoán gan dạ, sáng suốt, không quan tâm đến xuất thân, nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nên nghi ngờ người. Làm một vương gia, hẳn coi như là rất tốt, chỉ là nếu muốn làm trợ thủ của nằng, còn có cần nghiên cứu thêm.

Sư phụ đã dạy qua, đối với nam nhân mà nói, không có được mới là tốt nhất. Coi như nằng là từ tính toán đi tới bên cạnh hẳn, cũng không muốn tùy tiện đem mình hoàn toàn giao cho hẳn. Thân thể dung hợp phải là lưỡng tình tương duyệt, cho dù tình cảm của hẳn có thể giữ vững bao lâu, ít nhất thời điểm bọn họ đi chung với nhau trong lòng của hẳn chỉ có thể có một mình nằng!

Đầu tháng bảy, thôn trại Miêu tộc đóng quân ở tây bộ biên cảnh Dự Dương có xảy ra xung đột, người Miêu am hiểu dụng độc, lại định cư trong rừng rậm có rất nhiều chủng khí độc vật, quân lính đóng ở Tây bộ thương vong cực lớn, khoái mã nhanh chóng báo về cho Dự Dương vương Nguyên Tinh Vũ.

Nguyên Tinh Vũ khi thấy phản cấp báo này lập tức nghĩ tới Dịch Khinh Nhan, trước cũng có thể nói là lý luận suông, lần này có lẽ có thể nhìn thấy được bản lĩnh thực sự của vị thủ lĩnh nghĩ a quân này. Chỉ là, muốn rời khỏi nằng thật là có chút không dễ. Nếu không, hẳn cùng đi với? Ngộ nhờ nằng phải xử lý không tốt, mình cũng kịp thời giúp đỡ.

Nguyên Tinh Vũ đi tới Hành Hương uyển, đem cấp báo đưa cho Khinh Nhan xem qua.

Khinh Nhan nhận lấy xem xong, cẩn thận hỏi thăm tình huống cận kề địa phương đóng quân cùng với thái độ lập trường của Dự Dương đối với Miêu tộc, rồi sau đó thận trọng đứng dậy, nói: “Vương gia, nếu như tin Khinh Nhan, hãy để cho Khinh Nhan đi một chuyến đến Miêu Cương đi!”

Nguyên Tinh Vũ nhìn nụ cười tự tin trên mặt nằng, cảm thấy chưa bao giờ điểm lệ chói mắt đến như vậy, trong lúc nhất thời đã sững sờ một chút.

Khinh Nhan chau chau mày: “Thế nào, Vương gia không tin được Khinh Nhan?”

Nguyên Tinh Vũ lúc này mới phục hồi tinh thần lại, tự nhiên mà cười nói: “Khinh Nhan, Nguyên Tinh Vũ ta kiếp này có thể được nằng làm bạn, phụ quan như ta còn đòi hỏi gì hơn? Khinh Nhan, ta nhất định sẽ quý trọng nằng, mến yêu nằng cả đời.....”

Khinh Nhan không dám nhìn thẳng vào tình ý dạt dào trong mắt hẳn, nghiêng đầu đi, mang theo vài phần tức giận nói: “Được rồi, được rồi, những lời nói nhảm này cũng không cần thêm nữa, ngài nhanh chóng viết quân lệnh đi, ta đi chuẩn bị một chút, gần tới sẽ xuất phát!” Nói xong, nằng liền đi vào thu thập hành trang của mình.

“Vội vã như vậy?” Nguyên Tinh Vũ thật ra thì cũng biết chuyện khẩn cấp, đặc biệt là rất nhiều binh lính cũng trúng độc. Nhìn dáng vẻ hấp tấp của Khinh Nhan, trong lòng hẳn là thật tâm kính nể. Cõi đời này cũng chỉ có nằng khi đang đối mặt với chuyện trọng đại như thế thì mới sẽ thần thái sáng láng tràn đầy tự tin như thế? Một cô gái như vậy, có thể gặp mà không thể cầu a!

“Đúng rồi, nằng lấy thân phận gì đến đó ư?”

Khinh Nhan trong phòng đáp: “Ta mặc nam trang, coi như là mưu sĩ ngài mới chiêu mộ là được!” “Lấy tên gì đây?”

“Gọi là..... Gọi là Lưu Ngạn Phi đi!” Khinh Nhan nhớ tới mẫu thân của mình họ Lưu, nằng dùng tên giả, vậy thì dùng họ của mẫu thân đi.

“Được rồi, vậy là Lưu Ngạn Phi. Có muốn phái người khác đi chung với nằng hay không?”

“Không cần! Nếu như thủ lệnh của người hữu dụng.” Khinh Nhan đáp rất kiên quyết.

“Vậy cũng tốt, tự nằng hãy cẩn thận một chút. Ta biết nằng tinh thông y dược, nhưng Miêu Cương dù sao không giống với Giang Nam hay Trung nguyên.....” Nguyên Tinh Vũ viết xong thủ lệnh, ấn con dấu của mình lên, trong lòng suy nghĩ sẽ phải cùng nằng tách ra mấy ngày, thật là có chút không dễ.

Lúc này, Khinh Nhan ra cửa, giao cho hẳn danh sách dược liệu, bảo hẳn sau đó phái binh vận chuyển đến Miêu Cương. Nằng nói địa phương đó chắc cũng có những dược liệu này, nhưng đoán chừng số lượng không nhiều lắm, mà binh sĩ trúng độc quá nhiều, cho nên Dự Dương phải tiếp tế thêm.

Nguyên Tinh Vũ biết nằng tinh thông y dược, biết những thứ này có thể đều là dược liệu giải độc, lập tức để cho người đi chuẩn bị.

Gần tới, Khinh Nhan ở trong vương phủ dùng qua cơm tối mới rời đi. Nguyên Tinh Vũ đối y phục bình thường tiễn nằng đến khi ra khỏi thành mới trở về vương phủ. Chuyện này, hẳn không hề cùng mọi người đề cập tới, ngay cả Dịch Dẫn Tiếp cũng không biết. Dù sao mình phạm vào sai lầm lớn như vậy, thiếu chút nữa mất đi nằng thật sự không phải là chuyện về vang gì.

Khinh Nhan đến Miêu Cương, rất nhanh chóng giúp binh sĩ giải độc, sau đó tự mình đến thôn trại Miêu tộc tìm hiểu nguyên nhân xung đột, thương lượng biện pháp giải quyết

Nguyên nhân gây ra là thanh niên Viêm Tộc cùng cô gái Miêu tộc mến nhau, nam tử đó lúc đến Miêu tộc vô ý bị côn trùng độc cắn, gây thương tích mà chết, phụ thân của nam tử ở biên cảnh hơi có chút thế lực, liền cử động quân coi giữ biên cảnh tấn công Miêu tộc sơn trại báo thù cho con. Vì vậy, chuyện càng náo càng lớn, đến cuối cùng bộc phát thành tranh đấu đại quy mô, người Miêu vũ khí không tinh, chính diện giao phong không địch lại, vì vậy phóng độc, rồi sau đó trốn vào rừng núi.

Khinh Nhan lấy thân phận đặc sứ của Dụ Dương chính thức bái kiến tộc trưởng.

Tộc trưởng Miêu tộc thấy nàng trẻ tuổi, vốn là không đặt nàng ở trong mắt, vậy mà, Khinh Nhan đầu tiên liền đại biểu cho Dụ Dương vương nói xin lỗi với Miêu tộc, rồi sau đó phân tích xung đột trải qua lần này, đem tất cả trách nhiệm đều đặt ở bên Viêm Tộc. Con giận của người Miêu lập tức hạ nhiệt. Kế tiếp, Khinh Nhan chân thành mà nói về hạnh phúc yên bình của người Miêu, mỗi câu nói cũng đều đề cao lợi ích Miêu tộc lên trên, khiến mỗi một người trong Miêu tộc nghe được rất thoải mái, bất tri bất giác đã tiếp thu ý tứ ẩn chứa trong lời nói của nàng—— chỉ có cùng Dụ Dương giữ vững hòa bình, mới có thể lấy được lợi ích lớn nhất.

Rồi sau đó trải qua bàn bạc cặn kẽ, hai bên uống máu kết minh, vĩnh viễn kết thành huynh đệ tốt, Miêu tộc trên danh nghĩa quy thuận Dụ Dương, mỗi đời tộc trưởng của Miêu tộc đều do họ tự chọn lựa, sau đó báo lên cho Dụ Dương vương, ban thưởng kim sách là được. Miêu tộc hàng năm dùng được liệu cùng một số vật phẩm cần thiết trao đổi từ Viêm Tộc, cùng Viêm Tộc ở chân núi hòa bình lẫn nhau, không can thiệp chuyện của nhau.

Trước khi đi, tộc trưởng còn đem theo quà tặng gửi Khinh Nhan cho Dụ Dương vương. Khinh Nhan cũng muốn mời tộc trưởng đến Kết Dương, nói Vương gia chắc chắn sẽ dùng đại lễ đón đợi. Tộc trưởng cười một tiếng rồi cho qua, hiển nhiên trong lòng cũng không hoàn toàn tin tưởng người Viêm Tộc. Khinh Nhan cũng không cưỡng cầu, cái gọi là đường dài biết sức ngựa, lâu ngày biết lòng người, Dụ Dương vương là hạng người gì, nàng hiện tại cũng không thể bảo đảm, huống gì người Miêu tộc?

Trở lại vương phủ Dụ Dương, Nguyên Tĩnh Vũ hưng phấn muốn ôm nàng xoay hai vòng, dĩ nhiên chỉ có thể nghĩ ở trong lòng. Nhưng Khinh Nhan có thể ở trong ngăn ngừa mười ngày đã có thể xử lý tốt chuyện này, thật sự ra ngoài dự liệu, cũng không biết nàng đã làm như thế nào để lấy được sự tin tưởng của những người Miêu đó. Chuyện này nói khó không khó, nói dễ cũng không dễ, khiến Nguyên Tĩnh Vũ không tưởng được chính là, nàng có thể xử lý được tốt như vậy, nhanh như vậy. Như thế có thể thấy được, năng lực của Khinh Nhan quả thật không giống bình thường, ít nhất không thể kém hơn so với mưu sĩ mình coi trọng nhất.

Sau lần đó, Nguyên Tĩnh Vũ đối với Khinh Nhan càng thêm kính trọng, càng thêm nhất định phải được.

Chương thứ năm :Cuộc chiến khởi thuốc súng công tâm (Hạ) Cuối tháng bảy, mưa bão thường xuyên, là tháng có lượng nước mưa cao nhất trong năm.

Mấy ngày nay, Dịch Khinh Nhan ở Hành Hương Uyển loay hoay làm thuốc, chưa thể cùng hắn đi U Lan Thủy thương thảo việc quân. Nàng phát hiện trong Vương phủ có rất nhiều thảo dược tốt, không dùng thật lãng phí. Thay vì để chúng khô héo trong kho, chỉ bằng để nàng chế thuốc cứu người.

Mưa đông một ngày lại một ngày, tiếng sấm lúc sấm tối rền đĩnh tai nhức óc, làm đám tiểu nha đầu trong sân sợ tới mức không dám ra khỏi cửa. Rồi đến một trận mưa xả như trút nước, xen lẫn gió lớn, trong hành lang, dưới mái hiên, lối đi nhỏ đều dạt không ít nước mưa.

Hương viện bên trong hoa viên vốn là cỏ cây sum xuê, thấm nước rất tốt, nhưng mưa quá lớn, làm tích nhiều vũng nước đọng. Hai hòn non bộ đầy đá xanh rất nhanh tràn nước, không ngừng tràn ra bên ngoài, mấy con cá đuôi vàng bên trong muốn trốn, nhưng đáng tiếc nhảy ra mới phát hiện bên ngoài không phải là vùng trời của mình. Bởi vì mấy con cá này là Vương gia cố ý nuôi, một đám thị nữ muốn đợi mưa chạy lại, Khinh Nhan chỉ cười cười, nói mọi người không cần lo, đợi mưa tạnh rồi đi, chỉ là mấy con cá mà thôi.

Nguyên Tĩnh Vũ đến trong lúc mưa bão như thế. Hắn khoác áo toi, cầm ô nhưng vẫn làm ướt áo bào, cũng may khí trời tháng bảy cũng không lạnh.

Khinh Nhan tưởng rằng hôm nay hắn sẽ không đến, không nghĩ tới người này quả thật mặc gió mặc mưa, cũng không sợ quấy rầy người khác nghỉ ngơi. Nhìn thấy tóc hắn còn dính nước, Khinh Nhan cho người đưa hắn cái khăn lông khô. Cũng muốn để cho hắn thay bộ quần áo khác, nhưng đáng tiếc nơi này nàng không có.

Nguyên Tĩnh Vũ mang theo chút uất ức cầm khăn lông khô, lại thấy Khinh Nhan liếc mắt một cái. Chẳng lẽ hắn còn muốn nàng hầu hạ nữa sao? Nằm mơ! “Có muốn Âm Hương giúp người?” Nàng lười biếng hỏi.

Nguyên Tĩnh Vũ liền tiếp khoát tay: “Không cần, Bôn Vương tự mình tốt rồi!”, vừa nói vừa xoa tóc ướt. Trên áo bào cũng có chút nước, nên hắn lại xoa xoa y phục, sau đó lại lúi lúi kéo kéo lộ ra lông ngực. Khinh Nhan vốn không quan tâm, trong đội quân, nàng từng thấy nhiều nam tử cởi trần. Nhưng nhìn ánh mắt nhiều ý vị của Nguyên Tĩnh Vũ, nàng không dám nhìn thẳng, trên mặt còn có chút nóng lên.

Sửa sang lại một chút, Nguyên Tĩnh Vũ liền đem tất cả thị nữ đuổi ra ngoài, sau đó cẩn thận lấy ra thiệp mời từ ống tay áo đưa cho nàng.

Khinh Nhan nghi ngờ nhận lấy, mở ra, nguyên lai là thiệp mời kết minh Hà Tây Vương gửi tới.

“Người thấy thế nào?” Hắn hỏi thẳng vào vấn đề.

Khinh Nhan khẽ cau mày suy nghĩ một chút mới nói: “Bên trong mặc dù viết nhiều và rõ ràng như vậy, nhưng mấu chốt lại không nói gì, chỉ sợ không muốn có người biết ở bên trong nói gì đó chứ?”

Nguyên Tĩnh Vũ tán thưởng cười cười, lại hỏi: “Vậy Khinh Nhan cho là có cái gì bên trong không muốn người biết?”

Khinh Nhan rõ ràng hắn đang dò xét nàng, trong lòng có chút không vui. Hai người bọn họ trong khoảng thời gian này đem quân vụ chánh sự dò xét lẫn nhau, hiểu càng nhiều, càng muốn biết đối phương còn có thể đem lại cho mình bao nhiêu kinh hỷ nữa.

Nghĩ đến những điều này, nàng liếc hắn một cái, rồi hỏi hột đáp: “Hà Tây sao lại muốn kết minh? Lại còn muốn mời Yến Vương? Yến Vương với Hà Tây

giữa đó còn cách một Hà Gian!”

Nguyên Tĩnh Vũ mỉm cười gật đầu một cái, tiếp đó lại hỏi: “Khinh Nhan cho là ta có nên đi hay không đi?”

“Vương gia không phải đã có quyết định rồi sao?” Nàng nhẹ nhàng nâng chung trà lên uống một hớp, cười như không cười nhìn hắn.

Nguyên Tĩnh Vũ lẳng lặng nhìn nàng một hồi, cũng nhẹ nhàng cười lên. Mỗi lần cùng nàng nói quân vụ cũng rất dễ dàng, hai người giống như tâm ý liên thông một chút liền hiểu. Nhưng mỗi lần nói đến tình cảm lại có chút hao tâm tổn sức, hắn luôn cẩn thận, không dám quá gấp cũng chả dám buông lời, đủ chừng mực không dễ dàng nắm lấy. Tựa hồ với nàng mà nói, chuyện tình cảm cũng chính sự tách bạch hẳn hoi, nhưng đối với hắn, hai chuyện là cùng mục đích. Hắn kích động muốn có được nàng, lấy được quân đội của nàng, lấy được tình cảm của nàng, lấy trí tuệ cùng tài cán của nàng, lấy được thân thể, được tất cả của nàng.

“Khinh Nhan không có ý kiến?”

“Ngài không cảm thấy đây có thể là bẫy sao?” Nàng nghiêm nghị hỏi ngược lại.

Hắn gật đầu một cái, tỏ ý mình đã nghĩ qua vấn đề này, nhưng không cho là đúng nói: “Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con?”

Khinh Nhan trầm mặc một chút nói: “Đi xem một chút cũng tốt!” Nếu hắn muốn thiên hạ, đi hiểu rõ đối thủ tương lai cũng tốt.

Nguyên Tĩnh Vũ quan sát thần sắc Khinh Nhan, ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ trên mặt bàn, hồi lâu mở miệng chuyển đề tài: “Khinh Nhan cảm thấy ... Dự Dương nên tấn công theo hướng nào?”

Khinh Nhan ngẩng đầu nhìn hắn. Nhìn ra được hắn rất nghiêm túc, vấn đề này đoán chừng hắn đã sớm muốn hỏi rồi.

“Vương gia cảm thấy thế nào?” Khinh Nhan hỏi ngược lại. Nàng biết hắn có chút giận. Hắn biết quan hệ của nàng với nghĩa quân Giang Nam, nàng lại cố tình không nói đến. Lần này hắn muốn cùng nghĩa quân hợp tác khẩn cấp, nên không thể không hỏi. Cho dù giao dịch hay hợp tác, quả nhiên người nào giữ được bình tĩnh người đó nắm giữ quyền chủ động a.

“Dĩ nhiên là phương Bắc.” Hắn nói, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào nàng.

“Cho nên lần này Vương gia vừa muốn đi dò xét tình hình địch, đồng thời làm tê liệt Hà Tây Vương sao?” Khinh Nhan khẽ cau mày, không nghĩ tới hắn vội vã bức nàng như vậy. Nếu Dự Dương chinh phạt Hà Tây đầu tiên, với trí tuệ của hắn, nghĩa quân sẽ kéo sang Nam Vương, không thể nghi ngờ gì nữa, là nghĩa quân tự diệt. Bọn họ cũng không có cơ sở hợp tác rồi.

Nhìn nàng cau mày, hắn lập tức thay đổi thần sắc, dịu dàng mà chân thành nói: “Khinh Nhan, chúng ta đừng đoán tới đoán lui nữa được không? Sao không thẳng thắn một chút, cùng nhau nghĩ ra biện pháp giải quyết vấn đề, chỉ cần hợp lực hai ta, thiên hạ này sớm muộn là của chúng ta!”

Khinh Nhan trừng mắt liếc hắn một cái, hắn là cố ý! Hắn muốn khích tướng nàng sao?

Thôi, nếu đã thành tâm hợp tác, thì thẳng thắn một chút đi.

“Vương gia không phải sớm biết rồi sao?”

“Chỉ là suy đoán, cho tới giờ nàng cũng chưa nói gì.” Hắn nhẹ nhàng cười, trong mắt có vài phần đắc ý.

Khinh Nhan nhẹ thở dài, phân tích: “Dự Dương nếu tấn công phía bắc, Hà Tây tuy yếu nhưng sợ trong thời gian ngắn cũng không thắng được. Mà Nam Vương cùng Yên Vương cũng không ngồi đó nhìn ngó, Nam Vương không thể nghi ngờ sẽ động binh, Yên Vương sẽ thôn tóm Hà Gian, sau đó trực tiếp đối địch với Dự Dương. Như thế, Dự Dương cùng Trung Châu cùng bị cường địch vây quanh, mất đi khả năng tấn công, Vương gia sẽ không chưa nghĩ qua chứ?”

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn nàng mang theo vẻ phân lo lắng cùng khẩn trương trước thế cục phân tích tỉ mỉ, trong đáy mắt mỉm cười, càng cảm thấy cùng nàng tâm ý liên thông, cái nhìn của bọn họ quả nhiên ăn ý.

Hắn cười không đáp, hỏi ngược lại: “Vậy Khinh Nhan nghĩ sao?”

—

Áo tôi là một loại áo khoác dùng để che mưa che nắng, thường được làm bằng lá cây, thường là lá cọ, khâu chồng thành lớp gối lên nhau dày hàng đốt tay, như kiểu lợp ngói, đánh thành tấm, phía trên có dây rút để đeo vào cổ giữ áo cố định trên lưng.

“Dĩ nhiên là đi về phía nam.” Nàng nhìn cạnh môi hắn khẽ nhếch, cảm thấy ghê tởm lại không khỏi nảy sinh lòng bội phục. Người đàn ông này luôn dễ dàng xoay chuyển thế cục như thế.

Nhìn hắn không nói lời nào, một bộ dạng rửa tai lắng nghe, nàng đành phải nói tiếp: “Nếu tấn công hướng nam, chưa nói Trung Châu có thể xuất binh tương trợ, chỉ ít Hà Tây cùng Hà Gian thế yếu, chưa dám vọng động; Yên Vương lòng dạ cảm thù, chắc chắn cũng muốn nhân cơ hội dụng binh; Giang Việt Vương con rùa rút đầu sớm nhìn đến tức cảnh hông, đương nhiên cũng muốn đục nước béo cò. Nam Vương tác chiến nhiều mặt, chỉ có diệt vong. Về phần thắng cuối cùng thuộc về ai, là do bản lĩnh của người đó!”

Nguyên Tĩnh Vũ bắt tri bắt giác gương khoe miệng. Tại sao bọn họ luôn nghĩ cùng một hướng chứ? Xinh đẹp có, võ nghệ có, kiến thức có, chỉ không biết nàng ở trên chiến trường sẽ thế nào? Nghĩa quân Giang Nam cùng quân Nam Vương giao tranh trực tiếp cực ít, không biết đến tột cùng nàng còn giữ trong mình bao nhiêu sách lược.

Khi nàng nhàn nhã nói, cặp mắt sáng ngời lóe lên ánh sáng cơ trí, khiến cho người trông thấy tràn đầy anh khí, trí khôn cùng năng lượng, cứ như vậy hút lấy nhân tâm. Hần kìm lòng không được bị nàng hấp dẫn, trong lòng không ngừng muốn chiếm lấy toàn bộ ý nghĩ của nàng.

“Khinh Nhan, nàng biết ta là người có dã tâm, mà Dục Dương của ta đất đai có hạn, binh lực có mạnh nhưng số lượng có hạn, nghĩa quân Giang Nam đúng là cơ sở để ta bình định thiên hạ, cho nên nếu nàng hoàn toàn tin tưởng ta, ta sẽ đối đãi thật tốt.” Hần thẳng thắn nhìn nàng nói, nóng lòng mong đợi đáp án của nàng.

Khinh Nhan trầm mặc một hồi mới thờ dãi nói: “Nếu không tin người, ta đã sớm rời đi.”

“Vậy ...” Hần cố ý kéo dài một chữ, khoe miệng gương nhẹ, nhàn nhạt mỉm cười, ý vị không cần nói cũng biết.

Nàng nhanh chóng ngừng đầu, thần sắc xấu hổ trường ất liếc hần: “Công sự là công sự, tình cảm là tình cảm.”

Vẫn là còn sớm, nếu không có được chân tình của hần, kế hoạch giấu trong đáy lòng kia cũng tuyệt đối không thành công. Mặc dù không tin tưởng người đàn ông này sẽ yêu mình cả đời, nhưng lấy tài mạo ra để mê hoặc hần một hai năm cũng không thành vấn đề... Chỉ là, mỗi lần nghĩ đến kế hoạch kia, tâm vì sao lại chưa xốt như vậy?

Nguyên Tĩnh Vũ cười khỏ, thật sự là tự gây nghiệt không thể sống a! Nếu ban đầu hần kiên nhẫn hơn một chút, nói không chừng giờ này mỹ nhân đã ở trong ngực rồi. “Vậy chúng ta tiếp tục nói công sự đi!”

Rồi sau đó hai người thương thảo chuyện kết minh, nói ra ý kiến của mình, bổ sung lẫn nhau, đem kết minh của Hà Tây Vương lần này ra suy đoán, đồng thời liệu trước đối sách đối phó với phản ứng của Yến Vương. Người một câu ta một câu, lúc tương đồng lúc phản bác, bắt tri bắt giác nói đến nửa đêm.

Chuyện nói cũng đã xong, cũng nên nghỉ ngơi. Nguyên Tĩnh Vũ vừa mới ló đầu ra chuẩn bị về lại bị ông trời đập trở lại.

Lúc hần mới đến mưa còn xối xả như trút nước, khi bàn chuyện với nàng không chú ý mưa đã sớm ngừng, không nghĩ đến vừa bước ra, sấm chớp chợt lóe trong nháy mắt.

Hần mang theo vài phần sắc mặt đáng thương nhìn Khinh Nhan, có lẽ nàng thương tình sắc trời đã tối cho hần ở lại, lại bị nàng hờ hững. Lặng lẽ thờ dãi, hần là cử ngoan ngoãn trở về Miên Nguyệt lâu đi.

Đối với hạ nhân trong Vương phủ mà nói, vương phủ trong khoảng thời gian này gió thay mây đổi rất nhiều, đàm tiếu cũng rất nhiều. Đầu tiên là Vương gia độc sủng Thôi phu nhân, không có đi qua viện các phu nhân khác. Sau đó Thôi phu nhân chợt thất sủng, Vương gia lại cưng chiều Dịch phu nhân, ở Hành Hương Uyển như không từng rời đi, nhưng lại cố tình ở Miên Nguyệt Lâu, không có ở quá phòng ngủ của Dịch phu nhân, đây rốt cuộc là chuyện gì?

Người làm Vương phủ to nhỏ nói một chút cũng không vấn đề, nhưng Dịch phu nhân dẫn đến mọi người đều oán trách mới chính là vấn đề lớn.

Ngày trước Nguyên Tĩnh Vũ mặc dù không quá đam mê nữ sắc, nhưng trong một tháng cũng đi hậu viện vương phủ mấy lần, mấy vị trắc phi cùng thị thiếp cũng nhận được chút mưa móc, lâu lâu có thể gặp một lần. Nhưng kể từ khi hai vị kia vào cửa, cũng hơn ba tháng rồi, bóng dáng Vương gia ở đâu chẳng thể thấy, há có thể không oán hận sao?

Cũng không biết người nào nhắc đến, mấy ngày nay ở chỗ Giản Vương phi hầu như mỗi ngày nghe được oán trách, tất cả đều vì nàng mà bất bình. Dù sao nàng là chính thê, Vương gia thế nào cũng không nên lạnh nhạt.

Mỗi khi nghe thấy bất bình cùng oán trách này, Giản Vương phi đức độ hiền thực đều chỉ an ủi khuyên giải mấy tý muối, không biết nói bao nhiêu lần mình không tin vào mấy chuyện hoang đường như vậy. Cái gì Vương gia bận rộn công vụ? Cái gì người mới nên cần nhiều an ủi? Cái gì trắc phi mới thân phận cao quý nên cần trấn an? Thật ra thì người nào lại không biết nguyên nhân chính là lòng Vương gia đã cho nữ nhân kia? Nàng ngoài vẻ như độ lượng còn có thể làm cái gì?

Mấy lần cầu kiến đều bị cự tuyệt, Giản vương phi không nghĩ Vương gia sẽ chủ động triệu kiến mình.

Đi tới thư phòng trong U Lan thủy tạ, hạ nhân thông báo một tiếng, Nguyên Tĩnh Vũ đang xem sách.

“Vương gia.”

Nguyên Tĩnh Vũ đứng dậy bước tới, phát tay một cái để hạ nhân ra ngoài, rồi mới lúi kéo nàng đi vào mật thất.

Vương phi biết gian mật thất này, nhưng cũng chỉ do trước đây có một lần tò mò bước vào, cách đây cũng nhiều năm rồi. Trong mật thất bố trí bài biện không có nhiều thay đổi, Nguyên Tĩnh Vũ vốn hoài niệm cảnh xưa người cũ, chuyện này nàng đã sớm biết.

“Thời gian này uất ức cho nàng rồi.” Nguyên Tĩnh vũ mở miệng, giọng nói rõ rệt cực trở nên dịu dàng.

“Nô tì ... Nô tì ...” Vương phi rất muốn nói mình không uất ức, nhưng nước mắt không nghe lời cứ tuôn ra.

Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ nhàng ôm nàng, vỗ vỗ lưng bày tỏ an ủi nàng, một lúc lâu mới mở miệng nói: “Thực Ninh, ta thực xin lỗi.”

Vương phi ôm hắn thật chặt, nhận được những lời này của hắn, cảm thấy uất ức chính mình đều được đền đáp.

“Nhưng mà, lần này ta không cách nào buông tay.” Hắn nhẹ nhàng nâng cằm của nàng, nhìn vào đôi mắt sưng mù đầm lệ, “Ta thật sự không nghĩ được biện pháp nào khác, không cách nào buông tha, cho nên ta chỉ có thể uất ức nàng.”

Vương phi nhìn hắn, có chút không rõ.

Nguyên Tĩnh Vũ khẽ thở dài, nàng không phải là không hiểu, chỉ là không muốn tin thôi.

“Chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, với ta mà nói, nàng không chỉ là thê tử của ta, mà còn là thân nhân của ta, điểm này vĩnh viễn không thay đổi. Ta không biết mười năm nay có khi nào đối với nàng không phải, nhưng từ nay về sau đành phải uất ức nàng rồi. Ta sẽ đem toàn bộ tinh lực đặt ở đại nghiệp thiên hạ, chuyện trong nhà giao hết cho nàng.”

Vương phi cảm động nhìn vào mắt của Nguyên Tĩnh Vũ, vẫn là không thể hiểu hết được.

“Nàng giúp ta chiếu cố tốt những nữ nhân cùng hài tử ở hậu viện Vương phủ, ta sẽ không phải lo những chuyện này.” Hắn nói rõ một chút.

Vương phi gật đầu một cái. Nhưng là, những chuyện này không phải nàng vẫn đang làm sao?

“Dịch Doanh Doanh không chỉ là con gái của Dịch lão tướng quân, nàng đối với đại nghiệp thiên hạ sẽ trợ giúp rất nhiều. Lúc này ta không cách nào nói cho nàng hiểu, nhưng nàng ngàn vạn lần không được để những nữ nhân trong hậu viện tìm nàng phiền toái lại phiền đến ta.” Nguyên Tĩnh Vũ nhìn nàng một lúc, tuy có chỗ kiêng dè, nhưng việc giao phó cũng nên nói rõ. Trong khoảng thời gian này, đám nữ nhân hậu viện kia oán trách hắn cũng không hẳn là không tốt.

Vương phi nhẹ nhàng gật đầu, hiểu ý tứ Nguyên Tĩnh Vũ. Mặc dù còn có vài điểm không hiểu, nhưng đã nắm được điểm mấu chốt. Vương gia không phải là bị nữ nhân kia mê hoặc, mà là muốn cầu cạnh Dịch Doanh Doanh. Nhưng, uất ức như thế còn phải kéo dài bao lâu đây? Nàng cũng không phải không biết kiên nhẫn, nhưng nghĩ lại những nữ nhân cầu nhau ở hậu viện kia, họ chính là tương lai của mình sao? Họ còn có thể tìm nàng để oán trách, còn nàng có thể tìm ai oán trách đây? Chợt nàng nhớ đến chuyện mấy ngày nay muốn tìm hắn để nói: “Vương gia, Thụy Ngọc muội muội có tin vui, ngài biết không?”

Nguyên Tĩnh Vũ trên mặt không thấy chút sắc mặt vui mừng, chỉ lãnh đạm gật đầu một cái: “Hôm nay tìm nàng chủ yếu là vì việc này.” Vốn là chuyện vui, đáng tiếc tới không phải lúc.

“Vương gia yên tâm, nô tì sẽ chăm sóc thật tốt Thụy Ngọc muội muội, Vương gia nếu rảnh rỗi cũng đến Quỳnh Hoa uyển xem muội muội một chút đi!” Vương phi từ lúc vào cửa tới giờ mới lộ ra nụ cười. Chỉ cần Vương gia có con, phận làm vợ như nàng đã có thể khai báo cho tổ tiên Nguyên gia. Từ nay về sau không cần chọn phi cho hắn nữa.

Thôi Thụy Ngọc mang thai đúng lúc, danh tiếng Dịch phu nhân quá lớn, cũng nên làm cho người ta phân chú ý đi vài phần mới phải.

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn Giản vương phi tính toán, nhẹ lắc đầu một cái.

Vương phi gật mình. Ý của Vương gia là gì? Nàng vài lần muốn hỏi nhưng trước sau không cách nào nói ra lời.

“Nàng ta chỉ có thể sinh nữ nhi.” Nguyên Tĩnh Vũ nhìn thẳng vào mắt nàng nói.

Vương phi không khỏi há to miệng. Tại sao? Vương gia không phải đang cần một vị thê tử ổn định nhân tâm sao?

Nguyên Tĩnh Vũ nhàn nhạt cười, nhưng không có giải thích.

“Nhưng nếu là ... Con trai thì sao?”

“Vậy còn không đơn giản sao?” Nguyên Tĩnh Vũ nhún mày, hời hợt nói, “Đổi lại!”

“Vi ... sao? Mọi người đều mong đợi thê tử hạ sinh a ...”

Nguyên Tĩnh Vũ chợt cười nhạt một tiếng: “Nàng xác định là tất cả sao? Vậy sao hài tử của chúng ta lại chết?”

Vương phi tròn to mắt, lại không nói gì. Trước kia nàng còn hoài nghi, còn cùng Vương gia nhiều lần sửa lại vương phủ, đổi hết thị vệ cùng thị nữ, nhưng vẫn không có hiệu quả.

“Chuyện này cứ giao cho nàng. Cẩn thận một chút, nhất định phải chú ý giữ bí mật. Trừ nàng với ta, người nào biết chuyện tốt nhất đều xử lý cho tốt.” Hắn nhẹ nhàng đỡ vai nàng. “Kiên cường một chút, cái gì cũng đừng sợ, có ta đứng ở sau bảo hộ cho nàng. Nàng vĩnh viễn là thê tử của ta, thân nhân của ta, điểm này ta có thể đảm bảo với nàng.”

Vương phi gật đầu một cái đáp ứng. Hít một hơi thật sâu, ánh mắt của nàng nhanh chóng bình tĩnh lại.

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn nàng cười cười tán thưởng, cầm tay nàng nói: “Tốt lắm, trở về thôi, sau này ta không có nhiều thời gian ở cùng nàng, nàng phải chăm sóc mình và hài tử thật tốt.”

Vương phi thần sắc như thường trở lại hậu viện vương phủ, cho dù ai đến hỏi đều chỉ nói Vương gia giao phó mình chăm sóc tốt Thôi phu nhân, còn chuyện Vương gia chuyên sủng Dịch phu nhân một chữ cũng không nói.

Bạn đang đọc truyện *Duyệt Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 6: Kết Minh Mới Lộ Tài Năng

Đêm đầu tháng tám, không khí cuối thu dễ chịu, ánh trăng non âm đạm còn ánh sao lại rực rỡ.

Nguyên Tĩnh Vũ triệu tập văn thần võ tướng cùng những mưu sĩ vào giờ Tuất thượng nghị chuyện quan trọng tại phòng nghị sự ở U Lan thủy tạ. Dịch Khinh Nhan lần đầu tiên tham gia hội nghị như vậy, để bớt đi một ít phiền não không cần thiết, nàng giả dạng thành một nam tử, đồng thời còn chuẩn bị một thân phận mới.

Một mỹ nhân tuyệt sắc cho dù mặc nam trang vào cũng vẫn là mỹ nhân, cho nên Dịch Khinh Nhan bôi da hơi đen đi, lại thêm tô lông mày rậm, dán lên một cái yết hầu giả, phối lên dáng người cao gầy của nàng, thoát nhìn chỉ là một thiếu niên tuấn tú mà thôi.

Nguyên Tĩnh Vũ giới thiệu nói: “Vị này chính là cận vệ kiêm mưu sĩ bốn vương mới chiêu mộ gần đây – công tử Lưu Ngạn Phi. Ngạn Phi tuy tuổi trẻ, nhưng kiến thức bất phàm, võ nghệ siêu tuyệt, hôm nay đặc biệt giới thiệu cùng chư vị cho quen biết. Ngạn Phi, mau mau tham kiến các vị đại nhân!”

Dịch Khinh Nhan lập tức tiến lên ôm quyền nói: “Văn bối Lưu Ngạn Phi, tham kiến các vị đại nhân!”

Không đợi những người khác đưa ra dị nghị, Nguyên Tĩnh Vũ lại nói tiếp: “Sau này Ngạn Phi sẽ cùng chư vị đồng tâm hiệp lực vì Dự Dương phát triển lớn mạnh, hiến trí hiến lực vì đại nghiệp bình định thiên hạ của bốn Vương, mong mọi người chớ vì Ngạn Phi trẻ tuổi mà khinh thường hèn. Tới đây, Ngạn Phi, bốn Vương giới thiệu các vị đồng liêu cho người một chút...”

Nguyên Tĩnh Vũ bắt đầu giới thiệu từ người đầu tiên: “Vị này chính là Dịch Minh Thân – Dịch Nguyên Soái, tổng lĩnh binh mã Dự Dương, dụng binh như thần, là phụ tá đắc lực của bốn Vương, trước mắt phụ trách phòng ngự Vân Châu với Tương Châu, sau này người phải học tập ông ấy...”

“Văn bối Lưu Ngạn Phi tham kiến Dịch Nguyên soái! Sau này còn thỉnh Dịch Nguyên soái chỉ giáo nhiều hơn!” Dịch Khinh Nhan ôm quyền khom lưng, làm đúng lễ nghi văn bối. Thân hình Dịch Minh Thân cao lớn uy mãnh, ánh mắt sáng ngời có thần, mặc dù gần năm mươi tuổi, thân hình vẫn cường tráng rắn rỏi như lúc tráng niên. Xem thần tình khí độ, nhuệ khí vẫn ngẩng cao như người trẻ tuổi, ung dung mà khoáng đạt.

Bất luận là Nguyên Tĩnh Vũ giới thiệu hay là Dịch Khinh Nhan cung kính, cũng làm cho Dịch Minh Thân cảm thấy sự coi trọng không cần nghi ngờ đối với chính mình, tâm trạng không khỏi vui mừng. Đáng tiếc ông ở chiến trường thì ánh mắt sắc bén, hiện giờ nữ nhi thân sinh gần ngay trước mắt lại không nhìn ra. Thần sắc Dịch Khinh Nhan không đổi, nhưng đáy lòng lại khó tránh có chút mất mát.

Nguyên Tĩnh Vũ tiếp tục giới thiệu: “Vị này chính là nội tướng Dự Dương – Phùng Văn Tuyên, Phùng đại nhân, chủ quản dân chính kinh tế, đồng thời phụ trách gom góp lương thảo binh khí, là một nhân tài đối nội hiếm có.”

Phùng Văn Tuyên ước chừng khoảng bốn mươi tuổi, vóc người bậc trung, mặt có nét đẹp, ánh mắt thông minh lạnh lợi lại bao hàm ý cười, làm cho người ta vừa thấy liền không khỏi sinh ra cảm giác thân thiết.

Nhưng ý nềm đầu tiên nổi lên trong đầu Dịch Khinh Nhan lại nhắc nhở chính mình: Người này chính là cậu của Thôi phu nhân. Chỉ đơn thuần nhìn Thôi Thụy Dao thôi là có thể biết, chỉ sợ người này không hiền hòa thân thiết vô dục vô cầu giống như hần biểu hiện ra ngoài.

Thần sắc Dịch Khinh Nhan như thường, ngữ khí cũng rất cung kính: “Văn bối tham kiến Phùng đại nhân! Vương gia thường nói, Dự Dương có thể có ngày phồn vinh cường đại hôm nay, không thể không nói tới Phùng đại nhân cúc cung tận tụy tâm tận lực đã mười năm. Mong rằng Phùng đại nhân sau này dạy dỗ nhiều hơn!”

Phùng Văn Tuyên ha ha cười, vỗ bả vai Dịch Khinh Nhan, nói: “Chàng trai thực biết nói chuyện! Lão phu thích! Sau này có cần gì cứ việc tới tìm ta!”

Nguyên Tĩnh Vũ khẽ nhíu mày, Phùng Văn Tuyên người này chỉ sợ chưa chắc đã yên lòng với vị trí trước mắt đâu! Khinh Nhan tương lai nếu có chuyện gì cần kỳ kẻ nào hiệp trợ cũng phải làm, không cần xum xoe tên đại thần nội chính này? Hần lại còn thân mật chạm vào vai Khinh Nhan như thế ...

Nguyên Tĩnh Vũ mang theo một tia lãnh ý nhanh chóng quét mắt nhìn tay Phùng Văn Tuyên, lập tức tự nhiên kéo Dịch Khinh Nhan tiến lên vài bước, nét tránh tay Phùng Văn Tuyên, tiếp tục giới thiệu: “Vị này chính là đệ nhất mưu sĩ của bốn vương – Chu Trọng Nguyên, Chu tiên sinh! Trước mắt đảm nhận

chức vị quan ngoại giao của Dự Dương!”Quan ngoại giao chủ yếu đều hiệp trợ Dự Dương Vương xử lý quân vụ cùng công việc ngoại giao.

Bình thường nói đến mưu sĩ chắc chắn sẽ không trao tặng chức vị chính thức, nhưng Nguyên Tĩnh Vũ nhất thời chưa tìm được người thích hợp làm quan ngoại giao, bởi vậy do Chu Trọng Nguyên tạm thay mặt nhậm chức. Trên thực tế quân sự Dự Dương và chính trị luôn chặt chẽ nắm giữ ở trong tay Nguyên Tĩnh Vũ.

“Đại danh của Chu tiên sinh Ngạn Phi sớm có nghe thấy, hôm nay gặp mặt thật sự là tam sinh hữu hạnh! Sau này còn phải thỉnh tiên sinh vui lòng chỉ giáo!”Dịch Kinh Nhan đã gặp qua Chu Trọng Nguyên, nhưng hôm nay thân phận của nàng không nói với bất kỳ ai, cho nên nàng cố ý thử xem vị đệ nhất mưu sĩ này có thật sự mất sáng như đuốc hay không.

Hai mắt Chu Trọng Nguyên hiện lên một tia sáng, khẽ mỉm cười nói: “Không dám, không dám. Vương gia có Ngạn Phi huynh đệ tương trợ đó là như hổ thêm cánh, hạ quan biết một Ngạn Phi còn hơn cả mười vạn hùng binh, sau này còn phải dựa vào Ngạn Phi huynh đệ ra sức nhiều hơn!”

“Chu tiên sinh nói đùa! Ngạn Phi then không dám nhận! Ngạn Phi tài sơ học thiển, sau này còn phải nhờ ngài nhiều hơn mới đúng.”Dịch Kinh Nhan cười khiêm tốn với Chu Trọng Nguyên, trong mắt có phần tán thưởng. Quả nhiên là lão hồ ly! Bản thân sau này chỉ sợ còn phải cẩn thận chút mới được

Lời Chu Trọng Nguyên khiến người khác cảm thấy vô cùng khiếp sợ, chẳng qua chỉ là một hậu sinh tuổi còn trẻ, vì sao Chu Trọng Nguyên lại khiến cung hầu lễ tôn sùng hân như vậy? Thậm chí còn nói xằng một mình Lưu Ngạn Phi còn hơn mười vạn hùng binh! Lời này đặt trên người Dịch Minh Thân có lẽ còn có chút hợp lý, chứ Lưu Ngạn Phi thì tính cái gì? Nhưng đồng thời, mọi người lại đều rất bội phục mưu kế cùng thuật xem tướng của Chu Trọng Nguyên, nếu hân nói như vậy nhất định có đạo lý của hân. Cho nên những người khác đối với Lưu Ngạn Phi cũng bắt đầu tò mò. Tất cả mọi người đều suy đoán, rốt cuộc là Vương gia tìm đâu ra một người như thế, không biết hân có bản lĩnh gì?

Nguyên Tĩnh Vũ cao hứng, hân hiểu Chu Trọng Nguyên nhất định đã nhận ra Dịch Kinh Nhan, mà lời của hân đối với Dịch Kinh Nhan rất có trợ giúp dựng lên uy tín ở đây. Vì thế hân cũng cười theo một câu: “Chu tiên sinh quá khen, Ngạn Phi còn trẻ, sau này vẫn nên thỉnh giáo người mới đúng.”

Trong lời nói của Nguyên Tĩnh Vũ che dấu sự đắc ý nhưng trong ngôn ngữ thần thái lại để lộ ra tán thưởng đối với Lưu Ngạn Phi, riêng cái cử chỉ thân mật kia cũng khiến cho người ta nghi đoán. Lời này hân nói chủ yếu có thể xem như đồng ý với đánh giá của Chu Trọng Nguyên, lại không biết hành động lần này lại khơi ra sự không phục cùng ghen tị của những người khác.

“Vương gia, tại hạ muốn hướng Ngạn Phi huynh đệ lãnh giáo một chút, xin người ân chuẩn!”Người thứ nhất đứng ra không phải người khác, chính là huynh trưởng của Dịch Kinh Nhan – Dịch Dẫn Tiếp.

Dịch Dẫn Tiếp là thống lĩnh đội thân vệ của Nguyên Tĩnh Vũ, trước kia luôn là hân chọn phá ra nhân thủ tính cả hân đi bên cạnh bảo hộ Nguyên Tĩnh Vũ, không ngờ đột nhiên chui đầu ra một Lưu Ngạn Phi, lại không thông qua mình mà lập tức trở thành cận vệ của Vương gia, trong lòng hân đã không thoải mái từ sớm. Thời gian trước chưa đụng mặt, thì ra là một tên tiểu bạch kiểm. Hiện giờ Vương gia cùng Chu đại nhân đều đối với người trẻ tuổi này tôn sùng vô cùng, khiến cho hân trong lòng càng không cảm thụ. Đặc biệt một câu Lưu Ngạn Phi còn hơn mười vạn hùng binh khiến trong tâm hân không thoải mái, cách nhìn giống như những người khác, hân cũng cho rằng câu khen ngợi này chỉ có dùng trên người cha mình mới thích hợp.

Nguyên Tĩnh Vũ gật đầu, sau đó mỉm cười nhìn Dịch Kinh Nhan: “Ngạn Phi nghĩ sao?”

Dịch Kinh Nhan hồ hững quét mắt nhìn Nguyên Tĩnh Vũ một cái, rồi sau đó lạnh lùng liếc mắt nhìn Dịch Dẫn Tiếp: “Hôm nay không phải thương lượng đại sự sao? Nếu Dịch thống lĩnh có hứng thú này, ta cũng không ngại dợt lát nữa sau khi luận bàn xong rồi đi ra ngoài.”

Nguyên Tĩnh Vũ đương nhiên sẽ không bác bỏ thể diện của Dịch Kinh Nhan, lập tức gật đầu nói: “Như thế rất tốt! Trước tiên là nói về chính sự, sau đó mọi người cùng nhau mở rộng tầm mắt, xem tuyệt thế võ công của Ngạn Phi!”

Dịch Dẫn Tiếp nghe ý trong lời nói của Nguyên Tĩnh Vũ như thể chính hân chần chẫn không địch lại Lưu Ngạn Phi, trong lòng lập tức bốc lên một đóm lửa. Hân phần nộ trừng mắt liếc nhìn Lưu Ngạn Phi một cái, nhưng lúc này không tiện nhiều lời, đành phải hậm hực ngồi xuống, trong lòng tự an ủi nói: Để cho tên tiểu bạch kiểm họ Lưu này kiêu ngạo một lát đi!

Chuyện thương lượng ngày hôm nay vốn là Nguyên Tĩnh Vũ nhận được thiệp mời của Hà Tây Vương Mạnh Kỳ Thụy đưa tới, nói là trao đổi chuyện kết minh của mấy nhà phiên vương Tây Bắc Bộ. Hà Tây lấy tây Tân Châu, là một trong hàng xóm của Nguyên Tĩnh Vũ. Vị hàng xóm này thực lực kém hơn Nguyên Tĩnh Vũ một chút, nhưng số hạt cai quản lớn hơn một chút so với Nguyên Tĩnh Vũ, nhưng khí hậu tồi tệ, dân cư rất thưa thớt, đất đai nhiều vùng hoang vu. Lần này gọi là kết minh trừ hai nhà bọn họ ra, Hà Tây vương còn mời Đông Bắc Yến vương cùng Hà Gian Vương giáp giới Bắc phương Dự Dương.

Khi nói chuyện, Nguyên Tĩnh Vũ đã đi đầu đưa ánh mắt nhìn vào tấm bản đồ thật lớn.

Từ hơn bảy mươi năm trước Xích Viêm vương triều soán vị Trung Châu Tiêu thị tới nay, toàn bộ thiên hạ là một mảnh hỗn loạn, hơn mười thế lực lớn nhỏ lần lượt xưng vương, trải qua nhiều năm chinh chiến, trước mắt còn thừa lại bảy phiên vương có thế lực mạnh mẽ tự làm theo ý mình. Bảy phiên vương này mười mấy năm qua chủ yếu đều tận sức phát triển thực lực bản thân, không ngừng từng bước xâm chiếm những lãnh địa xung quanh, xung đột nhỏ không ngừng, nhưng chiến tranh lớn thì rất ít, thiên hạ tương đối yên ổn.

Trong bảy đại phiên Vương, lãnh địa từ lớn đến nhỏ theo thứ tự: Nam Vương, Yến Vương, Trung Châu Nghi An vương (tên gọi tắt Trung Châu), Hà Tây Vương, Dự Dương vương, Giang Việt Vương, Hà Gian Vương; thực lực mạnh yếu theo thứ tự: Yến Vương cùng Nam Vương; Dự Dương Vương, Trung Châu, Giang Việt Vương, Hà Tây Vương, Hà Gian Vương.

Trong bản đồ bắt mắt nhất chính là lãnh địa của Nghi An Vương Trung Châu, các thành trì lớn đều vô cùng chắc chắn, phòng thủ hoàn mỹ, đáng tiếc chính

là gặp địch mạnh xung quanh, không gian không phát triển còn phải lo lắng cả ngày đề phòng mấy người hàng xóm làm thịt lãnh thổ của mình. Đông Bắc Trung Châu có Yến Vương, phía nam có Nam Vương, giống như hai mảnh hổ, từ xưa tới nay luôn luôn như hổ rình mồi nhìn chăm chăm vào Trung Châu giàu có. Chỉ có Bắc phương Hà Gian Vương thực lực yếu kém, phụ thuộc vào phía Đông Yến Vương, chọn cách thủ thế với Trung Châu.

Lãnh địa Dự Dương nằm ở phía Tây Trung Châu, thông hôn nhiều năm với Trung Châu, cũng là thực lực đồng minh mạnh mẽ tương đối Trung Châu có. Phía Bắc Dự Dương là Hà Gian cùng Hà Tây, hai thế lực này hơi yếu hơn Dự Dương, nhưng Hà Gian có Yến Vương hậu thuẫn, Hà Tây lãnh địa rộng lớn, nếu Dự Dương muốn phát triển về phía bắc cũng không dễ dàng. Dự Dương vương tiền nhiệm tám năm trước (Cũng chính là huynh trưởng của Nguyên Tĩnh Vũ) đột ngột qua đời khi Hà Gian cùng Hà Tây mượn gió bẻ măng, kết quả đã bại Dự Dương vương vội vàng kế vị, ngược lại còn thừa cơ chiếm lĩnh bộ phận lãnh địa của bọn họ, nhập vào Văn Châu cùng Tần Châu hiện nay, sau đó ba nhà luôn áp dụng thủ thế, ở ngoài thoạt nhìn như sống yên ổn với nhau.

Nam Vương nằm ở Dự Dương, Trung Châu lấy nam, lấy sông Hoàng Hà làm ranh giới, cùng Đông Bắc Yến vương có một số lãnh địa giáp giới, là diện tích lớn nhất trước mắt, là một phiên vương thực lực cực mạnh. Giang Việt Vương nằm ở hạt phía đông nam Nam Vương, một mặt gần biển, ba phương còn lại bị Nam Vương vây quanh. Diện tích của Giang Việt Vương tuy rằng không phải rất lớn, nhưng biên cảnh núi non trùng điệp, dễ thủ khó công, hệ thống sông dày đặc, sản vật phong phú, thực lực quân sự có chút cường đại. Nhiều năm qua Nam Vương luôn muốn ăn hạ lưu sông Trường giang để tăng cường thực lực nhưng vẫn không thể thành công.

Khi Dự Dương Vương nhắc tới thiệp mời kết minh của Hà Tây Vương, nội tướng Phùng Văn uyên lập tức tỏ vẻ phản đối. Bởi vì ba châu Duyệt Văn Tần của Dự Dương Vương nằm ở Tây Nam, cùng ngoảnh về thế lực lớn nhất là Nam Vương, trước mắt Yến Vương cùng Nam Vương tranh đấu đã đặt ở ngoài sáng, nếu tham gia kết minh của Yến Vương, không phải rõ ràng là đứng về phía Yến Vương hay sao? Đến lúc đó Nam Vương gây khó dễ, Dự Dương Vương đứng mũi chịu sào, mà Hà Tây Vương, Hà Gian Vương cùng Nam Vương cũng không giáp giới, bản thân ngồi chờ làm ngư ông đắc lợi.

Phùng Văn Tuyên nói xong, lập tức có người xét lại, rồi sau đó Dịch Minh Thân tỏ thái độ, tỏ vẻ ủng hộ kết minh. Tuy rằng Yến Vương không gần gũi với bọn họ, nhưng nếu Hà Tây Vương cùng Hà Gian được Yến Vương ủng hộ, hoàn toàn có năng lực khai chiến với Dự Dương, đến lúc đó nếu Nam Vương đến sát một cước, ba mặt Dự Dương bị vây, vô cùng có khả năng bị chia cắt.

Hai khả năng này Dự Dương Vương đều đã nghĩ đến, cho nên mới phải triệu tập văn thần võ tướng mưu sĩ đến thương nghị.

Có đi hay là không? Muốn kết minh hay không? Hai phương án đều có người ủng hộ, hơn nữa nói có chứng, phân tích thấu đáo. Chỉ có hai người trước mắt là không tỏ thái độ, một người là mưu sĩ của Dự Dương Vương – Chu Trọng Nguyên, người kia là Lưu Ngạn Phi lần đầu tiên tham gia hội nghị.

Chương thứ sáu : Kết minh mới lộ tài năng (hạ) Phụ tử Dịch Minh Thân cho là, thà rằng đắc tội một nhà, không thể đồng thời đắc tội ba nhà, hơn nữa bọn họ dù sao cũng cách Nam Vương một con sông, tương đối mà nói an toàn một ít. Dịch Minh Thân rất có lòng tin đối với lực lượng phòng thủ của mình ở Văn Châu, ý nói cũng không sợ Nam Vương phát binh xâm phạm.

Phùng Văn Tuyên lại cho rằng không liên kết là tốt. Bởi vì Nam Vương thế lớn, còn thế lực của Hà Tây Vương và Hà Gian Vương không đủ để đối kháng với Dự Dương Vương, chỉ cần giao hảo cùng Nam Vương, đến lúc đó nếu Yến Vương sai khiến Hà Tây cùng Hà Gian vong động, Nam Vương vì không cho Yến Vương phát triển lớn mạnh, cũng không thể dễ dàng không quan.

Dịch Minh Thân ngay lập tức phản bác, nói nếu Yến Vương âm thầm ủng hộ Hà Tây cùng Hà Gian đồng thời khai chiến với Dự Dương, Nam Vương tuyệt đối sẽ thò chân vào, xía vào đục nước béo cò, đến lúc đó hai mặt nam bắc đồng thời khai chiến, Dự Dương nguy rồi.

Trong lúc nhất thời tranh cãi kịch liệt, mùi thuốc súng tràn ngập.

Nguyên Tĩnh Vũ trong lòng mặc dù đã có tính toán, nhưng lúc này không tiện nói rõ, trước mắt nhất định phải giữ bí mật thân phận của Kinh Nhan. Hắn gọi tất cả văn võ chúng thần triệu tập thương nghị thảo luận, nhân cơ hội này giới thiệu Kinh Nhan cho mọi người, để mọi người biết một chút về kiến thức với năng lực của nàng, rồi sau đó thuận lợi đưa ra chuyện liên kết cùng nghĩa quân. Mấy ngày nay hắn cùng Kinh Nhan nhiều lần thảo luận qua, phân tích việc lợi hại kết minh hay không kết minh, đạt thành nhất trí cơ bản.

Nếu là trước kia, hắn nhất định phải triệu tập vài mưu sĩ thương nghị thảo luận, nhưng hiện giờ bên cạnh hắn có Dịch Kinh Nhan, hai người cùng thảo luận đã phân tích sự tình thấu đáo. Trong lòng hắn kinh hi vô hạn, một Kinh Nhan liền có thể thay thế mấy mưu sĩ của mình. Nhưng nếu liên quan đến ngoại giao, tự nhiên phải hỏi Chu Trọng Nguyên một chút : “Chu tiên sinh nghĩ sao ?”

Chu Trọng Nguyên liếc mắt về phía Dịch Kinh Nhan, cười nói : “Hôm nay Ngạn Phi huynh đệ ở đây, Trọng Nguyên cũng đành kén cỏi. Thấy Ngạn Phi huynh đệ thần sắc định liệu kỹ lưỡng, có lẽ trong lòng đã có đối sách rồi.”

Nguyên Tĩnh Vũ nghe vậy quay đầu nhìn Dịch Kinh Nhan, khóe miệng lại cười nói : “Ngạn Phi đã có đối sách ? Còn không mau nói cho mọi người nghe một chút.”

“Chu tiên sinh đây là đang kiểm tra Ngạn Phi mà !” Dịch Kinh Nhan đứng dậy, ảm đạm cười, “Tại hạ đang suy nghĩ có nên kết minh trước hay không, Hà Tây Vương muốn kết minh có phải có mục đích hay không, sau đó lại lo lắng muốn tham gia hay không ?”

Chu Trọng Nguyên mỉm cười gật đầu, hỏi tiếp : “Như vậy theo Ngạn Phi huynh đệ thấy, Hà Tây Vương lần này kết minh có mục đích gì ?”

Kinh Nhan không khỏi có chút hoài nghi, chẳng lẽ là ý của Nguyên Tĩnh Vũ ? Đến cùng là hắn muốn làm gì ? Trong lòng cân nhắc, tâm không khỏi nổi lên sóng lớn, trên mặt nàng lại khiêm tốn cười cười : “Ngạn Phi tuổi trẻ, kiến thức nông cạn, sẽ không ở trước mặt chư vị đại nhân múa rìu qua mắt thợ, vẫn là nghe cao kiến của chư vị tiên bối đi !”

Lập tức có mấy ánh mắt không quá hữu hảo chú ý đến Lưu Ngạn Phi, có xem thường, có cười mỉa, có khinh miệt, có đùa cợt, cũng có nghi hoặc khó hiểu.

Nguyên Tĩnh Vũ khẽ nhủ mảy, đây không phải mục đích hôm nay hẳn giới thiệu Kinh Nhan tiến vào vòng tròn trung tâm này, hẳn vốn muốn mượn cơ hội này để cho mọi người thấy được hiểu biết chính trị trời cho của nàng. Trải qua những ngày ở chung này, chỉ có lòng hân hậu cách nhìn của nàng đối với mỗi người mỗi chuyện có bao nhiêu độc đáo. Vì thế hẳn nhủ mảy nhẹ nhàng ho một tiếng, ánh mắt lạnh lùng đảo qua những người nhìn Kinh Nhan. Chờ tất cả mọi người thu ánh mắt của mình yên tĩnh trở lại, hẳn mới ôn hòa cười nói : “Ngạn Phi không cần quá mức khiêm tốn, bản vương cũng rất muốn nghe quan điểm của Ngạn Phi xem!”

Kinh Nhan hơi hơi nghiêng đầu liếc mắt nhìn thẳng hẳn, trong lòng hiểu hẳn nguyên là muốn tốt cho mình, vì thế hít sâu một hơi, từ từ đứng dậy, nhìn tấm bản đồ thật lớn, nói : “Nếu Vương gia muốn nghe thiên ý của Ngạn Phi, vậy Ngạn Phi liền cúng hiến. Tại hạ nghĩ, kết minh lần này nếu quả thật chính là do Hà Tây Vương khởi xướng, vậy mục đích của hẳn hẳn là tự bảo vệ mình, dù sao hiện giờ thực lực của chúng ta càng ngày càng mạnh, nếu chúng ta muốn khước trương lãnh thổ, không hề nghi ngờ Hà Tây Vương chính là lực chọn đầu tiên. Hẳn cảm thấy uy hiếp, cho nên liên hiệp với Hà Gian Vương cũng chịu uy hiếp như vậy liên minh cùng chúng ta, lôi kéo Yến Vương chính là vì đe dọa chúng ta ...”

Mọi người âm thầm gật đầu, tuy rằng thiếu niên này trông tuổi trẻ nhưng vẫn còn có vài phần kiến thức.

“Nếu lần này kết minh không phải do Hà Tây Vương khởi xướng, mà do Yến Vương âm thầm điều khiển, chỉ sợ mục đích của hẳn nhất định không thể đơn giản, rất có thể chính là muốn động thủ với Dụ Dương. Hoặc là trên đường đi thậm chí ngay tại nơi kết minh ám sát Vương gia, hoặc là chính bọn họ mượn danh nghĩa ba nhà kết minh làm chúng ta mất cảnh giác, còn trên thực tế ba nhà bọn chúng lại thương lượng nào thế nào để liên hợp xuất binh chia cắt dụ dương ...”

“Nói như vậy, lần này Vương gia đi không phải rất nguy hiểm sao ? Cựu thần nghĩ Vương gia vẫn là không nên đi, phải các đại thần đi là được.” Phùng Văn Tuyên nói, sắc mặt cũng trở nên ngưng đọng.

“Nhưng kết minh như vậy từ trước đến nay đều là các Vương gia đích thân đến thương lượng thảo luận, nếu phải các đại thần đi chỉ sợ người ta nói chúng ta không có thành ý.” Mưu sĩ Mạnh Thiên Hạo nói.

“Kỳ thật còn có một khả năng ...” Kinh Nhan bổ sung nói “Cũng có thể Hà Tây Vương thật sự có thành ý muốn kết minh với chúng ta, mà mục đích kết minh chính là vì phòng ngự Yến Vương. Hiện giờ trừ Nam Vương, những nhà khác thực lực đều không đủ chống cự Yến Vương. Hà Gian tuy rằng đầu phục Yến Vương, nhưng trong lòng chưa hẳn đã cam tâm chịu phục. Đối với uy hiếp của Dụ Dương cho bọn họ, uy hiếp của Yến Vương lớn hơn nữa. Cho nên Hà Tây Vương cùng Hà Gian Vương liên hợp chúng ta cùng với Trung Châu cùng phòng ngự Yến Vương cũng là rất có thể.”

“Vậy tại sao trên thiệp mời kết minh là Yến Vương không có Trung Châu chứ?” Dịch Dẫn Tiếp hỏi. Những người khác cũng đều yên lặng nhìn Lưu Ngạn Phi, ngừng thần nghe một loại khả năng cuối cùng này.

Kinh Nhan cười nhạt, nói : “Ngạn Phi cũng đã đoán, bởi vì quan hệ của Yến Vương với Trung Châu quá mức căng thẳng, cho nên bọn họ không dám công khai mời Trung Châu kết minh, bằng quan hệ của chúng ta với Trung Châu, mời chúng ta cũng biểu lộ ý đồ lấy lòng Trung Châu. Đương nhiên, nếu mục đích của Hà Tây Vương là vậy, thì càng phải mời Yến Vương rồi, chừ vị nghĩ sao ?”

Mọi người gật đầu, Nguyên Tĩnh Vũ chăm chú nhìn Lưu Ngạn Phi chậm rãi nói, trong mắt tràn đầy tán thưởng cùng sự ái mộ đến mình cũng không nhận thấy ... Giờ phút này Kinh Nhan tuy rằng đôi nam trang, làm màu da đậm thêm, nhưng lại càng làm hai mắt thêm sáng, tư thế oai hùng nổi bật hơn người khác, giống như ngôi sao rực rỡ nhất tỏa sáng trong trời đêm, rực rỡ lóa mắt.

Một nữ tử có thể trở thành trợ lực hùng hậu cho hẳn ...

Một nữ tử có thể thực sự sống vai đi về phía trước cùng hẳn ...

Nghĩ đến đây, trong lòng Nguyên Tĩnh Vũ không khỏi dâng lên từng dòng nhiệt lưu, loại cảm giác mãn nguyện cùng thỏa mãn này thực sự không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt.

Hắn chăm chú nhìn đôi mắt sáng kia, không chủ định đưa chén trà bên cạnh tới, tự nhiên giống như khoảng thời gian bọn họ ở chung một mình. Kinh Nhan cũng không khách khí, nhận lấy liền uống một ngụm, đợi nàng đặt trở lại bàn mới phát hiện đó là trà Nguyên Tĩnh Vũ đã uống qua. Nàng vừa thẹn vừa giận, cũng không biết Nguyên Tĩnh Vũ là không phải cố ý, nhưng hiểu rõ giờ phút này không phải lúc phát tác. Còn mọi người phần lớn đều đang suy tư câu nói của Ngạn Phi, không chú ý đến chi tiết nhỏ đó, nhưng, Chung Trọng Nguyên cùng Dụ Dương thì lại phát hiện.

Mọi người trầm mặc một lúc, đều suy xét nội tình bên trong việc kết minh mà Lưu Ngạn Phi phân tích, mọi người cân nhắc lợi hại, tỉ mỉ suy nghĩ, Vương gia đến cùng là đi hay không đây ? Thấy bộ dạng Nguyên Tĩnh Vũ như đi vào cõi thần tiên, hiển nhiên là đang tự hỏi vấn đề khó khăn này, bởi vậy tiếng mọi người thảo luận đều vô cùng nhỏ, nhưng trước sau vẫn không có kết quả nhất trí.

Lại đợi thời gian qua nửa nén hương, Nguyên Tĩnh Vũ cuối cùng cũng thu hồi lại tâm tư từ trên người Kinh Nhan, không khỏi có chút buồn bực. Hẳn sao có thể phân tâm trong thời điểm quan trọng như vậy chứ ? Trong lòng không hỏi có chút bất mãn với chính mình. Hẳn nhanh chóng sửa sang lại tinh thần của mình, hờ hững hỏi : “Ngạn Phi, người thấy thế nào ?”

Kinh Nhan bắt đầu đi ở trong lòng lắc đầu, hẳn làm như vậy khiến nàng thật sự có chút không quen. Nhưng, vì đạt được mục đích, ngay cả thân thể cùng tình cảm của mình nàng cũng có thể hy sinh, cần gì phải cố sống cố chết kiên trì ? Huống chi là hẳn mở miệng, nàng cũng không thể xem thường mặt mũi của hẳn.

Vì thế, Kinh Nhan lắc đầu nói : “Nếu không thể khẳng định, như vậy ba loại tình huống đều có thể, nhưng khả năng của loại thứ hai tương đối nhỏ. Dù sao kết minh là ở trên lãnh địa Hà Tây Vương, nếu Vương gia xảy ra chuyện gì trong biên giới Hà Tây, Dự Dương cùng Trung Châu làm sao có thể chịu để yên ? Ta thấy Hà Tây Vương cũng chưa chắc có can đảm này.”

Ý của nàng vẫn là tán thành Nguyên Tinh Vũ mạo hiểm đi một chuyến này.

“Vừa rồi Ngạn Phi huynh đệ hình như chỉ nói đến phản ứng của Yến Vương, không nói tới Nam Vương ! Chẳng lẽ ở trong mắt Ngạn Phi huynh đệ, Nam Vương có ít uy hiếp ?” Chu Trọng Nguyên vuốt râu, vẻ mặt có chút nghi hoặc khó hiểu, trong ánh mắt lại có vài phần ý cười.

Đối với việc nghĩa quân, nàng đã cùng Nguyên Tinh Vũ có chung nhận thức rồi, thân phận của nàng trước mắt nhất định phải giữ bí mật, nếu không chắc chắn sẽ mang đến tai họa ngập đầu cho nghĩa quân còn chưa thành thực. Nàng tưởng rằng Nguyên Tinh Vũ còn chưa nói cùng nhóm mưu sĩ của hắn, nhưng thấy Chu Trọng Nguyên đối với lần này có rõ ràng làm tâm không khỏi có chút kinh ngạc.

Kinh Nhan tĩnh hạ tâm thần, không nhanh không chậm nói : “Dựa vào tình hình hiện nay, Nam Vương đúng là chưa hình thành uy hiếp. Không nói đến cách Trường Giang nguy hiểm. Dịch Nguyên soái phòng ngự ở Vân Châu cũng tương đối đầy đủ. Huống chi bản thân Nam Vương cũng không chắc chắn, vượt qua Trường Giang chẳng khác gì tuốt kiếm treo ở ngực, mà nghĩa quân ở hai bờ sông Trường Giang lại như khối u ác tính trong cơ thể, đang tìm kiếm cơ hội muốn lật đổ sự thống trị của hắn ! Không đối gạt chur vị, kỳ thật Ngạn Phi chính là đến từ Giang Nam nghĩa quân, lần này đến đây chính là tìm kiếm minh chủ kết minh cùng nghĩa quân.”

Đột nhiên nghe thấy Giang Nam nghĩa quân, mọi người hầu như đều thất kinh. Đầu óc xoay chuyển rất nhanh liền kịp phản ứng, vừa rồi câu nói “Một Ngạn Phi còn hơn mười vạn hùng binh” kia của Chu Trọng Nguyên nguyên lai là có ý này. Nhưng Giang Nam nghĩa quân cách xa Trường Giang, hai bên sông Trường Giang giờ phút này cần viện trợ vũ khí là thật, ai có thể đảm bảo bọn họ là thiện tình đầu nhập Dự Dương ? Vạn nhất bọn họ lại gặp “tiểu nhân” qua sông đoạn cầu, Dự Dương chẳng phải là tiền mất tật mang sao ?

Ánh mắt Nguyên Tinh Vũ đảo qua, dĩ nhiên hiểu được băn khoăn của mọi người, vì thế cất cao giọng nói : “Chư vị không cần hoài nghi thân phận cùng thành ý của Ngạn Phi, điểm này bốn vương hiểu rõ trong lòng. Nhưng trước mắt lại lịch cùng thân phận của Ngạn Phi không nên truyền ra ngoài, thỉnh các vị nhất định nhớ trong lòng, không được nhắc tới trước bất kỳ ai. Ngạn Phi đối với người ngoài thân phận chính là cận vệ của bốn vương, không hơn.”

Mọi người gật đầu, hiểu được thân phận của Ngạn Phi ở trong nghĩa quân không phải đơn giản, nếu để Nam Vương biết Giang Nam nghĩa quân đầu nhập Dự Dương Vương, tính nhân nạn của Nam Vương đối với Nghĩa quân cũng sẽ chấm dứt, hơn nữa phía nam rất có thể chiến sự đã phát triển. Vì thế, mọi người hiểu ngầm không hề đàm luận về chuyện Lưu Ngạn Phi, bắt đầu quay lại lo lắng chuyện kết minh, cuối cùng trên cơ bản đạt tới chung nhận thức, đồng ý Dự Dương Vương đi tới Lương Châu tham dự lần kết minh này.

Còn lại chính là việc chọn người đi đến Lương Châu cùng Giang Nam để kết minh. Kết minh ở Lương Châu Nguyên Tinh Vũ là Vương gia tất nhiên phải đi, trước mắt bàn bác chính là đi mang người nào đi. Còn kết minh cùng Giang Nam nghĩa quân cần Lưu Ngạn Phi, ngoài ra còn cần một người thân tín với Dự Dương vương đi mới được.

Cuối cùng Nguyên Tinh Vũ quyết định ba ngày sau khởi hành đi Lương Châu trước. Dương Tấn chỉ huy tám trăm hộ vệ gióng trống khua chiêng đi, chính hắn mang theo Chu Trọng Nguyên, Dịch Dẫn Tiếp cùng ba mươi hộ vệ giả dạng thành tiêu đội đi trước đại đội. Đồng thời, Lưu Ngạn Phi cùng Dự Dương bí mật đi trước kết minh cùng Giang Nam nghĩa quân để kiểm chế Nam Vương.

Bạn đang đọc truyện *Duyệt Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 7: Hồng Nhan Nộ Kiếp Nhân Tâm

Cho đến lúc này, hội nghị lần này có thể nói kết thúc mỹ mãn, nhưng trong lòng Nguyên Tinh Vũ không hiểu sao lại có chút buồn bực. Nghĩ đến không lâu nữa sẽ phải cùng Kinh Nhan tách ra, hơn nữa lần này nàng đi Giang Nam, tám chín phần mười sẽ đụng phải gã Lâm sư huynh vẫn luôn có ý đồ đối với nàng, trong lòng hắn liền cảm thấy có chút bất an. Tuy rằng những ngày qua bọn họ ở chung vẫn không sai, nhưng dù sao cũng là có tiếng không có miếng, nàng đạt được hắn hứa hẹn cùng tín nhiệm, nhưng cũng không thay đổi người khác đánh chủ ý với nàng? Nàng đều phân ra rất rõ ràng “Công sự” cùng “Tình riêng”.

Ngay lúc mọi người cùng nhau ra cửa, hắn lặng lẽ kéo tay của nàng, mang theo do dự nhỏ giọng hỏi: “Nàng nhất định phải tự mình đi sao? Có thể theo ta đến Lương châu hay không?” Kỳ thực trong lòng biết nàng sẽ không đáp ứng, thế cuộc cũng không cho phép, nhưng chỉ cần là nữ nhân, nghĩ đến đều là trọng cảm tình, hắn đến lại cho nàng một liều mãnh dược mới được...

Nghe vậy, Dịch Kinh Nhan ngẩng đầu lạnh lùng mà nhìn về phía hắn, ánh nhìn mạnh mẽ làm hắn chợt dạ buông tay nàng ra thậm chí không dám nhìn thẳng ánh mắt của nàng. Nàng nhìn ra? Hắn sẽ không chữa lợn lành thành lợn què chứ?

Nguyên Tinh Vũ thấy tất cả mọi người đã đi xa, khẩn trương giải thích: “Kinh Nhan nàng đừng hiểu lầm, ta chỉ là, chỉ là không muốn tách ra với nàng...”

“Hừ, ” Nàng hừ lạnh một tiếng, “Trong lòng ngươi nghĩ suy nghĩ loạn thất bát tao gì cho là ta không biết sao? Nếu ngay cả chút khoảnh khắc chia lìa nhỏ nhất đó đều nhẫn nại không được, vậy cũng không còn gì để nói nhiều, chỉ trách chính ta có mắt không trông chọn sai mình chủ đi!” Diễn kịch sao? Xem thường nàng không biết diễn à? Hừ! Đã đến lúc nào rồi còn dám giờ thù đoạn với nàng!

“Không phải, bản vương biết hẳn nên lấy đại cục làm trọng, cũng nên tin tưởng nàng, chẳng qua là... Nàng đều luôn đem công và tư phân đến rõ ràng như vậy... Kinh Nhan, nàng có thể nhớ một chút,, nàng là Vương phi Dự Dương a...” Nguyên Tĩnh Vũ tuy rằng không nói tiếp, nhưng ý định cũng đã biểu đạt rõ ràng, Dù như thế nào, chung quy phải chân chính đạt được nàng hẳn mới yên tâm...

Lúc này, Dịch Duẫn Tiếp thấy Lưu Ngạn Phi vẫn không hề đi ra, đi vào tìm người.”Ngạn Phi huynh đệ, sao lại chậm như vậy, không phải nói thương nghị xong chính sự sẽ đến trong sân luận võ sao?”

Dịch Kinh Nhan đang có chút bức mình, hơi híp mắt cười lạnh một tiếng nói: “Ngươi không phải là đối thủ của ta! Tìm thêm năm người đến, bốn công tử sẽ lấy một địch sáu!”

Dịch Duẫn Tiếp nổi giận đùng đùng: “Lưu Ngạn Phi, ngươi cũng không sợ chém gió to quá gây lười sao! Tiểu tử ngươi cũng quá cuồng vọng!”

Lưu Ngạn Phi không thèm để ý đến hắn, hừ lạnh một tiếng trực tiếp từ trước cửa sổ lầu ba nhảy xuống.

Trong sân tất cả mọi người đang đợi Lưu Ngạn Phi cùng Dịch Duẫn Tiếp tỷ thí võ nghệ, chợt thấy có người từ trên lầu nhảy xuống, tất cả đều xoay người nhìn nàng. Bất quá trong nháy mắt, nàng đã bỗng bồng rơi xuống đất, không phát một chút tiếng vang, dáng người dĩ nhiên là đẹp trai phiêu dật như vậy.

Dịch Duẫn Tiếp cũng từ trước cửa sổ nhảy xuống, vững vàng mà rơi trên mặt đất, nhưng lúc rơi xuống đất âm thanh lại có thể nghe rõ ràng. Luận về kinh công, hai người đã phân cao thấp.

Không chờ Dịch Duẫn Tiếp mở miệng, Dịch Kinh Nhan kêu lên: “Nguy Thu Hổ, Dương Tấn, Dự Dương, Tàn Cánh, Lưu Kính Phong, cùng lên một loạt đi!”

Trong bóng tối, năm thân ảnh cùng nhau bay ra, chính tề đứng ở bên cạnh Dịch Duẫn Tiếp. Bọn họ đều là cận thân thị vệ của Nguyên Tĩnh Vũ, tuy rằng rất ít chính thức chạm mặt, nàng lại biết bọn họ vẫn đều ở trong bóng tối bảo hộ Nguyên Tĩnh Vũ.

Dịch Duẫn Tiếp nổi giận đùng đùng mà rống lên nói: “Các ngươi cũng cho là ta đánh không lại hắn? Lấy một địch sáu, cho dù thắng cũng không về vang!”

Dịch Kinh Nhan cười lạnh một tiếng, châm chọc nói: “Đừng vậy, nếu như thua thì càng không mặt mũi thấy người!”

Ngay song phương giương cung bạt kiếm thời điểm, chỉ nghe Nguyên Tĩnh Vũ nhanh chân lại đây, gầm nhẹ một tiếng: “Được rồi—— Đều câm miệng cho bản vương!”

Tất cả mọi người an tĩnh lại, từng người từng người đứng nghiêm, không dám thở mạnh, cẩn thận từng li từng tí một mà nghiêm túc chờ lệnh của Nguyên Tĩnh Vũ, chỉ có Dịch Kinh Nhan liếc Nguyên Tĩnh Vũ một chút, sau khi liền nghiêng đầu đi ngửa đầu xem sao

Nguyên Tĩnh Vũ âm thầm buồn cười trong lòng, cảm thấy giờ khắc này Kinh Nhan đặc biệt khả ái, đáng giận dỗi về giống như đứa bé đơn thuần. Hắn nhanh chân đi đến trước người của nàng, nổi giận đùng đùng mà đem nàng kéo đến một bên trong bóng tối, sau khi rời xa mọi người mới thấp giọng nói: “Là bản vương sai, ta xin lỗi nàng... Ta không nên không tin nàng, ta chỉ là quá quan tâm nàng... Nàng cần gì phải lấy bọn hắn trút giận!”

“Ta thấy cần cẩn trọng không phải ta, ngược lại là chính ngươi, trước đó những chuyện ngươi nói với ta có đáng tin hay không,, chờ tới khi Lương châu, mỹ nhân kế của người ta vừa xuất hiện... Hừ!” Cứ việc nghĩ đến hắn chẳng qua chỉ dùng lời ngon tiếng ngọt lừa nàng vui vẻ, nhưng không thể phủ nhận, nhìn thấy hắn ăn nói khép nép như vậy, nghe tình ý của hắn ẩn chứa trong đó, trong lòng nàng đúng là có chút ngọt ngào.

Nguyên Tĩnh Vũ bởi vì câu nói mang theo vài phần lo lắng cùng hơi có chút ghen tức này của nàng mà mừng rỡ không ngớt, thậm chí nói nàng đã bắt đầu đã quan tâm đến hắn rồi sao? Giả vờ cá giận nói:

” Nguyên Tĩnh Vũ ta đường đường là Phiến Vương một phương, đỉnh thiên địa lập thế há lại là trò đùa?” Thấy nàng kinh ngạc mà nhìn mình, hắn lại thờ dãi nói: “Kinh Nhan, nàng thực sự quá xem nhẹ chính mình.”

Người khác thấy không rõ, hay là nàng cũng không hoàn toàn tin nhiệm hắn, nhưng chính bản thân hắn biết, tâm hắn đang trầm luân từng chút từng chút, bị bao vây giữa vầng hào quang chói sáng độc nhất vô nhị của nàng. Mặc dù đối với nàng có ý đồ có tính toán, nhưng phần tình cảm dành cho nàng đó cũng là chân thực tồn tại. Ở chung càng lâu, phần tình yêu kia lại càng mãnh liệt, càng thuần túy, cho nên hắn lại càng nóng ruột, càng muốn sớm một ngày đạt được nàng. Hắn đều đã bỏ ra, thế nào cũng muốn đòi hỏi nàng cả gốc lẫn lá trở về mới được, Nguyên Tĩnh Vũ hẳn từ trước đến nay chưa bao giờ kinh doanh việc gì lỗ vốn bao giờ.

Nếu có thể không chế chính mình bớt yêu thương nàng một phần, hẳn không hẳn không muốn. Là một nam nhân hùng tâm tráng chí, hắn biết hẳn không thể động chân tình, như vậy mới có thể không có kẻ hở, không có nhược điểm, mới có thể không gì không xuyên thủng, đứng cảm tiến tới. Nhưng đối với nàng hẳn lại hoàn toàn không có cách nào. Với trăm vạn nghĩa quân kia, nhất định hẳn tuyệt đối không thể bỏ qua nàng, nhưng ở chung càng lâu, hiểu rõ càng sâu hẳn lại càng vô thức chìm đắm sâu không cách nào tự kiềm chế, vài lần suy nghĩ, vài lần giây dụa, cuối cùng cũng chỉ có thể vâng theo trái tim của mình. Nhưng tình yêu của hắn, hắn yêu cầu phải được báo lại, hắn tuyệt đối sẽ không liều lĩnh bắt kẻ được mất giống như Lâm sư huynh của nàng. Hắn muốn nàng, muốn thân thể của nàng thậm chí linh hồn của nàng hoàn toàn đều thuộc về hắn! Chỉ một thời gian nữa là sẽ tới tay, hắn tuyệt đối không cho phép xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, sắp chia ly một, hai tháng, hắn muốn đem trái tim của nàng đặt tại trên người mình mới yên tâm...

“Được rồi, tránh ra! Ngày hôm nay nếu như ta không đem bọn họ đánh ngã, người khác còn tưởng rằng Lưu Ngạn Phi ta chỉ có thể nói mạnh miệng!” Không có thời gian suy nghĩ sâu sắc những lời này của hắn có mấy phần có thể tin, nhưng hắn quan tâm nhất là có thể khẳng định. Bất luận điểm xuất phát của hắn là cái gì, nàng đều cần phần quan tâm này của hắn. Đối với kế hoạch nàng đã dự tính từ lâu, nàng càng ngày càng có nắm chắc.

Nguyên Tĩnh Vũ yên lặng mà lui lại, hắn biết Kinh Nhan là muốn tìm người hạ gậy, cũng biết nàng ra tay sẽ có đúng mực, nhưng vẫn là có chút không yên lòng. Võ công cao tuyệt của nàng cho hắn ấn tượng thực sự quá sâu sắc, liền không nhìn được ở sau lưng nàng nhỏ giọng dặn dò một câu: “Ngạn Phi, đúng mực thôi! Bọn họ còn phải bảo vệ bản vương đi Lương châu đấy!”

Bọn Dịch Dẫn Tiếp tất cả đều là cao thủ trong cao thủ, Nguyên Tĩnh Vũ mặc dù nói rất nhỏ, nhưng cuối cùng câu nói này vẫn bị bọn họ nghe được. Bị chủ công của mình xem thường như vậy, mấy người bọn họ đều tức giận đầy bụng. Nên khi Dịch Kinh Nhan vừa đi tới, sáu người liền ưỡn ẹo mà đem nàng vây lại.

Nguyên Tĩnh Vũ đứng ở trong bóng tối nhìn thân ảnh Dịch Kinh Nhan chậm rãi đi tới giữa sân, nở nụ cười nhẹ. Kinh Nhan càng giận, nói rõ phân lượng mình trong lòng nàng càng nặng. Hắn luôn luôn rõ ràng, muốn khống chế cảm tình của một người, lấy tình cảm của mình để buộc chặt là phương pháp hữu hiệu nhất.

Sáu Dịch Dẫn Tiếp người bình thường đã diễn luyện quá rất nhiều trận pháp, nhưng đều là nhằm vào rất nhiều kẻ địch, bây giờ sáu người vây công một người, trái lại có vẻ luống cuống tay chân.

“Hừ! Cũng chỉ có như thế!” Dịch Kinh Nhan rút kiếm ra tay, thân hình quý dị, đừng nói người ở phía ngoài thấy không rõ thân ảnh của nàng, ngay cả sáu người Dịch Dẫn Tiếp cũng thấy không được thân hình của nàng. Rõ ràng thấy nàng đứng ở chỗ này, kiếm của mình vừa đến mới phát hiện người đã không thấy.

Chương thứ bảy: Hồng nhan nô kiếm khiếp nhân tâm (Hạ) Kinh công của Dịch Kinh Nhan xuất thần nhập hóa không tưởng tượng được, tốc độ của bọn sáu người Dịch Dẫn Tiếp tuy nhanh vượt quá người thường cũng không chạm tới vật áo của nàng. Mà nàng chỉ phòng thủ cùng bọn họ chơi mấy chiêu, sau đó mới tiến công bén nhọn, càng ép sáu người tay chân luống cuống.

Chỉ trong chốc lát, thắng bại đã phân, mỗi người đứng bất động. Chỉ thấy Dịch Kinh Nhan chỉ trường kiếm vào cổ họng Dịch Dẫn Tiếp, lạnh lùng hỏi: “Đã phục chưa?”

Dịch Dẫn Tiếp nháy nháy mắt, chợt nói một câu khiến người khác không hiểu được: “Là người?”

Dịch Kinh Nhan hừ lạnh một tiếng, thu kiếm xoay người đứng một bên.

Mọi người cho là Dịch Dẫn Tiếp chịu nhục nhã đến độ bị phản, nhưng không ngờ hắn chạy đến trước mặt Dục Dương Vương oán hận nói: “Vương gia đã tìm được nàng? Ngài cũng thật quá đáng! Nếu người đã ở trong vương phủ sao không nói cho ta? Làm hại ta hơn hai tháng qua bốn ba tìm người, cũng không trở về Liên gia, người xem tay chân cũng ốm bớt đi...”

Nguyên Tĩnh Vũ bất mãn liếc hắn. Tiểu tử này còn dám oán trách hắn? Ngay cả ruột ruột cũng không nhận ra, làm hại hắn bỏ lỡ cơ hội tốt, thiếu chút nữa bị nàng đá ra khỏi cửa rồi. Đây chính là nửa thiên hạ a! Hừ, hôm nay thế mà biết được điểm xấu của người...

Dịch Dẫn Tiếp không hiểu sao lại bị Vương gia trừng, bộ hắn chọc Vương gia mất hứng sao?

Lúc này, Chu Trọng Nguyên đi tới cười vỗ vỗ bả vai Dịch Dẫn Tiếp nói: “Dẫn Tiếp ngươi cũng đừng nhắc lại chuyện này, Vương gia cũng phát hiện Ngạn Phi mới tháng trước, ngươi không thấy Vương gia mấy ngày qua ảo não không thôi sao?”

“Chu tiên sinh cũng đã sớm biết? Các ngươi thật là quá đáng, biết rõ mọi chuyện cũng không nói cho ta, xem ta mất mặt ngươi vui vẻ lắm phải không?” Quan hệ bí mật có tốt hơn nữa giữa hắn cùng Nguyên Tĩnh Vũ không thể oán trách, đành không thể làm gì khác là chuyển sang oán giận Chu Trọng Nguyên.

“Ta nói ngươi phục sao?” Chu Trọng Nguyên cười nói.

Dịch Dẫn Tiếp xấu hổ: “Nếu là người khác thì không sao, sớm biết là nàng, ta có mấy lá gan cũng không dám khiêu khích a! Lần trước nếu không phải nàng ra tay cứu giúp, chúng ta đâu còn mạng ở đây?”

Mọi người vừa nghe, liền biết ở trong có nội tình.

Lúc này, huyết đạo năm người Dương Tấn mới dẫn ra, chậm rãi phục hồi khả năng hành động, từng người cúi gằm đầu đến bên cạnh Dịch Dẫn Tiếp kêu khổ: “Thống lĩnh, huynh đệ chúng ta mất hết mặt mũi rồi. Vương gia tìm đâu ra tuyệt thế cao thủ a...”

“Còn có thể làm gì a? Bái kiến lão đại mới đi!” Nói xong, hắn mang năm huynh đệ đến trước mặt Dịch Kinh Nhan, cung kính khom lưng hành lễ, cùng nhau hô một tiếng: “Lưu đại ca!”

Dịch Kinh Nhan khẽ hát cảm đặc ý nhìn Nguyên Tĩnh Vũ đang cười nhạt không nói. Sáu người này mặc dù công phu chưa đến độ, nhưng cũng giúp nàng giảm bớt găng cứng, vẫn là không tệ.

Nguyên Tĩnh Vũ không nhìn được buồn cười, đi tới thấp giọng trêu: “Hiện tại không giận Bôn vương nữa?” Quả nhiên là tính tình trẻ con! Đột nhiên hắn cảm giác lòng trở nên nhẹ nhõm mà ấm áp, toàn thân cảm thấy được thích ý không diễn tả được. Mà tất cả cũng vì một nụ cười trẻ con của nàng.

Chợt hân giống như nghĩ đến cái gì đó, nụ cười trên mặt lập tức thu lại. Bị một nữ nhân điều khiển tâm tình, đây tuyệt đối không phải là việc tốt...

“Thuộc hạ nào dám giận Vương gia!” Dịch Khinh Nhan liếc hân một cái, khẽ cúi người chào nói: “Thuộc hạ cáo lui trước!” Chờ Nguyên Tĩnh Vũ gật đầu, nàng nói thêm một câu: “Hôm nay sắc trời đã tối, nếu trời không sao đừng đến phiền ta!” Sau đó, thân hình ảng thoát một cái đã không thấy tung tích.

Dịch Khinh Nhan vừa rời đi, Dịch Duẫn Tiếp liền đến bên cạnh Dục Dương vương nhỏ giọng hỏi: “Vương gia, như thế nào? Đã làm xong chưa?”

Nguyên Tĩnh Vũ chợt kéo bả vai Dịch Duẫn Tiếp, ghé vào tai hân nói nhỏ hai câu. Chỉ thấy Dịch Duẫn Tiếp thét kinh hãi: “Thật?” Sau đó dậm chân tức giận nói: “Vương gia thật quá đáng! Chuyện lớn như vậy lại không nói gì với ta. Dầu sao ta cũng...”

Nguyên Tĩnh Vũ lập tức cắt lời hân: “Người còn dám trách bốn vương? Bốn vương không trách người làm hư chuyện lớn của ta đã là giữ thể diện cho người rồi. Đứng rồi, chuyện này không cần nói cho phụ thân người, tối mai cả nhà các người đến vương phủ ăn một bữa cơm đi! Trước khi chúng ta rời đi cũng nên gặp mặt cả nhà người một lần.”

Dịch Duẫn Tiếp gật đầu một cái, dẫn dò bốn người Dương Tấn mấy câu, sau đó liền cáo từ rời đi. Mà Lưu Lực Sơn từ đầu đến cuối đều mơ mơ màng màng, không hiểu Vương gia cùng thống lĩnh nói cái gì.

Sau đó, những người khác cũng cáo từ rời đi. Vừa ra tiểu viện, mọi người liền vây Dịch Duẫn Tiếp cùng Chu Trọng Nguyên lại hỏi lai lịch Ngạn Phi.

Chu Trọng Nguyên biết ý định của Vương gia, dĩ nhiên nửa câu đều không lộ. Dịch Duẫn Tiếp tuổi còn trẻ, các vị đại nhân đều là trưởng bối của hân, hân không thể cự tuyệt thẳng thừng, chỉ có thể tìm mấy điểm không quan trọng mà nói. Nhưng lừa được bọn lão hồ ly này cũng không dễ dàng, cho nên hân nửa giả nửa thật nói Lưu Phi Ngạn là ân nhân cứu mạng bọn hân trên đường từ Cẩm Châu về. Hân khoa trương nhớ lại tình huống nguy cấp lúc đó, Lưu Phi Ngạn từ trên trời giáng xuống như thế nào cứu tính mạng bọn họ. Còn nói thêm Lưu Phi Ngạn vẫn hộ tống bọn họ trở về Duyệt Châu, sau đó liền mất tích. Cho nên Vương gia phải hân đi tìm kiếm khắp nơi, không nghĩ đến Lưu Phi Ngạn lại ở Duyệt Châu chờ Vương gia triệu kiến.

Này thật có giả có, nhưng điểm mấu chốt hân trước sau không tiết lộ. Là Lưu Ngạn Phi thật sự là nữ tử, chính là thân muội của Dịch Duẫn Tiếp, Dịch Doanh Doanh. Khó trách lúc ấy nàng đem lọ thuốc ném cho hân... Càng lại nói lạ, hân ngay cả thân muội muội cũng không nhận ra, đáng đời hôm nay mất hết thể diện...

Bạn đang đọc truyện *Duyệt Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 8: Chương Thứ Tám

Mặc dù Dịch Khinh Nhan cố tình nói không nên đi phiền nàng, nhưng Nguyên Tĩnh Vũ mà biết nghe lời thì sớm đã không có chuyện. Hơn một tháng qua hân mỗi tối đều muốn nàng theo đánh cờ, hoặc là ăn chút đồ ăn khuya, cùng nàng luận chút kiến thức ý tưởng, cuối cùng đều bị nàng trước khi ngủ đuổi ra ngoài. Thật ra thì chiều của hân cũng đơn giản, nước chảy đá mòn, nhưng hân biết nếu muốn lấy được lòng nàng, cũng cần những phương thức khác. Đánh thì đánh không lại nàng, nên việc dùng sức mạnh không bàn nữa. Giữa bọn họ về mặt lợi ích có thể xem như lợi dụng lẫn nhau, trừ cái này ra nàng đối với hân đều không có hứng thú, cho nên lấy lợi ích ra dụ không cũng không thực hiện được. Hân nhìn thấy được, ngoài lấy tình đôi tình, lấy tâm đôi tâm, hân không có đường nào khác. Dĩ nhiên, tốt nhất là dùng năm phần chân tình đổi lấy một lòng thật tâm của nàng, nhưng là tình huống trước mắt xem ra có chút khó khăn.

Khi Nguyên Tĩnh Vũ đi vào Hành Hương Uyển, Dịch Khinh Nhan đang tắm ở trong gian tắm bên cạnh phòng ngủ.

Ở cửa, hai thị nữ làm khó nói: “Vương gia, phu nhân đang tắm rửa...” Thời điểm phu nhân tắm rửa trước giờ không thích có người hầu hạ, huống chi bọn họ cũng rõ Vương gia cùng phu nhân cho tới giờ vẫn chưa viên phòng...

Nguyên Tĩnh Vũ lạnh lùng liếc họ một cái, “Thế sao không vào hầu hạ?” Sau đó hân lại khoát khoát tay áo, “Thôi, Bốn vương tự mình giúp phu nhân được rồi...”

Ngoài miệng mặc dù nói thế, nhưng chân hân vẫn không có động. Nơi này vốn không có cửa, chỉ có một bức rèm che lại, nhưng Khinh Nhan không quen, nên cho người lắp một khung cửa gỗ. Nguyên Tĩnh Vũ trong lòng rõ ràng, không phải là nàng phòng hân sao? Nhưng nếu hân thật sự dùng lực, một cánh cửa thì ngăn được cái gì?

Hai người thị nữ há mồm kinh ngạc nhìn Vương gia, trong nhất thời không kịp phản ứng. Vương gia vậy mà cũng có thể nói những lời thế này? Hai người liếc mắt nhìn nhau, cúi đầu lặng lẽ rời đi.

Dịch Khinh Nhan trong phòng không khỏi có chút nóng nảy, nàng hoảng loạn mấy phần nói: “Không biết người nào nói dù một năm hay mười năm, ta nguyện ý chờ. Vương gia, lúc này mới hơn một tháng, đã không chịu nổi rồi sao? Nếu Vương gia một phái rời đi, thì hai ngày nay lẽ ra phải ở chỗ Vương phi mới phải.”

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn chằm chằm cửa phòng, khoe miệng chứa vài phần cười đắc ý, ngoài miệng lại nói: “Nàng cho rằng Bốn vương không biết giữ lời

sao?”

“VẬY ngài còn tới đây làm gì?” Dịch Khanh Nhan chợt để ý thấy hân mới nói ngoài miệng chút thôi, chưa dám xông vào, lúc này mới thở ra một hơi, rúc vào nước tiếp tục ngâm. Nước tắm này nóng lại có thêm dược liệu, làm giảm một mỏi, ngâm rất thoải mái.

Nghe giọng nàng hơi tức giận, Nguyên Tĩnh Vũ không khỏi lộ ra ý cười đắc ý. Hai tay ôm ngực dựa vào cạnh cửa, lười biếng nói: “Bổn vương chỉ tới đây xem cận vệ của ta có còn tức giận hay không...”

“Người cho rằng ai cũng hẹp hòi giống người?” Dịch Khanh Nhan chậm chạp nói.

“Bổn vương hẹp hòi khi nào?” Nguyên Tĩnh Vũ đôi tay ôm ngực, vẫn lười biếng tựa vào cửa, khoe miệng hờ hờ cười. Trò chuyện kiểu này, quả nhiên là thú vui thư giãn thú vị.

“Không phải người với Vương phi giận dữ, lại ở Quỳnh Hoa Uyển hai tháng? Tất nhiên, người cũng có thể tận hưởng cơn giận của vương phi có tiếng dội dàng. Thôi phu nhân xinh đẹp thiên hạ hiếm có, ta thân là nữ tử cũng không nhịn được muốn nhìn...” Dịch Khanh Nhan vừa rưới nước vừa nói, ngôn ngữ thông thả ung dung cùng tiếng nước thanh thúy chảy tạo nên một chương nhạc mê hoặc lòng người.

Phàm là nam tử, sao lại không háo sắc? Chỉ là muốn nhìn ra đến tột cùng lòng hân là như thế nào. Có người muốn tiền tài, có người muốn quyền thế, mà Nguyên Tĩnh Vũ chỉ một lòng muốn thiên hạ. Thật ra cũng là một. Có tiền tài, có quyền lực, có thiên hạ, thì dạng mỹ nhân nào lại không có?

Tương tượng cảnh xuân mê người ở bên trong, Nguyên Tĩnh Vũ không nhịn được nuốt nước miếng. Hân nghe được trong lời của nàng có chút ghen tuông, không khỏi có chút đắc ý trong lòng. Nàng càng ngày càng quan tâm hân, không phải sao? Về phần Thôi Thụy Ngọc... hân đúng là có chút hối hận. Ban đầu nếu không vì hân tâm phiền não thiếu kiên nhẫn, thì lúc này sao lại phiền toái đến vậy? Hân thừa nhận, lúc trước hứng thú với Thôi Thụy Ngọc đích xác là vì gương mặt nàng làm người ta vui mắt, nhưng cho cùng cũng là một đóa hoa mà thôi. Dung mạo bên ngoài sao có thể sánh cùng tâm linh tri kỷ. Nói cho cùng, Khanh Nhan vẫn chưa tin hân a...

“Sao không nói gì? Chấp nhận?” Trong lúc Nguyên Tĩnh Vũ trầm mặc, Dịch Khanh Nhan đột nhiên cảm thấy phiền não, trong lòng ề ề khó chịu. Tại sao nam nhân luôn có thể hưởng tề nhân chi phúc? Thậm chí ngay cả nàng cũng không hiểu, hai người chung đụng càng lâu, hiểu rõ càng sâu, nàng càng để ý chuyện lúc trước? Chuyện như vậy không phải nàng đã sớm chuẩn bị tâm lý sao? Nàng không phải đã chuẩn bị kế hoạch tốt lắm sao? Tại sao lại... Chẳng lẽ nàng thật sự bị lời ngon tiếng ngọt của hân làm động lòng?

Lời của nàng có ý gây sự, nhưng hân chỉ trầm mặc. Hân đột nhiên nhận thấy để cho nàng chịu một chút dăm cũng không hân là xấu. Dĩ nhiên, để nàng tiếp tục hiểu lầm cũng không ổn, nên hân lên thờ dài nói: “Nàng đã nói vậy rồi, ta có thể nói gì đây? Khanh Nhan, nếu ta nói lúc đó ta với Vương phi giận dữ là vì nàng, nàng có tin không?”

Khanh Nhan bị suy nghĩ của chính mình hù dọa, nửa ngày không nói gì, chỉ vô thức vỗ nhẹ cánh hoa trên mặt nước.

“Kể từ cái đêm nàng từ trên trời giáng xuống cứu ta, ta không có khắc nào quên được nàng. Ta tưởng rằng nàng phải gả cho Yên Vương hoặc Nghệ An vương, trong lòng cảm thấy mất mát, nên muốn lợi dụng nàng ta quên nàng...” Nguyên Tĩnh Vũ dựa lưng và cạnh cửa, mờ mắt nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ, vô thức thờ dài, không rõ hi vọng sâu bi (vui buồn), chân tình giả thật.

Nghe trong giọng Nguyên Tĩnh Vũ có phần uể oải, Khanh Nhan rất nhanh hồi phục lại tinh thần. Nàng đang làm cái gì đây? Kế hoạch của nàng là làm cho Nguyên Tĩnh Vũ yêu nàng, lợi dụng thân phận đặc thù hiểu rõ quân vụ, sau đó sinh một đứa con trai, đổi hân thay lòng có nữ nhân khác, nàng liền giết hân rồi tiếp quản toàn bộ Dự Dương. Cho nên, nàng không thể bỏ ra chân tâm được, nếu không đến ngày đó, nàng như thế nào xuống tay được?

Nhất định phải làm cho hân yêu nàng, mà nàng đối với hân động tâm lại là không khôn ngoan. Nghĩ đến đây, Khanh Nhan ở trong lòng nhẹ thờ dài, sâu kín nói: “Thôi, cũng đã qua, không cần hối tiếc nữa. Ta về sau... cũng sẽ không nhắc lại những chuyện này...”

Mặc dù cách một cánh cửa, Nguyên Tĩnh Vũ giống như có thể nhìn thấy vẻ mặt dịu dàng của nàng, đột nhiên trong lòng cảm thấy ấm áp. Từng từ từng chữ của nàng xẹt qua lòng hân, êm ái ấm áp, mang đi tất cả những ảo não cùng hối hận trong lòng.

Không nghĩ tới nàng hiểu lòng người đến như vậy.

Nếu là người bình thường, ý sủng mà kiêu, thường sẽ nắm điểm yếu của nam nhân không buông, thỉnh thoảng lôi ra nhắc lại, làm cho người ta vừa đau vừa giận. Nhưng nàng nói về sau không đề cập tới nữa. Cũng tốt, bọn họ quên Thôi Thụy Ngọc, từ nay về sau cũng chỉ có hai người sống vai cùng bước. Để cho bọn họ cười tuần mã đi qua khói lửa chiến trận, cùng nhau vẽ nên giang sơn này đi!

Lúc này, bên ngoài chợt ầm ỉ.

Nguyên Tĩnh Vũ cau mày lắng nghe, giống như có một nữ nhân muốn xông vào.

“Bên ngoài xảy ra chuyện gì sao?” Khanh Nhan khẽ cau mày. Nguyên Tĩnh Vũ ở trong này, người nào dám ở ngoài sân huyên náo?

“Không cần gấp gáp, có Bổn vương giữ cửa cho nàng, không ai dám xông vào.” Nguyên Tĩnh Vũ cười trên nói. Quay đầu lại, lại thấy hân cau mày, tức giận nhìn chằm chằm hướng Hành Hương uyển.

Hân biết là nữ nhân Thôi Thụy Ngọc kia cậy mình mang thai muốn xông vào. Cũng thật là, ngoài là một nữ tử xinh đẹp cũng không còn gì! Hân trước kia sao lại không nhận thấy vậy? Chuyện này hân cố ý giấu Khanh Nhan, không thể để cho nàng biết tin Thôi Thụy Ngọc mang thai, Hầu hết nữ nhân biết

trượng phu của mình có hài tử cùng nữ nhân khác đều không cao hứng, huống chi Kinh Nhan còn là một bình dấm chua. Lúc này đề cho nàng mất hứng, không chừng chực vạn tình binh của hần, nửa giang sơn của hần không cánh liền bay ...

“Làm khó người rồi!” Bên trong Dịch Kinh Nhan chợt thở dài, “Nếu không có lời của ta ... Nếu ta không chọn người ...” Kinh Nhan hiểu rõ, hầu hết nam nhân đều thích nữ nhân dịu dàng hiểu chuyện. Hơn nữa, còn có một chiêu gọi là lấy lui làm tiến.

“Không có nếu như!” Nguyên Tĩnh Vũ lớn tiếng ngắt lời nàng, lúc này nàng sao có thể bỏ cuộc giữa đường? “Nếu không có nàng, ta đã chết rồi. Nếu ta chết, Dụ Dương nhất định vì tranh giành vương vị mà đại loạn, lúc đó cường địch xâm phạm biên giới, chẳng những bọn họ không có chỗ nương tựa, mà dân chúng Dụ Dương cũng rơi vào khói lửa chiến tranh. Nàng không có lỗi với bọn họ, càng không có lỗi với bất luận kẻ nào! Tất cả con dân Dụ Dương cũng nên cảm tạ nàng! Nếu phải có người gánh vác trách nhiệm, thì người đó cũng là ta ...”

Kinh Nhan sâu kín thở dài trong lòng: “Không, người cũng không sai ...”

Bên trong nàng nhẹ giương khóe miệng, lộ ra một tia cười giễu. Tại sao nam nhân có thể tam thê tứ thiếp hưởng hết tề nhân chi phúc? Nữ nhân kia mặc dù có chút đáng thương nhưng là tự tìm tới. Không bắt được lòng nam nhân thì còn trách được ai? Muốn hạnh phúc, muốn lấy được chân tình của nam nhân, thì giờ hết bản lĩnh đi! Nữ tử Lăng Tiêu đối với tình cảm là tuyệt đối không lùi bước.

Thấy nàng lâm vào trầm tư, một tiếng động nhỏ cũng không có, Nguyên Tĩnh Vũ lo lắng hỏi: “Kinh Nhan, nàng đang nghĩ cái gì?”

“Ta đang nghĩ ... Ai! Thôi đi, ngàn lỗi vạn lỗi đều là do ta, họ có oán hận, chúng ta cùng nhau chịu là được!” Nam nhân đều là yêu thích nữ nhân độ lượng đi! Trong chừng mực, nàng có thể “độ lượng” một chút.

Tình cảm tính toán làm nàng mệt mỏi, không có ý định tắm tiếp nữa, nàng đứng dậy mặc quần áo.

Cùng nhau? Nàng nói cùng nhau? Nguyên Tĩnh Vũ sững lại ở hai chữ này.

Trước khi kể vị, hần không là gì cả, cũng không quan tâm gì đến trách nhiệm này kia, sau khi kể vị, hần là Dụ Dương Vương, gánh vác cả phú cường cùng tương lai của Dụ Dương, trọng trách trên vai ngày càng nặng, lại chưa từng có ai nói muốn gánh trách nhiệm cùng hần. Kinh Nhan ... nàng lại có thể cùng hần chia sẻ tất cả, gánh chịu tất cả ...

Trong nhất thời, thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, nhưng nói ra miệng chỉ có một câu: “Kinh Nhan ... người thật tốt ...” Thanh âm rất thấp, tưởng chừng không thể nghe, nhưng lại vừa vụn rơi vào tai nàng.

Kinh Nhan ngẩn ra, những lời này rất ngắn, cũng rất đơn giản, nhưng tình cảm ẩn chứa bên trong làm nàng chua xót. Những lời này, hần là xuất phát từ thật tâm. Nhưng là, sao nàng lại không cảm thấy chút nào vui vẻ, ngược lại lòng đầy chua xót? Là bởi vì nàng lừa gạt hần, bởi vì nàng ngày cả tình cảm chính mình cũng đem ra lợi dụng? Thật ra mà nói, hần đối với nàng vẫn là không tồi ...

Nhưng là, bất kể giờ phút này hần thật lòng hay không, về sau cũng sẽ thay lòng ... Nàng không ngừng nhắc tình chính mình, một Vương gia làm sao có thể có thể thật lòng? Làm sao có thể đối với một nữ nhân chung tình cả đời.

Nghe âm thanh mặc áo quần êm ái ở bên trong, trong đầu Nguyên Tĩnh Vũ tưởng tượng ra một bộ dáng mỹ nhân thay đồ, không khỏi sôi sục những mơ tưởng viễn vông. Cuối cùng, hần không nhìn được dục vọng thì thầm nói: “Kinh Nhan, tối nay giữ ta lại được không?”

Động tác Dịch Kinh Nhan cứng lại, một chút cảm động vừa mới lộ ra là liền bị đập tắt, hít một hơi nhanh chóng mặc xong áo quần.

Nguyên Tĩnh Vũ đem toàn bộ sức nặng tựa vào cánh cửa, ngoài ý muốn cửa chợt mở ra ...

Dịch Kinh Nhan than khẽ một tiếng, nhanh chóng lách ra, quay đầu nhìn lại, Nguyên Tĩnh Vũ đang nhếch nhác đứng dậy.

“Ha ha ha ha ...” Kinh Nhan nhìn dáng vẻ chật vật của hần, không khỏi ôm bụng cười to, tiếng cười thanh thúy truyền đi rất xa, khiến cho Thôi Thụy Ngọc đang dây dưa muốn xông vào cũng phải sững sốt.

“Nhìn ta té ngã nàng vui vậy sao!” Nguyên Tĩnh Vũ chậm chạp đứng dậy tức giận trừng mắt nhìn nàng, nhưng ngay sau đó liền ngậm miệng. Bình thường nàng luôn giữ khoảng cách nhất định với hần, nếu có cười cũng là cười yếu ớt, cười có lệ chứ không thật lòng, nụ cười vui vẻ sáng lạn như vậy là lần đầu hần nhìn thấy. Kinh Nhan cười lên làm mất đi mấy phần lạnh lùng xa cách, thêm vài phần hoạt bát cùng kiều mỹ, một thân linh động xinh đẹp vô cùng, quả nhiên là quốc sắc thiên hương, độc nhất vô nhị.

Nữ tử này là lão thiên ban cho hần để bầu bạn cả đời a! Trời cao đến tốt cùng vẫn là chiếu cố hần. Hoặc như nhiều năm thống khổ cũng vì một lần đặc ân này đi!

Dịch Kinh Nhan cười khẽ đến trước mắt hần, tay hươu hươu nẩy cái, nghịch ngợm nháy mắt nói: “Này, ngắn người?”

Nguyên Tĩnh Vũ ngoài ý muốn bắt được cổ tay nàng đưa đến trước ngực, trong đấy mắt phản chiếu dung nhan tuyệt mỹ của nàng, bộ mặt say mê.

Dịch Kinh Nhan nhất thời bị hần bắt lấy tay, không khỏi mắc cỡ đỏ bừng mặt, bất giác tăng thêm vài phần điểm lệ. Nàng vừa thẹn vừa tức: “Buông ta ra!”

Từ lúc thành niên đến nay, nam tử ái mộ nàng rất nhiều, nhưng dám cợt nhả với nàng cũng chỉ có một mình Nguyên Tĩnh Vũ. Nếu là nữ tử bình thường, để

người ta bắt lấy tay bị xem là mờ ám đi? Chẳng phải là phải gả cho hắn rồi sao?

“Nếu như Bồn vương té ngã mà có thể làm cho nàng vui vẻ, ta nguyện ý mỗi ngày đều té cho nàng xem.” Nếu lúc đó hắn không phải vì không yên lòng suy nghĩ lung tung, thì làm sao có thể té? Nhưng nếu vậy mà làm cho nàng vui vẻ cười to cũng đáng giá. Nàng tựa như đề phòng hắn ngày càng ít, nếu như hắn thừa dịp này bất ngờ giữ lấy nàng, chiếm được thân thể của nàng, nàng sau đó có thẹn quá hóa giận giết hắn luôn không?

Lòng bàn tay trắng nõn truyền đến ấm áp làm dục vọng kiềm chế đã lâu muốn vỡ òa, ý niệm xấu xa trong lòng rục rịch góc đầu đầy. Cuối cùng là có nên thử hay không đây? Có biến thành khéo quá hóa vụng không? Hắn không nhịn được nâng cánh tay kia vuốt ve mỗi tác da mềm mại của nàng, nếu như có thể tận hình hôn cánh hoa thơm ngát mềm mại kia, nếu như có thể hoàn toàn chiếm lấy nàng ...

“Người đi chết đi!” Dịch Kinh Nhan không chịu nổi nữa, đánh hắn một quyền ...

“Dịch Kinh Nhan ... nàng mưu sát chồng?” Nguyên Tĩnh Vũ che con mắt bên trái la lớn. Thân thể đau đớn vừa kịp lúc kéo về lý trí xem hòng mắt. Nguy hiểm thật! Xem chút nữa phạm sai lầm!

“Đây là kết quả của tên háo sắc! Xem sau ngày người còn dám có tư tưởng xấu không!” Dịch Kinh Nhan hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Chương thứ tám (hạ) Thị vệ bên ngoài nghe đến hai chữ “mưu sát”, bất chấp tất cả lập tức vọt vào, Thôi Thụy Ngọc đang dây dưa không ngừng cũng đi theo vào.

“Có lẽ nàng ta thật sự có việc gấp, người không muốn gặp nàng ta sao?” Dịch Kinh Nhan từ cửa sổ nhìn ra, mặc dù chỉ là từ xa, cũng nhận ra được bóng dáng xinh đẹp kia là Thôi Thụy Ngọc.

“Nàng ta thì có có thể việc gì gấp?” Nguyên Tĩnh Vũ tức giận châm chọc một câu, “Việc trong vương phủ đều do vương phi xử lý, ta chỉ quan tâm lo chính sự, những chuyện nhỏ khác ta mới lười trông nom, cũng không có tinh lực trông nom.”

Nghe vậy, Dịch Kinh Nhan cũng không muốn xen vào việc người khác, thông thả đi vào phòng ngủ của mình, Nguyên Tĩnh Vũ che con mắt bị đau đi theo sau nàng.

“Đi theo ta làm gì? Còn chê một quyền vừa rồi chưa đủ mạnh phải không?” Dịch Kinh Nhan xoay người nhìn hắn chăm chăm, nhưng nhìn thấy đáng vẻ chật vật của hắn lại không nhịn được bật cười.

Nguyên Tĩnh Vũ dở khóc dở cười, trong lòng tức giận, lửa dục cũng biến thành lửa giận, nhưng trước mặt nàng lại không tiện phát tác, chỉ có thể nhỏ giọng quát: “Ta đi bôi thuốc a! Đáng vẻ của ta lúc này có thể đi gặp người ngoài sao? Ngày một Bồn vương còn muốn đi Lương Châu đấy ... rõ là ...”

Nói xong, Nguyên Tĩnh Vũ che con mắt bên trái, qua cửa sổ hét lớn một tiếng: “Tất cả đều rút ra ngoài cho Bồn vương! Tất cả thị vệ hôm nay tự về nhận 20 đại bản! Về sau không lệnh truyền không cho vào Hành Hương uyển!”

Bọn thị vệ phục hồi lại tinh thần, nghiêm mặt cung kính lui ra ngoài, đồng thời đem Thôi phu nhân theo ra ngoài. Vương gia đã sớm phân phó, nữ quyền trong vương phủ không được phép vào Hành Hương uyển, cho dù vương phi đến, cũng phải thông tri. Nhìn đi, Thôi phu nhân trước đây được độc sủng, lại khiến Vương gia tức giận đến như vậy. Còn có 20 đại bản ...

Trở lại trong sảnh, Dịch Kinh Nhan ôm bụng cười thờ không ra hơi: “Ha ha ha ha ... Người có nhìn thấy đáng vẻ uy vũ của người lúc này không ...”

Nguyên Tĩnh Vũ thẹn quá hóa giận, hung tợn quát: “Dịch – Kinh – Nhan!”

Dịch Kinh Nhan cố nén cười vào phòng ngủ lấy thuốc, đến cửa nàng quay đầu lại trừng mắt liếc hắn một cái: “Ồ chỗ này chờ, không cho đi vào!”

Nguyên Tĩnh Vũ quả nhiên không dám bước vào, ngoan ngoãn đứng yên đợi. Hắn hiện tại xem như hiểu biết, ở vấn đề nguyên tắc, nữ nhân này chắc sẽ không nhượng bộ.

Chỉ chốc sau, một làn hương nhạt bay đến, Nguyên Tĩnh Vũ ngẩng đầu, thấy Dịch Kinh Nhan vén rèm bước ra.

“Thuốc này bôi ở ngoài, đừng dây vào trong mắt.” Dịch Kinh Nhan nhẹ nhàng đưa cho hắn một cái hộp sứ trắng tinh xảo.

Nguyên Tĩnh Vũ mở hộp ra nhìn, bên trong là một chất dạng dầu trơn màu nhũ trắng, tản ra mùi thuốc nồng đậm. Hắn nhìn quanh bốn phía, không thấy gương, thật ra không cần nhìn hắn cũng đoán gương ở trong phòng ngủ của nàng. “Tự ta không nhìn thấy, nàng bôi giúp ta đi!” Nói xong, hắn đem cái hộp đưa cho Dịch Kinh Nhan.

Dịch Kinh Nhan không đưa tay ra đón, liếc hắn một cái: “Đầu cần phải soi gương, chỗ nào bị thương liền bôi chỗ đó là được rồi!”

“Ta không thấy! Nếu bôi dây vào mắt thì làm sao?” Nguyên Tĩnh Vũ lý lẽ hùng hồn nói. Lúc này mà không nắm chặt thời cơ đòi tiện nghi, thì thật là kẻ ngu rồi.

Dịch Kinh Nhan nổi đóa, chưa từng thấy người nào vô lại như người này. Ai bảo người đánh hắn là nàng? Nhớ hắn đường đường là Vương một phương, chỉ sợ chưa từng mất thể diện đến như vậy. Nhẹ thở dài trong lòng, nàng mềm lòng đi tới, nhận lấy hộp thuốc.

Nguyên Tĩnh Vũ âm thầm nghĩ, hiểu Kinh Nhan đang thẹn trong lòng.

Lại nói, Dịch Khanh Nhan cũng được xem là cao trong các nữ tử, nhưng Nguyên Tĩnh Vũ cao hơn nàng nửa cái đầu. Nàng dùng đầu ngón tay cẩn thận vẽ ra một chút được cao, khẽ tính toán giúp hấn xúc thuốc.

“Nhắm mắt lại!” Khoảng cách gần như thế, hô hấp có thể nghe thấy được, mà Nguyên Tĩnh Vũ lại nhìn nàng chăm chăm, Dịch Khanh Nhan thẹn đỏ cả mặt.

Nguyên Tĩnh Vũ ngoan ngoãn nhắm mắt lại, Khanh Nhan lập tức xoa được cao chung quanh mắt hấn, lạnh lạnh, rất thoải mái. Nhưng làm hấn động lòng là hơi thở hương Như lan của nàng, còn có lòng ngón tay mang lại cho hấn xúc cảm êm ái. Nếu trong lòng nàng không thẹn, hấn nên đòi thêm điểm tiện nghi chứ?

Dịch Khanh Nhan nhẹ nhàng đóng hộp thuốc lại, đang muốn rời đi, chợt dưới hông căng thẳng, nàng không tự chủ liền ngã vào lòng ngực ấm áp ...

“Buông tay!” Khanh Nhan tức giận nói, thật muốn cho hấn thêm một quyền, lần này làm cho hấn ngất luôn. Lúc này, mùi vị nam nhân ngập tràn trong mũi, bên tai lại truyền đến tiếng hấn thâm tình:

“Khanh Nhan, đừng nhúc nhích ... Để cho ta ôm một lát đi! Chỉ một lát là được ... Khanh Nhan, ta thật sự muốn nàng, ta hiểu muốn đại sự thành thì không thể vương nhi nữ tình trường, nhưng ta làm không được! Bóng dáng của nàng cả ngày phiêu đảng trong đầu ta, nàng nói ta phải làm thế nào? Nghĩ đến hai tháng không gặp nàng, ta thậm chí nghĩ không có thiên hạ cũng được, chỉ cần có nàng bên cạnh là tốt rồi. Nhưng ta hiểu rõ, ta mà như vậy thì thật không có chí khí, nàng sẽ rời khỏi ta ... Nàng đánh ta đi, Khanh Nhan! Nàng đánh ta ta cũng nhận, chỉ cần để cho ta ôm nàng một lát ...”

Dịch Khanh Nhan hít một hơi thật sâu, hai mắt nhắm lại, buông lỏng tựa vào vai hấn. Thật ra thì khi hấn ôm, nàng cũng không có chán ghét như tượng tượng. Nếu muốn làm nữ nhân của hấn, ôm chỉ là bước đầu thôi, dù không quen cũng phải ép mình quen ...

Nguyên Tĩnh Vũ lén quan sát nàng một chút, liền sau đó ôm nàng chặt hơn, toàn tâm cảm thụ hơi thở của nàng, mềm mại của nàng, dịu dàng của nàng, vẻ đẹp của nàng ... Tâm linh cực hạn thỏa mãn cùng mâu thuẫn. Kể từ ngày nhìn thấy nàng ở Hành Hương uyển, hấn nghĩ đến chuyện ôm nàng là hạnh phúc đến dường nào! Nhưng là, khi nàng thật ở trong lòng hấn, hấn lại muốn nhiều hơn nữa ...

Vì nàng, hơn một tháng hấn không chạm vào nữ nhân, nhưng hình ảnh cùng nữ tử hoan hảo trong tâm trí càng lúc càng rõ ràng. Thật là muốn chết a! Còn mạnh miệng nói một năm cũng được, mười năm cũng được ... Nhưng nàng thật sự muốn khảo nghiệm chuyện đó đến bao lâu chứ?

“Xong chưa?” Mặc dù Nguyên Tĩnh Vũ không có làm gì khác, nhưng cứ như vậy làm nàng vẫn không thoải mái.

Nguyên Tĩnh Vũ trầm thấp cười, vẫn không chịu buông nàng ra, ngược lại càng được voi đòi tiên yêu cầu: “Khanh Nhan, lần này đi Giang Nam, ngươi có thể đáp ứng ta một chuyện không?”

“Chuyện gì?” Quên đi phần hơi ngượng ngùng lúng túng, nàng cảm thấy nói chuyện như vậy cũng rất ấm áp.

Trong trí nhớ, chỉ có sự phụ có mấy lần ôm nàng lúc còn nhỏ, nhưng vô cùng ngắn ngủi, chưa kịp cảm thụ được ấm áp thì đã kết thúc. Ôm làm nàng có cảm giác như là bảo bối được nâng niu ở lòng bàn tay ... Nàng bỗng phát hiện, được ôm cũng có thể đã động nhân tâm.

“Nếu gặp Lâm sư huynh của nàng, nói cho hấn không cần chờ đợi nàng, nói cho hấn biết ta yêu nàng, sẽ không để nàng đi, làm cho hấn sớm dẹp ý niệm này đi. Nàng là của ta, Khanh Nhan, đáp ứng ta, nàng là của ta, ai cũng không thể cướp đi ...” Nguyên Tĩnh Vũ càng dùng sức ôm sát nàng, như muốn đem nàng nhu vào thân thể hấn. Cách một lớp áo quần, lồng ngực vững chắc của hấn cùng hương thơm mềm mại của nàng hòa chung một chỗ, nhiệt độ thân thể xuyên qua lớp áo quần, thấm vào lòng hai người.

Khanh Nhan hiểu cái siết của hấn biểu lộ sự bất an, hấn đang sợ mất nàng sao? Không thể phủ nhận, giờ phút này nàng thật sự có chút cảm động, có chút ấm áp, thậm chí toàn thân đều ấm áp. Ôm là hành động của những người rất thân mật a! Trong cái ôm này, họ chia sẻ nhiệt độ lẫn nhau, cảm thụ nhịp tim kịch liệt, truyền đạt ngôn ngữ không thể diễn tả thành lời.

“... Chỉ có nam nhân mới đứng núi này trông núi nọ ...” Nàng ngượng ngùng chui vào ngực hấn, là một cái cam kết gián tiếp. Nếu nhất định hấn sẽ là nam nhân của nàng, nếu hấn năm lần bảy lượt cho nàng cam kết, thì nàng cho hấn một cơ hội cũng không sao. Chỉ cần hấn tuân thủ lời hứa của mình, nàng liền toàn tâm toàn ý phụ tá hấn bình định thiên hạ.

“A! Khanh Nhan, ngươi thật tốt!” Có được hứa hẹn làm Nguyên Tĩnh Vũ cực kỳ kích động, nhẹ nhàng thân thể nàng ra, ngưng mắt nhìn nàng nói: “Khanh Nhan, ngươi yên tâm, Nguyên Tĩnh Vũ ta thề với trời, đời này kiếp này chỉ thích một nữ nhân là ngươi ... Khanh Nhan, một ngày nào đó ta muốn đem trọn thiên hạ dâng cho ngươi, ta muốn dốc toàn sức lực cho ngươi một thiên hạ thái bình ...”

Khanh Nhan đỏ mặt cúi đầu, chợt nhẹ thở dài: “Ngươi đã nghĩ kỹ chưa? Ngươi biết mình sẽ từ bỏ cái gì không? Những người khác tạm thời không nói, vương phi của ngươi sẽ phản phò như thế nào? Thôi phụ nhân xinh đẹp cùng các phu nhân khác, còn có các hài tử, ngươi có thể từ bỏ sao? Sau này nếu ngươi gặp các nữ tử tốt đẹp hơn, lúc đó ngươi cũng chỉ có thể than thở rồi ...” Nàng là nhắc nhở hấn, nếu hấn phản bội nàng, cũng không nên trách lòng dạ nàng độc ác!

Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ nhàng nâng đầu nàng, nhìn thẳng vào mắt nàng nói: “Giang sơn cùng vinh hoa ta với nàng cùng hưởng, còn oán hận của những nữ nhân kia, để cho ta chịu đựng một mình đi! Sắc đẹp đơn thuần so với tâm linh tri kỷ, nặng nề thế nào trong lòng ta rất rõ ràng, Khanh Nhan, chỉ cần có nàng, cuộc đời ta đã rất hoàn mỹ ...”

Tâm linh tri kỷ? Nàng nhận nổi bốn chữ này sao? Hấn không hoài nghi nàng sao? Hấn dĩ nhiên luôn tin tưởng nàng ... Khanh Nhan nhắm mắt lại, dung

nhân không khỏi có chút run run.

“Khinh Nhan, Khinh Nhan...” Hắn một tay ôm chặt hông nàng, một tay vuốt ve tóc xoắn phía sau, đầu dựa vào hõm vai nàng thờ dài nói: “Ta lúc này tin tưởng, trời cao đối đãi ta thật tốt...”

“Khuya lắm rồi, ngươi... trở về ngủ đi!” Dịch Khinh Nhan cảm giác càng lúc càng không được tự nhiên, bọn họ sao lại tức thì thân mật như vậy?

Nguyên Tĩnh Vũ chìm đắm trong nhu mì của nàng, ý niệm trong lòng chộn rộn rục rịch chưa kịp lên tới não đã nói ra miệng: “Khinh Nhan, có thể...”

“Không thể! Ngươi đừng có được đằng chân lân đằng đầu!” Dịch Khinh Nhan vừa thẹn vừa tức đẩy hắn ra, vẻ dịu dàng cảm động trong chốc lát tiêu tán. Nàng biết nam nhân đều không phải tốt đẹp gì, cả ngày chỉ nghĩ đến cái đó! Hừ, nàng không cho hắn, ai bảo lúc trước hắn có nhiều nữ nhân như vậy!

Nguyên Tĩnh Vũ sững sốt một chút, chợt xấu xa cười nói: “Ta còn chưa nói, làm sao nàng biết? Thì ra trong lòng nàng luôn nghĩ đến cái đó a...”

“Vậy ngươi muốn nói cái gì?” Mặt Kinh Nhan đỏ lên, vừa thẹn vừa tức. Nàng cũng muốn xem hắn làm thế nào để ngụy biện. Hừ, nếu không nói được cái gì hợp lý, nàng liền cho hắn một quyền!

“Ta ngủ dưới đất, nàng ngủ trên giường được không?” Không đợi nàng nổi giận, hắn chợt giơ hai tay nói: “Ta đảm bảo không xâm phạm nàng! Hơn nữa, võ công của nàng cao như vậy, ta cũng không thể cưỡng bách nàng được không?”

Khinh Nhan hừ lạnh một tiếng: “Không được! Tự mình trở về ngủ!” Nếu để tiến triển quá nhanh mà nữ nhân đồng ý thì không đáng để quý trọng rồi.

Thấy nàng cự tuyệt kiên quyết như vậy, Nguyên Tĩnh Vũ vội thay đổi sách lược. Hắn lấy tay chỉ vào mắt mình nói: “Nàng xem dáng vẻ của ta thế này làm sao đi gặp người ngoài! Đợi ngày mai khá hơn một chút rồi đi được không? Tối hôm nay nhiều thị vệ cũng nghe được ta đường đường một Vương gia bị nữ nhân của mình đánh, nếu hiện tại còn bị người đuổi ra ngoài, thể diện của bản vương đúng là một chút cũng không có, sau này lấy gì thống trị con dân? Khinh Nhan, dù sao cũng giữ cho ta mấy phần thể diện chứ? Có được không a? Ta đảm bảo không nháo, bằng không nàng để cho ta ở gian ngoài ngồi một đêm cũng được a, Khinh Nhan...”

Khinh Nhan giả vờ giận nhìn chằm chằm hắn, trên mặt lúc đỏ lúc trắng. Người này nói không sai, tối nay hắn đúng là rất mất mặt, hơn nữa phần thể diện này chỉ có thể tìm lại từ chính nàng. Trừng mắt liếc hắn một cái, Khinh Nhan thờ dài trong lòng, sau đó đi tới cửa ngoài phân phó: “Người đâu, hầu hạ Vương gia đi phòng tắm rửa thay quần áo!”

Nguyên Tĩnh Vũ vừa nghe, hưng phấn đến muốn nhảy dựng lên! Tin tốt! Khởi đầu tốt! Một quyền tối nay thật giá trị a!

Nguyên Tĩnh Vũ cao hứng bừng bừng đi đến phòng tắm của Khinh Nhan tắm rửa, vì “kiêng dè”, cho nên hắn đuổi hết thị nữ ra ngoài. Thực tế thì hắn cũng thích tự mình tắm, dĩ nhiên, nếu người hầu hạ hắn là nữ nhân kia thì ngoại lệ.

Từ bồn tắm bước ra, tắm bình phong bên ngoài treo sẵn một bộ đồ ngủ sạch sẽ. Tự mình mặc xong, hắn cao hứng bừng bừng đi vào phòng ngủ Khinh Nhan, cười như không cười nhìn nàng.

Dịch Khinh Nhan trầm mặt xuống, tới cửa phân phó một câu: “Tối nay các ngươi không cần gác đêm, đi xuống đi!”

Bọn thị nữ đỏ mặt cười trộm rồi đi, đến độ Dịch Khinh Nhan trong bụng nổi giận, hận nghiêng răng nghiêng lợi mà không thể làm gì. Đóng cửa xoay người lại, Nguyên Tĩnh Vũ đang ngồi ở trên ghế nàng vừa mới ngồi qua, cười trừ nói: “Khinh Nhan, tối nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta, nàng an trí thế nào cho vị phu a?”

Khinh Nhan thở hổn hển vén bức rèm che đi vào, một chữ cũng không nói.

Nguyên Tĩnh Vũ sững sốt, đây là ý gì? Muốn ta ở lại bên ngoài, hay là ý bảo ta đi vào?

“Vào đi!” Khinh Nhan ở trong phòng nhỏ giọng nói một câu.

Nguyên Tĩnh Vũ mừng rỡ chạy vào, lại thấy Dịch Khinh Nhan lạnh lùng nhìn hắn: “Đừng quên những gì ngươi vừa mới bảo đảm!”

“Được, được, được, Bản vương bảo đảm với phu nhân, nàng nói ta ngủ mất này ta tuyệt đối không quay mặt kia...” Nguyên Tĩnh Vũ vỗ ngực lần nữa bảo đảm, lại cố tình nói mập mờ không rõ.

Dịch Khinh Nhan hừ lạnh một tiếng đi tới bên giường ngồi xuống, trong lòng tức giận, hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, lại đem ánh mắt dời đến giường nhìn sang, nói: “Ngươi ngủ trên giường đi!”

Nguyên Tĩnh Vũ mừng rỡ như điên, không thể tin vào tai mình. Trong nhất thời lý trí hoàn toàn bãi công, suy nghĩ cũng bị tình cảm bắt sống, chỉ còn thân thể cùng tình cảm cầu khẩn. Hắn bước tới mấy bước, vẫn đứng ở trước mạn giường không nhúc nhích, ánh mắt lom lom mà nhìn chằm chằm nàng. Đúng vậy, hắn muốn nàng, rất muốn rất muốn, nàng thánh khiết như vậy, làm cho hắn thấy mỗi tia tà niệm cũng cảm thấy xấu hổ, nên cứ như vậy sững sờ nhìn nàng.

Dịch Khinh Nhan nháy nháy mắt, nhàn nhạt cười: “Tự mình cởi quần áo chứ?”

“À? Sẽ!” Nguyên Tĩnh Vũ chợt đỏ mặt, tay chân có chút luống cuống, “Này, có muốn tắt đèn trước hay không? Nàng nhất định nhìn Bản vương cởi quần áo sao? Cởi hết hay còn giữ lại một cái?”

Dịch Khanh Nhan xem chút bị hấn làm tức chết, cũng biết hấn không có tốt đẹp gì mà!

Nguyên Tĩnh Vũ đang suy nghĩ cởi quần áo thế nào cho ưu nhã, đột nhiên cảm thấy cổ ở phía sau tê rần, ngay sau đó người như nhũn ra.

Dịch Khanh Nhan nâng hấn lên giường, cởi ra áo ngoài của hấn cùng giày vớ, kéo qua một cái chăn mỏng khoác lên bụng hấn, sau đó nhìn theo ánh mắt nghi hoặc của hấn nói: “Người nghĩ rằng ta muốn làm cái gì? Hừ! Cũng biết bụng người một mùi xấu xa không có chỗ tốt. Vừa vặn bản cô nương võ nghệ cao cường, nếu không còn không làm cho gian kế của người được như ý?”

Nguyên Tĩnh Vũ dờ khóc dờ cười. Toàn thân nhức mõi, chẳng những tay chân không thể động, thậm chí cũng không có hơi sức mở miệng nói.

“Được rồi, đừng đứng vào những suy nghĩ lệch lạc đầu óc kia. Đi ngủ sớm một chút đi! Ta đi Miên Nguyệt lâu nghỉ ngơi!” Nói xong, Khanh Nhan đắc ý đi đi ngón tay trên ngực hấn, sau đó tắt đèn, mở cửa sổ nhảy ra ngoài.

Nguyên Tĩnh Vũ lẳng lặng nằm trên giường Khanh Nhan, nhếch miệng cười. Bất giác ngây ngốc nghĩ, bọn họ đã thân cận đến vậy, chẳng lẽ nàng còn chưa ý thức được? Trừ việc chưa có chân chính đoạt lấy thân thể nàng ra, chung đụng hàng ngày của bọn họ không phải là dạng của vợ chồng ngọt ngào hạnh phúc sao? Xem ra hấn cũng gần hết khổ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Duyệt Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 9: Bữa Tiệc Than Thở Người Cha Bạc Tình

Sáng ngày thứ hai, Nguyên Tĩnh Vũ chóng mặt tỉnh lại, híp mắt nhìn nhìn màn lụa xa lạ, lúc này mới nhớ tới mình tối hôm qua ngủ ở trên giường Khanh Nhan

Nhìn sắc trời đã không còn sớm, tại sao không có người hầu hạ mình rời giường chứ? Suy nghĩ một chút, thôi tự mình làm vậy!

Hấn chậm chậm nâng người dậy, phát hiện cảm giác vô lực tối hôm qua đã biến mất toàn bộ, đuổi lưng mõi, vận động gân cốt, hấn phát hiện thân thể của mình tất cả đều tốt, tinh lực dồi dào như ngày thường. Vén lên lớp màn lên, bên ngoài đã chuẩn bị xong nước ấm rửa mặt cùng quần áo để thay đổi. Tự hấn mặc quần áo từ từ rửa mặt rửa tay đi ra ngoài, lại thấy Dịch Khanh Nhan cười nhẹ ngồi ở trên ghế uống trà.

Dịch Khanh Nhan quan sát đánh giá hấn từ trên xuống dưới, hài lòng gật đầu một cái, nói: “Không tồi! Chỉ là tóc hơi rối một chút.”

Nguyên Tĩnh Vũ làm ra vẻ oán giận nói: “Nàng ấy, làm phu nhân mới cưới như thế sao? Biết rõ vì phu rời giường cũng không đi vào giúp một tay!”

Đột nhiên, hấn giống như nghĩ đến điều gì, lại xoay người bước nhanh vào trong phòng.

Khinh Nhan kinh ngạc theo đi vào, chỉ thấy hấn dùng chủy thủ mang theo người khê rạch lên một vết thương ở trên ngón vô danh bên tay trái, sau đó nhỏ vài giọt máu tươi ra giường.

Khinh Nhan trên mặt đẹp đỏ lên, xoay người đi ra ngoài. Nhưng ngẫm lại xong, quay lại cầm thuốc chữa thương đưa cho hấn.

Nguyên Tĩnh Vũ không nhận lấy đi, chỉ đem ngón tay vẫn còn rướm máu đưa đến trước mặt nàng, cười như không cười nhìn nàng. Khanh Nhan bắt đắc dĩ trừng mắt liếc hấn một cái, nhẹ nhàng bôi thuốc cho hấn, sau đó dùng vải sạch sẽ đem vết thương quấn lại. Nguyên Tĩnh Vũ nhìn trên mặt khuôn mặt đỏ bừng kia của nàng có vài phần dịu dàng và nghiêm túc, không khỏi nín khế mỗi lần lên lên cười, chỉ cảm thấy trong lòng vô hạn ngọt ngào.

Khinh Nhan không phải không thấy hấn đang cười trộm, nhưng vẫn đẩy hấn đến ngồi xuống trước gương đồng, lại giúp hấn đem đầu tóc chải một chút, lúc này mới đến phòng khách dùng điểm tâm. Mới vừa ngồi xuống, liền nghe thị nữ truyền báo nói Giản vương phi tới.

Nguyên Tĩnh Vũ cùng Dịch Khanh Nhan kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau, sớm như vậy, vương phi tới đây làm cái gì?

Dịch Khanh Nhan dù sao cũng là thiếp, chánh thê tới, buộc phải ra cửa nghênh đón. Nói thật, Khanh Nhan đúng thật là không có thói quen cùng Giản vương phi chung đụng, thói quen thuần phục nhần nhện tươi cười không phải là tác phong của nàng, nhưng dù sao cũng là mình đoạt trượng phu người ta, nàng cũng không thể bày một bộ dạng cao cao tại thượng lãnh nhược băng sương. Nếu muốn nói từ Lăng Tiêu các không am hiểu nhất cái gì, đó chính là cùng thể thiếp khác của trượng phu ở chung đi! Mặc dù tuyệt đại đa số nữ tử Lăng Tiêu các đều sẽ không có phiền não như vậy.

Sau khi làm lễ chào hỏi, Dịch Khanh Nhan mang vài phần thân nhiên mà tươi cười, nói: “Vương phi sáng sớm tới đây, chỉ sợ còn chưa có dùng điểm tâm, không bằng ở đây dùng tạm đi!”

“Ta chính là có ý định này!” Giản vương phi cười cười, thân thiết kéo tay Khanh Nhan đi vào phòng khách, “Thật ra thì muội muội không cần đa lễ, có thể cùng nhau hầu hạ Vương gia cũng là duyên phận trời ban cho tỷ muội, muội muội gọi ta tỷ tỷ được rồi.”

Dịch Khinh Nhan cố kìm nén sự khó chịu trong lòng, không nói gì ra miệng, không thể làm gì khác hơn là buộc mình tươi cười một chút.

Thấy Nguyên Tĩnh Vũ đã ngồi vào vị trí ngồi xong, Giản vương phi vội vàng làm lễ, sau đó ngồi xuống cạnh hắn. Còn Dịch Khinh Nhan đi ở phía sau lại không nhìn hắn cái nào, đi thẳng tới đầu dưới ngồi xuống

Sắc mặt Nguyên Tĩnh Vũ nhu hòa gật đầu một cái với Vương phi, ý bảo nàng không cần đa lễ, sau đó quay đầu lại mang theo thần sắc dịu dàng giống vậy đối với Dịch Khinh Nhan nói: “Khinh Nhan lại đây ngồi đi!” Giống như ba người bọn họ ở chung một chỗ là một việc tự nhiên hài hòa bao nhiêu.

“Vâng.....” Mặc dù trong lòng rất không thoải mái, nhưng vì mặt mũi Vương gia của hắn, nàng vẫn là nhẫn nại tính khí không có phản bác, ngoan ngoãn ngồi vào một bên khác cạnh hắn.

Giản vương phi tối hôm qua nghe nói Vương gia hình như bị Dịch phu nhân đánh, lập tức liền định tới xem một chút, nhưng đi tới trên nửa đường lại nghe nói Vương gia ngủ ở nhất định ở Hương Uyển rồi, tự nhiên đi tới thật không phải, không thể làm gì khác hơn là chờ sáng sớm hôm nay tới, thuận tiện hảo hảo dạy Dịch Doanh Doanh làm trắc phi của Vương gia nên có lễ nghi. Nhưng mà nàng không nghĩ tới Vương vậy mà không có rời đi, hơn nữa nhìn đáng về Vương gia đối với chuyện này một chút cũng không thêm đề ý.

Mặc dù tối qua bôi thuốc, mắt Nguyên Tĩnh Vũ đã tốt hơn nhiều, nhưng vẫn có thể tìm ra dấu vết.

“Mắt của Vương gia..... Không có sao chứ? Muội muội cũng thật sự quá không cẩn thận, sai lầm như vậy sau này tuyệt đối không thể tái phạm!” Giản vương phi cẩn thận tìm từ phối hợp, thần sắc lại có chút nghiêm nghị. Nàng hiểu nếu Vương gia đều không đề ý, nếu như nàng nói cái gì nữa, nhất định cả hai người đều phải tội. Nhưng Vương gia bị chính trắc phi của mình đã thương cũng không phải là chuyện nhỏ, dù thế nào đi nữa nàng làm chánh phi cũng nên khiển trách Dịch Doanh Doanh một phen, chuyện như vậy tuyệt đối không thể có lần thứ hai. Đồng thời, nàng cũng muốn thông qua sự việc này nói với Dịch Doanh Doanh, nàng mới chính là nữ nhân ngồi ngang hàng với vương gia, nàng mới chính là nữ chủ nhân của vương phủ!

“Bỏn vương không có sao! Vương phi cũng không cần nhớ chuyện này.” Nguyên Tĩnh Vũ lãnh đạm nói một câu, trong lòng có mấy phần không được tự nhiên, về mặt lãnh mạc có ý nhắc nhở vương phi không cần xen vào chuyện của người khác. Sau đó thừa dịp vương phi không chú ý thì hắn khẽ nghiêng đầu nửa thật nửa giả trừng mắt nhìn Khinh Nhan một cái, tựa như nói: xem đi, do chuyện tốt nàng làm đấy!

Dịch Khinh Nhan liếc mắt nhìn hắn, đáp lại hắn hai chữ: đáng đời! Nhìn bộ dạng hắn vừa phiền vừa giận nhưng mà lại không thể làm gì, nàng không nhịn được muốn cười, vì vậy vội vàng cúi đầu.

Ánh mắt Giản vương phi len lén thoáng nhìn, nhìn hai người mặt mày đưa tình, trong lòng hơi có tư vị không tốt, nhưng thần sắc trên mặt lại càng tỏ ra ôn nhu, cười dịu dàng nói: “Vậy tốt rồi, thấy Vương gia cùng Doanh Doanh muội muội ân ái như thế, thần thiếp cũng yên lòng, hi vọng muội muội sớm ngày sinh con nối dõi cho Vương gia.”

Nguyên Tĩnh Vũ lập tức tâm tình thật tốt, cố ý trừng to hai mắt nghiêm nghị từ cho Bỏn vương!”

Dịch Khinh Nhan lộ ra khuôn mặt đỏ bừng, đáp cũng không phải, không đáp cũng không phải, trong lòng tức giận thật muốn cho hắn thêm một quyền. Đáng tiếc vương phi đang ở một bên, mắt đang nhìn chăm chăm tìm lỗi của nàng, nàng cũng chỉ có thể hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái.

“Dùng cơm đi!” Nguyên Tĩnh Vũ đắc ý khẽ mỉm cười, thấy tốt mới làm.

Ăn không nói, ngủ không tiếng (*Thực bất ngôn, tẩm bất ngữ*). Ba người yên lặng dùng điểm tâm, giản vương phi cũng không nói gì nữa.

“Đúng rồi, hôm nay Bỏn vương mời người nhà Dịch tướng quân tới vương phủ dùng cơm tối, vương phi người chuẩn bị một chút.” Nguyên Tĩnh Vũ dùng cơm xong, lưu lại một câu trước khi hắn rời đi.

Chủ nhân rời mâm, giản vương phi cũng lập tức buông chén đĩa. Dịch Khinh Nhan ở trong lòng khe khẽ thở dài, thầm nghĩ quy củ vương phủ thật nhiều, làm cho người ta một chút khẩu vị cũng không có, mặc kệ ăn no hay không, cũng đành phải buông chén đĩa.

Lập tức có thị nữ dâng lên trà thơm súc miệng.

Giản vương phi thân thiết lôi kéo Dịch Doanh Doanh đi hoa viên tản bộ, đồng thời bắt đầu ân cần dạy dỗ nàng. Dịch Doanh Doanh rút lại phía sau vương phi nửa bước, thì thầm thoáng đáp một câu “Vâng”, mặc dù trong lòng lại có vô số xem thường, nhưng trên mặt lại không thể không giả bộ một bộ dáng cung cung kính kính lắng nghe dạy bảo. Muốn nàng ôn nhu tình tế tí mỉ ngoan ngoãn phục tùng với Nguyên Tĩnh Vũ? Muốn nàng cùng với tỷ muội khác ở chung hòa thuận, cùng nhau hưởng ân huệ đồng đều của Vương gia? Muốn nàng thường xuyên khuyên can Vương gia lấy chính vụ làm trọng không thể buông thả hại thân? Muốn nàng tôn kính với các tỷ muội vào cửa trước rồi thường đi thăm các viện khác?.....

<http://cungquanghang.com/>

Cuối cùng, Giản vương phi đã nói đến mệt mỏi, cũng đã phát hiện Dịch Khinh Nhan không tập trung, tóm lại, nàng dừng chủ đề dạy bảo lại, trở lại hiện thực: “Mấy ngày trước ta nghe nói Vương gia nhận được thiệp mời của Hà Tây vương, mời người đi đến Lương châu kết minh, tối hôm qua bọn họ khai hội thảo luận rồi, có vài phần không biết đã có kết quả chưa?”

Dịch Khinh Nhan thầm nghĩ: nhìn nàng trong ngày thường ăn chay niệm Phật, nguyên lai là một biểu hiện giả dối. Như vậy xem ra vương phi này cũng không phải là nhân vật đơn giản, trong vương phủ hắn là nơi nơi đều có tai mắt của nàng. Vì vậy nàng cười nhạt nói: “Vương gia đã từng nói ngày một muốn rời khỏi vương phủ, có lẽ chính là đi vì chuyện này!”

“Muội muội, người đi cùng Vương gia có được hay không? Ta thấy công phu của người hình như không tệ, may ra có khả năng giúp đỡ chăm sóc vương gia.....” Giản vương phi nhẹ nhàng cầm tay Dịch Kinh Nhan.

Nghe nói Hà Tây vương rất hoang dã, trong vương phủ mỹ nữ đông đảo, hơn nữa từ trước đến giờ thích đem nữ nhân mình cất chứa tặng cho người. Thật là khiến cho người ta lo lắng a!

Dịch Doanh Doanh hơi có chút kinh ngạc, bình thường mà nói, nữ nhân không thể xen vào chính sự, cho nên nàng mới phải hóa thân làm Lưu Ngạn Phi, vương phi nên rõ ràng đạo lý này a. “Vương gia là đi ra ngoài làm chính sự, ta theo đi, chỉ sợ có chút không tốt đâu?” Dịch Doanh Doanh khó xử nói.

“Người yên tâm, ta sẽ nói với Vương gia.” Giản vương phi vỗ nhẹ vào mu bàn tay nàng, dỗ dành nói.

Dịch Kinh Nhan nhẹ nhàng lắc đầu: “Không được. Ta định ngày mai trở về Nam An, trông coi mộ mẫu thân hai tháng, tận tụy hiếu đạo.”

“Trở về Nam An? Muội muội đã nói với Vương gia chưa?” Vương phi thật sợ hết hồn. Nào có nữ nhi đã xuất giá về nhà mẹ đẻ vì viếng mộ mẫu thân quá cố lâu như vậy?

” đã nói với Vương gia, Vương gia bảo ta nói một tiếng với vương phi.” Dịch Kinh Nhan mặt không biến sắc nói dối.

“Vây, nếu Vương gia cũng đồng ý, ta cũng vậy không có gì để nói. Muội muội nhất thiết phải cẩn thận, dù sao người thân phận lúc này khác biệt, không còn giống như trước đây..... Buổi tối người nói một tiếng với ca ca người, bảo hắn phải thêm mấy hộ vệ bảo vệ người.” Vương phi cố ý nói nửa câu lưu luyến, ý tứ cũng đã rất rõ ràng.

Dịch Kinh Nhan gật đầu một cái, nhưng trong lòng đang suy nghĩ, những người khác có thể lừa gạt được, chỉ sợ chỗ phụ thân không thành công

Chương thứ chín: Bữa tiệc than thở người cha bạc tình (hạ)

Buổi tối, ở trong phòng khách lớn của Hành Hương Uyển, Nguyên Tĩnh Vũ thiết gia yến mở tiệc chiêu đãi cha và anh Dịch Kinh Nhan, Giản vương phi cùng đi.

Dịch Dẫn Tiếp những năm gần đây luôn đi theo Nguyên Tĩnh Vũ xông pha đông tây, quan hệ của hai người trừ là quân thân, tình cảm còn như huynh đệ thủ túc, hiện giờ thêm một tầng quan hệ thông gia, lời nói và việc làm càng thêm không kiêng dè, đối xử càng thêm thân thiện.

Dịch thị nhất tộc chính là đệ dương tướng môn kiệt xuất, vài chục năm nay vẫn quản lý gần hai phần ba binh quyền của Đệ Dương, phía nam phòng ngự Nam Vương, phía Bắc phòng ngự Hà Tây, là gia tộc môn phiệt trung thành vô cùng với Đệ Dương, mà đạo nghĩa làm người của bọn họ chính là một chữ “trung”. Trung với đệ dương vương, trung với Đệ Dương ổn định cùng cường đại. Vài chục năm nay, Dịch thị cũng không tham dự tới tranh đoạt vương vị, Nguyên thị chỉ nữ gả cho Dịch thị làm vợ thì có, nhưng lại chưa từng có nữ tử Dịch thị gả vào vương phủ làm phi, một mặt tất nhiên là bởi vì Nguyên thị từ xưa tới nay luôn giữ vững quan hệ thông hôn cùng Trung Châu Tiêu thị, mặt khác cũng là vì giữ vững chính trị cùng cố độc lập. Nhưng Dịch Minh Thần cũng đang xác minh ủng hộ Nguyên Tĩnh Vũ kế vị, làm như vậy chỉ vì sự ổn định của đệ dương, Nguyên Tĩnh Vũ trong lòng hiểu rõ, nhưng trên mặt cảm tình lại đặc biệt tín nhiệm với Dịch thị.

Đối với Dịch Minh Thần là cự thân có chút bảo thủ mà cố chấp, hắn tôn kính từ đáy lòng, hắn cũng đã thăm dò rõ ràng, sở dĩ Dịch Minh Thần đồng ý gả con gái vào vương phủ, chủ yếu là bởi vì áy náy. Làm một phụ thân không tròn trách nhiệm Dịch Minh Thần cho đến lúc thế tử nhắc nhở mới nhớ tới con gái của mình đã qua tuổi xuất giá. Bởi vì Giản vương phi chú ý, đồng thời cũng vì để nữ nhi ở “quá lứa” lúc còn có thể gả một người tốt, ông mới bắt đầu đi gạt đầu phá bỏ gia tộc nhiều năm trước tới nay kiên trì, đưa nữ vào vương phủ làm trắc phi. Đối với Dịch Minh Thần mà nói hành động lần này chỉ là bất đắc dĩ, nhưng lại không biết Nguyên Tĩnh Vũ từng ở trong lòng cảm kích như thế nào.

Nguyên Tĩnh Vũ ngồi chủ vị, bên cạnh là vương phi cùng Dịch Kinh Nhan, phía dưới là Dịch Minh cùng phu thê Dịch Dẫn Tiếp, còn có 3 người con của Dịch Dẫn Tiếp. Dịch Dẫn Tiếp năm nay hai mươi tám tuổi, sinh cùng năm với Nguyên Tĩnh Vũ, trước mắt đã có 2 con trai một gái. Con trai lớn Dịch Cẩm Hồng năm nay đã mười một tuổi, là do thị thiếp của Dịch Dẫn Tiếp sinh ra; con thứ Dịch Kiến Nghiệp năm nay mới ba tuổi, trưởng nữ Dịch Tuệ Tuyết năm nay năm tuổi, đều do chánh thất sinh ra.

Bắt đầu khai tiệc, Nguyên Tĩnh Vũ đã nói: “Hôm nay là gia yến, không có Vương gia Nguyên soái, chỉ có nhạc phụ đại nhân cùng nữ nhi nữ tể, nhạc phụ đại nhân, người ngàn vạn lần đừng câu nệ.” Nếu nghiêm khắc lại nói, chỉ có phụ thân của chánh thê mới xem như nhạc phụ, huống chi ở giữa còn liên quan tới lễ nghi quân thân, Nguyên Tĩnh Vũ bởi vì cố ý lấy lòng Doanh Doanh, cũng là muốn tạo quan hệ gần gũi hơn với Dịch Minh Thần, cố ý gọi vậy cho thân cận.

Dịch Minh Thần mới vừa ngồi xuống liền phát hiện mắt trái của Nguyên Tĩnh Vũ có chút sưng, giống như bị người đánh một quyền. Ông nhớ rõ tối hôm qua còn rất tốt. Vẫn muốn hỏi một chút rốt cuộc chuyện gì xảy ra, nhưng là những người khác không đề cập tới, Vương gia lại liên tiếp hướng tới ông mời rượu, ông liền nhịn xuống.

Sau khi ăn xong, người một nhà lại ngồi vây chung một chỗ uống trà. Dịch Minh Thần rốt cuộc không nhịn được hỏi: “Vương gia hôm nay đi luyện võ sao? Mắt trái của người hình như bị thương? Cự thân nhớ tối hôm qua còn tốt.....” Nếu là Vương gia tự mình luyện võ thì không thể nào bị thương, giải thích duy nhất chính là cùng người so chiêu, không biết là tiểu tử lỗ mãng nào không cẩn thận vậy, dám dấn thân thương Vương gia. Nói xong, ông quay đầu trừng mắt nhìn Dịch Dẫn Tiếp một cái. Thật không biết hắn làm thân vệ thống lĩnh như thế nào, dám tiểu tử dưới tay sao lại chẳng biết nặng nhẹ như thế.

Nguyên Tĩnh Vũ cùng Giản vương phi đều lặng đi một chút, tầm mắt ý thức chuyển về hướng Dịch Kinh Nhan.

Dịch Khinh Nhan mặt không đỏ sắc uống trà cả mình, cũng không nhìn ánh mắt của ai, giống như chuyện này cùng bản thân một chút quan hệ cũng không có.

Mà Dịch Duẫn Tiếp là không nhìn được”Phốc ——” một tiếng phun ra một ngụm nước. sáng sớm hôm nay hắn cũng biết này chuyện rồi, dù sao trong vương phủ tất cả thị vệ đều thuộc quyền quản lý của hắn. Cái lão gia tử này thật đúng là tự vạch áo cho người xem lưng.

Dịch Minh Thần mặc dù là người cứng nhắc, nhưng tâm tư tinh tế, liếc mắt một cái liền nhìn ra chuyện này có quan hệ tới con gái mình. Ông không nhìn được trăm mặt hỏi: “Doanh Doanh, chuyện gì xảy ra?”

Dịch Doanh Doanh nhưn mày mang theo vài phần nghi ngờ nhìn Dịch Minh Thần nói: “Mất Vương gia bị đánh phụ nhân nên hỏi Vương gia mới đúng, con gái làm sao biết được?”

Nguyên Tĩnh Vũ trong lòng tức giận, từ hắn kể vị tới nay cho tới bây giờ chưa từng mất mặt như thế. Nhưng chuyện không nói mất thể diện, nói ra còn mất thể diện hơn, vì vậy hung hăng trợn mắt nhìn Dịch Doanh Doanh một cái, lại ra vẻ kín đáo nói: “Chuyện không liên quan đến Doanh Doanh, là tự bản vương không cẩn thận. Chuyện này, mọi người về sau cũng không cần nhắc lại.”

Dịch Khinh Nhan tựa hồ không phát hiện Nguyên Tĩnh Vũ trừng mắt, ánh mắt phần lớn đều đặt ở trên người mấy hài tử của Dịch Duẫn Tiếp.

Nếu Vương gia đã nói như vậy, Dịch Minh Thần cũng không tiện hỏi tới, nhưng trong lòng đã hiểu chuyện này nhất định là có liên quan tới con gái của mình rồi. Ông lập tức nghĩ đến chuyện nữ nhi này bên ngoài tập võ nhiều năm, chỉ sợ không hiểu được đạo làm vợ, chẳng lẽ là nó đánh sao? Cũng trách chính mình, ban đầu chỉ muốn cho nữ nhi tìm người môn đăng hộ đối xứng đáng gả, lại nghĩ đến con gái của ông mặc dù tuổi tác hơi lớn, trên dung mạo thì không có trở ngại, nhưng không có nghĩ tới nàng thuở nhỏ không được mẫu thân nuôi dạy, bốn phận làm vợ người thiếp chỉ sợ cái gì cũng không hiểu, như vậy có thể hay không uất ức cho Vương gia.....

Dịch Duẫn Tiếp nhìn thấy dáng vẻ xấu hổ của Vương gia, lại nhìn nhìn sắc mặt nghi hoặc ngờ vực vô căn cứ của phụ thân, nhìn không được cúi đầu che miệng cười trộm.

“Doanh Doanh rất thích con nít?” Nguyên Tĩnh Vũ thấy ánh mắt của nàng nhìn Dịch Cẩm Hồng cùng Dịch Kiến Nghiệp, có phần thích thú hỏi.

“Ừ!” Doanh Doanh gật đầu một cái, “Chờ sang mùa xuân năm Cẩm Hồng lớn hơn nữa một tuổi thì ở bên cạnh ta đi!”

Tất cả mọi người nghi hoặc nhìn nàng.

Khinh Nhan không có giải thích gì ý tứ, chỉ là nhìn ánh mắt của Dịch Cẩm Hồng, dịu dàng hỏi: “Cẩm Hồng nguyện ý đi theo cô cô không?”

Dịch Cẩm Hồng mười một tuổi vội vàng đứng lên, thận trọng quỳ gối trước Dịch Khinh Nhan nói: “Đa tạ cô cô ưu ái! Cẩm Hồng nguyện ý đi theo cô cô!”

Dịch Khinh Nhan mỉm cười nâng nó dậy, thần sắc dịu dàng, ánh mắt như mặt nước nhìn đứa nhóc già dặn này.

Nguyên Tĩnh Vũ chưa từng thấy Dịch Khinh Nhan dịu dàng như thế, trong lúc nhất thời lại ngây người nhìn. Một khác kia, hắn có một loại rung động, nếu như phần dịu dàng này của nàng có thể hoàn toàn thuộc về hắn, hắn nguyện ý dùng tất cả của mình tới trao đổi! Suy nghĩ lại bỗng nhiên kéo xa, nếu như bọn họ có một đứa con, người một nhà ngồi ngồi cùng một chỗ không biết sẽ hạnh phúc như thế nào a!

“Khinh Nhan, chúng ta sớm một chút sinh một đứa bé đi!” Hắn giống là vô ý thức mở miệng nói những lời này. Cho đến trên mặt của nàng nổi lên một tầng đỏ ửng mấy phần giận tái đi, hắn mới tỉnh ngộ lại mình nói cái gì.

“Khinh Nhan?” Dịch Minh Thần khề cau mày, Vương gia giống như một mực gọi Khinh Nhan thay vì Doanh Doanh. Cái tên này là gì vậy?

Dịch Doanh Doanh giải thích: “Phụ thân, Khinh Nhan là tên sư phụ đặt cho nữ nhi, phụ thân không nhớ sao? Vương gia thích cái tên này.”

Dịch Minh Thần gật đầu một cái, xem ra nữ nhi đã đem mọi chuyện của chính mình cùng Vương gia giao phó rõ ràng, như vậy mới đúng chứ.

Bởi vì phu nhân Dịch Minh Thần không phải mẹ ruột của Khinh Nhan, phu nhân Dịch Duẫn Tiếp cũng cùng nàng không quen, cho nên hai vị phu nhân Dịch gia đều là do vương phi tiếp đón, Dịch Khinh Nhan cũng chỉ thỉnh thoảng cùng phụ thân và ca ca nói hai câu lời nói, hồ hững giống như người lạ.

Nguyên Tĩnh Vũ đột nhiên cảm thấy có chút đau lòng. Loại cảm giác này giống như khi mình còn nhỏ ăn bữa cơm đoàn viên, hắn cùng với khi dự dương vương đại ca người một nhà ngồi chung một chỗ, xem bọn hắn mẹ con, vợ chồng hoà thuận vui vẻ, mà mình mặc dù cũng ngồi ở cùng trên bàn lớn, lại giống như một người xa lạ hồ hững xa cách. Loại cảm giác đó hắn thấm hiểu rất rõ, thấy người ta ấm áp hạnh phúc, mình lại càng thê lương gấp bội.

Không nghĩ tới Doanh Doanh ở trong phủ Nguyên Soái thế nhưng cũng là loại này tình cảnh. Cũng là, nếu là Dịch phu nhân có thể tận tâm một chút làm nghĩa vụ của người mẹ cả, như thế nào lại để cho nàng tướng môn tiểu thư hai mươi hai tuổi còn khuê nữ? Hắn chợt hiểu nguyên nhân nàng muốn mang Dịch Cẩm Hồng theo bên người. Cẩm Hồng trưởng thành sớm, tư chất cũng không tệ, nhưng bởi vì mẹ đẻ xuất thân thấp tiện, tiếp tục lưu lại phủ Nguyên soái chỉ sợ thật sẽ làm đề lễ đứa bé này.....

Ngay sau đó hắn nghĩ lại, Dịch thị chính là tướng soái thế gia, vì vậy nhiều năm qua cũng không đưa nữ vào vương phủ làm phi, cũng là vì kiên trì bản chất quân nhân bảo vệ quốc gia. Hôm nay Khinh Nhan gả cho hắn mặc dù có nhiều trùng hợp, nhưng tay cầm trọng binh Dịch thị ở trong triều tất nhiên phải chịu chút nghi kỵ. Hơn nữa, hắn muốn chuyên sủng Khinh Nhan là chắc chắn, mà Khinh Nhan cùng hắn cùng chung chia sẻ quân chính sự vụ cũng là chắc

chấn, nàng quan hệ lãnh đạm như vậy cùng cha với anh mà nói cũng không phải là chuyện không tốt. Chỉ là Khinh Nhan như vậy thật sự đáng thương..... Thôi, nàng còn có hấn mã, hấn sẽ cho nàng một gia đình, cho nàng tình yêu, hấn sẽ bỏ khuyết cho nàng.....

Nguyên Tĩnh Vũ đột nhiên đưa tay ra, nắm tay Doanh Doanh, mặc kệ nàng thế nào giãy giụa trốn mất cũng không buông ra, trong đôi mắt chỉ có dịu dàng ấm áp cùng ý cười nhàn nhạt.

Dịch Minh Thần cùng Dịch Duẫn Tiệp thấy vậy đều ngưng ngưng nhìn bọn họ, đành phải mở chủ đề khác, nói vòng vo này nọ. Dịch Duẫn Tiệp vẫn còn tốt, chỉ là cảm thấy có chút mới lạ, không nghĩ tới Vương gia vốn không để ý đến nữ nhân lại ở trước người ra vẻ thân mật như vậy. Còn Dịch Minh Thần trong lòng thì lại không vui, cảm thấy nhất định là nữ nhi tùy tiện, cho nên mới đem Vương gia mang tùy tiện rồi.

Lúc này, Dịch Doanh Doanh chợt cầm ngược tay nguyên Tĩnh Vũ, sau đó nhéo mạnh xuống, đợi nhìn mới vội vàng đưa mắt nhìn hấn một cái. Nguyên Tĩnh Vũ lúc này mới nhớ tới việc chính.

“Dịch nguyên soái, Khinh Nhan nói nàng sáu tuổi liền rời khỏi phủ tướng quân, mười sáu năm qua rất ít trở về Nam An đi thăm mẫu thân, lần này ta đi Lương châu cũng muốn rời đi một đoạn thời gian, cho nên nàng tính toán trở về Nam An viếng mộ mẫu thân nàng hai tháng tận tận hiếu đạo.....”

Vừa nhắc tới việc chính, chính là Vương gia cùng Nguyên soái đã bàn rồi, Dịch Minh Thần mặc dù không quá để ý những chi tiết này, nhưng thói quen nhiều năm cho phép, đối với lời của Vương gia nói cũng không tiện phản bác. Nghe được Vương gia nhắc tới mẫu thân qua đời của Dịch Khinh Nhan, nhớ tới cô gái đó đã qua đời hơn hai mươi năm, Dịch Minh Thần không nhịn được sắc mặt biến thành ảm đạm, chút không vui mới vừa rồi đối với nữ nhi cũng lập tức tiêu tán. Mẫu thân Khinh Nhan mặc dù là tiểu thiếp của hấn, nhưng năm ấy ông cũng là thật tâm. Đáng tiếc nàng vì khó sinh mà qua đời, vì thế ông có chút giận lây sang Khinh Nhan. Hơn hai mươi năm, ông không còn có cưới vợ bé, chỉ là không muốn nhớ lại cái loại cảm giác buồn bã mất mát đó. Những năm gần đây, hấn cơ hồ đem toàn bộ tinh lực dùng vào quân vụ, đừng bảo là nuôi dạy, trong một năm đại khái cũng chỉ có ở bữa cơm đoàn viên mới thỉnh thoảng nhớ tới mình còn có nữ nhi..... Ông người phụ thân này, quả thật không có tận hết trách nhiệm của mình, cho nên hôm nay nàng không giống cái đại gia khuê tú ông cũng có trách nhiệm.....

Dịch Minh Thần thở một hơi thật dài, nhìn người nữ nhi mình rất ít quan tâm nói: “Khó ngại có này phần hiếu tâm này, chỉ là hôm nay ngươi đã xuất giá.....”

Dịch Khinh Nhan nhanh chóng cắt đứt lời của phụ thân: “Nữ nhi gả cho người khác chẳng lẽ thì không còn là cha mẹ nữ nhi sao?”

Dịch Minh Thần nhất thời im lặng. Đúng vậy a, mặc dù nàng đã gả cho Vương gia, thủy chung còn là cốt nhục của mình a!

Dịch Duẫn Tiệp là một số ít người biết chân tướng, Nguyên Tĩnh Vũ ra hiệu nhanh chóng khuyên nhủ: “Cha người cứ yên tâm đi, Vương gia đã để cho ta sắp xếp xong xuôi, chuyện này chúng ta nghiêm khắc giữ bí mật, mọi người không có việc gì.”

Nghe Dịch Duẫn Tiệp nói Vương gia đều đã an bài tốt rồi, dịch Minh Thần liền không nói gì hơn nữa. Ba người đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cửa thứ nhất này cuối cùng đã qua.

phu nhân Lý thị của Dịch Minh Thần liếc mắt nhìn quét Dịch Doanh Doanh một cái, trong ánh mắt hơi nhiều bất mãn cùng oán hận. Từ nhỏ đến lớn, Dịch Doanh Doanh chưa từng có kêu lên nàng một tiếng mẫu thân, hôm nay là trắc phi Vương gia, lại đem Vương gia mê hoặc thành cái bộ dáng này, sợ là lại càng không đem nàng cái này mẹ cả để ở trong mắt đi? Vốn nghĩ một nữ nhân chưa chồng đã hơn hai mươi tuổi sẽ không đẹp bao nhiêu, không nghĩ tới lại có sắc đẹp như vậy.

Giản vương phi mặc dù không biết chân tướng, nhưng nàng vốn thông tuệ đã nhìn ra chuyện này tuyệt không đơn giản giống như ngoài mặt. Dịch Doanh Doanh rốt cuộc đi Nam An làm cái gì đây? Xem ra Vương gia tựa hồ tính toán kể cả Dịch Duẫn Tiệp cùng nhau gạt Dịch nguyên soái, một nữ nhi phải làm chuyện gì mà muốn gạt phụ thân chứ?

phu nhân Dịch Duẫn Tiệp Phùng thị cũng rõ ràng nhìn ra vị muội muội xuất giá này không thích mình, nàng cũng lười phải tiến tới tự tìm mất mặt. Vì vậy một cuộc gia yến, nàng trừ mới bắt đầu thỉnh an cũng không nói qua câu nào với Dịch Khinh Nhan.

Nguyên Tĩnh Vũ ban đầu là có lòng tốt muốn cho một nhà Khinh Nhan đoàn tụ hảo hảo thân cận một lần, không nghĩ tới lại thành cái kết quả này, cũng may Giản vương phi ở đây còn giải quyết không ít lúng túng. Vì vậy, hấn liền nháy mắt với Dịch Duẫn Tiệp. Dịch Duẫn Tiệp hiểu ý, vội vàng nói phụ thân bọn họ thất lễ phải trở về, nói Vương gia cũng nên nghỉ ngơi.

Dịch Minh Thần vốn là người ngay thẳng cứng ngắc, nghe vậy tán thưởng nhìn con trai của mình một cái, tựa như nói: đề nghị này ngược lại rất được lòng ta, tiểu tử ngươi cuối cùng biết để ý mọi chuyện. Vì vậy trầm mặt gật đầu một cái, mang theo cả nhà cáo từ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Duệ Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 10: Chương Thứ Mười

Tối hôm đó, Nguyên Tĩnh Vũ lần nữa ngủ lại Hành Hương uyển.

Sau khi tắt đèn, lúc Dịch Khanh Nhan muốn rời đi, Nguyên Tĩnh Vũ chợt lên tiếng: “Khanh Nhan, nàng cảm thấy cần thiết không?”

“Chuyện gì?”

“Ta hiểu rõ nàng chỉ chú trọng sự thật mà không quản danh phận, đã như vậy, nàng cần gì phải rời đi? Nếu nàng không muốn, lẽ nào ta có thể cưỡng bách được nàng?”

Dịch Khanh Nhan đang định mở cửa sổ lại từ từ thu tay về, lời Nguyên Tĩnh Vũ nói không phải là không có đạo lý, dù sao thì giữa bọn họ cũng không có gì, thì có sao nàng nhất định phải rời đi? Nếu đã chấp nhận cho hắn cơ hội cũng như cho chính mình cơ hội, như vậy trước khi đi thân mật với hắn hơn một chút, hiểu rõ hơn một chút cũng là cần thiết đi!

Nguyên Tĩnh Vũ cởi áo khoác nằm lên giường xong, khoe miệng cong lên lộ ra một ý cười thực hiện được gian kế. Sau hắn lại ngồi dậy, nghiêm nghị nói: “Khanh Nhan, nếu không nàng ngủ trên giường, ta xuống dưới đất là được!”

“Không cần!” Khanh Nhan nhớ tới phòng ngoài có một cái ghế nằm (ghế quý phi), mặc dù đã tháng tám nhưng buổi tối trời vẫn không lạnh, chỉ cần đắp một cái chăn mỏng là được rồi. Nàng cứ ngủ một đêm ở phòng ngoài đi!

Mất thấy Khanh Nhan tính lấy thảm mỏng đi ra ngoài, Nguyên Tĩnh Vũ khẩn trương nói: “Khanh Nhan, ban đêm chỉ sợ có chút lạnh, bằng không chúng ta ngủ chung đi? Ta đảm bảo sẽ không làm loạn!”

Khanh Nhan lạnh lùng liếc hắn một cái, không lên tiếng, trực tiếp đi ra ngoài.

“Khanh Nhan, ta thật sự chỉ muốn ôm nàng ngủ! Tựa như tối hôm qua, ôm một chút đâu có sao đâu?” Nguyên Tĩnh Vũ tiếp tục cố gắng.

Khanh Nhan không nói lời nào, ngả lưng nằm xuống ghế dựa ở phòng ngoài.

“Khanh Nhan, nàng sợ ta sao? Hay nàng lo lắng chính mình?” Nguyên Tĩnh Vũ chưa từ bỏ ý định, cơ hội khó có được!

“Ít dạt vàng lên mặt mình đi! Phép khích tướng lúc này dùng không được đâu!” Dịch Khanh Nhan không nhịn được nói một tiếng.

“Khanh Nhan, ta hiểu rõ, thật ra trong lòng nàng là có ta, cho nên nàng mới lo lắng chính mình cảm lòng không được ...” Lời nói tuy vậy nhưng đối với tâm ý của nàng, hắn không nắm chắc được. Dù sao ba phần tình cảm so với tám chín phần có khác biệt rất lớn.

“Câm miệng!” Khanh Nhan gằn nhẹ một câu, sau đó đứng dậy ôm chăn mỏng đi vào. Không phải chỉ là ôm ngủ sao? Cũng không có gì. Cũng không phải là chưa từng ôm qua. Dù sao ... Dù sao sau này bọn họ cũng phải làm phu thê ...

Nguyên Tĩnh Vũ đắc ý cười, vội dịch thân thể qua bên trong nằm xuống, để chỗ nằm đã được chính mình ủ ấm cho nàng, bộ mặt vui sướng, cứ như hải tặc từ chiếm được kếp đường.

Khanh Nhan trừng mắt: “Người cao hứng cái gì?”

“Bốn vương tử được nữ tử ưng ý nhất lấy làm vợ thì làm sao lại không cao hứng? Chỉ tiếc ... trước mắt còn hữu danh vô thực ...” Nguyên Tĩnh Vũ làm bộ nặng nề thở dài, khoe mắt dư quang nhưng trước sau chăm chú nhìn thần sắc trên mặt Dịch Khanh Nhan. Tối nay có thể biến danh thành thực sao?

“Nói hay lắm, không được làm loạn!” Dịch Khanh Nhan đỏ mặt, không yên tâm dặn thêm một câu. Nhưng trong lòng lại nghĩ tới, nếu không có đại sự kia, nếu hắn thật muốn làm, nàng có thể cự tuyệt một hai lần, nhưng không thể cự tuyệt hắn mười hai mươi lần, nói không chừng lại rất nhanh thỏa mãn tâm nguyện của hắn.

Nguyên Tĩnh Vũ nháy mắt cười: “Trước mặt cao thủ như nàng, công phu mèo quào của ta có thể làm được chuyện xấu gì?”

Dịch Khanh Nhan suy nghĩ một chút, cuối cùng yên lòng lên giường.

“Khanh Nhan, ngủ một chút đi, không lại có người rơi xuống gầm giường ...”

Dịch Khanh Nhan vung tay áo, ngọn đèn dầu trong phòng tắt ngúm. “Đừng nói nhảm nữa, ngủ đi!”

Nàng cố gắng điều hòa hô hấp của mình, cố gắng không nghĩ đến nam nhân đang nằm bên cạnh, nhưng rốt cuộc vẫn không thể lừa mình dối người, trong lòng vừa khẩn trương vừa ngượng ngùng, dù sao cũng là lần đầu ngủ chung với một nam tử.

“Khanh Nhan, ta ôm nàng được không? Hai người gần nhau sẽ ấm hơn một chút ...” Nguyên Tĩnh Vũ cảm giác lòng mình bị một cỗ hạnh phúc thỏa mãn lấp đầy, hắn biết nếu Khanh Nhan chịu ngủ cùng giường với hắn, ít nhất trong lòng nàng đã chấp nhận hắn.

Mũi nhạy cảm nghe được mùi thơm thanh nhã của nàng, cơ thể Nguyên Tĩnh Vũ không nhịn được bắt đầu suy nghĩ lung tung. Trong đầu vẫn ồ ồ ào ào một thanh âm đầy mong đợi, nói không chừng nàng cũng mơ hồ có ý tứ kia, chỉ là do da mặt nữ tử mong thôi, nếu không sao có thể đáp ứng ngủ cùng hắn? Nàng không phải đang dò xét đó chứ? Đã vậy phu quân như hắn cũng không thể để cho nữ nhân của mình thất vọng a! Nếu bọn họ đã quyết định tiếp tục quan hệ với nhau, hắn nên sớm để nàng mang thai mới phải, Dục Dương cần người thừa kế để ổn định lòng người. Nếu để cho Thôi Ngọc Thụy sinh con trai, tương lai cũng không tốt lắm! Theo tính cách của Khanh Nhan, sợ là sẽ không nguyện ý mặc áo cưới cho mình. ... Hơn nữa, nếu nàng có con, thì

không dễ đi lại nơi chiến trường, trăm vạn nghĩa quân Giang Nam cũng chỉ có thể giao cho hấn ...

Rồi sau đó, hấn lại nghĩ, nghĩ đến từ nay về sau làm gì cũng có người bên cạnh, cho dù hạnh phúc hay thống khổ, cũng có thể cùng nàng chia sẻ, dù là khối lửa chiến trường, cũng có nàng sống vai đồng hành ...

Hạnh phúc lớn nhất trong cuộc sống, cùng lắm cũng chỉ thế này thôi!

Đột nhiên, hấn muốn cùng nàng chia sẻ những gì hấn đã trải qua, những kiêu ngạo cùng mơ ước của mình.

“Khinh Nhan, nàng biết không? Ta lúc ba tuổi đã mất đi mẫu thân, phụ vương năm ta sáu tuổi cũng tạ thế, chỉ để lại nhi tử là đại ca với ta. Dù lúc đó đại ca đã trưởng thành, hơn nữa thuận lợi kế thừa vương vị, Vương Thái phi vẫn muốn diệt trừ ta để miễn hậu hoạn. ... Cũng may lòng đại ca bao dung, cố gắng bảo vệ ta ở mọi nơi. Vì để cho ta bình an trưởng thành, đại ca để cho ta ngụ ở bên nhà cữu cữu (cậu), chỉ khi có lẽ lộc mới về vương phủ. Vì vậy, việc ta bá sự học nghệ cũng không có người biết. Cho đến khi đại ca đột nhiên qua đời, Du Dương sắp lâm vào nội loạn, Nghệ An Vương cố gắng tìm được ta trở về kế thừa vương vị...”

Khinh Nhan nghe chuyện xưa của hấn, mới hiểu được tính quật cường cùng kiên trì của hấn, cũng gần như giống y với nàng. Bọn họ đều là hài tử không có mẫu thân, chưa bao giờ nhận được tình yêu thương của phụ thân, tại nơi bị kẻ mẫu chèn ép mà trưởng thành, cho nên mới đặc biệt khát vọng quyền lực để chứng minh bản thân. May mắn nàng có một vị sư phụ từ mẫu thương nàng, hấn còn có một người cữu cữu để dựa vào. Mà cữu cữu của hấn, không phải phụ thân của Giản vương phi sao? Bọn họ là tình cảm thanh mai trúc mã, cho đến bây giờ vẫn vậy. Vì vậy, hấn đối với nàng chỉ sợ cũng không có mấy phần chân tình ...

Khinh Nhan tự nhắc mình lẽ ra phải luôn nhớ trong lòng điều này mới phải.

Nhưng không nghĩ sau đó hấn lại nói đến Giản vương phi: “Ta cùng Thục Ninh là thanh mai trúc mã cùng lớn lên, nàng ta. Rất hiền huệ, cũng rất tốt, nên xem như là một thế tử tốt. Nhưng mà ... nàng ấy có thể chia sẻ vinh hạnh với ta, lại không thể chia sẻ tịch mịch cùng ta; nàng ấy hiểu khát vọng của ta, nhưng lại không cách nào cùng ta cầm tay đi về phía trước! Có lẽ trong mắt tất cả nữ nhân, nam nhân đều là đội trời đạp đất, chống đỡ tất thảy, không bao giờ biết mệt mỏi? Nhưng thực tế thì cũng có những lúc nam nhân cảm thấy mệt mỏi, chỉ mong muốn có người có thể nghe mình nói ... Thật ra cũng không cần làm gì, chỉ cần nghe ta nói là tốt rồi. Nhưng nhìn ánh mắt kính sợ của nàng ta, cái gì ta cũng không thể nói ra miệng ...”

Cho đến lúc nói ra miệng, Nguyên Tĩnh Vũ mới chân chính hiểu được, thì ra những năm gần đây, hấn bắt kẻ cố gắng thế nào cũng không thể yêu Thục Ninh. ... Ra là nguyên nhân này.

Mà nếu nói “tâm linh tri kỷ” nhất định phải cùng hấn nhìn về một phương, như vậy bọn họ mới có thể cùng một tiếng nói, cùng một mục tiêu phấn đấu. Đôi mắt cả thiên hạ, cũng chỉ có một Dịch Khinh Nhan mà thôi ...

Dịch Khinh Nhan không nói gì, chỉ tỉ mỉ suy nghĩ lời của hấn. Nghe hấn nói như vậy, xem ra hấn cũng không phải là người lãnh tâm, hấn đối với Giản vương phi vẫn có tình, chỉ là những năm này có chút thất vọng mà thôi. Có lẽ Giản vương phi làm chưa đủ tốt, có lẽ là hấn yêu cầu quá cao, có lẽ chỉ là vì tính cách bọn hấn không hợp ...

Chợt trong đầu nàng lóe lên một suy nghĩ khác người, nói không chừng Giản vương phi chỉ là biến khéo quá hóa vụng rồi ...

“Thật ra thì trước kia Thục Ninh không phải là người như thế, nàng rất dịu dàng cũng biết cách săn sóc. Ta đã từng định sẽ cùng nàng tôn trọng nhau mà bình thân hạnh phúc qua cả đời, nhưng kể từ khi là Dụ Dương vương phi, nàng lại càng để ý đến danh phận đó, ngày càng hiện huệ đại độ, cũng không nói thật lòng với ta nữa. Rất lâu sau này, ta muốn nói với nàng ấy chút gì đó, đều không thể nói ra miệng...” Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ thở dài một tiếng. Đem lời nói chôn giấu trong lòng nhiều năm nói ra, quả nhiên thoải mái hơn.

Dịch Khinh Nhan lại suy nghĩ một lát, rồi cuộc lấy dừng khi chân chừ nhỏ giọng lên tiếng: “Cảnh Hấn ...” Đây là lần đầu nàng gọi tên hấn, hấn từng nói qua thời điểm chỉ có hai người, hấn hy vọng nàng gọi tên hấn, chưa từng có người nào gọi hấn như vậy, mà cái tên này chỉ để mình nàng gọi.

Nguyên Tĩnh Vũ chân động, nàng gọi tên của hấn! Tên này là hấn sau khi kế vị mới lấy, hy vọng tâm phóng như đại dương rộng lớn bao trọn không gian, làm cho Dụ Dương trở nên cường đại lên. Nhưng dù có được tên này, cũng chưa có người nào gọi qua.

Chợt hấn cảm thấy lòng bọn họ xích đến gần nhau rất nhiều, vì vậy hấn tiếp tục thở dài nói: “Khinh Nhan, nàng cũng từng thể nghiệm được cái cảm giác cô độc đó sao? Thiên hạ tuy rộng lớn, nhưng ngay cả một người nói chuyện cũng không có ...”

Nghe được câu này, Dịch Khinh Nhan tâm thần chấn động, giống như tìm được tri kỷ. Bọn họ quả nhiên cứ như vậy mà giống nhau sao? Nàng nhẹ thở dài, xoay người lại nhìn hấn, nhưng lại bị hấn ôm vào ngực.

“Đừng động! Cứ để cho ta ôm một lát, ta sẽ không làm loạn...” Nguyên Tĩnh Vũ dịu dàng ôm nàng, cầm đặt tại đỉnh đầu nàng, nghe được hương tóc thơm ngát của nàng, trong lòng giống như được rót vào một cốc ấm áp, cực kỳ thoải mái.

“Khinh Nhan, nàng hiểu ta đúng không? Bởi vì chúng ta giống nhau... Ta ngay thời điểm gặp nàng đã biết, cái cảm giác từ sâu tận linh hồn tàn mất ra, cảm nhận được một người giống mình...” Cũng vì giống nhau hấn mới có thể cảm thụ được bản chất cao ngạo của nàng. Bọn họ là một đôi trời sinh!

Dịch Khinh Nhan nhẹ nhắm mắt lại, trong mũi quanh quẩn hơi thở đầy nam tính của hấn, mang theo vị nhàn nhạt đồ nhược xông áo quần, cảm thấy rất thoải mái ... Nam nhân này sẽ là phụ thân của con nàng, là người nàng muốn phó thác cả đời! Nàng dòm mắt nghĩ đến những điều này, lại không cảm giác bài xích.

“Khinh Nhan, nàng cũng kể chuyện xưa cho ta nghe xem? Ta muốn hiểu tất cả về nàng, quá khứ của nàng, sự yêu thích của nàng, đem tất cả chuyện tình vui vẻ cùng không vui nói hết cho ta đi!” Hấn nhẹ nhàng hôn trên đỉnh đầu nàng, cảm giác trong lòng vô cùng thỏa mãn, loại cảm giác này so với một cuộc tình lâm ly càng làm cho con người ta cảm thấy dễ dàng cùng thỏa mãn. Thì ra an ủi giữa người với người không chỉ là thân thể, tâm linh chạm vào nhau mới càng làm cho người ta cảm động.

“Chuyện xưa của ta rất đơn giản... Mẫu thân lúc sinh ta thì khó sinh, phụ thân nói bảo vệ người lớn, mẫu thân lại không chịu. Kết quả là việc sinh ta ra khiến mẫu thân tử vong, có lẽ bởi vì nguyên do này, phụ thân từ nhỏ đã không thân cận với ta. Ký ức tuổi thơ của ta rất mơ hồ, ca ca lúc sáu tuổi đã không chơi đùa với ta nữa, ngược lại ba đường huynh nhà thúc phụ lại có chút ấn tượng, giống như từ nhỏ có chơi đùa qua, nhưng bọn hắn luôn khi dễ ta không có mẫu thân... Trong trí nhớ loáng thoáng có bà vú mập mập thật lòng yêu thương ta... Sau đó gặp được sư phụ...” Nàng chợt ngừng lại, tựa hồ đang hồi tưởng năm đó nàng cùng sư phụ gặp nhau.

Nguyên Tĩnh Vũ lắng lắng nghe, không có thúc giục, cũng không có an ủi, chỉ là dịu dàng ôm nàng, vuốt ve mái tóc dài của nàng, lắng lắng chờ nàng nói tiếp. Thân thể của bọn hắn cùng trải qua quá là giống nhau.

“Những ngày ở cùng sư phụ là những ngày hạnh phúc nhất cuộc đời hai mươi mấy năm qua. Trong lòng ta, sư phụ không chỉ là sư phụ, người còn là mẫu thân ta, trừ sinh mạng, tất cả của ta đều là sư phụ ban cho...”

Nguyên Tĩnh Vũ khẽ vuốt tóc nàng, bất tri bất giác ngừng lại, nàng nói tất cả đều là sư phụ cho, vậy nghĩa quan Giang Nang kia thì sao? Cũng là sư phụ giao cho nàng sao? Nhưng hắn hiểu lúc này tuyệt đối không thể mở miệng hỏi, một ngày nào đó, nàng sẽ nguyện ý nói tất cả với hắn, hơn nữa hắn tự tin rằng ngày kia sẽ không quá xa xôi.

“Nguyện vọng lớn nhất của ta chính là chờ thiên hạ thái bình, cùng người mình yêu hành tẩu giang hồ, thưởng thức cảnh đẹp khắp thiên hạ, hành y cứu người, cùng trải qua một cuộc sống đơn giản mà hạnh phúc. Nhưng xem trước mắt, nguyện vọng này chỉ sợ là vọng tưởng rồi...” Nàng chợt thở dài một hơi, như một thanh âm ni non trước ngực hắn, thanh âm kia cùng mấy phần ưu thương nhàn nhạt như thấm vào xương tủy hắn, cùng để cho hắn cảm giác một loại chua xót khó chịu. Sao lại như vậy chứ? Hắn nghĩ không hiểu.

Nhưng hắn lại cảm thấy khiếp sợ, chẳng lẽ hắn quan tâm nàng còn hơn so với tưởng tượng? Một nam nhân muốn thành chuyện lớn, không nên cứ thế đắm chìm vào chuyện tình nam nữ a! Nhưng, Khinh Nhan là khác biệt, nàng sẽ không liên lụy hắn, ngược lại còn trở thành sự hỗ trợ cường đại cho hắn. Cho nên, có thể yêu nàng được chứ?

Hắn chợt ôm chặt nàng, chỉ đơn thuần muốn đem lại ấm áp, một chỗ dựa cho nàng.

“Khinh Nhan, nàng là thể tử của ta, tâm nguyện của nàng ta sẽ đem hết khả năng vì nàng mà đạt thành, nhưng hiện tại ta chưa thể cam kết với nàng. Tuy ta có hùng tâm vạn trượng (chí lớn, dã tâm lớn), nhưng thể cục thiên hạ phức tạp, nháy mắt thay đổi, ta không đảm bảo nắm chắc phần thắng. Hơn nữa, cho dù thiên hạ có bình định xong, ta cũng không dám đảm bảo mình có thể bỏ xuống quyền thế vô thượng cùng tôn vinh kia... Nhưng xin nàng tin tưởng ta, nguyện vọng muốn bình định thiên hạ của hai ta là giống nhau, chúng ta có thể dựa vào nhau, cùng nhau bước tới, ta nhất định sẽ cố gắng đem lại thiên hạ yên bình cho con của chúng ta...” Bọn họ sẽ đồng hành sóng vai bước tới trước, cho đến bên kia của sinh mạng.

Dịch Khinh Nhan ngược lại bởi vì lời thẳng thắn của hắn mà an tâm. Cho dù thế nào, mục tiêu của bọn họ luôn là một. Giờ phút này, nàng tin tưởng hắn. “Ta tin tưởng ngươi một lần, hy vọng ngươi không làm ta thất vọng...”

Nguyên Tĩnh Vũ kích động nắm tay nàng, khoe miệng hôn lên, chống lên thân thể cẩn thận nhìn nàng nói: “Khinh Nhan, tin tưởng ta, ta thật lòng yêu nàng...”

Dịch Khinh Nhan nhìn trong ánh mắt hắn một mảng tình cảm rung rục, điên cuồng mà nghiêm túc, ngập tràn dã tính. Nàng chợt có chút sợ, nam nhân này, nàng cho đến giờ vẫn chưa hiểu hết hắn. Nàng sao có thể ngây thơ cho rằng có thể dùng tình cảm mà nắm hắn trong tay đây? Nếu như cái nàng muốn hắn có thể cho nàng, vậy thì cái hắn muốn là gì đây? Cái hắn muốn nàng cho hắn được sao? Hắn nói hắn yêu nàng, lòng dạ hắn sâu như vậy, làm sao có thể kinh doanh lỗ vốn? “Ngươi... muốn cái gì?”

Nguyên Tĩnh Vũ cười. Nàng hỏi, chứng tỏ nàng thật sự hiểu, cũng tin tâm ý của hắn. “Ta muốn nàng, toàn bộ của nàng, tất cả của nàng!” Hắn tuyên bố nghiêm túc và bá đạo.

Lòng nàng đột nhiên rung động một chút, trong nhất thời không thể nào suy nghĩ, ngơ ngác nhìn hắn một lúc mới nghĩ đến mở miệng hỏi hắn: “Ngươi có thể bỏ ra bao nhiêu?”

“Toàn bộ của ta, tất cả của ta!” Hắn không chớp mắt nhìn nàng, thái độ so với lúc hắn thề tối hôm đó càng thêm nghiêm túc kiên định.

Ánh mắt hai người khóa chặt đối phương, thật như muốn nhìn vào linh hồn của nhau. Bọn họ nằm gần nhau như vậy, trong mũi đều là hương hơi thở thơm ấm áp của đối phương, một tay của hắn vẫn nắm chặt tay của nàng, một tay khác vẫn đặt ở đỉnh đầu nàng... Bất tri bất giác, hắn nhìn thấy ánh mắt nàng có chút biến hóa, cứ như vậy làm hắn nóng rực, hừng hực thiêu đốt dục hòa. Đầu hắn từ từ thấp xuống, cách môi nàng ngày càng gần...

Nàng có thể tin tưởng hắn như vậy sao? Có thể sao? Hắn có đang lừa gạt nàng hay không? Nhưng sao ánh mắt hắn lại nghiêm túc như vậy? Hắn rút cuộc là Vương một phương, sẽ luôn phụ trách lời thề của mình chứ?

Chương thứ mười (hạ) Đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, ánh mắt Khinh Nhan có chút sưng mù, mặt bởi vì sôi trào mà đỏ ửng, không hề biết được về mặt mình lúc này làm người ta dễ hiểu lầm cỡ nào.

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn về mặt của nàng, trong lòng không khỏi mừng rỡ. Nàng nguyện ý sao? Vậy hắn cũng không nên để nàng thất vọng a! Cách đôi môi

của nàng ngày càng gần, hần nhẹ nhàng nhắm mắt lại, lòng đầy mong đợi hôn xuống ____

“Nha!” Chợt Dịch Khanh Nhan thét một tiếng đầy kinh hãi, đẩy hần ra, vội vàng ngồi dậy, hoảng sợ nhìn hần: “Ngươi làm cái gì?”

Nguyên Tĩnh Vũ mở mắt nhìn nàng đầy nghi ngờ, bộ mặt vô tội. Không lẽ hần nhìn nhầm rồi? Nàng khi nãy rõ ràng không có ý tứ ngăn cản hần, nhưng giờ là hồi hận sao?

“Khanh Nhan, nàng không muốn sao?” Nhìn mặt nàng có vẻ tức giận bưng bưng, hần tranh thủ giải thích, “Ngày mai chúng ta phải tách ra, ta cho là nàng ...”

Dịch Khanh Nhan ảo não muốn chết, nàng sao lại ngay thời điểm mấu chốt này lại mất hồn đây? Thiếu chút nữa là ... Nàng tức giận trừng mắt nhìn hần, nhưng là không biết nói cái gì. Trách hần không giữ lời sao? Hay là đuổi hần đi? Hay là mình dứt khoát rời đi là tốt rồi!

Nhìn thần sắc của nàng càng lúc càng tức giận, hần vội vàng đổi một câu hợp lý: “Khanh Nhan, nàng đừng tức giận, ta đảm bảo sẽ không loạn ...”

“Ngươi không đáng tin cậy!” Nàng cắt đứt lời hần, đỏ mặt nói: “Ta đến Miên Nguyệt Lâu!” Nói xong lập tức vén thảm nhảy xuống giường.

“...” Nguyên Tĩnh Vũ im lặng, không can được nàng bỏ đi, chỉ còn cách là theo nàng xuống giường.

“Ngươi lại muốn làm gì?” Nàng xoay người lại nhìn hần chăm chăm, vừa thẹn vừa tức, trên người còn như mang theo khí tức của hần.

“Nếu không chúng ta cùng lên nóc Miên Nguyệt lâu ngắm sao đi!” Hần đề nghị. Dù thế nào hần cũng muốn đêm nay cùng nàng một chỗ.

Nàng theo bản năng cự tuyệt nói: “Ngày mai ta phải lên đường, cũng muốn đi nghỉ ngơi!”

“Dù sao mai nàng cũng ngồi xe ngựa, lúc đó ngủ bù cũng không sao! Tối nay ta muốn ở một chỗ với nàng.” Nhìn vẻ mặt nàng có chút do dự, hần biết có hy vọng, vội bổ sung, “Khanh Nhan, lần này chúng ta phải tách ra một thời gian dài, nàng không có lời nào muốn nói với ta sao?”

“Được rồi!” Nàng gật đầu một cái. Nếu giữa bọn họ đã ước định như vậy, thì hiểu nhau nhiều hơn một chút cũng tốt. Lại nói, ở trên nóc nhà hần cũng không thể làm gì với nàng được. Nghĩ đi nghĩ lại nàng có chút chán nản, rõ ràng võ công của mình cao hơn hần hần, nhưng trong lòng vẫn lo lắng hần xâm phạm mình?

Nguyên Tĩnh Vũ phủ thêm áo khoác, lại bắt một cái áo choàng vắt lên cánh tay, liền lôi kéo nàng nhảy ra ngoài cửa sổ.

Vừa mới bay lên Miên Nguyệt lâu, liền nghe từ sau có tiếng thị vệ quát tháo: “Kẻ nào dám xông vào vương phủ!” Ngay tức thì có một đoàn thị vệ hướng về phía này, vây quanh lại.

Nguyên Tĩnh Vũ ảo não dừng lại, xoay người lạnh mặt nói: “Bỏ vương cùng vương phi đi lâu thượng ngắm sao, các ngươi tránh xa ra một chút!”

Bọn thị vệ thấy rõ hai bóng người xông vào vương phủ là chủ tử của bọn họ, vội vàng quỳ xuống xin tội.

Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ “Ân” một tiếng, nói: “Các ngươi làm rất tốt! Nhưng chuyện này không cần ồn ào, giải tán đi!”

Đội tất cả thị vệ ẩn thân trong bóng tối, Khanh Nhan không nhìn được “Phụ” một tiếng bật cười. Đường đường Dụ Dương vương nửa đêm đem nữ nhân lên lầu thượng ngắm sao, lại bị thị vệ tưởng nhầm là thích khách, chỉ sợ từ lúc kế vị đến nay hần vẫn chưa gặp phải chuyện gì buồn cười đến vậy.

Nguyên Tĩnh Vũ bất đắc dĩ nhìn Khanh Nhan, thấy hần mắt mặt vậy buồn cười lắm sao? Nhưng ngắm lại, hần cũng thấy buồn cười. Nguyên Tĩnh Vũ hần thì lúc nào lãng mạn như vậy? Không nghĩ tới lần đầu gặp phải thị vệ bọn họ của chính mình cho là thích khách xông vào vương phủ. Chỉ mong mấy tiểu tử này miệng mồm chặt một chút, nếu không mất mũi Vương gia hần phải để chỗ nào?

Rốt cuộc như ý nguyện đến được tầng thượng, hai người ngồi sát nhau trên nóc nhà.

Mặt trăng cong cong thật giống như cái móc treo giữa bầu trời, phía dưới có một mảng mây trắng, nhẹ nhàng, lững lờ, thật giống như một luồng khói nhẹ bao quanh dải ngân hà trên kia. Những ngôi sao thật sáng treo giữa màn đêm màu xanh thẫm, hài hòa cùng bốn phía vương phủ, hành lang của các viện rực rỡ đèn hoa.

Gió đêm từng trận quét vào mặt, mát mẻ, nâng tóc dài bọn họ quăn lấy. Nguyên Tĩnh Vũ giũ mở áo choàng, đem hai người vây lại.

“Dựa vào ta đi!” Hần nói, đưa tay ôm hông nàng, để cho nàng tựa vào vai mình.

Dịch Khanh Nhan nhìn tóc bọn họ dây dưa với nhau, cúi đầu liếc mắt nhìn bàn tay hần ôm ngang hông, cảm thấy được phần dịu dàng cùng bá đạo, mặt như cứng nhắc, không có cự tuyệt.

“Ngươi trước kia từng ngắm sao không?” Nàng phá vỡ không gian mập mờ này.

“Không có, nàng thì sao?” Hần hỏi ngược lại.

“Từng ngắm rất nhiều lần!” Nàng nhàn nhạt cười, hai tay đặt lên đầu gối, đỡ lấy cảm của mình, ngửa đầu nhìn trời, không dám nhìn hần.

“Cùng với ai?” Hần chợt khấn trương quay lại nhìn nàng.

“Cùng với sư phụ, các sư huynh, cũng có cùng đại ca ngắm qua ...” Nàng len lén cười. Hần thật để ý vậy sao? Chuyện đã qua cũng khấn trương như vậy...

“Sư huynh?” Nhớ đến vị Lâm sư huynh tuần nhà ngập phong thái kia, trong lòng hần rất không dễ chịu.

“Ừ, người đã gặp qua, Lâm sư huynh. Bọn ta cùng nhau lớn lên.” Nàng len lén nhìn hần một cái. Trong đêm tối không nhìn thấy rõ ràng, chỉ là vẻ mặt tự hồ có chút thôi!

Nguyên Tĩnh Vũ chợt ôm sát nàng, trầm mặc một hồi mới nói: “Nàng là của ta, về sau không được cùng người khác ngắm sao nữa!”

Nàng nhin không được cười một tiếng, sau đó đáp “Được !”

Suy nghĩ một chút, hần chợt cười hỏi: “Sao nàng lại chọn ta? Yến vương so với ta mạnh hơn, Nghệ An vương trẻ tuổi hơn ta, Trung Châu lại lớn hơn so với Dụ Dương. Phải chăng vì bốn vương anh tuần trẻ tuổi?”

“Người cho rằng mình là Phan An tái thế sao?” Nàng tức giận đánh nhẹ hần. “Người chẳng qua cũng chỉ quan tâm đến phú cường cùng bình an của Dụ Dương thôi, so với Yến vương cùng thế tử Giang Việt vương không có mấy ưu thế, Trung Châu hiện nay Nghệ An Vương cũng không hề thua kém người. Nhưng là, mấy nhi tử của Yến vương không được mạnh, Nghệ An vương nhiều bệnh, Giang Việt vương an phận thủ thường ... Nhìn chung thế cục thiên hạ, ta xem trọng Dụ Dương. Còn nữa, người ở nhân gian cũng xem như có hiền danh (danh tiếng tốt) ... huống chi phụ thân huynh trưởng ta cũng ở Dụ Dương, mặc dù không được yêu thương, nhưng ta vẫn không thể đổi đầu với bọn họ.

Nghe đến hình tượng to lớn của mình trong lòng nàng, lòng Nguyên Tĩnh Vũ thật cao hứng. Chỉ là, nguyên nhân chính vẫn là phụ thân cùng huynh trưởng? Nguyên Tĩnh Vũ đột nhiên cảm thấy hần không quá hiểu rõ nàng. Lòng của nữ nhân này bao dung đến cỡ nào đây? Nếu như hần không có hiền danh, nếu Dụ Dương không đủ mạnh, nàng sẽ không phải ruộng bỏ gia tộc mình mà lựa chọn vương phi khác chứ?

Nhìn sắc mặt nàng có chút ảm đạm, hần bất giác cũng khó chịu. Nàng nhất định đang nhớ về gia đình bạc tình của nàng đi! Dịch thị là gia tộc hiền hách nhất trong các gia tộc ở Dụ Dương, đối với Dụ Dương vương rất tận trung, cũng rất được dân chúng kính yêu, thế nhưng hào nhoáng cũng chỉ là bề ngoài, chỉ có người sống ở trong mới biết nơi đó cũng ảm đạm không kém với những nhà dân nghèo túng, thậm chí còn hơn ...

Nghĩ tới đây, hần đột nhiên dùng sức đem cả thân thể nàng kéo vào trong ngực, miệng hung dữ nói: “Ý nàng là vì phụ không đủ anh tuấn? Hừ! Dối mặt cả Dụ Dương, không ai nói Bốn vương không ôn văn tuấn nhã, khí vũ hiên ngang, tác phong nhanh nhạy ...”

Dịch Khinh Nhan khúc khích cười mềm mại trong ngực hần, bất tri bất giác cười ra nước mắt. Nam nhân này, sao hần lại nhạy cảm chu đáo đến vậy? Ngực hần sao lại ảm áp như vậy, làm cho nàng sinh lòng tưởng nhớ? Lại nghĩ thời gian bọn họ ở cùng nhau cũng không dài, hần làm sao có ma lực giữ xuống hết tất cả những phòng bị của nàng đây?

Nhìn mỹ nhân trong ngực như cười đến rục rịch, hần chậm rãi thở ra một hơi, đoán là tâm tình của nàng có chút khá hơn đi! Thêm nữa, có lẽ hần đã tìm được phương pháp giải trừ phòng bị của nàng rồi.

“Khinh Nhan, nàng thật không thấy ta tuấn mỹ sao?” Nguyên Tĩnh Vũ sờ sờ cằm mình, chưa từng để ý qua tướng mạo của mình, thế nhưng lúc này lại quan tâm đến cái nhìn của nàng.

“Ân, tạm được đi!” Nàng khẽ cười đáp.

“Cài gì là tạm được?” Hần bất nhẫn trừng mắt nhìn nàng. Là do nàng ngược miệng nói sao, hay thật là tướng mạo hần không xứng với nàng?

Nàng từ trong ngực hần ngẩng mặt lên, dù khóe môi mỉm cười nhưng vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nói: “Lăng Tiêu các chúng ta chọn đệ tử, ngoại trừ tư chất được xem trọng nhất, còn có tướng mạo. Cho nên, nam nữ trong sư môn về mặt tướng mạo cũng tương đối xuất chúng, so với mấy sư huynh đệ kia của ta, người mặc dù không kém, nhưng cũng không như là tốt nhất.”

Nhìn mặt hần âm tình bất định, không biết lại đang nghĩ cái gì, nàng tiếp tục nói: “Nam nhân quan trọng nhất không phải là tướng mạo, mà là khí độ, người không cảm thấy sao? Chỉ có nam nhân mới trọng tướng mạo của nữ nhân, nếu như tướng mạo ta chỉ bình thường, người chắc cũng lười nhìn đến ta?”

Nguyên Tĩnh Vũ liền cười. Thì ra nàng đã thích hần đến mức này sao? Hần nhìn thẳng vào nàng, dù trong con người hàm chứa đầy sắc cười, nhưng cũng rất nghiêm túc nói: “Nàng muốn ta nói lời thật lòng sao? Nói thật là, nếu nàng quá xấu ta hần chỉ có thể thương thức tài hoa của nàng, không thể yêu nàng được. Nhưng chỉ cần không phải Dạ Xoa, mặc dù tướng mạo thường thường, ta cũng sẽ coi trọng nàng, còn là yêu nàng, chỉ là có thể tốn nhiều thời gian một chút. Dù sao thì sắc đẹp dễ kiếm, tri kỷ khó cầu.”

Nàng liếc hần một cái, điều này giống như lời nói thật. “Người cười cái gì?” Nhìn hần cười đến độ chả tốt lành gì, nàng tức giận nheo tay hần.

Nguyên Tĩnh Vũ vô cùng thích động tác thân mật này của nàng, dù nàng nheo có thật chút đau.

“Khinh Nhan, nàng nhớ: bất kể nàng biến thành hình dáng gì, bất kể bao lâu, lòng ta đều chỉ có một mình nàng!” Hần không cười nữa, nói vô cùng nghiêm túc.

“Thật sao ...” Nàng chột cười hạ xuống, nét cười không rõ.

“Nàng không tin tưởng ta?” Hấn cau mày giả vờ giận nói.

Nàng lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt lại tràn ý cười nói: “Ta đây có lẽ cả đời giữ nguyên hình dáng này, sẽ không có biến đổi lớn, cho nên làm cho người thất vọng rồi.”

Nguyên Tĩnh Vũ run sợ một hồi mới phản ứng được. Chỉ nghe hấn chặn chừ hỏi: “Nàng nói là ... nàng sẽ vĩnh viễn không già sao?”

“Nội công của Lăng Tiêu các không giống bình thường, nếu luyện đến tầng thứ tám, tướng mạo cũng không già đi nữa. Nói cách khác thì khi nào luyện đến tầng thứ tám, tướng mạo liền giữ nguyên vào thời điểm đó. Ta lúc mười chín tuổi thì luyện đến tầng thứ tám.” Nàng tươi cười, trên mặt rõ ràng có mấy phần đắc ý.

“Thiên a, xem ra ta thật đúng là nhật được tiên nữ.” Khó trách nhìn nàng cũng chỉ như bộ dáng mười tám mười chín tuổi. Kinh ngạc nhìn nàng, đầu óc hấn ngưng trệ. Mặc dù hấn không phải dạng háo sắc, nhưng vẫn không nhịn được đắc ý. Nữ tử như thiên tiên này, lại là thê tử của hấn! Chỉ là, sau này nàng sẽ không ghét bỏ vì hấn già đi chứ?

“Haha ...” Nàng cười, nhìn ý hấn chuẩn bị nói viết hết ở trên mặt, không khỏi làm nàng vui vẻ. Cười một trận, nàng cúi đầu nhỏ giọng nói: “Người đối với ta thế nào, ta liền đối với người như thế, chỉ cần người không ghét ta, ta cũng không ngại người ...” Đồng nghĩa, nếu hấn phản bội nàng, nàng cũng sẽ không mềm lòng.

Thật là một nữ tử vô cùng thông minh! Nàng nhất định biết hấn đối với nàng trong tình cảm có lẫn chút lợi ích đi. Vì vậy mới nói lời này. Chỉ là, tình cảm của hấn nếu không có suy tính, thì cũng không thực tế. Hơn nữa, trí tuệ cùng tài cán, cả thể lực trong tay nàng kia, không phải là một phần của nàng sao? Hấn yêu là yêu toàn bộ của nàng, tất cả của nàng ...

“Khinh Nhan, nàng ngồi lên người ta đi!” Chưa từng ngồi trên nóc nhà, đã lâu thật sự không thể nào thoải mái.

Nàng lắc đầu: “Chúng ta trở về đi!”

“Trở về nàng cho ta ôm sao?” Hấn hỏi.

Nàng trừng hấn.

“Vậy ở đây luôn đi! Không sao, nàng ngồi lên người ta, ta ôm nàng ngủ!” Hấn duỗi tay về phía nàng.

Nàng mang theo chút bất đắc dĩ nhìn hấn thật lâu, rốt cuộc thỏa hiệp nói: “Vậy cũng nên trở về đi!”

“Thật?” Hấn mặt mũi tràn đầy hưng phấn, lập tức lôi kéo nàng.

Hai người cùng nhau nhảy xuống từ lầu thượng tầng bảy cao chót vót, bay xuống đến ngọn cây của một gốc bạch quả thật cao, dừng một chút, hít một hơi, mượn lực từ nhánh cây, lần nữa bay xuống. Gió thổi nâng áo bào cùng tóc bọn họ, hai người thân thủ tuyệt đẹp, tay áo bông bành, nhẹ nhàng tiếp đất.

Bọn họ vệ trong sân núp trong bóng tối, nhìn một đôi bạch sắc nhân ảnh từ tầng bảy bay xuống, nhẹ nhàng phiêu dật, từ xa nhìn lại như một đôi tiên nhân từ trên trời giáng xuống ...

Bạn đang đọc truyện *Duệ Mẫn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 11: Bất Đắc Dĩ Giải Độc Giấu Mầm Tai Vạ

Sáng ngày thứ hai, Nguyên Tĩnh Vũ cùng Dịch Khinh Nhan vẫn ngủ thẳng đến khi bọn thị nữ đem dụng cụ rửa mặt bụng đến phòng ngoài phát ra tiếng vang rất nhỏ mới tỉnh lại. Dịch Khinh Nhan đỏ mặt, Nguyên Tĩnh Vũ mang theo nụ cười thỏa mãn ôm sát eo nhỏ của nàng: “Tối hôm qua ngủ ngon không?”

“Ừ.....” Khinh Nhan không có thói quen thân mật như vậy, muốn kéo tay của hấn ra, nhưng hấn thế nào cũng không chịu buông lỏng, cho nên nàng hơi giãy giụa.....

“Khinh Nhan, đừng động!” Nguyên Tĩnh Vũ mang vẻ mặt thống khổ.

Khinh Nhan nhìn hấn sắc mặt không tốt, gấp gấp hỏi: “Người làm sao vậy? Nơi nào không thoải mái?” Mới vừa rồi nhìn hấn còn rất tốt mà!

“Ta không sao, ta rất khỏe.....” Nguyên Tĩnh Vũ cố đè nén dự cảm bị nàng trêu chọc đang dâng lên, nuốt nước miếng một cái, hầu kết vừa động, hấp dẫn nói: “Khinh Nhan, để cho ta hôn một cái có được hay không?”

Dịch Khinh Nhan lờm một cái, phát hiện ánh mắt hắn dừng lại tại trên môi mình. Nàng vội vàng che môi của mình, thừa dịp hắn không để ý tránh thoát tay của hắn nhảy xuống giường.....

“Khinh Nhan.....” Nguyên Tĩnh Vũ bất đắc dĩ thở dài.

Khinh Nhan không quay đầu lại, phủ thêm áo khoác đi ra ngoài, chỉ nhẹ nhàng lưu lại một câu: “Chờ ta trở lại.....”

Nghe vậy, Nguyên Tĩnh Vũ lập tức lật người rời giường, phủ thêm áo khoác bước nhanh đi theo ra ngoài, bên có một nhóm lớn thị nữ, mang theo vô tận vui sướng lớn tiếng kêu lên: “Khinh Nhan, ta chờ nàng trở lại!”

Khinh Nhan đỏ mặt liếc hắn một cái, cũng không nói gì.

Sau khi dùng điểm tâm, Dịch Khinh Nhan ngồi lên trước xe ngựa hướng Vân Châu Nam An Thành.

Nam An Thành là một tòa thành đất phong ở phía Nam Dự Dương vương, thuộc quận hạt Quy Vân châu, cùng lãnh địa Nam Vương chỉ cách một con sông. Bởi vì không có chiến sự, Nguyên Tĩnh Vũ cho đòi Dịch Minh Thần trở về Duyệt Châu thương thảo đại sự, hôm nay trấn thủ Nam An Thành chính là phó tướng Triệu Thành Đại của Dịch Minh Thần. Nhưng hôm nay tình huống có biến, Dịch Minh Thần cũng muốn trở lại Nam An Thành bày bố phòng vệ, cho nên cùng nữ nhi cùng nhau lên đường. Dự Dương phụng mệnh theo Lưu Ngạn Phi đến Giang Nam cùng nghĩa quân kết minh, trên đường đi qua Nam An Thành, vì vậy cũng theo chân bọn họ cùng đi.

Dịch Minh Thần nhìn chung quanh không có thấy Lưu Ngạn Phi, kỳ quái hỏi Dự Dương: “A dương, sao không nhìn thấy Ngạn Phi tiểu huynh đệ? Không phải nói các ngươi cùng đi sao? Kỳ lạ, kể từ đêm hôm đó sau khi gặp qua một lần, ta liền không có gặp lại qua hắn. Ngươi biết lai lịch cùng hành tung của hắn không?” Dự Dương âm thầm buồn cười, nhưng vốn đã có chuẩn bị trước nên nửa thật nửa giả nói láo: “Thưa Dịch nguyên soái, Ngạn Phi huynh đệ nói hắn đang ở Nam An Thành chờ ta, không cùng chúng ta lên đường.

Về phần hành tung cùng lai lịch của hắn, chẳng lẽ Dịch thống lĩnh chưa cùng ngài nói qua?”

“Cái tiểu tử thú kia biết cái gì?” Dịch Minh Thần hừ lạnh một tiếng. “Ta vốn là còn tưởng rằng hắn mặc dù đầu óc không tốt chút nào, nhưng công phu xem ra cũng tạm được. Ai biết nếu đem so với Lưu Ngạn Phi, hắn liền rách giấy cho người ta cũng không xứng!”

Dự Dương cười ha ha, trong lòng mặc dù có chút cảm thấy buồn cười, nhưng mà đánh giá ông ta đưa ra thì thật đúng là không tốt. Dù sao chuyện này cũng không thể lừa gạt cả đời, Dịch nguyên soái sớm muộn sẽ biết.

Ba ngày sau, đoàn người ra roi thúc ngựa đã tới Nam An Thành.

Dịch Minh Thần trước tiên theo nữ nhi đi tế bái trước mộ mẫu thân nàng, sau đó lập tức trở về trong quân chuẩn bị nghênh chiến.

Mẫu thân của Dịch Khinh Nhan chôn cất ở trong một sơn cốc nhỏ phía Bắc thành Nam An, bên trong có một trang viên nhỏ, trước mộ cách đó không xa có một căn nhà nhỏ. Dịch Khinh Nhan phân phó hộ vệ đồng hành cùng thị nữ toàn bộ ở tại trong trang viên, nàng chỉ định một thị nữ thân cận mỗi ngày đem thức ăn đưa đến bên một căn phòng nhỏ, ra lệnh những người khác không có lệnh truyền thì không được đi vào.

Mọi người mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng nếu phu nhân đã phân phó như vậy, bọn họ cũng chỉ có thể nghe lệnh. Lúc này, bọn họ chợt nhớ tới trước khi đi Vương gia có dặn dò, lúc ấy bọn họ liền cảm thấy mệnh lệnh của Vương gia có chút kỳ quái, nói cho dù phu nhân muốn họ làm gì, họ đều không được làm trái ý hoặc nói lung tung, chỉ cần phục tùng là được. Chẳng lẽ Vương gia có dự kiến trước? Bây giờ nghĩ lại, Vương gia bận chuyện nhiều như vậy, làm sao sẽ nhích chút thời gian tự mình dặn dò họ những việc này đây?

Dịch Khinh Nhan đợi ở trước mộ suốt một buổi tối, ngày thứ hai vừa rạng sáng liền rời đi. Trước khi đi nàng nhìn thấy một bó hoa tươi trước mộ mẫu thân, nói rõ người của Vương gia phái tới đã đến. Nàng vốn định cùng người kia đối mặt, nhưng rốt cuộc không có tìm được người. Trong lòng nàng có chút nghi ngờ, lấy võ công của mình, chung quanh có người đến nàng đều có thể cảm thấy. Chẳng lẽ người tới có võ công thắng được mình? Suy nghĩ một chút lại cảm thấy rất không có khả năng, cuối cùng cũng chỉ có thể đem các loại nghi ngờ để ở trong lòng.

Sáng sớm, trên bờ sông sương trắng mịn mờ, một nhóm hơn mười người Dự Dương đang đợi Lưu Ngạn Phi đến.

Dịch Minh Thần cùng Triệu Thành Đại cũng chạy tới tiễn hành, dĩ nhiên, trong lòng Dự Dương rất rõ ràng, bọn họ chỉ là muốn trông thấy con người thần bí – Lưu Ngạn Phi.

Phong trần mệt mỏi, Lưu Ngạn Phi ở sáng sớm đứng giờ đến bờ sông, Dịch Minh Thần cùng hắn hàn huyên mấy câu, sau đó giới thiệu Triệu Thành Đại cùng hắn quen biết, rồi sau đó lại đưa bọn họ lên thuyền rời đi.

Trong khoang thuyền, Dự Dương hướng Lưu Ngạn Phi hành lễ lần nữa.

Lưu Ngạn Phi khiến Dự Dương ngồi đối diện mình, nói: “Nếu chúng ta đã ra bên ngoài, chúng ta lại phải che giấu thân phận, những thứ tục lễ này thì miễn đi, về sau huynh đệ chúng ta tương xứng, tránh cho sinh thêm sự cố.”

Dụ Dương gật đầu một cái, chấp tay nói: “Như thế, Dụ Dương mạo phạm.”

Lưu Ngạn Phi đối với Dụ Dương rất hài lòng, tiểu tử này còn trẻ tuổi tướng mạo thanh tú, xem ra bộ dạng yếu đuối, trên mặt thậm chí còn thường xuyên mang theo chút ngưng ngưng, nhưng năng biết võ công của hắn cũng không kém, nếu Nguyên Tĩnh Vũ đã đem chuyện quan trọng như thế giao cho hắn, đã nói lên hắn là người vẫn võ toàn tài, và lại đối với Dụ Dương Vương rất trung thành.

Sau khi vượt sông, theo Dịch Kinh Nhan cho địa chỉ cùng yêu cầu, Dụ Dương đem hơn mười người thủ hạ tất cả đều phái đi ra thành lập điểm liên lạc mới, tự mình một người đi theo Dịch Kinh Nhan. Điểm liên lạc mới cùng Dụ Dương thì ra là điểm liên lạc hoàn toàn không có liên lạc, Dụ Dương hiểu, Dịch Kinh Nhan cũng mơ hồ có chút ý tứ tránh hiềm nghi.

Dịch Kinh Nhan mang theo Dụ Dương trực tiếp đi tới thủ phủ Hưng Châu Cẩm Đồ phía bắc Nam Vương Dục Châu Tây Linh thành, ở trong một khách sạn nhỏ đưa ra tin tức, khiến người phụ trách các nơi tới Tây Linh thương nghị chuyện quan trọng trước. Rồi sau đó, nàng liền đi mấy Châu Phủ xung quanh, thứ nhất thị sát các nơi huấn luyện nghĩa quân, thứ hai vì những dân chúng cùng khổ xem bệnh chữa trị.

Hôm nay tình thế của nghĩa quân Giang Nam cũng không quá tốt. Trước kia Nam Vương vì không muốn gây tổn hại thực lực bản thân, từng hướng nghĩa quân chiêu an, Dịch Kinh Nhan cũng đồng ý chiêu an, cũng nhanh chóng giải tán nghĩa quân, khiến Nam Vương không thể làm gì. Hắn cũng không thể đem tất cả thanh niên trai tráng cùng dân chúng cũng tru diệt chứ? Như thế bình an vô sự qua một hai năm, Giang Nam lần nữa gặp tai họa, Nam Vương cứu trợ vô lực, nghĩa quân liền lần nữa xông ra, cũng nhanh chóng chiếm lĩnh rất nhiều thành trấn, qua phân phát kho lúa của quan thương cùng với hào môn thế gia, chờ đợi quân Nam Vương vừa đến, mọi người lại toàn bộ tan vào trong dân chúng. Bất kể dân chúng cũng không làm nên chuyện gì, nhưng tướng lĩnh nghĩa quân bọn họ lại bắt không được, như thế cũng đành phải không giải quyết được gì. Nhưng trong lòng Dịch Kinh Nhan hiểu rất rõ, Nam Vương không dễ buông tha nàng, hơn nữa hôm nay cũng coi như nhìn hiểu, bất bình nhất định nội loạn, làm sao Có thể nói đến chuyện tranh đoạt thiên hạ? Nàng đoán chừng Nam Vương sẽ rất nhanh ra tay với nghĩa quân. Chỉ là không biết hắn định sẽ đối phó nghĩa quân như thế nào? Là thiết kế mưu bắt tướng lĩnh của nghĩa quân hay là muốn giơ cao dao mổ làm náo động khu vực này, đem toàn bộ thanh niên trai tráng ở đây tru diệt?

Bình thường khi lên đường thì Dịch Kinh Nhan đều dịch dung thành bộ dáng của Lưu Ngạn Phi, đến chỗ ở nghĩa quân mới thuận tiện đối lại thân phận nữ nhi, mang theo tấm mặt nạ bạc đặc chế, nghiêm nhiên chính là Ngân Diện Thánh nữ danh chấn giang hồ. Mặc dù đã giả làm vợ người ta, nàng vẫn không búi tóc, trên đầu chỉ một cây ngọc trâm cố định búi tóc, một đầu tóc đen như tơ gấm tung bay phía sau, một thân áo trắng xuất trần thoát tục, hợp với thân ảnh

cao gầy mảnh khảnh của nàng, giống như Thiên nữ hạ phàm. Dụ Dương nghe lãnh tụ nghĩa quân cũng tôn xưng nàng là thần nữ, từng hán tử thô lỗ đến trước mặt nàng đều cực kỳ cung kính, liền biết lời đồn đãi không uổng, nàng quả nhiên thực là thủ lĩnh nghĩa quân! Không phải chỉ để bày biện lung lạc lòng người, mà là chân chính làm cho trên trăm vạn nghĩa quân vui lòng phục tùng! Một nữ nhân mềm mại như thế, làm sao sẽ trở thành lãnh tụ của vài chục vạn nghĩa quân chứ? Sau lưng chỉ sợ cũng có vô số chuyện kinh tâm động phách đi!

Những ngày này, bọn họ bốn ba khắp nơi, ngay cả hắn là đại nam nhân cũng có chút không chịu nổi, mà nàng thần sắc lại vẫn như thường, bất kể điều kiện gian khổ cỡ nào, vẫn không có một chút nhíu mày. Có thể lấy được cô gái như vậy làm vợ, có nàng tương trợ tranh giành thiên hạ, chỉ sợ là Vương gia đã tu luyện phúc khí mấy đời.....

Dịch Kinh Nhan mang theo Dụ Dương đi chung quanh đảo nguyên Giang Chữ ở Tây Linh, vòng vo hơn mười ngày sau, lần nữa trở lại biệt viện Vu Linh các Thành Tây, chờ thủ lĩnh nghĩa quân các nơi tới trước thăm viếng thần nữ, thuận tiện thương thảo chuyện liên hiệp với Dụ Dương vương. Mới vừa ở biệt viện, không ngờ rằng mới ngày thứ hai đã có người đến tìm Dịch Kinh Nhan. Dụ Dương biết người này, lúc lần đầu tiên nhìn thấy phu nhân từ xa, hắn đã thấy qua nam tử trẻ tuổi anh tuấn này, hắn là phu nhân của sư huynh đi!

Vương gia cũng đã đặc biệt thông báo phải chú ý chuyện của người này cùng phu nhân, cho nên chờ sau khi bọn họ ra cửa, hắn từ phía xa cũng vội vàng đi theo.

Được phép Dịch Kinh Nhan cùng Lâm Kinh Vân, lại ý mình có võ nghệ cao cường, không có chú ý, hoặc giả chỉ Dụ Dương cũng cho mình là cao thủ theo dõi, tựa hồ Dịch Kinh Nhan cùng Lâm Kinh Vân vẫn luôn không có phát hiện mình có người sau lưng đi theo. Nhưng, ra khỏi thành không lâu sau, Dụ Dương liền gặp phải phiền toái.

Chương thứ mười một: bắt đắc dĩ giải độc giấu mầm tai vạ (hạ) Hắn từ xa thấy phu nhân và người họ Lâm đó xuyên qua một mảnh vườn hoa tiến vào một rừng cây, nhưng là thời điểm mình đi tới mới phát hiện các cánh hoa kia có vấn đề. Mới vừa đi xa khoảng mười trượng trở lại, hắn có cảm giác đầu óc choáng váng, đau đớn, cả người vô lực, trong lòng mơ hồ hiểu, hơn phân nửa là những thứ phấn hoa này có độc. Hôm nay hắn tiến cũng không được, lui cũng không xong, nhưng trong lòng quyết cường không chịu nhận thua, cho nên tiếp tục đi về phía trước. Hắn nghĩ, chỉ cần trước tiên qua khỏi vườn hoa này là được. Hắn quan sát cẩn thận cánh hoa,, chính là tự nhiên,

như vậy chung quanh đây nhất định có thực vật tương khắc với nó, nói không chừng liền ở trong rừng cây trước mặt. Chờ hắn rút cuộc leo ra khỏi vườn hoa vào đến rừng cây, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, trước mắt liền lập tức

tối đen, hôn mê bất tỉnh.

Lúc Dụ Dương lần nữa tỉnh táo lại thì đã trắng lên đỉnh đầu rồi, hắn cảm giác khôi phục mấy phần hơi sức, đầu óc cũng thanh tỉnh chút. Hắn biết hoa độc trong mình đang tan đi, nhưng quả đáng tiếc chính là đem phu nhân đánh mất.

Dụ Dương từ từ chống thân thể đứng lên, hướng nhìn nhìn bốn phía,

đáng tiếc không nhìn thấy đường. Ánh trăng chiều nay thật ra thì rất tốt,

nhưng quá đáng tiếc chính là cánh rừng này quá rậm rạp, chỉ có chút

ít ánh trăng xuyên qua. Hắn đi về phía trước mấy bước, không có tìm được, ngược lại thật vất vả tích góp từng tí một một chút hơi sức lại tựa hồ như muốn dùng hết.

Suy nghĩ một chút, hắn liền dựa vào bên cạnh một cây đại thụ từ từ ngồi

bệt xuống trên đất, hắn quyết định chờ trời sáng rồi đi tiếp. Đến lúc đó độc trên người của hắn cũng bớt đi!

Mới vừa ngồi dưới đất, hắn liền vui mừng mà phát hiện có một bụi rậm rạp những dây mây quấn quanh những cây đại thụ, bên trên đó còn có những quả dại. Mặc dù không thấy rõ đây rốt cuộc là thực vật gì, nhưng trong mũi lại ngửi thấy một loại hương vị trái cây ngào ngạt. Hắn tự tay lấy xuống mấy trái, đưa lên mũi ngửi ngửi, thử dò xét tính tha một trái vào trong miệng. Hàm răng nhẹ nhàng cắn vào vỏ trái cây, liền có hương vị ngọt ngào nước trái cây tràn đến giữa răng môi. Thật là đương lúc khó khăn thì ăn gì cũng thấy ngon !

Chỉ chốc lát sau, hắn liền ăn sạch sẽ đến cả quả dại cuối cùng, đồng

thời kinh dị phát hiện đáy lòng dâng lên một luồng khí nóng, tựa hồ cả

người đều có sức lực rồi. Hoa độc trên người của hắn thật sự đã được giải? !

Dụ Dương cao hứng đi ra khỏi rừng cây, ánh trăng càng thấy trong sáng, chỉ thấy phía trước là một mảnh thung lũng, xa xa nhìn lại giống như một hồ lô lộn ngược ở giữa sơn cốc, trước mắt hắn vị trí địa phương chính là đáy hồ lô, lại thấy miệng hồ lô xa xa kéo dài đến mặt đông núi lớn. Cả thung lũng rất bằng phẳng, có lẽ do người quản lý, hắn nhìn chung quanh, gần đó trồng đầy được thảo, trong lòng suy đoán nơi này hẳn là nơi trồng trọt dược liệu sư môn của Dịch

phụ nhân. Mượn ánh trăng trong sáng hắn tỉ mỉ tìm kiếm, quả nhiên ở phía bắc trên sườn núi phát hiện mấy gian nhà lá.

Hắn lặng lẽ đi tới, phát hiện trong phòng cũng không có người.

Chẳng lẽ phụ nhân đã rời đi? Cho tới nay nàng nhất định không phải rời đi đường này, nếu không sẽ phải phát hiện mình mới đúng.

Suy nghĩ một chút, hắn quyết định chờ sau khi trời sáng hãy tìm đường đi tiếp nữa.

Đẩy cửa đi vào trong túp lều, hắn nghe thấy được một mùi thuốc nồng nặc.

Không có chút đèn, hắn quyết định ở trên mặt đất tĩnh tọa nghỉ ngơi một lúc. Mới vừa ngồi xuống, hắn đột nhiên phát hiện tâm tình mình có

chút phiền não, thế nào cũng không an tĩnh được, thân thể cũng càng ngày càng nóng, thật là muốn..... Thật là muốn tìm nữ nhân để phát tiết.

.....

Dịch Kinh Nhan cùng Lâm Kinh Vân đến phòng thuốc bí mật của sư môn tra xét kiểm nghiệm thuốc hắn mới nghiên cứu chế tạo xong, thương lượng có nên phân phát ra ngoài để tiêu thụ với số lượng lớn hay không. Sư huynh thí nghiệm luyện ra được thành công lại thuốc mới làm cho Kinh Nhan xúc động rất lớn, nàng nghĩ dù sao cũng đã đến đây rồi,, không bằng thuận đường lấy mấy vị thuốc mang về biệt viện mình thí nghiệm thử, ngoài ý muốn tại trong phòng thuốc phát hiện dấu vết người ngoài đã tới. Nàng nhớ hôm qua sau khi ra cửa từng phát hiện

Dụ Dương theo dõi, cho nên cố ý dẫn hắn đến biển hoa mê cung kia, chẳng lẽ hắn lại có thể thuận lợi đi tới đây? Phấn hoa mê ly tiêu tán là

thuốc chủ yếu dùng để luyện chế thuốc mê, mê tính rất mạnh.

Ngưng thần nghe một lát, nàng đi vào phòng trong rừng cây phía Tây.

Xa xa, nàng liền nhìn đến một bóng người trên mặt đất giãy dụa, dáng vẻ tựa hồ rất khó chịu.

“Dụ Dương?” Nàng nhanh chóng chạy như bay đến, định dìu đứng dậy,

“Ngươi làm sao vậy? Trúng độc?” Trong sơn cốc này có trồng rất nhiều độc thảo !

Dụ Dương nghe được thanh âm của Dịch Kinh Nhan, đầu óc lập tức tỉnh táo lại, vội vàng lăn một vòng trên mặt đất, đem dáng vẻ chật vật của mình trốn trong bụi cỏ. “Không nên tới, phụ nhân, người, người không cần lo cho thuốc hạ.....”

Lời tuy nói như thế, trong đầu hắn lại lập tức hiện ra Dịch Kinh Nhan

dung nhan tuyệt thế, thế nào cũng vung không đi.

Dịch Kinh Nhan càng phát ra nghi ngờ, bóng dáng mau lẹ của nàng lập tức đã đến bên cạnh hắn. Nhìn dáng vẻ hắn chật vật, nghe trong không khí có mùi tanh là lạ, nàng đại khái đoán được tình huống trước mắt của hắn. Dịch Kinh Nhan lập tức đỏ mặt, vẻ mặt cũng có chút cảm xúc bất an. Mặc dù

hành y nhiều năm, nàng dù sao vẫn là nữ nhi chưa biết mùi đời. Nhưng, nhưng cũng không thể bỏ mặc hắn như thế?

Mấy phen do dự, nàng vẫn ngồi xỏm người xuống, cẩn thận nắm lên

một cái tay của hắn bắt mạch cho hắn.

“Úm.....” Dục Dương một tiếng than nhẹ, tựa hồ không nhận được lửa dục trong nội tâm chạy chồm như ngựa hoang, thế nhưng vươn tay ra muốn vuốt ve nàng. “Phu nhân..... Phu nhân.....”

“Ngươi.....” Dịch Khinh Nhan tức giận trừng mắt liếc hắn một cái,

ngón tay thon dài nhanh chóng phát qua huyết mạch của hắn.

Làm thế nào đây? Nhìn dáng vẻ thống khổ của Dục Dương, nàng khổ khổ suy tư, chợt nhớ tới ngày trước lúc sư phụ giảng giải phương pháp chế độc giải độc cho nàng có đề cập tới một chút phương pháp, lại hồi tưởng lại “Sách” mà ngày đó rời khỏi sư môn về nhà lập gia đình lúc sư phụ cho nàng.....

Mấy phen do dự, nàng rốt cuộc quyết định. Hôm nay không còn cách nào, cũng đành phải đem danh tiết ném đi một bên.

Chỉ thấy nàng chợt dồn dập tại trên người của hắn điểm mấy huyệt vị,

cúi đầu thế nhưng cúi xuống giày của hắn vớ, nhấn mấy huyệt vị trên lòng bàn chân của hắn.

Dục Dương cảm giác mình sắp bị dục hỏa đốt cháy chết rồi, ngón tay mảnh khảnh của nàng thật giống như đang đốt lửa, hắn cảm giác toàn thân mình cũng bốc cháy lên, máu cả người cũng sôi trào, hơn nữa hạ thân sưng to đến mức khó chịu, giống như muốn nổ tung lên.....

Chợt, tay của nàng cách hắn đã sớm ướt nịch không chịu nổi quần dài nắm

dục vọng của hắn, rồi sau đó cắn chặt môi lên xuống khuấy động mấy cái, hắn liền gầm nhẹ một tiếng, hoàn toàn bộc phát ra.....

Dịch Khinh Nhan ngay sau đó đứng dậy nhảy ra mấy bước, đưa lưng về phía hắn

nói: “Quên chuyện này đi!” Rồi sau đó, liền nhanh chóng biến mất ở trong rừng cây.

Gần tối, Khinh Nhan ngồi ở trước nhà trên cỏ xem mặt trời lặn. Lửa

đỏ mặt trời từ từ rơi xuống, ánh sáng tàn cho trên sườn núi Cửu Vĩ Thảo chiếu xuống một tầng sương lấp lánh màu vàng rực rỡ, khiến loại cỏ dại tầm thường từ trước đến giờ cũng có mấy phần sắc thái diễm lệ. Nàng tiện tay rút một cây đuôi chó, ngậm ở trong miệng, hàm răng nhẹ nhàng khể cắn, đầu lưỡi liền nếm đến một mùi nhàn nhạt của hương cỏ. Nàng nhìn đám cỏ đuôi chó lay động không ngừng dưới chân mình, trong lòng lại nghĩ tới nếu là ở năm mất mùa, đây chính là đồ lót dạ rất tốt! Ừ, vẫn là suy nghĩ muốn những thứ như thế này tốt đẹp, vốn dĩ nàng là nên đưa mắt nhìn xa mới đúng, cứ mãi tính toán chi li tư

tình nữ nhi sao được?

Lúc này, sau lưng chợt truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm chạp.

Nàng xoay người, thấy Dục Dương một thân áo bào trắng cúi đầu từ từ đi về phía nàng.

Bộ y phục này vốn là của một vị sư đệ ở nơi đây, Dục Dương mặc ở trên người vừa ngắn lại vừa chặt, lại đem vóc người mỏng manh của hắn hoàn toàn để lộ ra. Trước kia vẫn không có nhìn hắn mặc quần áo khác ngoại trừ màu lam, thì ra là hắn mặc quần áo màu trắng thế nhưng có vẻ như thế lạnh nhạt

yên tĩnh, thật giống như suối nước róc rách chảy xuôi trong sơn cốc, lại

tựa như giọt sương mới trên lá trúc sau cơn mưa.

“Đa tạ phu nhân!” Dục Dương chậm rãi ngẩng đầu lên, nhưng mới vừa tiếp xúc được khuôn mặt của nàng liền khẩn trương cúi đầu, hai gò má đỏ bừng cháy bỏng.

“Không phải đã bảo ngươi quên chuyện này sao?” Khinh Nhan vội vàng quay đầu lại, tiếp tục xem trời chiều dưới núi, trên mặt cũng có chút lúng túng. Đã nói không nên nhớ đến, hắn làm gì còn phải nhắc nhở nàng.....

“Xin phu nhân yên tâm, tự thuộc hạ sẽ không đem việc này hướng người thứ ba nhắc tới.....” Nhưng hắn sẽ khắc trong tâm khảm cả đời. Lần đầu tiên hắn coi tánh mạng của nữ nhân như tánh mạng của mình, nàng cũng sẽ là nữ nhân duy nhất hắn ghi tạc trong lòng.....

“Trở về đi thôi!” Dịch Khinh Nhan chợt đứng dậy, về trong phòng lấy một cái túi đồ, rồi sau đó lấy tốc độ hắn có thể đủ đuổi theo nhanh nhanh chóng bay nhanh ra khỏi sơn cốc.

Q.1 - Chương 12: Chương Thứ Mười Hai

Trở lại trong thành thì đã quá nửa giờ Tuất, từng ngọn đèn dầu cũng nhá nhem thấp lên, trên đường thỉnh thoảng còn có vài người đi đường vội trở về nhà, vô cùng vắng lặng. Dừng khinh công bất tiện, hai người một trước một sau cách nhau một trượng bước nhanh về chỗ trọ.

Vừa tới cửa liền nghe một tiếng: “Tiểu muội!”

Hai người dừng chân, chỉ thấy một người từ bên trong bóng đèn bước ra. Người này thân hình cao lớn khôi ngô, mặc áo khoác đen, lộ ra chút ống tay áo trắng khoáng đạt, bởi vì đưa lưng về phía mấy ngọn đèn dầu, loáng thoáng trông như mắt to mày rậm từng nét khắc trên khuôn mặt, lại không thấy rõ nét mặt.

“Đại ca!” Dịch Khinh Nhan có chút kinh ngạc, nhưng ngay sau đó liền vui mừng bước nhanh lại, “Đại ca sao lại ở chỗ này?”

“Nghe nói muội trở lại, đúng lúc ta không có việc gì, nên tới xem một chút!” Hắc y nhân ngữ khí ôn hòa, không nhìn cũng có thể cảm nhận ý cười trên khóe môi hần. Dứt lời, ánh mắt hần lướt qua Dịch Khinh Nhan, nhìn Dục Dương sau lưng nàng, dường như vô ý dò hỏi: “Vị huynh đài này là ...”

“A...” Dịch Khinh Nhan lúc này mới nhớ tới Dục Dương, vội vàng giới thiệu: “Đây là bằng hữu của muội, Dục Dương, tạm thời cùng muội làm một ít chuyện.” Rồi sau đó, nàng hướng Dục Dương giới thiệu: “Vị này là nghĩa huynh của ta, Hàn Nhượng Vân, Hàn công tử.”

Hai người ôm quyền làm lễ, khách sáo nói vài câu, nhân cơ hội cần thận đánh giá đối phương.

Sau đó Dịch Khinh Nhan muốn mời Hàn Nhượng Vân cùng dùng bữa tối. Hàn Nhượng Vân nhẹ nhàng gật đầu, rất vui vẻ.

Nơi này là biệt viện của Lăng Tiêu các ở Dự Châu, vị trí vắng vẻ, bề ngoài tưởng như là một viện bình thường, nhưng bên trong được bài bố rất tinh xảo.

Hàn Nhượng Vân trước đây có từng đến mấy lần, nên quản gia cũng biết hần. Sau giữa trưa hôm nay, hần cũng từ quản gia mới biết được nàng đi ra ngoài, không biết khi nào trở lại, nên hần vẫn đứng ở cửa đợi nàng.

Quản gia đi xuống sắp xếp bữa tối, ba người tạm ngồi uống trà ở phòng khách.

Dịch Khinh Nhan với Dục Dương vốn có chút lúng túng, may mắn có thêm một người ở đây, nhưng đàm tiếu chuyện phỉm vẫn không được tự nhiên.

Nhất thời chán ngắt, Hàn Nhượng Vân mấy lần giơ mắt quan sát thần sắc Dịch Khinh Nhan, trong lòng muốn nói, nhưng không biết mở miệng thế nào.

Dịch Khinh Nhan sao lại không rõ? Vì vậy cười hỏi: “Đại ca có chuyện cứ nói thẳng, nơi này không có người ngoài.”

Hàn Nhượng Vân nhìn Dục Dương một cái, chần chờ nói: “Thoắt cái đã ba năm, tiểu muội tuổi cũng không còn nhỏ, lần này ... muội có ý định.. Chỉ sợ chúng ta sau này gặp ...”

Mặc dù lời nói không đầu đuôi, nhưng loáng thoáng vẫn nghe ra được chút ý tứ, lại nhìn thấy thần sắc của Hàn Nhượng Vân, Dục Dương lập tức đoán ra được đại khái, bất tri bất giác, trong lòng sinh ra địch ý với Hàn Nhượng Vân.

Nụ cười trên mặt Khinh Nhan cứng lại, nhìn Dục Dương một chút. Dục Dương vốn định làm tròn trách nhiệm ở lại giúp Vương gia thám thính, nhưng không cách nào đối mặt với ánh nhìn của Dịch Khinh Nhan, đành lấy cớ thân thể mệt mỏi về phòng nghỉ ngơi.

Dịch Khinh Nhan vốn thông minh, mấy năm nay được mấy vị sư huynh ái mộ, sao lại không biết tâm ý của vị đại ca kết nghĩa này? Chỉ là khi mới kết bái thì tuổi quá nhỏ không biết gì, sau khi trưởng thành lại lo lắng chuyện nghĩa quân, rất ít suy tính đến chuyện cả đời của mình, cuối cùng lại quyết định tuân theo ý phụ thân vào Dự Dương vương phủ làm trắc phi, xem như tương kế tựu kế đem mình kiếm đường ra cho nghĩa quân. Nàng biết mình đã không có tư cách bàn đến chuyện tình cảm, nên phải cùng đại ca nói rõ ràng.

Dĩ nhiên là không thể nói thật với đại ca, là nàng yêu người khác đi! Không đứng trước mặt Dục Dương, cũng mất đi vài phần bản tâm cùng lúng túng, nhớ đến đoạn thân mật trước khi chia tay Nguyên Tĩnh Vũ, trên mặt tự nhiên có mấy phần e lệ: “Đa tạ đại ca quan ái, hai tháng trước tiểu muội đã gả làm vợ người ta, chỉ chờ đến Bách Hoa Hội lần này bẩm báo cho sư môn ...”

“.....” Hàn Nhượng Vân kinh ngạc há hốc nhìn Dịch Khinh Nhan, một hồi lâu mới khôi phục được, miễn cưỡng cười nói: “Vây sao? Không nghĩ chi mới nửa năm không gặp, muội đã lập gia thất Chuyện lớn như vậy... cũng không nói với đại ca một tiếng ... Vị huynh đài này vội vàng, quà tặng cũng không có chuẩn bị kịp, rượu mừng cũng không có uống ...”

Dịch Khinh Nhan không dám nhìn vẻ mặt của Hàn Nhượng Vân, chỉ nghe lời nói của hần không liền mạch, cũng hiểu được khiếp sợ cùng đau đớn của hần. Nàng muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn hạ quyết tâm: “Vốn là ... cũng không tính thật sự gả cho hần, cho nên cũng chỉ nói với sư phụ một tiếng,

không thông báo cho sư môn, cũng không có nói cho đại ca ...” Mấy năm qua Hàn Nhượng Vân chờ đợi nàng, nàng tự nhiên hiểu tình ý của hắn. Nhưng trong lòng nàng, vẫn xem hắn như thân ca của mình. Cũng chính vì vậy mà khi Hàn Nhượng Vân lần đầu đề cập đến hôn sự của nàng thì nàng đem môn quy ra nói cho hắn nghe, hắn đã có ba người thê thiếp, năm hài tử, sau đó lại dụng tình cảm huynh muội, không đề cập đến chuyện này. Hôm nay hắn nhắc lại chuyện này, cũng là lo lắng nàng sẽ lập gia thất khó gặp gỡ hơn chứ?

Nén lại tâm tình, thần trí Hàn Nhượng Vân lập tức lại thanh minh, ngay sau đó nghi ngờ hỏi: “Thế nào? Chẳng lẽ hôn phu của tiểu muội lại không phải là người trong sư môn của muội?”

“Ừ ...” Dịch Kinh Nhan hơi gật đầu một cái, nhẹ giọng nói: “Hắn đã có bảy tám thê thiếp, vì vậy muội cũng không có ý định thật sự gả cho hắn. Nhưng là ... hắn có ân cứu mạng của muội, liền nhớ mãi không quên, bất chấp quy củ, thế sau này toàn tâm toàn ý đối đãi với muội, sẽ không có nữ nhân khác ... Cho nên muội mới đáp ứng hắn sau mới hỏi bả sư môn ...”

“Như vậy ... cũng được sao?” Hàn Nhượng Vân tức giận gần như quên hô hấp, cố gắng nín một hơi, một câu ngắn ngủn nói nửa ngày mới được, chẳng những hỏi nàng, cũng như đang hỏi chính mình.

Dịch Kinh Nhan thấy tay hắn nắm chặt thành quyền, bởi vì dùng sức mà ngón tay trắng bệch. Nàng hiểu tâm tình hắn, nhưng chỉ có thể nói xin lỗi với hắn. Chuyện tình cảm không chỉ cần cơ hội, mà còn cần duyên phận. Bọn họ không phải là không có cơ hội, mà là không có duyên với nhau, cho nên họ gặp nhau, hiểu nhau nhưng không cách nào yêu nhau.

“Đại ca ... ngươi không sao chứ? Thật xin lỗi ... Nếu như đại ca không chê muội muội này, thì Kinh Nhan vĩnh viễn là muội muội của huynh.” Trong thâm tâm, nàng không muốn mất đi vị huynh trưởng này.

“Ta ... ta không sao.” Hàn Nhượng Vân thu hồi ánh mắt đau thương, hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng cười nói: “Tiểu muội lập gia thất, đại ca nên cao hứng mới phải, ta chỉ là ... chỉ là có chút giận mình. Không biết nam nhân nào có phúc khí làm muội phu của ta? Lấy tài mạo của muội, người tầm thường sao có thể xứng? Hắn ... phải là một đại anh hùng chứ?”

Chương thứ mười hai (hạ) Anh hùng sao? Nói lại thì hắn không tính là đại anh hùng gì? Võ công không đủ tốt, thể lực cũng không phải cường đại nhất, trước mắt cũng chưa có thành tựu gì lớn. Nàng sao lại coi trọng hắn đây? Nghĩ đến Nguyên Tĩnh Vũ, Dịch Kinh Nhan không khỏi có chút mê mẩn. Gần một tháng không gặp hắn, trong lòng nàng có chút nhung nhớ. “Hắn ... đại ca chắc cũng nghe qua tên hắn, cũng không phải đại anh hùng gì ...”

“Đến tột cùng là người nào?” sắc mặt Hàn Nhượng Vân chợt trầm xuống, những suy nghĩ trước đây không xem trọng chợt tràn vào đầu hắn. Muội muội của hắn không phải là nữ tử giang hồ bình thường, trong tay nàng nắm trăm vạn nghĩa quân! Người nào có tam thê tứ thiếp mà vẫn lọt vào được mắt nàng? Nếu như người nàng nói là vương một phương thì ...

“Dụ Dương vương, Nguyên Tĩnh Vũ.” Dịch Kinh Nhan mở miệng, mang theo vài phần nặng nề nói ra cái tên này. Nàng có thể giấu diếm người khác, lại không thể giấu đại ca. Đại ca không những cứu tính mạng nàng, còn giúp nàng vào lúc khó khăn nhất, hắn thậm chí còn phản bội gia tộc mình. Trong lòng nàng, trừ sư phụ, trong mấy năm này đại ca chính là người thân nhất. Chỉ là, đại ca xuất thân là danh gia vọng tộc Nam Vương, về sau khó tránh khỏi đối địch ...

Chỉ mong ngày đó đến chậm một chút!

“Hắn?” Hàn Nhượng Vân có chút khiếp sợ, nhưng lại lập tức thoải mái. Đương kim đại thiên vương của bảy nước hiện giờ, thế hệ trẻ có Dụ Dương vương Nguyên Tĩnh Vũ, Trung Châu Nghệ An Vương Tiêu Dật Phi là có tài cán, nghe được Nghệ An vương không thích nữ sắc, hắn vốn cho là nàng sẽ chọn Tiêu Dật Phi ...

“Đại ca.” Dịch Kinh Nhan chợt đứng dậy, chầm rãi tới trước mặt Hàn Nhượng Vân, tự tay châm một tách trà, quỳ hai gối xuống đất nói: “Đại ca, tính mạng tiểu muội là do đại ca cứu, mấy năm nay mỗi khi có nguy nan đều có đại ca dốc sức tương trợ, trong lòng tiểu muội, người còn thân hơn cả huynh trưởng. Tiểu muội tự biết thật có lỗi với đại ca, nhưng trong lòng vẫn vọng tưởng mấy phần thân tình này. Nếu như đại ca còn vẫn muốn muội muội này, xin đại ca uống tách trà này đi!”

Hàn Nhượng Vân kinh ngạc nhìn Dịch Kinh Nhan, nắm thật chặt tay ghế, mu bàn tay nổi đầy gân xanh, ngón tay lại trắng bệch, không một chút huyết sắc ...

Tựa hồ thật lâu, lại như tựa hồ hắn chỉ do dự trong chốc lát, hắn cuối cùng vẫn run rẩy tiếp nhận tách trà này.

Cho đến khi hắn nhắm mắt uống hết chén trà, mới thở ra một hơi thật dài. Cho dù tương lai thế nào, hắn vẫn không đành lòng làm nàng thất vọng a! Chỉ mong bọn họ không có ngày phải đối địch kia ...

“Đại ca, cảm ơn huynh!” Dịch Kinh Nhan không nhịn được lệ nóng quanh mắt.

Nghĩa quân các nơi lần lượt đến, Dịch Kinh Nhan giới thiệu Dụ Dương cho bọn họ, nói đơn giản một chút chuyện muốn cùng Dụ Dương vương hợp tác. Các thủ lĩnh vốn không nhiều hiểu biết, đối với Dụ Dương vương không rõ lắm, chỉ nghe theo lời đồn đại, Dụ Dương vương tạo nhả lịch sự, yêu dân như con. Không phải nịnh người, mà quan trọng nhất bọn hắn tin tưởng thân nữ, vì vậy tuyệt đại đa số thủ lĩnh nguyện ý đi theo thân nữ, kết minh cùng Dụ Dương vương.

Hướng chi tình thế hiện đang khẩn trương, bọn họ cũng cần gấp một đồng minh trợ giúp.

Ba ngày sau, toàn bộ thủ lĩnh đến đông đủ, hơn 50 người tụ tập tại một gian mật thất của chỗ trọ, thương thảo việc kết minh. Do uy vọng tuyệt đối của

Tuyệt Y thần nữ, nên chỉ trong một ngày, bọn họ đều quyết định theo Dụ Dương vương bình định thiên hạ. Ngay sau đó, Dụ Dương ra trước sân, đại diện cho Dụ Dương vương cùng nghĩa quân tể thiên địa, uống máu ăn thề.

Nghĩa quân hiện tại thiếu hụt nhất chính là vũ khí cùng hệ thống chương trình huấn luyện quân sự, Dụ Dương đại diện Dụ Dương vương đáp ứng bí mật vận chuyển vũ khí, đồng thời phái người giúp hiệp trợ nghĩa quân huấn luyện.

Mục đích chuyến đi đã đạt được, Dụ Dương liền ra phải trở về Duyệt Châu phục mệnh. Nhưng trước khi xuất hành, Nguyên Tinh Vũ có dặn dò qua, hẳn phải cùng Dịch phu nhân trở về. Nhưng Dịch Khinh Nhan còn có chút chuyện cùng sư phụ, đoán chừng còn phải trì hoãn thêm một tháng, nên để cho hẳn đi trước.

Tình thế Dụ Dương rất khó xử, lấy võ công cùng thân phận của Dịch Khinh Nhan, ở nơi này không có gì nguy hiểm mới phải. Về phần Vương gia lo lắng hẳn cảm thấy hoàn toàn không cần thiết. Phu nhân là ai? Nếu đã không chấp nhận, như thế nào lại uất ức gả làm trắc phi của Vương gia? Nếu nàng đã đồng ý, tự nhiên cũng không dễ dàng bỏ dở. Nhưng đây là mệnh lệnh của Vương gia, hẳn không thể nào làm lơ được. Nghĩ tới nghĩ lui, hẳn lấy cố muốn kiểm tra các cứ điểm Dụ Dương bố trí ở Giang Nam, sau đó mới trở lại Dụ Dương.

Ba năm một lần Lăng Tiêu các mở “Bách Hoa hội”, chỉ còn cách nửa tháng, Dịch Khinh Nhan quyết định luyện thật tốt công phu, tránh làm mất thể diện sư phụ. Nếu nàng đã chọn một đường đi gặp ghềnh, thì có được sự ủng hộ của sư môn là rất có lợi.

Mấy năm qua, nàng một lòng giúp nghĩa quân lớn mạnh, đối với công phu bản thân rất ít để tâm, đặc biệt là khi võ công luyện đến tầng thứ tám, nàng giống như không có mục tiêu. Trong hơn một trăm năm lịch sử của Lăng Tiêu các, thành tựu cao nhất cũng chính là luyện Hà Thúc Thủy ngọc công đến tầng thứ tám mà thôi. Những năm này không bỏ thời gian luyện võ, ngược lại làm y thuật của nàng rất tiến triển, cũng có thể nói là trò giỏi hơn thầy rồi.

Các đệ tử Lăng Tiêu các tản đi khắp nơi, người quản lý sản nghiệp của môn hạ, người ẩn dật tu luyện, người của Lục Đại hệ phái ai có việc người đó, rất ít khi tụ tập. Mà Bách Hoa hội ba năm một lần chính là dịp tụ hội lớn nhất của các đệ tử Lăng Tiêu các, một mặt để cho các đệ tử trở về tình cảm ôn chuyện, nghe các chủ dạy bảo, một mặt là để các đệ tử tỷ thí tài nghệ với nhau, lựa chọn Thánh nữ; còn có một mục đích khác, chính là vì hôn phối cho các đệ tử trong độ tuổi lập thất.

Hàn Nhược Vân xuất thân hào môn thế gia ở Giang Nam, bởi vì cùng Dịch Khinh Nhan kết nghĩa mà biết một chút về Lăng Tiêu các. Hẳn biết Dịch Khinh Nhan sáu năm trước đã đến tuổi gả cưới, đã qua hai lần Bách Hoa Hội, đều có nam đệ tử cầu hôn với nàng, nhưng nàng lại kiên trì không muốn cưới, cho nên mới kéo dài tới năm nay.

Hôn phối của Lăng Tiêu các khác với các môn phái khác, bởi vì công phu đặc biệt, thời điểm nữ tử thất thân sẽ đem nội lực tu luyện khổ cực truyền cho nam tử, nếu không luyện được tới tầng thứ tám, mỗi lần phu thê chi lễ sẽ làm cho nội lực mất đi. Bởi vậy mà hôn phối của các đệ tử Lăng Tiêu các thường được sư môn chỉ định, có thể thông qua song tu mà đem nội lực tiêu mất truyền về lại. Bình thường, một sư phó nếu thu nhận một nữ đệ tử, cũng sẽ thu nhận một nam đệ tử, cũng chính là hôn phu tuyển chọn cho nữ đệ tử.

Vì vậy mà Lăng Tiêu các vì tôn nữ tử, các chủ của Lục Đại hệ phái sáu vị trưởng lão đều là nữ nhân. Mỗi ba năm một lần Bách Hoa hội, nữ tử mỗi hệ phái dưới ba mươi tuổi có võ công cao nhất được chọn làm Thánh nữ, cũng là người đề cử các chủ đời sau, sáu nam đệ tử tỷ võ cao nhất được chọn làm hôn phu của Thánh nữ, không được các chủ cho phép, không thể tự hành hôn phối, cho dù là đối tượng của nữ đệ tử của bốn môn.

Dĩ nhiên, hôn phối vẫn tôn trọng ý nguyện của hai bên. Nhưng sáu người Thánh nữ có quyền ưu tiên lựa chọn.

Dịch Khinh Nhan mười sáu tuổi đã là Thánh nữ của bốn phái, ba năm trước đây có người khiêu chiến, nhưng lại không thành công. Bách Hoa hội năm nay nàng không có chút nào lo lắng. Hạ Thúc Thủy ngọc công của nàng tại Bách Hoa hội lần trước đã luyện đến tầng thứ tám, có thể giữ cho dung nhan vĩnh viễn không thay đổi, mà Lăng Tiêu các từ trước tới nay chưa có ai trước song tu mà luyện đến tầng thứ tám. Mà thực tế, đệ tử Lăng Tiêu các đem cả đời luyện Hạ Thúc Thủy ngọc công đến tầng thứ tám cũng không nhiều, từ lúc khai lập Lăng Tiêu các đến nay hơn một trăm năm, cũng chỉ mới sáu người thôi, bao gồm cả nàng và sư phụ nàng. Sư phụ năm ba mươi hai tuổi luyện được Hạ Thúc Thủy ngọc công đến tầng thứ tám, đã là hiếm thấy rồi, cho nên nàng vẫn cố ý giấu diếm trình độ võ công của mình.

Theo hơn một trăm năm kinh nghiệm Lăng Tiêu các, các nữ tử vì thất thân mà mất nội công, khi nhận lại nội công từ trưởng phu qua cách song tu, sẽ làm công lực tăng lên, vì vậy sáu năm trước các chủ đã có ý chọn hôn phu cho nàng. Năm nay, hôn sự của nàng chắc chắn là không thể kéo dài được nữa, nếu chính nàng không chọn ai, các chủ nhất định sẽ chỉ hôn cho nàng.

Cũng vì thế, nàng đáp ứng phu thân gả cho Dụ Dương vương làm trắc phi. Chỉ cần trên danh nghĩa nàng có trưởng phu, các chủ không thể chỉ hôn cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Duyệt Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 13: Không Phải Là Đá, Nên Làm Sao Không Nhớ

Ngày mười tám tháng chín, Dụ Dương nhận được mật thư Nguyên Tĩnh Vũ dùng chim bồ câu truyền từ Lương châu tới, bảo hần đem một vật chuyển giao cho Dịch phu nhân. Hần chạy tới biệt viện, Kinh Nhan đã không có ở đây, nhưng tổng quản biệt viện nói có thể chuyển giúp. Không có cách nào, hần chỉ có thể trên vật đó ấn xuống dấu hiệu Dụ Dương, nhờ tổng quản biệt viện mau sớm chuyển giao cho “Ngân diện Thánh nữ”.

Mấy năm gần đây Ngân Diện Thánh nữ ở trên giang hồ rất nổi danh, ở trong Lăng Tiêu các rất được mọi người kính trọng, vì vậy tổng quản biệt viện đối với khách bằng hữu của Thánh nữ cũng rất khách khí, hứa nhất định bằng tốc độ nhanh nhất giao cho Thánh nữ.

Dụ Dương thấy mình lưu lại tựa hồ cũng không có tác dụng gì, quyết định trở về Dụ Dương.

Nửa tháng trôi qua rất nhanh, ngày hai mươi tháng chín, tổng đàn Lăng Tiêu các đúng hạn cử hành “Bách Hoa Hội” ở đảo nguyên Dự châu

Đảo nguyên là một thành nhỏ non xanh nước biếc, dân số không nhiều lắm, nhưng sông núi xinh đẹp tuyệt trần, Nhân Kiệt Địa Linh, tổng đàn Lăng Tiêu các ở trên đỉnh núi Yên Chi. Yên Chi Sơn cũng không quá cao, nhưng đầy khắp núi đồi đều là rừng cây rậm rạp, dưới tầng cây là hoa đỏ quỳnh như mọc thành những cánh rừng trải rộng, trong sơn dã liên miên chập chùng những cánh đồng hoa nổi dài được mở ra, trong tháng ba hừng hực khí thế, làm cho người ta không kìm hãm được nhiệt huyết sôi trào. Đến tháng năm, hoa sơn trắng xóa nở đầy khắp núi đồi, chẳng những là núi, ngay cả những dòng suối mát lạnh cũng nvh được tắm ướp hương hoa. Vào tháng tám, chín của năm, đó chính là thiên hạ của những đóa cúc vàng rực rỡ. Hoa Cúc đại tuy không đủ xinh đẹp, mùi cũng hơi nồng, nhưng những cánh đồng hoa nổi dài làm người ta kinh tâm động phách, thật giống như màu vàng ánh mặt trời dẹt một tầng gấm lên miền núi non hùng vĩ này.

Ngon núi này không lớn không cao cũng không đủ hiểm trở, nổi danh nvh thế cũng nhờ những cánh đồng hoa trải rộng này. Nghĩ đến những bậc tiền bối của Lăng Tiêu các cũng là bởi vì những cánh đồng hoa này nên mới chọn ở chỗ này làm tổng đàn, phàm là cô gái, không có ai lại không thích hoa và cảnh đẹp cả.

Dịch Kinh Nhan cao hứng trở lại bên cạnh sư phụ, lôi kéo tay của bà đang định kể về chuyện mấy tháng nay, sư phụ liền đưa cho nàng một quả lạp hoàn.

Vừa thấy trên mặt có ấn dấu hiệu của Dụ Dương, tim của nàng đập chọt ngừng nửa nhịp. Là hần cho nàng sao? Công sự hay là chuyện riêng?

Mở ra bên trong vừa thấy, bên trong là một dải lụa trắng dài chỉ hơn tấc, phía trên chỉ có mấy chữ: “Lòng ta không phải đá, nên nhớ nhưng không nguôi.” Là chữ viết của Nguyên Tĩnh Vũ.

Mặt mũi nhẹ đỏ lên, trong lòng tự dung cảm thấy ngọt ngào. Nàng cẩn thận đem tờ giấy nho nhỏ này xếp gọn bỏ vào trong ngực. Ngẩng đầu lên, lại phát hiện sư phụ cười như không cười đang nhìn mình, mà Lâm sư huynh ở gần đó cũng mang theo vài phần đề nén cùng trầm mặc nhìn nàng.

Không có thời gian cho các nàng ôn chuyện, bởi vì “Bách Hoa Hội” sắp chính thức bắt đầu.

Rất nhanh đã có người khiêu chiến vị trí Thánh nữ của Dịch Kinh Nhan, dĩ nhiên không có thành công. Mặc dù nàng có lòng che giấu công lực của mình, nhưng vẫn thắng đối thủ nhẹ nhàng. Không phải nàng tham luyện vị trí này, mà là địa vị Thánh nữ ở trong bốn môn có chút đặc biệt, không có nhiều ước thúc như vậy, người được đề cử Các chủ vừa hạ nhiệm, cho nên nàng mới có thể đoạt lấy vị trí thánh nữ này ở sáu năm trước.

Tục truyền Các chủ cố ý thối vị, mới lựa chọn ra Lục Đại Thánh nữ. Đối mắt trong các sư thúc sư bá, sư tỷ, sư muội, trừ sư phụ, vẫn chưa có võ công của người nào cao hơn nàng. Sư phụ lại không hề thích vị trí Các chủ, nếu không cái vị trí kia đã sớm là của sư phụ rồi, cho nên nàng đã làm tốt chuẩn bị trở thành tân nhiệm Các chủ.

Quả nhiên, vừa bầu chọn ra Lục Đại Thánh nữ, Các chủ tuyên bố thối vị, theo lệ cũ, Lục Đại Thánh nữ sẽ tranh phân cao thấp ở trên lôi đài, Thánh nữ cuối cùng thắng được sẽ là tân nhiệm Các chủ.

Mà tỷ thí tranh đoạt vị trí Các chủ cử hành ở nửa tháng

sau, trước đây, Lục Đại Thánh nữ không có vị hôn phu có thể có hôn phối lập tức, dĩ nhiên cũng là vì muốn tăng cao thêm công lực.

Không thể nghĩ ngờ, “Ngân diện Thánh nữ” Dịch Kinh Nhan tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ là người cạnh tranh vị trí Các chủ mạnh mẽ nhất, nếu như nàng lựa chọn vị hôn phu có công lực cao nhất trong đám người kia, đương nhiên vị trí Các chủ không ai ngoài nàng rồi.

Lần này trong số vị hôn phu được Thánh nữ tuyển chọn, Lâm Kinh Vân là một người trong số đó, xếp hạng thứ ba. Mà xếp hạng thứ nhất chính là Phụng Khinh Trần, so với Dịch Kinh Nhan còn nhỏ hơn hai tuổi, năm nay mới vừa tròn 20.

Lăng Tiêu các thu đồ đệ rất nghiêm, môn hạ đệ tử cho dù nam nữ mỗi một người đều là tuyệt mỹ phi phàm

, mà vị hôn phu đặc biệt được Thánh nữ tuyển chọn càng thêm kiệt xuất trong số đó. Mặc dù như thế, khi Phụng Khinh Trần đứng trước mặt người khác, tất cả đệ tử ở tại chỗ vẫn là nhìn không được nín thở. Hần thậm chí còn muốn đẹp hơn Lục Đại Thánh nữ mấy phần.....

Tướng mạo Phụng Khinh Trần mang theo vài phần âm nhu tuấn tú của thiếu nữ, vẻ mặt lại hàng năm lạnh lùng như băng, ở trong sư môn trên căn bản không có bằng hữu.

Hần có võ nghệ xuất chúng, y thuật lại thường thường. Lâm Kinh Vân ở Lăng Tiêu các coi như là nam đệ tử tương đối nổi danh, không chỉ bởi vì hần là đệ tử của Mục Vũ Phi, ngoài ra còn bởi vì hần có võ nghệ cùng y thuật cũng rất xuất chúng, lại tuấn tú tao nhã, đối đãi người ôn hòa, rất được lòng người. Xếp hạng thứ hai là Chu Kinh Lâm võ công cao cường, nhưng thiếu sót ở y thuật, thân hình cao lớn khôi ngô, toàn thân cũng tản ra hương vị mạnh mẽ

của nam tử hán. Nghe nói vị sư huynh này là người chăm chỉ thực tế, nhân duyên cũng rất không tệ. Ba người còn lại tất cả đều là thanh niên tuấn kiệt võ nghệ cao cường, rất được nữ đệ tử trẻ tuổi ái mộ.

Phượng Khanh Trần có thể nói là một kỳ tích, tư chất bản thân hẳn không tính là rất tốt, lúc mới tới Lăng Tiêu các võ công tiến triển cũng không mau, hay bởi vì dung mạo xuất chúng khiến cho bị người đồ kỵ, hành động xử sự thói quen lạnh lùng khiêm tốn, trước sau một mực yên lặng như không nghe thấy, cho đến “Bách Hoa Hội” lần này mới bộc lộ tài năng, lại vừa đầu đã đoạt giải nhất. Nghe nói công lực của hắn đã đột phá Ngọc công Giang Thúc Thủy tầng thứ bảy rồi.

Ở trong lịch sử Lăng Tiêu các, nam đệ tử bình thường đều chỉ có thể luyện đến tầng thứ năm của môn võ công này,, dù sao đây là một loại nội công thích hợp cho các cô nương tu luyện. Nam đệ tử trước kia luyện đến tầng thứ sáu đã được cho là kì tích rồi. Cho đến tận này có thể đem môn võ công này luyện đến tầng twhs bảy mà không cần song tu cho tới bây giờ là chưa từng có.

Trong lúc nhất thời, bốn vị Thánh nữ chưa cưới có ba vị đều đem ánh mắt chăm chú vào trên người Phượng Khanh Trần. Mặc dù tình cảm đáng quý, nhưng về sau còn có thể từ từ bồi dưỡng, mà tư chất thì lại là trời sanh, bỏ lỡ thì đi đâu tìm đây?

Hai vị sư muội, một vị sư thúc của Dịch Khanh Nhan đồng thời quý xuống hướng Các chủ thỉnh cầu chỉ hôn, đối tượng đều là Phượng Khanh Trần.

Đây ở Lăng Tiêu các cũng coi như chuyện rất bình thường. Bởi vì Lăng Tiêu các kiên trì hôn nhân chuyên nhất, nên các đệ tử đối với hôn nhân của mình cũng rất thận trọng, gặp phải người mình thích cũng sẽ tích cực tranh thủ, nhiều nữ tranh một phu như vậy hoặc là chuyện nhiều người cầu xin một nữ gần như mỗi lần mở “Bách Hoa Hội” cũng sẽ đụng phải. Chỉ là rất rõ ràng tam nữ tranh nhất phu lần này không phải là bởi vì tình cảm, mà bởi vì là võ công của Phượng Khanh Trần.

Quyền quyết định ở chính bản thân của Phượng Khanh Trần.

“Xin Các chủ thứ tội!” Phượng Khanh Trần quỳ gối trước mặt Các chủ cự tuyệt rất dứt khoát, sau đó nhìn Dịch Khanh Nhan một cái, lớn tiếng nói: “Đệ tử ái mộ Dịch sư tỷ nhiều năm, đời này kiếp này không phải là nàng thì không cưới!”

Dịch Khanh Nhan bị lời nói này của hắn làm giật mình, chỉ có thể ngo ngắc nhìn hắn. Phượng Sư đệ làm sao sẽ thích nàng chứ? Còn nhiều năm? Trước cũng không có nghe nói qua a! Nàng vẫn coi hắn là đệ đệ, mấy năm qua, nàng chỉ là thỉnh thoảng chỉ điểm một chút võ công cho hắn mà thôi, giữa bọn họ cũng không tồn tại hiểu lầm như vậy chứ?

Ánh mắt của mọi người cũng nhìn chằm chằm Dịch Khanh Nhan. Nếu như nàng gật đầu, liền đồng ý gả cho Phượng Khanh Trần, nếu như nàng không muốn, Phượng Khanh Trần cũng chỉ có thể làm ám vệ của nàng, trở thành Tư Nô của nàng, cả đời không cưới. Nếu không, con đường cuối cùng chính là nghe theo Các chủ chỉ hôn, chọn một người trong ba Thánh nữ đang cầu cưới làm vợ, hoàn toàn mất đi quyền tự chủ hôn nhân.

“Ta.....” Dịch Khanh Nhan ngẩng nhìn ánh mắt của Phượng Khanh Trần. Từ đầu đến cuối, ánh mắt của hắn đều ngưng tụ ở trên mặt nàng.

“Thật xin lỗi, Phượng Sư đệ.....” Dịch Khanh Nhan ngược lại nhìn về hướng Các chủ, quỳ một chân trên đất, cúi thấp đầu, “Khởi bẩm Các chủ, đệ tử đã có người đề phò thác cả đời, kính xin Các chủ đồng ý!”

Các chủ cau mày, đông đảo đệ tử chung quanh đều nghị luận âm ỉ, nàng ấy ngay cả Phượng Khanh Trần cũng không muốn, ba năm trước đây lại cự tuyệt thanh mai trúc mã là Lâm Khanh Vân, chẳng lẽ người nàng muốn gả không phải là đệ tử của bốn môn?

“Khanh Nhan, ý của ngươi là muốn chọn chồng ở sư môn ở ngoài?” Các chủ chậm rãi hỏi.

“Dạ!” Dịch Khanh Nhan trả lời vô cùng kiên định.

“Ngươi nên biết quy củ của bản môn chứ? Nói thử xem, ngươi muốn như thế nào?” Ngay cả Phượng Khanh Trần cùng Lâm Khanh Vân nàng đều không cần, Các chủ cũng tò mò muốn biết người mà nàng muốn gả đến tốt cùng là người phương nào.

Theo môn quy, nữ đệ tử nếu như muốn chọn chồng ở ngoài sư môn, phải trải qua khảo nghiệm của sư môn, hơn nữa vẫn phải tuân thủ quy định “Một chồng một vợ”. Nếu như nam tử kia đã có thể thất, hoặc là lưu thê, hoặc là chỉ lưu lại danh phận, tóm lại người đàn ông này từ nay về sau tuyệt đối không thể chạm đến nữ nhân khác, cho dù là thê thiếp cưới trước kia cũng không được. Nếu như người đàn ông này cuối cùng không thể kiên trì lời thề của mình, hoặc là do cô gái tự tay giết hắn rồi, hoặc là cô gái tự sát.

Lăng Tiêu các hơn một trăm năm qua, chỉ có hơn mười vị nữ tử là chọn chồng ở bên ngoài sư môn, kết cục có tốt có xấu, cũng không thể quơ đũa cả nắm.

Dịch Khanh Nhan đã sớm suy nghĩ qua vấn đề này, cho nên thông dong đáp: “Đệ tử trước mắt đang khảo nghiệm hắn, nhưng cho dù như thế nào đệ tử đều không tính tái giá với người khác. Sau này nếu hắn có thể tuân thủ quy củ của sư môn đương nhiên tốt, nếu hắn không làm được, đệ tử sẽ đích thân giết hắn.”

Mọi người lại ồn ào nghị luận.

Lâm Khanh Vân khiếp sợ nhìn Dịch Khanh Nhan, trong ánh mắt sùng kính cùng đau lòng cùng có đủ cả. Mà ánh mắt Phượng Khanh Trần nhìn Dịch Khanh Nhan cũng chỉ có kiên trì cùng không hiểu. Mặc dù không hiểu, hắn vẫn kiên trì như cũ.

Chương thứ mười ba: Không phải đá thì làm sao không nhớ (hạ) Đang lúc này, Lâm Khanh Vân cũng đi ra, quỳ gối Phượng Khanh Trần bên người,

nói: “Đệ tử nguyện làm ám vệ của Dịch sư muội, khẩn cầu Các chủ đáp ứng.” Hắn biết rõ, sau khi Phượng Kinh Trần cự hôn, hắn cùng xếp hạng thứ hai. Chu sư huynh nhất định sẽ chọn một trong ba vị thánh nữ khác cho hắn, đợi đến lúc đó mới cự tuyệt, không bằng bản thân đứng ra trước, miễn đến lúc đó nét mặt của ba vị Thánh Nữ sẽ khó coi.

Dựa theo môn quy, Dịch Kinh Nhan có thể cự tuyệt bọn họ cầu hôn, nhưng lại không thể cự tuyệt bọn họ làm ám vệ của mình. Chỉ là chẳng lẽ thật sự bởi vì bản thân mà chôn vùi cuộc sống của họ bên mình sao?

Huống hồ muốn làm ám vệ cũng không phải đơn giản như vậy bọn họ phải trải qua khảo nghiệm đặc thù, ý chí không kiên định, lực nhẫn nại không đủ, nếu hoàn toàn không thể thông qua, kết quả cũng chỉ có một chữ —— Chết!

Kết quả cuối cùng, ba vị Thánh Nữ đành chọn một trong bốn vị hôn phu còn lại, Tuổi các nàng cũng không nhỏ, nếu như tiếp tục bỏ qua, có lẽ phải chờ đến ba năm nữa, dù sao thanh xuân là quý giá.

Sau nửa tháng, luận võ tranh chức Các chủ đã bắt đầu, gần như không có ai xem trọng Dịch kinh nhan. Cho dù trước đây võ công của nàng biểu hiện ra sâu không lường được, nhưng dù sao còn chưa lập gia đình, người ta có nội lực của cả hai người hợp lại, không lẽ thua kém một mình nàng sao?

Vốn tưởng rằng nàng sẽ thối lui khỏi cuộc tranh chức Các chủ, không nghĩ tới nàng dĩ nhiên là người đầu tiên bay lên lôi đài, làm tất cả mọi người đều thất kinh. Trừ nàng – sư phó Mục Vũ Phi cùng sư huynh Lâm Kinh Vân. Tại Lăng Tiêu các, chỉ có hai người bọn họ biết nàng có quan hệ mật thiết cùng nghĩa quân, tận sức bình định thiên hạ, cần phải có thực lực mạnh hơn.

Mặt khác, năm vị Thánh Nữ lần lượt lên đài, nhưng bởi vì Dịch Kinh Nhan trước vẫn dấu kín thực lực, cho nên thủ thắng cũng tương đối dễ dàng. Trong năm vị Thánh Nữ, công lực cao nhất chính là sư thúc Tần Vũ Mộng của Dịch Kinh Nhan, ngọc công tựa hồ vừa mới luyện đến tầng thứ bảy, cùng nàng cách xa nhau khá xa. Ngọc công đa số đều chỉ luyện đến tầng thứ năm, tầng thứ bảy thì cũng có khá nhiều người từ hai mươi tuổi đã luyện được, nhưng đến tầng thứ tám thì hi hữu hơn rất nhiều.

Mãi đến khi Dịch Kinh Nhan cùng Tần Vũ Mộng tỷ thí, mọi người mới phát hiện công lực chân chính của Dịch Kinh Nhan, người của thể hệ trước đều kinh hoàng khi phát hiện đệ tử trẻ tuổi này đã luyện được Ngọc Công đến tầng thứ tám! Tầng thứ tám đó! Lăng Tiêu các rất nhiều năm qua chưa xuất hiện đệ tử xuất sắc như vậy.

Vì không muốn để sư thúc của mình mất mặt quá nhiều, Dịch Kinh Nhan hạ kiếm lưu tình, trọng tài phán hòa, sư thúc sẽ tự động thối lui khỏi trận đấu. Các chủ cùng mấy vị trưởng lão ai cũng nhìn ra Dịch Kinh Nhan cố ý nhường mà Tần Vũ Mộng lại thật không rõ hay giả bộ hồ đồ, chiêu chiêu hiểm độc.

“Dừng tay!” Các chủ cao giọng nói.

Đã có người luyện ngọc công đến tầng thứ tám, như vậy trận luận võ này cũng không cần so nữa.

Trên lôi đài Dịch Kinh Nhan phi thân lui ra, Tần Vũ Mộng cũng thối lui đến một bên.

“Trận tỷ thí này đến đây là ngừng! Vũ Mộng, ngươi rút lui đi!” Các chủ thờ dài. Bà biết Vũ Mộng này từ trước đến giờ đều cố gắng không ngừng, nhưng cho dù có cố gắng đến đâu cũng phải biết thức thời mới được. Mặc dù Tần Vũ Mộng là đệ tử cưng của bà, nhưng cũng không thể hòa lẫn công tư được.

Rất nhiều đệ tử trẻ tuổi không rõ cho nên, nghị luận nhao nhao, nhưng cao thủ chân chánh đã sớm nhìn ra manh mối, giờ phút này nhưng cũng không nói thêm cái gì, không thể làm gì khác hơn là bảo trì trầm mặc.

Dịch Kinh Nhan nhìn sư phụ ở đằng xa, trên mặt bà lộ ra nụ cười nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, trong lòng Mục Vũ Phi vừa kiêu ngạo lại vừa tự hào, mừng rỡ không thể nói thành lời. Thầy trò hai người mỉm cười nhìn nhau.

Tần Vũ Mộng bị thương nhìn sư phụ của mình, không hiểu sao sư phụ lại muốn mình rút lui khỏi tranh cử, chẳng lẽ sư phụ không nhìn thấy nàng đã đánh cho tiểu sư đệ muội chỉ có tránh né không có năng lực hoàn thủ sao? Nhưng sư phụ không chỉ là sư phụ, còn là Các chủ, Các chủ ra lệnh không thể không tuân theo. Nhưng nàng không cam lòng!

Chợt, Tần Vũ Mộng khẽ đảo cổ tay, trường kiếm trong tay đột nhiên đâm về Dịch Kinh Nhan ở một bên ——

“Cẩn thận!”

“Kinh Nhan ——”

Vô số tiếng kêu đồng thời vang lên, nhưng muốn cứu viện cũng đã không còn kịp rồi.

Dịch Kinh Nhan phản ứng không thể nói không nhanh, nhưng Tần Vũ Mộng đột nhiên vùng một kiếm tới nhanh hơn. Bất ngờ không đề phòng Kinh Nhan nhanh chóng tránh ra, khó khăn lắm mới tránh thoát nguy hiểm, vậy mà ngực phải cũng trường kiếm đâm rách, xâm nhập phệ phủ.

Cơ hồ đang ở cùng thời khắc đó, Phượng Kinh Trần chạy như bay tới, tay trái ôm lấy Dịch Kinh Nhan, tay phải trường kiếm lại đâm xuyên qua trái tim của Tần Vũ Mộng.

Lăng Tiêu các nổi danh nhờ y dược, hơn phân nửa mọi người bên trong các hiện thời đều là danh y hạng nhất. Dưới sự chữa trị của danh y hạng nhất cũng những loại dược liệu tốt nhất, thương thế của Dịch Kinh Nhan rất nhanh liền ổn định lại, năm ngày sau liền có thể xuống giường đi lại.

Ngày mười lăm tháng mười, lão Các chủ thối vị trở thành trưởng lão trong các, Dịch Khinh Nhan kế nhiệm vị trí Các chủ, là các chủ của Lăng Tiêu Các. Nàng bổ nhiệm sư phụ của mình là đệ nhất hộ pháp, hiệp trợ tự mình xử lý công việc bên trong các.

Phượng Khinh Trần vào lúc nguy cấp cứu tân nhậm Các chủ có công, nhưng ám sát Thánh nữ thuộc về dĩ hạ phạm thượng, mấy Đại Trưởng Lão cùng Các chủ thương nghị, quyết định phạt hấn thông qua khảo nghiệm ám vệ phải cầm bế nửa năm.

Ngày mười sáu tháng mười, Lâm Khinh Vân cùng Phượng Khinh Trần cùng nhau bắt đầu tiếp nhận khảo hạch ám vệ, trong hai tháng.

Bởi vì thân phận khác hẳn với các cô nương, nên tiêu chuẩn khảo hạch ám vệ cũng không giống nhau, hôm nay Dịch Khinh Nhan đã từ Thánh nữ thăng lên làm Các chủ, cho nên bọn họ phải thông qua cấp bậc khảo nghiệm cao nhất mới có thể trở lại bên người nàng.

Làm Các chủ, nàng đặc xá tướng công của mình miễn trừ khỏi khảo nghiệm của sư môn, đồng thời giữ bí mật đối với thân phận của hấn. Đây cũng là một trong những nguyên nhân nàng muốn làm Các chủ.

Hôm nay, toàn bộ mục đích đã đạt tới, nàng nhớ tới cam kết trước khi đi đã hứa với Nguyên Tĩnh Vũ, nhớ tới tình ý mà hấn ngàn dặm truyền thư, trên mặt không khỏi cũng có chút nóng lên. Nàng thể nhưng thật lòng đối với hấn sao? Khi nào thì bắt đầu đây? Nàng biết rất rõ ràng mặc dù lời hấn nói nghe thật hay, nhưng chưa chắc tất cả đều là thật lòng! Nàng không phải vẫn còn giữ ý niệm lợi dụng lẫn nhau sao? Làm sao lại thay đổi chứ?

Trái tim của Dịch Khinh Nhan đã sớm bay trở về Duyệt châu mất rồi, hôm nay dù đã kể vị Các chủ, nhưng tất cả mọi chuyện trong môn phái cũng đều giao cho sư phụ, nàng liền vội rời khỏi Đào nguyên trở về Duyệt châu.

Mục Vũ Phi không quá yên tâm nàng lên đường một mình, nhưng là hôm nay Lâm Khinh Vân cùng Phượng Khinh Trần tạm thời vẫn không thể đi theo bên người nàng, nàng lại không thích những người khác đi theo, cuối cùng vẫn phải lên đường một mình.

Bạn đang đọc truyện *Duyệt Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 14: Nghị Kết Minh Gặp Gỡ Mỹ Nhân Kế

Lại nói đoàn người Nguyên Tĩnh Vũ lên đường vào ngày mừng năm tháng tám, hóa trang thành thương đội đi ở trước đại đội nghị thức rất cuộc ở cuối tháng thuận lợi đi tới Lương châu.

Hắn trước đây cùng Chu Trọng Nguyên và Hà Tây vương Mạnh Kỳ Thụy bí mật tiếp xúc, hiểu rõ chân tướng việc kết minh lần này, lấy được câu trả lời cùng suy đoán trước đây của bọn họ căn bản giống nhau. Lần này kết minh vốn là nhằm vào Yến vương, muốn mời Yến vương vốn chỉ là nghĩ làm tể đại hấn, không ngờ Yến vương liền tương kế tựu kế, dẫn theo một người quận chúa thông minh xinh đẹp, nói là nguyện ý cùng Hà Tây vương kết làm người thân, hai nhà kết kết minh.

Hà Tây vương vốn cũng là yêu thích sắc đẹp, nhưng đối mặt nữ nhi xinh đẹp của Yến vương hấn còn phải suy tính cho kỹ. Hấn hiểu được chỉ cần trong tay có quyền, cái dạng nữ nhân gì không có, nhưng nếu là bị Yến vương tính toán trúng kế hấn, mất mạng nhỏ vậy coi như cái gì cũng không có. Cho nên, hấn một mặt giả dạng bị Quận chúa mê hoặc, miệng cũng không đề cập tới chuyện hai nhà tự mình kết minh.

Nguyên Tĩnh Vũ phân tích, khả năng này là Yến vương sẽ đối Hà Gian Vương động thủ. Lợi dụng quan hệ thông gia kiềm chế Hà Tây vương, mà nhất cử có thể nắm được Hà Gian Vương lãnh địa, sau đó cùng nữ nhi của mình trong ứng ngoài hợp, sau đó tùy thời cướp lấy Hà Tây vương lĩnh đất. Như thế, trong thiên hạ liền sẽ không có một cái thế lực nào có thể cùng hấn đối địch.

Cũng may Hà Tây vương cũng không đần, Hà Gian Vương cũng không phải là kẻ ngu, ý định của Yến vương bọn họ đã sớm đoán được bảy tám phần, vì vậy hai người lại hợp kế, nghĩ biện pháp duy nhất chính là kết minh Trung Châu cùng Dụ Dương. Như vậy, Hà Gian Vương có thể đem binh lực chống đỡ Ngự Châu điều đến phía Đông để chống đỡ Yến vương, hợp lực Hà Tây cùng Hà Gian, nếu Yến vương muốn bắt lấy bọn hấn chỉ sợ cũng không có cách.

Nếu như Yến vương thật sự động thủ với Hà Gian Vương, Dụ Dương phải làm sao đây? Là chen chân vào để chia nửa chén súp, hay trợ giúp hai nhà Hà Tây Hà Gian chống đỡ Yến vương xâm chiếm?

Nghĩ tới nghĩ lui, Nguyên Tĩnh Vũ cảm thấy đối với mình tình huống có lợi nhất vẫn là giữ Bắc Phụng ổn định, chờ hấn đi về phía nam mở rộng một ít thực lực sau nữa tóm đầu Hà Tây tốt hơn. Khỏi thịt béo này nên để cho Yến vương ăn đi, toàn bộ thiên hạ còn có ai có thể cùng hấn tranh giành?

Nhưng là, thế nào phá hư kế hoạch của Yến vương đây? Hơn nữa còn không biết Yến vương lần này có hay không có âm mưu nhằm vào Dụ Dương. Theo tác phong trước sau như một của Yến vương, phải là đối với bọn họ mỗi một nhà đều có âm mưu đi!

Mùng chín tháng chín Trọng Dương ngày, Tứ gia phiên vương hoà thuận vui vẻ tụ tập tại Hà Tây vương trong vương phủ uống rượu ngắm trăng.

Làm chủ là người Hà Tây vương Mạnh Kỳ Thụy năm nay chỉ có hai mươi sáu tuổi, so Dụ Dương vương Nguyên Tĩnh Vũ nhỏ hơn hai tuổi, nhưng con cái thế thiếp đã một đàn. Hấn so với Nguyên Tĩnh Vũ lùn hơn một chút, hình thể so Nguyên Tĩnh Vũ mập hơn một chút, cặp mắt bởi vì từ sắc quá độ mà có

chút sung vũ. Nếu là không có quá khác khe, Mạnh Kỳ Thụy tổng thể xem ra da trắng nõn tướng mạo tuấn tú, lại kiêm hữu vương giả ung dung khí độ, cũng có thể coi như là khí vũ bất phạm rồi.

Hà Gian Vương tuổi gần 50, hình thể hơi mập, mặt phúc tướng, đôi mắt nhỏ lúc nào thì cũng cười híp mắt, đem tất cả khôn khéo tính toán trong mắt đều che đi.

Yến vương Dương Tinh Vân năm nay bốn mươi hai, chánh trị tráng niên, mắt to mày rậm lưng hùm vai gấu, vừa nhìn thấy thì cho người cảm giác bị áp bức rất mạnh.

Dụ Dương vương làm cho người ta ấn tượng như trong truyền thuyết một dạng, tao nhã lịch sự, đối đãi người âm áp. Đứng cạnh ba vị phiên vương khác, đáng vẻ tuấn tú, khí chất khác người, như hạc đứng trong bầy gà..

Yến vương Ngọc Nhan Quận chúa Dương Như Nguyệt người cũng như tên, dung nhan Như Ngọc, khí chất bất phạm. Nghe nói vị quận chúa này có thể vừa cười ngựa vừa thiện xạ, công phu trên ngựa rất cao, thuở nhỏ đam mê binh pháp, còn tự mình huấn luyện một đội bảo vệ hai ngàn người. Lần này đội bảo vệ làm của hồi môn, cũng cùng đi theo.

Ngọc Nhan Quận chúa tự phụ xinh đẹp cùng tài hoa, trên đời này nam nhân nàng coi trọng không nhiều, nhưng nữ nhi trưởng thành tóm lại đều phải lập gia đình. Nàng nghĩ, thay vì tùy tiện gả một người mình không tài cang, chẳng nghe theo phụ thân an bài gả cho một người có thể trợ giúp nghiệp lớn của phụ thân. Nàng cho là hy sinh hôn nhân của mình trợ giúp phụ thân hoàn thành nghiệp lớn thống nhất thiên hạ, từ đó lưu truyền thiên cổ là chuyện rất có ý nghĩa, cho nên sáng sớm đi tới Hà Tây vương phủ sau liền cố tính vô ý dẫn dụ Hà Tây vương, đem hấn mê hoặc đến đâu óc choáng váng.

Nàng nghĩ, Hà tây vương thật cũng không khó coi, lấy thân phận của mình gả đi ít nhất cũng là Bình phi, cũng không coi là chịu uất ức gì. Ai biết tại trung thu dạ yến gặp được Dụ Dương vương Nguyên Tinh Vũ, nàng vốn tâm trầm tĩnh như nước lại bởi cuộc gặp mặt này một lần nổi lên gợn sóng. Mặc dù Nguyên Tinh Vũ cũng không phải là nam tử xuất chúng nhất trong đám người mà nàng đã từng gặp, nhưng hấn phong hoa khí độ những nam nhân khác không cách nào sánh bằng. Ngọc Nhan Quận chúa không khỏi thâm ở trong lòng khen: hảo một vị Thiên Kiêu Tuấn Ngan! Cặp mắt kia xanh đen sâu như vậy thúy mê người, ôn hòa trung lộ ra trầm ổn, thật giống như biển rộng lớn, lại giống như ánh mặt trời âm áp, làm cho người ta vừa nhìn thấy liền không kìm hãm được bị hấn hấp dẫn, thấy thế nào nhìn đều thấy hài lòng, thấy thế nào đều nhìn không đủ..... Mà đang ở thời điểm nàng quan sát Nguyên Tinh Vũ, Nguyên Tinh Vũ cũng nhìn lại, đối nàng ôn hòa cười cười.

Dương Như Nguyệt lúc ấy cũng bởi vì ánh mắt Nguyên Tinh Vũ nhàn nhạt mỉm cười mà đỏ mặt.

Nguyên Tinh Vũ chỉ là có chút ngoài ý muốn. Vị quận chúa này xinh đẹp là thứ yếu, cái loại tự tin từ trong ra ngoài mới phải nhất động nhân tâm. Mỹ mạo của nàng giống như Liệt Diễm, giống như ánh mặt trời thẳng sáu, đủ để đã thương ánh mắt của nam nhân.

Hắn thấy nàng thời điểm không khỏi nhớ tới Kinh Nhan. Đồng dạng tài hoa hơn người, Kinh Nhan khí chất cũng là kín kẽ, không chú ý căn bản không cách nào phát hiện. Nàng có thể cường thế cũng có thể nhu nhược, có thể cơ trí cũng có thể ngây thơ đơn thuần, có thể lạnh lùng cũng có thể ôn hòa thân cận, còn có thể không chút nào làm bộ vui vẻ cười to. Chỉ là không biết nàng nếu là nhiệt tình đứng lên sẽ như thế nào..... Nghĩ đến Kinh Nhan, khoe miệng của hắn không khỏi giương lên, lộ ra nụ cười, lại làm cho Ngọc Nhan Quận chúa lập tức mất tâm.

Trong bữa tiệc bốn vị phiên vương chỉ nói gió trăng không nói chính vụ, nói nhăng nói cuội, nói xằng nói bậy. Nhưng nếu cẩn thận vừa nghe vẫn có thể nghe ra chút đầu mối. Hà Tây vương Mạnh Kỳ Thụy cùng Hà Gian Vương Từ Chi Thọ mặc dù tuổi tác chênh lệch khá xa, hứng thú yêu thích lại tựa hồ như rất là nhất trí, một lát nói biệt viện của mình tinh mỹ thoải mái như thế nào, một lát còn nói hồ tắm phải bố trí như thế nào mới có tình điệu nhất, một lát rồi hướng đường thượng vũ điệu chỉ chỉ chỗ chỗ, còn kém nữ nhân chưa nói thôi, đoán chừng cũng là nhìn Ngọc Nhan Quận chúa. Yến vương Dương Tinh Vân cùng Dụ Dương vương Nguyên Tinh Vũ không yêu thích hiển nhiên cùng bộ dạng khác hẳn bọn họ. Dương Tinh Vân nghe bọn hắn nói, thì thỉnh thoảng hỏi một câu. Nguyên Tinh Vũ rất ít mở miệng, tựa hồ đang nghe bọn họ nói, chỉ thỉnh thoảng hỏi cho có vấn đề, ôm dáng vẻ thỉnh giáo, dẫn bọn họ nói tiếp, sau đó lạc đề. Chân chính lại nói thật ra thì bốn người hứng thú yêu thích là không liên quan nhau, cố tình xem ra cũng là hoà thuận vui vẻ cực kỳ náo nhiệt.

Hà Tây vương thì thỉnh thoảng giương mắt nhìn Ngọc Nhan Quận chúa, mà Ngọc Nhan Quận chúa chung quy lại là len lén nhìn về phía nguyên Tinh Vũ.

Không biết vì sao a, nàng biết rất rõ ràng mình không nên như vậy nhìn lén Nguyên Tinh Vũ, nhưng làm thế nào cũng không chế không được hai mắt của mình. Trong thoáng chốc nàng có một loại cảm giác, cũng chỉ có người ở trước mắt này mới có khí độ của người có thể nắm cả thiên hạ. Phụ thân mặc dù cũng là một đời tuấn kiệt, đáng tiếc không người nối nghiệp. Đại ca không quả quyết, nhị ca Tam ca mặc dù dũng mãnh lại bạo ngược. Cứ nghe Trung Châu Tiêu Dật ngược lại anh minh quả quyết, đáng tiếc hàng năm triền miên trên giường bệnh. Nam Vương nhìn trước ngó sau, lấy hay bỏ còn do dự là người không chủ kiến, có thể bảo vệ Giang Nam nửa giang san đã là vạn hạnh. Giang Việt vương quy sức nhất phương, cho dù vị kia giang cang thế tử Thiên Tung anh tài cũng vô lực tranh bá thiên hạ. Đương kim bầy đại phiên vương, chỉ có Dụ Dương vương tuổi trẻ tài cao khí độ thông dong, làm cho người ta không thể nào đoán được, tiền đồ vô lượng.

Yến vương Dương Tinh Vân như có thấy, nhưng mà thanh sắc lại bất động, cũng không ngăn lại.

Buổi này dạ tiệc kéo dài hơn một canh giờ, cho đến chủ nhà Hà Tây vương Mạnh Kỳ Thụy say nằm xuống mới kết thúc.

Trước khi đi, Nguyên Tinh Vũ trong miệng hướng Mạnh Kỳ Thụy cáo từ, ánh mắt lại ôn hòa nhìn nhìn Ngọc Nhan Quận chúa, coi như là cùng nàng cáo biệt thôi. Hắn phát giác Dương Tinh Vân thỉnh thoảng lại len lén quan sát mình, đoán chừng không phải đã nhằm vào chính mình tính kế. Về phần vị Ngọc Nhan Quận chúa xinh đẹp kia, hắn là một phần nằm trong kế hoạch của bọn họ đấy!

Hà Tây Vương an bài Nguyên Tinh Vũ ở tại Mặc Hương Cư, cùng Yến vương ở tạm Bồng Lai Các sát nhau. Mặc Hương Cư là một tiểu viện đơn độc, bên trong trồng rất nhiều Thúy Trúc, phía tây còn có một cái ao nhỏ, bên trong còn giữ lại vài cọng sen tàn chưa có nở đi, cũng có khác một phen tình

thú. Hành lang bên ngoài có vài cây hoa quế, giờ phút này đang nở rộ, cả khu vườn cũng đắm chìm trong mùi hoa, làm cho lòng người vui vẻ thoải mái.

Nguyên Tĩnh Vũ mới vừa rửa mặt định đi vào phòng ngủ tính toán nghỉ ngơi, lại nghe giọng Dịch Duẫn Tiệp thật thấp giọng gõ cửa: “Vương gia? Vương gia?”

Nguyên Tĩnh Vũ có chút kỳ quái, lần nữa phủ thêm áo khoác đi ra ngoài.

Đi tới phòng ngoài, Nguyên Tĩnh Vũ lúc này mới phát hiện ra bên cạnh Dịch Duẫn Tiệp còn một người, một người vốn là đã sớm say khướt tại trên bàn rượu, giờ này nên nằm ở trên giường nghỉ ngơi mới phải.

“Vương gia đây là.....” Nguyên Tĩnh Vũ trong lòng mặc dù có chút khiếp sợ, trên mặt lại thần sắc như thường, thật giống như cùng Lão Bằng Hữu chung đụng loại cùng Mạnh Kỳ Thụy trực lai trực khứ, chỉ là nhìn ánh mắt của hắn hơi có chút nghi ngờ. Chỉ liếc mắt một cái, hắn liền biết Mạnh Kỳ Thụy đã có điểm hoàn toàn bất đồng.

Mạnh Kỳ Thụy cũng không nói nhảm, trực tiếp xin Nguyên Tĩnh Vũ ngồi vào đối diện, sau đó bảo Dịch Duẫn Tiệp đi ra ngoài giữ cửa.

“Chuyện có biến hóa?” Nguyên Tĩnh Vũ ngồi xuống hỏi.

Mạnh Kỳ Thụy gật đầu một cái: “Ta đoán chừng hắn rất nhanh sẽ phải đối với Từ lão đầu động thủ. Hắn vốn là mang theo nữ nhi xinh đẹp lại phong tao tới đây là muốn mê hoặc ta đây, để cho ta Hà Tây cùng hắn cùng nhau bắt tay, cùng đối phó Từ lão đầu. Nhưng kể từ khi lão huynh người đến ta phát hiện hắn đang thay đổi kế hoạch, mặc dù hiện tại còn không rõ ràng lắm, nhưng ta muốn nên cùng hắn cái đó nữ nhi có liên quan. Đúng rồi, lão huynh người không phải là thật coi trọng nữ nhân kia chứ?”

Mạnh Kỳ Thụy chân thành mà nói, cuối cùng ngược mắt nhìn nguyên Tĩnh Vũ, trên mặt nào có nửa phần say.

Nguyên Tĩnh Vũ cười cười, nói: “Ta không phải giống như lão đệ người thường thấy phong lưu sắc đẹp, người cũng biết ta trong phủ không có mấy cái nữ nhân, tướng mạo cũng là thường thường, đột nhiên nhìn thấy như vậy tuyệt sắc, khó tránh khỏi có chút động lòng. Chỉ là, việc lớn việc nhỏ ta còn phân được rõ ràng, không đến nỗi bị nàng mê hoặc đầu óc choáng váng.”

Mạnh Kỳ Thụy gật đầu một cái: “Lão huynh nói là thật, huynh đệ thích. Nữ nhân nha, như quần áo thôi, chỉ cần có quyền trong tay, cái dạng tuyệt sắc gì không tìm được? Huynh đệ ta mặc dù thích mỹ nhân, nhưng còn không đến mức vì đoá hoa cảm tổ tông cơ nghiệp nói giỡn.”

Nguyên Tĩnh Vũ mỉm cười gật đầu, tán thưởng nói: “Huynh đệ làm ngụy trang không tệ a, vì huynh thật đúng là không nhìn ra người lúc trước say rượu là giả bộ.”

Mạnh Kỳ Thụy cười nhạo một tiếng nói: “Ngày ngày cũng như vậy uống rượu, ngày ngày cũng giả bộ như vậy say, nơi nào còn uống đến say? Lại nơi nào cần giả bộ?”

Nguyên Tĩnh Vũ chợt hiểu, lúc trước hắn thế nhưng xem thường vị này thanh sắc khuyển mã Hà Tây vương rồi !

“Lão đệ cho là hắn đến tốt cùng ở trên người ta có ý định gì đây? Dụ Dương nếu như lúc này nội loạn, hắn ngoài tầm tay với cũng không chiếm được chỗ tốt gì.” Nguyên Tĩnh Vũ tựa như lâm lâm lữu lữu, lại thích giống như đang hỏi Hà Tây vương Mạnh Kỳ Thụy. Nếu Dụ Dương nội loạn, Hà Tây vương nhất định là có thể vớt chút chỗ tốt, dĩ nhiên, đặc lợi nhiều hơn Địa Hội là Nam Vương Hòa Trung châu, Hà Tây nếu cùng Nam Vương Hòa Trung châu tiếp nhượng, cách ngày giờ diệt vong cũng không xa.

Mạnh Kỳ Thụy khoát khoát tay, uống một ngụm trà nói: “Hắn nghĩ độc thủ Từ lão đầu, lại lo lắng chúng ta đi vào chen vào một cước, cho nên tốt nhất để cho chúng ta hai nhà nào điểm mâu thuẫn, tự lo không xong, hắn mới hảo kiếm tiện nghi.”

Nguyên Tĩnh Vũ âm thầm bội phục Mạnh Kỳ Thụy, người này ngoài mặt trầm mê tửu sắc, thật ra thì tài trí so với ai khác cũng không thua.

“Hắn nghĩ để cho chúng ta tranh nữ nhân sao? Hắn không khỏi cũng quá coi trọng nữ nhi của mình đi!” Nguyên Tĩnh Vũ cau mày, nhưng là trừ lần đó ra, bọn họ còn có cái gì hào tranh? Mặc dù muốn tranh địa bàn tranh dân số cũng không phải là lúc này a.

Mạnh Kỳ Thụy nhìn một chút Nguyên Tĩnh Vũ nói: “Ta nghĩ hắn sẽ mau chóng cùng ta ước định hôn kỳ, sau đó sẽ khiến nữ nhân kia câu dẫn người, tốt nhất xui khiến người mang theo nàng bỏ trốn, như vậy chúng ta cho dù thiệt giả, vì mặt mũi cũng luôn luôn đánh một trận mới có thể coi như xong.”

Nguyên Tĩnh Vũ gật đầu một cái: “Ta hiểu. Lão đệ là lo lắng ta xưa nay không nặng nữ sắc, muốn ta phối hợp bọn họ một chút không?” Nếu thật có thể như thế tương kế tựu kế vẫn còn hảo, tránh cho Yến vương lập âm mưu khác

Mạnh Kỳ Thụy như cũ cười nhìn nguyên Tĩnh Vũ, trên mặt chợt có chút địch ý.

Chương thứ mười bốn: Nghị kết minh gặp gỡ mỹ nhân kế (hạ) “Lão đệ đây là thế nào?” Nguyên Tĩnh Vũ cười hỏi.

Mạnh Kỳ Thụy hừ một tiếng, lại thở dài, có chút tâm tro ý lạt nói: “Chỉ là trong lòng có chút không thoải mái, nữ nhân kia thật đúng là không giống với mấy nữ nhân trước kia cùng ta chơi đùa! Đáng tiếc..... Ta thật sự nghĩ trước tiên đem nàng ta thu vào giường, nhưng là vừa lo lắng nhiều loạn kế hoạch của bọn họ. Nếu như không phải là do người nhất thời ý loạn tình mê hư trình tiết nàng, nàng như thế nào đồ thừa coi trọng người đi Dụ Dương?”

Nguyên Tĩnh Vũ tâm thần chấn động, đã hiểu mình bị Mạnh Kỳ Thụy tính toán. Không nghĩ tới người này vẫn còn có tâm kế như vậy. Hắn đã cùng Hà Gian Vương chiếm được cùng một trận chiến tuyến thượng, tự nhiên không thể nào nữa lên lút cùng Yến vương kết minh, nhưng hắn lại không chịu rõ rệt

đắc tội Yến vương, cho nên cái này nòi đen phải hơn hẳn tới lưng Dụ Dương. Mạnh Kỳ Thụy giờ phút này đột nhiên đến thăm thay vì nói là thương nghị phá hư Yến vương âm mưu, không bằng nói là cho hẳn một chân kinh, để cho hẳn hiểu mình hiện nay đang ở tình cảnh nào, nếu như Hà Tây vương sẽ đối hẳn động thủ, hẳn là tuyệt đối tìm không thấy lối ra Lương châu đấy! Hẳn và Kinh Nhan ngàn tính vạn tính, thế nhưng tính sai lập trường và trí khôn của Hà Tây vương.....

Kinh Nhan.....

Ngồi đến Kinh Nhan, hẳn chợt nhớ tới còn có một vấn đề trọng đại đặt ở trước mặt. Hẳn mặc dù không tin trời đất không tin quỷ thần, nhưng lúc sơ đối với nàng thế cũng tuyệt đối không phải lừa gạt, bất kể đến tột cùng từ loại nào suy tính, hẳn thật sự là thật tâm muốn tuân thủ. Nếu như mình làm trái lời hứa, trước nàng hứa hẹn đối với hẳn khẳng định cũng sẽ bỏ. Làm thế nào đây?

“Thế nào? Lão huynh lại đang do dự? Tuyệt sắc mỹ vị như vậy lão huynh cũng không có hứng thú?” Nói xong, mạnh Kỳ Thụy lại liếc hạ thân Nguyên Tinh Vũ một cái, “Sẽ không phải là phương diện kia của lão huynh có vấn đề chứ?”

“Ta thấy ngươi mới nên lo lắng cho mình, có ít thứ dùng nhiều cũng là sẽ hư.” Nguyên Tinh Vũ trả lại hẳn một câu, trong lòng lại rối loạn không thôi.

Nếu là ở trước kia, đối mặt chuyện như vậy hẳn đương nhiên là không chút do dự nên đáp ứng, nhưng hôm nay thế nhưng hẳn lại không thể không thận trọng suy tính. Trong lòng hẳn rất rõ ràng ghen tuông của Kinh Nhan đặc biệt lớn, điều khác còn dễ nói, chỉ ở trên điểm này rất khó nhượng bộ. Nếu nàng chỉ không cao hứng, nhón nháo không được tự nhiên cũng không có gì, hẳn lo lắng ấy là nữ nhân quá quyết tuyệt, rất có thể vì vậy mà phủ quyết hẳn, xoay người rồi đi.

Ngồi đến Kinh Nhan, nhớ tới mình nói với nàng mấy cái lời kia, đến tột cùng có bao nhiêu lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ nàng vui vẻ, lại có bao nhiêu là tiếng lòng nhất thời kích động, ngay cả chính hẳn cũng không phân biệt rõ. Cái kia sao cẩn thận từng li từng tí từng bước từng bước đi vào lòng phòng ngự của nàng, như vậy trăm phương ngàn kế lấy được hảo cảm của nàng, thật vất vả mới có một phần ăn ý cùng thân mật như vậy, mắt thấy đã sắp tới tay.....

Mạnh Kỳ Thụy hí hóp mắt nhìn lấy vẻ mặt nhìn quái vật xem kỹ Nguyên Tinh Vũ. Tâm tư ý định hẳn ta vốn nhanh nhẹn, nhìn người nhìn chuyện thường thường vừa xem hiểu ngay, ai cũng đừng nghĩ ở trước mặt hẳn giờ trò, nhưng mà giờ phút này thế nhưng hẳn lại nhìn không thấu Nguyên Tinh Vũ, không biết hẳn đang do dự cái gì. Hoặc là nói hẳn chính mình không thể tin được nhìn ra sự thực, Nguyên Tinh Vũ làm sao sẽ vì một nữ nhân mà do dự?

“Nhất định như thế sao? Ta lừa gạt nàng đến Dụ Dương với ta là được.” Nguyên Tinh Vũ trầm mặc hảo một hồi mới mở miệng.

Mạnh Kỳ Thụy lắc đầu một cái: “Nếu như ngươi thật sự bị nàng mê hoặc, sao có thể chống đỡ được thân thể hấp dẫn của nàng ấy? Hơn nữa người nào không biết Dụ Dương vương Nguyên Tinh Vũ không phải là người hảo sắc, trong lúc nhất thời ý loạn tình mê là có thể, nhưng Dụ Dương vương thanh tỉnh tuyệt đối sẽ không đem một nữ nhân đã cùng Hà Tây vương có hôn ước mang về Dụ Dương.”

Nguyên Tinh Vũ cau mày, tay gác ở trên trán nhẹ nhàng xoa huyệt Thái Dương. Thật là lựa chọn làm cho người đau đầu mà!” Bằng không hạ thuốc cho nàng ấy, đến lúc đó lão đệ ngươi tới, sau khi ta xong chuyện lại xuất hiện cứu tình nàng.....”

“Ha ha ha a.....” Mạnh Kỳ Thụy chợt lấy quyền chống đỡ miệng cười lên, “Chẳng lẽ ngươi thật sự có vấn đề?”

“Huynh đệ ngươi không phải nói là đáng tiếc sao? Ta không phải hi vọng một nữ nhân ảnh hưởng hợp tác sau này của ta và ngươi.” Nguyên Tinh Vũ không mặn không nhạt trả lời một câu, trong lòng tức giận rồi lại không tiện phát tác, trong đầu loạn tào tào, cái gì suy nghĩ cũng không rõ ràng.

Mạnh Kỳ Thụy dừng cười, nghiêm túc nhìn Nguyên Tinh Vũ nói: “Lão huynh chính ngươi cũng biết chuyện này không thể thực hiện được, cần gì phải nói những lời nhảm nhí này! Ta và ngươi đều là người biết chuyện, Dương Tinh Vân hẳn là ai, muốn làm cái gì trong lòng chúng ta cũng rõ ràng, hẳn ta cũng rõ ràng. Lão đệ ta không phải là người nhân từ nương tay, làm tất cả chỉ là vì tự vệ mà thôi. Dĩ nhiên, lão huynh phía sau ngươi còn có Trung Châu, trước mắt mà nói cũng không phải là sợ Dương Tinh Vân hẳn. Nhưng ta thì lại khác, Từ lão đầu một khi bị hẳn nuốt, người liền đến phiên ta.....”

Nói tới chỗ này, Mạnh Kỳ Thụy chợt ngừng lại, lẳng lẳng nhìn nguyên Tinh Vũ.

Nguyên Tinh Vũ đương nhiên hiểu, Hà Tây vương này rõ ràng là đang uy hiếp hẳn!

Mạnh Kỳ Thụy nhíu mày nhìn hẳn, bỗng nhiên lại mang theo vài phần thành khẩn nói: “Lão đệ thật sự không nghĩ ra nguyên nhân lão huynh ngươi không chịu đáp ứng. Ngươi cùng Yến vương cũng không phải thân tình, cũng không cần sợ hẳn, chuyện tốt như vậy tại sao không đáp ứng chứ? Nếu như lão huynh có yêu cầu gì cứ nói rõ, có thể bàn bạc cùng nhau. Chẳng qua ta cũng đem lời xấu nói trước, vì giữ được chút cơ nghiệp tổ tông này, huynh đệ ta cũng là chuyện gì cũng làm ra được.”

“Ta cũng không hiểu, tại sao ngươi muốn cố ý trầm mê tửu sắc, lừa gạt thiên hạ?” Nguyên Tinh Vũ ngẩng đầu, hai người cũng dùng ánh mắt lợi hại dò xét kỹ lưỡng đối phương, mặc dù chưa chắc có thể đem đối phương nhìn thấu, nhưng người nào cũng không chịu yếu thế.

Hai người nhìn nhau một hồi, Mạnh Kỳ Thụy chợt thờ dài, thua trận. “Cái gì gọi là cố ý? Cái gì là lừa gạt? Ta cũng chỉ là người vô tâm, chỉ cầu có thể coi chừng chút cơ nghiệp này của tổ tông an toàn qua hết nửa đời sau mà thôi.” Hẳn nói lời này, về mặt thật sự là nhìn không ra nửa phần giả dối.

Mạnh Kỳ Thụy không hiểu Nguyên Tinh Vũ bán khoán hoặc là nói điều kiện, Nguyên Tinh Vũ lại nghe hiểu uy hiếp của hẳn. Nếu như mình không đáp ứng, hoặc là nói nếu như hẳn không đem nữ nhân kia mang theo cùng nơi đi, Mạnh Kỳ Thụy sẽ không để cho hẳn còn sống rồi đi Hà Tây. Nếu như hẳn chết, Dụ Dương sẽ loạn, Hà Tây là được thừa dịp loạn chiếm đoạt lãnh thổ phương Bắc của hẳn, mà Dương Tinh Vân vì ngăn cản Nam Vương khuếch trương cường đại, cũng chỉ có thể ủng hộ Hà Tây tóm đầu Hà Gian, đồng thời kéo Trung Châu cùng Nam Vương. Dĩ nhiên, nói như vậy cục bộ của toàn bộ thiên hạ cũng thay đổi, nếu như Mạnh Kỳ Thụy thực có dã tâm, đây cũng là một cơ hội phát triển lớn mạnh.

Lại nói, Dụ Dương nào động đối với Hà Tây là có lợi cũng có hại, Mạnh Kỳ Thụy nghĩ như thế nào đều có lý do của hắn.

“Được rồi!” Nguyên Tĩnh Vũ thở dài thật dài, quyết định. Hắn luôn luôn bình an trở về mới lấy được hi vọng có nàng, nếu là chết ở chỗ này, cho dù thiên hạ hay là nữ nhân, cái gì đều sẽ biến thành bọt nước. Chỉ cần bình an trở về, sẽ vẫn còn có cơ hội. Khinh Nhan cũng là người một lòng thành toàn chuyện lớn, có thể sẽ hiểu lựa chọn bất đắc dĩ này của hắn! Cho dù như thế nào, trong lòng hắn chỉ có một mình nàng là được!

“Không có điều kiện khác?” Mạnh Kỳ Thụy hỏi tới.

Nguyên Tĩnh Vũ lắc đầu một cái, không muốn nói thêm một chữ nào nữa. Nhớ tới Khinh Nhan, trong lòng hắn thật sự là bất an. Nàng là một người kiêu ngạo thế kia, và những lời mình hứa hẹn ở phía trước, yêu cầu sự tha thứ của nàng chỉ sợ không dễ dàng.

Mạnh Kỳ Thụy nhìn Nguyên Tĩnh Vũ một hồi, cuối cùng khuyên nói: “Nữ nhân tuyệt mỹ cũng là đồ chơi, bất kể nàng xuất thân như thế nào, thông minh hay là ngu dốt, thật ra thì không có khác nhau quá lớn. Trừ ẩm giường sanh con, còn có thể dùng làm gì? Nữ nhân có thể cung chiêu, có thể thương, nhưng tuyệt đối không thể yêu, nếu không chính là mình tự tìm tội cho mình!”

Thật ra thì trong lòng Mạnh Kỳ Thụy cũng nghi ngờ, lấy hắn hiểu Nguyên Tĩnh Vũ không phải là người trầm mê nữ sắc. Người này ần ần, có kiên nhẫn, giang sơn ở trước mặt, nữ nhân đối với hắn mà nói phải là không có chút phân lượng nào. Lần này hắn đến tột cùng là bởi vì nguyên nhân gì mà do dự đây?

Nguyên Tĩnh Vũ lạnh lùng nhìn Mạnh Kỳ Thụy, đột nhiên cảm thấy hắn rất đáng thương. Một người không hiểu được yêu cũng không có hưởng thụ qua tình yêu thật đáng thương!

Mạnh Kỳ Thụy xem hiểu ánh mắt của Nguyên Tĩnh Vũ, trong lòng tức giận, xoay người liền đi. Hắn hưởng thụ cuộc sống trên đời xa hoa lãng phí nhất này, hắn có cái gì đáng thương? Đặc biệt là nữ nhân, hắn muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.....

Mật đạo ở phía đối diện từ cao trước mặt.

Mạnh Kỳ Thụy lần mò dưới thư án tìm được một chốt mở, sau đó vén lên thảm màu lam trên mặt đất, liền đi xuống.

Rất nhanh, phiến đá trên mặt đất liền khép lại rồi, Dịch Dẫn Tiếp đi vào, đem thám đến buồng xuống sửa sang lại hoàn hảo.

Lúc Mạnh Kỳ Thụy rời đi, Nguyên Tĩnh Vũ lại ngăn ra. Yêu? Hắn chợt giật mình mới vừa rồi mình thế nhưng dùng một chữ như vậy. Hắn đương nhiên là hiểu tình yêu, nhưng hắn thật sự có được tình yêu sao? Hắn đã từng lấy Thục Ninh, cho nàng là tình yêu của mình, nhưng mấy năm trước cũng không dám xác định. Về phần Khinh Nhan..... Hắn có lẽ có mấy phần yêu nàng, nhưng nàng sẽ yêu hắn sao? Mặc dù đã từng đối với hắn từng có chút tình yêu, chờ lần này trở về sợ cũng không có.....

Thấy Dịch Dẫn Tiếp đứng ở một bên, hắn chợt mở miệng hỏi: “Đều nghe được?”

Dịch Dẫn Tiếp gật đầu một cái.

“Người thấy thế nào?” Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ nhàng hỏi, không ngừng đầu, cả người không nhúc nhích, cứ ở trên ghế ngồi.

Dịch Dẫn Tiếp có chút nghi ngờ, chuyện này còn có cái gì để suy nghĩ sao?” “Vương gia quyết định là được, tương kế tựu kế. Nói không chừng tương lai chúng ta Dụ Dương còn có thể nhờ cậy một ít. Thuộc hạ chỉ không hiểu lúc trước sao ngài lại do dự?”

Nguyên Tĩnh Vũ nâng mí mắt liếc hắn một cái, thờ dài. Vốn cho là hắn hiểu, thì ra là hắn cái gì cũng không hiểu.

“Vương gia vì sao than thở?” Chuyện không phải đã rõ ràng như trong kế hoạch sao? Dịch Dẫn Tiếp nhíu nhíu mày, ” Hay thuộc hạ mời Chu tiên sinh đến bàn?”

“..... Ngó, cùng Chu tiên sinh nói chuyện một chút cũng tốt.” Nguyên Tĩnh Vũ chậm rãi đứng dậy ở trong phòng đi lại mấy bước, vừa đi vừa ở trong lòng nói thầm: Khinh Nhan, Khinh Nhan, đến tột cùng nàng cũng chỉ là cô gái, đại sự trước mặt, ta quyết không thể mặc cho trời được.....

Chu Trọng Nguyên nghe Dịch Dẫn Tiếp nói chuyện đã xảy ra, đã hiểu Vương gia đang phiền não cái gì, nhưng hắn cũng không thừa nhận chuyện này là rất nghiêm trọng. Làm phiên vương một phương, làm sao có thể chỉ chuyện về một nữ nhân? Huống chi hôm nay dưới gối Vương gia càng ít con, nên càng cơ thiết tạo thêm con cái mới đúng. Về phần Dịch phu nhân, chỉ cần trong lòng Vương gia chỉ luôn yêu một mình nàng ấy là được, chẳng lẽ Dịch phu nhân yêu cầu độc chuyên? Mặc dù Dịch phu nhân xuất thân Lăng Tiêu các, nhưng một môn phái nhỏ nhỏ trong giang hồ làm sao có thể quản thúc một đế vương cùng hậu phi?

Nguyên Tĩnh Vũ dập tắt cây nến phía sau mình, đứng ở phía trước cửa sổ ngắm nhìn ngọn đèn dầu leo lét không soi nổi màn đêm đen nhánh bên ngoài. Tối nay ánh trăng rất tốt, ánh trăng thanh nhả như mộng như ảo bao phủ ở trên mặt đất. Thời tiết lạnh lạnh càng thêm nhớ nhà, đặc biệt là ở dưới ánh trăng. Nhớ tới bọn họ ở chung một chỗ, nhớ đến những âm áp học đã từng trải qua, hạnh phúc cùng thỏa mãn, thế nhưng lúc này tất cả đều biến thành bất an.....

Chu Trọng Nguyên đuổi Dịch Dẫn Tiếp đi ra ngoài coi chừng, sau đó đứng ở sau lưng Nguyên Tĩnh Vũ, nói: “Quyết định này của Vương gia rất sáng suốt.”

“Người cũng cho là như thế?” Nguyên Tĩnh Vũ hỏi ngược lại, chậm rãi xoay người lại.

“Người làm chuyện lớn không câu nệ tiểu tiết! Vương gia không thể vướng vào nhi nữ tình trường!” Chu Trọng Nguyên khuyên nhủ, giọng nói thậm chí có chút nghiêm nghị. Ở trong lòng hắn, Nguyên Tĩnh Vũ từ trước đến giờ là tích cực lên trước không sợ hãi, làm chuyện cho tới bây giờ đều không câu nệ tiểu tiết, những thân tử như bọn họ cũng chưa từng có hối hận qua chọn sai mình chủ. Nhưng mà Nguyên Tĩnh Vũ giờ phút này trở nên xa lạ, hắn sầu lo, lại là vì một nữ nhân!

“Đây không phải là vấn đề nhi nữ tình trường.” Nguyên Tĩnh Vũ lập tức phản bác, “Người không hiểu rõ nàng, chuyện này nàng nhất định là không thể tiếp nhận, nếu nàng phản bội lại ước định, hoạch lúc trước không phải sẽ toàn bộ vô ích?”

“Vương gia lo lắng chỉ là vì chuyện Giang Nam? Mà không phải bởi vì cam kết đối với phu nhân?” Chu Trọng Nguyên tựa hồ không tin tưởng quá lời nói của Nguyên Tĩnh Vũ.

“Đương nhiên!” Nguyên Tĩnh Vũ đáp rất kiên định, lại khẽ cau mày, trong lòng không khỏi có chút bất an.

Chu Trọng Nguyên cười thoải mái, ngữ điệu chuyển một cái, khuyên lơn: “Vương gia không cần lo lắng, nhìn chung thiên hạ thế cục, phu nhân chỉ có thể lựa chọn cùng chúng ta hoặc là Trung Châu để hợp tác. Mà tình cảnh trước mắt của phu nhân cũng không hay, nàng cũng nóng lòng tìm kiếm đồng bạn hợp tác, thực lực Trung Châu không bằng chúng ta, thân thể của Nghệ An vương từ trước đến giờ không tốt, lại vừa không có dã tâm, cho nên phu nhân chỉ có thể cùng chúng ta hợp tác.”

Nguyên Tĩnh Vũ gật đầu một cái, cái này hắn đương nhiên biết. Kinh Nhan nói qua, bọn họ mặc dù không có duyên phận vợ chồng, duyên phận quân thần chung quy lại có. Nhưng mà, nếu không chiếm được nàng..... Nếu không chiếm được nàng, hắn sao có thể cam tâm? Hắn cũng đã bỏ ra nhiều như vậy.....

Chu Trọng Nguyên nhìn một chút sắc mặt Nguyên Tĩnh Vũ, lại bổ sung một câu: “Mặc dù phu nhân thật mất hứng, nhưng cũng không có gì, Vương gia trở về đồ dành phu nhân là được, lại nói còn có Dịch tướng quân cùng Dẫn Tiệp phụ tử đứng ở bên cạnh ngài!”

“Tốt lắm, không nói nàng. Chúng ta thương lượng một chút làm sao để đối phó Yến vương cùng với thuận lợi mà trở về Duyệt châu đi!” Nguyên Tĩnh Vũ không muốn làm cho người biết hắn quá để ý Dịch Kinh Nhan, hắn là Dụ Dương vương, hắn nên lấy nghiệp lớn trong thiên hạ làm trọng, mặc dù trong lòng không thoải mái cũng không thể để cho thần tử phát giác.

Chu Trọng Nguyên gật đầu một cái, đối với Nguyên Tĩnh Vũ khôi phục trạng thái rất nhanh thì vô cùng cao hứng. Hai người nói nhỏ thương lượng đến nửa đêm, Chu Trọng Nguyên mới trở về phòng nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Duyệt Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 15: Trong Lúc Nói Cười Các Mang Ý Xấu

Rạng sáng ngày thứ hai, Nguyên Tĩnh Vũ giao cho Dịch Dẫn Tiệp một quả lạp hoàn (*) cùng phong mật thư, bảo hắn dùng tốc độ nhanh nhất truyền về Giang Nam.. Sau đó hắn liền đem chuyện bản khoản với Dịch Kinh Nhan đặt sang một bên, toàn tâm toàn ý ứng phó với thế cục trước mắt. Một mặt hắn cho người liên lạc với Hà Tây vương Mạnh Kỳ Thụy yêu cầu tư liệu về Dương Tĩnh Vân và Ngọc Nhan Quận chúa, một mặt hóa trang thành thị vệ tự mình bái phỏng Dương Tĩnh Vân.

Dương Tĩnh Vân vốn có chút khó hiểu với việc Nguyên Tĩnh Vũ bí mật đến thăm hỏi, nhưng sau khi nghe Nguyên Tĩnh Vũ thì liền tin hắn.

Nguyên Tĩnh Vũ nói thẳng rằng hắn đã biết ‘Yến Vương muốn động thủ với Hà Gian’, còn nói thêm ‘thay vì liên minh với Hà Tây, không bằng người, ta, Trung Châu cùng liên thủ...’ Hắn nhàn nhạt cười, bày ra một bộ dáng tự tin, đồng thời để lộ ra dã tâm không thể nghi ngờ của chính hắn. Hắn hiểu được chỉ có như thế mới có thể lấy được tín nhiệm của Dương Tĩnh Vân.

Dương Tĩnh Vân chưa bao giờ che giấu dã tâm của gã, nếu như chỉ một nước có thể thu phục được Hà Gian lẫn Hà Tây, được chia phần lớn lãnh thổ, lực lượng của gã càng có thể lớn mạnh. Đến lúc đó, Nam Vương thù trong giặc ngoài, sao có thể tranh phong cùng gã? Điều duy nhất bản khoản chính là Dụ Dương cùng Trung Châu, hai phiên đó vốn là một liên minh chặt chẽ, nếu thuận lợi thu tóm Hà Tây, Hà Gian, lãnh thổ nhất định càng thêm cường đại, đến lúc đó muốn thu phục bọn chúng đã chẳng dễ dàng.

Dương Tĩnh Vân hơi suy tính một chút, chợt nhớ đến lời đồn đãi kia, liền không do dự nữa, lập tức cùng Nguyên Tĩnh Vũ tỉ mỉ thương nghị kế hoạch liên minh tam phiên.

Lời đồn đãi Dương Tĩnh Vân nhớ tới thực tế đã lưu truyền mấy thập niên, chỉ là có người lập tức tin không nghi ngờ gì, cũng có người chỉ cười nhạt một tiếng. Truyền thuyết Tiêu Thị cùng Nguyên Thị ở Dụ Dương là hai gia tộc bị nguyên rủa, đời đời thế thế con cháu ít ỏi, không tàn tật thì cũng tối dạ, hài tử thông minh thì cũng yếu ớt lắm bệnh, hơn phân nửa chết non. Trước kia hắn không tin thần thánh ma quỷ, nhưng sự thật quả là như thế.

Nguyên Tĩnh Vũ năm nay cũng 28 tuổi, mặc dù mấy nhi tử trí lực không có vấn đề, nhưng cũng không sống nổi được một đứa. Trung Châu Tiêu Dật Phi còn thảm hại hơn, sinh đến ba ngốc tử, vất vả lắm nuôi lớn được hai nhi tử khỏe mạnh cũng không sống nổi một đứa, cho đến bây giờ ngay cả một người thừa kế cũng không có. Mà tiền nhiệm Dụ Dương vương cũng chính là ca ca của Nguyên Tĩnh Vũ, lập gia thất nhiều năm, có rất nhiều thê thiếp lại chỉ có một si nhi tử (trẻ con bị thiếu năng). Hẳn lại đột nhiên qua đời, Nguyên Tĩnh Vũ là vương đệ duy nhất mới có thể thừa kế vương vị.

Hai người thương thảo một canh giờ, biểu đạt thành ý liên minh của mình, cùng vấn đề xem Trung Châu có thể kết minh hay không? Thấy đến gần giữa trưa, Nguyên Tĩnh Vũ lo lắng Mạnh Kỳ Thụy đột nhiên tìm tới cửa, nên cáo từ rồi đi.

Vừa ra đến cửa, liền gặp Quận chúa Ngọc Nhan đi vào, cũng không biết là cô ý sắp đặt hay vô tình gặp gỡ. Nhưng dù thế nào, người đã đến, cũng phải ứng phó. Nguyên Tĩnh Vũ âm thầm cười khổ, không nghĩ có ngày mình cũng phải đi bán nhan sắc. Hừ, Kinh Nhan còn nói dung mạo hẳn không đủ xuất chúng! Thế sao tiểu Quận chúa người ta vừa nhìn liền bị hấp mê hoặc?

Nguyên Tĩnh Vũ ung dung đứng quan sát nàng, không hề để ý vì mình cải trang mà cảm thấy thiếu tự nhiên.

Thấy Nguyên Tĩnh Vũ ăn vận như thị vệ, Dương Như Nguyệt mặc dù ngoài ý muốn cũng không cảm thấy quái dị, ngược lại cảm thấy một thân nhưng trang trọng bộ dáng hẳn càng thêm uy vũ, hiện ngang như lăng nguyệt thanh phong (*trăng thanh gió mát: hàm nghĩa thông dong, khí độ, tiêu sái*). Thấy Nguyên Tĩnh Vũ mỉm cười nhìn mình, nàng lập tức đỏ mặt, nhẹ cúi đầu.

Dương Tĩnh Vân cố ý giả nghiêm nghị khiển trách nàng, sau đó bảo nàng hướng Dụ Dương vương tạ lỗi. Nguyên Tĩnh Vũ mỉm cười đưa tay đỡ, ánh nhìn như không không chế nhìn thẳng vào gương mặt thanh xuân e lệ của nàng.

Dương Tĩnh Vân nặng nề ho một tiếng, nhắc nhở hai người thân phận của bọn họ.

Nguyên Tĩnh Vũ hồi hồn, nhanh niệng xin lỗi: “Là Bôn vương vô lễ! Xin Quận chúa thứ tội”.

Dương Tĩnh Vân đắc ý cười nói: “Không cần gấp gáp, nữ nhi này đi tới nơi nào cũng vậy, hẳn cũng quen rồi!”

Nguyên Tĩnh Vũ ôn hòa cười cười, nhìn Dương Như Nguyệt một chút, tán thưởng nói: “Thật ra xinh đẹp trên người Quận chúa là thứ yếu, Bôn vương thưởng thức là khí chất của nàng, thật là Thiên chi kiều nữ, khí độ không phải thưởng. Nụ cười của nàng sáng lạng xinh đẹp đến mức lóa mắt người khác, như ánh mặt trời giữa tháng chín...”

Dương Như Nguyệt mặc dù biết mình ngày thường xinh đẹp, lại thêm thân phận cao quý, nên bình thường có nam tử nào dám tán thưởng trước mặt nàng? Huống chi lời tán dương của người này khác với các nam tử ái mộ nàng, tự nhiên vô cùng rung động, lòng kích động lạ thường, rồi lại ngọt ngào làm người ta say mê.

Sau khi Nguyên Tĩnh Vũ rời đi, Dương Như Nguyệt liền quần lấy Dương Tĩnh Vân nói muốn thoái hôn, kết quả lại bị Dương Tĩnh Vân mặt đen lại nghiêm nghị khiển trách một phen.

Dương Như Nguyệt bất đắc dĩ, âm thầm phất thị vệ tâm phúc của mình liên lạc Nguyên Tĩnh Vũ. Nàng tin rằng chỉ cần Nguyên Tĩnh Vũ nguyện ý, nhất định sẽ mang nàng rời đi. Nhớ những lời hấp mê vừa nói, nàng không thể không nghĩ rằng hẳn không yêu nàng.

Từ lúc trưởng thành tới nay, có nam nhân nào lại không thích nàng?

Thời điểm Dịch Duẫn Tiếp đưa mật thư của Dương Như Nguyệt, Nguyên Tĩnh Vũ đang đánh cờ với Mạnh Kỳ Thụy.

Nguyên Tĩnh Vũ đưa cho Mạnh Kỳ Thụy xem, xem xong, hẳn tỏ bộ xem thường ra mặt, cười nói: “Quận chúa cao quý? Đúng là nữ nhân a... Hừ!”

“Trong phủ này của người khắp nơi đều có mật đạo sao?” Nguyên Tĩnh Vũ vẫn nhìn chăm chăm vào bàn cờ, ra vẻ vô tình hỏi.

“Ân, rất nhiều! Ta thích mấy cái loại này.” Mạnh Kỳ Thụy cho là hiển nhiên nói.

Nguyên Tĩnh Vũ thông dong thả cờ, cũng không quay đầu lại phản phó: “Gọi Chu tiên sinh trở lại đi!”

Dịch Tuấn Diệp lĩnh mệnh đi.

Mạnh Kỳ Thụy ngẩng đầu nhìn Nguyên Tĩnh Vũ một hồi, chợt đem con cờ cầm trong tay quăng lên bàn, đứng lên nói: “Không được.” Vẻ mặt giống như hài tử ăn vạ.

Nguyên Tĩnh Vũ lơ đãng cười cười, nhìn theo hắn.

Trầm mặc một hồi, Mạnh Kỳ Thụy chợt mở miệng nói: “Vương phủ của bôn vương có rất nhiều, đường sống có mà đường chết cũng có, lão huynh tốt nhất không nên đi dò tìm”

Nguyên Tĩnh Vũ tựa hồ nghe không rõ ý của hắn, ngược lại hỏi một câu: “Thiên hạ rộng lớn, người không muốn thử một chút vận khí của mình? Ta thật rất hiếu kỳ, không biết đến tận cùng là người thật sự muốn cái gì?” Ngay cả hôn thê của mình cũng để người ta bắt cóc, nếu nói là hẳn không muốn thiên hạ thì cả quý cũng không tin! Không có dã tâm? Nếu y là người tầm thường thì không nói, đằng này lại không phải. Nếu nói đến hiếu lòng người hay mưu tính, ngay cả Nguyên Tĩnh Vũ cũng thừa nhận rằng mình không lại y.

Mạnh Kỳ Thụy thân thể cứng nhắc, Nguyên Tĩnh Vũ đứng sau lưng nên không rõ về mặt hắn. Hắn cảm giác như linh hồn Kỳ Thụy rời đi nơi nào, trước mắt chỉ là cái xác không hồn, như một pho tượng điêu khắc.

Phải qua một lúc sau, Mạnh Kỳ Thụy mới phục hồi, cười nhạo một tiếng chậm rãi quay đầu lại, nói: “Ta lười ... Ta chỉ muốn cứ an nhàn như bây giờ trải qua hết đời này, giữ gìn được cơ nghiệp của tổ tông là tốt rồi.”

Nguyên Tĩnh Vũ lẳng lặng nhìn hắn, chậm chạp nói: “Nếu lúc ngươi tại vị, mà không có dụng tâm thống trị, không trải tốt con đường tương lai, chờ đến lúc con ngươi kế vị sẽ không gánh nổi phần cơ nghiệp này rồi.”

Mạnh Kỳ Thụy cười, mang theo vài phần khinh bỉ nhìn Nguyên Tĩnh Vũ, giễu cợt nói: “Ta chỉ trông lo cho ta, còn về phần chuyện ta chết sau này không phải là vấn đề ta có thể quan tâm. Hơn nữa thiên hạ từ trước đến nay có hợp tất có phân, mà có phân tất có hợp, thống nhất cùng diệt vong là chuyện sớm muộn. Ta với ngươi đều rõ, ngày đó cũng không còn xa.”

Nguyên Tĩnh Vũ gật đầu, hiểu Mạnh Kỳ Thụy càng nhiều, hắn lại càng hồ đồ. Trên đời sao lại có người như vậy đây? Chỉ vì lười mà không muốn dấn tâm? Thật là chỉ lười sao? Hay là con người này vốn vô tâm?

“Cho ngươi một lời khuyên.” Mạnh Kỳ Thụy chợt nghiêm túc nói. Đợi Nguyên Tĩnh Vũ nhìn thẳng y, y mới nhỏ giọng nói: “Muốn thành đại sự tuyệt đối không thể để lòng dạ ủy mị, càng không thể bị tình cảm chi phối. Dù Dương với Trung Châu liên hiệp lại, có thể cướp được thiên hạ, nếu hiện tại vẫn giả thân giả quý, sớm muộn cũng bị tiêu diệt!”

Nguyên Tĩnh Vũ mặt khê biến nhìn hắn, trong lòng lần nữa rung động. Người này vậy nhưng không ngờ nhìn vô cùng chính xác! Nếu như y quyết tâm đứng ra nắm quyền đoạt thiên hạ, thì người khác phải tốn nhiều chân tay một chút. Cũng may là Hà Tây lực mỏng, lực lượng không lớn. “Tại sao lại nói cho ta những chuyện này?” Nguyên Tĩnh Vũ thế nào cũng không hiểu động cơ của hắn.

“Tại sao?” Mạnh Kỳ Thụy tự giễu cười cười, “Có lẽ ... là vì tôi qua ngươi do dự đi!”

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn hắn thật sâu, hồi lâu mới dời mắt đi. Hắn xem ra thật không hiểu Mạnh Kỳ Thụy. Trước kia hắn chưa bao giờ để Hà Tây vương trong mắt, cảm thấy hắn ngu ngốc, trầm mê tửu sắc, không ôm chí lớn, lại thiếu ánh mắt kiên nghị bậc vương giả. Nhưng xem ra hôm nay, hắn là sai cả mười phần, người này chỉ là không muốn lộ mình mà thôi.

()Quả lap hoàn: vật tròn dùng để chứa các loại đan, được vo tròn thành viên, bên ngoài có phủ sáp để tránh không khí.*

Chương thứ mười lăm: Trong lúc nói cười các mang ý xấu(hạ)

Ngày mười hai tháng chín, bốn phiên vương chính thức thương thảo việc kết minh.

Mặc dù mục đích chính của việc kết minh lần này ai cũng rõ, nhưng ngoài mặt vẫn thảo luận nhiệt tình. Mạnh Kỳ Thụy mới đầu chưa có đem mục đích kết minh nói rõ ràng, nên chỉ cần tìm đề tài để miễn cưỡng hồ nháo qua là được rồi.

Dĩ nhiên, cái gọi là kết minh, phần lớn là hai loại. Một là kết minh hữu nghị, không xâm phạm lẫn nhau. Hai là kết minh phòng ngự, hoặc xâm lược những thế lực khác.

Đầu tiên, Hà Gian Vương liền nói kết huynh đệ chi minh, không xâm phạm lẫn nhau. Hà Tây Vương lập tức tán thành, Nguyên Tĩnh Vũ cũng gật đầu tán thành theo. Dương Tĩnh Vân cười ha ha, nhìn Nguyên Tĩnh Vũ một cái, cũng gật đầu đồng ý.

Hà Gian Vương tựa hồ thờ dài nhẹ nhõm, lập tức cho người thảo thể lệ kết minh. Sau đó bốn người lại thương lượng làm thế nào liên hiệp đối phó Giang Nam Nam vương. Hà Tây cùng Hà Gian dù sao cũng có Trung Châu với Dụ Dương ở giữa cản trở, nên không cảm nhận được rõ ràng, mà Dương Tĩnh Vân cùng Nguyên Tĩnh Vũ lần này lại bị đụng chạm nhiều. Hai người đều cho rằng vì Giang Nam lũ lụt nghiêm trọng, Nam Vương lại muốn nuôi dưỡng trọng binh mà thu thuế nặng, dẫn đến nghĩa quân khởi nghĩa thường xuyên, nhưng thế lực Nam Vương cũng không thể xem thường. Mặc dù có nội loạn như vậy, hai nước bọn họ cộng thêm Trung Châu cũng không dám phớt lờ.

Nói xong, hai người liếc mắt nhìn nhau, cùng thấy được mối lo của đối phương: nếu như bọn họ động thủ với Hà Tây cùng Hà Gian, Nam Vương chắc chắn sẽ không ngồi yên, nếu đến lúc đó giữa chừng đem quân về thủ, thì chắc chắn sẽ tổn thất nghiêm trọng. Cho nên chuyện này phải thương nghị thật kỹ mới được.

Nguyên Tĩnh Vũ kể từ ngày thấy rõ diện mạo thật của Mạnh Kỳ Thụy, đã hoàn toàn không còn ý niệm chiếm lấy Hà Tây, giờ phút này chỉ là giả một bộ mặt hoặc Dương Tĩnh Vân mà thôi. Dĩ nhiên là hắn chưa bao giờ thực sự tin tưởng Dương Tĩnh Vân.

Nếu hiện tại không thể thôn tóm Hà Gian, vậy thì chủ đề xâm chiếm Giang Nam cũng có thể đi! Nếu Yến Vương, Dụ Dương, Trung Châu cùng liên minh, lấy được Giang Nam không phải là không thể. Vấn đề là Dương Tĩnh Vân đối địch với Trung Châu nhiều năm, nay có thể kết minh sao?

Cũng như Nguyên Tĩnh Vũ không tin thành ý của Dương Tĩnh Vân, gã cũng không tin Nguyên Tĩnh Vũ. Lại nói, trước mắt việc Dụ Dương ảnh hưởng đến Trung Châu có bao nhiêu sâu mới là vấn đề đáng suy tính.

Ngược lại, Mạnh Kỳ Thụy lại dường như với đề tài này rất hứng thú, mạnh mẽ ủng hộ hai nước cùng Trung Châu chiếm đánh Giang Nam, còn nói cớ đời

này không có bằng hữu cũng kẻ địch vĩnh hằng, thấy lợi ích trước mắt, Trung Châu nhất định sẽ cùng Yến Vương hóa giải ân oán, cùng xuất binh.

Ở thời điểm có người ngoài, Mạnh Kỳ Thụy khôi phục dáng vẻ tầm thường đam mê tử sắc không có chí lớn, thấy được Dương Tinh Vân rất hài lòng, nhìn vậy mà âm thầm thờ dài trong lòng. Nguyên Tinh Vũ cũng hoài nghi: Mạnh kỳ Thụy nếu ngay cả Hà Gian Vương cũng muốn gạt, thì sao lại muốn lộ diện mạo thật trước mặt hắn?

Rồi sau đó, Mạnh Kỳ Thụy nói mong muốn sớm cưới Quận chúa Ngọc Nhan, Dương Tinh Vân thuận miệng đáp ứng. Hôn lễ quyết định là bảy ngày sau tổ chức, Mạnh Kỳ Thụy muốn mời Nguyên Tinh Vũ cùng Hà Gian Vương lưu lại uống rượu mừng, hai người cũng cười đáp ứng.

Gần tối, Nguyên Tinh Vũ lần nữa nhận được tin của Dương Như Nguyệt, hắn liếc mắt nhìn qua liền giao cho Chu Trọng Nguyên hồi âm lại.

Chu Trọng Nguyên không hổ danh là lão hồ ly, đối phó với nữ nhân cũng rất lành nghề, Nguyên Tinh Vũ thăm nghĩ cũng chỉ cần một chiều này cũng có thể đối phó với Quận chúa Ngọc Nhan hữu hiệu. Một mặt tỏ rõ ý ngưỡng mộ, một mặt lại nói chỉ hận không thể gặp sớm hơn, người đã có hôn ước, chỉ còn cách ca thán kiếp này vô duyên.

Ngày thứ hai, Nguyên Tinh Vũ phái người giao lễ vật cho Mạnh Kỳ Thụy cùng Dương Như Nguyệt, nghe nói Dương Như Nguyệt thấy Nguyên Tinh Vũ giấu bên trong hộp ngọc một cái trăm cài cùng thư tín, âm thầm rơi lệ hồi lâu, liền đeo trăm cài kia.

Nguyên Tinh Vũ trước có xem qua thư tín Chu Trọng Nguyên viết, có ghi: Hôm qua bất ngờ nghe ngày cưới của Quận chúa đã định, lòng ca thán ý trời trên người, ta với nàng gặp nhau mà duyên cạn. Tâm dù buồn bã không cam lòng, nhưng tình bằng hữu chỉ nghĩa không thể phạm, chỉ có thể gửi trăm cài làm vật lưu niệm. Sau này, nàng là người đã có phu quân, trời nam đất bắc, không thể gặp nhau.

Nguyên Tinh Vũ cười khỏ, những lời này ngược lại lại hợp với phong cách của hắn.

Trời vừa tối, Dương Tinh Vân hẹn hắn mật đàm, hai người đều hóa trang thành thị vệ, tại núi giả trong hậu viện mật đàm một canh giờ, lập kế sách chống đỡ Nam Vương cũng như thôn tính Hà Tây Hà Gian. Trong lúc đó, Dương Tinh Vân bỗng đứng nói: “Nếu có thể khiến cho nghĩa quân Giang Nam thuận phục thì được rồi.”

Nguyên Tinh Vũ bất lộ thanh sắc phụ họa: “Đó là quá tốt. Vương gia có thể liên hệ với nghĩa quân Giang Nam sao? Thực lực bọn họ như thế nào? Có thật là hơn trăm vạn người? Bốn vương cũng rất ngoài nghi. Nam Vương đất rộng người đông chẳng qua cũng chỉ có 80 vạn quân, nghĩa quân lại có trăm vạn người? Bọn họ lấy vũ khí với lương thảo ở đâu?”

Dương Tinh Vân trầm ngâm không nói, thận trọng suy tính một lúc mới ngắt đầu nói: “Nghĩ quả thật như vậy, tin nghĩa quân Giang Nam sợ cũng có nhiều chỗ khoa trương không thật.”

Nguyên Tinh Vũ lại nói: “Chỉ là nếu có thể liên hiệp với nghĩa quân, cùng lúc động thủ cũng có thể kiểm chế được đại bộ phận binh lực của Nam Vương.”

Dương Tinh Vân nhẹ nhàng gật đầu, lại khổ não với nghĩa quân Giang Nam, thờ dài nói: “Nghĩa quân Giang Nam này cũng thật kỳ lạ, náo loạn mấy năm chẳng những Nam Vương không thể áp chế, mà ngay cả mật thám của bốn vương cũng không dò được bao nhiêu tin tức. Không biết thống lĩnh là người phương nào, cũng thấy được mấy phần bản lĩnh.”

Nguyên Tinh Vũ nhủ mảy nói: “Không phải là một nữ nhân sao? Cái gì thần nữ đấy...?” Hắn không tin Dương Tinh Vân chưa nghe qua truyền thuyết này.

Dương Tinh Vân cười lạnh một tiếng, không cho là đúng nói: “Nữ nhân? Nữ nhân có thể có bản lĩnh này? Theo bốn vương thấy thì người này giật dây thật khôn khéo, lấy ra một thần nữ gì đó mê hoặc lòng người, làm cho đám dân đen ngu dốt đó phải ngoan ngoãn, bốn vương phải thật nhiều người dò la, nhưng vẫn không tìm được manh mối gì...”

Nguyên Tinh Vũ thăm than, hắn cảm giác không phải thế. Kinh Nhan thật đúng là có bản lĩnh! Nghĩ đến Kinh Nhan, hắn thiếu chút nữa lộ ra chút cười dịu dàng, nhưng ngay sau đó lại chán nản. Nếu quả thật lừa quận chúa Ngọc Nhan về, Kinh Nhan chắc chắn sẽ không để hắn ăn ngon ngủ yên. Ai, trước mắt đều thấy phiền não...

“Vương gia sao lại than thở?” Dương Tinh Vân đột nhiên hỏi, mắt giáo hoạt vẫn nhìn Nguyên Tinh Vũ.

“Àn?” Nguyên Tinh Vũ ngắt đầu lên, hồi hồn nói: “Quận chúa... vẫn khỏe chứ?”

Dương Tinh Vân ngăn ra, không nghĩ tới Nguyên Tinh Vũ mất hồn lại vì nữ nhi mình. Hắn cười nhạt một tiếng nói: “Hôn lễ đã định, Vương gia cũng không cần quan tâm nữa.”

Nguyên Tinh Vũ thăm nói: quả nhiên là lão hồ ly a, nếu không sớm biết âm mưu của gã, đảm bảo thần thái này của hắn, chỉ sợ không thể không lộ tẩy.

Ngày mười lăm tháng chín, bốn vị phiên vương tề tựu tại vương phủ Hà Tây vương, đem việc thương thảo kết minh hôm trước ra viết thành bản, bốn người ký tên ấn dấu, lễ cáo trời xanh, minh ước chính thức thành lập. Buổi tối, Mạnh Kỳ Thụy đã ca múa thịnh yến chiêu đãi khách quý tam phương, lần nữa đề chính mình say bết nhè.

Đêm đó, Nguyên Tinh Vũ trở lại chỗ của mình, không ngoài ý muốn thấy Mạnh Kỳ Thụy đang đợi hắn.

“Xem ra chúng ta phải nói tạm biệt rồi!” Nguyên Tinh Vũ khẽ thờ dài.

Mạnh Kỳ Thụy gật đầu: “Cho nên bốn vương mới vội đến tiễn lão huynh!” Nói xong, hắn nâng chén hướng về phía Nguyên Tinh Vũ.

Nguyên Tinh Vũ hoàn toàn phục tâu lượng của y. Hắn rót một chén, cùng Mạnh Kỳ Thụy cùng một cái, uống cạn một hơi.

“Không sợ ta hạ độc?” Mạnh Kỳ Thụy cười hỏi.

“Lão đệ muốn mạng của ta còn không dễ, còn dùng đến hạ độc sao?” Nguyên Tinh Vũ nhàn nhạt liếc hắn một cái, “Nàng sẽ nhanh tới, lão đệ ngại không phải đến đây núp xem xong mới về ngủ chứ?”

Mạnh Kỳ Thụy vẫn cười như cũ, cười đến mức người ta phải nghi ngờ.

Nguyên Tinh Vũ như đoán được: “Ngươi bỏ gì vào trong rượu?”

“Haha...” Mạnh Kỳ Thụy cười nhẹ, “Một chút đồ trợ hứng thôi. Nếu không có cái này, ta có nhiều nhi tử nữ nhi vậy sao? Lão huynh nếu thấy hứng thú, huynh đệ ta gửi ngươi một ít mang về?”

Nguyên Tinh Vũ bực mình nhìn hắn chăm chăm. Hồi lâu mới hừ lạnh một tiếng nói: “Ngươi giữ lại dùng cho mình đi! Chỉ là vì huynh nghe nói vật kia dùng nhiều không tốt!”

Mạnh Kỳ Thụy tự giễu cười cười: “Có gì mà không tốt? Cùng lắm chỉ là một cái mạng thôi.” Sau đó, y run rẩy đứng lên, vịn vào một cơ quan, gọi ra một người. Người kia ánh mắt xoáy thẳng vào Mạnh Kỳ Thụy, rất nhanh hai người biến mất trước mắt Nguyên Tinh Vũ.

Nguyên Tinh Vũ nắm quyền thật chặt, đấm mạnh vào kỷ án bên cạnh, đem bầu rượu kể cả hai ly rượu hất xuống, ngã lăn xuống đất.

Dịch Duẫn Tiếp nhanh chóng đi vào, thấy Nguyên Tinh Vũ không sao, vội thu thập đồ đạc rồi đi ra ngoài. Trước khi ra cửa, hắn nghe Nguyên Tinh Vũ hỏi: “Duẫn Tiếp, nếu Khinh Nhan trách ta thì làm sao?”

Dịch Duẫn Tiếp dừng bước lại, không cho là đúng nói: “Nàng sao có thể làm gì Vương gia? Vương gia không phải là tham luyện nữ sắc, chỉ là tùy thời hành sự thôi. Theo ta thấy hai người bọn họ tính cách gần nhau, nên chắc so với các phu nhân khác ở chung sẽ tốt hơn chút đi!”

Nguyên Tinh Vũ cười khò. Hắn sao lại hỏi Duẫn Tiếp đây? Sự kiện loại này, Duẫn Tiếp là đầu gối a! Hắn phát tay một cái, không ngẩng đầu, ý bảo lui ra. Dịch Duẫn Tiếp nháy nháy mắt, không rõ chân tướng đi xuống.

Không lâu sau, Nguyên Tinh Vũ cảm thấy có chút nóng ran khó nhin, hắn biết là được tính phát tác. Cũng may là Mạnh Kỳ Thụy không dùng xuân dược, không đến nỗi làm mất đi lý trí, nên nếu tới nay không phải hoàn thành nhiệm vụ, hắn tin tưởng chỉ cần nhin một chút liền qua.

Thời điểm hắn đang vội rót trà, Dịch Duẫn Tiếp rón rén đi vào, nhỏ giọng nói: “Vương gia, Yến vương gửi quà tặng cho ngài.”

Bạn đang đọc truyện *Duệ Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 16: Rơi Vào Kế Quận Chúa Bỏ Trốn

Nguyên Tinh Vũ đứng dậy, cười lạnh nói: “Quà tặng? Phải a, phải là quà tặng...” Hắn khẽ gật đầu một cái, Dịch Duẫn Tiếp liền đi ra ngoài, sau đó cùng Dương Tấn đem một cái rương lớn vào.

Nguyên Tinh Vũ trào phúng cười, sau có ý lấy giọng nghi ngờ nói: “Chuyện gì xảy ra? Không phải nói Yến vương tặng quà cho bốn vương sao? Sao lại là cái rương lớn này? Còn khuya khoắt đưa tới đây làm gì?”

Dịch Duẫn Tiếp hòa theo, lớn tiếng nói: “Thuộc hạ cũng có chút nghi ngờ. Chẳng lẽ có âm mưu gì chứ?” Hắn đi quanh cái rương một vòng, chợt rút kiếm ra nói: “Rương lớn như vậy, chứa một người cũng không thành vấn đề. Phải chăng bên trong có thích khách?” Câu cuối hắn nói tương đối nhỏ một chút, đồng thời đi tới trước Nguyên Tinh Vũ toàn thân đề phòng.

Dương Tấn nhìn một bộ diễn của Dịch Duẫn Tiếp thiếu chút nữa nhin không được bật cười, nhưng vẫn theo hắn mà tiếp tục: “Dịch thống lĩnh nói đúng, Vương ra ngoài trước hết đi ra ngoài đi, để thuộc hạ dùng kiếm phá cái rương này kiểm tra một cái.”

Chu Trọng Nguyên cũng hòa theo một đám: “Các ngươi cũng thiệt là, thế nào chưa kiểm tra mà đã đưa vào? Vương gia chuẩn bị nghi ngại. Được rồi, đồng thủ nhanh đi!”

Nguyên Tinh Vũ buồn cười nhìn ba người kia, hắn cũng nói theo: “Theo bốn vương thấy thì không hề gì! Hai ngày nay bốn vương cùng Yến vương đàm phán rất tốt! Chỉ là đáng tiếc cho Ngọc Nhan Quận chúa, sợ là tân hôn không bao lâu đã làm quả phụ rồi. Nhưng Yến vương thương nàng như vậy, sẽ vì

nàng là tìm một vị hôn phu khác thôi!”

“Vậy rốt cuộc có nên phá cái rương không?” Dương Tấn hỏi, giọng như có chút gấp gáp.

Chu Trọng Nguyên không đợi Nguyên Tĩnh Vũ mở miệng, vội vàng nói: “Phá đi, vạn nhất có chuyện gì, trước mặt Vương gia mọi sự đều phải cẩn thận.”

Dương Tấn với Dẫn Tiệp cùng nhau gioi kiểm lên, liền nghe trong rương có âm thanh truyền tới: “Đừng động thủ! Ta không phải thích khách!”

Dương Tấn cũng nhin không được, nắm chặt quyền tránh cho cười thành tiếng. Nếu là thích khách thật, còn có thể để bọn họ nói nhiều vậy sao?

Nguyên Tĩnh Vũ cả kinh nói: “Hình như là nữ tử?”

Chu Trọng Nguyên cũng nghi ngờ phụ họa: “Chẳng lẽ Yến vương biết chuyện tình của Vương gia cùng Ngọc Nhan Quận chúa? Hôm nay là hôn lễ của Quận chúa, Yến vương lo lắng ngại đây đưa với nàng ta nên mới tặng cái vũ cơ (con múa) đến?”

“Nói hươu nói vượn!” Nguyên Tĩnh Vũ giận dữ mắng mỗ một tiếng, “Đưa về cho bốn vương!”

“Đưa trở về?” Dịch Dẫn Tiệp cùng Dương Tấn đồng thời hỏi.

“Nếu không thưởng cho hai người là được rồi. Bốn vương không cần nữ nhân khác!” Nguyên Tĩnh Vũ vừa nói vừa đi đến nội thất.

Dịch Dẫn Tiệp cùng Dương Tấn, thậm chí cả Chu Trọng Nguyên đều dùng ánh mắt sùng kính nhìn Nguyên Tĩnh Vũ. Vương gia quả nhiên là vương gia, mặc dù diễn trò cũng cao minh hơn bọn hắn a! Nhìn đáng vẻ vương gia là chờ cho nữ nhân này mất hết mặt mũi leo ra khỏi rương.

Lúc này, trong rương truyền đến tiếng riu rít khóc. Cái rương từ từ bị tách ra, một cánh tay ngọc trắng nõn đưa ra ngoài, sau đó nắp rương bị dời đi, một bóng người từ từ đứng lên.

Chỉ thấy nữ tử này mặc áo khoác hồng hạt, vạt áo thêu hoa ngọc lan trắng, trên đầu chỉ đeo một trâm cài, cả người như là thuần khiết trắng trong, cùng mỹ nữ cao quý thường ngày rất bất đồng. Giờ phút này, mặc dù nàng khóc đến rỏ rít nhưng vẫn không ảnh hưởng đến nét đẹp như hoa như ngọc kia.

Mọi người dường như cũng giật mình, nhìn chăm chăm Dương Như Nguyệt.

Dương Như Nguyệt ngưng ngưng quan sát gian phòng một lát, ánh mắt cuối cùng dừng trên người Nguyên Tĩnh Vũ. Trong mắt hắn đang chứa điều gì? Kính ngạc?

Nguyên Tĩnh Vũ quả thật có chút kinh ngạc. Không nghĩ tới Dương Như Nguyệt trong bộ khí chất trắng trong thuần khiết lại có chút giống Kinh Nhan. Trên thực tế hai người quả thật có chỗ tương đồng, hẳn thậm chí nghĩ, nếu như không có Kinh Nhan, hẳn nói không chừng sẽ thật động lòng đối với nữ nhân này cũng nên.

“Đứng ngốc đó làm gì? Toàn bộ đi ra ngoài!” Nguyên Tĩnh Vũ hét lớn một tiếng, rồi bước nhanh đến bên cạnh rương, cẩn thận ôm Dương Như Nguyệt ra ngoài, dịu dàng hỏi: “Quận chúa sao lại ...”

Bọn người Chu Trọng Nguyên yên lặng không tiếng động lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người Nguyên Tĩnh Vũ cùng Dương Như Nguyệt.

Ngọn đèn dầu ánh lên, tỏa ra dung nhan tuyệt mỹ của Dương Như Nguyệt.

Thật là tuyệt sắc giai nhân! Nguyên Tĩnh Vũ trong lòng thở dài nói: “Quận chúa, đêm đã khuya, sao nàng lại ...”

Dương Như Nguyệt ngẩng đầu lên, mặt đỏ hồng, ngưng ngưng nhìn Nguyên Tĩnh Vũ, lại nhanh chóng cúi đầu, liền quay lại ôm thật chặt hông của hắn.

“Quận chúa, chúng ta như vậy là không đúng ...” Nguyên Tĩnh Vũ khe khẽ thở dài. “Ta đưa nàng trở về thôi, nếu để cho Hà Tây vương biết, cuộc đời của nàng sẽ bị hủy ...”

Dương Như Nguyệt lắc đầu một cái, ôm chặt Nguyên Tĩnh Vũ không buông, khóc lả chả chực nói: “Không, ta không trở về ...”

“Nhưng là, hôn dự của nàng đã không thể cứu vãn, như vậy với danh tiết của nàng không tốt ...” Nguyên Tĩnh Vũ vỗ nhẹ nhẹ lưng nàng, để cho nàng ngẩng đầu lên, dịu dàng khuyên nhủ.

“Van cầu chàng, để cho ta lưu lại đêm nay ...” Dương Như Nguyệt mở to đôi mắt ngập nước, tràn ngập chờ đợi nhìn Nguyên Tĩnh Vũ, thần sắc nhu nhược cực kỳ, lại thêm dung mạo như hoa như ngọc, dù là nam nhân tâm địa sắt đá cũng không thể cự tuyệt thỉnh cầu của nàng.

Nguyên Tĩnh Vũ lẳng lặng nhìn nàng, vẫn không nhúc nhích, không nói gì.

Dương Như Nguyệt cắn môi dưới, buông lỏng cánh tay trên hông hắn, chậm rãi cởi vạt áo của mình ...

Nếu người ta đã bày tỏ rõ ràng như vậy, Nguyên Tĩnh Vũ nếu như giả bộ thì lại không giống rồi.

“Quận chúa thật không hối hận?” Hắn trầm thấp hỏi.

“Ta nguyện ý...” Nàng ngưng ngưng đáp.

Nguyên Tĩnh Vũ phát tay tắt hết nến, đem Dương Như Nguyệt ôm lên giường. Cầm dục hơn hai tháng, lại đối mặt với nữ tử nhiệt tình như lửa vậy, thật sự thì ly rượu kia của Mạnh Kỳ Thụy có chút dư thừa. Chẳng lẽ tiểu tử kia thật sự cho hắn là không được?

Như đã hạ quyết tâm, hắn không do dự nữa. Đúng như suy nghĩ của mỗi người, thật ra thì loại chuyện này đối với nam nhân không khó khăn để tiếp thụ. Ít nhất giờ phút này, dịu dàng quanh co làm thư thái cả người, chỉ là sẽ có hậu quả gì hắn cũng không dám tưởng tượng.

Dương Như Nguyệt lòng tràn đầy hạnh phúc say ngủ, nửa đêm chợt tỉnh lại. Không thấy bóng dáng của Nguyên Tĩnh Vũ, nàng đột nhiên có chút tâm hoảng ý loạn, vội vàng mặc y phục xuống giường, liền nghe Nguyên Tĩnh Vũ nhỏ giọng ở bên ngoài: “Đều do bốn vương vì tình mê hoặc, thật sự không đành lòng cự tuyệt nàng... Việc đã đến nước này, nơi đây không nên ở lâu, các người nhanh chuẩn bị đi, sáng mai ta hướng Hà Tây vương cáo từ về Dụ Dương.”

“Vậy Quận chúa như thế nào?” Một thanh âm hỏi.

“Dĩ nhiên đem nàng theo cũng! Chẳng lẽ bốn vương là dạng người không chịu trách nhiệm sao?” Nguyên Tĩnh Vũ giọng nói tựa hồ có chút nghiêm nghị, “Cũng vì muốn dẫn nàng theo, nên không thể trì hoãn. Sáng mai ta sẽ từ biệt Hà Tây vương, nói Duyệt Châu truyền đến tin tức, một vị trắc phi vương phủ có tin mừng, bốn vương đến nay không con, thế nào cũng muốn nhanh trở về.”

“Vâng! Thuộc hạ lập tức chuẩn bị!” Hai người thuộc hạ cáo từ rồi đi.

Nguyên Tĩnh Vũ xoay người trở về phòng, nhìn thấy Dương Như Nguyệt xuống giường, đi nhanh qua đỡ nàng, cực kỳ dịu dàng nói: “Làm sao nàng dậy rồi? Ngủ nhiều một lát đi! Hiện tại trời còn chưa sáng! Nàng yên tâm, chúng ta ngày mai sẽ trở về Duyệt Châu, bốn vương tuyệt đối không để uất ức Quận chúa!”

Dương Như Nguyệt cảm động nhìn Nguyên Tĩnh Vũ, hít một hơi thật sâu nói: “Vương gia quả thật nguyện ý dẫn ta trở về Dụ Dương?”

Nguyên Tĩnh Vũ dịu dàng cười cười: “Nàng đã là người của ta, ta làm sao có thể bỏ lại nàng?”

Dương Như Nguyệt mừng rỡ cười, nước mắt lưng tròng, “Vậy ta trở về chuẩn bị một chút! Lần này ta dẫn theo hai ngàn tinh binh tới đây, đều là ta huấn luyện...”

“Không...” Nguyên Tĩnh Vũ lấy ra khăn tay lau nước mắt cho nàng, “Không thể đem theo bọn họ. Chúng ta chỉ có thể lên đi, nếu không ai cũng không ra được Lương Châu.”

Dương Như Nguyệt như tỉnh ngộ ra: “Vậy ta chỉ đem theo mấy người được không? Một thị vệ, sáu hộ vệ, bọn họ bình thường đều theo ta.”

“Người có thể tin được không? Có hướng phụ vương nàng mật báo không?” Nguyên Tĩnh Vũ trầm tư nói.

“Ta đảm bảo bọn họ sẽ không mật báo!” Dương Như Nguyệt thề son sắt nói, sau đó dùng con ngươi tràn đầy mong đợi nhìn ánh mắt Nguyên Tĩnh Vũ.

“Được rồi. Nàng ngàn vạn cẩn thận.” Nguyên Tĩnh Vũ rút cuộc gật đầu đáp ứng, sau đó kéo nàng đi ra ngoài, nhỏ giọng gọi Dương Tấn, phản phô nói: “Người theo Quận chúa trở về, sáng sớm ngày mai hóa trang ra khỏi thành, chúng ta tập hợp ở bên ngoài Nam Thành.”

Dương Tấn lĩnh mệnh nói: “Thuộc hạ tuân lệnh! Xin vương gia yên tâm, thuộc hạ nhất định đem Quận chúa bình an trở về bên ngài.”

Ngọc Nhan Quận chúa mặc y phục thị vệ vào, theo Dương Tấn cùng nhau cẩn thận xuyên qua vườn hoa, tránh thị vệ tuần tra, cuối cùng leo tường vào Bồng Lao Các nơi Yên vương ở.

Dương Như Nguyệt thấp thỏm trong lòng, sợ gặp phải thị vệ phụ vương, ai ngờ Dương Tấn đem nàng đi đông đi tây, chỉ thấy vài độ thị vệ đi qua phía trước, không một người phát hiện ra bọn họ.

Nàng nguyên bản kỳ vọng rất nhiều việc Nguyên Tĩnh mang nàng theo, vì vậy sớm có an bài, bây giờ về chỉ ban bố vài mệnh lệnh, nói cho thị nữ thân cận thi hành một chút kế hoạch là được, kế hoạch rất nhanh liền được chuẩn bị thỏa đáng.

Chương thứ mười sáu: Rơi vào kế quận chúa bỏ trốn (hạ)

Rạng sáng hôm sau, Nguyên Tĩnh Vũ liền hướng Hà Tây Vương từ giả. Hà Tây Vương mặc dù muốn giữ lại cũng không cản được ý định của Nguyên Tĩnh Vũ. Huống chi thiên hạ cũng biết Nguyên Tĩnh Vũ chưa có con nối dõi, hôm nay trắc phi có thai, gấp gáp rồi đi cũng là thường tình, cho nên Mạnh Kỳ Thụy không tiện giữ lại, phái người đưa hắn ra khỏi thành.

Ra khỏi thành không lâu, Dương Tấn liền dẫn đoàn người Dương Như Nguyệt đuổi theo.

Dương Như Nguyệt cùng thị nữ thân cận đều mặc nam trang, mới nhìn như hai công tử tuấn tú. Nguyên Tĩnh Vũ cười tán thưởng nàng: “Thuận lợi đi ra là được rồi! Đi nhanh đi! Cứ theo như kế hoạch ban đầu, Dương Tấn mang theo đại đội nhân mã từ từ đi theo, chúng ta ngày đêm đi trước, chỉ khi ra địa giới Hà Tây mới xem là an toàn.”

Nguyên Tĩnh Vũ lần này chỉ dẫn theo mười mấy hộ vệ ở bên người, cùng với hộ vệ của Dương Như Nguyệt chẳng qua cũng hơn hai mươi người. Theo suy đoán của hắn thì đi đường kiểu này khá bí mật, chỉ cần Mạnh Kỳ Thụy không muốn tánh mạng của hắn, hắn căn bản sẽ an toàn. Nam Vương mặc dù có tâm muốn giết hắn, nhưng cũng không như lần trước nắm được hành tung của hắn mà kịp thời an bài thích khách.

Tối hôm đó, bọn họ bỏ lờ nơi trú chân, không thể không quyết định ngủ ở bãi đất hoang hai canh giờ, khi cho ngựa nghỉ ngơi xong, liền lập tức lên đường.

Mọi người ăn lương khô uống chút nước, cho ngựa kiểm chút cỏ ngay xung quanh, chia thành hai nhóm người ngựa một bên ngủ một bên canh gác, đốt hai đồng lửa nướng tựa lẫn nhau mà ngủ.

Nguyên Tĩnh Vũ bộ mặt áy náy ôm Dương Như Nguyệt dựa lưng vào một thân cây rất nhanh liền ngủ. Mà Ngọc Nhan Quận chúa chưa bao giờ chịu khổ lúc này lòng tràn ngập hưng phấn, rất nhanh mệt mỏi ngủ xuống.

Mọi người tựa hồ vừa mới ngủ, liền nghe được tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến, từng tiếng hô to gọi ngựa của mình quay về, sau đó nắm chặt vũ khí vây lại một chỗ.

Nguyên Tĩnh Vũ vẫn ôm Dương Như Nguyệt, có chút mờ hồ trầm giọng hỏi: “Biết là người nào không?”

Dịch Duẫn Tiếp dồn dập nói: “Từ Phương Bắc tới, rất có thể là truy binh. Chạy hay không?”

“Không kịp rồi. Nói mọi người chuẩn bị đi, xem tình hình như thế nào đã.” Lời nói Nguyên Tĩnh Vũ mặc dù có chút nặng nề, nhưng giọng nói cũng rất nhanh trấn định. Rồi sau đó, hắn nhẹ nhàng giơ tay lên, liền có bốn người đem cung tên bay lên tận lá của mấy gốc đại thụ.

Dương Như Nguyệt nhìn hắn đối mặt với kẻ thù vẫn trấn định như cũ, lòng không khỏi ngập tràn cảm giác tự hào, một chút cũng không thấy sợ. Lúc này, lại nghe hắn nhỏ giọng lầm bầm: “Không biết là Hà Tây vương hay là Yến vương, nhưng cũng không phải thích khách Nam Vương nhanh như vậy đã tới chứ?”

Người rất nhanh liền tới, không có nhiều, cũng chừng năm mươi người, mấy người ở trước giờ được, chiếu thấy người dẫn đầu chính là phụ thân của Dương Như Nguyệt, Yến vương Dương Tĩnh Vân.

Lòng Nguyên Tĩnh Vũ liền trầm xuống. Cho dù Yến vương có ý định gì, giờ phút này sẽ không động đến hắn. Cùng lắm chỉ cùng hắn diễn vở tuồng này thôi.

Chỉ nghe Yến vương ngồi trên ngựa lớn tiếng châm chọc nói: “Người trong thiên hạ đều nói Dụ Dương vương là một quân tử ôn văn như ngọc, thì ra cũng có thể dụ dỗ thế tử của bằng hữu bỏ trốn.”

Nguyên Tĩnh Vũ không chút phật ý, ngược lại hơi mỉm cười nói: “Nhạc phụ đại nhân là đến đưa tiền sao?”

Yến vương không nghĩ tới Nguyên Tĩnh Vũ da mặt dày, lập tức quát: “Ai là nhạc phụ của ngươi!”

Nguyên Tĩnh Vũ không nhanh không chậm nói: “Vậy phải hỏi nữ nhi của ngài, Bốn vương đến tốt cùng có phải là con rể của ngài không chỉ có nàng mới biết a.”

Dương Tĩnh Vân cặp mắt phẫn nộ, hai má giận đến đỏ bừng, cả giận nói: “Tiện nhân này không phải nữ nhi của ta!”

Dương Như Nguyệt rung rung nhìn phụ thân, cái gì cũng không có giải thích. Bởi tâm hoảng ý loạn, nàng nhất thời không nhận thấy được lời nói Nguyên Tĩnh Vũ thật sự không dễ nghe chút nào.

Nguyên Tĩnh Vũ lập tức bắt bẻ lời nói đó: “Đây chính là Yến vương tự nói. Nàng cũng không phải là nữ nhi của ngài, nàng hôm nay chỉ là nữ nhân của Bốn vương. Đời này có phụ thân nào như ngài đem nữ nhi đẩy vào hố lửa? Làm phụ thân lại không biết thương yêu nữ nhi của mình, tự khắc có nam nhân vì nàng yêu thương. Đêm đã khuya, Yến vương vẫn là tranh thủ thời gian trở về đi thôi, phụ thân chúng ta không nhọc đến ngài đưa tiền rồi.”

Dương Tĩnh Vân gần như bị chọc giận đến hết to, chỉ nghe hắn phẫn phó nói: “Đem tiện nhân kia bắt lại cho ta!”

Dứt lời, phía sau hắn chừng ba mươi người lập tức phi ngựa, mục tiêu là Dương Như Nguyệt bên cạnh Nguyên Tĩnh Vũ.

Một cuộc hỗn chiến cứ vậy bắt đầu, công phu hai bên cũng không tề, lại ở mức ngang ngang nhau, nhưng bên Nguyên Tĩnh Vũ ít hơn mười mấy người, thực lực giảm đi nhiều, khắp nơi đều có người bị thương. Hắn đau lòng đến không được, đành phải vờ như sơ hở trong lúc đang bảo vệ Dương Như Nguyệt, bị đối phương một chưởng.

Dương Như Nguyệt nhìn Nguyên Tĩnh Vũ vì bảo vệ mình bị thương, vội vàng ngăn ở trước mặt hắn, lớn tiếng nói: “Dừng tay!”

Chờ tất cả mọi người dừng lại, nàng liền đi về phía trước mấy bước, quỳ gối trước ngựa của Yến vương cầu khẩn nói: “Nữ nhi bất hiếu, nay đã là người của Dụ Dương vương rồi, xin phụ vương thành toàn chúng con! Nếu ngài nhất định phải bức bách nữ nhi trở về, nữ nhi chỉ có chết tại trước mặt ngài...”

Dương Tĩnh Vân nghe nàng nói như thế chẳng biết liêm sỉ, lại đang trước mặt nhiều người như vậy thừa nhận mình đã thất thân, làm cho thể diện của hắn mất sạch, giận đến luôn miêng nói “Ngươi...” nhưng lại không một câu nào nói ra được. Cuối cùng hắn một tiếng thở dài, lớn tiếng nói: “Được! Dương Tĩnh Vân ta sanh nữ nhi tốt!” Hắn chợt rút kiếm, hướng về phía Dương Như Nguyệt mà vung lên ——

Nguyên Tĩnh Vũ chỉ kịp quát to một tiếng: "Không cần ——" Kiếm của Dương Tĩnh Vân đã cho vào vỏ.

Chỉ thấy một lọn tóc của Dương Như Nguyệt chậm rãi rơi xuống đất, nâng lên đôi mắt đầm lệ, nàng quỳ lạy Yến vương: "Nữ nhi đa tạ phụ vương hạ thủ lưu tình!"

Dương Tĩnh Vân cảm hận nói: "Từ nay về sau, ngươi không còn là nữ nhi của ta!" Dứt lời, hất vung roi ngựa, liền quay đầu đi. Hộ vệ đi theo hấn nhìn chủ tử đi rồi cũng vội vàng đi theo, trong chốc quét đi sạch sẽ.

Hộ vệ Nguyên Tĩnh Vũ vội vàng vây quanh hấn, từng người lo lắng hỏi: "Vương gia thương thế ngài như thế nào?" "Vương gia ngài bị thương nghiêm trọng sao?"

"Bốn vương không có gì đáng ngại, các ngươi không cần phải lo lắng. Dẫn Tiệp, ngươi nhanh đi đỡ Quận chúa dậy."

Hấn vừa dứt lời, mọi ánh mắt cùng chuyển sang Dương Như Nguyệt, phần lớn ánh mắt có chút bất mãn.

Dương Như Nguyệt vẫn quỳ trên mặt đất như cũ, không tiếng động rơi lệ. Nàng cảm thấy bản thân thật có lỗi với phụ vương, từ đầu là chính nàng đáp ứng gả cho Hà Tây vương, nhưng khi hôn kỳ mới vừa định, nàng lại đổi ý, còn theo Dụ Dương vương bỏ trốn, tối nay lại ngay trước mặt mọi người tuyên bố mình đã thất thân, khiến phụ thân mất hết mặt mũi, phụ thân hận nàng cũng là đáng.

Thị nữ cùng sáu gã hộ vệ Dương Như Nguyệt đứng ở bên cạnh nàng muốn đỡ nàng, nhưng nàng lại lắc đầu không chịu.

Nguyên Tĩnh Vũ trong lòng tức giận, nhưng lại không thể không giấu, từng bước từng bước đi tới, tự tay nâng nàng dậy.

"Nếu Yến vương có thể đuổi kịp nơi này, Hà Tây vương nhất định cũng sẽ rất nhanh nhận được tin tức, chúng ta đi cả đêm thôi!" Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ giọng nói, "Nàng còn có thể cưỡi ngựa được không?"

Dương Như Nguyệt nhìn ánh mắt của hấn vẫn như cũ ôn hòa, trong lòng cảm thấy hạnh phúc cực kỳ, không nghĩ Nguyên Tĩnh Vũ với phụ thân tuy cùng là vương một phiên, lại đối xử với nữ nhân của mình tốt như vậy.

Đoàn người lập tức lên đường, kiên trì ra roi thúc ngựa chạy suốt ngày đêm, rốt cuộc đến ngày cuối của tháng chín trở lại vương phủ Dụ Dương.

Sau khi trở lại vương phủ, Nguyên Tĩnh Vũ liền đem Dương Như Nguyệt giao cho vương phi, còn bản thân ở tại U Lan Thủy tạ dưỡng thương.

Một chương trước khi rời Lương Châu kia cũng không nhẹ, sau đó lại ngày đêm lên đường, không được nghỉ ngơi tốt, cũng không kịp đắp thuốc cẩn thận, đến vương phủ hấn liền nôn ra máu hôn mê. Đại phu sau khi kiểm tra nói nội thương rất nghiêm trọng, phải tĩnh dưỡng, nên Nguyên Tĩnh Vũ cảm chỉ thế thiếp ở hậu viên đến thăm hỏi. Hấn nghĩ lúc này chỉ có thể dùng khổ nhục kế, chỉ mong Khinh Nhan nhìn thấy thương thế của hấn mà thương tình nghe hấn giải thích. Vì vậy thuốc ba bữa mỗi bữa đều bị hấn lên vứt sạch. Dưỡng thương kiểu này hơn một tháng, thương thế chỉ hơi chuyển biến tốt hơn một chút.

Khinh Nhan, nàng mau trở lại đi.....

Trong lòng hấn vừa mong đợi lại thấp thỏm. Hấn mặc dù hết sức gạt đi tin tức này, nhưng chỉ cần nàng trở lại vương phủ nhất định rất nhanh sẽ biết. Hấn phải làm thế nào để được nàng tha thứ đây?

Bạn đang đọc truyện *Dục Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 17: Ngàn Dặm Trở Về Phong Vân Biến

Lại nói Dịch Khinh Nhan một thân một mình lên đường, lộ trình từ Đào Nguyên đến Duyệt Châu không chỉ ngàn dặm, vì không có thời gian, nàng chọn đường tắt dễ đi, nên không tránh được phải vượt núi băng đèo. Vết thương trước ngực nàng chỉ vừa mới đóng vảy, thật ra thì không nên đi xa, nhưng vì muốn sớm trở lại Duyệt Châu, nàng đem theo phương thuốc tốt nhất một mình lên đường.

Ngày hai mươi chín tháng mười, nàng vượt sông, đi tới chỗ phụ thân ở Nam An Thành.

Lặng lẽ tránh vệ binh vây quanh sơn cốc, nàng lặng yên không một tiếng động đến trước mộ của mẫu thân. Mặc dù không còn nhớ rõ về mẫu thân, lòng nàng vẫn ngập tràn cảm kích, cho đến khi sinh mạng kết thúc cũng sẽ không quên.

Mẫu thân đã đổi lấy cả tính mạng để nàng chào đời, ký thác tất cả hi vọng cùng hạnh phúc mẫu thân, cho nên mặc dù từ nhỏ không được phụ thân và mẹ cả yêu thương, nàng cũng luôn tự nói với chính mình phải kiên cường. Nàng phải kiên cường, phải sống hạnh phúc vui vẻ, như vậy mới không làm thất vọng mẫu thân. Đây là lời nhũ mẫu lúc nhỏ luôn thì thầm nói bên tai nàng.

Rời đi gần ba tháng, trước mộ mẫu thân một cây cỏ dại cũng không có, cái khay bạc trên đất chất đầy quả bánh ngọt còn mới, còn có một bó hoa cúc màu trắng. Không biết trong khoảng thời gian nàng không có ở đây, Nguyên Tĩnh Vũ đã phái ai tới để thay thế nàng? Hẳn là một nữ tử đi, tí mĩ như vậy, hơn nữa võ công tương đối cao! Trong tay của hắn vẫn có cao thủ mạnh vậy sao? Thế sao lần trước bị người đuổi giết lại chặt vật như vậy, thiếu chút đã mất mạng?

Giữ cao thủ với nhau, thường nhận biết bằng cách dựa vào hơi thở cảm giác đối phương, nhưng khi nàng trở lại, người kia liền biến mất, một chút hơi thở cũng không cảm thấy.

Nàng chợt nhớ tới đêm gặp gỡ Nguyên Tĩnh Vũ, hắc núp ở mặt khác con sông nhưng nàng một chút cũng không phát hiện, nên hẳn chắc sẽ cũng có loại võ công tự thu lại hơi thở này, nói không chừng bọn họ là đồng môn. Nhưng chung sống lâu như vậy, gần như là mỗi ngày đều cùng hắn luyện kiếm, nàng trước sau vẫn không nhìn ra võ công của hắn. Sự môn của hắn thế nhưng so nàng càng quý dị bí ẩn hơn!

Dụ Dương trở về Duyệt châu đã được một tháng, nhưng kỳ quái là Lưu Ngạn Phi cùng hắn đi tới Giang Nam nhưng không thấy cùng trở về. Dụ Dương nói Lưu Ngạn Phi còn ở lại nghĩa quân bên kia phụ trách binh lính huấn luyện, ít ngày nữa mới có thể trở về Duyệt châu.

Dịch Minh Thần hơn một tháng trước đã phát hiện nữ nhi của mình cũng không có ở trong sơn cốc thủ mộ cho mẫu thân nàng, hắn âm thầm tìm khắp cả Nam An Thành cũng không có phát hiện tung tích nữ nhi. Hắn không dám lộ ra, càng không thể báo cáo với Dụ Dương vương, mặc dù hắn hoài nghi chuyện này Dụ Dương vương cũng là người biết chút ít. Dụ Dương vương trở về vương phủ đã một tháng, nhưng không có phái người tới Nam An Thành thăm Khinh Nhan, chuyện này cũng nói lên một chút sự tình.

Thời điểm Dịch Minh Thần đang âm thầm lo lắng, thị vệ thông báo nói Dịch phu nhân đã tới.

Khinh Nhan trở lại?

Dịch Minh Thần vừa tới cửa, liền gặp được nữ nhi đang tháo lụa mỏng che mặt, chậm rãi đi về phía mình.

"Cửu thân tham kiến phu nhân!" Dịch Minh Thần khom mình hành lễ.

"Phụ thân....." Dịch Khinh Nhan bước nhanh lên trước, đem phụ thân đỡ dậy.

Đang tức giận âm ức, Dịch Minh Thần đi thẳng vào vấn đề nói: "Phu nhân tính khi nào thì trở về vương phủ?" Giọng nói thật không tốt.

Dịch Khinh Nhan biết phụ thân tức giận, cũng biết tại sao người tức giận, nhưng những chuyện nàng làm nếu để phụ thân biết, chỉ sợ không cách nào tiếp nhận. Phụ thân vẫn là một người cổ chấp cổ hủ, với hắn, nữ tử nên ở nhà giúp phu quân dạy dỗ con cái, sao có thể xuất đầu lộ diện ở bên ngoài? Ban đầu nàng đồng ý đi để sư phụ dẫn mình đi, bởi vì sư phụ nói Lăng Tiêu các là môn phái lấy nữ chủ làm trọng, tình thông y được, rất ít đi lại trong giang hồ.

"Đã để phụ thân lo lắng, ngày mai nữ nhi sẽ lên đường trở về vương phủ." Khinh Nhan thờ dài, nàng khẽ mỉm cười hành lễ đáp lời phụ thân. Thật ra thì, trải qua mấy ngày nay bồn ba mệt nhọc, vết thương trên người chẳng những không tốt lên được, mà còn có chiều hướng nứt ra. Nàng cũng rất muốn trở lại vương phủ tịnh dưỡng thật tốt.

"Ra ngoài ba tháng, cũng nên trở về đi. Vương gia có nhiều trách nhiệm như vậy, người nào như con nói đi là đi hai ba tháng sao?" Thời điểm Vương gia trở về Vương phủ, hắn đã nghe được mấy lời đồn đại, hướng chỉ lần này Vương gia còn dẫn về Quận chúa của Yến vương ... Thời điểm vừa mới gả lại liền hai ba tháng không thấy đâu, hôm nay lại có người mới, tuy nói Vương gia không phải là người tham luyện nữ sắc, nhưng chuyện liên quan đến hạnh phúc cả đời của nữ nhi, sao hắn lại không lo lắng? Lần này nữ nhi đi ra ngoài không biết Vương gia có biết, nếu không thì ...

Dịch Minh Thần thật không dám tưởng tượng.

"Phụ thân không cần lo lắng, chuyện của nữ nhi Vương gia cũng biết rõ."

Khinh Nhan nhìn ra lo lắng của phụ thân, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp. Phụ thân vẫn có chút quan tâm đến nàng.

Nghe những lời này, Dịch Minh Thần ngược lại có chút thương tâm thất vọng, vì vậy nhàn nhạt nói: "Ta xem con cũng mệt mỏi, đi về nghỉ ngơi đi. Sự vụ trong quân bận rộn, ngày mai ta không thể tiễn con."

Thì ra tình thương phụ tử cũng chỉ có nhiều đó sao? Dịch Khinh Nhan vốn muốn cùng phụ thân dùng cơm, xem ra là không thể rồi. Nàng nhẹ thờ dài trong lòng, cáo từ rời đi. Cứ là trở về phòng bôi thuốc thật tốt đi, cũng chỉ có thể dựa vào chính mình thôi ...

Cùng một dạng như lúc tới, Dịch Khinh Nhan được đội nhân mã hộ tống trùng trùng điệp điệp trở về vương phủ.

Mùng ba tháng mười một, nhóm người Dịch Khinh Nhan tiến vào Duyệt Châu, thủ phủ của Dụ Dương.

Dịch Minh Thần đã sớm thông báo cho Dụ Dương vương, nên lúc vừa vào cửa, Dịch Duẫn Tiếp liền dẫn người ra đón. Dọc theo đường đi, Dịch Duẫn Tiếp riu rít kể (kỷ kỷ tra tra) về chuyện đi Lương Châu của Dụ Dương vương.

"Muội muội biết không? Lần này đi Lương Châu kết minh vô cùng nguy hiểm, thì ra cái tên Yến Vương đó cũng không tốt đẹp gì, muốn thôn tằm cả Hà Gian, Hà Tây vương cũng chẳng phải là đèn đã cạn dầu (*hết dùng được*), uy hiếp Vương gia cùng hắn diễn trò ... Nhưng Vương gia thật lợi hại, chẳng những âm thầm cùng Hà Tây vương kết bằng hữu, còn bí mật kết minh cùng Yến Vương, lừa lấy Quận chúa Ngọc Nhan mà Yến vương thương yêu nhất,

khẩn hôn thê Hà Tây vương bỏ trốn ... Đúng rồi, Quận chúa kia cũng rất có khí khái có thể cười thien xa, còn tự mình huấn luyện hai ngàn tinh binh. Nàng ta thật lòng say mê Vương gia, không tiếc đoạn tuyệt quan hệ phụ tử với Yến vương, Vương gia nạp nàng làm trắc phi nàng cũng không để ý, muội lần này trở về chắc sẽ không thấy nhàm chán, ta thấy các người nói chuyện sẽ rất hợp ý ...

Dịch Kinh Nhan không nói gì, chỉ nắm chặt hai tay thành nắm đấm, cắn chặt môi không cho nước mắt chảy xuống. Nàng không ngừng tự nói bản thân, nam nhân đều là như thế, thê thất của nam nhân càng không thể tin, cứ theo kế hoạch ban đầu mà thi hành là tốt rồi, cũng chỉ trở lại điểm bắt đầu thôi, không có gì to tát! Phấn đấu lòng cùng nhục nhã này, nàng rất nhanh sẽ trả cho hắn!

Rất nhanh đến vương phủ, vì sớm có người thông báo, Nguyên Tĩnh Vũ tự mình ra cổng đón nàng. Lo lắng nàng không thể tiếp nhận chuyện của Dương Như Nguyệt, nên dẫn theo Giản vương phi ra đón nàng. Nghĩ có người ngoài đứng đây, nàng cũng sẽ giúp hắn giữ mấy phần mặt mũi.

Xe ngựa dừng ở đại môn, Nguyên Tĩnh Vũ vừa kích động lại thấp thỏm, vén rèm nghênh đón nàng: “Kinh Nhan, nàng trở lại!”

Dịch Khanh Nhan vẫn che lụa mỏng, vẻ mặt lãnh đạm, hoàn toàn không để ý cánh tay Nguyên Tĩnh Vũ đưa ra đỡ nàng, tự mình nhảy xuống xe ngựa.

Nụ cười miễn cưỡng của Nguyên Tĩnh Vũ lập tức cứng ngắc.

Giản vương phi sững sốt một chút, vội vàng nghênh đón nói: “Kinh Nhan, muội cuối cùng cũng trở lại, Vương gia cả ngày nhắc đến muội! Biết hôm nay muội trở về, cố ý dặn ta chuẩn bị gia yến, muội trước đi rửa mặt đã...”

“Không dám phiền vương phi, ta mệt mỏi, về nghỉ trước.” Dịch Kinh Nhan cắt đứt lời nói của Giản vương phi, lập tức về phía trước.

Từ đầu đến cuối, nàng cũng chưa nhìn Nguyên Tĩnh Vũ một cái.

“Muội muội là đang tức giận cái gì đây? Vương gia mới có trắc phi mới là Yến vương Quận chúa, muội còn chưa chúc mừng vương gia!” Giản vương phi lạnh lùng nói. Nàng khéo léo nhìn ra, Dịch Kinh Nhan là đang tức giận. Trọng phu có người mới, thê thiếp mất hứng cũng có thể hiểu được, nhưng nàng là chánh thê còn chưa nói gì, Dịch Doanh Doanh cũng chỉ là tiểu thiếp, có tư cách gì để cho Vương gia cùng nàng phải nhìn sắc mặt?

“Vậy sao?” Dịch Kinh Nhan cười nhạt một tiếng, chậm rãi xoay đầu nhìn Nguyên Tĩnh Vũ nói, “Vương gia, chúc mừng ngài lần nữa lấy kiều thê mỹ thiếp a!”

Mặt Nguyên Tĩnh Vũ lúc trắng lúc xanh, nhìn ánh mắt giễu cợt của Dịch Kinh Nhan, lạnh lùng cùng đau đớn, hắn cảm thấy như có kim đâm trong lòng, máu chảy đầm đìa. Thì ra chỉ cần một ánh mắt, một câu nói cũng có thể khiến lòng hắn đau như vậy, vậy hắn đã đem lại đã kích cùng đau lòng cho nàng đến tột cùng là thế nào đây?

Hắn lập tức muốn giải thích rõ với nàng, hắn không có quên lời thề đối với nàng, cũng không còn cái gì với Quận chúa kia, không thể so sánh cùng nàng. Nhưng lúc này không phải là thời cơ để giải thích? Hắn dù sao cũng là vương một phiên, dưới mắt mọi người, cũng không tiện ăn nói khép nép, vì vậy hào nhả nói: “Kinh Nhan, chuyện này buổi tối chúng ta nói được không?”

“Vương gia không cần nói gì cho ta, nếu có thời gian, ngài nên chăm sóc cho tân phu nhân thì hơn.” Dịch Kinh Nhan cũng đè nén lòng đau như dao cắt. Gì mà lời thề, gì mà toàn tâm toàn ý, tất cả đều là chó má!

Lòng nàng không phải là đá, không biết động tâm ... Cho đến giờ nàng mới hiểu được tại sao hắn lại ngàn dặm xa xôi thê thất với nàng như vậy. Là nàng quá ngây thơ rồi sao? Tin tưởng hắn như vậy ... Nàng cho là mình đủ lý trí, không bỏ ra chân tình, nhưng vì sao lòng nàng cũng đau như vậy ...

Nguyên Tĩnh Vũ cũng sớm biết nàng rất để ý loại chuyện này, nhưng không nghĩ tới nàng lại đau lòng đến độ trước mặt người ngoài cũng không thể áp chế! Thì ra, bọn họ để để ý đối phương sao? Nhưng hắn cũng hiểu được, nữ nhân này càng để ý, càng tổn thương sâu, xử lý càng quyết tuyệt ...

Hắn nên làm cái gì? Hắn phải nói thế nào để nàng khỏi đau lòng? Mới có thể cứu vãn tình cảm của bọn họ, lần nữa kéo nàng quay lại?

Trong nhất thời, Nguyên Tĩnh Vũ hốt hoảng luống cuống, ngày thường nhiều mưu kế, giờ phút này cái gì cũng không nói được, trong mắt chỉ có hình ảnh nàng đau lòng đứng đó.

Nhất thời im lặng, vương phi thế nhưng lại nổi giận nói: “Muội muội đừng quên thân phận của mình, Vương gia cưới trắc phi là chuyện vui của cả phủ, cũng là đại hỷ sự của cả Dự Dương, muội vào cửa trước hai tháng, lại lớn tuổi hơn Quận chúa Ngọc Nhan ...”

“Người câm miệng!” Nguyên Tĩnh Vũ không muốn mọi chuyện xấu thêm, không chút suy nghĩ quát Giản vương phi một tiếng, sau đó bước lên một bước bắt được cánh tay Dịch Kinh Nhan. “Kinh Nhan, nàng hãy nghe ta nói ...”

"Đừng chạm vào ta!"

Dịch Kinh Nhan hất tay một cái, giọng trầm thấp mà kiên định, Nguyên Tĩnh Vũ cứng tay lại trước người nàng.

“Ta mệt mỏi, về nghỉ trước. Chuyện này ... cũng không có gì để nói ...” Lời của nàng chính là quyết tuyệt, thanh âm của nàng là đau đớn cùng mệt mỏi, giống như dùng hết hơi sức còn lại.

“Kinh Nhan, nàng nghe ta giải thích ...” Nàng quyết tuyệt, nàng tổn thương, nàng mệt mỏi đều làm hắn đau lòng, hốt hoảng luống cuống. Bất chấp tất cả, cái gì tôn nghiêm, cái gì mặt mũi, yoafn bộ đi gặp quý đi! Hắn chỉ muốn giải thích, hắn không thể mất đi nàng! Hồng nha tri kỷ của hắn, trăm vạn nghĩa

quân của hắn, cầm tú giang sơn của hắn ... (pó tay >.

“Dịch Khinh Nhan hát tay lên, một cổ lực phát về hướng Nguyên Tĩnh Vũ, thân thể mượn lực bay về phía trước, chỉ để lại một chữ trầm thấp vang lên: “Cút!”

Cút? !!!

Tất cả nghe được đều đồng thời biến sắc.

Chương thứ mười bảy: Ngàn dặm trở về phong vân biến (hạ)

Vương phi cùng một đám thị vệ chỉ biết ngây ngốc đứng nhìn thân hình Khinh Nhan bỗng bẻng phía trước, tròn mắt khó tin.

Nguyên Tĩnh Vũ cũng sững sốt một lúc, nhưng hắn lập tức tỉnh ngộ, đuổi theo.

Đang lúc đó, một đám nữ nhân đi đến, dẫn đầu là Liễu phu nhân cùng một người trẻ tuổi tướng mạo xinh đẹp, khí chất xuất chúng, theo sau là một đoàn nữ tử, tựa hồ là đám phu nhân và thị thiếp của Nguyên Tĩnh Vũ. Dịch Khinh Nhan không thể không dừng bước, lẳng lặng nhìn mặt nữ tử cao ngạo kia, trong lòng hiểu rõ, kia chính là trắc phi mới của Nguyên Tĩnh Vũ – Quận chúa Ngọc Nhan của Yến vương.

Liễu phu nhân vừa thấy Nguyên Tĩnh Vũ, vội vàng báo hỷ: “Chúc mừng Vương gia! Đại phu vừa mới chẩn được, quận chúa muội muội có tin vui ...”

Nguyên Tĩnh Vũ cả kinh, Dương Như Nguyệt có thai? Chỉ một lần thôi mà ... Không được, đứa bé này không thể có! Mạnh Kỳ Thụy có nhiều con cái vậy không phải do thứ thuốc đó ư, chứ sao hắn trước giờ hiếm con nổi đời, lại có thể làm nữ nhân này mới đó đã có hài tử?

Vương phi vừa nghe, lập tức tỉnh táo, mặt vui vẻ nói: “A! Thật là ông trời có mắt! Thụy Ngọc cùng Quận chúa đồng thời có thai, nhất định có thể sinh hạ lân nhi cho Vương gia ...”

Mọi người vừa nghe, vội vã chúc mừng: “Chúc mừng Vương gia!”

Thật muốn hắn chết sao? Nguyên Tĩnh Vũ không nhịn được nhắm mắt lại, tim như bị đao cắt, vừa đau vừa sợ. Đám nữ nhân ngu ngốc này nói cái gì? Chúc mừng? Còn sợ chưa đủ loạn sao? Ông trời ơi, Khinh Nhan ... Hắn nên làm cái gì giờ? Hắn phải giải thích như thế nào đây?

Khinh Nhan cũng bất lực nhắm chặt hai mắt, giữa bọn họ thật sự hết rồi! Coi như nàng có muốn lấy đại nghĩa thuyết phục bản thân tha thứ cho hắn cũng không thể rồi. Hắn đã có hai hài tử rồi! Nàng còn cần cái gì? Vì kế hoạch, vì nghĩa quân, vì thiên hạ nàng bỏ ra nhiều như vậy, nói nàng kết thúc như thế nào đây? Đây là ông trời trừng phạt nàng sao? Tại vì nàng là nữ tử, lại không giữ phận nữ tử, cả đời núp sau lưng nam nhân giúp phu quân dạy dỗ con cái? Không! Không, giả như nữ nhân khắp thiên hạ đều là bộ dáng này, tuyệt đối cũng không có Dịch Khinh Nhan nàng!

Nàng vĩnh viễn không thể vứt bỏ kiêu ngạo cùng quyết tâm của mình!

Nghĩ tới đây, nàng hít một hơi thật sâu, mở mắt liếc nhìn Ngọc Nhan Quận chúa một cái rồi hướng về Hành Hương viện. Nàng cảm thấy vết thương ở ngực mới rồi bị bong ra, cũng biết trước mắt không nên tức giận, trở về bôi thuốc, nghỉ ngơi thật tốt một đêm, rồi mới tính tiếp theo nên làm thế nào.

Ngọc Nhan Quận chúa nhủ thầm, cao ngạo nhìn Dịch Khinh Nhan. Nàng ta vào phủ đã hơn một tháng, mỗi vị trắc phi của Dự Dương vương nàng đều nắm rõ cả, Dịch Khinh Nhan bị nàng liệt vào tình địch số một. Nhưng hôm nay đã khác rồi, nàng mang thai hài tử của Vương gia. Cho nên, nàng nhẹ đưa tay ra ngăn cản đường của Dịch Khinh Nhan, cao ngạo nói: “Dịch tỷ tỷ xem thường muội sao? Hay là ... không thích cốt nhục của Vương gia trong bụng ta?”

Dịch Khinh Nhan liếc nàng một cái, cười lạnh: “Cả hai!” Sau đó lạnh lùng rời đi. Quả nhiên là tuyệt sắc đệ thường nhân gian! Là nam nhân hắn sẽ động lòng? Thật không trách được hắn, có trách chỉ là trách bản thân quá ngu xuẩn, lại đi tin hắn!

Ngọc Nhan Quận chúa không nghĩ Dịch Doanh Doanh lớn mật như vậy, từ nhỏ thấy nhiều di nương (bà cô, bà dì) tranh giành tình nhân, lại chưa từng thấy người nào thẳng thừng như vậy. Không phải chỉ là nữ nhi của một nguyên soái thôi sao? Có gì hay ho?

“Hay lắm! Tất cả đều cam hết cho Bẩm vương!” Nguyên Tĩnh Vũ chợt hét một tiếng, nhìn đám nữ nhân sợ hãi cúi đầu, chỉ có Khinh Nhan vẫn đưa lưng về phía hắn, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Nguyên Tĩnh Vũ như có thể nhìn thấy nước mắt quật cường của nàng, không màng chủ nhân cho phép đắc ý muốn chảy ra ngoài, cho nên hắn cũng chỉ có thể ngẩng đầu nhìn trời xanh, nước mắt sẽ không thể nhỏ xuống. Ngày trước, tâm hắn bị thương khổ sở chính là nghĩ đến lúc này sao.

“Tiệc tối nay hủy bỏ, người nào tự trở về viện của mình, có chuyện gì sáng mai hãy nói!” Nguyên Tĩnh Vũ lạnh lùng trợn mắt nhìn Giản vương phi, sau đó đi đến sau lưng Khinh Nhan, nhẹ giọng nói: “Đi thôi, chúng ta về trước!”

“Tự ta biết đường, không dám nhọc Vương gia đưa tiễn. Nếu Quận chúa có tin vui, Vương gia nên quan tâm nàng nhiều hơn chút.” Khinh Nhan không quay đầu lại, thẳng hướng Hương viện mà đi!

Nguyên Tĩnh Vũ vừa giận vừa đau, rõ ràng hắn có nhiều lý do bất đắc dĩ, lúc này lại không thể nói được, chỉ có thể đuổi theo nàng.

Giản vương phi nhìn bóng lưng Nguyên Tĩnh Vũ ôn hòa đưa Khinh Nhan đi, trong lòng không khỏi sợ hãi. Không nghĩ tới Vương gia cũng chiều Dịch Doanh Doanh đến mức này! Ngay cả một thân tôn nghiêm cũng không màng ...

Nữ nhân như vậy ở bên cạnh Vương gia, thật sự là quá nguy hiểm ...

“Dịch phu nhân xuất thân giang hồ, không tránh được dâm tính hơi lớn, mọi người không phải sợ, trở về nghỉ ngơi đi!” Giản vương phi hiền huệ cười trấn an tỷ muội, còn đặc biệt an ủi Dương Như Nguyệt mấy câu.

Dương Như Nguyệt chứng kiến một màn kia, trong lòng làm sao có thể quên được? Nàng đang mang cốt nhục của hắn, lại vẫn không bằng nữ nhân ý sủng mà kiều kia? Cuộc sống sau này sao có thể qua đây? Trước kia nàng vẫn cho thân thể Vương gia không tốt, mới không cho hậu viện đi vào. Lúc này nàng mơ hồ hiểu được, thì ra là hắn vì nữ nhân này thủ thân! Thật là buồn cười!

Thì ra, hắn toàn bộ đều là gạt nàng sao? Trừ cái đó ra, nàng không nghĩ ra được bất kỳ lý do nào khác giải thích được hành động hôm nay của hắn ...

Khinh Nhan một tay gắt gáp che ngực, mỗi bước đi đều đau gần như không thở nổi. Nhưng là, nàng không thể ngừng, nàng không muốn nghe những lời nam nhân kia giải thích nữa ...

Thì ra nam nhân bên ngoài toàn tâm toàn ý chính là như vậy, khó trách hầu hết đệ tử đều chọn chồng trong sư môn. Haha, nàng thật là tự làm tự chịu! Nàng không phải sớm biết nam nhân này lời ngon tiếng ngọt không đáng tin sao? Buồn cười nhất chính là vậy nhưng lại bất tri bất giác động lòng thật. Nếu không phải hắn có thêm nữ nhân khác, chỉ sợ nàng dù biết cũng không chịu tin tưởng. Haha...! Uống cho nàng tự nhận là thông minh, muốn mê hoặc hắn cướp lấy Dự Dương, kết quả ngược lại bị người ta lừa đi chân tâm ...

Nhanh chóng đi qua mấy dãy hành lang, đã không còn ai nhìn thấy bọn họ, Nguyên Tĩnh Vũ mở miệng giải thích lần nữa.

“Khinh Nhan, nàng đừng đi!” Hắn giữ cánh tay nàng lại.

“Buông ta ra!” Nàng dùng sức tránh thoát khỏi cánh tay hắn, lạnh lùng tự giễu nói: “Đều là lỗi của ta, là ta quá ngu muội! Ngu đến mức tin hết những lời người nói! Nhưng chỉ đến hôm nay thôi, từ nay về sau ta với người không còn liên hệ ...”

“Khinh Nhan!” Nguyên Tĩnh Vũ quát to ngắt lời nàng. Từng câu từng chữ nàng nói làm hắn đau lòng, thì ra là nàng đối với hắn cũng thật lòng. Nhưng là, sao nàng không thể tin tưởng hắn nhiều hơn nữa?

“Làm sao nàng có thể chỉ bằng một lời nói liền buông ta? Kết thúc? Kết thúc! Sao nàng có thể dễ dàng nói ra mấy từ này? Nàng không thể tin tưởng ta hơn một chút được sao? Nàng sao không chịu nghe lời giải thích của ta? Đúng, ta coi trọng quyền thế, ta muốn thiên hạ, nhưng đó không phải nguyên nhân nàng chọn ta sao? Trong lòng ta, nữ nhân là gì chẳng lẽ nàng không hiểu? Nếu không phải Hà Tây vương bức bách, ta đem nữ nhân hi biết gây phiền toái đó về đây làm gì? Tất cả chỉ là ngộ biến từng quyền (tùy cơ ứng biến) mà thôi! Sao nàng không thể thông cảm cho ta một lần? Nếu như ngay cả sinh mạng còn không có, ta lấy cái gì để yêu nàng? Ta còn thể nào tranh thiên hạ? Ta không phải tham huyền nữ sắc, chỉ chạm qua nàng ta một lần thôi, cũng là Hà Tây vương ép ta. Cam kết với nàng, ta vẫn ghi ở trong lòng, cho dù tình thế có bức bách ta lấy bao nhiêu nữ nhân, lòng ta trước sau cũng chỉ có một mình nàng ...”.

Khinh Nhan mặt mũi không biểu cảm nghe hắn nói, xong hừ lạnh một tiếng, cơ tiếu nói: “Ra là ngươi chỉ có chút bản lĩnh này!” Rồi xoay người, nhanh chóng biến mất ở hành lang.

Ra là ngươi chỉ có chút bản lĩnh này!

Lời nàng châm chọc như dao khoét trong lòng hắn, đột nhiên hắn cảm thấy trước mắt một mảnh huyết nhục mơ hồ, nội tâm máu chảy đầm đìa.

“Khinh Nhan ...” Nguyên Tĩnh Vũ vô tận bị thống kêu lên, bước đuổi theo được vài bước, đột nhiên thoát một cái, miệng phun ra một ngụm máu tươi, sau đó người mềm nhũn ngã trên mặt đất ...

Bạn đang đọc truyện *Duyệt Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 18: Trong Lúc Sống Chết Ngộ Được Chân Tình

Nửa đêm, Nguyên Tĩnh Vũ tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm ở phòng Giản vương phi, giật mình, lập tức nhảy xuống giường.

Giản vương phi nhìn bộ dạng như muốn trốn ôn dịch của hắn, tâm bị nín chặt, vừa buồn vừa đau. Nàng cười tự giễu, nàng là chính thê thì đã sao? Kể từ khi có Dịch Doanh Doanh, hắn chưa từng nhìn nàng thêm một lần nào?

Hay cho một Dịch Doanh Doanh! Dịch Minh Thần đưa nữ nhi vào vương phủ đến tốt cùng mục đích là gì? Nữ nhân nguy hiểm như vậy sao có thể ở cạnh vương gia?

Vừa hay nửa đêm, Nguyên Tĩnh Vũ ra khỏi phòng vương phi, nhưng không biết nên đến nơi nào. Nhờ lời nói vừa nãy của Khinh Nhan, biết nàng để ý chuyện hài tử của Dương Như Nguyệt, trong bụng tàn nhẫn, lập tức quyết định! Nữ nhân nào cũng có thể sinh hài tử, nhưng Khinh Nhan lại là duy nhất ...

Suy nghĩ một chút, hắn trở về thư phòng ở U Lan thủy tạ lấy đi hai vật, lần đầu tiên vào tiểu viện của Dương Như Nguyệt, lại rón rén như kẻ trộm. Dương Như Nguyệt đã ngủ, nhưng khóe mắt vẫn còn nước mắt. Nguyên Tĩnh Vũ điểm huyệt nàng, để cho nàng ngủ mê man đi, sau hắn chậm rãi đến bên mép giường, giữ cầm nàng, cho nàng nuốt ba viên dược hoàn.

Rồi sau đó, hắn lặng yên không tiếng động rời đi. Đi chỗ nào đây? Cũng thật đáng thương, hắn là chủ nhân vương phủ, vậy mà lại không có chỗ để đi ...

Cuối cùng, hắn thẳng hướng đi đến Hương viện, ngồi ở ngoài phòng Khinh Nhan ngủ một đêm.

Khinh Nhan biết hắn đang ở bên ngoài, lại cố tình như không biết. Vết thương trong lòng nàng cũng chồng chất, làm sao lo được cho người khác?

Sáng sớm, Nguyên Tĩnh Vũ không ngồi nữa, lặng lẽ đi vào, ở mép giường nàng ngồi xuống, nhẹ nhàng gọi: “Khinh Nhan ...”

Khinh Nhan bắt đầu dĩ mở mắt, nhận nhận liếc hắn một cái rồi không quan tâm hắn nữa. Bọn họ đều là người tu luyện nội công, nàng biết hắn ở bên ngoài, hắn cũng biết nàng vẫn luôn không ngủ.

“Khinh Nhan, tha thứ cho ta lần này được không? Lần này đi Lương Châu thật rất nguy hiểm, Hà Tây vương vượt quá dự liệu của ta rất nhiều, dẫn nàng ta trở lại thật sự là bất đắc dĩ, chuyện như vậy sau này không bao giờ có nữa, ta đảm bảo ...”

Khinh Nhan vẫn không nói lời nào.

Nguyên Tĩnh Vũ hít một hơi thật sâu, trong ánh mắt thậm chí có một tia điên cuồng, được ăn cả ngã về không, hắn nhẹ giọng nói: “Khinh Nhan, ta hiểu rõ nàng không thích hài tử kia, ta đã xử lý rồi, từ nay về sau, chỉ có nàng mới có thể sinh hài tử cho ta được không? Ta sau này cũng không chạm qua nữ nhân khác ...”

Khinh Nhan lòng khiếp sợ: “Xử lý ... là ý gì?”

“Ta cho nàng ta uống dược phá thai ...” Kia thật ra cũng không hẳn là thuốc phá thai, chỉ là dược cường gân hoạt huyết, nhưng bên trong có chứa hoa hồng, đối với phụ nữ mang thai, thì đó cũng chẳng khác gì thuốc phá thai.

Khinh Nhan hít một hơi thật sâu. Nam nhân như vậy, sao nàng lại có thể đau lòng cho hắn đây? Đáng giá sao? Ngay cả máu mủ của mình cũng có thể xuống tay được, huống chi là nữ nhân không có bất kỳ quan hệ gì?

“Người thật đủ vô tình ...” Khinh Nhan chợt cười, “Người bảo ta làm sao tin tưởng người? Làm sao mong đợi người?”

Nguyên Tĩnh Vũ không nghĩ tới hy sinh của hắn đổi lại làm nàng càng thêm thất vọng. Nhưng hắn cũng không hối hận, nếu hài tử kia chào đời, Yển vương hẳn sẽ phải thích khách đến cửa ...

“Ta chỉ không muốn có bất kỳ trở ngại nào cho chuyện của chúng ta. Khinh Nhan, trong lòng ta, ai cũng không quan trọng bằng nàng ... Huống chi, hài tử kia không thể giữ được, nàng cũng hiểu mà ...”

“... Người về nghỉ ngơi đi!” Trầm mặc một hồi, Khinh Nhan rút cuộc mở miệng, “Ta cũng phải nghỉ ngơi rồi ...”

Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ nhàng gật đầu, đứng dậy rời đi. Ở Miên Nguyệt lâu, hắn mệt mỏi ngủ thiếp đi, dù sao trên người hắn cũng có thương tích, huống chi hôm qua cũng trả qua một hồi mệt mỏi. Hắn chỉ là muốn ngủ một giấc thôi, chẳng lẽ trời đất lại dễ dàng thay đổi?

Giản vương phi nghe được tin Dương Như Nguyệt bị hư thai, lập tức nghi ngờ Dịch Khinh Nhan. Dịch phu nhân tinh thông y dược, cả vương phủ đều biết. Phải người thông báo cho Vương gia, mới biết Vương gia phát sốt hôn mê.

Thấy ánh mắt Dương Như Nguyệt trống rỗng vô hồn, Giản vương phi rất đau lòng. Nàng cũng vài lần mất đi hài tử của mình, nàng có thể cảm nhận được cảm giác của Dương Như Nguyệt. Chỉ là, không biết tâm Dương Như Nguyệt đến tốt cùng suy nghĩ cái gì.

Tất cả đều hoài nghi Dịch phu nhân, cũng có Dương Như Nguyệt là rõ ràng, là Vương gia, Vương gia không cần hài tử của bọn họ. Đêm qua nàng thật tình có ngủ thiếp đi, nhưng thị nữ thân cận vẫn ẩn trong bóng tối bảo vệ nàng. Bởi vì thấy Vương gia, cho nên mới lui xuống. Không ngờ ... Vương gia cho đến nay không có con nối dõi, nhưng vẫn nhẫn tâm bỏ hài tử trong bụng nàng. Nàng hiểu, sau này nếu nàng muốn có hài tử, chỉ sợ không dễ dàng. Cuối

cùng lại là một cuộc âm mưu sao? Nàng lại tự cho là đã chạm được đến tình yêu thật sự ...

Giản vương phi an ủi nàng mấy câu, để nàng nghỉ ngơi thật tốt, liền chạy đi xem Nguyên Tĩnh Vũ.

Ngự y vương phủ xem qua rồi viết mấy phương thuốc, nói chủ yếu là tâm bệnh, nhưng dĩ nhiên, bị lạnh đêm qua là nguyên nhân trực tiếp.

Giản vương phi cũng biết Nguyên Tĩnh Vũ ở bên ngoài cửa phòng Kinh Nhan một đêm, nên mới phát bệnh. Trong lòng nàng vừa ghen tị vừa bức tức. Nữ nhân kia có cái gì tốt? Nhưng là, muốn trừ nàng ta đi cũng không dễ a! Nói gì nói, thân phận của nàng ta cũng không nhỏ, Dịch tướng quân cùng Dịch thống lĩnh kia đều là tâm phúc của Vương gia ...

Đang khó nghĩ, thị nữ thân cận nhẹ giọng bẩm báo: “Khởi bẩm vương phi, Dự thống lĩnh, Dịch thống lĩnh đến thăm Vương gia ...”

Giản vương phi được hai thị nữ đỡ chậm rãi đứng dậy, từ từ ra phòng ngoài ngồi ở ghế chủ vị, trầm giọng nói: “Cho bọn họ vào đi!”

Nàng thật không dám chắc chắn, những chuyện như thế sẽ không xảy ra lần nữa.

“Vương gia vẫn khỏe chứ? Có sao tự nhiên lại cảm lạnh?” Dịch Duẫn Tiếp quan tâm hỏi.

“Nghe nói, đêm qua Vương gia ngồi ở ngoài phòng Dịch phu nhân ngủ một đêm ...” Giản vương phi nhẹ thở dài, nhàn nhạt liếc nhìn Dịch Duẫn Tiếp.

Trong lòng Dịch Duẫn Tiếp căng thẳng, muội muội của hắn lá gan cũng quá lớn đi! Dám không cho Vương gia vào phòng? Vương gia hôm nay bị bệnh, cũng không thấy bóng dáng nàng đâu ...

Giản vương phi chợt đứng lên, chán nản nói: “Vương gia tuy bị đá thương tâm mạch, vẫn có thể từ từ điều dưỡng được, chỉ tiếc ... ai ...”

“Chẳng lẽ còn có chuyện gì sao?” Dự Dương nghi ngờ hỏi.

Giản vương phi đưa lưng về phía họ, thở dài nói: “Hôm qua Dương phu nhân vừa mới hay tin có thai, sáng hôm nay lại hay tin xảy thai rồi ...”

“Tại sao lại như vậy?” Dịch Duẫn Tiếp lặng lẽ nắm tay thành nắm. Không phải là muội muội chứ? Nếu thật là nàng, hắn cũng nghĩ cách bảo vệ nàng đến cùng. ... Con cháu vương gia vốn thừa thốt, kiêng kỵ nhất là mưu hại con cháu. Đừng nói nàng là trắc phi, có là chính phi thì vương phủ không tha cho nàng a ...

Có lẽ hắn nên nghĩ biện pháp để nàng rời đi ...

Giản vương phi quay đầu lại nhìn, nhìn Dịch Duẫn Tiếp có chút hốt hoảng, không nhanh không chậm nói: “Nghe nói đêm qua có người lên vào phòng Dương phu nhân, cho nàng uống được có chứa hao hồng ...”

Lời nàng nói đến đây, ý tứ đã biểu đạt rất rõ ràng.

Dịch Duẫn Tiếp chợt nóng giận nói: “Không phải là nữ nhân Dịch Doanh Doanh kia làm chứ? Hôm qua nàng có nói không thích hài tử trong bụng Dương phu nhân. Nữ nhân này ở trong Vương phủ thật quá nguy hiểm, Dự Dương, chuyển đi Giang Nam lần này thuận lợi chứ? Nàng không cần dùng nữa rồi! Thừa lúc Vương gia còn chưa tỉnh, chúng ta nhanh chóng xử lý nàng đi thôi!”

“Dịch thống lĩnh, Kinh Nhan là muội muội ruột của ngươi!” Giản vương phi nhắc nhở, nhưng cũng không có ý phản đối.

“Hạ thần không có muội muội như vậy! Vương phi yên tâm, lòng của phụ thân cùng hạ thần là giống nhau. Nữ nhân này thật sự quá ghê tởm, làm gì có nửa phần nữ tử hiền lương thực đức? Làm sao có thể làm thê làm thiếp? Chỉ biết cậy vào một thân võ công hữu dụng cho Vương gia luôn tự cho mình là đúng! Nàng là cái thứ gì? Dám chỉ trích vương gia nạp phi? ...” Dịch Duẫn Tiếp nhắc tới Dịch Doanh Doanh liền nổi trận lôi đình, tức giận mắng to.

“Vô công nàng như rất lợi hại, ngươi có nắm chắc thắng được không? Cũng đừng đá thương nàng ...” Vương phi tỉnh táo nói.

“Ta là ca ca của nàng, nàng sẽ không phòng bị ta, đến lúc đó Dự Dương, Tần Cảnh, Thu Hồ, Dương Tấn cùng đánh lên, ta không tin không bắt được nàng.”» bộ mặt Dịch Duẫn Tiếp đầy phần hận.

Vương phi vừa nghe xong, lòng không nhin được lo lắng. Nghe như ý tứ của Dịch Duẫn Tiếp, vô công của Dịch Doanh Doanh rất cao cường, cần phải dùng nhiều người vậy, lại phải đánh lên? Cũng khó trách Vương gia coi trọng nàng, ngộ nhờ lần này không thành công ...

“Không! Ta không đồng ý! Các người không thể làm vậy!” Dự Dương tức giận đứng dậy, “Vương phi, Dịch thống lĩnh, các người đều không hiểu nàng, nàng là nữ nhân thông minh nhất, lương thiện nhất, tốt đẹp vĩ đại nhất, khí độ cùng mưu trí của nàng thắng được vô số nam nhi to cao bảy thước. Dương phu nhân xảy thai, nhất định không liên quan đến nàng! Các người không biết mấy ngày bốn ba đồng tây nàng có biết bao nhiêu khổ? Nhiều lúc ngay cả ta cùng đoàn quân lữ thân là nam nhi cũng không chịu nổi, nhưng nàng chưa một lần kêu khổ, than mệt mỏi. Nàng vì Vương gia bỏ ra rất nhiều, cho nên hoàn toàn có tư cách chỉ trích Vương gia bất trung ... Khi lúc nàng bốn ba vì Vương gia ở Giang Nam, Vương gia lại lấy nữ nhân khác, nàng thương tâm khổ sở, chẳng qua lời nói có lạnh lùng chút thôi, nàng có lỗi gì? ...” Dự Dương càng nói càng kích động, mắt trước sau chỉ hướng nhìn Vương gia.

“Dự Dương, ngươi nói cái quỷ gì? Chuyện này sao có thể trách vương gia? Ngươi không biết chúng ta đi Lương Châu có biết bao nguy hiểm, nếu không phải Vương gia nhanh chóng quyết định diễn trò cùng Hà Tây vương dẫn dụ Quận chúa Ngọc Nhan bỏ trốn, chúng ta cũng không thể bảo toàn mà trở lại. Hơn nữa, Vương gia là Vương gia, tam cung lục viện cũng rất bình thường, huống chi đây cũng chỉ là tùy cơ ứng biến mà thôi ...” Dịch Duẫn Tiếp tức giận

đầy Dục Dương một cái, nổi trợn lồi đình. Dục Dương trước đây vốn một lòng một dạ với Vương gia, thật không ngờ lại bảo vệ cho muội muội, thật khiến Dịch Duẫn Tiệp bất ngờ.

Giản vương phi thấy hai người về như muốn đánh nhau, vội khuyên nhủ: “Các người nói nhỏ thôi, không cần đánh thức Vương gia.” Ma lực Dịch Doanh Doanh thật không nhỏ, mới không bao lâu, đã thu được lòng của Dục Dương. Đúng rồi, hắn nói Dịch Doanh Doanh giúp Vương gia làm nghiệp lớn nên bọn ba ở Giang Nam? Không phải nàng ta về thủ mộ mẫu thân ở Nam An Thành sao?

“Hừ! Người không muốn đảm nhiệm thì thôi, Dương Tấn, người lựa mười mấy người đi Hành Hương uyển!” Dịch Duẫn Tiệp hừ lạnh một tiếng, bất ngờ điểm huyết đạo của Dục Dương.

Thân thể Dục Dương không cách nào nhúc nhích, nhưng đầu óc hắn thanh tỉnh, đáng hận là ngay cả á huyết cũng bị điểm, nói không được, chỉ có thể trợn cặp mắt đỏ như máu nhìn chằm chằm Dịch Duẫn Tiệp, sau đó như cầu cứu nhìn Ngụy Thu Hồ.

Ngụy Thu Hồ xoay đầu nhìn phía khác, không dám nhìn thẳng ánh mắt của Dục Dương.

Dục Dương trong lòng vừa vội vừa giận, nếu không có phu nhân, khác nào chặt đứt một cánh tay của Vương gia. Dịch thống lĩnh sao lại hồ đồ như thế!

Dục Dương xoay sang nhìn vương phi, trước kia hắn tôn trọng nàng, cho nàng là hiền thê của Vương gia, giờ mới phát hiện nữ nhân này căn bản không hiểu lòng của Vương gia, quả thật không xứng với Vương gia. Vương gia không phải tự dưng quyết định như thế, nếu trơ mắt buông tha Dịch phu nhân mới là ngu ngốc! Vương gia làm sao có thể để nữ nhi của Yên vương sinh hạ hài tử? Đó không phải tự tìm đường chết sao? Chỉ cần khiến phu nhân hồi tâm chuyển ý, coi như có giết Quận chúa cũng đáng! Dù sao bọn họ cũng muốn sớm ngả bài với Yên vương ...

Dịch phu nhân.....

Dục Dương không ngừng an ủi bản thân, võ công Dịch phu nhân cao như vậy, dù thế nào cũng sẽ không nguy hiểm, Dịch thống lĩnh cũng là huynh trưởng ruột thịt của nàng ...

Sau khi Dịch Duẫn Tiệp dẫn người rời đi, Giản vương phi vẫn lẳng lặng ngồi như trước, chỉ thấy sắc mặt nàng tái nhợt, ánh mắt không có tiêu cự, cũng không biết nàng đang nghĩ gì.

Lúc Nguyên Tĩnh Vũ tỉnh lại cũng đã là sáng hôm sau, ý thức còn chút mơ hồ, không biết hiện tại mình ra sao.

“Vương gia, ngài đã tỉnh rồi? Có nơi nào không thoải mái không? Đói bụng không? Nô tì hầu hạ ngài rửa mặt ...” Giản Vương phi vẫn canh giữ bên giường, thấy Nguyên Tĩnh Vũ tỉnh lại, mặt nàng lộ vẻ vui mừng.

Nguyên Tĩnh Vũ rất nhanh nhớ lại, Khinh Nhan muốn rời khỏi hắn, cho nên hắn bỏ hài tử trong bụng Dương Như Nguyệt ... “Ta ngủ đã bao lâu? Trong vương phủ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Giản vương phi khóc thút thít nói: “Thật có lỗi với Vương gia, sáng sớm hôm qua, hài tử trong bụng Như Nguyệt muội muội ... sinh non rồi ...”

Nguyên Tĩnh Vũ lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm nói: “Sao có thể trách nàng? Cũng là nàng ta không có phúc khí! Chỉ là ... nàng ta dù sao cũng là nữ nhi của Yên vương, ngộ nhờ như sinh hạ được con trai, với Dục Dương cũng không có lợi ...”

Giản vương phi không nghĩ tới Nguyên Tĩnh Vũ sẽ nói như vậy. Nhưng nàng lại lý giải là Vương gia đang muốn giúp Dịch Doanh Doanh giải vây!

“Dương Như Nguyệt có lẽ rất tổn thương, nàng cố gắng an ủi nàng ta mấy câu.” Nguyên Tĩnh Vũ phân phó một câu lại hỏi, “Đúng rồi, Dịch phu nhân vẫn ổn chứ?”

Giản vương phi nghe hắn nhắc tới Dịch Doanh Doanh, thân thể cứng lại, sau nhẹ nhàng buồn lòng lại nói: “Nàng ta, nghe như Dịch thống lĩnh nói là đã rời đi rồi ...”

Nguyên Tĩnh Vũ lập tức niu lấy Giản vương phi, cúi kính hỏi: “Cái gì? Sao lại đi? Nàng ấy đi người cũng không ngăn lại? Khinh Nhan đi khi nào? Có nói gì không?”

“Không phải, nô tì không biết ...” Giản vương phi đáp ứng, lo lắng, nhất thời không thuận khí được, chỉ cảm thấy tức ngực, hôn mê bất tỉnh.

Nguyên Tĩnh Vũ thả nàng lên giường, sau đó gọi người vào hầu hạ, chính hắn vội vàng hướng Hành Hương uyển chạy đi.

Chương thứ mười tám : Trong lúc sống chết ngộ được chân tình(hạ)

Trong Hành Hương uyển, bọn thị nữ vẫn đang quét dọn, tuy nhiên xung quanh lại không thấy tung tích chủ tử đâu.

“Phu nhân đâu?” Nguyên Tĩnh Vũ tiện tay nắm một thị nữ hỏi.

Tiểu nha hoàn sợ hết hồn, hốt hoảng nói: “Phu nhân đã rời đi ...”

“Rời đi? Nàng đi đâu? Nàng sao lại tuyệt tình như vậy, một chút cơ hội cũng không chịu cho ta sao?” Nguyên Tĩnh Vũ nắm bắt, tay chậm rãi buông ra, chỉ cảm giác lòng trở nên trống trải, mờ mịt cùng luống cuống.

Nàng thật sự đi sao? Chẳng lẽ nàng một chút cũng không cảm nhận được lòng của hắn? Bọn họ đã từng thân mật đến vậy, một chút cũng không đáng để lưu luyến sao? Nàng cứ như vậy mà quyết liệt bỏ đi, hắn lại nên làm gì bây giờ? Đem nàng tìm trở về sao? Nhưng là nơi nào? Hẹn ước giữa bọn họ không lẽ thành rác rưởi, kết minh giữa Dụ Dương và nghĩa quân sẽ không thay đổi chứ? Thông qua nghĩa quân, bọn họ còn có thể gặp nhau không?

Tiểu nha hoàn kia nhìn về mặt mắt mác của vương gia, nghĩ tới phu nhân bình thường lạnh như băng, nhưng chưa từng đánh chửi người làm, ngược lại là một chủ tử tốt hiếm có. Do dự một chút, nàng chột quỳ gối trước mặt Nguyên Tĩnh Vũ khẩn cầu nói: “Xin vương gia hãy cứu phu nhân!”

“Người nói gì? Cứu nàng? Nàng thế nào? Không phải nàng rời đi sao?” Nguyên Tĩnh Vũ lập tức bắt lấy nàng, lòng không biết sợ hãi đến độ nào. Nàng phải ở dạng tình huống nào mới cần hắn “cứu”? Nếu cần người đến cứu thì tình cảnh lúc này của nàng ...

“Phu nhân, không phải là phu nhân rời đi, phu nhân bị mấy người Dịch thống lĩnh mang đi ...” Tiểu nha hoàn đáp lại, ánh mắt của Vương gia thật đáng sợ.

“Làm sao có thể? Vô công Dịch Dẫn Tiếp sao có thể đem nàng đi? Người nói cho rõ ràng, phu nhân là tự mình theo bọn họ, hay bị Dịch thống lĩnh bắt đi?” Lòng Nguyên Tĩnh Vũ càng lúc càng trầm xuống, giống như rơi vào vực sâu, khoảng thời gian hắn hôn mê rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nhưng Dịch Dẫn Tiếp là ca ca của nàng, không có lý gì lại tổn thương nàng?

Tiểu nha hoàn dứt quãng kể chuyện vừa xảy ra: “Sáng hôm qua, không thấy phu nhân tỉnh dậy rửa mặt, nô tỳ đi vào xem, mới phát hiện phu nhân như ngã bệnh, đầu có chút nóng. Nhưng phu nhân không hề cho chúng nô tì gọi đại phu, nói người đã uống thuốc rồi. Chẳng được bao lâu thì mấy người Dịch thống lĩnh đến, phu nhân cố gắng đứng dậy rửa mặt, đi ra ngoài. Ai biết vừa ra đến cửa, Dịch thống lĩnh liền chương phu nhân một chương ... Phu nhân thổ huyết, máu rơi xuống đất, cười khê một tiếng rồi ngất đi ... Nô tỳ sợ hãi, muốn đỡ phu nhân, Dịch thống lĩnh lại đẩy nô tì ra, lệnh rất nhiều người đem phu nhân đi. Trước đó Dịch thống lĩnh có cảnh cáo tất cả thị nữ không được nói việc này cho Vương gia...”

Nguyên Tĩnh Vũ có nền khiếp sợ cùng đau lòng, run rẩy buông tay tiểu nha hoàn trung thành, lao đảo chạy ra ngoài, vừa chạy vừa kêu: “Dịch Dẫn Tiếp... Dịch Dẫn Tiếp... Dương Tấn ... Dương Tấn ...”

Máu giận trong đầu như muốn nổ tung, Nguyên Tĩnh Vũ tưởng chừng muốn hôn mê luôn. Hắn hiểu rõ là do nội thương chưa lành, lại bị đá kích như vậy, tâm thần cực độ tổn thương nên mới bị như vậy. Nhưng giờ phút này hắn tuyệt đối không thể té xỉu được, Khinh Nhan vẫn còn chờ hắn đến cứu. Nhưng tâm hắn rất đau, chưa từng đau như thế này, không bằng một phần vạn lần khi nàng lạnh lùng cự tuyệt đến mức ngất xỉu ngày hôm qua ...

Hắn giờ mới thấy hối hận, bắt đầu oán hận bản thân, hắn không nên dùng tâm kế với nàng. Mà nếu mỗi ngày hắn uống thuốc đúng hạn, nội thương đã sớm phục hồi, hôm qua cũng sẽ không hôn mê, cũng không có ai dám đá thương nàng. Nếu như ... nếu như trong thâm tâm thật tình muốn dò xét ranh giới cuối cùng của nàng, thời điểm ở Lương Châu đó không phải là không có biện pháp, hắn hoàn toàn có thể phá vỡ kế hoạch của Hà Tây vương, nhưng là hắn lại bỏ qua ... Việc hắn hứa toàn tâm toàn ý ở bên nàng, trong lòng không một khắc nào quên, bởi vì nàng đáng để hắn yêu. Hắn chỉ không cam tâm bản thân đường đường là Vương gia hùng tâm tráng chí một phương, lại bị tình cảm của một nữ tử giang hồ trói chặt, hắn muốn chứng minh là mặc dù hắn yêu nàng, cũng sẽ không đánh mất bản thân, hắn vẫn là Dụ Dương vương cao phong như thế. Nhưng hắn sai lầm rồi! Hắn đánh giá mình quá cao ...

Thì ra một nữ nhân có thể làm hắn đau lòng đến vậy! Trước kia chưa bao giờ, chỉ là yêu không đủ sâu đi! Nàng khi nào đã hoàn toàn dung nhập vào tâm hắn? Để cho hắn làm chuyện tình điên cuồng đến thế này, để cho hắn hoàn toàn bị phụ thuộc vào tâm tình của nàng, để cho hắn cảm thấy vô tận hối hận cùng thống khổ, giờ khắc này hắn mới cảm thụ được rõ ràng nỗi đau của nàng ...

Nàng vì hắn bỏ ba cực khổ ở Giang Nam, bị trọng thương cũng không điều dưỡng tốt, chỉ là muốn sớm cùng hắn đoàn tụ, nhưng khi nàng ngập tràn hoan hỉ trở về, thì phát hiện hắn có hai tử với nữ nhân khác ...

Mà hắn ... hắn hôm qua còn trách nàng không chịu hiểu cho hắn, nhưng lại không biết bản thân đã gây thương tổn cho nàng đến mức nào ...

Nguyên Tĩnh Vũ bị thống mà tức giận chạy ra Hành Hương Uyển, Dịch Dẫn Tiếp liền chạy lại.

“Vương gia, có chuyện gì?”

“Chát ...” Nguyên Tĩnh Vũ nặng nề cho hắn một bạt tai, nín cổ áo hắn tức giận hỏi: “Nàng đang ở đâu?”

Miệng Dịch Dẫn Tiếp rỉ ra vết máu, hắn lại cố chấp nghiêng đầu nói: “Vương gia không cần tìm nàng nữa, nàng đã chết rồi!”

“Cái gì? Người nói cái gì? Nàng làm sao? Nàng đang ở đâu?” Nguyên Tĩnh Vũ nắm chặt bả vai Dịch Dẫn Tiếp, nặng nề lắc lắc hắn. Hắn hoài nghi mình nghe nhầm. Không! Nhất định là hắn nghe nhầm. Dẫn Tiếp vừa nói cái gì?

“Vương gia, nàng đã chết! Nàng chết rồi!” Dịch Dẫn Tiếp chột hét lớn một tiếng, rồi âm thanh càng lúc càng nhỏ, cuối cùng có chút nghẹn ngào, “Ta không biết trên người nàng có thương, vì nghĩ võ công nàng cao, cho nên một chương kia dùng toàn lực ...” Hắn cho là nàng có thể tránh, sau đó với võ công của nàng, có thể thuận lợi rời đi vương phủ, không nghĩ tới nàng lại bị thương ...

“A.....” Nguyên Tĩnh Vũ ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, thê lương, không thể tiếp nhận sự thật này. “Người giết nàng? Người thế nhưng giết nàng! Ta không tin! Ta không tin ... Người nói cho ta biết, người đang nói láo, tất cả đều là gạt ta! Người nói! Nói mau đi!”

Nguyên Tĩnh Vũ điên cuồng đánh Dịch Dẫn Tiếp một quyền ngay cằm. Chỉ cần Dẫn Tiếp thừa nhận là nói láo, chỉ cần cho hắn một chút hy vọng, hắn

cái gì cũng sẽ không so đo. Chỉ cần nàng còn sống, nàng có rời đi cũng không sao, hắn sẽ đem nàng tìm trở lại...

Chỉ cần nàng còn sống là được.....

Nhưng Dịch Duẫn Tiệp lại không cho hắn như ý. Hắn ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào ánh mắt điên cuồng đau đớn, thậm chí có chút cầu khẩn của Nguyên Tĩnh Vũ, lớn tiếng nói: “Đừng vậy, ta giết nàng, nàng đã chết rồi! Chết! Là chết! Vương gia muốn đánh muốn giết ta cũng nhận...” Hắn đã sớm hối hận, nhưng hối hận có tác dụng gì? Chỉ cần lúc này nàng trở lại Lăng Tiêu các, nàng mới có một đường sống, ở lại vương phủ, cho dù có Vương gia che chở, Giả vương phi cũng sẽ không bỏ qua cho nàng, lũ triều thần cũng không tha cho nàng...

Chết! Chết! ! Chết! ! !

Dịch Duẫn Tiệp một tiếng so với một tiếng càng cao, đánh nát hy vọng cùng ảo tưởng cuối cùng của Nguyên Tĩnh Vũ. Hắn không tự chủ buông lỏng Dịch Duẫn Tiệp ra, đôi tay ôm mình thật chặt, đầu trống rỗng với một ý niệm duy nhất: nàng đã chết...

Nàng thật... đã chết? Chết! Chết rồi... Nàng đã không còn ở đâu? Trở thành thi thể lạnh băng? Hóa thành một bụi rậm? (ý nói cỏ mọc xung quanh nấm mộ) Hắn sẽ không còn được gặp lại nàng...

Trong giây phút đó, trời đất mù mịt, hắn cảm giác tâm như tro tàn.

Trời đất rộng lớn như vậy, đã không có nàng rồi. Không có thần thái hoan hỉ của nàng, không có tinh táo kiên trì, cũng không có ngượng ngùng tức giận của nàng... Không có nàng cười, không có nàng giận, thậm chí cả lạnh lùng quyết tuyệt cũng không có...

Từ nay về sau, cũng chỉ có một mình hắn cô độc đi về phía trước, hắn thật vất vả mới tìm được tâm linh tri kỷ, hắn trái lo phải nghĩ, cứ như vậy mà tiêu tán sao? Không còn có người nghe hắn bày tỏ, không còn có người cho hắn dựa vào... hắn cũng... không thấy được nàng nữa...

Cũng không cần nhìn nữa rồi.....

Trời đất đã không còn nàng.....

"A ——" Nguyên Tĩnh Vũ lần nữa ngửa mặt lên trời, phát ra một tiếng thê lương, phun ra một ngụm máu lớn, phát tiết nỗi hối hận không chịu nổi trong lòng. Rồi sau đó, hắn chậm rãi cúi đầu, rút ra thanh chủy thủ mang bên người, ánh mắt rét lạnh nhìn chăm chăm vào Dịch Duẫn Tiệp.

Dịch Duẫn Tiệp chậm rãi nhắm mắt lại, không phản kháng, cũng không giải thích.

Nguyên Tĩnh Vũ từ từ đi tới, đột nhiên giơ tay đem chủy thủ đặt trên cổ hắn.

Dịch Duẫn Tiệp không cầu xin tha thứ, lẳng lặng chờ chủ tử cả đời này sùng kính nhất tự tay kết thúc tính mạng của mình...

Bạn đang đọc truyện *Duệ Mẫn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 19: Sanh Tử Trong Lúc Minh Chân Tâm

Khinh Nhan, Khinh Nhan, nàng hy vọng ta giết hắn để báo thù cho nàng sao?

Khinh Nhan, Khinh Nhan..... Mỗi lần nhắm tên của nàng, đau đớn lại tăng thêm một phần. Hắn như vậy sao có thể sống tiếp đây? Sinh mạng còn ý nghĩa cái gì nữa? Khinh Nhan không có, thiên hạ cũng không, cái gì cũng không có...

Cái gì..... cũng không có.....

Hắn tức giận nhìn hai mắt đang nhắm chặt của Dịch Duẫn Tiệp, trong đầu thoáng qua vô số loại cách thức giết chết y, loại nào cũng hơn là một đao chém chết hắn để giải hận! Nhìn dưới chủy thủ rỉ ra máu đỏ tươi, hắn không nhìn được nữa, hôm qua Khinh Nhan cũng học máu, cũng đỏ như vậy sao? Chắc phải đi, bọn họ là huynh muội, nên máu cũng giống nhau... Nghĩ tới đây, hắn dừng một chút, trong đầu chợt thoáng qua một tia hy vọng... không đúng! Khinh Nhan không có chết! Coi như nàng bị thương nên không phòng bị, Dịch Duẫn Tiệp xuống tay dùng toàn lực, cũng sẽ không lập tức chết. Nhớ lúc này nhắc tới Khinh Nhan, ánh mắt Dịch Duẫn Tiệp lóe lên bi thương cùng mất mát, nhớ lại thanh âm nghẹn ngào cùng ánh mắt bi thống... Cho dù thế nào, Khinh Nhan là thân muội muội của hắn, nếu đã thương nàng, hắn nhất định sẽ nghĩ cách cứu chữa...

“Hỏi người một lần nữa, nàng hiện tại ở đâu?” Nguyên Tĩnh Vũ cắn răng nghiêng lợi hỏi, chủy thủ sắc bén tiếp tục hạ xuống, dễ dàng vạch sâu vết thương trên cổ Dịch Duẫn Tiệp.

“Nàng đã chết! Thật đã chết! Vương gia đừng muốn nàng nữa...” Dịch Duẫn Tiệp nhắm chặt hai mắt lại, không dám nhìn Nguyên Tĩnh Vũ, sợ ánh mắt

mình sẽ tiết lộ.

“Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!” Hai người chung đụng nhiều năm, như huynh đệ, Nguyên Tinh Vũ nhìn đáng về hẳn hiểu rõ mình đã đoán đúng. Nhưng sao Dịch Duẫn Tiệp phải làm như vậy?

“Không có ... thiêu sạch ...”

Dịch Duẫn Tiệp vẫn cố chấp quật cường. Nguyên Tinh Vũ giận điên lên. Kinh Nhan cuối cùng là có chuyện gì? Thương thế của nàng ra sao? Có nguy hiểm tính mạng hay không? Nên Duẫn Tiệp mới nói nàng đã chết? Không thể kéo dài được nữa! “Mở mắt! Nhìn ta!” hẳn nghiêm giọng ra lệnh.

Dịch Duẫn Tiệp mở mắt, cũng không dám nhìn ánh mắt của Nguyên Tinh Vũ.

Nguyên Tinh Vũ lòng hừ lạnh một tiếng, chợt đem chủy thủ hướng trước ngực mình cắm xuống

<http://cungquanghang.com/>

“Vương gia?!” Phản ứng đầu tiên của Dịch Duẫn Tiệp là ngăn trở hung khí làm tổn thương Vương gia, sau mới tức giận chất vấn hẳn, “Sao ngài có thể làm tổn thương chính mình?”

Thanh chủy thủ sắc bén xuyên qua tay Dịch Duẫn Tiệp đâm rách ngực Nguyên Tinh Vũ, máu tươi thấm trước ngực hẳn thành một mảng. Nguyên Tinh Vũ rút chủy thủ, đem Dịch Duẫn Tiệp đẩy ra, lại đâm chủy thủ vào ngực mình một lần nữa, lạnh giọng hỏi: “Nàng ở đâu?”

Dịch Duẫn Tiệp sợ ngây người, phản ứng của Vương gia ngoài dự liệu của hẳn. Hẳn định tình nguyện để Vương gia giết mình chứ không nói, nhưng Vương gia lại dùng biện pháp này bức hẳn, hẳn nên làm cái gì?

Lúc này, bọn thị vệ lục tục chạy tới, thấy một màn trước mắt đều sợ ngây người.

“Vương gia? Người có làm sao không? Dù thế nào, ngài ngàn vạn lần cũng không thể thương tổn chính mình!” Dương Tấn chạy đến đầu tiên, thấy vật áp Nguyên Tinh Vũ tràn đầy vết máu, lại có một thanh chủy thủ đâm trước ngực, nhất thời hoảng hồn. Hẳn muốn đoạt lấy hung khí, lại sợ ngộ thương đến Vương gia, dưới tình thế cấp bách, không thể làm gì khác, hẳn quỳ trên đất khổ sở khẩn cầu.

Chu Trọng Nguyên hồn hên chạy đến, nhìn thấy cảnh trước mắt cũng thất kinh, vội vàng hỏi: “Vương gia đây là chuyện gì?”

Chuyện lần trước hẳn cũng nghe, tính tình Dịch phu nhân cũng hơi quá một chút, nhưng Vương gia với Dịch Duẫn Tiệp lại xảy ra chuyện gì? Nữ nhân thiệt là, nếu là người của Vương gia cả rồi, còn có thể quật cường đến đâu? Đầu giường cãi nhau cuối giường hòa, nàng sẽ nhanh quên chuyện Dương Như Nguyệt thôi, dù sao Vương gia cũng có nhiều nữ nhân như vậy, thêm một hay bớt một cũng đâu là gì. Còn chuyện Dương Như Nguyệt sinh non, hẳn cũng không nghĩ là Dịch phu nhân làm, hơn nữa là ý tứ của Vương gia.

Tất cả đều không nói lời nào, bọn thị vệ phần lớn không biết chuyện, còn người biết chuyện lại không biết bắt đầu từ đâu.

Nội thương của Nguyên Tinh Vũ chưa lành, lại tức giận công tâm, thân thể đã muốn không chịu nổi, nhưng giờ phút này thần chí của hẳn dị thường kiên định, hẳn không ngừng tự nói bản thân, Kinh Nhan vẫn còn chờ hẳn đến cứu. Thấy nhiều người tới như vậy, liền để chủy thủ xuống, cao giọng hỏi: “Dịch phu nhân ở đâu?”

Nghe vương gia hỏi đến Dịch phu nhân, người biết chuyện vội vàng cúi đầu, người không biết ngỡ ngàng nhìn nhau.

Nhìn tình hình này, Nguyên Tinh Vũ vừa giận vừa vội, giọng căm hận nói: “Hôm qua kẻ nào vào Hành Hương uyển mang Dịch phu nhân đi, đứng ra cho ta!” Liền đó, có năm người đi ra quỳ bên cạnh Dương Tấn, cùng nói: “Thuộc hạ đáng chết, xin Vương gia trách phạt!”

“Dịch phu nhân đang ở nơi nào?” Có đến những sáu người sao? Nguyên Tinh Vũ nắm chặt quyền, nhìn mặt những người này, Dịch Duẫn Tiệp không cần nói, Kinh Nhan là thân muội muội của hẳn, Dương Tấn, Ngụy Thu Hồ, Tần Dục Đồ đều là tâm phúc của hẳn, bọn họ lại cả gan làm loạn đến mức này. Bọn họ đem Kinh Nhan thành cái gì, đem Nguyên Tinh Vũ hẳn là cái gì? Người khác có thể không biết, nhưng sao ngay cả bọn hẳn cũng cho Kinh Nhan là hồ ly tinh mê hoặc chủ thượng?

Nàng giống hồ ly ở điểm nào? Nếu nàng chịu mị hoặc hẳn một chút, hẳn cũng đâu đến mức mình mảy dề ra nông nỗi này? Không ai được phép định đoạt, bọn họ càng không được phép. Nhưng lúc này không phải là thời điểm để tra cứu, Kinh Nhan chỉ sợ đang rất nguy hiểm. . .

Hẳn có thể bỏ tất cả, nhưng không thể mất Kinh Nhan ... Kinh Nhan chính là tất cả của hẳn! Hạnh phúc của hẳn, tình yêu của hẳn, thiên hạ của hẳn, giấc mộng của hẳn ...

Nhưng sáu tên quỳ trên mặt đất, người nhìn ta, ta nhìn người, không ai nói lời nào ...

Nguyên Tinh Vũ tức giận đá một cước, giọng căm hận nói: “Các ngươi đều là heo sao! Các ngươi cho mình đang làm cái gì? Đại nghĩa diệt thân? Hy sinh vì nghĩ? Các ngươi không biết thân phận của nàng là gì sao? Các ngươi là đang cố ý phá hủy thiên hạ của ta sao? Các ngươi có biết mất nàng, ta như mất luôn một cánh tay không? Nếu không có nàng, đừng nói đến tranh thiên hạ, ngay cả mạng của Bồn vương còn không giữ được ... khụ khụ ...” Nói đến đây, cổ họng hẳn ngái ngái, lại ho ra một búng máu.

Tất cả mọi người luống cuống, vội vàng đến đỡ Vương gia, lại bị Nguyên Tinh Vũ hất ra.

Chu Trọng Nguyên lúc này mới hiểu rõ, Dịch Duẫn Tiệp lại dám giết Dịch phu nhân? Dịch phu nhân chết? Sao có thể? Vô công phu nhân đến mấy Dịch Duẫn Tiệp cũng không lại a! Hắn vội vàng nắm cánh tay Tần Cảnh đang quỳ ở đó hỏi: “Dịch thống lĩnh giết Dịch phu nhân?”

Tần Cảnh sững sờ một chút, xấu hổ gật đầu một cái. Hắn vốn là không muốn, chỉ định đi xem một chút tình huống, ai biết Dịch thống lĩnh vừa vào cửa liền động thủ? Càng không biết thương thế trên người Dịch phu nhân nặng tới mức vừa trúng một chiêu đã học máu ngắt đi. Nụ cười trước khi nàng nhắm mắt lại kia đã làm cho hắn một đêm trắng trọc, nàng đã đau khổ đến mức nào khi bị thân ca ca phản bội để phải có một nụ cười giễu cợt đến vậy? Chẳng những Vương gia làm tổn thương mình, ngay cả huynh muội ruột thịt cũng muốn đẩy mình vào chỗ chết ...

Chương thứ mười chín : Sinh tử trong lúc mình chân tâm (hạ)

“Các người ...” Chu Trọng Nguyên nặng nề buông tay Tần Cảnh, “Các người sao lại hồ đồ đến vậy! Các người đều rõ hồ phu nhân chính là Ngạn Phi, ta không phải đã nói một Ngạn Phi thắng được mười vạn hung binh rồi sao? Các người cho là ta đùa giỡn sao? Thế nào lại hồ đồ ra tay như vậy ...” Hắn cũng hiểu lần này là đại nháo rồi, cũng tiếc hận không thôi. Chỉ là nhìn ý tứ Vương gia, phu nhân có lẽ còn chưa chết?

Tần Cảnh nghĩ đến về mặt thống khổ kinh sợ của Vương gia, nghĩ đến nụ cười thê lương của Dịch phu nhân, nghĩ đến lời của Chu tiên sinh, bất chợt quyết định, kéo vạt áo của Chu Trọng Nguyên, nói nhỏ một câu.

Chu Trọng Nguyên vừa nghe, bộ mặt vui mừng, bước nhanh tới bên cạnh Nguyên Tĩnh Vũ, lớn tiếng nói: “Vương gia, phu nhân chưa chết, phu nhân còn sống!”

Nguyên Tĩnh Vũ nghe vậy lập tức ngẩn đầu lên, thiếu chút nữa quên mất hô hấp, ánh mắt lom lom nhìn chăm chăm Chu Trọng Nguyên, cẩn thận hỏi: “Người nói gì? Lập lại cho ta?”

“Phu nhân vẫn chưa chết, chỉ là bị trọng thương, Dịch thống lĩnh nhốt phu nhân ở địa lao.” Chu Trọng Nguyên nghiêm túc mà vội vàng nói, “Vương gia nhanh lên một chút, còn kịp.”

Quả nhiên! Nàng còn sống! Nàng không có chết!

Mắt Nguyên Tĩnh Vũ sáng lên, tựa hồ cả người đang mất hết sinh khí lại đột nhiên tràn đầy năng lượng, nhanh chóng chạy về hướng địa lao.

Trong địa lao âm u, Dụ Dương ngồi vô dụng bên đồng rơm rạ, trước người hắn, Dịch Khánh Nhan nằm lặng ở trên, quần áo loang lổ về máu, nhắm chặt hai mắt, sắc mặt tái nhợt không một tia huyết sắc, cả người không còn sức sống. Nếu không phải nghe thấy hơi thở yếu ớt của nàng, ngay cả Dụ Dương bên cạnh nàng cũng không tin là nàng còn sống.

Đêm qua nàng nóng sốt, môi khô nứt lấm bầm muốn nước, nhưng dù hắn có kêu thế nào, thủ vệ phía ngoài vẫn trước sau thờ ơ. Lúc này không có biện pháp, hắn chỉ có thể cắt mạch máu trên tay mình để làm nàng dịu đi khô nứt trong cổ họng. Nhưng cứ như vậy thì không thể làm giảm thương thế của nàng, hắn tro nát canh chừng nàng, nhìn sinh mạng nàng từ từ mất đi vì không còn sức lực, cái loại cảm giác bất lực đó làm cho người ta đau đến không muốn sống! Hắn hận không thể đem tim gan đưa cho nàng, lấy sinh mệnh chính mình đưa cho nàng, chỉ cần nàng có thể sống ...

Hô hấp của nàng ngày càng yếu, sắc mặt xám ngắt, thân thể từ từ lạnh xuống.

Dụ Dương ôm nàng trong lòng, muốn lấy nhiệt độ của mình làm ấm nàng. Nước mắt nóng bỏng rơi trên mặt nàng, cuối cùng chảy xuống bên môi nàng.

Chỉ thấy môi nàng có chút rung động, tựa hồ muốn uống nước. Nàng thức?

“Phu nhân? Phu nhân!” Dụ Dương gọi to bên tai nàng.

Môi nàng lại cử động, hắn áp sát lại nghe, tựa như nàng rên rỉ: “Lạnh!” “Lạnh quá!” “Su phụ, con lạnh quá ...”

Hắn biết rõ, nếu không được cứu chữa, nàng có thể không sống được qua tối nay.

Chợt, hắn đặt nàng trên đất, lần nữa chạy đến cạnh cửa sắt, dùng thanh âm khàn khàn quát: “Mở cửa ____ mở cửa a ____ Dịch Duẫn Tiệp ____ Dịch Duẫn Tiệp ____ thủ vệ ____ thủ vệ ____ mau tới, ai tới cứu phu nhân a ...”

Vừa lúc, nghe những tiếng bước chân vội vàng truyền đến, Dụ Dương vui mừng kêu lên: “Mau tới cứu người a, cứu phu nhân! Van cầu các người cứu nàng! Nàng sắp không chống đỡ nổi nữa ...”

Nguyên Tĩnh Vũ lòng như lửa đốt nhào tới cửa phòng giam, thấy bóng dáng bên trong không còn sức sống, chỉ thấy tâm chùng xuống, rơi đến đáy vực sâu ... Nàng như thế nào? Nàng còn sống không? Hy vọng cuối cùng của hắn cũng tan nát sao?

Hắn dùng lực tay nắm chặt cửa lao, làm thế nào cũng không mở ra. Lúc này, Chu Trọng Nguyên chạy tới, đưa một cái chìa khóa.

Nguyên Tĩnh Vũ vội vàng mở cửa vọt vào. Đến bên người nàng, hắn đột nhiên dừng bước, chậm rãi quỳ trên đất, vươn cánh tay cẩn thận ôm nàng vào trong ngực. Rốt cuộc cũng thấy nàng, thật tốt, nàng vẫn ở trong ngực hắn ...

“Vương gia? Mau đưa phu nhân ra ngoài đi!” Dụ Dương vội vàng nói.

Nguyên Tĩnh Vũ mất điếc tai ngơ, hoàn toàn đắm chìm trong cảm xúc mất rồi lại có, rồi lại lo lắng, lại hoảng sợ. Nhìn thấy nàng không có sức sống, hân run rẩy đưa tay ra sau gáy nàng, cho đến khi cảm thấy được mạch huyết yếu ớt của nàng, tim hân mới đập trở lại. Đang ôm đầu nàng, Nguyên Tĩnh Vũ lấy mặt mình dán vào trán của nàng, nhắm mắt lại, nước mắt không hề rơi trên khuôn mặt nàng.

“Khinh Nhan, ta sẽ không rời khỏi nàng, dù sống hay chết...” hân mở cặp mắt đầu sương mù, nhẹ nhàng hôn lên mắt của nàng, “Khinh Nhan... thật tốt, nàng còn sống, không có rời khỏi ta...”

“Vương gia, đừng trì hoãn! Người mau đưa phu nhân trở về Hành Hương uyển, ta đi gọi đại phu!” Dự Dương vừa dứt lời, đã chạy ra khỏi phòng giam.

“Vương gia, mau đưa phu nhân ra ngoài chữa thương đi!” Chu Trọng Nguyên thúc giục. Nhìn bộ dáng ohu nhân bị thương không nhẹ, Dịch Duẫn Tiếp lần này thật ra tay ngoan tâm, dù thế nào, phu nhân cũng là muội muội ruột của hân a!

Nguyên Tĩnh Vũ tỉnh ngộ lại, vội vàng ôm Dịch Khinh Nhan đứng lên, sau đó nhanh chạy ra ngoài.

Chu Trọng Nguyên nhìn trán vương gia đầy mồ hôi, bước chân cũng không vững, lo lắng hỏi: “Vương gia, ngài thương tâm quá độ, nếu không để thần đưa phu nhân trở về cũng được?”

“Không, ta sẽ không lại buông nàng...” Nguyên Tĩnh Vũ vừa đi vừa nói, bước chân lại càng kiên định.

Vừa tới Hành Hương uyển, đại phu đã đến, vì biết người bệnh có ngoại thương lẫn nội thương, cũng đã chuẩn bị thuốc chu đáo, thị nữ cũng chuẩn bị xiêm y sạch sẽ cùng với nước nóng, chờ ở trong phòng. Nguyên Tĩnh Vũ cho nàng nuốt hai hạt thuốc trị nội thương trước, uống một ly trà nhân sâm, sau đó mới cẩn thận đặt nàng xuống, cõi đi áo bào đầy vết máu. Hân tự mình rửa vết thương cho nàng, bôi thuốc, lại thay xiêm y sạch sẽ, xong hết mới cho đại phu bắt mạch.

Thương thế Dịch Khinh Nhan đều như dự liệu, vết thương cũ ở ngực bị động, mất máu quá nhiều, nội thương rất nặng, nếu không kịp thời chữa trị, có cứu về được hay không cũng không chắc chắn...

Nguyên Tĩnh Vũ đem chính vụ giao cho Chu Trọng Nguyên xử lý, bản thân ở lại Hành Hương uyển ngày đêm chăm sóc nàng. Buổi tối đặt ghế bên cạnh giường nàng, thỉnh thoảng chớp mắt.

Vừa tỉnh táo lại, mệnh lệnh đầu tiên là đem đám thị vệ đối với thương thế phu nhân nhìn như không thấy toàn bộ xử tử.

Trong sân Hành Hương uyển hôm nay, bọn thị vệ cùng Dịch Duẫn tiếp ngày đó cùng xông vào Hành Hương uyển bị bắt quỳ ở đó. Hai ngày trước, Nguyên Tĩnh Vũ không cho bọn họ uống một giọt nước, ngày thứ ba mới cho uống một chút, hân không thể cho bọn họ thoải mái như vậy. Bất kể bọn họ xuất phát từ mục đích gì, cũng không thể thoát tội danh phạm thượng, huống chi người bọn hân tôn trọng chính là nữ nhân hân yêu nhất...

Đúng vậy, là nữ nhân hân yêu nhất, là tất cả hạnh phúc cùng hoan hỉ... hân cũng không lừa được bản thân, hân thật yêu nàng...

Hân hiểu được, thực ra cũng có rất nhiều người vô tội, này đó động thủ chỉ có mình Dịch Duẫn Tiếp thôi, nhưng bọn họ có tội đồng mưu. Nguyên Tĩnh Vũ có lệnh, phu nhân tỉnh lại, bọn họ sẽ không sao, nếu như phu nhân có gì bất trắc, bọn họ cũng sẽ cùng chết theo. Mỗi người hôm nay đều cầu nguyện phu nhân sớm tỉnh lại một chút.

Bạn đang đọc truyện *Duệ Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 20: Sơn Cùng Thủy Tận Nghi Không Đường

Dịch Khinh Nhan khẽ mở mắt, phát hiện nàng đang nằm trên giường, ánh sáng của đèn dầu leo lắt trong phòng, ánh hoàng hôn vẫn nhuộm ngoài kia, trong phòng có vẻ ấm áp. Một bàn tay to nắm chặt bàn tay nằm ở ngoài mạn giường phải, lòng bàn tay truyền đến sự ấm áp của nam nhân. Nàng cố sức nâng mí mắt, hơi chuyển động đầu một chút, đập vào mi mắt là một dáng người tiêu tụy đến đau lòng, từ mơ hồ đến rõ ràng. Trong một khắc, lòng nàng cảm thấy ấm áp, ngọt ngào, còn có một tia chua xót không lý giải được.

Nàng chưa chết sao? Hân cứu nàng? Hân vẫn không buông tha cho nàng sao? Đã là như vậy rồi, sao hân còn không chịu vứt bỏ? Hân không phải giới gạt người hơn nàng, kiên cường hơn nàng sao? Cho nên nàng mới thích hợp với vị trí kẻ lụy tình hơn? Cho nên trời cao mới muốn cảnh cáo nàng? Trời cao sao? Nàng sao phải tuân theo ý trời? Mọi sự không phải do người sao? Nàng trước nay đều công bằng, hân cho nàng mấy phần chân tình, nàng đều đáp lại đầy đủ....

Nhưng sao hân lại ưu thương tiêu tụy như vậy? Hân đã chăm sóc nàng bao lâu rồi? Thật ra chỉ cần thị nữ là đủ, hân không phải tự làm từng chút một? Nàng đã như vậy rồi, hân còn làm cho ai xem?

Nghĩ đến buổi tối trước khi đi kia, nàng ý ôi trong lòng hân, hân ôm chặt nàng, nói là từ này về sau bọn họ dựa vào nhau là tốt rồi, nói tất cả của hân đều

cho nàng ... Nghĩ tới từng hồi đã từng ngọt ngào như vậy, lòng nàng nảy lên từng trận co rút đau đớn ... Chỉ là ba tháng không thấy, hẳn để cho nữ nhân khác mang thai hài tử của hắn ...

Coi như hắn ở tình thế bức bách, cưới nhiều nữ nhân hơn nữa, nhưng lòng thì có một mình nàng? Lời này đi mà gạt quỹ đi! Thì ra cái cam kết toàn tâm toàn ý của hắn chính là cái này, khó trách hắn dễ dàng minh ước với nàng như vậy ...

Không biết bao lâu, bóng dáng hắn dần mờ hồ, chuyện gì đang xảy ra? Nàng nhẹ chớp mắt một cái, một chuỗi nước mắt lạnh lẽo chảy xuống, bóng dáng hắn sau đó trở nên rõ ràng, rồi lại mờ hồ ...

Chợt nội tâm Nguyên Tĩnh Vũ khẽ động, chỉ thấy Khinh Nhan an tĩnh nhìn hắn, lệ rơi đầy mặt. Hắn đột nhiên vui mừng, vội vàng cúi người, dịu dàng lau một mặt đầy nước mắt, nhẹ giọng hỏi: “Khinh Nhan, nàng tỉnh rồi sao? Làm sao lại khóc? Vết thương vô cùng đau sao?”

Khinh Nhan khẽ lắc đầu, chớp mắt một cái, nước mắt lần nữa chảy xuống, thấm ướt cả tai, cả cổ.

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn nàng chốc lát, chợt hiểu. Nàng không biểu hiện quyết tuyệt như ngày đó, trong lòng nàng có hắn, nên mới vì hắn phản bội mà đánh mất lý trí, cho nên mới lạnh lùng nói những lời tuyệt tình đến vậy, lòng mới chua xót khổ sở ... Hốc mắt hắn đỏ lên, cúi đầu hôn lên mặt nàng. Hắn muốn hôn khô nước mắt của nàng, ai ngờ lệ chảy ngày càng nhiều, đến cuối cùng không phân biệt đâu là nước mắt của nàng, đâu là của hắn.

Đôi mắt đắm lệ trong sương mù, không biết vô tình hay hữu ý, hắn rút cuộc chạm lên cánh môi khô nứt của nàng, tựa như lữ nhân trong sa mạc đói khát, tìm được cam tuyến, lưu luyến nuốt vào. Nàng khẽ giãy giụa, nhưng hắn thế nào cũng không chịu buông ra.

Hồi lâu sau, hắn mới buông nàng, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, hai người tỉ mỉ thở.

Dịch Khinh Nhan trong lòng vừa tức vừa thẹn, muốn đẩy hắn nhưng một chút hơi sức cũng không dùng được.

Hắn tựa nhẹ đầu bên tai nàng, nước mắt nhanh thấm ướt vạt áo nàng. Mặc dù không thấy được nước mắt cùng ánh mắt của hắn, cũng không nghe được thanh âm của hắn, nàng cảm nhận được nội tâm hắn vô cùng hoảng sợ cùng hối hận. Nhưng là, hối hận hơn nữa, nước mắt có hơn nữa thì đã thế nào? Có thể gạt đi tất cả những gì đã xảy ra sao?

Không muốn bị tâm tình hắn ảnh hưởng, nàng dùng âm thanh khàn khàn hỏi: “Ta ngủ bao lâu rồi?”

“Sầu ngày.” Hắn dùng âm thanh khàn khàn giống nhau trả lời, hồi sau mới từ bên tai nàng ngẩng lên.

“Người ... vẫn chăm sóc ta sao?” Cho tới giờ, hắn đối với nàng cuối cùng là chân tình hay giả ý, đã chẳng quan trọng nữa.

Hắn giữ chặt khuôn mặt nàng, ngưng mắt nhìn nàng thật sâu, sao lại không hiểu nàng đang nghĩ gì. Nhưng hắn không có vội giải thích, mà thận trọng kiên định nói: “Khinh Nhan, ta sẽ không rời nàng nữa ... Từ lúc ta ôm nàng từ địa lao ra, đã quyết định, cho dù sau này gặp phải chuyện gì, ta đều muốn cùng chung một chỗ với nàng. Nàng muốn đi nơi nào, ta liền ở chỗ đó, nàng đừng nghĩ có thể rời khỏi ta ... Trước kia ta đánh giá bản thân quá cao, ta cho là mặc dù không có được lòng nàng, cùng lắm chỉ là tiếc nuối cả đời thôi, ta còn có hùng tâm vạn trượng, thiên hạ nghiệp lớn ... Nhưng lúc Duẩn Tiếp nói nàng đã chết, lúc đó thế giới của ta sụp đổ, ta mới rõ ràng được, không có nàng, ta sống không bằng chết, có cho ta cả thiên hạ cũng không còn ý nghĩa gì, một khắc kia, ta chỉ muốn theo nàng ...”

“Ta thật sự ... quan trọng vậy sao?” Nàng nhàn nhạt cười, giễu cợt không che giấu.

Nhìn nàng cười giễu cợt, tim hắn co rút đau đớn. Nàng thông tuệ như thế, sao không nhìn ra được có lúc hắn từng lừa gạt nàng, nhưng là, hắn cũng thật sự có bỏ ra chân tâm. Chỉ là lúc đấy bản thân không biết thôi!

“Nói thật, ta vốn cũng không tin. Ta không ngừng tự nói rằng không phải chỉ là một nữ nhân sao? Ta là vương một phiên, sao có thể dễ tình cảm nữ tử ngăn cản đường? Nhưng ta làm không được, ta không bỏ được nàng, luôn nhớ đến nàng, không biết từ lúc nàng đã yêu nàng bằng cả linh hồn. Lúc ta nghĩ không còn nàng trong đời nữa, cứ như thế giới này không còn mặt trời, trời đất cũng âm u thất sắc. Một khắc kia, lòng ta như đao xoắn, tâm ta chưa bao giờ đau như vậy. Mỗi lần nhắm tên nàng, nhớ đến dung nhan của nàng, nhớ từng câu từng chữ nàng nói, lòng ta lại đau thêm một phần ... Nghĩ từ nay về sau sẽ phải sống như thế, không bằng đi theo nàng ... Khinh Nhan, Khinh Nhan, thật may nàng còn sống, nàng vẫn ở bên cạnh ta ...” Bất tri bất giác, hắn lại đỏ cả mặt, nên nhắm mắt lại khẽ hôn lên trán nàng.

“Nam nhi có lệ không thể roi, người lại là vương một phiên, sau này là chúa của thiên hạ, sao có thể coi thường mạng sống của mình? Sao có thể roi lệ đấy? Cho ta thấy chuyện cười rồi ...” Khinh Nhan nhẹ nhàng chuyển mặt đi.

Nàng không dám nhìn hắn, không chịu nổi nước mắt của hắn, quá nóng bỏng, làm nàng đau lòng. Tại sao? Sao đã đến nước này còn phải nói những lời như vậy? Hắn còn muốn tiếp tục lừa gạt tình cảm của nàng sao? Bọn họ ... Không, sao hắn có thể dùng chút lời nói đau lòng này, ánh mắt nóng bỏng này làm dao động quyết tâm của nàng? Lời của hắn có mấy câu thật chẳng lẽ nàng không thấy rõ sao?

“Sẽ không có ai nhìn thấy, nước mắt của ta chỉ rơi trước mặt một mình nàng ... Nhưng Khinh Nhan, đừng dọa ta nữa, được không?” Nguyên Tĩnh Vũ nhắm mắt lại, thì thầm bên tai nàng. Cảm nhận được âm áp của nàng, hơi thở của nàng, thật tốt a ...

“Đã chết qua một lần rồi, sau này sẽ không còn bất cứ kẻ nào có thể thương tổn đến ta. Nhưng ta cũng thật khổ sở, hắn ... dù sao cũng là ca ca ruột của ta, sao hắn lại ...” Hồi tưởng đến tình cảm lúc ấy, tâm vẫn đau đến hít thở không thông. Bọn họ là huynh muội ruột, nàng cuối cùng đã làm sai gì để cho hắn ghi hận như vậy, buộc nàng phải vào chỗ chết?

“Bọn họ còn quý ở bên ngoài đấy ... Ngày đó thiếu chút nữa ta giết y, Chu tiên sinh nói dù sao y cũng là huynh trưởng của nàng, còn chờ nàng tỉnh để hỏi ý của nàng ...” Hắn khẽ vuốt khuôn mặt thon gầy của nàng, ấm áp nơi đầu ngón tay làm hắn lưu luyến không dứt. Thân thể của nàng ấm áp như thế, nàng còn sống, thật là tốt a, nàng vẫn còn sống, vẫn còn ở bên cạnh hắn ...

“... Để cho huynh ấy về đi, ta hiện tại không muốn gặp ... Ta, ta cũng không sao rồi, ngươi cũng trở về đi! Chuyện quân liên minh ngươi không phải lo nghĩ, ta nếu chết thì bọn họ cũng không biết là có liên quan đến ngươi ...” Nàng nhắm mawys lại, không dám nhìn thần sắc của hắn. Nàng biết những lời nàng nói tổn thương đến hắn, nhưng chính nàng cũng bị thương ra như vậy, còn lo được cho người khác sao? Nàng còn chưa biết về sau nên làm thế nào, kế hoạch kia còn nên tiếp tục nữa hay không? Bản thân còn có thể để hắn tiếp tục lừa gạt? Cho nên, bọn họ tốt nhất là chấm dứt đi, sau này có lựa chọn thế nào cũng dễ dàng hơn chút.

Chương thứ hai mươi : Sơn cùng thủy tận nghi không đường (trung) Nguyên Tĩnh Vũ vì câu cuối của nàng mà thần sắc trở nên nhợt nhạt, mặt tràn đầy đau đớn, nhưng ngay sau đó lại trở nên kiên định. Chỉ thấy hắn chậm rãi đứng lên, lẳng lẳng nhìn mặt nàng, đang lúc nàng suy đoán hắn có vì thế mà tức giận rồi đi không, nhưng hắn vẫn không nhúc nhích. Kinh Nhan không dám quay đầu lại nhìn hắn, thậm chí không dám mở mắt.

Nguyên Tĩnh Vũ ngưng mắt nhìn nàng thật lâu, tựa như một tòa điêu khắc. Hồi lâu sau, hắn chợt động, quỳ một gối xuống trước giường nàng. Tay run rẩy cầm chặt đôi tay nàng, hôn lên, vẻ mặt hắn ưu thương mà nghiêm túc nhìn vào ánh mắt khép chặt của nàng, chậm rãi nói: “Kinh Nhan, Nguyên Tĩnh Vũ lấy tôn nghiêm cùng sinh mạng của mình, thề với nàng, từ giờ trở đi, toàn tâm toàn ý yêu nàng, cho dù gặp tình huống nào, cho dù sinh tử ốm đau, thủy chung như một, không xa không rời! Ta thề từ nay về sau chỉ có một nữ nhân là nàng, cho đến kết thúc sinh mạng cũng không chạm vào một đầu ngón tay của nữ nhân khác. Nếu phạm lời thề này, trời đất không dung!”

Bất ngờ làm lòng người chưa xót, Dịch Kinh Nhan không cách nào trốn tránh, mở mắt ra, liền nhìn thấy hắn vứt bỏ tôn nghiêm quỳ gối trước nàng, ánh mắt vẫn nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt ấy sao có chấp mà nghiêm túc... nhưng vẫn không giấu được ưu thương cùng tha thiết mong đợi

Nàng có thể tin tưởng hắn lần nữa sao? Bọn họ còn tương lai mà trông đợi sao? Hắn trước kia cũng đã thề, không phải là từng phản bội lời thề làm thương tổn nàng sao? Nếu nàng không động tình với hắn, thì lần này cũng không bị thương sâu như vậy. Nhưng là, hắn là nam nhân, lại alf vương một phiên, tôn nghiêm của hắn, nước mắt của hắn ... có thể làm cho nàng thờ ơ sao?

“Kinh Nhan, xin tin tưởng ta lần nữa!” Hắn canh chừng nàng nói, “Ta thật sự yêu nàng, trong 28 năm cuộc đời ta, chỉ có nàng mới làm ta tình nguyện mất đi sinh mạng cùng lý tưởng ... Kinh Nhan, đừng rời xa ta...”

Hắn sợ nàng rồi đi sao? Hắn không hoài nghi rằng việc nàng lưu lại có thể là có dụng ý khác sao? Thôi, coi như hắn lừa nàng, nàng không phải cũng ôm tâm trạng lừa gạt đi vào vương phủ sao?

Nhìn đôi mắt khẩn trương cùng mong đợi, nghĩ đến tình cảnh của mình, trong lòng nàng mềm nhũn, chữ kia cứ như vậy mà thốt lên:

“Được...”

Cặp mắt Nguyên Tĩnh Vũ lập tức sáng lên, mặc dù râu ria xồm xàn rất nhếch nhác, cũng không che giấu được vô tận hân hoan cùng sung sướng. Hắn là thật yêu nàng sao? Cho nên khi lấy được cam đoan của nàng, mới cao hứng thành cái bộ dạng này. Nếu như nàng nói chữ “không” thì ...

“Kinh Nhan, Kinh Nhan, cảm ơn nàng, cảm ơn nàng...” Chợt thấy hắn chảy nước mắt, cũng không để ý cứ đem tay nàng hôn lấy hôn để, từ lòng bàn tay cho đến từng đầu ngón tay tái nhợt ...

Thân thể Kinh Nhan cứng ngắc, rồi sau đó chậm rãi buông lỏng. Nhẹ nhàng mở to hai mắt, nàng hít hít lỗ mũi, nhẹ giọng nói: “Đứng lên đi, một Vương gia mà quỳ trên đất thì còn ra cái dạng gì?”

Cảm nhận được nàng dịu dàng quan tâm, lòng Nguyên Tĩnh Vũ chảy ra một dòng nước ấm, theo huyết mạch chảy về toàn thân, nhất thời thấy ấm áp cả người, không diễn tả được hưởng thụ đến mức nào. Hắn chợt tựa đầu vào hõm vai của nàng, nhận được mấy phần dịu dàng này của nàng, bỏ hết tất cả cũng đáng giá.

“Còn không mau đứng lên, quỳ trên đất thoải mái lắm sao? Để lát nữa có người đến ...” Nhìn hắn quỳ trên đất, cánh tay cảm thấy từng trận đánh ướn, lòng nàng nặc dù vẫn ẽ âm khó chịu, nhưng có dấu hiệu phục hồi. Lý trí bắt đầu trở lại, linh trí cũng chậm rãi triển khai...

Nguyên Tĩnh Vũ cười nhẹ, đứng dậy ngồi bên mép giường, ngón tay nhẹ phác thảo gương mặt gầy gò của nàng, lại cảm thấy đau lòng. Thật muốn ôm nàng chặt vào ngực, dung nhập vào thân thể, từ nay về sau không tách ra nữa...

“Ngươi nhanh đi ngủ một giấc đi, thời điểm này có rất nhiều chuyện cần ngươi quyết định ... Ta đã không sao, nghỉ ngơi mấy ngày là có thể khỏe.” Nàng không thích ứng việc hắn quá thân cận, nhưng cũng không đành lòng cự tuyệt, không thể làm gì khác là đuổi hắn đi nghỉ ngơi. Nhưng nàng lại không biết về mặt nàng lúc này dịu dàng cỡ nào, càng khiến hắn không thể rời đi được.

“Được. Chẳng qua ta đã nói sẽ không rời nàng đi, nên sẽ ngủ ở đây.” Nguyên Tĩnh Vũ chỉ vào ghế bên giường nói. Sau đó hắn nhẹ cười một tiếng, hôn trên má nàng, mới sửa sang lại cho mình, gọi người vào.

Thị nữ bưng nước nóng vào, Nguyên Tĩnh Vũ giúp nàng lau mặt, sau đó giúp nàng uống thuốc.

“Ta hiểu rõ nàng nhất định là đói rồi, nhưng vẫn là uống thuốc trước thôi ...” Mặc dù bụng rỗng uống thuốc không tốt, nhưng trước tiên đem nạng của nàng cứu về đã, dạ dày cùng thân thể từ từ điều dưỡng sau. Chợt nhớ mấy ngày qua, mớm thuốc, uống nước, ăn cháo đều là hắn mớm qua môi cho nàng, hôm nay nàng đã tỉnh, hắn không thể lộ liễu thân mật với nàng nữa rồi.

“Ngươi đi nghỉ ngơi một chút đi!” Uống thuốc, Kinh Nhan nhìn rõ nét gầy gò của hắn, trong mắt toát ra nồng đậm cảm động cùng lo lắng.

“Giúp nàng bôi thuốc trước đã, sau đó sẽ ngủ.” Nguyên Tĩnh Vũ cười nhạt nói, khoe miệng nở ra một nụ cười mừng rỡ.

“Bôi, bôi thuốc? Ngươi...” Kinh Nhan xấu hổ, lập tức đỏ mặt. Vết thương là ở bên ngực phải...

Nguyên Tĩnh Vũ chế nhạo cười: “Giờ mới đỏ mặt không phải quá muộn sao!” Sau đó hắn đổi một bộ mặt nghiêm túc nói: “Nàng là thể tử của ta, ta là trượng phu của nàng, loại chuyện như vậy ta mới không để cho người khác.”

“Ngươi có thể để cho thị nữ...”

Nguyên Tĩnh Vũ ngắt lời nàng, bá đạo nói: “Thị nữ cũng không được! Nàng là của ta, thân thể nàng chỉ có thể để cho ta nhìn, người khác cũng không được, nữ nhân cũng không được!”

Kinh Nhan vừa thẹn vừa tức, dở khóc dở cười, rồi lại không có biện pháp nào. Dù sao người hiện bị thương là nàng, chỉ có thể mặc cho hắn khi dễ. Đang suy nghĩ phải làm thế nào mới làm cho hắn đổi ý, bỗng nhiên hắn lại đổi giọng: “Giao nàng cho người khác ta không yên lòng. Mặc dù là chủ nhân vương phủ, nhưng sự việc trong phủ những năm gần đây đều do vương phi quản lý, nàng ta có sát tâm với nàng, lại có thể khiến mấy thị vệ tâm phúc của ta nghe lời... hôm nay ngoài trừ ta ra, ra cũng không dám tin tưởng ai...”

Đề tài có chút nặng nề, Kinh Nhan không biết nàng có thể nói cái gì, không nghĩ đến hắn ngày đêm không ngủ còn do nguyên nhân này. Làm vương gia, cũng là trượng phu, hắn cũng bắt đầu đi đi! “Vậy thì tuyển thêm mấy thị vệ cùng thị nữ vào vương phủ đi!”

“Như vậy cũng tốt...” Nguyên Tĩnh Vũ suy nghĩ một chút nói. Sau đó hắn mở hộc tủ bên giường ra, lấy thuốc trị thương, rượu cùng vải bông sạch để ở một bên, sau đó nhẹ nhàng vén chăn bông lên, chậm rãi cởi quần áo nàng xuống, tháo vải quần, dùng khăn bông sạch sẽ thấm rượu rồi cẩn thận rửa vết thương, quần vải sạch lại, mặc quần áo vào, cuối cùng nhẹ nhàng đắp kín chăn.

Động tác hắn cực kỳ cẩn thận, như lòng chỉ chú tâm vào việc này, không có chút ý tứ nhân cơ hội trêu chọc nàng, khiến Kinh Nhan không nhận được có chút cảm động. Hắc dù là vương của một phiên, lại tỉ mỉ dịu dàng như vậy, trước mặt nàng, hắn chỉ như một nam nhân thâm tình, hắn đem tất cả tôn nghiêm, kiêu ngạo, hạnh phúc đặt trong tay nàng... Có lẽ lần này hắn không lừa gạt nàng?

“Có phải nên thưởng cho ta không?” Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ cười nói, sau đó đặt lên mặt nàng một nụ hôn êm ái, lưu luyến, “Ta ra ngoài xem bọn người ca ca nàng chết chưa, sau đó trở lại ăn cơm cùng nàng.”

“Ách, hảo...” Kinh Nhan lúc này mới nhớ tới. Ca ca vẫn ở bên ngoài, theo như ý của hắn, có vẻ như không chỉ một mình ca ca, mà họ cũng đã quý lâu rồi, chỉ sợ đã hôn mê... Ca ca? Xưng hô xa lạ đến cỡ nào? Dịch Dẫn Tiếp đó thật sự là ca ca của nàng sao?

Nguyên Tĩnh Vũ vừa rời đi, một thiếu nữ ăn mặc trang phục của thị nữ liền chạy đến bên giường, nhỏ giọng nói: “Các chủ, ngài thế nào rồi?”

Chương thứ hai mươi : Sơn cùng thủy tận nghi không đường (hạ)

Kinh Nhan quan sát nàng một chút, nói: “Ngươi là đệ tử của ai? Sao lại ở chỗ này?”

Thị nữ quỳ gối trước giường, nhỏ giọng nói: “Hồi bẩm các chủ, đệ tử là đệ tử của phân bộ Duyệt Châu, Chu Từ Ngọc, gia sư là Dụ Dương tổng quản...”

Kinh Nhan nhàn nhạt mỉm cười, hiểu rõ nói: “Là đệ tử của Liễu sư tỷ.”

“Vâng!”

“Làm sao biết ta ở vương phủ?”

“Sư phụ nhận được báo của Đại Hộ Pháp, nói các chủ một mình đến Dụ Dương, bảo chúng ta để ý đến động tĩnh của vương phủ. Sau các chủ lại mất tích, lúc chúng ta đang tìm, bỗng nhiên có người ở Duyệt châu phân bộ để lại mật thư nói các chủ đang bị giam trong địa lao, trong thư có kèm bản đồ vương phủ, chúng ta đang tìm cách cứu các chủ ra thì Vương gia đem ngài ôm ra ngoài... Đệ tử thấy thương thế các chủ rất nặng, không di chuyển được, nên hóa trang thành thị nữ mai phục trong vương phủ...”

Kinh Nhan lặng yên nghe nàng nói xong, cũng nhàn nhạt nói: “Sau này ngươi ở cạnh ta! Vài ngày nữa, vương phủ sẽ mộ binh cùng thị nữ, ngươi cũng tới đi!”

“Vâng!” Chu Từ Ngọc cúi đầu trả lời, nhưng cũng không có lui ra, ngược lại do dự nhỏ giọng hỏi: “Đệ tử không hiểu, các chủ sao có thể tha thứ cho Vương gia...”

Kinh Nhan đưa mắt nhìn vào khoảng không phía sau nàng, tỉnh táo nói: “Hắn ngay cả tôn nghiêm cũng không cần, nếu ta không đáp ứng, ngươi nghĩ hắn sẽ tha ta đi sao? Chỉ sợ trong con tức giận...” Nàng lần này bị thương nặng như vậy, nếu hoàn toàn giết đi hy vọng của hắn, khó tránh khỏi dưới tình thế bức bách, sẽ không cho nàng tự do, đến lúc đó, nàng không cách nào tự bảo vệ được. Cho nên, nàng chỉ có thể đáp ứng hắn, dùng tình cảm mình kiềm chế hắn, hắn thiếu nàng, nàng sẽ đòi lại.

Chu Tử Ngọc như có sở ngộ (ngộ ra cái mới), nói: “Mặc dù thị vệ vương phủ đông đảo, nhưng với năng lực Lăng Tiêu các chúng ta, muốn bình an cứu các chủ cũng không phải là không thể ...”

Khinh Nhan nhìn ánh mắt nghi ngờ cùng quật cường của đệ tử này, khẽ thở dài nói: “Nếu ta chỉ là Các chủ của ngươi, ngày đó cũng sẽ không vào vương phủ, nhưng là ... cuộc sống luôn có nhiều trách nhiệm cùng nghĩa vụ không thể bỏ được ...”

Chu Tử Ngọc cái hiểu cái không hiểu, nhưng không tiếp tục truy vấn. Vốn là không rõ lắm thân phận của Các chủ, đến nay mới rõ Các chủ vốn là nhị tiểu thư của phủ Nguyên soái, là nữ nhi của Dịch Nguyên soái, cũng là trắc phi của Dụ Dương vương! Nàng nghĩ mãi cũng không hiểu sao Các chủ lại chấp nhận làm tiểu thiếp của người khác? Quy củ Lăng Tiêu các bọn họ không phải là nhất phu nhất thê sao? Thân là Các chủ phải làm gương mới đúng a! Nghe nói người đã thương Các chủ chính là thân ca ca của người, cho nên bọn họ mới chưa có hành động. Dù các loại dấu hiệu, người truyền tin cho bọn nàng cũng là người từ phủ Nguyên soái ...

Tâm tư của những người làm quan thật khó nắm bắt a ...

“Đờ ta dậy đi!” Khinh Nhan bỗng nhiên nói.

Chu tử Ngọc vội đứng dậy đỡ Các chủ tôn kính đứng dậy, hai người nhìn nhau một cái, nàng liền hiểu Các chủ muốn đến chỗ nào.

Thương thế Khinh Nhan lần này thực sự quá nặng, gần như là Chu Tử Ngọc ôm nàng đi qua, vừa nằm trở lại liền nghe có tiếng bước chân đi tới. Từ Ngọc đắp chăn kín cho nàng, rồi nhanh chóng biến mất vào góc tối trong phòng.

Tiếng bước chân Nguyên Tinh Vũ rất nhẹ, nhưng không có ý che giấu hành tung, nên Chu Tử Ngọc với Khinh Nhan mới nghe được. Chuyển đến giường, Khinh Nhan nhìn thấy hân tay bụng một khay có đặt một chén cháo to. Hân nói là ăn cơm cùng nàng, nhưng hân chỉ đem một chén cháo nể thịt nạc lớn, với một cái muỗng dùng cho một người.

“Bọn họ ... không sao chứ?” Khinh Nhan vẫn không nhịn được hỏi thăm. Mặc dù nàng rất thương tâm, nhưng bọn người ca ca dù sao cũng là thủ vệ thân cận của hân, ở bên cạnh hân nhiều năm, xem như bọn họ vì hân mà làm cũng là được rồi. Bọn họ cho nàng là hồ ly tinh, mê hoặc chủ thượng, khiến hân không phân biệt thị phi, cho nên mới quyết tâm trừ khử nàng. Trong lòng hân hân là cũng khó xử cùng khổ sở chứ? Nếu mấy người kia chết rồi, chỉ sợ văn võ chúng thần đều muốn tính sổ với nàng.

Nguyên Tinh Vũ hừ lạnh một tiếng nói: “Té xiu ba người, nhưng so với thương thế của nàng thì thật không đáng nhắc tới.”

“Chuyện ... hài tử, ... như thế nào rồi?” Mỗi khi nhớ đến chuyện này, lòng nàng không biết là tư vị gì, chỉ cảm thấy không thoải mái. Kế hoạch nàng có nên tiến hành tiếp, còn phải xem tình thế như thế nào? Nhưng nàng thật không thể ngờ hân vậy mà tuyệt tình, dù thế nào, hài tử cũng là máu mủ của hân a!

“Là lỗi của ta, không liên quan đến nàng. Mặc dù lúc đó là sắp phát điên, nhưng ... dù không có chuyện này, ta cũng không thể để nàng ta sinh đứa bé này ...” Nguyên Tinh Vũ nói nhẹ nhàng trời chày, chỉ như đang nói một chuyện rất bình thường, mà không phải là hài tử mình. Lúc nghe Dương Như Nguyệt có hài tử, trong đầu hân chỉ có ý niệm làm rớt hài tử kia! Mẫu thân của thế tử Dụ Dương, tuyệt đối không thể là nữ nhi của Yến vương!

“Nhưng dù sao cũng là cốt nhục của ngươi, làm sao ngươi có thể ngoan tâm như vậy?” Nói đến chuyện này, nàng đã sớm khó chịu, trong đầu không ngừng có thanh âm nhắc nhở: tay hân đã ôm nữ nhân khác, môi hân cũng hôn qua nữ nhân khác ...

Nguyên Tinh Vũ thở dài nói: “Dụ Dương quả thật cần người thừa kế để ổn định lòng người, nhưng tuyệt đối không thể là cùng huyết thống với Yến vương ...”

Nguyên Tinh Vũ từng vô số lần than vãn xui xẻo, chỉ chạm nàng ta một lần, sao lại mang thai? Hân nhiều thê thiếp như vậy, những năm gần đây cũng không có bao nhiêu hài tử ... Aiiii, biết sớm phải gặp đại phiền toái này, hân đã chữa ra rồi. hân hiểu toàn tâm toàn ý mà Khinh Nhan nói là ý nghĩa gì, nhưng lại có ý xuyên tạc để dò xét lòng nàng. Thật là tự tạo nghiệt không thể sống a ...

Hài tử Dương Như Nguyệt đã không có, đứa bé của Thôi Ngọc Thụy nhất định phải được sanh ra rồi, nếu không thì Dụ Dương chúng thần nhất định tính nợ với Khinh Nhan. Hân thời điểm này chỉ có thể để Thôi Ngọc Thụy sinh nữ nhi, nếu không sẽ dao động địa vị của Khinh Nhan. Nếu như Khinh Nhan sớm có thể sinh con trai cho hân là tốt rồi!

Nguyên Tinh Vũ âm thầm thở dài, không muốn tiếp tục đề tài này, nên vội dàng dứt nàng một hớp cháo. Hân có chút sợ, sợ nàng nhớ đến chuyện này, trong lòng không thoải mái, nên tỉ mỉ quan sát thần sắc của nàng.

Khinh Nhan trong lòng chưa xót là chán chán, chỉ có điều không biểu hiện ở mặt. Nàng không ngừng tự nói với mình: những chuyện kia đều đã qua rồi, hân chưa từng yêu qua nữ nhân kia, tất cả cũng vì chính sự mà đôi phó thôi, chỉ cần sau này hân không làm những chuyện để lòng nàng khó chịu là được rồi ... Nhưng là, nếu gặp phải tình huống như vậy nữa? Hân vì giang sơn sự nghiệp, sẽ vẫn đem nàng vứt sang một bên? Hoặc cũng muốn cưới thêm vợ để củng cố quyền thế? Đến lúc đó, nàng

cũng chẳng biết thương tâm hay thống khổ, chẳng bằng tự tay giết hân cho rồi?

“Chuyện Dương Như Nguyệt tạm thời không nhắc đến, ta muốn biết, nếu gặp phải tình huống tương tự, ngươi định làm như thế nào?” Nàng tỉnh táo hỏi.

Hân nhìn nàng, mặt ôn hòa như cũ, nàng có thể hỏi như vậy, thật là tính toán tha thứ cho hân? “Chúng ta cùng nghĩ biện pháp đi!” Hân nói, “Có thể đẩy liền đẩy đi, nếu đẩy không được cũng sẽ có biện pháp ...”

“A? Biện pháp gì?” Nàng mặt không đổi hỏi tiếp.

“Tỷ như ... nếu nàng đồng ý, ta có thể cho nàng ta danh phận, chỉ là danh phận mà thôi ...” Hấn khấn tương canh chừng về mặt nàng, chỉ sợ nàng tức giận.

“Người khẳng định những nữ nhân kia sẽ đáp ứng? Gia mẫu của họ, thế lực sau lưng họ có đáp ứng không?” Nàng híp mắt, tỉ mỉ dò xét ánh mắt của Hấn. Hấn thật cứ như vậy đẹp y như trong mộng?

“Nếu thực là bất đắc dĩ, phải động binh thôi, chỉ là tốn chút thời gian, chỉ e tương lai hài tử chúng ta gặp phiền toái.” Hấn suy tính nói ra lời này, những ý này đã từng nghĩ qua rồi.

Khinh Nhan nhìn đi chỗ khác, hấn nói hài tử của bọn họ, cứ như nhất định là sẽ sinh nhi tử vậy.

“Khinh Nhan, về sau nếu ta có hài tử, thì mẫu thân của hấn nhất định là nàng, sẽ không có người khác ...” Khóe miệng Nguyên Tĩnh Vũ mang theo vài phần tính toán cười, về mặt rất nghiêm túc, ánh mắt thâm tình nhìn khuôn mặt nàng từ từ ứng hồng.

“VẬY ... vậy nếu ta không thể sinh con?” Dù biết lời của Nguyên Tĩnh Vũ là một cái hố, nhưng nàng vẫn không nhận được mà nhảy xuống.

“Haha!” Nguyên Tĩnh Vũ quả nhiên gian kế thực hiện được, thâm tình mà nhìn khuôn mặt nàng: “Ta đều cân nhắc qua, nếu như nàng không muốn, hoặc là ... đến lúc đó ta sẽ thu dưỡng một cô nhi, nói là nàng sinh ...”

Như vậy được không? Vì nàng, hấn không cần cả cốt nhục của mình sao? Khinh Nhan đưa mắt tỉ mỉ nhìn hấn, ánh mắt hấn ... nói thật sao? Vì nàng, còn cháu hấn cũng không cần? Nhưng cho dù về mặt nam nhân này có nghiêm túc thế nào, lời nói của hấn, đến tột cùng có mấy phần đáng tin đây?

“Khinh Nha, ta có thể dùng cả đời để nàng kiểm nghiệm thành tâm của ta, nhưng giờ phải làm sao cho nàng dưỡng tốt thân thể của mình ... ăn thêm chút nữa đi ...” Nguyên Tĩnh Vũ cười nhạt, lại bùng chén lên.

Bạn đang đọc truyện *Duyệt Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 21: Hi Vọng Lại Nhất Thôn

Tin tức Dịch phu nhân đã tỉnh rất nhanh truyền khắp vương phủ, tất cả đều thờ phào nhẹ nhõm. Bộ dáng Vương gia nổi giận thật quá đáng sợ, một người bình thường ôn hòa như vậy, một khi nổi giận, lại giết một lúc nhiều người như vậy. Những người đó dù có tội cũng không đáng bị giết như vậy chứ?

Bên trong chủ viện Lăng Ba uyển ở hậu viện vương phủ, Giản vương phi mời trà Chu Trọng Nguyên, trầm mặc một lúc sau mới mở miệng nói: “Chu tiên sinh, ta thật sự đã làm sai sao? Ta chỉ không muốn Vương gia vì một nữ nhân bình thường mà cản trở đại nghiệp ... Dịch phu nhân, nàng rốt cuộc có bí mật gì?”

Chu Trọng Nguyên cân nhắc một chút hỏi ngược lại: “Vương phi có biết hiện nay trong tay Vương gia có bao nhiêu binh mã?”

Giản vương phi không hiểu nhìn Chu Trọng Nguyên một cái đáp: “Phòng tuyến phía nam có mười lăm vạn binh, do Dịch Nguyên soái trực tiếp thống lĩnh, phòng tuyến phía bắc có tám vạn binh, thống lĩnh là ca ca của Dịch phu nhân, phía tây có hai vạn binh, phía đông có một vạn nhân mã, ở Duyệt Châu thì hai vạn, còn có quân đóng ở các trấn, tổng cộng ... hơn ba mươi vạn. Ý Chu tiên sinh là trọng binh đều nằm trong tay người của Dịch gia sao?”

“Không.” Chu Trọng Nguyên lắc đầu một cái: “Dụ Dương chúng ta đất đai hạn hẹp, không đủ giàu có, dân cũng không đông, có được ba mươi vạn tinh binh đã là không dễ. Hơn nữa lòng trung thành của hai vị Dịch tướng quân đối vương gia, vương phi không cần phải nghi ngờ.”

“VẬY...” Vương phi không hiểu, cau mày nhìn Chu Trọng Nguyên. Hấn rốt cuộc là muốn nói cái gì?

Chu Trọng Nguyên đứng dậy, nhìn quanh bốn phía thấy không có người nghe lén, mới nghiêm túc nói: “Cách con sông về phía Nam của nội thị Nam Vương, trong tay Dịch phu nhân nắm trên trăm vạn nghĩa quân. Mặc dù không trải qua huấn luyện chuyên chế, vũ khí trang bị cũng không đủ, tựa như chỉ là một đám quân ô hợp, nhưng nhiều năm như vậy, lấy khí thế của Nam vương cũng không trấn áp được, cũng đủ để thấy thực lực bọn họ. Chỉ cần trang bị vũ khí cùng huấn luyện kỹ càng, quân này sẽ là chủ bài giúp vương gia chinh phục thiên hạ.”

“Trăm vạn nghĩa quân?” Giản vương phi tròn mắt há mồm nhìn Chu Trọng Nguyên, không dám tin vào sự thật này.

“Vương gia có được Dịch phu nhân, cũng có thể nói có được một nửa thiên hạ. Lời nói tuy có bất kính, nhưng vương phi, lấy hiểu biết của người về vương gia, vương gia là loại người trăm mê nữ sắc sao?”

Vương phi chán kinh đến không nói được gì. Nàng thế nào cũng không nghĩ được một nữ tử trẻ tuổi vậy lại có thể thống lĩnh trăm vạn nghĩa quân ... Khó trách ngày đó Vương gia lệnh cho nàng không để đám nữ nhân hậu viện gây phiền phức cho Dịch Doanh Doanh, thì ra là ...

Chu Trọng Nguyên nhìn Giản vương phi đã cảm thấy hối hận, tiếp tục nói: “Vương phi có biết võ công của Dịch phu nhân trong thiên hạ là khó tìm đối thủ, bản thân nàng đã là trợ lực lớn nhất cho Vương gia chinh phạt thiên hạ. Nếu nàng thật chết đi, phản ứng của nghĩa quân không cần phải bàn, chỉ riêng sự môn của nàng sợ cũng không bỏ qua cho Vương gia. Lãng tiêu các lấy được vật làm chủ, nổi tiếng hậu thế, võ công thần bí sâu không lường được, đến lúc đó, chỉ sợ vương phủ không có một ngày yên tĩnh...”

“Ta hiểu. Người lui ra đi!” Giản vương phi nói. Nàng không cách nào nghe tiếp nữa, cho là mình làm tất cả đều vì muốn tốt cho Vương gia, cũng là vì đại nghiệp của Vương gia mà suy tính, nguyên lai thiếu chút nữa đã gây ra đại họa...”

“Vâng!” Chu Trọng Nguyên khom người cáo lui, trước khi đi lưu lại một câu, “Thân phận Dịch phu nhân trước mắt còn cần giữ bí mật, cả Dịch thống lĩnh cũng không biết, xin Vương phi không cần nói cho người thứ ba...”

Giản vương phi ngồi lặng cả một buổi chiều, vẫn do dự không nguôi, rốt cuộc nàng có nên tìm Dịch Doanh Doanh không? Sau này nên chung đụng với nàng ta như thế nào? Vương gia ngày đó trong lúc nguy cấp mới cưới Ngọc Nhan Quận chúa làm trắc phi, nàng ta đã không thể tiếp nhận, về sau chỉ sợ Vương gia sẽ không vào phòng của nàng nữa? Nhớ đến trước đây ân ái, lại nhớ đến khuôn mặt điên cuồng vận vẹo của Vương gia ngày đó, nàng cảm giác tim như bị đao cắt, đau đến hít thở không thông...

Gần tối, Giản vương phi lần thứ ba cầu kiến Nguyên Tĩnh Vũ tại Hành Hương uyển. Nguyên Tĩnh Vũ trông cho Kinh Nhan ngủ thiếp đi, mới ra ngoài trắc diện của Hành Hương uyển gặp thê tử kết tóc của mình.

Nguyên Tĩnh Vũ đi vào, lạnh lùng nói “Người còn tới làm gì?”

Giản vương phi lập tức quỳ trên đất, là chửi chửi khóc: “Nô tì đến để xin tội!”

Nguyên Tĩnh Vũ nhíu mày, lạnh lùng nhìn nàng một hồi, mới mở miệng nói: “Vương phi có tội gì?” Lời tuy thế, nhưng hắn không gọi nàng đứng dậy.

Vương phi nặng nề dập đầu một cái, giọng tựa như khóc nói: “Nô tì tự cho là đúng, tự chủ trương, không ngờ thiếu chút nữa làm hỏng đại sự của Vương gia... Nô tì, nô tì vốn là cho tất cả đều làm vì vương gia... không ngờ mình lại là có mắt không trông...”

Khóe miệng Nguyên Tĩnh Vũ giương lên, lộ ra một nụ cười giễu cợt. Hắn vẫn cho là hắn cười một vương phi hiền đức, mặc dù cổ hủ, thỉnh thoảng cũng sẽ ăn dấm chua, nhưng tâm địa là thuần lương, không ngờ tất cả cũng chỉ là mặc định.

Cho đến khi gặp chuyện lần này của Kinh Nhan, nhớ lại tình cảnh lúc đó, mới hiểu được vị vương phi của hắn lợi hại cỡ nào.

Hắn toàn tâm tin tưởng nàng, giao toàn bộ sự vụ trong phủ cho nàng xử lý, nhưng nàng lại lợi dụng quyền lực hắn trao đi mưu hại nữ nhân hắn yêu quý nhất!

Ngày đó ở đại môn vương phủ, sao những nữ nhân kia lại đột nhiên xuất hiện? Tại sao Dương Như Nguyệt lại chán có thai vào đúng ngày đó, lại vừa lúc Kinh Nhan vừa hồi phủ? Nếu không xuất hiện tin Dương Như Nguyệt mang thai, Kinh Nhan sẽ không mất lý trí như vậy, hắn cũng sẽ không cuồng cuồng như vậy, tất cả đều không xảy ra.

Hôm nay, gần như cả đại thần Dự Dương đều cho Kinh Nhan là yêu nữ mê hoặc quân vương, ngay cả thân ca ca cũng định hy sinh nàng để bảo toàn danh tiếng Dịch thị.

Nếu không phải là nàng gât đầu, Duẩn Tiệp nhất định sẽ không dùng phương thức quyết tuyệt như vậy với muội muội của mình, nàng có ý khảo nghiệm Duẩn Tiệp, dù thành hay bại đều có thể chối trách nhiệm.

Nếu không xử phạt người động thủ là Dịch Duẩn Tiệp, thì càng không thể xử phạt nàng! Bởi vì chuyện này nàng không nói ra, nàng cũng không kêu Dịch Duẩn Tiệp đi giết người, mà nàng là Dự Dương chính phi, là nữ chủ nhân của Dự Dương, cũng có quyền xử trí một thiếp thất.

Nguyên Tĩnh Vũ nắm chặt quyền chịu đựng phần nộ trong lòng. Hắn quả thật xem thường nàng, nhưng cũng không làm gì được nàng. Cho dù nàng có lỗi, dù lòng dạ nàng không rộng rãi như bên ngoài vẫn thể hiện, thì bọn họ vẫn còn mười năm tình cảm ở đó, hắn không thể vì nữ nhân khác biếm nàng, cũng không thể thu hồi quyền lực trong tay nàng, vương phủ quả thật cần nàng...

“Ai...” Nguyên Tĩnh Vũ thở thật dài, nhẹ đem vương phi đỡ dậy, “Thực Ninh, lần này ta thực sự tức giận...”

Vương phi lần nữa khóc thành tiếng, nghĩ muốn nhào vào ngực hắn, nhưng trong một khắc buông tay kia, hắn quay lưng về phía nàng.

“Ta vẫn cho rằng tình nghĩa phu thê mười năm, nàng hiểu rõ về ta, ta cũng hiểu nàng. Nàng ngày thường đại độ khoan dung, không nghĩ tới lần này có thể như vậy... Ta biết rõ lần này uất ức cho nàng, nhưng không phải đã nói với nàng rồi sao? Tất cả vì đại cục! Nàng có biết lần này, thiếu chút nữa ta đã phải vứt bỏ nửa giang sơn? Nàng cho rằng lão thiên còn cho ta cơ hội nữa sao? Nếu là trước kia, Dự Dương muốn chiếm cả thiên hạ chỉ có ba phần thắng, có Kinh Nhan, ta nắm chắc trong tay đến tám phần. Nhưng nếu mất nàng, chưa nói đến nghĩa quân, Lãng Tiêu các muốn độc chết từng người Dự Dương cũng dễ như trở bàn tay, nếu thật sự có ngày đó, chúng ta chỉ biết cùng nhau chờ chết!”

“Nô tì hiểu rõ bản thân đã sai lầm rồi...” Mặt Giản vương phi trắng bệch, quỳ gối lần nữa, nàng không nghĩ đến mọi chuyện có thể nghiêm trọng đến vậy. Nếu như hiểu rõ, nàng nhất định không ra tay với Dịch Doanh Doanh.

“Aiii, sao lại quỳ xuống?” Nguyên Tĩnh Vũ như bất đắc dĩ lôi nàng dậy, “Chuyện đều đã rồi, hối hận cũng đã muộn, chúng ta vẫn là nghĩ biện pháp khắc phục đi!”

Vương phi gạt đầu một cái, xoay mình chỗ khác lau khô nước mắt “Muội muội chịu tha thứ cho ta sao?”

“Nàng ấy?” Nguyên Tĩnh Vũ nhìn nàng một cái, bất mãn nói, “Việc Khinh Nhan ta sẽ nghĩ biện pháp. Hiện tại quan trọng nhất là ứng phó với chúng thần như thế nào?”

Vương phi nháy đôi mắt đầm lệ, vô tội nhìn Nguyên Tĩnh Vũ.

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn nữ nhân vốn quen thuộc nhất của mình, thế nhưng lúc này cảm thấy xa lạ đến vậy. Thì ra dịu dàng, độ lượng của nàng vẫn là thứ giả tạo, nếu nàng thích diễn trò, hẳn lại không thể diễn với nàng sao? Ước cho hắn thông minh một đời, lại để cho nữ nhân này dưới trướng mình làm mưa làm gió... Hắn hồi tưởng đến nữ tử ngọt ngào trong đêm tân hôn, rồi lại nhìn một vương phi cao quý hôm nay, chẳng lẽ quyền thế thật có thể đem một tâm hồn lương thiện trở nên âm mưu tính toán sao? Bọn họ cũng từng ân ái, từng có hài tử, nay còn có lại thứ gì? Đây đến tột cùng là lỗi của ai?

“Vườn gia có kẻ sách?” Giản vương phi thấy Nguyên Tĩnh Vũ nhìn mình không nói lời nào, trong lòng không khỏi có chút thấp thỏm. Sao nàng cảm thấy tâm tư Vương gia ngày càng khó nắm bắt?

“Ý của ta...”

Nguyên Tĩnh Vũ hồi phục tinh thần, nhỏ giọng nói một lúc, sau đó xem kỹ mặt vương phi: “Nàng thấy như thế nào?”

“Được, nô tì không có ý kiến...” vương phi cúi đầu nói.

“Vậy chuyện này phải giao cho nàng rồi” Nguyên Tĩnh Vũ nhìn dáng vẻ rất miễn cưỡng của vương phi, lại nói thêm một câu, “Sau ngày nhất thống thiên hạ, nàng vẫn là hoàng hậu của ta!”

Vương phi vì câu này mà ngẩng đầu lên, có chút không dám tin.

Nguyên Tĩnh Vũ cam kết lần nữa: “Nàng là thê tử kết tóc của ta, những năm gần đây vẫn giúp ta xử lý mọi chuyện trong vương phủ, công lao càng lớn, ta sẽ không quên. Chỉ cần nàng nhớ rõ vị trí cùng bổn phận của mình, không để cho ta có phiền muộn ở nhà, ta sẽ không nuốt lời.”

“Đa tạ vương gia! Nô tì nhất định sẽ làm tốt bổn phận của mình... Vương gia yên tâm, nô tì nhất định an bài thật tốt!” Cuối cùng cũng thấy vương phi lộ ra nụ cười. Lấy được cam kết, nàng hài lòng rời đi.

Mấy ngày sau, Nguyên Tĩnh Vũ kiểm tra thương thế của Dịch Khinh Nhan, thấy vết thương ở ngực nàng bắt đầu khép lại. Chỉ là thân thể nàng quá yếu, mấy ngày nay lại lạnh, ngự y nói muốn nàng chú ý giữ ấm.

Nguyên Tĩnh Vũ nhớ đến phương Bắc ẩm áp, tính toán cho đi trú một chút, nhưng ngự y lại nói thân thể phu nhân hư nhược, ngủ ấm lại dễ bị thượng hỏa, ngực lại không tốt cho thân thể. Có nói than sưởi ấm tốt nhất cũng nên ít dùng, cửa sổ mở ra cho thông thoáng.

Cái này làm khó cho Nguyên Tĩnh Vũ rồi, cửa sổ mở ra thì không thể đốt lò sưởi, thậm chí ngay cả cách giữ ấm cũng không cho dùng. Như vậy thì làm sao phòng lạnh? Buổi tối còn để nói, hẳn sưởi ấm cho nàng thì được, nhưng hẳn cũng không thể ban ngày cũng nằm trên giường ôm nàng chứ? Nhưng một hai cái ấm lò thể nào mà đủ dùng? Dĩ nhiên trên giường luôn có nước ấm, nhưng làm sao có thể băng ngực hẳn được? Nếu cơ hội tốt vậy hẳn mà không biết lợi dụng, thì cả đời hẳn không chiếm được nàng cũng là đáng đời.

Dĩ nhiên, hắn đều muốn làm cả. Nhưng sau khi hắn ăn không ngon ngủ không yên những hai ngày. Rốt cuộc hắn cũng nghĩ ra biện pháp xử lý.

Nguyên Tĩnh Vũ sắp xếp một gian thư phòng ngay bên sát vách phòng ngủ của Khinh Nhan, đem tất cả chính vụ cùng quân vụ đến. Thời điểm nàng tỉnh dậy, hắn để nàng ngồi ở đầu gối mình ôm vào ngực, dùng áo lông cáo ấm nhất bao bọc nàng, còn có thể vừa nhìn vừa nói chuyện với nàng. Lại còn để trước cửa một tấm bình phong, người tới bẩm báo chuyện thì đứng ở bên ngoài. Nếu nàng mệt mỏi, ngủ thiếp đi, hắn sẽ cho người để trong chăn mấy cái chăn nước ấm, sau đó mới cẩn thận ôm nàng về ổ chăn ấm áp.

Khinh Nhan kháng nghị vô số lần, đáng tiếc cũng bị hắn bác bỏ. Hôm nay trên người nàng có thương tích, hẳn lại vì thân thể nàng, danh chính ngôn thuận ôm nàng, thỉnh thoảng cúi đầu hôn lên nàng, làm nàng rất hoài nghi dụng tâm của hắn.

Buổi tối, hắn tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội nằm cùng giường với nàng. Hắn luôn cẩn thận ôm nàng, trừ khi thỉnh thoảng hôn lên mấy cái, còn lại tương đối dửng dưng.

Mấy ngày đầu, hắn vì thân thể quá mệt mỏi, rất nhanh ngủ mất. Nhưng được vài ngày, tinh thần khôi phục, no bụng bắt đầu nghĩ đến dâm dục. Nàng nhìn trong ánh mắt hắn nồng đậm ham muốn, nghe hô hấp của hắn ngày càng gấp rút, nụ hôn hắn hôn lên mặt nàng là dạng lưu luyến, sao còn có thể không hiểu?

Trước kia, hắn chỉ muốn hôn nhẹ nàng mấy cái liền thỏa mãn. Nhưng hôm nay hắn lại bắt đầu quán quýt si mê đôi môi nàng, liếm láp thật lâu, thậm chí đẩy hàm răng của nàng ra, trêu chọc đầu lưỡi của nàng...

“Người nên trở về ngủ đi!” Nàng đợi vừa lúc môi lưỡi được tự do, liền đuổi hắn rời đi. Nàng thấy tim đập rộn lên, biết tiếp tục như vậy thật sự quá nguy hiểm. Không nói đến thân thể nàng chưa hồi phục, cho dù vết thương có tốt rồi, nàng tạm thời cũng không có ý định đem thân thể cho hắn.

“Không!” Hắn cự tuyệt nói, sau đó hít thở mấy hơi thật sâu để bình phục hô hấp đang rối loạn, đôi tay nắm chặt quyền. “Nàng đừng lo lắng, ta nhẫn một

chút là tốt rồi.” Hấn nói, “Dù thế nào, ta cũng muốn đợi đến ngày nàng nguyện ý...”

Nàng nhắm mắt lại không lên tiếng nữa. Vậy thì xem hấn tự chủ thế nào đi!

Nửa tháng sau, ngoại thương của Kinh Nhan đã toàn bộ lành lặn, có thể vào trong viện tắm nắng một chút, ngắm hoa một chút.

Hành Hương uyển khá rộng, có núi giả, rừng trúc, bị tách ra bởi một kiêu mộc to lớn, chông chát về tình mạch thanh tịnh. Tuy không phải mỗi bước mỗi vẻ, nhưng cũng là mấy bước một cảnh, mỗi góc độ khác nhau đều thấy ý nhị bất đồng.

Mùa đông đình viện không có quá nhiều cây cỏ, trừ vài nhánh hoa mai, cũng chỉ có một khóm kim trúc, mấy cây sâm. Cũng may mai vàng nở đúng mùa, cả khu vườn thoang thoang một dạng lãnh hương, một bụi hồng mai từ sau khóm trúc nhô ra, cũng làm lòng người xem ấm áp, bên trong góc tường viện còn có vài nhành bạch mai, thanh lệ xuất trần, nhìn từ xa giống như tuyết đọng, đi tới gần mới thấy một cổ hương thơm ngát, còn có mạch môn môn môn trên mặt đất, cây kim ngân đằng thanh thủy trên tường, khiến đình viện này không đến mức vắng lặng.

Nhân lúc Nguyên Tĩnh Vũ đang ở thư phòng tiếp kiến Phùng Văn Tuyên, Dịch Kinh Nha mang theo một thị nữ xuyên qua cửa tròn, theo đường nhỏ rải đá cuội đi ra ngoài, đi bờ hồ ở phía đông vương phủ. Xa xa chỉ thấy bên trong U lan thủy tạ có người đi ra, bên trong cũng rất nhiều tượng đá ... Kỳ quá, chẳng lẽ đang cho sửa lại U Lan thủy tạ sao?

“Tiểu Hà, biết chuyện gì xảy ra không?” Kinh Nhan hỏi thị nữ bên người. Chu Từ Ngọc đã vào Hành Hương uyển, nhưng không có an bài làm thị nữ thân cận của nàng, nàng tạm thời cũng không muốn Nguyên Tĩnh Vũ biết bên cạnh mình có người truyền tin tức.

“Thưa phu nhân, bên kia thủy tạ đang sửa chữa lại, nghe nói năm sau Vương gia tính dời qua bên đó ở, x lý chính vụ cũng ở bên đó.” Tiểu Hà chính là tiểu nha hoàn quý gống xin Vương gia cứu Kinh Nhan ngày đó, năm nay mới mười lăm tuổi, tướng mạo thanh tú, người cũng cơ trí. Vì ngày đó nàng lập công lớn, nên trở thành thị nữ tâm phúc của phu nhân.

“Vậy sao?...” Chỉ là không có nghe hấn nhắc đến. Kinh Nhan nhìn về các đình đài bên kia thủy tạ, nơi đó thật tốt, rất thanh tịnh.

U Lan Thủy tạ tuy được đặt là thủy tạ, nhưng thật ra trong hồ chỉ có một tiểu đảo, và một chiếc cầu đá chín khúc nối ngang qua. Ngày trước, trên mặt hồ toàn hoa sen, nước hồ tĩnh lặng. Chẳng qua lúc này, hoa sen bị dọn dẹp sạch sẽ, tự nhiên trống không một mảnh. Trên tiểu đảo có ba tiểu lâu độc lập, không có tường viện, nhìn vào trông rất nhẹ nhàng khoan khoái. Trước kia Nguyên Tĩnh Vũ vẫn ở tiền viện, thỉnh thoảng mới cùng vương phi và các phu nhân đi hậu viện.

Đúng vậy a, hấn ở chỗ nàng cũng không tốt lắm, quan viên đi qua đi lại nhiều vậy, chạm mặt nhiều quá cũng không được.

“Phu nhân có muốn qua xem một chút?” Tiểu Hà ngơ ngách nhìn phu nhân một thân như thiên tiên, lại không hiểu chuyện trong lòng nàng.

“Thôi, về sau lại đi!” Kinh Nhan sâu kín thờ dài, chậm rãi xoay người, sau đó sừng sốt ____

“Thích không?” Nguyên Tĩnh Vũ mỉm cười nhìn nàng, tiến lên mấy bước nhẹ nhàng đến ôm ngang hông nàng.

Tiểu Hà thức thời lui ra, Vương gia tới, nàng căn bản không có chuyện gì.

“Cái gì? Thủy tạ?” Kinh Nhan đỏ mặt, nàng kháng nghị rất nhiều lần rồi, người này vẫn là thích ôm ôm ấp ấp như vậy.

Trước kia trong phòng thì cũng thôi đi, dù sao cũng không ai thấy, thế nhưng người này bên ngoài cũng không biết thu liễm, thanh danh của nàng vốn đã không tốt lắm, này không phải càng bày ra cho người ta nói nàng lấy sắc dụ dỗ chủ sao? Chỉ trách mình lần trước bị thương quá nặng, nếu không sao để cho hấn được như ý? Đáng khâm phục duy nhất chỉ có khoan tự chủ của hấn quả không tệ, nhiều lần nàng đều cho hấn nhìn không được, kết quả hấn đều nhìn xuống. Mấy ngày nay hấn coi như biết chừng mực, không có gì quá phận để nàng phát hỏa, không thể làm gì khác là nhẫn nại.

“Ta sửa lại tên, tiểu hồ sau này gọi là Tĩnh Nguyệt Hồ, đảo là Đồng Tâm Đảo, ba tiểu viện kia lần lượt là Trích Tĩnh Lâu, Văn Hình Lâu, Thanh Phong Uyển. Chúng ta ở Thanh Phong Uyển, Văn Hình lâu làm thư phòng, Trích Tĩnh lâu xử lý chính vụ. Lúc này bên đó đang lộn xộn, chờ làm xong ta cùng nàng đi xem...” Nguyên Tĩnh Vũ ôm nàng, để nàng dựa vào lòng mình. Gió nổi lên, mấy ngày nay mặc dù không có tuyết, nàng vẫn khoác áo choàng lông cáo, nhưng cũng phải chú ý, không để thân thể nàng chịu lạnh được.

Chương thứ hai mươi mốt :Hi vọng lại nhất thôn (hạ)

“Ta ... cũng ở đó sao?” Nếu đã không thoát ra được, nàng toàn thân buông lỏng dựa vào hấn, cảm thụ phần ấm áp kia.

“Dĩ nhiên, ta đã nói rồi, sẽ không tách rời nàng nữa, ta ở đâu nàng liền ở đó. Nàng sẽ không nói là nàng không thích bên kia chứ?” Nguyên Tĩnh Vũ có chút tham lam ngửi hương tóc nhân nhạ của nàng, dục vọng trong lòng từ từ thăng cấp. Hấn cố gắng áp chế mình, thật vất vả để nàng buông lỏng phòng bị, hấn cũng không muốn cũi kiếm ba năm thiếu mất trong một giờ.

“Vậy ... vương phi thì sao?” Mặc dù không muốn nhắc tới, nhưng không thể không hỏi. Dù sao vương phi mới là chính phi của hấn, cho dù hấn một lòng một dạ giữ lời thề thì trên danh phận, nàng cũng chỉ là tiểu thiếp.

“Nàng yên tâm ta sẽ xử lý.” Nguyên Tĩnh Vũ dùng ngón tay chặn lại câu hỏi sắp ra cửa miệng nàng, khẽ thở dài, “Kinh Nhan, hãy tin tưởng là ta hiểu nàng, sẽ không làm ra chuyện để nàng thất vọng. Nhưng ta cũng không phải người vô tình, dù sao nàng ta cũng là người kết tóc những mười năm với ta, còn trải qua mấy lần sanh hài tử ... Có thể nàng ta sẽ không nhỏ nhen, nhưng cũng không thể xem như không có đúng không?”

Tâm trạng của Khinh Nhan vì đề tài này mà trở nên nặng nề. Đúng vậy, bọn họ là vợ chồng son, ân ái mười năm, còn có hài tử ... Nàng cảm giác mình giống như cường đạo, đột nhiên xông vào cuộc sống ân ái bọn họ, đoạt đi trượng phu của người ta. Nhưng là, vì nghĩa quân, vì dẹp yên thiên hạ, vì giấc mộng nàng sẽ kiên trì, sẽ ích kỷ một lần đi! Vì thế, nàng nguyện ý hứng chịu tất cả oán giận của các nữ nhân vô tội kia.

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn mặt nàng, nắm tay nàng nói: “Thật ra thì trước đây ta cùng nàng ấy cũng không quan hệ gì quá lớn, nàng ấy vốn không thể là nữ nhân sánh vai cùng ta, nếu như có người nhất định phải gánh chịu tội lỗi, thì người đó là ta ... Mọi chuyện thật không liên quan đến nàng, đừng đoán mò ...”

Khinh Nhan cúi đầu không nói gì.

“Chuyện mấy người bọn Duẫn Tiệp, nàng định xử lý thế nào?” Nguyên Tĩnh Vũ ôm lấy nàng trở về, một mặt hỏi.

“Thật ra ta cũng không trách bọn họ ...” Khinh Nhan chợt dừng bước lại, đón ánh mắt cười nhợt nhạt của hắn. Hắn cẩn thận như thế sao? Hắn đang lo lắng cho nàng, lo nàng nhắc đến chuyện Giản vương phi thì lòng sẽ mất hứng, lo nàng tự trách, nên đem tất cả trách nhiệm đẩy hết lên mình, sau đó nói sang chuyện khác?

Ánh mặt trời mùa đông, làn da nàng như ngọc, đôi mắt sáng trong, nụ cười kia dù đậm lại rung động lòng người, Nguyên Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy trong giây phút đó, trời đất cũng vì vậy mà mờ nhạt. Hắn không giữ được nữa, một tay ôm hông nàng, một tay nâng cằm nàng, liền sau đó hôn lên môi nàng.

Khinh Nhan bị hắn làm sợ hết hồn, ngẩn ra, sau mới bắt đầu gỡ giữa, nhưng Nguyên Tĩnh Vũ đã nắm được tư vị của nàng, lẽ nào chịu buông tay?

Kể từ ngày thành hôn hôm đó, nhất thời cảm động mà hôn, nhiều ngày như vậy, Nguyên Tĩnh Vũ vẫn rất quy củ, tệ nhất cũng là ôm hông nàng thật chặt, cùng hôn khuôn mặt nàng. Sau lại vì hôn sâu mà thiếu chút nữa không khống chế được mình, sau này nàng luôn tránh né, hắn cũng không có miễn cưỡng nàng. Đây là lần thứ ba hắn hôn nàng, lần này bất đồng với lần đầu tiên, lần đầu là cảm động, bởi vì tình cảm nồng nàn nàng không có chỗ tỏ lộ, là vì cảm giác mất mà có lại vô cùng vui sướng; nhưng sau hai lần lại vì xinh đẹp mà hấp dẫn, vì nồng đậm yêu thương, dĩ nhiên cũng không phủ nhận mùi vị tình dục bao phủ bên trong.

Nhưng là, đây chính là ở bên ngoài! Không biết bao nhiêu đôi mắt nhìn bọn họ đâu! Nàng đắm vào vai hắn, nhưng nam nhân bình thường dịu dàng thế nhưng lúc này lại rất mạnh, thế nào cũng không chịu buông nàng ra.

Hồi lâu sau, Nguyên Tĩnh Vũ rút cuộc không nỡ mà buông đôi môi của nàng, nhưng ngón tay lại lưu luyến trên mặt nàng. Nhìn đôi môi bị chính mình hôn đến sưng đỏ, Nguyên Tĩnh Vũ âm bất nói: “Khinh Nhan, ta ... ta vốn không phải là người mê luyện nữ sắc, trừ vương phi, những nữ nhân kia hình dạng thế nào ta cũng không rõ. Nhưng ta không biết tại sao, nhìn thấy nàng thì tự chủ của ta cũng biến mất, cũng không biết vì quá yêu nàng hay do nàng quá xinh đẹp. Những ngày qua ta nhận thật vất vả, lại lo lắng nàng tùy thời đuổi ta đi. Nhưng là, loại cảm giác đó thật kỳ quái, vừa khó chịu như muốn nổ tung, vừa ngọt ...”

Lửa giận do xấu hổ của Khinh Nhan vừa nổi lên thì bị mấy câu Nguyên Tĩnh Vũ dập tắt.

“Gió nổi lên rồi, về nghỉ thôi!” Nguyên Tĩnh Vũ nắm vai nàng, nháy mắt mấy cái nói.

Dịch Khinh Nhan âm thầm than thở, lại bị hắn tính toán rồi. Người này càng ngày càng tinh, biết được lúc nào thu liễm, biết nên dập lửa giận của nàng cách nào. Chỉ là, nghĩ đến lúc mới hôn, ngượng ngùng nhưng mơ hồ cũng có chút ngọt ngào.

Trong thời gian dưỡng thương, hắn nói cho nàng về chuyến đi Lương Châu, nói đến tình thế bức bách, hắn buộc phải dẫn dụ Quận chúa Ngọc Nhan bỏ trốn như thế nào.

Thì ra suy tính ban đầu của bọn họ là chính xác, Hà Gian Vương với Hà Tây vương quả thật vì Yến vương uy hiếp mà muốn cùng Dự Dương và Trung Châu kết minh, đáng tiếc bị Yến vương nhìn ra đầu mối, chẳng những cấm vào một cuộc, còn muốn Hà Tây khai chiến với Dự Dương, không thể lo nghĩ được chuyện khác. Cũng may Hà Tây vương tỏ ra ngu ngốc, nhưng thực tế lại khôn khéo ẩn nhẫn, khiến cho Yến vương hy sinh nữ nhi để phục binh.

Còn Ngọc Nhan Quận chúa trước hôn lễ bỏ chạy theo nam nhân khác, trong lòng chỉ sợ là thật lòng yêu Nguyên Tĩnh Vũ! Ai, một nữ tử đáng thương ...

Mà Nguyên Tĩnh Vũ cứ mặc cho người khác bức bách không chút phản kháng? Hay là cho đến giờ hắn vẫn không cho đây là bức bách? Với nam nhân này mà nói, đây xem như là chuyện tốt đi! Nữ tử cao quý xinh đẹp như vậy lại nguyện ý bỏ trốn cùng hắn trước hôn lễ, trong lòng hắn cũng rất đắc ý chứ? Nam nhân đều vậy ...

Hừ, nàng có thể tha thứ cho hắn một lần, nếu còn lần sau, tha thứ hay không đã không còn là vấn đề ...

Thiên hạ mấy ngày nay trái lại yên bình, Nam Vương không vì Dự Dương vương kết minh với Hà Tây, Hà Gian cùng Yến vương mà động binh, nghĩ đã biết có ẩn tình.

Mà Hà Tây cùng Dự Dương lúc đó cũng có hai lần đưa thư qua lại, cũng không có dấu hiệu xung đột. Tin tức Nguyên Tĩnh Vũ đem theo Ngọc Nhan Quận chúa bỏ trốn không lâu sau đó, tung ra cũng chỉ để thay đổi mùi vị mà thôi!

Lời đồn đãi Hà Tây vương vì đòi lấy hòa bình hai nước mà đem thế thiếp tặng Dự Dương vương, thậm chí còn nói Ngọc Nhan quận chúa sớm mất trinh tiết, Hà Tây vương không dám từ hôn sợ đắc tội với Yến vương, Dự Dương chịu nhận lấy tàn hoa bại liễu, Hà Tây vương là một mũi tên bắn hai con nhạn, âm thầm cao hứng!

Đây chính là “đáp lễ” Nguyên Tinh Vũ tặng cho Yên vương cùng Hà tây vương.

Nghe nói những lời đồn này làm Dương Tinh Vân giận đến hộc máu, hắn đã từng hoài nghi Hà Tây vương lập kế cho hắn với Nguyên Tinh Vũ, nhưng không ngờ Nguyên Tinh Vũ cũng là đồng mưu. Hắn cho là Nguyên Tinh Vũ vì nữ nhi của mình mà đỡ một chương kia, tình cảm hắn cũng không phải là giả. Nhưng không lâu về sau nhận được tin tức từ Dụ Dương vương phủ, nói Nguyên Tinh Vũ tự tay hủy đi hài tử trong bụng Như Nguyệt, hắn mới cảm thấy khiếp sợ. Chẳng lẽ hắn già thật rồi? Lại bị hai hậu bối trẻ tuổi tính toán!

Dịch Khinh Nhan một mặt cảm thán mưu kế Hà Tây vương, một mặt vì Ngọc Nhan quận chúa thương hại. Ở trong mắt nam nhân, nữ nhân chính là con cò tùy lúc bỏ đi. Nếu trong tay nàng không nắm trăm vạn nghĩa quân, chỉ sợ còn không bằng Dương Như Nguyệt. Người ta dù sao cũng là quận chúa sủng ái của Yên vương, mà nàng Dịch Doanh Doanh cũng là nữ tử giang hồ cha không thương huynh không sủng thôi! Coi như Nguyên Tinh Vũ vì nàng xinh đẹp chưa kịp đòi hai mắt, cũng cùng một dạng với Thôi Thụy Ngọc, chứ trong lòng hắn cái gì cũng không còn!

Cho nên, nữ nhân phải tự mình cố gắng mới có được tôn trọng với chân tình của nam nhân.

Nguyên Tinh Vũ đã chuẩn bị cho nhóm binh khí đầu tiên bí mật vận chuyển đến Giang Nam, vẫn do Dụ Dương phụ trách.

Bởi vì chuyện lần này, đứng ở lập trường Dụ Dương, rất được Nguyên Tinh Vũ xem trọng, giao hết chuyện nghĩa quân Giang Nam cho hắn. Mà mấy người Dẫn Tiếp còn bị nhốt ở địa lao cũng chưa có xử trí.

Hai người mấy ngày qua cũng không ăn cái gì, cho nên ăn liên tiếp hai chén lớn mới dừng lại. Khinh Nhan nhìn hốc mắt hãm sâu của Nguyên Tinh Vũ, dịu dàng khuyên: “Được rồi, nghỉ ngơi chút đi!”

Nguyên Tinh Vũ gật đầu một cái, tựa lên ghế dựa bên mép giường nàng ngủ, rất nhanh truyền tiếng hít thở đều của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Duyệt Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 22: Nguyên Được Nhất Tâm Nhân

Một tháng trôi qua, cũng gần qua năm mới, thương thế Khinh Nhan cũng dần tốt lên, nội lực cũng khôi phục một hai phần. Nhưng Nguyên Tinh Vũ vẫn cẩn thận như cũ, nói do nàng lần này nguyên khí tổn thương nặng, thân thể yếu ớt, không cẩn thận sẽ lại ngã bệnh, vẫn khắp nơi hạn chế hoạt động của nàng.

Ngày hai mươi sáu tháng chạp, bắt đầu bằng một trận tuyết lớn nhất từ trước tới nay, đến ngày thứ hai vẫn không có dấu hiệu ngừng nghỉ. Dịch Khinh Nhan bị Nguyên Tinh Vũ ra lệnh cấm túc, không cho nàng ra khỏi cửa. Cũng may thương thế mấy ngày nay dần khôi phục, hắn cũng không miễn cưỡng nàng mỗi ngày đều sống trong ngục hán nữa. Hắn giúp nàng chuẩn bị làm ấm giường, trải lên một lớp bông thật dày, phía trên khoác thêm cái thảm lông dê màu trắng, đắp lên nàng còn có cái áo choàng lông chồn màu tía nữa, một chút cũng không thấy lạnh.

Buổi sáng ngày hai mươi bảy, nàng lẳng lặng xem sách một hồi, thấy không có gì thú vị, liền muốn qua chỗ Nguyên Tinh Vũ một chút, nói không chừng có thể giúp hắn, ít nhất cũng có người nói chuyện đi! Tính toán ngày Lâm sư huynh thông qua khảo nghiệm ám vệ cũng nên kết thúc rồi? Chẳng lẽ huynh ấy bị khảo nghiệm đến trọng thương? Cũng không biết tình huống Phụng vương đệ như thế nào, hắn còn phải cấm bế nửa năm! Có nên dùng đặc quyền của các chủ tử hán ra trước không? Sư phụ bế quan mấy tháng, không biết đã luyện được đến thế nào?

Đang suy nghĩ mông lung, Từ Ngọc đi vào bẩm báo nói vương phi đến. Mấy ngày trước, nàng lần đầu “vô tình gặp được” liền đem Chu Từ Ngọc làm thiếp thân thị nữ của mình, cũng không biết Nguyên Tinh Vũ có hoài nghi gì không. Trước mặt nàng cũng không muốn lộ ra chuyện của Chu Từ Ngọc, để hắn nghĩ là nàng không liên hệ gì với sư môn của nàng. Hắn có thể yên tâm chút, cuộc sống của nàng cũng thoải mái hơn.

Dịch Khinh Nhan để sách xuống, Từ Ngọc cẩn thận cúi người đỡ nàng. Tật ra thì cần gì như thế? Thương thế của nàng đã khỏe rồi. Nhưng mà tất cả đều cho là nàng dưỡng thương, hơn nữa còn bị Vương gia đem nhốt chỗ này, vậy là khiến cho vương phi nghĩ nàng rất suy yếu đi!

Chỉ là, vương phi đến đây là có dụng ý gì đây?

Mới đứng dậy đi hai bước, Giản vương phi đã vén rèm cửa tiến vào.

“Muội muội, tỷ tỷ tới thăm muội. Không có quấy rầy muội nghỉ ngơi chứ? Thật ra tỷ đã sớm muốn đến xem muội rồi, nhưng Vương gia sợ quấy rầy muội nghỉ ngơi, không để cho tỷ muội chúng ta tới thăm. Nghe nói hai ngày nay thân thể đã khá hơn rồi, tỷ tỷ lại xem...” Nhưng thấy hai mắt nàng mím cười, thần sắc dịu dàng, cũng không như là xem tình địch, phần thân kia làm nàng nhất thời hoảng hốt, cho mình thật sự là muội muội của vương phi.

Dịch Khinh Nhan nhất thời không kịp phản ứng, cứ như vậy ngơ ngác. Vương phi nói gì? Sao có thể có nhiều tỷ tỷ muội muội như vậy? Chẳng lẽ nàng ta không nhớ trước đây đã làm chuyện gì sao? Mặc dù bỏ qua chuyện kia không nói, nàng tóm lại đoạt trượng phu của nàng ta, sao có thể làm ra như không có chuyện gì? Còn là một bộ dạng hiền lương thực đức?

“Muội muội đang làm gì đấy? Rảnh đến nhàm chán sao? Nếu muội không chê tỷ quấy rầy, tỷ tỷ cho Liễu tỷ tỷ, Chu tỷ tỷ tới đây bồi muội? Ai, còn chưa nói, Vương gia ở cách vách xử lý chính vụ rồi, không phải phiền đến người...” Giản vương phi liền thoáng nói không ngừng, tựa hồ cũng không cảm giác thiếu tự tại.

“Vương phi, mời ngồi!” Kinh Nhan mở miệng, sau đó lại trợn mắt nhìn thị nữ Tiểu Hà đang sững sờ đứng một bên, “Còn không mau dâng trà cho vương phi!”

Giản vương phi không có ngồi xuống, ngược lại thân thiết đỡ Khanh Nhan vừa mới ngồi, thờ dài nói: “Nhiều ngày không thấy, muội muội gây thành cái bộ dáng này, khó trách Vương gia đau lòng. Muội phải nghỉ ngơi thật tốt, sớm giúp Vương gia sinh thể tử, như vậy mới không phụ chân tình của Vương gia. Trước kia là tỷ tỷ hiểu lầm muội, muội đại nhân đại lượng, đừng so đo với ta. Chúng ta may mắn mới được cùng nhau hầu hạ Vương gia, cũng là trời cao ban duyên phận cho tỷ muội ta...”

Còn là nói đến điểm chính sao? Nàng ấy muốn cùng mình hiểu? Dịch Kinh Nhan có chút nghi ngờ. Dù sao Vương phi cũng là chính thê của hắn, không nhất thiết phải uất ức bản thân đi nhận lỗi với nàng chứ? Còn nói là trước đây không hiểu? Chẳng lẽ Vương phi biết chuyện nghĩa quân rồi? Vì đại nghiệp thiên hạ của Nguyên Tĩnh Vũ, nên mới chịu ủy khuất vì đại cục?

“Vương phi nói quá rồi, muội không dám nhận. Mặc dù chỉ là hiểu lầm, nhưng là do muội không đủ độ lượng...” Nàng nhàn nhạt cười, sóng mắt trong suốt, không cho chút ý oán hận.

“Vương gia mấy ngày nay rất bận phải không? Chính vụ bận rộn như vậy lại luôn lo cho thân thể muội muội, ta muốn thay Vương chăm sóc muội nhưng lại sợ mình không đủ cẩn thận... Ngay cả khi chúng ta vui vẻ trò chuyện thế này cũng không biết thân thể vương gia có khỏe không...” Thanh âm Vương phi dần thấp xuống, tựa như cảm thấy nói vậy có chút không ổn, liền rất nhanh đổi đề tài. “Hôm nay tuyết rơi lớn thật, lấp trắng cả ngân trang bên ngoài, thật khó dọn hết được! Lúc nhìn cảnh tuyết rơi, bất tri bất giác trì hoãn nhiều thời gian vậy, không muốn nhưng đến giữa trưa mới đến được đây? Xem ra hôm nay phải quấy rầy muội một bữa rồi...”

Vương phi là ngụ ý nàng cứ chiếm lấy Vương gia, khiến cho phu thê bọn hắn không gặp được nhau đi! Kinh Nhan không biết đối mặt với nàng thế nào, trong lòng có chút ghen tuông, chút áy náy, còn có chút đồng tình. Xem ra vương phi hôm nay đến, nhất định là muốn gặp Nguyên Tĩnh Vũ! Chẳng lẽ Nguyên Tĩnh Vũ vẫn chưa tha thứ cho nàng ta? Điều này không có khả năng chứ?

Vương phi vừa tới đã có người đi báo cho Nguyên Tĩnh Vũ, nhưng đúng lúc Phùng Văn Tuyên đang hồi báo việc luyện binh khí, hắn nhất thời không đi ra được, không thể làm gì khác là chờ Phùng Văn Tuyên báo xong rồi cẩn thận suy tính trả lời, sau đó mới vội vàng chạy đi. Mặc dù lần trước là trấn áp được nàng, nhưng nữ nhân này không đơn giản, nếu dùng tiểu xảo thủ đoạn thì Kinh Nhan không phải là đối thủ của nàng. Lần này mà để cho Kinh Nhan tức giận, người khổ sở vẫn là hắn thôi!

Vương gia còn chưa tới, thị nữ đã lớn tiếng thông báo. Vương phi tranh thủ đứng dậy, đi tới cửa đợi. Thời điểm đứng dậy, nàng nhìn Dịch Kinh Nhan một cái, phát hiện nàng vẫn ngồi trên ghế không có ý định đứng dậy. Trong lòng Vương phi không khỏi suy đoán, chẳng lẽ thương thế của nàng quá nặng rồi sao? Không phải mấy ngày trước còn đứng dậy đi lại được sao? Là một thiếp thất, nghe truyền báo Vương gia đến nhưng không dậy nổi để nghênh tiếp?

Nguyên Tĩnh Vũ vén rèm sải bước đi vào, Giản vương phi vội vàng tham bái. Nguyên Tĩnh Vũ không để ý đến nàng, chỉ nhàn nhạt nói một câu “Sao nàng lại tới đây”, bước chân không dừng tiến về phía Kinh Nhan.

Đến trước nàng, hắn cúi người xuống nhẹ nhàng nắm tay nàng lên, vờ giận trừng mắt nhìn nàng: “Tay lại lạnh như vậy, là để bên ngoài phải không? Đại phu đã nói nhiều lần rồi, thân thể nàng cho chưa có khôi phục, phải chú ý phòng lạnh, sao lại không nghe lời? Không phải nói ở trong phòng cũng phải mặc áo khoác sao? Nếu giữa trưa hôm sau mà còn bắt được nàng để tay bên ngoài đến lạnh, ta liền đem nàng đi thư phòng.”

<http://cungquanghang.com/>

Lại nhìn nàng ngồi ở ghế cho khách, không có tấm thảm da hổ hắn chuẩn bị cho nàng, hắn nhướn mày, không nói gì, chỉ đi tới ghế dựa lấy áo choàng tới mặc cho nàng.

Chương thứ hai mươi hai : Nguyên được nhất tâm nhân (hạ)

Kinh Nhan nhìn hắn một cái, có nghiêm trọng đến vậy không? Nhỏ giọng phản bác: “Làm gì nghiêm trọng đến vậy? Ta là đại phu, thân thể của ta ta rất rõ ràng, người cả ngày lo lắng như lão đầu tử (*lão già hay làm nhảm*) vậy có phiền hay không a!” Huống chi trước mặt vương phi, như thế không phải khiến nữ nhân kia hận mình hơn sao?

Nguyên Tĩnh Vũ có chút dở khóc dở cười, quan tâm nàng nên nhiều lời một chút thôi, lại bị mắng là lão đầu tử! Hừ, nếu không phải vương phi ở chỗ này, hắn nhất định nhân cơ hội này thu phục nàng, ít nhất phải hung hăng hôn cho đã. “Sáng sớm nay nàng ăn ít, đói bụng chưa? Chuẩn bị cơm trưa đi!” Câu cuối hắn ngắt đầu nói với thị nữ.

Thị nữ đi phân phó chuẩn bị.

Nguyên Tĩnh Vũ ngồi xuống bên cạnh Kinh Nhan, sau đó khẽ nghiêng đầu nói với Vương phi: “Trong khoảng thời gian này bản vương không rảnh, mọi chuyện trong phủ vương phi chú ý xử lý, vất vả cho nàng rồi!”

Vương phi như có chút cảm động, lệ quang lóe lên một cái, nhưng rất nhanh lại ảm đạm. Chỉ thấy nàng dịu dàng cúi đầu nói: “Đa tạ Vương gia quan tâm,

nô tì không cực khổ, đây là chức trách của nô tì. Vương gia có nhiều chính vụ, lại lo lắng cho thân thể muội muội, ngài mới là cực khổ.”

Nguyên Tĩnh Vũ quay lại nhìn Khinh Nhan một cái, cho nàng một ánh mắt bất đắc dĩ. Khinh Nhan hiểu hần muốn ám chỉ rằng phu thê bọn họ bình thường là chung đụng hình thức như vậy, không tìm ra đối đáp thực lòng, làm cho tâm rất mệt mỏi.

“Chuyện trong phủ về sau làm phiền nàng rồi, nàng cũng phải chú ý thân thể của mình. Khinh Nhan sẽ theo ta ở lại U Lan thủy tạ, giúp ta xử lý chính vụ, nàng tốt nhất quản lý chặt đám nữ nhân ở hậu viện, tránh gây thêm phiền cho bốn vương.” Hần nghiêm nghị nói, câu cuối dẫn theo một chút giọng cảnh cáo.

Vương phi tựa hồ sùng sốt một chút, nhưng ngay sau đó liền thoải mái, hơi mỉm cười nói: “Nô tì hiểu, xin Vương gia yên tâm!”

Nguyên Tĩnh Vũ gật đầu một cái, không nói gì thêm nữa. Khinh Nhan cảm thấy không thú vị, cũng không biết mình có nên nói gì không, không thể làm gì khác là trầm mặc, trong lòng trước sau không thoải mái, tự nhiên giận lây sang Nguyên Tĩnh Vũ, lặng lẽ đưa tay ra, nắm một cái ở cánh tay hần.

Nguyên Tĩnh Vũ vốn cho kỳ quái, Khinh Nhan lúc nào trở nên nhiệt tình như vậy, lại chủ động kéo tay hần, đợi cánh tay đau xót mới hiểu được không biết mình đắc tội với nàng chỗ nào rồi. Hần quay đầu lườm nàng một cái, cười như không cười, trong đôi mắt đều là uy hiếp.

Khinh Nhan tự nhiên hiểu là hần không dám động mình, nhưng nhìn ánh mắt hần vẫn không nhận được đồ mặt. Uy hiếp của hần, trả thù của hần, ngoài khi dễ với sàm sỡ nàng thì còn cái gì?

Lúc này thị nữ đi vào phòng nhẹ giọng bẩm báo cơm trưa đã chuẩn bị xong, xin Vương gia vương phi cùng phu nhân đi vào phòng sưởi ấm dùng cơm.

Nguyên Tĩnh Vũ lập tức đứng dậy, nói với vương phi: “Vậy chúng ta đi qua đi!”

Vương phi nhìn Nguyên Tĩnh Vũ đứng dậy, cũng vội đứng lên, chờ Vương gia đi trước.

Nguyên Tĩnh Vũ cẩn thận đỡ Khinh Nhan đứng lên, khom lưng ôm nàng đi.

Khinh Nhan nổi giận nói: “Tự ta đi được rồi!”

Nguyên Tĩnh Vũ nghiêm mặt trừng nàng: “Im lặng!” Sau đó hừ một tiếng, nhỏ giọng thì thầm: “Bao nhiêu nữ nhân mong đợi bốn vương, bốn vương còn không chịu đây... không biết mình đang hưởng phúc đó tiểu nha đầu...”

Khinh Nhan tựa đầu vào ngực hần, im lặng cười.

Đến phòng sưởi ấm, Nguyên Tĩnh Vũ quay đầu nói với vương phi: “Thực Ninh, tới đây ngồi.” Sau đó khom lưng đem Khinh Nhan thả vào ghế chủ vị. Đó là ghế đặc biệt chuẩn bị cho Khinh Nhan, bên trên có phủ thảm da hổ tốt nhất trong phủ.

Mặc dù bình thường đều là như vậy, nhưng tình huống hôm nay tựa như có chút không ổn, Dịch Khinh Nhan nhẹ quay đầu nhìn Nguyên Tĩnh Vũ, Nguyên Tĩnh Vũ nhìn ý bảo nàng yên tâm, rồi lại ngồi ngay bên phải nàng.

Vương phi ngẩn ra, trong lòng hiểu rõ đây là cuộc sống hàng ngày của bọn họ, trong lòng không khỏi ề ảm, khó chịu. Nhưng nàng lại ôn hòa tươi cười, ngồi xuống bên cạnh Nguyên Tĩnh Vũ nói: “Da hổ này để trong kho phòng mảy mảy nay không dùng thật phí, hôm nay để muội dùng thật thích hợp.”

Trong vương phủ tuy có vài tấm da hổ thượng hạng, nhưng theo lệ thì chỉ có vương gia mới có thể dùng, Nguyên Tĩnh Vũ cũng không ưa vật này, chỉ bày ở ghế chủ vị trong đại điện một cái, còn lại đều để trong kho phòng, không nghĩ vậy mà làm cho người khác suy nghĩ vẩn vơ...

Nguyên Tĩnh Vũ nhàn nhạt gật đầu một cái, nắm lấy tay phải Khinh Nhan. Khinh Nhan bận tâm vương phi đang ở cạnh hần, nên hung hăng trợn mắt nhìn hần. Thế nhưng hần lại nghiêm trang nói: “Phải làm cho ấm áp một chút, nếu không lát nữa sao cầm đũa được?” Sau đó mới buông nàng.

Vương phi nhìn bọn họ thân mật, phát hiện mình căn bản không thể chen vào lời nào. Nàng cảm thấy tựa hồ có một thanh Tú Hoa châm ghim dày đặc trong lòng, tìm càng nhói thêm một phần.

“Chuyện mấy ngày trước ta nói nàng chuẩn bị đến đâu rồi?” Nguyên Tĩnh Vũ xoay người sang vương phi, thần sắc khôi phục lạnh nhạt như thường.

Dịch Khinh Nhan thờ ơ lạnh nhạt, thì ra là Vương phi đến đây có chuyện bẩm báo sao?

“Nô tì lần này tới cũng muốn bẩm báo vương gia, theo phân phó của vương gia, cũng gần như chuẩn bị đâu ra đó rồi. Chỉ là thời gian có chút vội vàng, nên Trung Châu không có cách nào đến kịp...” Vương phi chần chờ nhìn Khanh Nhan một cái.

“Àn? Thế nào? Có gì khó khăn?” Nguyên Tĩnh Vũ nhíu mày hỏi.

“Thật ra cũng không có gì, nô tì chỉ nghe nói trong khoảng thời gian này, biên phòng Đông Bắc cùng Tây Bắc cũng không quá an ổn, nếu đem chủ trương tứ phương triệu hồi, chỉ sợ biên cảnh thất thủ...” Vương phi lạnh nhạt đáp, tay khăn trương nắm chặt trong chiếc khăn tay.

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn nàng thật kỹ, có chút không vui, lại phát hiện Khinh Nhan có vài phần tò mò câu chuyện, vì vậy, quay đầu nhìn nàng dịu dàng cười một tiếng, nói: “Chuyện này tạm thời không nói cho nàng, không cần suy nghĩ nhiều, đến lúc đó cho nàng một cái tin mừng!” Rồi hần quay sang nói với vương phi: “Vương phi không cần lo lắng, trong lòng Bốn vương hiểu rõ. Nàng chỉ cần làm tốt chuyện của mình là được rồi!”

Từ lúc trở thành vương phi, nàng cũng dần hiểu được tính cách của hần, lần này Vương gia giận nàng rồi, nên nàng ngậm miệng không nói tiếp.

Bữa cơm này có chút đè nén, có Vương phi ở đây, Nguyên Tĩnh Vũ cũng không thể cùng Kinh Nhan thể hiện quá mức thân mật.

Sau khi ăn xong, Nguyên Tĩnh Vũ lập tức đi thư phòng xử lý chính vụ, vương phi cũng cáo từ rời đi.

Dịch Kinh Nhan biết bọn họ có chuyện muốn nói riêng, nhưng nàng một chút cũng không muốn biết, bọn họ dù sao là phu thê những mười năm, dù không có tình yêu, nhưng hôn nhân vẫn hiện hữu.

Kinh Nhan trong phòng đi qua đi lại, ngắm cảnh mà Nguyên Tĩnh Vũ cố ý tìm cho nàng giải sầu, toàn thư họa ngọc khí cùng vạtah phẩm tinh mỹ, rốt cuộc vẫn cảm thấy nhàm chán, nên quyết định đi ngủ trưa. Cả ngày ăn đến ngủ, sắc mặt nàng dần trở nên hồng nhuận, thân thể cũng khôi phục như cũ. Nhưng đây chỉ là điều nàng thấy, Nguyên Tĩnh Vũ vẫn cho là nàng quá gầy.

Bạn đang đọc truyện *Dục Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 23: Hoa Mai Phiêu Biết Rồi Nói Nào

Sau giữa trưa, Kinh Nhan mới đứng dậy rửa mặt, tính đi tìm Nguyên Tĩnh Vũ giết thời gian, thì Từ Ngọc đi vào báo Dương phu nhân cầu kiến.

“Dương phu nhân?” Dịch Kinh Nhan nhất thời không phản ứng kịp.

“Chính là Ngọc Nha Quận chúa ...” Từ Ngọc nhỏ giọng nói.

Kinh Nhan bừng tỉnh hiểu ngay. Đây rốt cuộc là thế nào? Nữ nhân của hần đều tìm đến cửa? Trước kia Nguyên Tĩnh Vũ ở chỗ Thôi Ngọc Thụy hai tháng cũng không có ai đến tìm nha! Là nàng lui về sống nên thấy không quen đi? Hay vì giữ hần, nên những nữ nhân kia sẽ thường xuyên đến đây “bái phỏng” nàng, là để vô tình gặp phu quân đại nhân lâu ngày không gặp được, cũng có lẽ còn để cùng hần tái tục lương duyên đi!

“Gặp ta sao? Hay là cầu kiến vương gia?” Nàng hỏi lại.

Từ Ngọc nói: “Vương gia từng có chi thị, nữ quyền vương phủ trừ vương phi bất luận ai cũng không được đến tìm. Trước lo lắng cho thân thể phu nhân, cũng là không muốn cho các nàng gặp người, nhưng hôm nay vương phi đã tới, nên bọn họ cũng cho là ...” Nói đến chỗ này, Từ Ngọc nhìn các thi nữ khác, thấy các nàng không có nhìn hướng này, mới lặng lẽ đưa Kinh Nhan mảnh lụa trắng cực nhỏ.

Ánh mắt Kinh Nhan vội đảo qua, sau đó liền đưa trả nàng. Trầm mặc một hồi, Kinh Nhan chợt đứng lên nói: “Chuẩn bị thư văn cho ta, ta viết phong thư, sau đó truyền Tàn phó thống lĩnh tới gặp ta!”

Từ Ngọc nhanh nhẹn đi xuống truyền lệnh, Kinh Nhan đi tới cửa sổ, mở nửa cánh cửa ra, nhìn bão tuyết ở phía ngoài, trong lòng cũng do dự. Dương phu nhân tìm nàng tốt cùng có dụng ý gì? Nàng gặp hay không gặp đây? Lại nói địa vị của các nàng là ngang nhau, đều là trác phi của Nguyên Tĩnh Vũ, nàng là ý vào sủng ái của Nguyên Tĩnh Vũ mới thấy đặc biệt, lại nói ... Aiii! Cho dù biết hay không biết, cũng không thể thay đổi được gì, chẳng lẽ phải vì nàng ta đáng thương mà nhượng bộ sao? Đó là không thể nào. Dương Như Nguyệt tốt nhất không nên ôm ảo tưởng như vậy ...

Chuyện khác nàng có thể lui bước, chỉ riêng chuyện của Nguyên Tĩnh Vũ, nàng một bước cũng không nhường !

Trượng phu của nàng, tuyệt đối không để cho nữ nhân khác !

Tính toán thời gian, Lâm sư huynh lẽ ra nên đến rồi mới phải, nhưng nhiều ngày vậy không có một chút tin tức, nàng cũng có chút lo lắng. Có một số việc không thể làm quá, nếu không sẽ chuốc lấy thất bại.

Nàng viết mấy chữ trên dải lụa trắng, sau đó đóng thành lập hoàn, rồi dùng ấn ký Lăng Tiêu trên mặt nhẫn đóng xuống. Đợi một lát khi Nguyên Tĩnh Vũ đến, trước mặt hần sai Tàn Cảnh gửi đến phân bộ Lăng Tiêu các, tránh cho hần suy đoán lung tung.

Đang lúc này, Từ Ngọc lại chạy vào, mang theo vài phần lưỡng cố nói cho nàng, Dương phu nhân không chịu trở về, lại còn ... quý gối bên ngoài viện ...

Sắc mặt nàng run lên, thế nào? Muốn ép nàng sao? Dù trong lòng cảm thấy Quận chúa kia có chút đáng thương, nhưng Dịch Kinh Nhan nàng trước giờ thích mềm không thích cứng, bình sinh ghét nhất là bị uy hiếp!

<http://cungquanghang.com/>

Được, muốn thì nàng làm cho Quận chúa kia chết tâm đi! Tránh dây dưa về sau...

“Cho Dương phu nhân vào, sau đó đi gọi Vương gia.” Nàng nhàn nhạt phân phó, sau đó đi đến giường ấm nằm xuống.

Không lâu sau, Từ Ngọc dẫn một nữ tử gầy gò choàng áo khoác không cáo đỏ.

Dịch Kinh Nhan nhìn nàng một cái, không ngoài dự đoán thấy thân hình tiêu tụy của Dương Như Nguyệt, nhưng có chút không ngờ thấy trong mắt nàng ánh lên ý quyết cường.

Hai người lẳng lặng nhìn nhau không nói chuyện.

Trên thực tế, một người trọng thương, một người sinh non, thân hình đều có chút tiêu tụy, chỉ có điều một người vì trong tâm nắm chắc mà tinh táo cao ngạo, một người vì thương tâm mà kích phát ra thần thái quyết cường bất khuất. Đồng dạng tuyệt sắc thiên hương, nhưng bất đồng khí chất, bất đồng tâm tính, bất đồng số mệnh. Nghiên túc mà xét, nếu chỉ nhìn dung mạo khí chất, hai người đúng là cân sức ngang tài, không ai kém ai.

Dương Như Nguyệt có chút chấn kinh khi nhìn thấy nhan sắc của Kinh Nhan. Vốn nàng cho rằng đời này, người có dung mạo hơn mình chỉ lác đác không nhiều, không ngờ vừa vào Dự Dương vương phủ liền gặp trắc phi chuyên sủng Thôi Ngọc Thụy, nếu chỉ so sánh ngũ quan thì cũng đã hơn một hai phần. Rồi sau đó, nàng gặp được vị Liễu phu nhân vào phủ đã lâu, dung mạo cũng không kém nàng bao nhiêu. Nhưng nàng kịp nghĩ đến lời tán dương của Nguyên Tĩnh Vũ giành cho mình, nói khí chất còn hơn dung mạo, nên trong lòng cũng tự tin mấy phần.

Ngày Dịch Kinh Nhan hồi phủ có mang theo khăn che mặt, không thấy rõ dung mạo, nhưng nhìn thân hình nghĩ rằng dung mạo cũng không tệ. Sau khi bị Nguyên Tĩnh Vũ ra tay với nàng trong lúc tâm trí thất thường, dù bị đá kích lớn nhưng trước sau không đổi mặt với thực tế, cho là hấn khi đó chỉ bị tức điên thôi. Sau đó nửa nàng vẫn ở trong Tiểu Nguyệt lâu, không ai nói cho nàng biết Dịch phu nhân được sủng ái ra sao. Nhưng hôm nay nhìn thấy Dịch Kinh Nhan, tự tin của nàng lần nữa bị đá kích. Khí chất nữ nhân này trầm tĩnh cao ngạo, tựa như tuyết trắng trên núi cao, tự tại tinh táo, cao cao tại thượng, không thể với tới, lại giống như đại hải mênh mông, bình tĩnh vô ba, không ai nhìn thấu được sóng ngầm nơi đó, cũng không đoán được khi nào sẽ có phong ba... Đây là một nữ tử vừa tĩnh lại vừa động, không biết thắng mình được bao nhiêu, nhưng tuyệt đối không thua kém!

Dịch Kinh Nhan đã gặp qua Dương Như Nguyệt, sớm biết đó là một nữ tử tuyệt sắc, không chỉ dung mạo, khí chất cũng là xuất chúng, cho nên lúc đó nàng mới hiểu lầm cho là Nguyên Tĩnh Vũ bị nhan sắc của nàng ta mê hoặc. Hôm nay Dương Như Nguyệt mặc dù tiêu tụy nhưng vẻ mỹ mạo của nàng vẫn đậm đậm như cũ, đáng yêu động lòng người.

Dịch Kinh Nhan cười nhàn nhạt, nhẹ giọng hỏi: “Không biết Quận chúa đến đây có việc gì? Muốn nhìn thấy ta? Hay là muốn gặp Vương gia?”

“Cả hai.” Dương Như Nguyệt hừ lạnh một tiếng, thanh âm quyết cường, đem câu nói ngày đó trả lại cho nàng.

Không hổ danh là Quận chúa Yên vương sủng ái nhất, đến tình cảnh ngày hôm nay mà vẫn duy trì phần cao ngạo tôn quý này.

Dịch Kinh Nhan cười nhạt một tiếng: “Muốn gặp cũng tốt! Quận chúa mời ngồi! Vương gia sẽ nhanh tới đây!” Nàng nâng tay hướng về cái ghế cách đây không xa, vẫn lười biếng nằm ở giường ấm, không tính toán đứng dậy.

Dương Như Nguyệt tinh táo nhìn Dịch Kinh Nhan, thông dong cao quý mà ngồi xuống ghế, mắt nhìn thẳng. Theo từng bước của nàng, đều toát ra phong thái được nuôi dạy kỷ lưỡng.

“Tiểu Hà, dâng trà!” Dịch Kinh Nhan nhẹ nhàng nhìn thị nữ một cái. Nha đầu này bình thường lạnh lợi, sao hôm nay lễ tiết tối thiểu đều quăng đi hết?

Kinh Nhan sao biết được lòng của tiểu nữ này. Tiểu Hà ghét ác như cừu, chỉ biết Vương phi cùng vị Dương phu nhân này đều là người chủ tử nhà mình không thích, mà chủ tử hôm nay vì vương gia cũng nhượng ba phần, cho nên mới cố ý chậm trễ.

Dương Như Nguyệt nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Kinh Nhan, cuối cùng thiếu kiên nhẫn nói: “Nam nhân nào không phải tam thê tứ thiếp? Huống chi vương gia và vương một phiên, xem như hôm nay người cung chiều người, mọi chuyện đều theo người, nhưng đợi đến lúc Vương gia có người mới, xoay người đi, người đắc tội với tất cả nữ nhân trong vương phủ, người cho rằng còn có thể sống sao?”

Kinh Nhan cười nhạt, chậm rãi liếc nàng một cái, vẫn đậm thanh phong nói: “Nếu hấn đã có ta mà còn trêu hoa ghẹo nguyệt, thì ta đã giết hấn rồi.”

“Người...” Dương Như Nguyệt kinh ngạc nhìn Kinh Nhan nửa ngày không nói ra lời. Nàng không tin Dịch Kinh Nhan có thể lớn mật đến mức nói ra lời như vậy. Lời như vậy có thể tùy tiện nói ra sao?

Dương Như Nguyệt rút cuộc thừa nhận mình không có phần can đảm này, vì vậy không dám cùng nàng nói tiếp.

Rất nhanh, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân vội vàng nặng nề, Nguyên Tĩnh Vũ không đợi thị nữ hành lễ thông báo, vô cùng lo lắng vén rèm chạy vào.

Nhìn hai nữ nhân đang an tĩnh trong phòng, tâm tình hấn lại càng thấy thấp thỏm. Hấn vốn lo hai nữ nhân này cá tính đều mạnh, gặp nhau không động thủ nhất định cũng động khẩu, không nói lời nào như vậy ngược lại càng lộ thêm vẻ quý dị.

“Vương gia!” Dương Như Nguyệt nhìn thấy Nguyên Tĩnh Vũ lập tức đứng dậy bước đến trước mặt hấn, hai mắt rung rung nhìn hấn, bụng đầy uất ức đậm đậm đáng yêu.

Nguyên Tĩnh Vũ không để ý đến nàng, lạnh lùng liếc một cái rồi nhanh chóng chạy tới bên cạnh Kinh Nhan. Kinh Nhan cầm quyển sách trong tay, cũng không thèm nhìn hắn.

Chương thứ hai mươi ba : Hoa mai phiêu biết rõ nơi nào (hạ)

“Kinh Nhan...” hắn ngồi xổm xuống nhìn thẳng nàng, giọng có chút lo lắng, không biết chịu thừa thừa cho hắn? Nàng sẽ tức giận đến không để ý hắn? Thật vất vả để mấy ngày nay mới ngọt ngào lại được, ai biết lại có người đến quấy rối? Không biết mấy thị vệ bên ngoài kia làm cái gì, đã bảo là nữ quyền vương phủ ngoại trừ vương phi không ai được vào rồi mà! Sao lại đưa cái nữ nhân này vào?

Kinh Nhan nhìn thẳng hắn, nhàn nhạt cười: “Là ta để cho nàng vào.” Nhìn bộ hắn không hiểu, nàng lại nói: “Chuyện ngoại làm, tự mình giải quyết mới phải. Có cần ta tránh đi?”

Nàng vẫn nhàn nhạt cười làm tâm hắn thêm nhấp nhồm.

“Kinh Nhan, nàng ngàn vạn đừng tức giận...” Hắn cẩn thận nói.

“Ta không có tức giận a! Là ta cho vào, cũng không phải ngoại.” Nàng nghiêm túc nói, thần sắc ôn hòa.

“Thật?” Hắn nhíu mày, sau đó đưa tay ra, “Bảo bối, vậy để cho ta!”

Dịch Kinh Nhan đứng quyển sách đẩy đẩy tay hắn, cười mắng: “Cút sang bên kia đi!”

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn thần sắc nàng nhẹ nhõm, lại không giống như tức giận, mới dám buông lỏng tâm xuống. Lại thấy hắn đứng lên, rồi nhanh chóng đi đến bên cạnh giường nàng ngồi xổm xuống, vẫn ôm nàng như cũ.

“Ngoại làm cái gì!” Nàng trừng hắn, vẫn để cho hắn mạnh mẽ ôm.

“Là nàng kêu ta cút sang bên này ! » Hắn mặt không đổi đáp, để nàng nhìn không được phải bật cười.

Nguyên Tĩnh Vũ đem nàng ôm chặt vào ngực, cũng vui vẻ cười lên.

“Kinh Nhan, ta thật cao hứng?” Hắn nói.

“Có gì đáng cao hứng?” Nàng nhàn nhạt cười hỏi.

“Ta sợ nàng tức giận.” Hắn nghiêm túc nhìn ánh mắt nàng.

“Ngoại mong ta hẹp hòi một chút sao?” Nàng tựa vào ngực hắn, sóng mắt lưu chuyển, lại mang theo vài phần trêu chọc, trong giây lát đó lộ ra phong tình vô hạn.

“Nàng đáng ra phải hẹp hòi một chút, về sau Bồn vương ra cửa chỉ có thể che hết mắt mà đi.” Hắn cười nói.

Kinh Nhan cũng không nhịn được mà khúc khích cười trong ngực hắn.

Nguyên Tĩnh Vũ ôm nàng thật chặt, lòng tràn đầy sung sướng. Một khắc kia, dưới trời đất này giường như chỉ có hai người bọn họ...

Dương Như Nguyệt kiên cường mấy cũng không chịu được cảnh nhục nhã như vậy. Trong mắt bọn họ, nàng là cái gì đây? Đừng nói gì đã từng tình cảm ân ái, nàng hoài nghi những điều đã từng là sự thật kia. Nàng biết rõ, trong mắt Vương gia không chứa nổi nữ nhân khác. Nàng rốt cục hiểu vương phi hiền lành đức độ cùng các nàng cũng là một dạng trắng tay. Nàng từ từ đi tới trước mặt họ.

Nguyên Tĩnh Vũ đang ôn hòa nhìn Khanh Nhan, quay đầu nhìn nàng.

Cặp mắt Dương Như Nguyệt rung rung mà thẳng tắp nhìn Nguyên Tĩnh Vũ, không để cho nước trong hốc mắt trào ra. Chỉ thấy nàng chậm rãi mở miệng: “Những lời ngày trước Vương gia nói với ta đều là giả sao?”

“Nàng cho thế nào?” Nguyên Tĩnh Vũ hỏi ngược lại, “Đây không phải đã được nàng cùng phụ vương nàng sắp đặt sẵn rồi sao? Cũng không cần phải giả bộ một dạng uất ức, đây chỉ là ác quả của tự làm tự chịu thôi. Bồn vương còn lưu nàng ở đây, cho một đám người hầu hạ, đã là hạ thủ lưu tình lắm rồi, nàng còn muốn thế nào nữa?”

Nhìn Dương Như Nguyệt cắn chặt môi, lắc lắc không tin tưởng, một bộ thương tâm muốn chết, hắn cười nhạo nói: “Thế nào? Chẳng lẽ nàng thật cho là mình mỹ mạo vô song, nam nhân trên đời đều cúi đầu nghe lời nàng?”

“Nhưng là...” Dương Như Nguyệt nhìn Dịch Kinh Nhan mỉm cười, đến lúc này mới hiểu được mục đích của nàng ta. “Nhưng là ta thật lòng yêu Vương gia!” Nàng hét lớn, ta không có thông đồng với phụ vương chuyện gì cả, càng không có âm mưu gì, ta chỉ muốn ở bên cạnh Vương gia, trợ giúp ngài...”

“Trợ giúp ta việc gì đây? Giúp ta giết chết phụ vương nàng? Hay là trợ giúp phụ vương ngoại diệt Dụ Dương?” Nguyên Tĩnh Vũ châm chọc cười, sắc mặt Dương Như Nguyệt lập tức trắng bệch.

“Là nàng quá ngây thơ rồi.” Hấn cười, từ từ làm cho nàng hiểu, “Lấy quan hệ của bốn vương cùng phụ vương nàng, ta sao có thể cùng nữ nhi của đối thủ? Trong lòng phụ vương nàng cũng rất rõ ràng, cho nên đoạn đường chúng ta rời Lương Châu, hấn vẫn cùng nàng diễn một vở ân đoạn nghĩa tuyệt, hy vọng ta sau này đối xử tốt với nàng.”

Dương Như Nguyệt lắc lắc đầu, biết rõ tất cả đều là sự thật, nhưng lại cự tuyệt tin tưởng.

<http://cungquanghang.com/>

“Bốn vương cho nàng chỗ ăn chỗ ở đều tốt, xem như không phụ một chữ lòng lúc trước!” Nguyên Tĩnh Vũ vẫn cười, nhưng mặt trở nên lạnh băng, thậm chí còn thêm mấy phần sát khí. Hấn nghĩ nếu không phải nhờ Dương tình Vân ban tặng, hấn đã không nhận một chữ lòng kia, ngày gặp lại Kinh Nhan hấn cũng không tệ xui, cũng không để sau đó Kinh Nhan bị thương. Mỗi khi nghĩ đến chuyện hấn suýt mất đi Kinh Nhan, hấn liền cảm thấy sợ, hận không thể làm tất cả mọi người nghiền thành tro. Mặc dù phần lớn lỗi là do hấn, nhưng hấn chịu trừng phạt cũng đủ rồi, sao còn có thể trừng phạt hơn nữa? Tức giận tất nhiên cũng nên xả cho người khác đi!

Nghe vậy, thân hình Dương Như Nguyệt thiếu chút nữa ngã nhào, nước mắt cũng không nhịn được rơi xuống.

Kinh Nhan nhìn nàng, trong lòng tuy có chút không đành, lại không nói gì.

“Nếu như ... nếu như ta không phải nữ nhi của Yên vương, Vương gia có cho ta một cơ hội không?” Dương Như Nguyệt chột quỷ xuống, van xin Nguyên Tĩnh Vũ, “Vương gia, một ngày chồng vợ trăm năm hữu nghĩa, Như Nguyệt vẫn là luôn thật lòng với Vương gia!”

Nguyên Tĩnh Vũ nghe xong lời này liền lập tức hối hận ngày đó mình mềm lòng, nên sớm giết nàng mới phải! Nữ nhân đáng chết này, không nói thì có ai bảo người cầm đầu ...

“Đúng nha, một ngày chồng vợ ...” Kinh Nhan ôn hòa lặp lại lời này, trong lòng chột gay gắt, không nhìn bọn họ một cái, nhắm mắt quay vào tường, cũng không cho hấn ôm nữa.

“Nguyên Tĩnh Vũ hận, nhìn chằm chằm Dương Như Nguyệt, lại đi qua dụ dỗ Kinh Nhan: “Kinh Nhan, Kinh Nhan ...” Gọi hai tiếng, nàng không để ý hấn. “Kinh Nhan, trước đây đều là lỗi của ta, ta đảm bảo về sau sẽ không bao giờ có nữa ... Nàng đừng tức giận, thân thể nàng vẫn chưa khỏe ...” Hấn nhẹ nhàng vỗ về mái tóc nàng, dịu dàng nói, rồi hăm chứa bắt đắc dĩ lần thứ dài.

“Ta không sao.” Kinh Nhan nhắm mắt lại nói, “Nếu ta đã nguyện ý tha thứ cho ngươi, sau này cũng không vì chuyện lúc trước mà giận dữ ... Dù là ta không tốt, lòng ta lại nhỏ, thích ăn dấm, chuyện không liên quan ngươi ...” Nàng nhẹ giọng nói, giọng uất ức, lai đem vài phần ý vị an ủi hấn.

Cqh.com

Nguyên Tĩnh Vũ cảm động đến không nói nên lời, chỉ có thể ôm chặt lấy nàng, luôn miệng nói: “Kinh Nhan, Kinh Nhan ... nàng thật tốt”

Kinh Nhan nhẹ nhàng nâng mặt, nhìn Dương Như Nguyệt một cái, s khỏe miệng nhàn nhạt cười. Lấy lui làm tiến, quả nhiên hiệu quả hơn! Lãng Tiêu các lấy nữ tử làm tôn vi, lại có thể nắm được lòng nam nhân cả đời, thì không chỉ dựa vào xinh đẹp. Trước kia nàng không cho mình phải dùng những tiểu xảo này để lấy được lòng nam nhân, nhưng lại hiểu được nam nhân này không phải là bình thường, hấn cũng không dễ dàng cho đi chân tâm, trừ tình cảm, suy tính của hấn là quá nhiều. Nếu hấn không chịu buông nàng ra, thì nàng chỉ có thể hoàn toàn nắm lấy lòng của hấn, cho dù đau, thì phải hai người cùng đau mới được!

Dương Như Nguyệt nhìn ra tiểu ý trong miệng Kinh Nhan, dưới tình thế cấp bách không chút nghĩ ngợi hô lên: “Vương gia, người đừng bị nữ nhân này lừa gạt!” Nhưng vừa xuất khẩu, nàng cũng biết mình hàm hồ rồi. Tình huống ngày hôm nay, vương gia sao có thể nghe nàng.

Quả nhiên, Nguyên Tĩnh Vũ vừa nghe, giận tím mặt nói: “Người đâu!”

Hai thị vệ lập tức tiến vào.

Nguyên Tĩnh Vũ chỉ vào Dương Như Nguyệt nói: “Đưa nữ nhân này đi ra ngoài! Không được Bốn vương cho phép, nàng không được bước vào nửa bước! Trừ vương phi, không cho phép người nào thăm hỏi!” Người Dương Như Nguyệt lần trước mang tới đều bị Dịch Duẩn Tiếp xử lý, cũng không sợ truyền tin tức ra ngoài. Trên thực tế, hấn cũng không sợ bị Yên vương biết. Mặc dù Kinh Nhan có thể xem là nhược điểm của hấn, nhưng chỉ cần nàng khôi phục võ công, ai có bản lĩnh làm tổn thương nàng?

Dương Như Nguyệt biết đời này nàng xong rồi, cuối cùng lưu luyến nhìn Nguyên Tĩnh Vũ một cái, không khóc nháo, theo thị vệ dẫn ra ngoài.

Kinh Nhan lôi kéo tay áo Nguyên Tĩnh Vũ, nhẹ giọng nói: “Đừng giận, nàng ta cũng là một nữ nhân đáng thương ... Nàng cũng là vì yêu người ...”

“Ta chỉ muốn nàng, Kinh Nhan ...” Nguyên Tĩnh Vũ khẽ thở dài, ôm nàng thật chặt, trong lòng hạnh phúc vô hạn. Kinh Nhan của hấn thế nào lại thiện lương khéo hiểu lòng người a!

Bạn đang đọc truyện *Duyệt Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 24: Tử Không Ta Tư, há Không Người Khác

Sau khi Dương Như Nguyệt rời đi, Nguyên Tĩnh Vũ ôm Kinh Nhan ở trên giường, một tay ôm hông, một tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng, trong miêng không ngừng gọi tên nàng “Kinh Nhan, Kinh Nhan...”, chỉ cảm thấy lòng vô cùng ngọt ngào.

Chợt nghe tiếng bước chân một thị nữ đến trước cửa hành lang dừng lại nói: “Hồi phu nhân, Tàn phó thống lĩnh đến.”

Nguyên Tĩnh Vũ buông lỏng cánh tay mình ra, cúi đầu nhìn Dịch Kinh Nha: “Nàng tìm hấn?”

“Ừ.” Kinh Nhan gật đầu một cái, “Ta đã lâu không có tin của sư phụ, người sư phụ phái đến cũng không có, không biết có vấn đề gì...”

“Tin viết xong rồi sao?” Hấn hỏi, sau đó lại ngẩng đầu cất giọng nói. “Vào đi!”

Thị nữ vén rèm lên, Tàn Cảnh cúi đầu bước vào thính an, chậm rãi ngẩng đầu lên. Lại thấy Vương gia dựa vào giường ôm phu nhân, trên mặt phu nhân vẫn còn đỏ ửng, thật sự mập mờ, khiến cho Tàn Cảnh chưa thành niên lập tức đỏ mặt.

Kinh Nhan trợn mắt nhìn Nguyên Tĩnh Vũ, biết thuộc hạ đi vào không không chịu kiêng dè, để người ta sợ hãi!

Nguyên Tĩnh Vũ khẽ cười nói: “Không sao, hấn sẽ phải quen thôi!” Kinh Nhan nhìn không được nheo hấn một cái, sau đó vội vàng đứng dậy. Nguyên Tĩnh Vũ buông nàng ra, đi theo phía sau nàng.

“Ta có phong mật thư, người tự mình đi giúp ta một chuyến, giúp ta đưa đến tiệm thuốc Phục Xuân ở phía Nam thành Dự Dương, giao cho chương quỹ là Trình Vũ Kiếm tiên sinh.” Nói xong, nàng lấy ra lạp hoàn đã chuẩn bị sẵn đưa cho Nguyên Tĩnh Vũ.

Nguyên Tĩnh Vũ khẽ cười đưa cho thị nữ, đem lạp hoàn chuyển cho Tàn Cảnh.

Tàn Cảnh nhận lấy lạp hoàn, cất cẩn thận, lại vội vàng cúi đầu nói: “Khởi bẩm Vương gia, phu nhân, ở đại môn Vương phủ có hai người xin cầu kiến, nói là huynh đệ của phu nhân...”

“Bọn họ đến? Thế nào lại không mời vào?” Kinh Nhan kích động chạy ra bên ngoài. Hai người? Chẳng lẽ Kinh Trần cũng tới?

Nguyên Tĩnh Vũ vội kéo nàng lại, giọng không vui: “Sư môn các người không phải vì tôn nữ tử sao? Sao người đến tìm nàng đều là nam?” Nhìn sắc mặt của nàng ngập tràn mong đợi, hấn nghiêm người lại nói: “Thân thể nàng còn chưa khỏe, không được phép ra ngoài! Ta kêu Tàn Cảnh dẫn người đến là được!”

“Không cần!” Nàng chợt không giải thích mà cười, sau đó đứng thẳng người cao giọng nói: “Kinh Vân, Kinh Trần!”

Chỉ nghe ngoài hành lang có giọng hai người cùng hô lên: “Có thuộc hạ!”

Tàn Cảnh bị kinh sợ! Vội vàng vén rèm cửa chạy đi, hai người vừa mới nãy còn dây dưa với mình ngoài đại môn vương phủ giờ đã quỳ gối ngoài hành lang. Đầu hấn không khỏi đỏ mặt hơi lạnh, trước đây hấn còn vỗ ngực đảm bảo với Vương gia rằng vương phủ được bảo vệ nghiêm ngặt đến nỗi ngay cả con ruồi cũng không thể vào, nhưng hôm nay ban ngày như thế, lại có thể khiến hai người mặc áo trắng ngang nhiên đi vào, nếu phu nhân không nói, hấn thân là phó thống lĩnh cũng không phát hiện được...

Kinh Nhan kéo tay Nguyên Tĩnh Vũ nói: “Chúng ta cùng ra ngoài xem một chút đi! Bọn họ hôm nay không còn là sư huynh đệ của ta nữa rồi, chỉ là hộ vệ của ta. Ta giữ một người giúp ta làm việc, còn một người làm hộ vệ cho người.”

Nguyên Tĩnh Vũ vì nàng nắm tay mà tâm tình vui vẻ, nhưng nghĩ tới có một nam nhân cùng làm việc với nàng, lòng hấn cũng không thoải mái. Chủ là nàng nói để một người hộ vệ cho hấn là ý gì? Giám sát hấn? Hay thật là bảo vệ hấn?

Hai người nắm tay nhau đi tới cửa, chỉ thấy hai bóng trắng quỳ ở ngoài hành lang, nhìn dáng dấp cũng rất trẻ tuổi.

Tàn Cảnh kinh ngạc nhìn hai người ngay trước mắt mình đi vào vương phủ, thế nào cũng không tin hai người theo chân mình tìm được chỗ này.

Dịch Kinh Nhan đứng trước bọn hấn nhìn chốc lát, trầm giọng nói: “Đứng lên đi!”

“Ta chủ nhân!” Lâm Kinh Vân cùng Phượng Kinh Trần đồng thời đứng thẳng dậy, động tác nhất quán như một.

Đợi đến lúc rõ ràng nhìn thấy dung mạo hai người, Nguyên Tĩnh Vũ mới hiểu những lời Kinh Nhan nói đêm hôm đó khiếm tốn cỡ nào. Hai người trước mắt nếu chỉ nhìn đến dung mạo khí chất, chỉ sợ thiên hạ tuyệt đối không có người thứ ba. Lâm Kinh Vân tao nhã lịch thiệp so với hấn có hơn mấy phần dịu dàng thanh nhã, Phượng Kinh Trần tuấn nỷ thậm chí so với Kinh Nhan cũng không kém chút nào.

Khó trách Kinh Nhan nói dung mạo hấn chưa là gì, từ nhỏ nàng đã cùng các sư huynh đệ như vậy lớn lên, cuối cùng lại coi trọng hấn, thật không biết hấn

tu được phúc khí mấy đời.

Thế nhưng hai người làm sao lại chịu làm hộ vệ cho Kinh Nhan đây? Là ai chọn? Không phải nói võ công của nữ tử Lăng Tiêu các hơn hẳn nam nhân sao? Thế nào lại không đưa vài nữ tử đến? Trong lòng Nguyên Tĩnh Vũ cực kỳ khó chịu, nắm tay Kinh Nhan thật chặt.

Kinh Nhan nhìn Nguyên Tĩnh Vũ một cái, lại thấy sắc mặt hắn trầm tĩnh, chỉ là nhìn chăm chăm Lâm Kinh Vân cùng Phụng Kinh Trần, ánh mắt có chút lãnh. Nàng âm thầm buồn cười, chợt xoay người về phía hắn dịu dàng cười một tiếng, khi hắn chớp lát mơ hồ thì lại quay đầu, nghiêm túc nhìn hai vị sư huynh đệ nói: “Còn không bái kiến Quận chúa (Phu quân của Các chủ)!”

“Vâng!” Hai người đồng nhịp hô lên, hướng nàng gập đầu hành lễ, sau đó quỳ một gối trước mặt Nguyên Tĩnh Vũ nói: “Lâm Kinh Vân (Phụng Kinh Trần) tham kiến Quận chúa!”

Nguyên Tĩnh Vũ sững sốt một chút. Nghe nói Kinh Nhan làm Các chủ Lăng Tiêu các, nếu bọn họ là hộ vệ của nàng, thế nào lại tham bái hắn đây? Mặc dù đột ngột, sắc mặt không đổi sắc trầm giọng “Àn” một tiếng, sau đó lạnh nhạt nói: “Đứng lên đi!”

“Tạ Quận chúa!” Hai người đứng dậy, cung kính đứng ở hai bên, mắt nhìn thẳng, lại không dám nhìn lên Dịch Kinh Nhan.

<http://cungquanghang.com/>

Lòng Nguyên Tĩnh Vũ tràn đầy nghi ngờ, nhưng lúc này không tiện hỏi, hắn nhẹ nhàng ôm hông Kinh Nhan nói: “Người tới, nàng cũng yên tâm rồi. Thân thể nàng chưa tốt, mau đi vào! Đừng để cảm lạnh.”

“Chủ nhân thân thể khó chịu?”

“Thương thể chủ nhân vẫn chưa khỏe?”

Lâm Kinh Vân cùng Phụng Kinh Trần đồng thời đưa mắt nhìn Dịch Kinh Nhan, thân hình thoát một cái đã đến bên nàng.

Nguyên Tĩnh Vũ bị sợ hết hồn, đem Kinh Nhan vội vàng lui về sau mấy bước. “Các người làm cái gì?” Mặc dù võ công không bằng bọn họ, nhưng khí thế không gian mà uy khiến hai người lập tức dừng bước lại.

“Xin chủ nhân để chúng ta kiểm tra thương thế!” Phụng Kinh Trần nói. Trong ánh mắt hắn tràn đầy đau đớn, trên mặt tất cả là ẩn nhẫn.

Nguyên Tĩnh Vũ vội đem Kinh Nhan ôm thật chặt, bộ mặt phòng bị cực tuyệt nói: “Kinh Nhan bị thương ở ngực, sao có thể cho các người xem xét!”

Nhìn bộ dáng khấn trương của Nguyên Tĩnh Vũ, Kinh Nhan không nhịn được tựa người vào trước ngực hắn, không nhịn được nhỏ giọng cười.

Nhìn Kinh Nhan cười, sắc mặt Lâm Kinh Vân với Phụng Kinh Trần mới hòa hoãn xuống, vội vàng lui về sau mấy bước, cúi đầu cung kính nói: “Xin Quận chúa thứ tội! Chúng ta chỉ là quan tâm đến thân thể chủ nhân!”

Nguyên Tĩnh Vũ nhướng mày nhìn họ, không hiểu hai người kia rốt cuộc là thân phận gì? Chủ nhân? Quận chúa? Phu quân của chủ nhân? Vậy cũng coi như là chủ tử của bọn hắn rồi sao? Hắn vỗ nhẹ nhẹ lưng Kinh Nhan, nghi ngờ gọi một tiếng: “Kinh Nhan...”

Kinh Nhan ngẩng đầu lên, nhàn nhạt cười, hòa nhã nói: “Thân phận của bọn họ tối nạt ta nói cho người. Lúc này đã nói với người, hai người bọn họ một theo người, một theo ta, người chọn trước đi!”

Chương thứ hai mươi bốn : Từ không ta tư, há không người khác (hạ)

Kinh Nhan ngẩng đầu lên, nhàn nhạt cười, hòa nhã nói: “Buổi tối ta sẽ nói thân phận bọn họ cho người. Lần trước ta đã nói, hai người bọn họ một theo ta, một theo người, người chọn trước đi!”

Nghe vậy Nguyên Tĩnh Vũ nhìn Lâm Kinh Vân với Phụng Kinh Trần một chút, nếu có thể, hắn thật muốn chọn cả hai. Hai nam nhân xuất sắc thế này, phải để nữ nhân trong lòng bên cạnh cũng không thoải mái. Xem nhẹ việc Kinh Nhan còn chờ mình quyết định, hắn miễn cưỡng cười nói: “Vậy thì nàng sắp xếp đi!”

Kinh Nhan gập đầu một cái, nhìn Lâm Kinh Vân nói: “Kinh Vân làm việc trầm ổn, liền ở bên cạnh ta đi, vừa lúc bên cạnh ta thiếu trợ thủ đắc lực.” Rồi sau đó, nàng lại nhìn Phụng Kinh Trần nói: “Kinh Trần võ công tốt, ở lại bên cạnh người làm hộ vệ, bảo vệ an toàn cho người, có hắn, ta cũng yên tâm.”

Nguyên Tĩnh Vũ lần này không cảm thấy ngoài ý muốn, trước kia nghe nàng nói về Lâm Kinh Vân, biết bọn họ cùng nhau lớn lên, tình cảm tự nhiên cũng không bình thường, nàng lưu hắn ta bên cạnh cũng hợp tình hợp lý. Về phần Phụng Kinh Trần này, trước kia hắn chưa từng nghe qua, có lẽ cũng không quá quen thuộc với nàng. Nhưng hắn vẫn còn nghi hoặc: “Ta để Kinh Trần làm hộ vệ? Nghĩa là sau này chỗ nào cũng mang hắn đi?” Không phải rốt cuộc là muốn giám thị hắn nhiều chút sao?

Dịch Kinh Nhan cười như không cười nhìn hắn, thấy hắn có chút chột dạ. Rồi sau nàng cười, nói: “Tùy người đi! Ta chỉ muốn là cho người, nếu không muốn dùng, ta giữ lại hết cũng được. Vốn là bọn họ có nghĩa vụ giám sát người có hại ta hay không, nhưng trước mắt ta tin tưởng người, điều này có thể loại bỏ.”

“Phải không?” Nguyên Tĩnh Vũ nhủ mảy, nhìn Lâm Kinh Vân một chút nói, “Cũng không thể cho ta cả hai sao?”

Kinh Nhan nhủ mảy nhìn hấn. Hấn đều muốn cả hai? Hơi suy tư một chút nàng hiểu ý định hai người này, thì ra nam nhân này cũng sẽ ghen! Nàng mỉm cười nhìn hấn, không trả lời rõ ràng, ngược lại xoay người nhìn Lâm Kinh Vân cùng Phượng Kinh Trần nói: “Cho hai người ba ngày để quen với Vương phủ và thành Dự Dương, trước đêm 30 trở lại, cùng ta tham dự gia yến.” Rồi sau đó, nàng hướng Tần Cảnh nói: “Tần phó thống lĩnh, người dẫn bọn họ đến chỗ ở mới trong vương phủ một chuyến.”

Ba người lĩnh mệnh rồi đi, Kinh Nhan lôi kéo Nguyên Tĩnh Vũ vào nội thất.

Nguyên Tĩnh Vũ liếc nhìn hai thị nữ một cái, ý bảo bọn họ rồi đi xa một chút, sau đó mới vén rèm theo Kinh Nhan đi vào trong thất.

Mới vào cửa, Kinh Nhan buông tay Nguyên Tĩnh Vũ, hấn ngược lại vội cầm tay nàng, nhẹ nhàng dùng lực kéo nàng lại, liền ôm chặt nàng trong ngực.

Nàng tránh một chút, hấn không buông, nàng đành thuận theo để hấn ôm một chốc. Sau, hấn không nhịn được buông nàng ra, ngưng mắt nhìn nàng nói: “Kinh Nhan, ta hứa từ nay không chạm một đầu ngón tay nữ nhân nào, nàng cũng hứa với ta, từ nay về sau không để cho bất kỳ nam nhân nào chạm vào nàng?”

Mặt Kinh Nhan nhẹ run lên, nhắc chân đá hấn.

Nguyên Tĩnh Vũ chẳng những không có tránh, còn nhào lại vội ôm nàng, đồng thời vội vàng dụ dỗ nói: “Kinh Nhan, nàng đừng tức giận, ta chỉ là xem đáng đáp bọn họ như vậy... xuất chúng như vậy, rồi nhớ đến tình cảm các người thâm thiết... Ta không phải là không tin tưởng nàng, chỉ là đột nhiên ta không tự tin... Kinh Nhan, Kinh Nhan...”

Kinh Nhan an tĩnh lại, ôm chặt vòng hông của hấn.

Lập tức lòng Nguyên Tĩnh Vũ đều minh bạch, lại càng dùng sức ôm nàng, “Kinh Nhan, thương thể của nàng sao rồi?”

“Không sao rồi. Công lực của ta cũng hồi phục được ba tầng. Người đừng lo lắng...” Nàng dịu dàng tựa vào ngực hấn, có chút tham luyến cái ấm áp này.

“Kinh Nhan...” Hấn do dự, cuối cùng bên tai nàng thì giọng nói, “Kinh Nhan, tối nay cho ta được không?”

Thân thể Kinh Nhan cứng đờ, mơ hồ nổi dấu hiệu oán giận, Nguyên Tĩnh Vũ vội ôm chặt nàng, vội vàng giải thích: “Nàng đừng tức giận, đừng tức giận! Ta không phải không đợi kịp, ta đã nói là sẽ nguyện ý đợi nàng... Ta chính là nghĩ, nếu chúng ta cùng tính toán gần nhau cả đời, vậy chẳng phải lãng phí thời gian sao? Ta thật sự muốn nàng...”

Kinh Nhan an tĩnh lại, trong lòng hiểu là vì Kinh Trần cùng Kinh Vân làm hấn bất an. Vì vậy, nàng đem tất cả chuyện tình bọn họ nói cho hấn. Nói bọn họ cầu hôn nàng thế nào, nàng cự tuyệt bọn họ, sau đó bọn hấn thỉnh cầu làm ám vệ của nàng; nói cho hấn chức trách cùng địa vị thật bọn họ một chút!

Nguyên Tĩnh Vũ nghe nàng nói, dây cung căng trong lòng chậm rãi buông xuống. Thì ra bọn họ chỉ là tư nô của Kinh Nhan, mặc dù có nghĩa vụ giám sát hấn, nhưng cũng phải nghe lệnh nàng.

Cuối cùng, Kinh Nhan thở dài nói: “Ta vốn là không muốn ám vệ, nhưng quy củ sư môn là vậy, ta chỉ có thể cự tuyệt bọn họ cầu hôn, không thể cự tuyệt bọn họ thành ám vệ của ta. Trước đến nay, số phận ám vệ rất bi thảm, không có địa vị, không có tôn nghiêm, nhìn người mình yêu cùng nam nhân khác tương thân tương ái, chẳng những không thể ghen tị, còn phải nghe lời của Quận chúa (phu quân của Các chủ) ra lệnh... Ta không mong họ phải bi thảm như vậy cả đời. Vừa đúng lúc người cũng cần thủ vệ, nên ta hy vọng người cho bọn họ cơ hội này, làm thuộc hạ của người, vì người mà cống hiến, mà không phải không có địa vị như tư nô. Đúng rồi, không cho người khi dễ bọn họ!”

Nguyên Tĩnh Vũ suy nghĩ một chút nói: “Nàng đem hết bọn họ cho ta?”

“Ừ!” Nàng nhẹ nhàng gật đầu.

“Vậy nàng làm sao? Bên cạnh nàng cũng cần một hai người mới phải.” Nguyên Tĩnh Vũ nghĩ lại, ít nhất cũng phải có người liên lạc nghĩa quân Giang Nam chứ, cũng không thể mỗi lần nàng tự ra tay? Nhưng hấn thật không muốn tách khỏi nàng!

Nàng dịu dàng cười nói: “Ta sẽ nhờ sự phụ chọn mấy nữ đệ tử thông minh lanh lẹ đến là được, nhưng là người phải cẩn thận, chỉ cần người có hoa tâm, bọn Kinh Trần sẽ không nương tay với người.”

Nguyên Tĩnh Vũ lơ đãng cười: “Chuyện khác ta không đảm bảo, nhưng chuyện này nàng yên tâm, sắc đẹp không có sức hút lớn như vậy với ta!”

Kinh Nhan tỉ mỉ nhìn ánh mắt hấn, nàng nhẹ nhàng gật đầu. Những lời này nàng tin tưởng. Cho dù Thôi Ngọc Thụy hay Dương Như Ngọc, nhan sắc đều không kém nàng, nhưng hấn vẫn lựa chọn nàng. Dĩ nhiên, trong lòng nàng cũng hiểu sự lựa chọn của hấn có phần lớn nguyên nhân là nghĩa quân Giang Nam nằm trong tay nàng. Nàng cũng không cảm thấy có gì không đúng, hấn yêu nàng là yêu tất cả của nàng. Xuất thân của nàng, võ công của nàng, dung mạo của nàng, nàng có thể mang lợi ích đến cho hấn, những thứ này đều là một phần tạo nên hoàn chỉnh, thiếu những thứ này thì không phải là Dịch Kinh Nhan rồi. Cũng lý này, nếu như hấn không phải Dự Dương Vương, nàng cũng không thêm nhìn đến hấn.

Thật ra thì hiện tại nàng cũng không lo lắng hấn sẽ thay lòng, dù sao hấn cũng là vương một phiên, mặc dù cũng có lúc sẽ lừa gạt nàng, nhưng sẽ không tùy tiện thể thoát. Lúc hấn vứt bỏ tôn nghiêm mà quỳ trước giường nàng đề thể, ít nhất trong lòng hấn rõ ràng quyết định tuân thủ lời thề kia. Nàng lo lắng là sau

này, nếu như nàng không thể sinh hài tử cho hắn, nếu như nàng đem toàn bộ thể lực giao cho hắn, nếu lấy kết thân làm điều kiện chiếm lấy thành, dưới đại nghiệp thiên hạ, hắn sẽ lựa chọn thế nào đây? Hắn còn có thể tuân thủ lời thề của hắn?

Nhưng ngày đó còn xa, hiện tại lo lắng cũng không làm nên chuyện gì, lại tự tìm phiền não. Tổ huấn của Lăng Tiêu các là: nắm chặt hiện tại, không để tương lai có cơ hội hối hận! Nếu như nam nhân trái lời thề, trực tiếp giết là được!

Bạn đang đọc truyện *Dục Mẫn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 25: Chí Hướng Vĩ Đại Sẽ Có Lúc

Ba mươi tháng chạp, gia yến mừng giao thừa.

Theo lệ, cơ thiếp vương phủ hôm đó đều phải tham gia, Đồng thời cũng mời các đại thần cùng gia quyến tại Dục Dương thành. Bữa tiệc được cử hành uy nghi tại Uy Đức điện.

Bình thường Uy Đức điện không mở cửa, chỉ mở cửa khi có lễ tiếp nhận thần tử triều bái của phiên vương kế nhiệm, đại lễ nạp chánh phi, sắc lập thế tử cùng đại yến quần thần mới được cử hành.

Uy Đức điện là nơi phân biệt rõ ràng thân phận quần thần thuộc hạ, Vương gia, Vương phi, Thế tử cao cao tại thượng, còn trác phi, phi thiếp, nam hài nữ hài chỉ có thể ngồi dưới, thần tử văn võ chia đứng thành hai hàng.

Từ lúc kế vị đến nay, gia yến giao thừa hàng năm đều là Nguyên Tĩnh Vũ cùng Vương phi và nữ nhi bọn họ ngồi ghế chủ vị, còn trác phi cùng hài tử khác ngồi phía dưới. Nhưng năm nay bất đồng, Nguyên Tĩnh Vũ cho người đặt thêm một chỗ bên phải ghế chủ vị của hắn, không phải nói, dĩ nhiên là giành cho Dịch phu nhân.

Khi thần tử đến đã đông đủ, vương phi cũng đem trác phi cùng thị thiếp đến, mỗi người đều có vị trí riêng, Nguyên Tĩnh Vũ dắt tay Dịch Khinh Nhan tiến vào Uy Đức điện. Hắn rất tự nhiên đi đến ghế chủ vị ngồi, để Khinh Nhan ngồi bên phải hắn.

Vì hôm nay là gia yến, Khinh Nhan cố ý đổi một bộ xiêm y màu phấn, trên đầu cũng đeo hai trâm cài, nhìn từ xa trông vô cùng cao quý hoa mỹ. Trên mặt nàng vẫn mang theo mấy phần xa cách lãnh đạm, vô hình trung làm tăng thêm một loại khí chất nghiêm nghị cao ngạo.

Lần này mọi người đã sớm chuẩn bị tâm lý, không ai cảm thấy kinh ngạc. Dù sao chuyện tháng trước đã là đại nháo, cho dù Vương phi cùng Dục Dương vương áp chế thế nào, thì lời nói bóng nói gió cũng đã truyền ra ngoài.

Dịch Minh Thần mới về phủ hôm trước, cũng biết đại khái chuyện đã xảy ra, lại không nói lời nào. Hắn nhìn nữ nhi cao cao tại thượng, nhìn thấy Vương gia kính trọng nhất hoàn toàn chìm đắm vào sự dịu dàng đó, lại không thấy nửa phần vui sướng. Hắn nghe nói Vương gia vì Doanh Doanh thiếu chút nữa tự vẫn! Làm một Vương gia, đối với chuyện tình cảm nam nữ lại quá mức đề tâm không phải là chuyện tốt, hắn khiếp sợ, thậm chí tâm còn có chút lạnh. Mặc dù nữ tử mà Vương gia say mê chính là nữ nhi máu mủ của mình, nhưng toàn tâm toàn ý vẫn là ở chỗ đứa con trai vẫn bị Vương gia nhốt ở đại lao kia.

Hắn không hiểu Vương gia sẽ làm thế nào? Vương gia làm sao lại bị một nữ tử mê hoặc đến dạng này? Hắn không cách nào tiếp nhận chuyện mình chủ trong lòng hắn lại là một hôn quân mê sắc như vậy.

Hắn càng không tiếp nhận nữ nhân mê hoặc Vương gia lại là nữ nhi của hắn!

Hắn không biết nên làm thế nào, cũng không biết nên nói cái gì, có thể nói cái gì, thế nên dứt khoát ngậm miệng không nói.

Trên mặt Dịch Khinh Nhan tuy mang mấy phần cười yêu ớt, nhưng trong lòng vẫn có vị thê lương. Nàng hiểu, trải qua lần Nguyên Tĩnh Vũ náo loạn như vậy, hết đại thần Dục Dương đều xem nàng như hồ ly tinh mê hoặc Vương gia. Bọn họ sẽ không trách tội Nguyên Tĩnh Vũ, chủ công bọn họ còn có thể có lỗi gì đây? Chủ công bọn họ vẫn luôn là mình chủ, sai trái cũng là do hồ ly tinh mê hoặc.

Sau đó, nàng lại nhìn hết mặt các thế thiếp của Nguyên Tĩnh Vũ một lượt, vương phi ngồi bên trái Nguyên Tĩnh Vũ, nàng không thấy rõ, nhưng cũng muốn nhìn thấy bộ dạng hiện thực dịu dàng của nữ nhân kia. Mà thân sắc trác phi cùng thị thiếp vừa nhìn đã hiểu ngay được, cái nhìn về phía nàng chỉ toàn là ganh ghét. Nàng nhìn thấy Thôi Ngọc Thụy, nàng ta cũng đã mang thai hơn sáu tháng, thân thể thoát nhìn to lớn, mặc một bộ áo khoác màu đỏ sẫm, khí sắc rất tốt, chỉ là trên mặt tựa hồ không có chút khí sắc nào của người mang thai, mặt trang điểm một lớp phấn trắng.

Mặc dù nói không so đo những chuyện đã qua, nhưng thấy bụng Thôi Ngọc Thụy, trong lòng Khinh Nhan vẫn không nhịn được có chút chua. Hài tử trong bụng nữ nhân kia là cốt nhục của Nguyên Tĩnh Vũ, nếu tương lai hạ sinh một con trai, con trai lớn nhất định sẽ là thế tử. Vậy về sau nếu nàng sinh hạ nhi tử, sẽ như thế nào?

Thôi, cũng chẳng phải chuyện đã rồi, nàng cũng nên tin tưởng hấn, đoán tới đoán lui, rốt cuộc cũng có được gì?

Nguyên Tĩnh Vũ lúc không cùng vương phi cùng các đại thần đắm tiếu uống rượu, sẽ luôn chăm chú nhìn Khinh Nhan. Thấy ánh mắt của nàng ngừng ở trên người Thôi Ngọc Thụy, liền biết trong lòng nàng mất hứng. Hấn đổi tay cầm rượu, bàn tay phải lặng lẽ thả vào án kỷ của Khinh Nhan, cầm tay nàng.

Khinh Nhan nắm tay hấn, khẽ cười dịu dàng với hấn, lắc lắc đầu, nói cho hấn biết mình rất tốt, không có giận. Lúc này Nguyên Tĩnh Vũ mới yên lòng, nắm tay nàng thật chặt.

Khinh Nhan quay đầu nhìn phụ thân, thấy người một mực uống rượu giải sầu, biết người nhất định không thích nàng mê hoặc mình chủ. Rồi sau đó, nàng nhìn thấy Dịch Cẩm Hồng, hải tử trăm tình trưởng thành sớm đó. Mấy tháng không gặp, đứa trẻ này sao sắc mặt khó coi vậy? Chẳng lẽ ngã bệnh.

“Cẩm Hồng, tới đây cô cô xem một chút nào!” Nàng dịu dàng ngoắc ngoắc tay với Dịch Cẩm Hồng.

Mặc dù Dịch Cẩm Hồng tuổi còn nhỏ, nhưng lại trưởng thành sớm, hấn rõ ràng nơi đây đại đa số đều không thích cô cô, thậm chí cả tổ phụ của mình. Nhưng là hấn không hiểu, cô cô xinh đẹp dịu dàng như vậy, bọn họ có cái gì không thích đây?

Dịch Cẩm Hồng ung dung bước đến bậc thang, đến ghế chủ vị tham bái Vương gia. Nguyên Tĩnh Vũ ôn hòa nhìn hải tử đứng trước mặt hấn, gật đầu một cái, ý bảo không cần đa lễ.

Cẩm Hồng hít một hơi thật sâu, đè nén kích động trong lòng đi đến trước người Khinh Nhan, bị nàng nhẹ nhàng kéo vào lòng.

Dịch Khinh Nhan nắm cổ tay nàng mới biết hải tử này thật sự ngã bệnh. Nàng dịu dàng cười cười, nói: “Còn nguyện ý theo cô cô không? Không cần đợi đến đầu mùa xuân, tới nay lưu lại, ngày mai cho người đem đồ dời qua được không?”

Đôi mắt sáng lóng lánh thẳng tắp nhìn Khinh Nhan, nhưng không lập tức trả lời.

Khinh Nhan khẽ thở dài, nhỏ giọng nói: “Bệnh của con không thể để lâu...”

Dịch Cẩm Hồng cố nén không rơi lệ, từ khi hiểu chuyện, từ mẫu thân chưa từng có người tốt với hấn như vậy. Hấn có thể cảm nhận được cô cô là thật tâm yêu thương hấn. Nhớ tới bệnh của mẫu thân, hấn nhẹ gật đầu. Chỉ cần hấn ở bên cạnh cô cô, sau đó van cầu người, người nhất định nghĩ ra biện pháp chữa trị cho mẫu thân. Phụ thân đã bị Vương gia giam lại, gia gia không quản chuyện trong nhà, tổ mẫu cùng mẹ cả không quản sống chết của mẫu thân, cô cô là hy vọng duy nhất của hấn.

Khinh Nhan không thích những bữa tiệc như vậy, dù thế vẫn cố đè nén, trừ Cẩm Hồng với Nguyên Tĩnh Vũ, không người nào thật lòng kính trọng nàng. Nàng quay đầu đưa một ánh nhìn đến Nguyên Tĩnh Vũ, ý bảo hấn nhanh chóng vào chánh sự, nàng muốn trở về.

Nguyên Tĩnh Vũ khẽ gật đầu, nghiêm mặt nói: “Hôm nay còn có một chuyện hỷ muốn công bố...”

Tất cả mọi người an tĩnh lại, thấy Vương gia đứng dậy, cũng rời rít đứng dậy, yên lặng chờ vương gia báo hỷ.

Mấy ngày nay, từ vương phủ không ngừng truyền ra mấy lời đồn đại, các đại thần mơ hồ suy đoán có liên quan đến Dịch phu nhân, nếu cùng ngồi ngang hàng với Vương phi, chẳng lẽ những lời đồn kia đều là thật sao? Vương gia thật muốn đem Dịch phu nhân làm Bình phi sao?

Chương thứ hai mươi lăm : Chỉ hướng vĩ đại sẽ có lúc (hạ)

“Những ngày gần đây, Bồn vương gặp được tri kỷ, ngưỡng mộ lương tài mỹ chất của họ, nên kết làm huynh đệ. Hai vị nghĩa huynh đệ phong hoa tuyệt đại, võ nghệ siêu quần, nguyên phụ tá Bồn vương thành tựu nghiệp lớn, nhân dịp này đề mọi người diện kiến!” Nguyên Tĩnh Vũ ý bảo mọi người không cần khần trương, ngồi xuống, sau đó nói với tổng quản sau lưng: “Nói hai vị công tử đến đây đi!”

Theo lời tổng quản Trần Phúc gọi đến, hai vị công tử trẻ tuổi mặc áo bào trắng rất nhanh xuất hiện.

Hai người đi tới hạ đường, quỳ một chân tham bái nói: “Lâm Phi (Lâm Khinh Vân) Phụng Lăng (Phụng Khinh Trần) tham kiến Vương gia, vương phi!”

Mọi người sợ run một hồi mới phục hồi tinh thần. Bọn họ không nghĩ chuyện vui Vương gia nói là kết báo với hai vị huynh đệ khác họ, càng thêm rung động chính là hai người kia đúng như Vương gia nói, quả thật là phong hoa đại tuyệt! Một dịu dàng như ngọc, một lạnh lùng tựa băng. Thế nhưng hai người tốt cùng là đến từ đâu? Vương gia soa lại biết bọn họ? Rồi lại còn “tri kỷ”? Nhìn hai người này lớn lên như vậy, sẽ không phải là ...

“Hai vị nghĩa đệ đứng lên!” Nguyên Tĩnh Vũ tự mình đi xuống đỡ hai người dậy, dẫn bọn hấn đến cái bàn đối diện Tần Cảnh, nói: “Hai vị nghĩa đệ, mời ngồi!”

Lâm Khinh Vân cùng Phụng Khinh Trần cúi người nói: “Trong triều chỉ có quân thần, không có huynh đệ, thuộc hạ tạ ơn vương gia ban thưởng ghé ngồi!” Sau đó hai người sòng vai đứng trước chỗ ngồi, chờ Nguyên Tĩnh Vũ trở lại chỗ mình ngồi xuống, bọn họ mới cùng nhau ngồi.

Khỏe miệng Nguyên Tĩnh Vũ khẽ nhíu lên, tựa hồ rất hài lòng. Hấn nâng chén lại nói: “Bồn vương quyết định đề Lâm Phi Lâm công tử đảm nhiệm chức Phó thống lĩnh thị vệ Vương phủ, Tần Cảnh thăng lên làm Thống lĩnh thị vệ. Bổ nhiệm Phụng Lăng Phụng công tử làm cận vệ kiêm truyền lệnh mật sứ cho Bồn vương, sau này cùng mọi người làm việc.” Nói đến truyền lệnh mật sứ, thì xem như dao găm của Vương gia rồi, nói là truyền lệnh, nhưng thực tế là âm thầm đưa văn kiện mật, thậm chí thi hành nhiệm vụ ám sát.

Chỉ là hai người mới tới, vì được kết báo với Vương gia, nên mới được trọng dụng như vậy, khiến lòng những người khác sinh ra bất mãn, nên không thể làm gì khác là suy đoán lung tung. Tuy mặt ngoài họ chúc mừng Vương gia là có được lương tướng, sớm bình định thiên hạ.

Ngay sau đó, đã có người tiến lên chúc rượu hai vị tân nhân.

Phượng Khanh Trần trước sau không nói lời nào, sắc mặt lạnh lùng. Chỉ có Lâm Khanh Vân mỉm cười cùng mọi người xã giao, khen tặng thích đáng.

Mọi việc cũng xong, Dịch Khanh Nhan sau đó hướng Nguyên Tĩnh Vũ cáo lui, mang theo Cẩm Hồng rời đi.

Đất Dịch Cẩm Hồng ra Uy Đức điện, Khanh Nhan liền hỏi: “Sao lại bệnh? Sao không chữa trị kịp thời?”

Dịch Cẩm Hồng nghẹn ngào vì nhận được sự quan tâm nói, nguyên lai là bị mấu thân lây bệnh. Mấu thân hắn đã bị bệnh hơn một tháng, phụ thân ở trong đại lao, mẹ cả vẫn coi mẹ con hắn như cái gai trong mắt, sao lại vì bọn họ xin đại phu trị liệu? Vì vậy, Dịch Cẩm Hồng chỉ có thể lén mang ít thứ ra ngoài bán, rồi mua về một ít thuốc. Nhưng mấu thân dùng xong thân thể cũng không khỏi sắc, mấy ngày nay bắt đầu ho ra máu.

Khanh Nhan khẽ thở dài, dịu dàng nhìn nàng nói: “Đợi lát nữa cô cho người về xem mấu thân con, là đại phu tốt nhất, đừng lo lắng!”

Dịch Cẩm Hồng chớp chớp mắt, nghe những lời này liền quỳ trên mặt đất: “Cẩm Hồng thay mặt mấu thân cảm tạ cô cô!”

“Hài tử ngọc, khách khí với cô cô cái gì? Cô cô khi còn bé ...” Nàng nhẹ nhàng than thở, nhưng cũng không nói thêm gì, ngược lại cho một thị nữ đi bẩm báo với Vương gia, nói nàng có chuyện tìm Lâm công tử.

Dịch Cẩm Hồng nhớ tới Lâm Khanh Vân ở trên đại điện, vân phong như hoa như ngọc, trong lòng có chút liên tưởng.

“Cẩm Hồng còn nhớ Lâm công tử chứ?” Khanh Nhan vừa dắt tay Cẩm Hồng vừa hỏi.

“Dạ!” Cẩm Hồng gật đầu một cái, ho khan mấy tiếng.

“Hắn là sư huynh của ta, võ công cùng y thuật rất tốt.” Khanh Nhan thương yêu vỗ vỗ lưng nàng, “Cẩm Hồng có bằng lòng sau này đi theo hắn?”

Cẩm Hồng có chút không rõ, cô cô không phải nói sau này đi theo nàng, sao lại thành Lâm công tử?

Khanh Nhan vẫn ôn hòa cười, nhưng trong mắt có chút bất đắc dĩ: “Lâm sư huynh là người ta tin cậy nhất, có hắn chăm sóc, cô cô cũng yên tâm. Nhưng quan trọng hơn là Lâm sư huynh đời này kiếp này cũng không lấy vợ sinh con, nếu như Cẩm Hồng nguyện ý nhận hắn làm nghĩa phụ, hắn sẽ xem con như hài tử ruột.”

Dịch Cẩm Hồng lúc này mới sâu sắc hiểu được thâm ý của cô cô, trong lòng không khỏi cảm động, “Cẩm Hồng nguyện ý.” Nhưng là, vị Lâm công tử kia sẽ thích hắn sao?

“Nơi này cách Hành Hương uyển còn xa, chúng ta ngồi kiệu mềm đi!” Khanh Nhan thương tiếc kéo hắn lên kiệu mềm.

Nếu Nguyên Tĩnh Vũ biết tự nàng trở về, nhất định lại tức giận. Người kia chỉ cần bắt được chút lỗi của nàng cũng không dễ dàng bỏ qua, luôn nghĩ cách kiếm chút tiện nghi của nàng.

Nam nhân chính là như vậy, khi không lấy được là tìm trăm phương ngàn kế để dụ dỗ, dù trong lòng rất muốn, nhưng vẫn nói hắn sẽ không nóng nảy, nhất định đợi một ngày nàng nguyện ý, dù là một năm hay mười năm ... Nàng có thể để hắn chờ lâu vậy sao? Còn không chính là mạnh miệng để dụ dỗ nàng thôi.

Nếu thật cho hắn, không biết hắn còn có thể che chở cho nàng như hiện nay không, hay còn chờ đến lúc tình chàng ý thiếp không rồi ...

Trở lại Hành Hương uyển, Lâm Khanh Vân liền đến, Nguyên Tĩnh Vũ cũng đồng thời trở về.

Thấy Dịch Khanh Nhan nằm trên giường ốm, hai người cũng có chút nghi ngờ. Rốt cuộc đem người từ trong dạ tiệc ra là để làm gì?

“Khanh Nhan, nàng không thoải mái sao? Hay ở một mình thấy nhàm chán?” Nguyên Tĩnh Vũ không rảnh suy tư, liền đi tới ôm nàng tuyên cáo quyền sở hữu.

Khanh Nhan không để ý tới hắn, lại nói với Lâm Khanh Vân: “Mấu thân Cẩm Hồng bị bệnh, huynh cùng hắn trở về xem một chút, nhưng tốt hơn đừng để cho ai biết.”

“Vâng, thuộc hạ hiểu! Chủ nhân yên tâm!”

Lâm Khanh Vân hướng Dịch Khanh Nhan cúi người chào, sau đó tới trước mặt Cẩm Hồng, ôn hòa cung kính nói: “Tiểu công tử, chúng ta đi thôi!”

Dịch Cẩm Hồng tuy tuổi còn nhỏ, nhưng lại vô cùng nhạy cảm, chỉ bằng vài ba câu, hắn cũng hiểu chỗ này lớn nhất không phải Vương gia, mà là cô cô của hắn. Lâm công tử cũng không phải là huynh đệ kết nghĩa với Vương gia, mà là thuộc hạ của cô cô. Nhưng hắn vẫn hành lễ với Vương gia, rồi mới nói: “Cô cô, Cẩm Hồng về trước. Đa tạ cô cô quan ái!”

Dịch Khinh Nhan ôn hòa gật đầu, liền để bọn họ đi.

“Khinh Nhan còn là yêu ai yêu cả đường đi a...” Hiếm thấy nụ cười dịu dàng của Khinh Nhan như vậy, cũng không phải dành cho mình, Nguyên Tĩnh Vũ có chút không vui. Cũng may Cẩm Hồng dù sao cũng là tiểu hài tử, lại có hoàn cảnh như Khinh Nhan, nên cũng có chút không vui mà thôi.

Khinh Nhan chợt nhẹ thở dài, xoay người nép vào ngực hắn, dịu dàng tựa vào.

Tâm tình Nguyên Tĩnh Vũ lập tức tốt, tự trách mình vừa rồi tức giận vô cớ, cũng may hắn chỉ không vui trong lòng, không có biểu hiện ra.

“Ý của ta là để Cẩm Hồng nhận Khinh Vân làm nghĩa phụ.” Nàng nhẹ nhàng nói.

Nếu lúc trước nàng nói vậy chắc chắn Nguyên Tĩnh Vũ sẽ không vui, nhưng giờ phút này tâm tình hắn thật tốt, chỉ cần không đem hắn đuổi ra ngoài, nàng nói gì hắn cũng cao hứng.

Nguyên Tĩnh Vũ ngửi hương tóc của nàng, nhẹ giọng nói: “Vậy cũng tốt ..” Đối với Khinh Vân mà nói, đó là bồi thường, còn đối với Cẩm Hồng, thì là một nơi để dựa vào. “Chỉ là ...”

“Cái gì?”

“Chỉ là ... chừng nào nàng cho ta một nhĩ từ đây?” Hắn cười nhìn nàng, trong mắt cũng tràn đầy mong đợi.

Nàng hung hãn đánh hắn một cái, nhưng không nói gì, ngược lại đỏ mặt xoay người sang chỗ khác.

Nguyên Tĩnh Vũ nhất thời không kim chế được, cúi đầu trên mặt nàng ấn xuống một cái hôn.

Bạn đang đọc truyện *Duyệt Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 26: Cả Đời Bên Nhau Chỉ Đôi Ta

Đêm 30, theo thường lệ, Nguyên Tĩnh Vũ vốn phải ở lại phòng Vương phi, mà thực tế hắn lại ở Hành Hương uyển. Với lần này, mọi người đã hiểu rõ, cũng không có ai nói nhiều, giống như trước đây không hề có quy củ này.

Vào đầu năm mới, ngày tháng giêng hàng năm là ngày tế Thiên địa, cầu cho mưa thuận gió hòa quốc thái dân an.

Ngày sáu tháng giêng, Nguyên Tĩnh Vũ đã sớm không thấy tăm hơi của hắn, Khinh Nhan biết hắn có chuyện đầu nàng, nhưng Khinh Vân cùng Khinh Trần cũng không nói gì, vậy cũng chẳng phải chuyện lớn gì đi!

Thì ra lúc hắn không có ở đây nhằm chán vậy a, nàng nghĩ vậy. Trên giang hồ tuy có điểm tựa tại, muốn gì làm đó, mặc dù nhiều lúc cũng rất mệt mỏi, thậm chí có khi cay đắng đau lòng, nhưng cũng là tư vị của sinh mạng. Hôm nay nàng ở lại Vương phủ, có sự phụ trách ở Lăng Tiêu các không cần phải lo lắng, nhưng nghĩa quân Giang Nam bên kia có chút làm nàng không yên lòng. Tuy trước khi đi đã an bài tốt, để Dục Dương mang theo thủ hạ của nàng tạm tiếp quản hiệp trợ huấn luyện nghĩa quân, nhưng lòng không rõ, không biết khi nào Nam vương sẽ động thủ.

Thật sự không có thói quen thanh nhàn như vậy, nàng dứt khoát đi vào được phòng điều chế tân dược.

Vừa mới đến cửa, thị nữ Tiểu Hà vào bẩm báo nói Vương gia phái Tàn thống lĩnh tới đưa nàng đi.

Khinh Nhan khẽ cau mày, hắn đang tính chuyện gì đây? Lại để Tàn Cảnh đến đón nàng?

“Có nói là chuyện gì không?” Nàng hỏi.

« Hồi bẩm phu nhân, Tàn thống lĩnh không nói gì, nô tỳ không biết. » Tiểu Hà lắc đầu một cái.

“Vậy thì đi thôi!” Nàng khẽ thở dài, lúc này có thể khiến cho nàng ra khỏi cửa, chỉ có thể là đại sự thôi. Nàng nhìn Từ Ngọc một cái, nàng ta cũng nhẹ lắc đầu, ý bảo mình cái gì cũng không biết.

“Phu nhân có muốn thay xiêm y khác?” Một thị nữ khá đứng tuổi tên Xuân Hạnh nháy nháy mắt nói.

Khinh Nhan cúi đầu xem kỹ trang phục hôm nay của nàng, sau đó lắc đầu: “Không cần, như vậy là tốt rồi.”

Nàng trước nay đều ăn mặc rất thuần khiết, hôm nay cũng không ngoại lệ. Áo khoác trắng, trên làn váy có thêu hoa lớn màu lam nhạt đang nở rộ,

miếng ngọc bên hông nàng có hoa văn hình mây đơn giản, rủ một khối ngọc Kỳ Lân. Nàng không bấm lỗ tai, tự nhiên cũng không đeo khuyên tai, tóc búi đơn giản lên thành gọn nhỏ, được cố định bởi trăm bạch ngọc, trăm cái lông lẳng như có như không.

Vừa đến cửa, Tiểu Hà lấy một cái áo choàng lông chồn màu bạc phủ thêm cho nàng, lúc này mới đỡ nàng ngồi liên kiệu rồi Hành Hương uyển.

Lần nữa đi về Uy Đức điện, nhìn ra không khí tựa hồ nào nhiệt hơn đêm 30, trên đất phủ toàn gấm đỏ, trải từ đại môn chánh điện cho tới đường đi vào phủ đá xanh, nhấp nhô qua từng bậc thang, kéo dài đến tận phía bên trong chánh điện. Hai bên đường giăng hai dãy lồng đèn treo thật cao, so với thời điểm Thôi Ngọc Thụy vào phủ càng thêm náo nhiệt.

“Sao lại là Uy Đức điện?” Kinh Nhan hỏi.

Tần Cảnh đáp: “Ngày chín tháng giêng hàng năm là ngày Vương gia cùng văn võ trọng thần làm lễ tế Thiên địa cùng tổ tiên, hôm nay đặc biệt chiêu gọi mọi người đến Uy Đức điện để thương thảo.”

Vậy sao nàng lại phải tới đây? Nếu muốn nàng khỏi tịch mịch thì sao lại không nói cho nàng biết trước? Trong lòng Kinh Nhan nghi ngờ, nhưng cũng không hỏi nữa. Nhìn cảnh tượng náo nhiệt như thế, nàng chợt nhớ tới chuyện vương phi nói với Nguyên Tĩnh Vũ ngày trước, hẳn nói muốn cho nàng một kinh hi, không phải là lúc này đi? Nhưng là, cuối cùng là kinh hi kiểu gì đây?

Đang muốn tiến lên cầu thang, Tần Cảnh lại nói: “Phu nhân đợi đã, không bằng đến trước thiên điện chờ đi?”

Kinh Nhan gật đầu một cái, cười nhạt, thầm nghĩ: thật đúng là dầy vò người mà, đến đã lấy vậy mà không cho vào. Và lại cũng muốn xem hẳn đến tốt cùng làm thế nào cho nàng vui về đây.

Đúng lúc này, từ cổng chính chánh điện bước ra một người, bước nhanh tới trước mặt Kinh Nhan, quỳ một chân nói: “Vương gia mời phu nhân vào điện!”

Kinh Nhan nhận ra người này là Dương Tấn. Đúng vậy, nếu thương thế của nàng đã đỡ hơn thì cũng nên thả bọn họ rồi, dù sao bọn họ cũng không có động tay, đắc tội gì thì cũng đã trừng phạt qua, huống chi chủ mưu ngày đó là thân ca ca của nàng, nể mặt nàng cùng phụ thân, Nguyên Tĩnh Vũ cũng không tiện phạt quá nặng. Bọn họ dù sao cũng là tâm phúc của Nguyên Tĩnh Vũ, cũng nên để họ lập công chuộc tội mới đúng!

Chậm rãi bước lên mấy bậc thang, lại thấy Nguyên Tĩnh Vũ đứng ở ngoài cửa điện nghiêng đón nàng. Thấy nàng chậm rãi bước lên bậc thang cuối cùng, hẳn đưa tay về phía nàng, trong mắt đều là mong đợi cùng hưng phấn.

Kinh Nhan có chút không hiểu, nhưng trước mặt người khác cũng không tiện làm mất mặt hẳn, vì vậy nhẹ nhàng đặt tay mình thả vào lòng bàn tay hắn.

Nguyên Tĩnh Vũ nắm tay nàng thật chặt, dắt nàng đi từ từ vào đại điện.

Chỉ thấy trong đại điện người đông đúc, không chỉ thị nữ, còn có tất cả văn võ đại thần, gần ghế chủ vị là toàn bộ nữ quyến vương phủ quỳ đợi, chỉ có vương phi đứng bước một bậc thang ở ghế chủ vị, trên mặt trước sau với một nụ cười cao quý nhìn bọn họ.

Kinh Nhan vừa từ khiếp sợ nhanh chóng phục hồi tinh thần chậm rãi bước, liền nghe mọi người trong đại điện đồng thanh hô: “Cung nghênh Dịch vương phi!”

Dịch vương phi?

Là nói nàng sao?

Kinh Nhan vừa đi vừa sững sờ nhìn về phía Nguyên Tĩnh Vũ.

Nguyên Tĩnh Vũ nắm chặt tay nàng, nhìn nàng mỉm cười, mặt tràn đầy dịu dàng say đắm. Trước khi nàng vào điện, hẳn đã tuyên bố phong cho nữ nhi của Dịch Minh Thân, trắc phi Dịch thị làm Bình phi, xưng là Dịch vương phu, cùng địa vị với Giản vương phi, đều là nữ chủ nhân của Dụ Dương.

Đi tới trước ghế chủ vị, Giản vương phi khẽ hành lễ nói: “Chúc mừng Vương gia! Chúc mừng mọi người!”

Nguyên Tĩnh Vũ mỉm cười gật đầu nói: “Vất vả cho nàng rồi, cùng đến đi!” Sau đó đem hai người lên bậc thang, ngồi ở ghế chủ vị.

Mọi người phía dưới lần nữa chúc mừng: “Tham kiến Dịch vương phi! Dịch vương phi phúc thọ an khang! Vương gia cùng vương phi sớm sinh thế tử, đồng tâm đồng đức, đầu bạc răng long...”

“Đều đứng lên đi!” Nguyên Tĩnh Vũ trầm giọng nói.

Mọi người đứng dậy, chậm rãi ngẩng đầu nhìn vị tân vương phi.

Lúc Nguyên Tĩnh Vũ đưa Dịch Kinh Nhan đi ngang qua, bọn họ không dám ngẩng đầu, chỉ thấy được vạt áo màu trắng có thêu đóa hoa mẫu đơn màu lam nhạt, lộ ra một cổ hương nhàn nhạt mùi thuốc, hoàn toàn không thích hợp với không khí vui mừng ngày hôm nay, nhìn lại lần nữa mới thấy rõ dung mạo vị tân vương phi, không khỏi lần nữa ta thán! Thật không ngờ nàng mộc mạc, dung mạo thanh lệ cùng thần thái như tuyết tinh khiết động ở nơi núi cao, không giống với hình tượng hồ ly tinh họ tưởng tượng một chút nào. Vốn còn đang nghi ngờ một Dịch lão thần chính trực cũng sinh ra một nữ nhi là hồ ly tinh mê hoặc người khác, hẳn đây là một hiểu lầm. Nhìn bộ dạng Dịch vương phi không giống như lấy sắc mê hoặc chủ a!

Lời đồn trước đây Vương gia nổi điên vì vương phi cũng nhanh biến đổi nhiều dị bản, từ hồ ly tinh mê hoặc đổi thành biến thành thương tâm quá độ nhất thời lỗ mãng. Cũng thế, một nữ tử với dung mạo khí chất bất phàm như vậy, Vương gia không động lòng cũng kỳ quái. Nam nhân mà, đều là có mới nói cũ, nhất thời chuyện sùng cũng khó tránh.

Nhưng là có người cho rằng chuyện Vương gia coi trọng một nữ nhân cũng không phải là chuyện tốt. Cũng may nữ tử này không du dỗ, lại là chi nữ của trung thần, cũng sẽ không có nguy hại gì quá lớn.

So với hoa phục đêm 30, trang phục hôm nay của nàng quả thật quá mức mộc mạc rồi, ngày đó các đại thần còn không hiểu, nghi ngờ vị tân vương phi này cố ý thu mua lòng người.

Mặc cho mọi người vẫn miên man nghĩ, Nguyên Tĩnh Vũ lại nói: “Sau này, mọi chuyện trong vương phủ vẫn do Giản vương phi xử lý.”

Mọi người phía dưới âm thầm gật đầu, Vương gia quả thật còn sáng suốt, xem ra nói Vương gia bị Dịch vương phi mê hoặc có lẽ không công bằng rồi, có lẽ Vương gia chỉ muốn trọng dụng Dịch thị mà thôi. Vị vương gia này chưa từng để bọn họ thất vọng.

Thần sắc Nguyên Tĩnh Vũ nghiêm nghị, con ngươi lại không nhìn được mấy phần đặc ý. Trong lòng những người này nghĩ gì hẳn còn không biết sao? Chỉ là, chuyện nhà hẳn lại để cho bọn họ xen vào?

“Từ nay về sau, Dịch vương phi theo Bôn vương ở lại U Lan thủy tạ, tham tri quân chánh (tham gia luận việc quân chánh)! ”

Nguyên Tĩnh Vũ trầm giọng nói ra quyết định này, vẻ mặt nghiêm nghị lạnh lùng, cùng đại độ ôn hòa thường ngày bất đồng, lặng lẽ truyền một tín hiệu: chuyện này hẳn đã quyết định, không cho bất luận kẻ nào phản đối!

Không để bên dưới bắt đầu bàn tán, hẳn lại nói: “Bãi bỏ chức thống lĩnh hộ vệ của Dịch Duẩn Tiệp, trở về nắm quân ở Hãn Châu, không có công trận, không được thăng chức!”

Dịch Duẩn Tiệp tiến lên lĩnh mệnh nói: “Đa tạ Vương gia Vương phi khai ân, thần lĩnh chỉ tạ ơn!”

Nghe quyết định như thế, người bên trong cũng không nhìn được thở phào nhẹ nhõm. Mấy người bọn Dịch Duẩn Tiệp cũng đã bị nhốt thật lâu, bây giờ đã xử phạt, chuyện chuyện cũng coi là kết thúc. Xem ra Vương gia cũng muốn cho bọn họ lấy công chuộc tội đi! Và lại, thân phận của Dịch Duẩn Tiệp còn đó, Vương gia cũng không thể xử quá nặng được.

Mà những người không hiểu rõ chuyện lại nghĩ: Vương gia không hề đồ a! Đem nhi nữ Dịch tướng quân lên làm Bình phi, lại rút chức thống lĩnh của Dịch Duẩn Tiệp, xem ra cũng không đến nỗi vì sắc mà quên đại sự.

Ngay sau đó, Nguyên Tĩnh Vũ lại tuyên bố đề Tàn Cảnh đảm nhiệm Thống lĩnh hộ vệ, Lâm Phi (Khinh Vân) làm Phó thống lĩnh, Phụng Lăng (Khinh Trần) làm tùy thân hộ vệ kiêm truyền lệnh mật sứ, Dụ Dương làm đặc sứ Giang Nam, phụ trách tất cả mọi việc của nghĩa quân Giang Nam...

Một loạt nhân sự mới được bổ nhiệm, khiến cho người vốn không hiểu chuyện đầu óc choáng váng, không hiểu tại sao đột nhiên lại có cuộc điều động lớn như vậy, chẳng lẽ thật muốn động thủ với Nam vương?

Chỉ có ít người biết Dụ Dương vì ngày đó bảo vệ Dịch vương phi có công, nên được Vương gia tin tưởng ủy thác cho trách nhiệm nặng nề, Tàn Cảnh vì kịp thời tỉnh ngộ cứu Dịch Vương phi nên được Vương gia tin tưởng mới đề làm chức hộ vệ thống lĩnh. Mà Lâm Khinh Vân cùng Phụng Lăng Khinh Trần rõ ràng là sư huynh đệ của Dịch vương phi, càng được vương gia trọng dụng. Dùng người không khách quan như vậy, chỉ vì thiên vị sủng ái một nữ nhân, chỉ sợ Dụ Dương sắp nguy biến...

Chương thứ hai mươi sáu : Cả đời bên nhau chỉ đôi ta (hạ) Người không ngồi yên không ai khác, chính là thụ thân của Dịch vương phi, Nguyên soái Dịch Minh Thần!

Chỉ thấy hắn đứng dậy đi ra, cúi người trước đại điện nói: “Vương gia, thần có lời muốn tấu?”

“Lão tướng quân muốn tấu việc gì?” Nguyên Tĩnh Vũ khẽ cau mày, bàn tay đưa xuống nắm chặt tay trái của Khinh Nhan.

Dịch Minh Thần lạnh lùng thậm chí có tia căm thù nhìn Khinh Nhan một cái, lớn tiếng nói: “Trước giờ bốn phận của nữ tử là ở nhà giúp phu quân nuôi dạy nhi tử, nữ tử sao có thể như một nam nhân tham tri quân chánh được? Nếu Dịch vương phi là nữ nhi của cự thần, thì chỉ có cự thần mới có thể đứng ra nói lời này. Vương gia muốn sủng ái một nữ nhân, thân làm thần tử thần không dám can thiệp, nhưng Vương gia sao có thể đem gia sự cùng quốc sự nhập làm một?”

“Dịch Nguyên soái là đang chỉ trích Bôn vương bị nữ sắc mê hoặc đầu óc, không biết phân biệt nặng nhẹ sao?” Nguyên Tĩnh Vũ giận tái mặt, nhìn thẳng mắt Dịch Minh Thần, trong mắt rõ ràng bằng hàn. Kể vị chín năm, hẳn rất ít dùng ánh mắt này nhìn thần tử của mình.

Giờ phút này, hẳn thật sự tức giận, tính đi tính lại cũng không nghĩ phụ thân Khinh Nhan đứng ra phản đối. Người này như thế nào cổ hủ đến vậy? Coi như Khinh Nhan không nói qua thì hẳn cũng sẽ biết, sao ngay cả lão cũng không nhận ra? Nữ nhi của mình còn không nhận được thì cũng thôi, thế lại đi chất vấn năng lực cùng quyết sách của hắn? Nguyên Tĩnh Vũ hẳn chẳng lẽ không phân biệt được công tư nặng nhẹ sao?

“Cự thần không dám! Cự thần chỉ muốn tấu việc Dịch phu nhân tham tri quân chánh, xin Vương gia thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!”

Nguyên Tĩnh Vũ chậm rãi nghiêng đầu nhìn Khinh Nhan, lời này không chỉ chất vấn quyết sách của hần, mà còn thương tổn đến Khinh Nhan.

Lại thấy đau thương trong mắt Khinh Nhan vừa lóe lên đã nhanh chóng vụt mất, ngay sau đó định thần lạnh nhạt quét mắt nhìn mọi người một cái, cuối cùng đưa mắt rơi trên người Dịch Minh Thần, chậm rãi mở miệng:

“Lời này của phụ thân nếu như chỉ vì ta là nữ nhi của ngài, vậy ngài làm cho tâm nữ nhi lạnh rồi. Nếu như lời của ngài là chất vấn quyết định của vương gia, vậy ngài làm cho Vương gia thật thất vọng. Vương gia là hạng người gì ngài so với các vị đại nhân phải rõ ràng hơn mới phải, người sẽ vì một nữ nhân mà đánh đổi đại nghiệp thiên hạ sao? Chuyện đùa! Còn nếu như ngài chỉ chất vấn việc nữ tử tham tri chính sự, vậy nữ tử kia chỉ có thể nói là ngài nông cạn. Nữ tử tài trí như thế nào cũng không bằng nam tử? Chỉ là do từ lúc ra đời đã mất đi cơ hội học tập, dù có thông minh tài trí cũng bị gói ghém nơi khuê phòng. Nếu nữ tử từ nhỏ đã được học kinh sử, chưa chắc không bằng nam tử! Nguyên soái nên cảm thấy may mắn, nữ nhi của ngài mặc dù xuất thân tướng môn, cũng là lớn lên trong giới giang hồ, thiên hạ hôm nay phân thành thất đại phiên vương, còn không có chỗ nào là nữ nhi chưa đi tới! Dân sanh kinh tế, thậm chí là phân bổ binh lực, phương thức chính trị từng nơi, ta là rõ ràng tới tận tâm, như thế còn chưa thể tham tri quân chánh? Như thế còn không bằng các nam tử các người?”

Chẳng những chúng thần phía dưới đều giật mình hoặc trầm mặc không phản bác được, Giản vương phi cùng Nguyên Tĩnh Vũ cũng nhất thời ngơ ngác nhìn nàng, không dời mắt đi được.

Nàng vừa mới đó là một nữ tử thanh lệ xuất trần đơn giản, nay lại bất đồng. Giờ phút này nàng như một nữ thần từ trên trời giáng xuống, lấp lánh chói lọi từ hai mắt nàng tán mát ra, tuyết đại phong hoa từ môi kia đổ xuống, một khắc kia kích tình mê mông, một nháy kia làm người khác không tự chủ sinh lòng tôn kính, cam tâm tình nguyện cam phục dưới ánh mắt ngạo nghễ của nàng ...

Khinh Nhan lạnh lùng cười nhạo một tiếng, tự nhiên uống một ngụm trà, ngạo nghễ nói: “Hôm nay, Vương gia ở nơi ụy nghi này phong cho ta làm bình thê, đồng ý cho ta tham tri quân chánh, ngày sau ta nhất định phò vương gia đánh đông dẹp tây, tranh bá thiên hạ, nhất thống giang sơn!”

Khi mọi người vẫn còn sững sờ, Nguyên Tĩnh Vũ đứng dậy cầm tay nàng nói: “Hôm nay, trước mặt văn võ chúng thần, Nguyên Tĩnh Vũ ta lấy thân phận chủ nhân Dự Dương, cùng với tôn nghiêm và sinh mạng thề với nàng rằng, từ nay về sau, cho đến ngày ta chết, ta nhất định không để nàng thất vọng, nhất định không cô phụ tình ý của nàng.”

Người khác có lẽ còn không hiểu hết ý tứ trong lời nói, nhưng Dịch Khinh Nhan cùng Giản vương phi nghe ra lập tức hiểu.

Khinh Nhan nhìn ánh mắt thâm thúy của hần, thoải mái cười một cái, nắm lấy tay hần.

Giản vương phi nhìn bọn họ nắm chặt tay, phong thái cao quý ung dung cũng không thể ngụy trang được nữa. Lại thấy nàng liếc mắt xuống phía dưới một cái, chỉ thấy một lão nhân chừng năm mươi tuổi bước sra khom người nói: “Vương gia, thần có điều muốn nói.”

Nguyên Tĩnh Vũ lôi kéo Khinh Nhan ngồi xuống trên mặt vẫn mang theo nét vui sướng cười như cũ nhìn sang, là thân cữu cữu, cũng là nhạc phụ đại nhân, phụ thân của Giản vương phi.

“Cữu cữu muốn nói gì?” Hần không nhanh không chậm hỏi một câu, vẻ mặt vui sướng cũng dần hòa hoãn đi.

Giản phụ nhân nhạt quét qua Dịch Khinh Nhan một cái nói: “Dịch vương phi quả thật không hề thua kém đáng mày râu, có được là phúc khí của Vương gia, phúc khí của Dự Dương. Nhưng chuyện Vương gia vẫn chưa có con mới là đại sự, thần kính xin Vương gia nạp thêm thê thiếp, vì Vương gia sinh nhiều con cháu.”

Dịch Khinh Nhan sắc mặt lạnh lẽo, không để lại dấu vết nhìn Giản vương phi một cái. Như vậy mới đúng, nàng cho đến giờ cũng không tin sẽ có nữ nhân hiền lành đức độ đến như vậy, giúp trợng phu nạp thiếp còn không nói, còn mỉm cười chúc phúc một nữ tử khác danh chánh ngôn thuận cướp đi trợng phu của mình, chia sẻ địa vị của mình.

Giản phụ mặc dù là cữu cữu, cũng là nhạc phụ đại nhân, nhưng vốn chỉ là thư sinh nghèo túng, không có đại tài, trước mắt cũng chỉ có hư chức (chức vị hữu danh vô thực). Nhưng ông là người có trách nhiệm, không ham hư vinh hay xa hoa, vừa chí thân, từ trước đến nay Nguyên Tĩnh Vũ vẫn luôn kính trọng. Nhưng lời nói ban nãy rõ ràng là không có vấn đề, nhưng nói vào thời khắc này phần nhiều là có ngụ ý.

Đã có người mở đầu, một vài người khác cũng ngồi không yên, rồi rít bàn tán, nói Vương gia tuổi cũng không nhỏ, hậu viên cũng đông đúc, ai cũng được nhưng chỉ ít phải có một người, tóm lại độc sủng cũng không cần phải như vậy. Lại len lút chỉ trích Dịch vương phi chuyên sủng đã lâu lại không mang thai, sợ là thân thể mỏng manh, điều dưỡng không thỏa đáng, không nên chiếm cứ Vương gia lâu như vậy ...

Dịch Khinh Nhan dĩ nhiên là trong lòng vừa giận vừa xấu hổ, nhưng trên mặt là một mảnh lạnh nhạt, nhìn không ra tâm tư.

Dịch Minh Thần cũng vừa mới tán thành lời của Giản đại nhân, chỉ trích Dịch vương phi không nên độc chiếm Vương gia. Mà giờ khắc này, hần lẳng lặng ngồi trong đám người, nghe nghị luận của mọi người, ánh mắt thủy chung nhìn Vương gia cùng nữ nhi trên ghế chủ vị.

“Được lắm! Tất cả đều cam miệng cho Bồn vương!” Nguyên Tĩnh Vũ nổi giận đứng dậy vỗ bàn gầm lên một tiếng.

Mọi người lập tức an tĩnh lại, nhìn trên đài cao một Vương gia lạnh lùng tức giận, mọi người có cảm giác xa lạ.

Dịch Khinh Nhan bình tĩnh nhìn hần, một chút cũng không nóng nảy. Tình trạng như vậy, hần nên sớm dự liệu đi, cho nên hần cũng nghĩ ra đối sách rồi.

Quả nhiên, liền nghe Nguyên Tĩnh Vũ nói: “Bồn vương bảo đảm, trong vòng ba năm. Nhất định cho Dự Dương một người thừa kế! Trong vòng ba năm,

Bổn vương không muốn lại nghe những lời tương tự!”

Chúng thần không nghĩ đến lời nói của Giản đại nhân cũng không thay đổi được gì. Chỉ là trông cậy vào lời hứa ba năm của Vương gia. Ba năm sau, nếu Dịch vương phi không thể sinh một nhi tử khỏe mạnh, Vương gia cũng khó lấp được hết miệng mọi người, đương nhiên sẽ phải chiêu mộ cơ thiếp. Lập tức chúng thần cũng không dám dây dưa nữa.

Trong lòng Nguyên Tĩnh Vũ không cam tâm, thấy mục đích hôm nay đã đạt được, liền tuyên bố ngày mai đem Dịch vương phi cùng tể tử tiên, lệnh chúng thần đem gia quyến đến thái miếu, ba ngày sau vẫn tổ chức Tế thiên địa, cần phải chuẩn bị đầy đủ. Hắn đang muốn hạ lệnh cho chúng thần cáo lui, chỉ thấy thị nữ tâm phúc của Giản vương phi lặng lẽ đến nói nhỏ bên tai nàng một câu. Mặt Nguyên Tĩnh Vũ liền biến sắc mà Giản vương phi lại càng khiếp sợ tròng lớn mắt.

Thị nữ kia tuy nhỏ, nhưng sao che giấu được Nguyên Tĩnh Vũ, không những hắn, Dịch Kinh Nhan cũng nghe được rất rõ ràng.

Thấy Dịch vương phi vì những lời này mất hết huyết sắc, chúng thần phía dưới bắt đầu suy đoán chuyện gì đã xảy ra.

Lại thấy Nguyên Tĩnh Vũ nhanh chóng khôi phục thái độ bình thường, tuyên bố tan nghị sự, khiến tất cả chúng thần đều lui xuống, sau đó quay đầu lẳng lặng nhìn Giản vương phi.

Giản vương phi bị hắn nhìn không được tự nhiên, sợ hãi muốn mở miệng, nhưng không biết nói cái gì.

Kinh Nhan chậm rãi đứng dậy, kéo tay Nguyên Tĩnh Vũ nói: “Thôi, đi qua nhìn một chút đi!”

Nguyên Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng nói: “Hay cho một Giản vương phi hiền lành đức độ a!” Rồi lại kéo Kinh Nhan bước nhanh khỏi Uy Đức điện.

Giản vương phi chán nản ngồi trên ghế, cắn chặt môi, nghĩ muốn giải thích, nhưng cũng không nghĩ được. Đúng vậy a, kết quả này không phải là nàng muốn sao? Nàng chỉ là không nghĩ nữ nhân kia thật hung ác quyết tuyệt ...

Nhưng, nàng thật không nghĩ tới sao?

Bạn đang đọc truyện *Duệ Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 27: Giải Bỏ Nghi Ngờ Ân Ái Bên Nhau

Thời điểm trách phi Dịch thị được tấn phong làm Bình phi, một vị trắc phi Dương thị, là Ngọc Nhan Quận chúa của Yến vương ở trong sân tự vẫn, chỉ để lại một phong huyết thư trách Nguyên Tĩnh Vũ vô tình, nguyên rủa Dịch Doanh Doanh ắt gặp người phản bội mà chết ...

Nguyên Tĩnh Vũ đỡ Kinh Nhan ngồi lên kiệu, đứng ở ngoài nắm chặt tay nàng nói: “Không nên suy nghĩ lung tung. Nàng về trước nghỉ ngơi thật tốt, để bọn thị nữ chăm sóc một chút, ngày mai chúng ta dời đến Thanh Phong uyển. Ta đi xem một chút rồi trở lại ...”

“Ta không sao, chàng đi đi!” Kinh Nhan gật đầu một cái. Có lẽ bởi vì tức giận, vì khiêu khích, ánh mắt nàng ngược lại càng phát ra tia kiên định.

Dương Như Nguyệt vọng tưởng rằng lấy cái chết của nàng trả thù cho tuyệt tình cùng dối gạt của Nguyên Tĩnh Vũ, thật sự là ngây thơ! Nàng cho là nàng chết đi thì có thể vẫn hỏi cái gì? Có thể phá hư tình cảm bọn họ? Hay làm hắn đau lòng hoặc nàng đau lòng? Làm cho mọi chuyện phức tạp thêm?

Hừ! Kinh Nhan cười lạnh một tiếng. Khi sống đã không đem nàng để trong mắt, lúc chết rồi sao có thể? Chỉ là thân nhân đau kẻ thù mừng thôi! Nàng cho đến giờ đều tin tưởng số mạng đều ở trong tay mình, không để những gì dạng như nguyên rủa làm phiền lòng, không như những người khác không nhìn được thoáng được vậy. Dọc đường đi có vài người dè dặt nhìn nàng, cũng có lo lắng, cũng có châm chọc, còn có hả hê. Vốn là một ngày hạnh phúc mỹ mãn lại bị cái chết của nữ nhân kia làm cho xám xịt, đổi lại là người khác thì không biết đã thương tâm sợ hãi thành cái dạng gì, chỉ tiếc nàng Dịch Kinh Nhan không để cho người ta dọa đến kinh sợ!

Đã đến nước này, nàng không thể mềm lòng! Giản vương phi là đang hướng nàng tuyên chiến, nàng cũng không mềm lòng hay áy náy. Nếu nàng đã bỏ ra chân tâm, nhất định phải có được hồi báo!

Trở lại Hành Hương uyển không lâu, Lâm Kinh Vân dẫn Dịch Cẩm Hồng lại xem nàng.

Mấy ngày không gặp, bệnh của Cẩm Hồng xem như được chữa trị tốt lắm.

“Đa tạ sư huynh chăm sóc Cẩm Hồng!” Nàng cười nói, rồi kéo Cẩm Hồng đến bên cạnh mình, thân thiết bắt mạch cho hắn.

Quả thật là tốt lên rất nhiều, y thuật sư huynh tựa hồ cũng hơn trước đây rất nhiều. Nàng ngược lại hỏi: “Mẫu thân con thế nào? Khá hơn chút nào

không?”

“Đa tạ cô cô quan tâm, mẫu thân đã tốt hơn nhiều, qua chút thời gian nữa là có thể vào vương phủ thỉnh an cô cô.” Nói đến mẫu thân, Dịch Cẩm Hồng thật cao hứng, nhưng ngay sau đó hần chừng lại, “Cẩm Hồng muốn lấy Lâm thúc làm nghĩa phụ, nhưng Lâm thúc thúc nói người không có quyền làm chủ ...”

Khinh Nhan khẽ sùng sốt một chút, sau đó lại thoải mái cười. Đứa bé này quả nhiên thông minh! Nàng nhìn Lâm Khinh Vân nói: “Sur huynh không cần quá băn khoăn, nếu huynh đã đi qua phủ Nguyên soái, hần sẽ biết tại sao ta đem Cẩm Hồng đến Vương phủ. Sau này có huynh chăm sóc, ta cũng yên tâm, mà sur huynh cũng không cần cả đời cô tịch ...”

Trong giây lát Lâm Khinh Vân hiểu được ý tứ của nàng, vội cúi người nói: “Thuộc hạ hiểu. Tạ ơn các chủ thượng cảm! Thuộc hạ chỉ là ... chẳng qua là thấy thân phận hèn mọn ...”

“Sur huynh quá lo lắng rồi. Huynh là sur huynh của ta, cũng chính là huynh trưởng của ta, sao không thể làm nghĩa phụ của cháu ta? Nếu phụ thân nó đã không thương, sur huynh thay ca ca ta nuôi dưỡng tốt đứa bé này đi!”

Khinh Nhan nháy mắt với Dịch Cẩm Hồng, Cẩm Hồng đi nhanh qua quỳ gối trước mặt Khinh Vân, lớn tiếng nói: “Hài nhi bái kiến nghĩa phụ!”

Lâm Khinh Vân cảm kích nhìn Dịch Khinh Nhan một cái, vội đem Dịch Cẩm Hồng đỡ dậy, dịu dàng nhìn hài tử thông minh trước tuổi này.

Hần chưa nghĩ đến là mình có thể làm phụ thân, trong lịch sử Lăng Tiêu các, cho tới giờ không có ám vệ nào được làm phụ thân. Dù đứa bé này chỉ là nghĩa tử, nhưng là chủ nhân cho hần, còn là cháu ruột của chủ tử, này cùng ruột thịt với mình có gì khác nhau?

Sur muội là thiện tâm, mặc dù hần bị cho là tư nô, nhưng nàng vẫn gọi là sur huynh như cũ. Nàng tốt đẹp như vậy, đáng tiếc vĩnh viễn cũng không thuộc về mình. ...

Lúc chàng vạng Nguyên Tinh vũ mới trở về Hành Hương uyển, về mặt có chút mệt mỏi, nhưng chỉ mong ánh mắt của nàng, có chút lo lắng. “Nàng vẫn khỏe chứ?” Hần chân chừ hỏi.

Trên mặt Khinh Nhan hàm chứa ý cười nhân nhật, nhẹ nhàng đi tới, dịu dàng tựa vào ngực hần, vòng tay ôm quanh hông hần, nhẹ giọng nói: “Ta cũng không tin tưởng thần quỷ, chàng đừng lo lắng!”

Vì nàng chủ động dịu dàng, bởi vì nàng kiên cường cùng quan ái, buồn bực trong lòng Nguyên Tinh Vũ hóa thành hư không. Hần ôm chặt nàng, trên mặt lộ ra mấy phần cười thoải mái. Khinh Nhan của hần a, vốn là nữ nhân kiên cường như thế, khéo hiểu lòng người, dịu dàng như nước như thế ...

“Khinh Nhan ...” Hần nhỏ giọng gọi nàng.

“Ân?” Nàng không có ngắt đầu, ở trong lòng hần lười biếng đáp một tiếng.

“Có nàng ... thật tốt ...” Hần nhẹ giọng thờ dài.

Nàng chậm rãi ngắt đầu nhìn hần, trong lòng có chút xao động. Hần thờ dài thế này, phần ôn tình này, chân chân làm cho người khác khó phân biệt thật giả. Dịu dàng thâm tình như vậy, có được mấy người có thể chống đỡ? Nhưng là, lời của hần, thề của hần ... thật có thể tin sao ...

Nguyên Tinh Vũ kéo nàng đi đến ghế dựa ngồi xuống, ôm cả hông nàng, để nàng ngồi trên người mình, híp mắt nói: “Nghe nói nàng ta là nữ nhi yêu nhất của Yến vương.”

Khinh Nhan tựa đầu trước ngực hần, khẽ cười nói: “Nhìn một chút là biết!”

Khóe miệng Nguyên Tinh Vũ nâng lên, mỉm cười cúi đầu nhìn Khinh Nhan, trầm mặc chốc lát mới gạt đầu mà nói: “Nếu nàng đã chọn tặng lễ vào ngày này cho chúng ta, chúng ta nếu không hồi báo đại lễ cho Yến vương thì không được rồi.”

Khinh Nhan nhẹ nhàng “Ân” một tiếng nói, “Chàng xem rồi làm!” Sau đó liền nhắm mắt lại, tựa hồ không dám mở miệng tính toán.

“Ý của ta là đem tro cốt của nàng cho Yến vương, đồng thời để Phượng Khinh Trần đi vào dịp này luôn, nàng xem có thích hợp không?”

“Cũng tốt, xem như là thời cơ đi!” Nàng tựa vào trước ngực hần gạt đầu một cái, thậm chí không có mở mắt. Nhưng qua một lát, nàng lại ngắt đầu rất nghiêm túc nói: “Người đã cho chàng rồi, chàng tùy ý có thể an bài.”

Hần lặng lẽ ngưng mắt nhìn nàng, thấy nàng tựa hồ không bị chuyện này làm cho thương tâm khổ sở, trong mắt dần có tia vui sướng cùng mong đợi. Hôm nay là ngày nàng tiến lâm Bình phi, cũng có thể xem như là tân hôn của bọn họ rồi ...

Trải qua mấy ngày nay, không phải là hần không cảm thấy, lòng của nàng chợt xa chợt gần, đặc biệt là sau khi thương thế dần tốt hơn. Cho nên hần mới gấp gấp đem nàng tấn phong Bình phi, cũng là trong lòng khẩn trương, sợ nàng rời đi. Hần muốn đem nàng nhốt chặt vào lòng, nếu không sẽ không lúc nào an tâm được. Thử tình cảm này quá phiền nhiễu, hần hiểu mặc dù tha thứ cho hần, nhưng nàng đối với hần vẫn không đủ tin tưởng, cho nên chỉ dùng tình cảm thì không hoàn toàn trói buộc nàng được, vì vậy hần thêm danh phận.

Thương thế của nàng đã không ngại, nhưng nàng vẫn không cho hần vượt qua lời tri một bước (làm chuyện ấy =. =!!!), chỉ cho hần nhìn, không cho hần ăn

... Hấn hiện tại thật không hiểu nàng. Nếu không tính toán cũng hấn chung đụng cả đời, nàng cũng sẽ không cùng hấn thân mật như vậy. Giữa bọn họ nhìn cũng nhìn qua rồi, hôn cũng đã hôn qua, ôm cũng đã ôm rồi, chỉ còn kém một bước kia. Nếu như nàng đều đã cho hấn, như thế nào lại không đem thân thể giao cho hấn đây? Chẳng lẽ nàng vì hấn đã từng làm chết tâm mà cố ý hành hạ hấn?

Chỉ có nam nhân đã trải qua mới hiểu được thống khổ của loại hành hạ dục hóa khó nhin này. Nàng rõ ràng ở bên cạnh hấn, cười yếu ớt nhẹ nhàng, dịu dàng khéo hiểu lòng người như vậy, hương thơm động lòng người như vậy ... lại không thể ăn được ...

Trong lòng hấn vô số lần tức giận mỗi khi nghĩ tới, đợi đến ngày kia, hấn nhất định để cho nàng mấy hôm không xuống giường được! hừ! Chắc chắn sẽ có một ngày như vậy!

Chương thứ hai mươi bảy : Giải bỏ nghi ngờ ân ái bên nhau (trung) Sau cơm chiều, Dịch Khinh Nhan gọi Phurong Khinh Trần đến nói về chuyện tình Yên vương phủ, Khinh Trần không có hỏi nhiều, mặt không đổi tiếp nhận nhiệm vụ này.

Khinh Nhan nhìn thần sắc hấn lạnh nhạt, dặn dò một câu: “Cao thủ trong phủ Yên vương đông đảo, ngươi vạn lần không được khinh xuất, nếu chuyện không thuận, chiếu cố bản thân quan trọng hơn.”

Khinh Trần cuối cùng có chút động dung, lén ngẩng đầu liếc Dịch Khinh Nhan một cái, nhỏ giọng nói: “Các chủ yên tâm, thuộc hạ nhất định hoàn thành nhiệm vụ!”

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn bọn họ mặt mày đưa tình, trong lòng rất cảm khái, vì vậy đi tới bên cạnh Khinh Nhan nói: “Vương phi nói đúng, chuyện này thật ra cũng không vội, người hành sự cẩn thận là tốt rồi, nếu phòng thủ của Yên vương quá nghiêm ngặt thì cũng không cần mạo hiểm. Ngươi là sư đệ của Vương phi, cũng là thân nhân của nàng, nếu ngươi xảy ra chuyện, vương phi sẽ thương tâm.”

“Cần tuân vương gia chỉ bảo, thuộc hạ cáo lui!” Phurong Khinh Trần sao lại không nghe ra ý tứ của Nguyên Tĩnh Vũ, vì vậy vội vàng cáo lui. Cho dù thế nào, trong lòng sư tỷ cũng là vì hấn mà tính toán. Ám vệ từ trước tới nay không có tôn nghiêm cùng địa vị, nhưng nàng đem hết khả năng cho bọn họ một cuộc sống đường đường chính chính, để bọn họ có cơ hội sử dụng trí lực, sinh mạng của bọn họ lần nữa thuộc về mình ... Hấn đêm ngày đều ở trong lòng thán rằng lựa chọn của hấn không có sai, chẳng những có thể ở bên cạnh trợ giúp nàng, còn có thể được nàng quan tâm lo lắng, đối với hấn mà nói đã là vô cùng hạnh phúc.

Tối hôm đó, Nguyên Tĩnh Vũ mặt ngoài không khác gì, không chút hoang mang cởi quần áo lên giường, sau đó ôm Khinh Nhan, một tay không an phận, sờ nắn eo thon của nàng. Nàng xoay người tránh hấn, thế nhưng lại làm cho hấn có cơ hội hôn đôi môi của nàng.

Khinh Nhan giấy dựa, lại bị hấn ôm chặt hơn. “Hôn một cái! Chỉ một cái có được không?” Hấn nhỏ giọng cầu khẩn nàng, đợi nàng thanh tỉnh lại ngậm vành tai nàng mút vào. “Khinh Nhan, ta thật sự muốn nàng ...” Nhỏ giọng ní non một câu, môi của hấn mon trớn trên cổ nàng.

Da của nàng thật tốt a, nhẵn nhụi mềm mịn như vậy, hấn lưu luyến hôn trên mỗi tác da thịt của nàng, đôi tay lặng lẽ kéo váy của nàng, nhìn xương quai xanh tinh xảo như ẩn như hiện, kim lòng không được hôn lên.

Vốn là Khinh Nhan bị ôm trong lòng có chút phát giác ra tính thể khó khống chế được, thân thể nàng, thậm chí lòng nàng đều run rẩy, chợt toát ra một cổ khăn cầu xa lạ, thế lại mơ hồ mong đợi hấn tiếp tục nữa ... Không được! Không thể tiếp tục nữa! Nàng lắc đầu một cái, cắn chặt môi khô phục lý trí, sau đó bắt đầu gỡ dây gài.

Nhưng hấn không có như thường ngày lập tức buông nàng ra, ngược lại đè người nàng xuống dưới thân thể hấn, trong miệng vội vàng nói: “Khinh Nhan, Khinh Nhan, ta muốn nàng ... ta thật muốn nàng ...” Nói xong, hấn vội vàng cúi đầu hôn, chặn lại kháng nghị của nàng.

Xem ra chơi đùa cũng quá lâu rồi. Khinh Nhan sốt ruột, không ngừng lắc đầu, vất vả lắm mới thoát khỏi dây dưa của hấn, vội vàng nói: “Không được, không thể! Chẳng kìm chế một chút!”

“Không, Khinh Nhan, nàng cho ta đi! A ... Khinh Nhan, nàng cho ta có được không?” Nguyên Tĩnh Vũ nhìn gương mặt ửng hồng của nàng, cảm thụ hương thơm thân thể mềm mại, lý trí thoáng chốc bị che lấp, một tay bắt được cổ tay nàng, một tay khác liền muốn kéo váy áo trước ngực nàng ...

“Chàng thật sự muốn sao?” Khinh Nhan chợt lạnh giọng hỏi.

“À?” Hấn sùng sốt một chút, hơi hỏi phục lý trí, “Àn, ta muốn nàng, Khinh Nhan, ta rất muốn nàng ...” Nàng nếu còn không chịu cho hấn, hấn sẽ trở thành phiên vương đầu tiên chết vì dục vọng không được thỏa mãn.

Khinh Nhan lạnh lùng nhìn mắt hấn nói: “Bên cạnh còn có nhiều nữ nhân, chàng đi đi! Vừa trẻ vừa đẹp, chàng muốn thế nào liền có thể đó!”

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn ánh mắt lạnh lùng của nàng, nghe rõ ràng ... giống như một chậu nước tuyết đổ xuống trên đầu, lý trí bị tình dục bao phủ lập tức trở lại toàn bộ. Hấn lúng túng từ trên người nàng nhảy xuống, trên mặt cười lạnh nói: “Đều là ta không tốt, nhất thời nhin không được ... Khinh Nhan, nàng đừng tức giận, ta sau này sẽ không như vậy nữa. Ta không phải muốn nữ nhân, ta chỉ muốn nàng, chỉ muốn mình nàng ...”

Khinh Nhan hừ lạnh một tiếng, quay lưng về phía hấn.

Nguyên Tĩnh Vũ vội vàng ôm hông nàng từ phía sau, tựa đầu trên đỉnh đầu nàng, hai mắt nhắm thật chặt hít sâu, thật lâu mới ép được dục vọng xuống. “Khinh Nhan, nàng đừng tức giận, chỉ là ta quá yêu nàng, nên mới vội vàng muốn có được nàng ... Nàng không biết nàng có bao nhiêu mê người, ta muốn nàng đến tâm cũng đau, cả người bị dục hóa đốt sách, tựa như muốn nổ tung ...”

“Hừ!” Nàng không quay đầu lại, vẫn tức giận như cũ, “Mới chừng này chàng đã không nhận được rồi? Nếu là tương lai ta mang thai, gần một năm cũng không dễ cho chàng như ý, đến lúc đó có phải lại muốn ta thông cảm cho chàng, cho chàng đi tìm nữ nhân khác để tiêu hóa?”

“Sẽ không! Nhất định không ... Ta nói từ nay về sau chỉ có mình nàng ...” Hấn tranh thủ thời gian giải thích. Lần đầu nghe nàng nói đến về sau, còn chủ động nói đến mang thai, nghĩ tới nàng ôm hài tử của bọn họ, lòng hấn không khỏi ngọt ngào hân hoan.

“Nếu tương lai ta xuất chinh ở ngoài, hoặc ở nhà mang thai, chàng xuất chinh bên ngoài, nhất định sẽ có người muốn hiến sắc cho chàng, thậm chí nửa đêm cũng có nữ nhân lén bò lên giường chàng, dù sao lúc đó ta cũng không có bên cạnh, cũng không có người biết, hừ hừ ...”

“Ha Ha!” Hấn ôm nàng thật chặt, vui vẻ cười lên. Nàng hóa ra là đang quan tâm đến hấn!

“Chàng cười cái gì?” Kinh Nhan tức giận nhéo lên cánh tay của hấn.

Nguyên Tĩnh Vũ lại cười đến vui vẻ hơn. “Kinh Nhan.” Hấn nói vào bên tai nàng. “Tương lai nếu có nữ nhân lén chạy vào doanh trường với ý đồ làm hư danh tiết của ta, ta liền chém chết nàng ta!”

“Dùng rồi mới chém?”

“Dùng như thế nào?” Hấn nhún mày cười cười nhìn nàng, phát hiện ra mặt đỏ ửng, đưa một ngón tay nhẹ vỗ về đôi môi nàng.

Kinh Nhan nghĩ đến kích tình vừa rồi, lại không dám trêu chọc hấn, vội vàng né cánh tay của hấn, xấu hổ nằm trên gối, buồn bực nói: “Ta gì cũng không nói! Ngủ! Không cho nói nhảm nữa, nếu không tối mai chàng ở thư phòng ngủ!”

Nguyên Tĩnh Vũ vui vẻ cười một trận, lúc này mới lật ngược thân thể nàng ôm vào ngực, hòa nhã nói: “Chớ buồn bực. Ta bảo đảm không làm loạn là được ...”

Tựa vào ngực hấn, yên lặng một lúc, Kinh Nhan chợt nhỏ giọng nói: “Ta không phải trừng phạt chàng, cũng không phải khảo nghiệm chàng ... Ta không phải là không nguyện ý, chỉ là bây giờ còn chưa thể ...”

“Chưa thể? Tại sao?” Nguyên Tĩnh Vũ lập tức hưng phấn, Những lời này là lời dễ nghe nhất a, tốt đẹp chính là hy vọng phía trước!

“Nội công của Lăng Tiêu các cùng với người khác bất đồng, thời điểm nữ tử thất thân sẽ truyền hết công lực của mình cho nam nhân, mà công lực hiện tại của ta chỉ khôi phục chừng 3, 4 tầng ...”

“Ta không ngại, ta không ngại, ta không hành tẩu giang hồ, cần võ công cao như vậy làm gì, Kinh Nhan ...”

Trong hưng phấn, Nguyên Tĩnh Vũ lại muốn giỡn trò, lại bị Kinh Nhan khế đánh một cái. Hấn uất ức nhìn nàng, nàng lại trừng hấn một cái nói: “Ta đã luyện được tới tầng thứ tám của Thúc Thủy Ngọc công, phải lúc khỏe nhất mới có thể truyền công lực, ít nhất bảo vệ được hai mươi năm thanh xuân không đổi, sao có thể nhất thời vì dục vọng mà bỏ mất tuổi thọ mười năm?”

Thì ra nàng nói hai mươi năm thanh xuân không đổi chính là hơn hai mươi tuổi? Nguyên Tĩnh Vũ khiếp sợ nhìn nàng nói: “Nếu như lời nàng, võ công Lăng Tiêu các chẳng phải tu thành tiên thuật?”

“Cái gì là tiên? Thế gian này tiên có tồn tại sao? Ta cho tới giờ đều không tin điều này. Chỉ là nội công của chúng ta có thể trì hoãn tuổi già, kéo dài tuổi thọ.” Nàng nhẹ nhàng cười, trong mắt lóe lên mấy phần đắc ý.

Hấn ôm chặt nàng cười nói: “Thì ra ta thật sự bắt được một tiểu tiên nữ ...” Một lát sau, hấn không nhận được hỏi: “Vậy chừng nào nàng mới khôi phục được toàn bộ công lực?”

“Khoảng ba tháng đi!” Nàng nói, dựa đầu vào ngực hấn, “Ta muốn tham gia đại hội võ lâm khoảng giữa tháng ba, chờ ta trở lại, sau đó, chàng muốn thế nào liền thế đấy ...”

Muốn thế nào liền thế đấy? Muốn thế nào liền thế đấy ...

Nàng rút cuộc cho hấn kỳ hạn xác thực! Chỉ là hiện tại mới là ngày chín, còn những hơn hai tháng ... nghĩ tới đây, hấn không nhận được thở dài.

Nguyên Tĩnh Vũ ôm chặt Kinh Nhan, đoán chừng là tối nay không ngủ được nữa rồi!

Chương thứ hai mươi bảy : Giải bỏ nghi ngờ ân ái bên nhau (hạ) Giỗ tổ tiên ngày thứ hai, bọn họ rời giường rất sớm, Nguyên Tĩnh Vũ với hai mắt nhàn nhạt thăm quần vui vẻ ăn sáng cùng Kinh Nhan.

Kinh Nhan đỏ mặt quét nhìn hấn một cái, không lên tiếng. Nhưng lòng đang nghĩ những ngày kế tiếp nên làm thế nào? Nếu như mỗi ngày hấn đều giống như tối hôm qua trêu đùa nàng, nàng nhất định không thể kiên định giữ vững thanh tình như vậy. Bọn họ cùng chung chăn gối như vậy thật quá nguy hiểm ...

Ngày giỗ tổ tiên thật ra là chuyện vô cùng mệt mỏi, sáng sớm rời giường, tắm rửa thay quần áo, đi đến rất nhiều tông miếu, sau đó quỳ trước bài vị tổ tiên. Nguyên Tĩnh Vũ hướng tổ tiên bẩm báo nguyên nhân mình đem trác phi Dịch thị tiến vào Bình phi, thực tế là đem văn thư sắc phong hôm qua đọc thử một lần.

Phản văn thư sắc phong này đã đọc qua một lần ở Uy Đức điện, nhưng nàng không có ở chỗ đó, đọc xong hấn mới tuyên nàng đi vào, cho nên chỉ cần tiếp nhận lễ và chúc mừng của chúng thần nữa là đủ. Nhưng hôm nay nàng lại phải nghe hấn dài dòng hết mới có thể đứng dậy. Điều duy nhất khiến nàng thỏa mãn chính là Giản vương phi và Nguyên Tĩnh Vũ cùng quỳ với nàng.

Nguyên Tĩnh Vũ đọc hết một lần văn thư sắc phong dài, nàng mới biết nguyên lai mình có nhiều ưu điểm như vậy, thật thua là hấn lại nhớ hết. Nếu là nàng một đồng nói nhảm thế này, nhất định là không nhớ được ...

Thật vất vả mới xong, Nguyên Tĩnh Vũ tự mình đỡ Khinh Nhan đứng dậy, mang theo Giản vương phi cùng nhau dâng hương cho tổ tiên, quỳ lạy, xin phù hộ cho Dụ Dương sớm ngày có hậu ...

Trở lại vương phủ, Khinh Nhan cũng cảm thấy mệt mỏi. Tu đường lâu như vậy, nội công lại phục hồi vô cùng chậm, cho tới giờ vẫn chưa đi qua được phần thứ năm, nhưng so với người thường đã là lợi hại. Không nghĩ tới Giản vương phi không tập võ công mà có thể lực tốt đến vậy.

Thừa dịp bọn họ đi ra ngoài, bọn thi nữ đem vật dụng ở Hành Hương uyển dọn đi qua U Lan thủy tạ Thanh Phong uyển rồi. Giản vương phủ trở về vương phủ trực tiếp về hậu viện nghỉ ngơi, Nguyên Tĩnh Vũ mang theo Dịch Khinh Nhan ngồi ngoạn kiêu hướng U Lan Thủy tạ.

Đi lên cầu đá, bên ngoài mặt hồ lướt vài con gió lạnh, vén rèm ngoạn kiêu, Khinh Nhan không khỏi nắm chặt áo choàng, ôm thật chặt tiểu ẩm lô trong người. Xem ra lần bị thương này làm tổn hao nguyên khí nặng nề a, qua nhiều năm như vậy, nàng lúc nào thì sợ lạnh?

Trích Tinh lâu, Văn Hình lâu cùng Thanh Phong uyển hài hòa với nhau, bị tách biệt bởi một từng trúc cùng một cây cầu gỗ lớn ngăn cách. Qua sửa chữa, Thanh Phong uyển hôm nay lộ vẻ tinh xảo hơn, tổng thể bố trí mộc mạc nhưng không mất đi đại khí, tinh tế hoa mỹ nhưng không xa hoa lãng phí.

Tuy là lần đầu Khinh Nhan tới, nhưng trong thâm tâm vô cùng hài lòng.

Phòng ngủ bọn họ ở lầu hai chủ lầu, đẩy ra cửa sổ có thể nhìn thấy vườn hoa, xa xa còn thấy được mặt hồ của Tĩnh Nguyệt hồ. Nếu là đến giữa tháng sáu, một hồ sen Tiếp Thiên nhất định sẽ là thắng cảnh nhân gian.

Ngoài phòng ngủ có một phòng khách nhỏ, đọc sách đánh cờ cũng được, dùng cơm uống trà đều tốt. Đi ra ngoài chính là ban công rộng rãi, ngồi trên ý lan có thể tận hưởng được cảnh đẹp.

Đáng tiếc hôm nay có thật mệt mỏi, nàng đi xuống dưới phòng tắm, chế một ít dược thủy, nhất thời toàn thân cũng cảm thấy thoải mái không ít, vì vậy đem theo nồng đậm hơi thuốc lên giường ngủ.

Nguyên Tĩnh Vũ biết nàng mệt mỏi, sao lại có thể không mệt? Cũng không có nháo nàng, rất nhanh ôm nàng nằm ngủ.

Mấy ngày sau đó, Khinh Nhan đem theo Tiểu Hà cùng Chu Tử Ngọc cùng đi dạo mấy tòa tiểu đảo, những lúc rảnh rỗi Khinh Nhan cũng cùng nàng đi chung quanh xem một chút. Khinh Nhan cũng bắt đầu chính thức tham tri quân chánh, cũng nói lên lý lẽ của mình, khiến cho chúng thần Dụ Dương từ không chấp nhận cũng lặng lẽ phục tùng.

Cuối tháng giêng, Dụ Dương vương mang theo hai vị vương phi cùng tham gia lễ tế Thiên Địa.

Thiên tử tế thiên, chư hầu tế đất, từ trước đến nay, các phiên vương đều lấy thân phận chư hầu tế tự Thiên địa, lễ tiết tế tự cũng có chút biến hóa. Nếu là trước đây, lễ tế Thiên địa không cho phép nữ tử tham gia, nhưng bây giờ đại phiên vương ngày nay đều đem chánh phi hàng năm cùng tế tự.

Tế thai (đài tế tự) được xây dựng thật cao ở phía đông tông miếu, cao chừng mười trượng, lấy đất đắp lên, bên ngoài phủ từng mảng đá xanh, bốn bề đều có bậc thang, mỗi mặt tất thấy có 99 cấp, là tuân theo Cửu cửu Quy Nhất. Trên tế đài có đá cẩm thạch điêu khắc thành Thiên địa thần bài, hai bên có hai đỉnh Thanh Đồng khổng lồ, hương đăng lượn lờ bay.

Thời điểm Nguyên Tĩnh Vũ mang theo hai vị vương phi cùng chúng thần tới tế thai, sắc trời sơ hiểu (trời mới sáng), bà trời dâng từng dãy vân hà màu vàng nhạt.

Hôm nay Giản vương phi cùng Dịch Khinh Nhan đều mặc lễ phục màu đỏ sẫm, cổ áo thêu hoa văn hình mây cùng sắc màu đen đỏ, từ trên eo rủ xuống hai dải băng thật dài tới trước gối, theo bước chân đều đều bãi động. Hai người đều đội một đôi kim phượng thoa, mỗi con phượng ngậm hai chuỗi tiểu kim châu thật dài rủ xuống hai bên, trước sau va chạm theo từng nhịp chân, phát ra âm thanh thật nhỏ mà tiếng vang thanh thúy. Chúng thần trong mấy ngày nay nhìn thấy Dịch Khinh Nhan trong trang phục trắng thuần khiết, không cần thịnh trang cũng đã ung dung khí độ hơn Giản vương phi nhiều rồi, không khỏi làm người khác ghé mắt.

Nguyên Tĩnh Vũ không thích mang vương miện, nhưng hôm nay không thể không đội. Vương miện cùng lễ phục chư hầu là màu đen, lưu miện (dải vải mỏng đính cùng với mũ miện) trước sau lấy lụa kim tuyến rủ tất cả chín chuỗi ngọc châu, mỗi phía chín viên, tựa như lưu miện thiên tử, vô hình trung hiển thị uy nghiêm.

Vóc người hấn cao ngất cùng trường bào dài rủ xuống nhìn trông rất oai hùng. Lễ phục màu đen trang nghiêm mà đại khí, cổ áo cùng đai lưng là màu đỏ sậm thêu hoa văn cát tường hình mây, tương tự hai vị vương phi. Một thanh bảo kiếm Thanh Đồng giắt bên hông, tục truyền là tổ tiên Nguyên thị nắm đó tranh thiên hạ sử dụng bội kiếm này. Ngày thường, chuỗi bảo kiếm này vẫn đặt ở thư phòng trong Trích Tinh lâu, bình thường Nguyên Tĩnh Vũ vẫn có thói quen đeo bảo kiếm, nên bề ngoài thoảng qua cũng khá quen thuộc.

Nguyên Tĩnh Vũ mang theo mọi người chậm rãi lên cấp bậc, bầu trời đã sáng lạng vô cùng, từng chùm ánh sáng xuyên qua đám mây, mặt trời dần dần lộ

rõ.

Trên tế đài dựng 16 trụ đá xanh lớn, đặt trên 16 chậu than bằng đồng, giờ phút này lửa cháy hừng hực thiêu đốt, cùng màu với màu chân trời.

Sau khi mọi người vào vị trí ngay ngắn, tế ti đọc tế văn, sau đó hạ nhân đem tam sinh (súc vật dùng cúng tế) cùng nhiều vật tế đưa lên tế thai, đặt ở trước Thiên địa thần bài. Kế tiếp, Nguyên Tĩnh Vũ cùng mọi người quỳ lạy, đọc tế từ, dâng hương khấn cầu, sau đó, một đám nam tử trẻ tuổi mặt trang phục cổ xưa nhảy vũ điệu tế tự, cầu xin một năm mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an.

Lễ tất, mặt trời đã lên cao, ánh sáng chói lọi từ sau thần bài chiếu đến, chiếu lên thần thái nghiêm túc của Nguyên Tĩnh Vũ, phong hoa ẩn động, khí vũ bất phạm

(Hoàn quyền 1)

Bạn đang đọc truyện *Dục Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 1: Hồn Mộng Cũng Không Thể Đến Biên Thùy

Từ buổi lễ tế trời trở về, Dịch Kinh Nhan càng cảm thấy Nguyên Tĩnh Vũ có chút dấu hiệu không khống chế được mình, vì vậy đuổi hắn đi thư phòng ngủ, nhưng hắn thế nào cũng không chịu, tình nguyện buổi tối mỗi ngày chịu hành hạ, cũng không chịu buông tha chút ngon ngọt nào đó.

Kinh Nhan cũng cảm thấy mình trong khoảng thời gian này có chút tâm phiền ý loạn, rất nhiều lần cũng thiếu chút nữa không cầm giữ được mình. Nghĩ đến đại hội võ lâm cử hành ở Trung Châu vào tháng ba năm nay, nàng quyết tâm luyện công phu của mình thật giỏi, tranh thủ ở trước đại hội hoàn toàn khôi phục võ công.

Ngọc công Giang Thúc Thủy của Lăng Tiêu các tổng cộng mười hai tầng, nhưng đệ tử phổ thông đều chỉ có thể học được tầng thứ tám. Nếu không phải làm Các chủ, Dịch Kinh Nhan cũng không biết thì ra là ngọc công còn có bốn tầng võ học cao thâm. Nhưng rất đáng tiếc chính là, các sư tổ của Lăng Tiêu các là từ Thánh nữ Thiên Nhất Giáo Phương Bắc trốn chạy đến đây. Lúc ấy vị Thánh nữ có võ công cao nhất một cũng chỉ trộm được ngọc công Giang Thúc Thủy tầng thứ mười mà thôi, hai tầng võ công cuối cùng của tâm pháp phía sau vẫn nắm giữ ở trong tay giáo chủ Thiên Nhất Giáo. Lăng Tiêu các sau này cảm thấy ở Giang Nam vẫn xử sự khiêm tốn, chính là không hy vọng trên chọc đến khắc tinh Thiên Nhất Giáo này.

Lại nói, Thiên Nhất Giáo cùng Lăng Tiêu các thật ra thì có cùng nguồn gốc. Nhiều năm trước một vị giáo chủ kinh tài tuyệt đỉnh Thiên Nhất Giáo căn cứ nội công tâm pháp tự mình cải tạo ra công pháp ngọc công Giang Thúc Thủy, hắn đem truyền cho thế tử của mình, sau lại phát hiện lúc hai người giao hợp, tất cả công lực của thế tử đều truyền cho mình. Vì thế, hắn tiến hành sửa đổi lần nữa đối với ngọc công Giang Thúc Thủy, cuối cùng trở thành công pháp tu luyện của Thánh nữ Thiên Nhất Giáo.

Nếu nói Thánh nữ Thiên Nhất Giáo, là thế thiếp đặc biệt bồi dưỡng dành cho giáo chủ, cho nên toàn bộ chọn lựa ấu nữ có tư chất cùng tướng mạo cực kỳ tốt, đợi đến công lực đủ thành liền hiến thân cho giáo chủ, trợ giúp giáo chủ luyện công. Sau lại có sáu vị Thánh nữ không cam lòng tiếp nhận số mạng như vậy, che giấu võ công của mình, thừa dịp lúc giáo chủ đi ra ngoài chạy ra khỏi Thiên Nhất Giáo đi tới Giang Nam, mai danh ẩn tích nhiều năm sau thành lập Lăng Tiêu các.

Kinh Nhan cũng là sau khi lên làm giáo chủ thấy thủ bút của sư tổ mới hiểu được đoạn quá khứ này, đồng thời cũng lấy được tầng chín và mười của nội công tâm pháp. Đem tất cả sự vụ của sư môn cũng giao cho sư phụ của mình, đồng thời cũng đem hai tầng nội công tâm pháp kia nói cho sư phụ.

Sư phụ từ trước đến giờ say mê võ học, lần này nàng bị thương nặng như vậy, thiếu chút nữa ngay cả mạng sống cũng không còn nếu sư phụ không phải đang bế quan ở bên trong, chỉ sợ sớm đã chạy tới Dục Dương rồi. Dù sao nàng mới là Các chủ Lăng Tiêu các, nàng cũng phải cố gắng nhiều mới được!

Lúc Kinh Nhan nói với Nguyên Tĩnh Vũ muốn bế quan luyện võ, sắc mặt của Nguyên Tĩnh Vũ vô cùng khó coi, có chút tức giận, có chút không cam lòng, còn có chút bất đắc dĩ, cuối cùng cũng là không có biện pháp nào để giữ nàng.

Vào cuối tháng, Lăng Tiêu các phái hai cô gái đi tới vương phủ, trở thành thị nữ cận thân của Dịch vương phi. Bởi vì Dịch Kinh Nhan đang bế quan, cho nên để cho hai người các nàng tạm thời ở lại Phong Kinh Uyển chăm sóc ăn uống cuộc sống thường ngày của Nguyên Tĩnh Vũ.

Hai thị nữ này một người tên là Ngụy Tử Yên, mười bảy tuổi, một người khác tên là Khâu Tử Y, mười lăm tuổi. Hai nữ tử đều là thiếu nữ xinh đẹp cực kỳ xuất sắc, lại thông minh lanh lợi. Đặc biệt là Khâu Tử Y, bởi vì trẻ tuổi, còn mang theo nét ngây thơ xinh đẹp của thiếu nữ, hay cười nhẹ nhàng, giọng nói thanh thúy, phẩm là thị vệ gặp qua nàng, không có một người nào không thích nàng, ngay cả Nguyên Tĩnh Vũ có lúc cũng không nhịn được mỉm cười nhìn nàng.

Những ngày Kinh Nhan bế quan, đó cũng là những ngày mà Nguyên Tĩnh Vũ sống không tốt chút nào.

Ban ngày thời điểm bận rộn thì còn đỡ, nhưng mỗi khi đêm về lại gian nan không thôi. Trong đầu luôn lóe lên bóng dáng của nàng, có dịu dàng, lạnh lùng

còn có nụ cười vui vẻ, tức giận, động lòng người nhất là những lúc nàng động tình. Đôi mắt mờ sương, vẻ mặt kiều my, trên mặt hiện đỏ ửng, bên môi lại không ngừng thốt lên những tiếng rên rỉ động lòng người mà ngay cả chính nàng ấy cũng không biết..... Oh, thật là nhớ nàng mà! Dù là để cho hấn ôm một cái, hôn nàng một cái thôi, để giải nỗi khổ tương tư cũng được! Nhưng đang không chịu gặp hấn, nói hấn sẽ quấy rầy nàng luyện công. Rõ ràng là nàng hại hấn không ngủ được có được hay không?

Đầu xuân tháng hai, băng tuyết bắt đầu tan, khí trời ngày từng ngày trở nên ấm áp, Nguyên Tĩnh Vũ đến thị sát binh doanh ở ngoại ô, sau đó lưu lại mấy ngày. Hấn chẳng những thị sát huấn luyện Thành Vệ Quân, còn cùng tướng sĩ trong doanh ty thí võ nghệ, tài bắn cung cùng thuật cỡi ngựa, mỗi ngày thời gian cũng sắp xếp tràn đầy, mệt mỏi đau lưng kiệt sức. Hấn thích cuộc sống như thế, để cho hấn nằm ở trên giường sẽ ngủ rất nhanh.

Buổi tối trước khi quay trở về, thống lĩnh Hình vệ Thành Vệ Quân bày một tiệc rượu gọi là tiễn biệt đoàn người Vương gia cùng Tàn Thống lĩnh.

Chỉ là hai canh giờ lộ trình là có thể trở lại vương phủ, làm gì cần tiễn biệt chứ? Rõ ràng là một tiệc rượu Hình vệ mượn cơ hội lấy lòng chủ tử. Trong lòng mọi người đều biết rõ, vừa đúng lúc mượn cơ hội thả lỏng người, Nguyên Tĩnh Vũ cũng không phản đối.

Nghĩ đến khi về nhà vẫn chưa thấy được Khinh Nhan, hấn liền không nhận được mượn rượu tiêu sầu. Những ngày này thật gian nan mà, ba tháng oi ba tháng, mau mau đến đi nào! Đúng rồi, Phượng Khinh Trần đến phủ Yên Vương lâu như vậy, cho dù có kế hoạch gì, cho dù có thành công hay không, cũng đều nên có tin tức truyền về chứ! Hấn thế nhưng một chút tin tức cũng không có nhận được. Hối Từ Ngọc, cũng nói không có tin tức của Phượng sư thúc.

Bất tri bất giác uống hơi nhiều, khi Nguyên Tĩnh Vũ trở lại trong phòng liền ngủ mất rồi.

Nửa đêm miệng khô, muốn uống ly trà, nhưng không nghĩ sờ tới bên cạnh có một thân thể ấm áp mềm mại, nhất thời đem say rượu của hấn làm tỉnh lại một nửa, không nhận được trên đầu toát ra mồ hôi lạnh.

Trong phòng hấn tại sao lại xuất hiện nữ nhân?

"Người đâu!" Hấn tức giận đem nữ nhân kia đá xuống giường, kêu lớn. Rốt cuộc ai muốn hại chết hấn?

Lâm Khinh Vân cùng Tàn Cánh đồng thời gần như chạy như bay đi vào, nhìn cô gái ở dưới giường riu rít khóc thầm, hai người sững sờ, không rõ chân tướng nhìn Nguyên Tĩnh Vũ.

Nguyên Tĩnh Vũ chỉ vào nữ nhân dưới giường nói: "Đây là xảy ra chuyện gì? Tàn Cánh! Hộ vệ thống lĩnh là làm như thế đấy sao? Nếu người đến là thích khách, Bỏ vương làm sao còn mạng để sống?"

"Thuộc hạ thất trách! Tội đáng chết vạn lần!" Tàn Cánh cũng là không hiểu ra sao, hấn đương nhiên hiểu Vương gia chắc chắn sẽ không tùy tiện tìm nữ nhân, huống chi tối hôm qua say đến bí ti như vậy. Nhưng, nữ nhân này rốt cuộc vào đây bằng cách nào? Bọn họ lại đang ở sát vách thể mà chẳng hề hay biết!

Nguyên Tĩnh Vũ tức giận tròn mắt nhìn Tàn Cánh, lại nhìn Lâm Khinh Vân quỳ gối bên cạnh hấn nói: "Lập tức hạ chức thống lĩnh của Tàn Cánh làm phó thống lĩnh, chức Thống Lĩnh do Lâm Khinh Vân tiếp nhận!"

Nói xong, hấn rút ra bảo kiếm bên giường, dưới ánh mắt kinh ngạc của Tàn Cánh cùng Lâm Khinh Vân trực tiếp vung về hướng cô nương kia,, mắt thấy mũi kiếm đó đến cổ cô gái, lại đột nhiên cất cao, sau đó hấn thu kiếm vào vỏ.

Kèm theo tiếng kêu sợ hãi của cô gái, một lọn tóc đen từ từ rơi xuống đất.

Nguyên Tĩnh Vũ bảo Tàn Cánh đi ra ngoài, rồi sau đó lạnh lùng nhìn Lâm Khinh Vân một hồi lâu mới nói: "Vốn nên là một kiếm giết nàng ta, nhưng vì danh dự của bản vương mà suy nghĩ, vẫn là nên giao cho Lâm Thống lĩnh xử trí đi! Tin tưởng Lâm Thống lĩnh nhất định có thể đem chuyện đêm nay tra ra chân tướng!"

"Tuân mệnh!" Khinh Vân khom người lĩnh mệnh, "Xin Vương gia yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ tra rõ chân tướng!"

"Truyền lệnh xuống —— Một khắc sau lên đường trở về vương phủ!"

Trở lại vương phủ sắc trời đã sáng, Giản vương phi nghe nói Vương gia trở về phủ, lập tức chạy tới hỏi báo chuyện trong phủ mấy ngày nay, Nguyên Tĩnh Vũ liền để cho nàng lưu lại dùng điểm tâm.

Nhìn Giản vương phi, Nguyên Tĩnh Vũ lại nhớ tới nữ nhân đang bế quan đó. Không biết chuyện tối ngày hôm qua là ý tứ của nàng hay là Lâm Khinh Vân tự chủ trương thử dò xét? Lúc ấy hấn liền hiểu rõ nữ nhân kia nhất định là Lâm Khinh Vân đưa đến trên giường hấn, cho nên mới tức giận như vậy. Khinh Nhan dám không tin hấn!

So sánh với những nữ nhân khác ở hậu viên vương phủ mà nói, Giản vương phi coi như là tương đối may mắn. Mặc dù Nguyên Tĩnh Vũ không hề vào phòng của nàng nữa, nhưng nàng xử lý chuyện chính trong vương phủ, luôn có chút chuyện cần hướng Vương gia hỏi báo, cho nên luôn có thể gặp mặt một lần. Nếu như chọn được thời cơ tốt, còn có thể cùng hấn cùng nhau ăn một bữa cơm, hoặc là tản bộ gì đó. Dĩ nhiên, biện pháp tốt nhất chính là mang theo mấy hài tử cùng đến, thứ nhất để cho bọn chúng thỉnh an phụ vương, thứ hai chính nàng cũng có thể mượn thêm nhiều cơ hội ở bên cạnh Nguyên Tĩnh Vũ lâu thêm một chút.

Nguyên Tĩnh Vũ mặc dù cùng hai nữ nhi không quá gần gũi, nhưng cũng là cốt nhục của mình, mỗi lần nhìn thấy đều hỏi thăm kỹ lưỡng cuộc sống thường

ngày của bọn họ, thỉnh thoảng cũng phải hỏi tình huống mẫu thân các nàng.

Vốn định trở lại tìm Kinh Nhan hỏi cho rõ ràng, ai biết Giản vương phi động tác lại nhanh như vậy. Nguyên Tĩnh Vũ cũng nhanh chóng tỉnh táo lại, là hấn quá quan tâm nàng sao? Hấn đều đưa tôn nghiêm của mình thả vào dưới chân mặc nàng đạp, nàng còn muốn hấn phải làm như thế nào nữa đây? Càng nghĩ càng giận, hấn đến tốt cùng ăn không trôi, ném đĩa, đổ chén đĩa, một câu cũng không nói, đi thẳng về hướng căn nhà gỗ trong rừng mà Kinh Nhan bế quan.

Giản vương phi bị hấn làm sợ hết hồn, nhưng không dám đuổi theo. Nhìn bóng lưng cao ngất của Nguyên Tĩnh Vũ, bên môi nàng ta hơi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Nguyên Tĩnh Vũ đi tới căn nhà gỗ trong rừng, chỉ thấy Chu Tử Ngọc cùng Tiểu Hà đang thu dọn đồ đạc, nhưng không thấy bóng dáng của Dịch Kinh Nhan.

"Vương phi đâu?" Nguyên Tĩnh Vũ chợt có một loại dự cảm xấu, Kinh Nhan rời khỏi hấn rồi sao?

"Hồi bẩm Vương gia, đêm qua Vương phi nhận được bồ câu đưa tin, sau đó lưu lại một phong thư liền đi." Chu Tử Ngọc không kiêu ngạo không tự ti trả lời, đồng thời đưa lên một phong thư.

Nguyên Tĩnh Vũ nắm lấy lá thư này nhìn qua một lần, giận đến mức muốn đem căn nhà gỗ nhỏ trước mắt này một đống đốt thành tro bụi, lại muốn đem người trước mắt xé thành mảnh nhỏ. Trước đây hấn có thể làm bộ như không biết Chu Tử Ngọc là người của Kinh Nhan, nhưng từ khi Ngụy Tử Yên cùng Khâu Tử Y đến tất cả cũng không còn là bí mật nữa. Nghĩ tới Kinh Nhan đối với hấn lừa gạt cùng thử dò xét, hấn tức giận chạy vào trong nhà gỗ, rút ra bảo kiếm tùy thân quơ múa lung tung, thời gian không tới một chén trà, một căn nhà nhà gỗ nhỏ mới tinh liền bị hủy đi thành mảnh vụn!

Nhìn trước mắt một mảnh bừa bãi, lòng của Nguyên Tĩnh Vũ từ từ bình tĩnh lại. Cho tới giờ khắc này hấn mới phát hiện một sự thật: Kinh Nhan mặc dù là nữ nhân, cũng tuyệt đối không giống với cô gái bình thường, hấn muốn khống chế hoàn toàn tư tưởng của nàng vĩnh viễn đều chỉ có thể là nằm mơ mà thôi! Mà càng thêm đáng sợ chính là, tâm tình của mình thế nhưng hoàn toàn bị nàng làm xáo động, vì nàng vui mà vui mừng, vì nàng lo mà gấp, vì nàng không tin tưởng mà tức giận, vì nàng rời đi mà mất mát luống cuống,.....

Nàng thế nhưng lưu lại một phong thư rồi rời khỏi hấn!

Chu Tử Ngọc nhìn con giận của Nguyên Tĩnh Vũ, khóe miệng lộ ra một nụ cười cao thâm, nàng thật là càng ngày càng bội phục Các chủ rồi !

Trở lại Trích Tĩnh lâu, Nguyên Tĩnh Vũ lần nữa lấy ra lá thư mà Kinh Nhan để lại xem kỹ một lần, tỉ mỉ tìm hiểu ý tứ của nàng trong thư, có gấp, có áy náy, chỉ không biết là thật hay giả? Cho tới bây giờ hấn mới hiểu rõ, ở trước mặt hấn Dịch Kinh Nhan cũng có thể có giấu giếm có thể có lừa gạt, là bởi vì hấn đã từng phụ bạc nàng? Hay là muốn lấy được một chân tâm của một người lại khó khăn đến như vậy? Hấn cũng đã làm đến mức này rồi, nàng còn muốn hấn phải như thế nào nữa đây?

Cũng may hôm nay đã là mừng chín tháng hai rồi, cách đại hội võ lâm mười lăm tháng ba còn có hơn một tháng, chỉ mong nàng giữ lời, sau đại hội võ lâm lập tức trở về, nếu không..... Hấn cũng không thể bảo đảm mình còn có thể nuông chiều nàng như thường ngày nữa không.....

Buổi tối hôm đó, lúc Khâu Tử Y dâng trà cho Nguyên Tĩnh Vũ không cẩn thận dẫm lên váy của mình, ly trà trên tay bay ra ngoài, vẩy lên người Nguyên Tĩnh Vũ một thân nước trà. Nguyên Tĩnh Vũ tức giận nhìn chăm chăm nàng ta, lại thấy đáng về nàng ta tay chân luống cuống lã chã chực khóc đáng thương, vừa vội vàng hấp tấp nói xin lỗi cầu xin tha thứ, vừa dùng ống tay áo của mình giúp hấn dọn dẹp lá trà trên ngực.

Ánh mắt Nguyên Tĩnh Vũ biến đổi, một chương ném nàng ta ngã đến trên đất, nhìn đáng về vô tội kia càng thêm giận dữ. Hấn hừ lạnh một tiếng nói: "Nề mặt Các chủ của ngươi, lần này tạm tha ngươi một mạng! Đừng cậy vào chính mình có mấy phần thù mị liền khắp nơi trêu đùa thủ đoạn, mấy thủ đoạn nhỏ của ngươi, chớ nói chỉ so sánh với với nàng, ngươi ngay cả rách giầy cho nàng cũng không xứng!"

Chu Tử Ngọc nghe được tiếng vang vén rèm lên đi vào, chỉ liếc mắt một cái liền hiểu. Nhìn Khâu Tử Y uất ức trên đất, rồi nhìn lại Nguyên Tĩnh Vũ lạnh lùng uy nghiêm, nàng đột nhiên cảm thấy hấn cũng không đến nỗi chán ghét như vậy nữa. Tâm tư của Khâu Tử Y nàng đã thấy từ lâu, cũng cùng Các chủ đề cập tới, nhưng Các chủ chỉ là cười cười, nói không cần phải lo lắng, Vương gia sẽ không có ý gì với Tử Y. Lúc ấy nàng không tin lắm, cho là Các chủ quá tự tin rồi, Tử Y mặc dù tư thái chưa thành thực, nhưng trời sanh kiêu my, ngày thường lại xinh đẹp đáng về khá ái, nếu nàng ta có lòng cầu dẫn, là nam nhân liền khó tránh khỏi động lòng. Không nghĩ đến Các chủ lại đoán được chính xác như vậy..... Nguyên Tĩnh Vũ nhàn nhạt quét Chu Tử Ngọc một cái nói: "Về sau Bồn vương không muốn gặp lại nàng ta, Chu cô nương mang nàng ta trở về Lăng Tiêu các, đi ngay!"

"Dạ! Vương gia!" Chu Tử Ngọc lạnh lùng nhìn Khâu Tử Y một cái, xoay người liền đi ra ngoài. Khâu Tử Y cắn thật chặt môi của mình, lặng yên không một tiếng động đứng dậy đi theo ra ngoài.

Nguyên Tĩnh Vũ đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, tại sao người bên cạnh đều muốn tính toán với hấn? Đồng thời, hấn cũng vì Kinh Nhan cảm thấy thật đáng buồn, Khâu Tử Y này là sự phụ nàng chọn lựa ra đến hầu hạ nàng, nhưng không nghĩ nữ nhân này thế nhưng vất óc tìm mưu kế muốn dẫn dụ trượng phu của nàng,.....

Không biết Kinh Nhan bây giờ đang ở đâu? Nàng có nhớ hấn như hấn đang nhớ nàng không?

Ngày thứ hai, Nguyên Tĩnh Vũ liền nhận được Trung Châu cấp báo, nói Nghệ An vương Tiêu Dật Phi bệnh nặng, xin hấn lập tức nhanh đến Trung Châu.

Lại bệnh nặng rồi sao?

Nguyên Tĩnh Vũ cười khỏ. Cơ hồ đầu mùa xuân hàng năm Dật Phi cũng sẽ "Bệnh nặng" một lần, sau đó để cho hắn đi một chuyến, tựa hồ chỉ muốn gặp hắn một chút sau khi gặp mặt, bệnh của Dật Phi sẽ chuyển biến tốt, hắn sẽ thành thuốc tốt chữa bệnh cho Dật Phi rồi ! Năm ngoái Dật Phi trên căn bản cũng bệnh vào là lúc này, hắn đến Trung Châu ở nửa tháng, sau đó thuận đường đi đất phong của Nam Vương điều tra quân tình dân sinh, trên đường trở về bị mật thám của Nam Vương phát hiện, suýt nữa mất mạng, làm phiền Khinh Nhan đi ngang qua cứu giúp.....

Khinh Nhan..... Ai, tại sao lại nhớ tới nàng nữa rồi? Đúng rồi! Đại hội võ lâm cũng cử hành ở Trung Châu, hắn có thể ở Trung Châu lâu mấy ngày, đợi nàng làm xong chuyện sẽ cùng nhau trở về! Nói không chừng bây giờ nàng đang đến Trung Châu, cho nên bọn họ không nhất định phải đợi đến sau đại hội võ lâm mới có thể gặp nhau!

Nghĩ tới đây, Nguyên Tĩnh Vũ lập tức truyền lệnh thu dọn đồ đạc lập tức đi Trung Châu.

Bởi vì hàng năm đều có một lần như vậy, thần tử cũng đã thành thói quen, Lâm Khinh Vân dưới sự giúp đỡ của Tần Cánh rất nhanh liền chọn lựa thị vệ đi theo, mười hai tháng hai lần xuất phát hướng về châu thủ phủ Vinh Dương.

Bạn đang đọc truyện *Duyệt Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 2: Xuân Tới, Nỗi Buồn Cũng Tới Theo

Mặc dù trong thư từ Trung Châu đến nói Nghệ An vương bệnh tình nghiêm trọng, nhưng Nguyên Tĩnh Vũ cũng không đem chuyện đó để ở trong lòng. Dật Phi lần thứ nhất gọi thư không phải nói bệnh tình không nghiêm trọng sao? Nhưng lúc hắn ra roi thúc ngựa tiến vào Trung Châu mới biết tình cảnh Dật Phi lần này đúng là bệnh nặng thật rồi. Cả Trung Châu, từ quan khanh cho tới dân chúng, người người đều là một bộ dạng ưu sầu. Khắp nơi trong quán trà mọi chủ đề đều đang nói về bệnh của Vương gia đã ở thời kỳ chót, người người đều lo lắng cho tương lai Trung Châu.

Ngoài có cường địch mắt nhìn chăm chăm, bên trong lại sắp lâm vào tình cảnh vô chủ. Nghệ An Vương Thượng thể tử không khỏe, cũng không có huynh đệ hay con cháu, một Trung Châu to lớn sắp lâm vào tình cảnh nào động, vì vậy người người sầu lo.

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn tình cảnh như vậy bất giác tâm thẳng hướng trầm xuống. Dật Phi năm nay chỉ hai mươi bảy tuổi, trẻ như thế..... Nhưng nếu là thật như vậy ngộ nhờ.... Trung Châu sẽ thế nào? Trung Châu cùng Dụ Dương là thân gia với nhau, cho nên hắn và Dật Phi rất đón kết và tình tưởng lẫn nhau, chính nhờ vậy mà bọn họ mới có thể đứng vững trong cái loạn thế này. Nếu Trung Châu nội loạn, sẽ bị chung quanh mấy nhà phân chia. Đến lúc đó, Dụ Dương thực lực giảm đi mà Nam Vương Yên vương thực lực tăng nhiều, đừng bảo là tranh bá thiên hạ, có thể giữ được mình không cũng là may rồi!

Nghĩ tới bộ dạng nam tử đẹp như tinh nguyệt trong trí nhớ đang tái nhợt nằm trên giường bệnh, lòng của Nguyên Tĩnh Vũ liền nhین không được rồi rắm, khó chịu biết mấy.

Năm đó Đại ca đột nhiên qua đời, Đại tẩu cùng Vương Thái Phi đều chọn chất nhi Tường Hảo kế vị, nói mặc dù Tường Hảo còn nhỏ, nhưng đã tám tuổi rồi, qua mấy năm là có thể cưới phi tử, Dụ Dương sẽ rất nhanh có người thừa kế khỏe mạnh. Lúc ấy chúng thần Dụ Dương chia làm hai phái, nhất phái ủng hộ Nguyên Tường Hảo kế vị, Vương Thái phi nhiếp chính. Nhất phái chủ trương gắng sức ủng hộ hắn kế vị. Cuối cùng cũng là bởi vì có Trung Châu Nghệ An vương Tiêu Dật Phi minh xác ủng hộ, hắn có thể thuận lợi kế vị. Lúc ấy Dật Phi nói Trung Châu cùng Dụ Dương nhất vinh câu vinh, nhất tồn câu tồn(2) cho nên Dụ Dương không thể suy yếu đi xuống, Trung Châu cũng không thể khiến Dụ Dương suy yếu đi xuống. Vì vậy, Dụ Dương Vương tuyệt không thể để cho một đứa nhỏ kế vị.

Lúc ấy Nghệ An vương Dật Phi chẳng qua cũng mới kế vị được nửa năm, triều chánh cũng không quá ổn định. Vì ủng hộ hắn, không tiếc đắc tội Cô cô cùng Tỷ tỷ của mình. Nhờ Dật Phi kiên trì đi xuống, cuối cùng Đại tẩu cùng Vương Thái Phi mang theo Tường Hảo trở về Trung Châu, đem Dụ Dương vương phủ hoàn toàn giao cho hắn và Thục Ninh.

Dật Phi cùng hắn đồng dạng là thứ xuất, bất đồng là mẫu thân của hắn xuất thân hàn vi lại mất sớm, mà mẫu thân Dật Phi mặc dù là Nghệ An vương thị thiếp, nhưng cũng là Dụ Dương Vương thứ xuất nữ nhi. Nhưng vì để cho Dật Phi bình an lớn lên, hắn từ nhỏ chính là bị nuôi dưỡng giống như nữ nhi, cho đến khi hai đứa con trai của Nghệ An vương phi cùng qua đời vì bệnh, Nghệ An vương bắt đầu sầu lo hậu đại kế tự, mẫu thân của Dật Phi mới để cho hắn khôi phục thân phận nam nhi. Nhưng Dật Phi bị lập làm thế tử không lâu, mẹ của hắn liền bị bí mật xử tử.

Lúc nhỏ, Dật Phi mỗi lần tới Dụ Dương, đều chỉ cùng hắn chơi đùa, bởi vì huynh đệ tỷ muội hai nhà chánh phi sở sinh đều không nhìn tới hai người bọn họ. Lúc nhỏ hắn vẫn nghĩ rằng Dật Phi là một bé gái, hai đứa bé tâm sự lẫn nhau, nói rõ suy nghĩ. Hắn từng nói qua với Dật Phi mình muốn cưới một nữ tử từ điệu dáng lại thông minh làm vợ, sẽ cùng nàng chia sẻ ngọt bùi cay đắng, cả đời yêu nàng, không giống phụ vương cưới nhiều nữ nhân như vậy cả ngày sanh sự.....

Bởi vì Trung Châu cùng Dụ Dương thay mặt kết thân, hắn còn từng nói qua khi trưởng thành sẽ cưới Dật Phi làm phi. Dù sao đại ca đã cưới Dật Phi tỷ tỷ, Dật Phi nếu là chỉ gả Dụ Dương Nguyên thị, liền cũng chỉ có thể gả cho hắn. Chỉ là hắn vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới Dật Phi cư nhiên sẽ là nam tử.

Nếu như không có Dật Phi, sao có thể có Nguyên Tĩnh Vũ cùng Dụ Dương hôm nay? Nhưng là, Dật Phi hắn.....

Ai!

Nguyên Tĩnh Vũ ngày đêm kiên trì, rốt cuộc ở ngày Mười chín tháng hai đã đến thủ phủ Vinh Dương Trung Châu. Xuống ngựa ở trước đại môn vương phủ, hần bất chấp qui cũ, liền trực tiếp vọt vào. Cũng may thị vệ đi trước mới vừa rồi đã thông báo qua, cửa chính mở ra thật lớn, quân gia còn đứng ở cửa lo lắng nhìn quanh chờ đợi, thấy Nguyên Tĩnh Vũ xuống ngựa, vội vàng nghênh đón.

Nguyên Tĩnh Vũ không có ý định hàn huyên cùng vị lão quân gia này, hần bước dài vào vương phủ, vừa đi vừa nghiêng đầu hỏi: "Vẫn còn ở chỗ cũ sao?"

Lão quân gia thở hồng hộc đuổi kịp bước chân của hần, đáp: "Đứng, đứng, Vương gia vẫn ở tại Thanh viên....."

"Người từ từ đi đi, Bỏn vương biết đường!" Nguyên Tĩnh Vũ vội vàng lưu lại một câu, gia tăng tốc độ hướng thanh vườn đi tới.

Nguyên Tĩnh Vũ đối với Nghệ An vương phủ là vô cùng quen thuộc. Hần hàng năm đều tới đây ở lại ít nhất nửa tháng, trong vườn hoa có mấy ngọn núi giả, chỗ kia trồng hoa cỏ gì, hần nhắm mắt cũng biết được.

Một năm không tới, Nghệ An vương phủ thì ra là vẫn như cũ, không có bao nhiêu thay đổi, thay đổi lớn nhất là người trong vương phủ. Một đường đi tới, vô luận thị vệ thị nữ, người người ai cũng là một bộ dạng thương tâm lo âu, ngay cả hành lễ với hần cũng có chút hốt hoảng.

Rốt cuộc đã vào tới nơi Tiêu Dật Phi ở Thanh viên.

Cả vườn rất an tĩnh, tựa hồ không gì thay đổi so với trước đây. Đi ngang qua Phi Phụng lâu thì hần thấy trong phòng nghị sự lầu một tựa hồ có rất nhiều người, liền đi vào. Dật Phi thân thể không tốt, cho nên ở trong vườn của chính mình xây một tòa Phi Phụng lâu, hằng ngày xử lý quân chính sự vụ đều ở lầu hai Phi Phụng lâu, có chuyện trọng đại triệu tập chúng thần thì liền ở phòng nghị sự lầu một. Trong đại sảnh nghị sự rộng rãi của lầu một Phi Phụng lâu, Trung Châu vẫn vô chúng thần tề tụ một chỗ, mặt ủ mày ê nghị luận âm ỉ. Nguyên Tĩnh Vũ không đợi thông báo liền sải bước đi vào, lại thấy mọi người thật giống như ở trong bóng tối giữa bãi cỏ, bởi hồi lâu rồi rốt cuộc nhìn thấy một tia ánh sáng đông, trên mặt rốt cuộc lộ ra một chút sắc mặt vui mừng.

"Tham kiến Dụ Dương Vương!" Mọi người phục hồi tinh thần lại cùng kêu lên hành lễ tham bái.

"Chư vị đại nhân xin đứng lên!" Nguyên Tĩnh Vũ sải bước đi vào, lo lắng hỏi, "Lần này lại thật nghiêm trọng như thế sao?"

Mọi người nhao nhao gật đầu mà than thở.

"Hôm nay tình huống như thế nào? Người có tinh không? Thôi, ta đi trước xem một chút....." Nguyên Tĩnh Vũ vừa nói vừa hướng Tiêu Dật Phi phòng ngủ đi tới.

Nguyên Tĩnh Vũ chân trước vừa đi, mọi người lại nghị luận tiếp, nhưng so sánh với lúc thần vô chủ lúc trước, giờ phút này mọi người phần lớn trấn định lại.

Nguyên Tĩnh Vũ đi tới phòng nhỏ ngoài phòng ngủ Tiêu Dật Phi chờ thị nữ thông báo. Rất nhanh, Tiêu Dật Phi vương phi Nguyên thị Tĩnh Trinh liền dẫn Tiêu Dật Phi tỷ muội cùng thị thiếp ra ngoài đón hần.

Thấy nhiều người như vậy đều ở đây, Nguyên Tĩnh Vũ đã biết Dật Phi lần này bệnh là rất nghiêm trọng, trong lòng hần cũng bắt đầu chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất.....

"Nhị ca....." Vương phi Nguyên Tĩnh Trinh nhìn thấy Nguyên Tĩnh Vũ tới đây, vội vàng nhào tới đến trong ngực hần khóc lên.

Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ vỗ lưng của nàng tựa như an ủi, trong miệng lại lo lắng hỏi: "Dật Phi như thế nào?"

Nguyên Tĩnh Trinh lắc đầu một cái, một câu đều nói không ra.

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn thân sắc chúng nữ từ trước mặt, đều là bộ mặt bi thiết. Tim của hần cũng không nhịn được càng thêm hoảng loạn, vì vậy khe khẽ đẩy Nguyên Tĩnh Trinh nói: "Ta vào xem một chút."

Hần vén rèm lên đi tới phòng trong, chỉ thấy một nam tử áo trắng lẳng lặng đứng ở trước giường, chăm chú nhìn hần rất lâu nhưng không nói gì cũng không có làm lễ ra mắt. Tiêu Dật Phi nằm ở trên giường, đã gầy gò không thành hình người, trên mặt không thấy một tia huyết sắc.

Nguyên Tĩnh Vũ trong lòng đau xót, vội vàng chạy tới trước giường. Hần nhẹ nhàng vén chăn lên kéo một tay Tiêu Dật Phi ra, ngưng thần bắt mạch.

Mặc dù hần với y thuật cũng không tinh thông, nhưng là biết Dật Phi mạch tượng thật yếu ớt.

"..... Biểu ca?"

Tiêu Dật Phi từ từ mở mắt, nhìn Nguyên Tĩnh Vũ nhíu chặt chân mày, chột nhán nhọt nở nụ cười.

Nhìn nụ cười âm trầm trên mặt Dật Phi, Nguyên Tĩnh Vũ đột nhiên cảm thấy một hồi đau lòng. "Tại sao không sớm một chút nói cho ta biết?" Thật ra thì đã sớm có mật thám hồi báo nói Nghệ An vương bệnh nặng, nhưng hần vẫn không có coi trọng, hần cho là Dật Phi giả bộ bệnh chỉ vì muốn hần tới Trung Châu.....

"Dật Phi không muốn quấy rầy biểu ca đang tân hôn....." Tiêu Dật Phi chợt trở tay nắm tay Nguyên Tĩnh Vũ, "Biểu ca mang tẩu tử cùng tới sao?"

"Không có!" Nguyên Tĩnh Vũ lắc đầu một cái, "Một mình ta ra roi thúc ngựa tới..... Làm sao để lại....." Hắn chợt khựng lại không dám nghĩ tiếp, Dật Phi tại lại bệnh được nặng như vậy? Cùng chuyện tình hắn và Kinh Nhan có quan hệ sao?

Tiêu Dật Phi nhìn Nguyên Tĩnh Vũ, trên mặt vẫn như cũ nhàn nhạt cười: "Biểu ca tìm được người kia sao?"

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn gương mặt Dật Phi vốn là cực đẹp hôm nay gầy gò thành cái dạng quỷ này, chỉ còn lại cặp mắt vẫn như cũ hàm chứa cẩn thận cùng chờ đợi như năm trước nhìn hắn, trong lòng không khỏi do dự một chút.

Hắn tự nhiên biết Dật Phi muốn nghe chính là cái gì, nhưng nếu như mình lừa hắn, Dật Phi có thể tốt lên sao?

Tiêu Dật Phi chợt buông tay Nguyên Tĩnh Vũ, thê thảm cười.

"Biểu ca, huynh không cần khổ sở..... Dật Phi đã hiểu....."

Lúc này, Vương phi Nguyên Tĩnh Trinh nhẹ nhàng đi vào, nhỏ giọng nói: "Vương gia, Sầm đại nhân bọn họ đợi một ngày, có phải hay không....."

Tiêu Dật Phi ngược mắt nhìn Vương phi một cái, nhàn nhạt nói: "Để cho bọn họ tất cả vào đi....."

Lúc này, bạch y nam tử mới tiến lên, cẩn thận đỡ Tiêu Dật Phi ngồi dậy, sau đó cho hắn dùng một viên thuốc màu đen. Nguyên Tĩnh Vũ vội vàng đem một chén nước trên ký án đưa tới, cẩn thận từng li từng tí giúp Tiêu Dật Phi uống hai ngụm. Rồi sau đó, hắn lại nhìn nam tử áo trắng kia một cái, cảm giác người này giống như đã từng quen biết, nhưng làm thế nào cũng nhớ không nổi đã gặp qua ở nơi nào.

Rất nhanh, chúng thần Trung Châu liền nhẹ giọng đi vào. Nguyên Tĩnh Vũ quay đầu lại nhìn, thậm chí ngay cả Nghệ An Vương Vương Thái phi cũng đã tới. Nguyên Tĩnh Vũ vội vàng đứng dậy làm lễ ra mắt, mặc dù vị Vương Thái phi này từ nhỏ cũng không thích hắn, nhưng nói thế nào cũng là thân cô của hắn.

Tiêu Dật Phi ý bảo đại thần tâm phúc của mình Sầm Viễn Chí có thể bắt đầu.

Sầm Viễn Chí đầu tiên cúi người hướng Tiêu Dật Phi làm lễ ra mắt, sau đó lại chuyển hướng tới Nguyên Tĩnh Vũ cúi người nói: "Vương gia, ý tứ của Vương gia nhà ta, ba vị vương tử còn bé, lại..... Hôm nay Trung Châu Tiểu thị không có người nào có thể gánh vác trách nhiệm nặng nề, vì bảo vệ Trung Châu không lâm vào cảnh nội loạn, kính xin Vương gia nhập chủ Trung Châu, từ nay về sau, Dụ Dương cùng Trung Châu kết hợp một nhà....."

"Cái gì?" Nguyên Tĩnh Vũ xoay người nhìn Tiêu Dật Phi, "Dật Phi, để....."

Tiêu Dật Phi mỉm cười nhìn hắn, nói: "Đây là chuyện cuối cùng ta có thể làm vì Trung Châu. Chỉ có như vậy Trung Châu mới không lâm vào nội loạn..... Tiểu thị cùng Nguyên thị nhiều năm thân gia, huyết mạch đã sớm hòa chung một chỗ, ta cùng với biểu ca tuy là biểu huynh đệ, thật ra thì cùng thân huynh đệ lại có gì khác biệt? Mẫu thân của ta, tổ mẫu, bà cố đều xuất thân từ Dụ Dương Nguyên thị. Biểu ca tổ mẫu, bà cố đều xuất thân từ Trung Châu Tiểu thị của ta, vương phi của ta là thân muội muội của huynh..... Chỉ cần biểu ca cưới Hình muội, tất cả cũng liền danh chính ngôn thuận rồi....."

Nguyên Tĩnh Vũ chợt nhìn về phía nam tử áo trắng đang đứng một bên, trong lòng đột nhiên hiểu ra.

Nguyên lai tất cả là như thế sao? Kinh Nhan nhất định đã nhận được tin tức trước một bước, cho nên mới rời đi hắn. Đây chính là khảo nghiệm cuối cùng của nàng đối với hắn!

"Vương gia?" Sầm Viễn Chí kỳ quái nhìn Nguyên Tĩnh Vũ. Thật sự không ngờ tới Nguyên Tĩnh Vũ lại là cái phản ứng này. Không tốn nhiều công sức vẫn lấy được một Trung Châu, hắn thế nào lại là một bộ dạng không phân biệt được hi vọng?

"Ta không thể cưới Úc Hình Quận chúa!" Nguyên Tĩnh Vũ nghiêm túc nói.

Chúng thần Trung Châu cũng ngây ngẩn cả người, bọn họ nghĩ tới nghĩ lui, vốn là muốn mượn Úc Hình Quận chúa tới lấy lòng tân chủ tử, không nghĩ tới Nguyên Tĩnh Vũ thế nhưng phản đối.

Vương phi Nguyên Tĩnh Trinh cùng Vương Thái phi nguyên bản trông mong giờ đều kinh ngạc nhìn Nguyên Tĩnh Vũ, trước kia Nguyên Tĩnh Vũ không đồng ý cưới Úc Hình Quận chúa là vì mâu thuẫn thế lực Tiểu thị ở Dụ Dương vương phủ, nhưng hôm nay nếu Dụ Dương cùng Kỳ Châu hợp hai làm một, hắn vì sao còn phải phản đối đây?

Chỉ có Tiêu Dật Phi chợt thê thảm bật cười. "Biểu ca, ta muốn gặp mặt nàng, có thể không? Trước khi ta chết....." Hắn bỗng nhiên lại ngẩng đầu nhìn nam tử áo trắng trẻ tuổi đó nói, "Định tiên sinh, Bồn vương còn bao nhiêu ngày?"

"Lâu thì nửa năm, ít thì..... một tháng....." Nam tử áo trắng nói.

Tiêu Dật Phi nhìn Nguyên Tĩnh Vũ.

Mọi người đều không hiểu bọn họ nói là người nào.

Nguyên Tĩnh Vũ trầm mặc một hồi, nhỏ giọng nói: "Nàng không có ở Dụ Dương....."

Tiêu Dật Phi nhũu nhũu mày, bộ mặt không hiểu.

Nguyên Tĩnh Vũ do dự liên tục, cuối cùng vẫn là nói thật: "..... Trước khi ta rời khỏi Dự Dương ba ngày, nàng liền để thư lại đi ra ngoài....." Lại nói thật đúng là mắt mặt a, hần cười khổ trong lòng. Thấy Tiêu Dật Phi lộ vẻ mặt thất vọng, Nguyên Tĩnh Vũ chợt nhìn về phía nam tử áo trắng kia nói: "Có lẽ vị Đình tiên sinh này biết nàng ở nơi nào?"

Tiêu Dật Phi hí mắt nhìn về phía nam tử áo trắng bên giường.

Nam tử áo trắng kia chợt quỳ gối trước mặt Nguyên Tĩnh Vũ nói: "Hồi bẩm Vương gia, tiểu nhân cũng không biết Vương phi giờ phút này người ở chỗ nào."

Nguyên Tĩnh Vũ trong lòng tức giận, trên mặt lại nhàn nhạt nói: "Đứng lên đi! Mặc dù ngươi không biết nàng ở chỗ nào, nhưng ngươi có thể truyền tin cho nàng?"

Áo trắng nam tử cúi đầu nói: "Dạ! Thuộc hạ có thể xin Đại Hộ Pháp đem phong thư chuyển tới cho Vương phi."

Nguyên Tĩnh Vũ gật đầu một cái: "Vậy thì làm phiền ngươi đưa thư đi cho vương phi kể cận kẻ tình huống chút đi!"

Nam tử áo trắng nhìn Tiêu Dật Phi trên giường, nhỏ giọng nói: "Có lẽ Từ Ngọc sư đệ có thể trực tiếp liên lạc Vương phi..... Như vậy, có thể tiết kiệm được thời gian....."

"Vậy cứ như thế đi!" Nguyên Tĩnh Vũ không hề nhìn nam tử áo trắng nữa, ngược lại ngồi vào bên giường Tiêu Dật Phi, đau đớn nói, "Dật Phi, không nên nghĩ cũng đừng nghĩ, hảo hảo bảo trọng thân thể....."

Tiêu Dật Phi nhàn nhạt cười, nhưng là trong đôi mắt cũng chỉ có chua xót. "..... Ta biết rồi, vì ổn định Trung Châu, ta cũng sẽ cố hết sức sống lâu mấy ngày vậy..... Biểu ca, huynh thật không chịu cưới Hinh muội sao? Chỉ có cưới Hinh muội, huynh nhập chủ Trung Châu mới càng thêm danh chính ngôn thuận....."

"Đồng dạng sai lầm ta sẽ không phạm hai lần!" Nguyên Tĩnh Vũ cắt đứt lời của hắn, rất nghiêm túc nói, "Đây là cơ hội cuối cùng của ta rồi, Dật Phi, đệ cũng không muốn ta cả đời tiếc nuối chứ?"

Tiêu Dật Phi thê thảm cười quay đầu đi, hồi lâu mới nói: "Nàng có tốt như vậy sao? Ta đem cả Trung Châu đưa cho huynh cũng không thể thay đổi gì sao?"

Nguyên Tĩnh Vũ chợt thở dài nói: "Ta chỉ là không nghĩ phá hủy hạnh phúc cả đời của Úc Hinh..... Ta đã thẹn với rất nhiều nữ nhân, không muốn thêm một Úc Hinh nữa, bởi vì nàng là muội muội đệ yêu thương nhất..... Dật Phi, ta đã có hai vị vương phi rồi, ta cái gì cũng đều cho không được nàng....."

Sầm Viễn Chí đến thời khắc này rốt cuộc mới nghe hiểu lời nói của hai vị Vương gia, sau giây phút khiếp sợ ngẩn ngui, hắn vội vàng nói: "Thần cho là vì ổn định Trung Châu, Quận chúa sẽ nguyện ý. Quận chúa mặc dù có chút điều ngoa, nhưng từ trước đến giờ vẫn biết rõ đạo lý....."

Nguyên Tĩnh Vũ biết chuyện này cuối cùng vẫn còn muốn xem ý tứ của Tiêu Dật Phi, vì vậy thành khẩn nói: "Dật Phi, ta đã nói thật với đệ, ta tuyệt đối sẽ không đáp ứng cưới Úc Hinh, bởi vì ta đã thua không nổi rồi. Nếu không ngươi để Thụy nhi vào chỗ đi, ta sẽ phụ tá hắn."

Tiêu Dật Phi hiện có ba nhi tử một nữ nhi, ba nhi tử trí lực đều không bình thường. Trước mắt chỉ có một tiểu thiếp vừa sinh nhi tử hắn thân thể vẫn còn tương đối khỏe mạnh. Thật ra thì hắn từng có quá hai nhi tử trí lực bình thường, một là vương phi sinh ra, một là thị thiếp sinh ra. Nhi tử do thứ xuất kia sinh ra vốn là thân thể không tệ, ai biết thời điểm tám tháng mắc bệnh đậu? Kết quả không thể sống, chết non. Mà đứa con trai vương phi sinh ra từ khi ra đời liền yếu ớt nhiều bệnh, cùng một dạng với hắn, thật vất vả nuôi tới hơn một tuổi, nhưng là chết non rồi..... Đây tội cùng là nguyên rủa hay là báo ứng?

Tiêu Dật Phi nửa ngày không nói gì. Trung Châu chứng thần hai mặt nhìn nhau, thật sự không thể tưởng được hai người sẽ bất đồng trong chuyện này. Nhưng là Vương gia bệnh đã kéo không được, tương lai Trung Châu thật sự kham ưu. Bọn họ cũng không muốn chết, mà trừ Dự Dương, Trung Châu không có đồng minh khác, qua nhiều năm như vậy cùng mấy nhà phiên vương chung quanh quan hệ cũng rất cân bằng, khắp nơi đều là huyết hải thâm cừ.....

Trung Châu chỉ có liên hiệp Dự Dương mới có thể sống, thậm chí còn có hi vọng tranh bá thiên hạ. Nếu sai lầm đem vương vị truyền cho Thụy vương tử, không cần Nam Vương cùng Yên vương đánh tới, bọn họ sẽ chết bởi nội chiến. Mặc dù Trung Châu thần tử cũng không tính là rất thông minh, nhưng người nào lại cam tâm tình nguyện hướng một hài tử quý lạ xưng thần?

Vào thời khắc này, chợt một người thị vệ đi vào, quỳ gối trước giường Tiêu Dật Phi nhỏ giọng nói: "Khởi bẩm Vương gia, Đông Bắc cấp báo!"

Tiêu Dật Phi hồi thần, nhìn người thị vệ kia một cái, nhận lấy tấu liếp mắt nhìn, tay khẽ run lên rồi hạ xuống, sau đó nhìn một đám văn võ trọng thần nói: "Kể từ hôm nay, do Dự Dương Vương thay mặt ta xử lý Trung Châu quân chính yếu vụ. Vì Trung Châu sống chết tồn vong, vì bảo vệ sinh mạng của mọi người, cho nên các người cần phải hoàn toàn nghe lệnh của Dự Dương Vương..... Tốt lắm, các ngươi cũng đi ra ngoài đi. Về sau chuyện quân chính không cần lấy ra phiên ta....." Vừa dứt lời, hắn liền hôn mê bất tỉnh.

Nguyên Tĩnh Vũ gấp gấp đi tới, cẩn thận đem Tiêu Dật Phi đặt ngang ở trên giường, quay đầu lại thấy mọi người chỉ là thương tâm, nhưng cũng không gấp gấp. Hắn lấy ra cấp báo trong tay Tiêu Dật Phi liếc mắt nhìn, thần sắc trên mặt bỗng nhiên biến đổi, nhưng rất nhanh lại khôi phục như cũ.

"Chỉ là tác dụng của thuốc, Vương gia không phải lo lắng." Sầm Viễn Chí khẽ thờ dài vừa nói vừa nhìn Đinh tiên sinh đứng một bên một cái.

Chúng thần Trung Châu đối với vị Đinh tiên sinh này vốn là vô cùng kính trọng, bởi vì mới nhiều đại phu như vậy, cũng chỉ có vị Đinh tiên sinh này đem bệnh tình Vương gia ổn định lại, nhưng cho đến mới vừa rồi, bọn họ mới rõ ràng thân phận của vị Đinh tiên sinh này cũng không đơn thuần, tựa hồ cùng Dự Dương Vương có chút quan hệ.

Tác dụng của thuốc? Nguyên Tĩnh Vũ lúc này mới nhớ tới trước cái đó họ Đinh cho Dật Phi ăn một viên hoàn thuốc.

Nguyên Tĩnh Vũ lạnh nhạt đem cấp báo cầm trong tay đưa cho Sầm Viễn Chí, để cho hắn mang theo Trung Châu chúng thần đi phòng nghị sự Phi Phụng lâu chờ trước, rồi sau đó xoay người mặt đối với Đinh đại phu kia nói: "Ngươi tên gì?"

"Hồi bẩm vương gia, thuộc hạ Đinh Thanh Sơn." Đinh Thanh Sơn cúi người làm lễ.

"Thanh Sơn? Hai chữ nào?" Nguyên Tĩnh Vũ tiếp tục hỏi.

"Chính là hai chữ Thanh Sơn lòng lộng kia." Đinh Thanh Sơn không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời.

Nguyên Tĩnh Vũ cau mày: "Tại sao không phải Khinh của Khinh trọng?"

"Bởi vì thuộc hạ không phải đệ tử than truyền. Chỉ có các phe phái hộ pháp cùng Thánh nữ đệ tử thân truyền mới được dùng chữ kia."

Nguyên Tĩnh Vũ khẽ vuốt cằm, lại nói: "Ngươi mới vừa rồi cho Vương gia thuốc gì?"

"Là được hoàn thuốc hạ dựa theo bệnh tình của Vương gia đặc biệt chế biến, có công hiệu giảm đau cùng giúp tinh thần hưng phấn, nhưng không nên dùng nhiều. Cho nên chỉ ở thời điểm lúc Vương gia thanh tỉnh cần tinh lực xử lý chính vụ mới dùng một lần, sau đó Vương gia sẽ ngủ mê man một hai ngày."

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn hắn một bộ dạng không kiêu ngạo không siểm nịnh, chợt nhớ tới Lâm Khinh Vân cùng Phụng Khinh Trần. Đinh Thanh Sơn này so với Lâm Khinh Vân lãnh đạm hơn một phần, lại ít đi một phần lạnh giá so với Phụng Khinh Trần, trong lòng bất giác đối với hắn có chút hảo cảm. "Y thuật của ngươi so với Các chủ của các người như thế nào?"

Đinh Thanh Sơn nghiêm nghị suy nghĩ một lát, nói: "Thuộc hạ thuở nhỏ đam mê y dược, với võ nghệ sư môn nghiên cứu không sâu. Võ công của Các chủ tất nhiên đứng đầu sư môn, nhưng trên y thuật có thể....."

Nói đến nước này Nguyên Tĩnh Vũ tự nhiên cũng liền hiểu. Hắn nhìn một chút Đinh Thanh Sơn nói: "Ngươi chăm sóc thân thể Nghệ An vương cho tốt, về sau liền theo Bồn vương đi!"

Đinh Thanh Sơn chợt quỳ một chân trên đất nói: "Tạ vương gia yêu mến, thuộc hạ chắc chắn tận tâm tận lực chăm sóc Nghệ An vương."

Nguyên Tĩnh Vũ ừ một tiếng, đứng dậy. Trước khi đi, hắn nhỏ giọng nói một câu: "Tâm sự của ngươi Bồn vương sẽ cố hết sức."

Đinh Thanh Sơn nhìn về bóng lưng Nguyên Tĩnh Vũ đã đi xa, tâm tình nhưng có chút phức tạp. Hắn tự nhận mới vừa rồi hoàn toàn là một bộ dáng hồ hững, Nguyên Tĩnh Vũ như thế nào nhìn ra bí mật của hắn đây?

Bạn đang đọc truyện *Duệ Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 3: Phong Vân Chuyển

Đông Bắc biên cảnh vừa mới cấp báo, Yến vương tự mình lĩnh hai mươi vạn đại quân tiến công Yên Lĩnh - Đông Bắc biên cảnh của Trung Châu. Mặc dù phòng thủ thành Trung Châu có thể nói là tốt nhất trong thiên hạ, nhưng đối mặt với kẻ địch cường đại như thế, Thủ tướng biên quan vẫn phát run trong lòng, lập tức báo lên cho Nghệ An vương thỉnh cầu tăng viện.

Yến vương trong tay có 50 vạn tinh binh, trong đó mười vạn bố trí ở tại biên cảnh Hà Gian, mười lăm vạn đối nghịch Trung Châu, mười lăm vạn bố trí ở tại biên cảnh Nam Vương, còn có mười vạn đóng ở kinh đô. Hôm nay hắn đem năm vạn tinh binh đóng ở kinh đô cùng nhau mang tới đây. Còn là cùng Nam Vương đạt thành hiệp nghị từ biên cảnh phía nam hợp binh?

Nghĩ đến Yến vương nhất định lần này rõ ràng đã nắm được tin Nghệ An vương bệnh đã là thời kỳ chót! Nếu không hắn cũng sẽ không tùy tiện hưng binh. Nếu là ba năm trước đây thế nào hắn cũng bị Dật Phi đánh cho chạy trốn chết.

Sau khi Nghệ An vương bệnh nặng, từng triệu tập tất cả văn thần võ tướng thương nghị chuyện tình, chủ tướng Yên Lĩnh ba ngày trước mới từ Vinh Dương trở về, giờ phút này chỉ sợ còn chưa kịp trở lại trận tiền ! Không khỏi làm người lo lắng.

Nguyên Tĩnh Vũ đi vào phòng nghị sự Phi Phượng lâu, nhưng lại thấy Trung Châu chúng thần mỗi một người đều là một kiểu sắc thái, mặt ủ mày chau. Mọi người đều ngời nhìn ta, ta nhìn người, ai cũng không có lấy một ý kiến hay.

Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ nhàng than ở trong lòng. Những năm gần đây Dật Phi đem quyền lực quân chánh Trung Châu vững vàng chộp vào trong tay mình, thủ hạ chúng thần phần lớn đều không phải là hạng hữu dũng vô mưu, cũng rất trung thành. Nhưng dù sao cũng là văn thần, ở phương diện quân vụ thiếu hụt sự sáng suốt, nhạy bén cùng quyết đoán. Dĩ nhiên, đây cũng là Dật Phi cố ý không cho bọn hán cơ hội rèn luyện. Nếu là hảo hảo bồi dưỡng, cũng là toàn tài như Chu tiên sinh vậy!

Thấy Dụ Dương Vương tiến vào, chúng thần vội vàng làm lễ ra mắt, mặc dù hôm nay Nguyên Tĩnh Vũ không phải là vua của bọn họ, nhưng chủ tử nhà mình có ý truyền ngôi cho hán, cũng triệu tập bọn họ thảo luận qua. Vì vậy trong lòng bọn họ đã đem Nguyên Tĩnh Vũ trở thành chủ tử, theo thói quen cũng chuyển dời đến trên người hán. Chuyện trọng đại như vậy, tự nhiên muốn chờ hán quyết định rồi.

"Chư vị có kế sách gì hay?" Nguyên Tĩnh Vũ không chút hoang mang hỏi, lòng của mọi người bất tri bất giác cũng đi theo an định lại.

Sầm Chí Viễn nhìn mọi người một chút, đại diện đứng ra nói: "Kính xin Vương gia định đoạt!"

Nguyên Tĩnh Vũ nhàn nhạt lướt nhìn chúng thần, cả đám đều là một bộ dạng cẩn thận, thờ cũng không dám thờ mạnh, không khỏi tự tin mà cười nói: "Một Yên vương liền đem mọi người hù dọa thành bộ dáng này? Ba năm trước đây hán cũng hưng binh đến nhưng kết quả như thế nào? Còn không phải là bị chư vị đánh cho chạy trốn chết! Cho nên, lần này cũng không có gì phải sợ hãi! Sầm đại nhân, người chuẩn bị một chút, ngày mai chúng ta liền lên đường tiến về phía Yên Lĩnh. Yên vương nếu dám tới khiêu khích lúc này, Bôn vương sẽ để cho hán chỉ có tới mà không có lui!"

Mọi người đều bị lời nói của Nguyên Tĩnh Vũ làm cho vững tin hơn, mỗi một người đều thở phào nhẹ nhõm. Nếu Dụ Dương Vương muốn thân chinh, vậy không phải đã nói rõ Yên vương cũng không đáng sợ như vậy. Vương gia nhà mình tin tưởng Dụ Dương Vương như thế, Dụ Dương càng phú trọng thiên hạ đều quá rõ ràng, bọn họ bây giờ không có cần thiết sầu lo như thế. Vì vậy, nịnh nọt một chút là không sai.....

Nguyên Tĩnh Vũ âm thầm cau mày, Dật Phi dùng đều là những người như vậy sao! Nhưng mà thân thể hán không tốt, cũng chỉ có thể như thế thôi! Nếu là để người quá thông minh ở bên người, chỉ sợ không an toàn....

Nguyên Tĩnh Vũ tay giờ lên, ngăn mọi người nói tiếp, sau đó bắt đầu giao nhiệm vụ.

Bởi vì hán không nắm được hết năng lực của chúng thần Trung Châu, hán chỉ có thể đem chuyện tận lực đơn giản hoá, chia nhỏ rồi phân công đến mỗi người, dùng biện pháp cũ của Dật Phi làm cho mỗi người đều có chuyện để làm, nhưng nhiệm vụ đều không nặng, vô luận có làm sai đều không ảnh hưởng đại cục.

Chúng thần vừa nghe an bài như thế, so với Nghệ An Vương trước đây không sai biệt lắm, nhiệm vụ cũng không nặng, càng thêm yên lòng. Mỗi một người đều vỗ ngực bảo đảm có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Nguyên Tĩnh Vũ hướng bọn họ gật đầu tán thưởng, nói: "Như thế liền khổ cực chư vị đại nhân rồi ! Nhưng xin mọi người yên tâm, chỉ cần mọi người đồng tâm hiệp lực, Trung Châu liền vĩnh viễn ở thế bất bại! Chẳng những Yên vương không đáng sợ, chính là Nam Vương cũng không có gì phải sợ, Trung Châu cùng Dụ Dương liền hiệp đồng là thiên hạ vô địch đấy!"

Thiên hạ vô địch!

Lời nói này kích phát ra nhiệt huyết cùng lòng tin của mọi người, trên mặt từng người cũng lộ ra lý tưởng hào hùng, giống như thiên hạ đang ở trước mắt.

Nguyên Tĩnh Vũ ra lệnh cho chúng thần lui xuống chuẩn bị, hán cũng vội vàng gửi tin tới Dụ Dương nói rõ tình huống, an bài xong. Hán đem hai vạn quân Trung Châu biên cảnh đến phòng tuyến Nam Vương, đem quân phòng giữ Dụ Dương điều tới phòng tuyến Hà Tây. Chỉ cần Hà Tây Vương cùng Nam Vương không chen vào một cước, chỉ là một cái Yên vương hán còn không lo lắng.

Lẽ ra Yên vương hưng binh mạnh như thế nên có liên minh. Hà Gian cùng Hà Tây mặc dù chưa chắc nghe hán nhưng vì suy tính ích lợi bản thân, cũng là vô cùng có khả năng động binh. Chỉ là con hồ ly Mạnh Kỳ Thụy kia nhất định là muốn nhìn một chút tình thế rồi mới động thủ, cũng không biết suy nghĩ của Hà Gian Vương như thế nào? Về phần Nam Vương, cách Giang Thiên hiểm trở, một chút cũng không đáng lo, coi như động thủ hán cũng không sợ. Chờ hán (Nguyên Tĩnh Vũ) thu thập Yên vương trở về nữa đối phó hán (Nam Vương) cũng không muộn. Huống chi Khinh Nhan rời đi, nghĩ đến cũng sẽ không khiến Nam Vương thuận lợi xuất binh mới đúng.

Nguyên Tĩnh Vũ gọi Chu Tử Ngọc, đem tin chính mình viết ở trên lụa trắng làm thành lập hoàn giao cho nàng, để cho nàng dùng tốc độ nhanh nhất truyền cho vương phi.

Chu Tử Ngọc lưu lại vốn là để tiện cho hai người liên lạc với nhau, rất nhanh liền đem tin truyền ra ngoài.

Sau khi tất cả đều an bài thỏa đáng, Nguyên Tĩnh Vũ lần nữa đi thăm Tiều Dật Phi đang ngủ mê man, sau đó tâm tình nặng nề đi ra.

Hán và Dật Phi không chỉ là biểu huynh đệ, còn là bằng hữu tốt nhất, đồng minh lệ thuộc lẫn nhau, thông tuệ cùng tướng mạo Dật Phi đều là thế gian độc nhất vô nhị, cặp ánh mắt cơ trí kia của hán vô luận nhìn cái gì cũng nhìn thấu đáo, nhưng hán tại sao nghĩ không ra đây? Thật sự là nhân vô thập toàn sao? Hay là bởi vì hán ngày thường thật tốt quá khiến ông trời cũng đố kỵ, cho nên để cho hán một thân ốm đau, sớm một chút sẽ phải rời đi nhân thế.....

Nguyên Tĩnh Vũ chợt nghĩ đến Khinh Nhan.

Nàng rõ ràng cũng là lão thiên sủng ái. Tuyệt thế võ công, dung mạo xuất trần khí chất phi phàm, tài hoa cùng thông minh, nàng có thể hay không một chút cũng quá hoàn mỹ rồi? Ông trời sẽ không đổ kị nàng chứ? Hắn chợt có chút sợ, Khinh Nhan rời đi lâu như vậy, đến tốt cùng đi nơi nào? Có thể bị nguy hiểm hay không?

Đi ra phòng ngủ Tiêu Dật Phi, chỉ thấy Vương phi Nguyên Tĩnh Trinh ngồi ở trên ghế phòng ngoài trầm tư, không nhúc nhích. Nguyên Tĩnh Vũ ngẩng đầu nhìn chung quanh một chút, một người hầu cũng không có, Đinh Thanh Sơn cũng lui đi ra ngoài. Nàng có lời muốn cùng hắn nói sao?

Nhìn trên khuôn mặt nàng mệt mỏi tiêu tụy, Nguyên Tĩnh Vũ khuyên nhủ: "Hay là trở về nghỉ ngơi thật tốt một chút đi! Nơi này để cho Đinh tiên sinh chiếu cố, sẽ không có vấn đề. Nếu không khiến Phùng phu nhân tới đây chăm sóc một hai ngày cũng được....."

"Không!" Nguyên Tĩnh Trinh đứng dậy, dị thường kiên định nói, "Huynh ấy là trọng phu của muội, theo lý muội nên tự mình chăm sóc!"

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn bộ dáng nàng quật cường, nhưng chỉ là ngồi yên bên ngoài mà không phải bên giường Dật Phi liền mơ hồ có chút hiểu. "Mẫu phi cùng Vương tâu vẫn tốt đó chứ? Tường Hảo hài tử đó....."

Nguyên Tĩnh Trinh chợt ngẩng đầu nhìn Nguyên Tĩnh Vũ, ánh mắt âm hàn kia hẳn là chưa bao giờ có. "Nhị ca, cho tới hôm nay muội mới hiểu được..... Huynh ấy vì huynh làm nhiều như vậy! Huynh ấy thế nhưng vì huynh làm nhiều như vậy....."

Nguyên Tĩnh Vũ không nói lời nào, chỉ là lẳng lặng nhìn nàng. Hắn biết, giờ phút này nàng cần một người chia sẻ thống khổ trong lòng, mà người đó chỉ có thể là hắn. Nàng đều biết sao? Cũng phải, tình huống của hôm nay, chỉ cần là người có đầu óc, sao còn không nhìn ra. Nhưng là Dật Phi cũng như vậy, hẳn còn có thể không theo hắn sao?

"Trước kia huynh ấy luôn nói là tất cả đều là vì lợi ích Trung Châu, chỉ có Dụ Dương ổn định mới có thể giữ được Trung Châu yên ổn. Muội cũng vẫn ngây ngốc tin tưởng huynh ấy, bất kể mẫu thân nói thế nào, muội đều thủy chung kiên trì đứng ở cạnh huynh ấy, vô luận huynh ấy nghĩ làm cái gì muội đều nghĩ hết tất cả biện pháp để giúp huynh ấy làm được. Vì thế, muội không tiếc phản bội mẫu thân và tâu tấu..... Muội vẫn cho là huynh ấy là yêu muội, thất đại phiến vương Trắc phi cùng Thị thiếp của huynh ấy là ít nhất. Muội vẫn cho rằng huynh ấy đối đãi với muội là bất đồng. Huynh có sáu hài tử, có bốn đều là do muội sanh, chỉ có ở lúc thân thể muội không có tiện huynh ấy mới chiếu hạnh nữ nhân khác..... Cho nên mặc dù là biết rõ huynh ấy có vài nam sủng, muội cũng làm bộ như không biết. Muội cho là huynh ấy cũng là vì muội, huynh ấy không muốn nữ nhân khác sinh hạ hài tử cho huynh ấy..... Ha ha....." Nguyên Tĩnh Trinh chợt cười lên, nhưng là nụ cười kia sao lại khổ sở như thế, nước mắt không ngừng rơi xuống đất.

Nguyên Tĩnh Vũ suy nghĩ một chút, nói: "Thật ra thì muội nên may mắn, vô luận như thế nào, Dật Phi luôn đối đãi với muội rất tốt. Muội có thể hỏi Cô cô một chút, lịch đại Nghệ An vương phi, có ai đã từng có được một tình yêu hoàn hảo? Họ luôn là trăm phương ngàn kế tính toán làm sao cho những nữ nhân khác không thể sanh hài tử, mà muội lại không cần lo lắng những thứ này. Dật Phi là tôn trọng muội, yêu mến muội....."

"Ha ha..... Muội không cần tính toán đó là bởi vì huynh ấy không có hài tử khác, đó là bởi vì có mẫu thân ở bên cạnh muội, cái gì cũng không cần ta ra tay..... Nhị ca cho là Kỳ Nhi là chết thế nào?" Nguyên Tĩnh Trinh giễu cợt nhìn Nguyên Tĩnh Vũ.

"Không phải bị đậu sao....." Nguyên Tĩnh Vũ đáy lòng chợt lạnh. Kỳ Nhi, là nhi tử do Dật Phi thị thiếp sanh, nghe nói rất là thông minh lanh lợi.....

"Đúng a! Bị đậu! Nếu không phải ngoài ý muốn như vậy, huynh ấy sẽ tin tưởng sao? Huynh ấy sẽ còn tin tưởng muội sao? Còn có thể rất tốt với muội sao?" Nguyên Tĩnh Trinh lại khóc một hồi nữa, "Nhưng là, huynh ấy tin tưởng muội thì như thế nào? Người trong lòng huynh ấy thích nhất vĩnh viễn đều không phải là muội....."

Sau đó hai người cũng trầm mặc, trong phòng yên tĩnh chỉ nghe được tiếng nước nhỏ riu riu của Nguyên Tĩnh Trinh.

"Muội đang mệt mỏi, cũng không biết mình nói những thứ gì." Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ nhàng vỗ lưng của nàng, "Trở về đi thôi! Hào hào ngủ một giấc. Dật Phi không còn nhiều ngày lắm, chẳng lẽ muội muốn cho những ngày cuối cùng của hắn tràn đầy oán hận sao?"

Nguyên Tĩnh Trinh có không cam lòng, nhưng nàng nhìn chiếc rèm nặng nề dày cộm cách biệt với nội thất, cuối cùng cũng chỉ có thể đem tất cả uất ức cùng không cam lòng này đều nuốt vào trong bụng. Nàng rõ ràng biết, tương lai của mình chỉ có thể dựa vào vị nhị ca tử nhỏ cũng không mấy thân cận này. Cũng may nhị ca mặc dù không thích mẫu thân nhưng nể mặt Đại ca cùng Dật Phi, đối với nàng cũng không tệ lắm. Thù hận tất nhiên gặm nuốt lòng người, nhưng sống mới là quan trọng. Nàng còn có ba hài tử ngu dại cần chăm sóc..... Nhưng là rốt cuộc nàng đã làm chuyện thương thiên hại lý gì? Tại sao phải trừng phạt nàng như vậy? Tại sao không thể cho nàng một hài tử khỏe mạnh? Là Dật Phi tạo nghiệt hay là mẫu thân? Thật chẳng lẽ chính là bị nguyên rủa theo như đồn đãi kia?

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn nàng dần dần bình phục lại, nắm thật chặt quyền hít một hơi thật sâu, chậm rãi đi trở về Phi Vũ Các.

Tình cảm của Dật Phi hẳn đã sớm biết, nhưng là hắn chỉ có thể trốn tránh. Trừ phi Dật Phi bệnh nặng, trong ngày thường hắn cũng không tới Trung Châu. Bởi vì thẹn với Dật Phi, hắn luôn là không đành lòng gây áp lực cho hắn, cho nên con của mình mới có thể từng đưa một bị nữ nhân kia hại chết..... Những gì Dật Phi làm cho hắn, hẳn làm sao lại không biết? Tường Hảo mười lăm tuổi thì có hài tử đầu tiên, cho tới bây giờ mười chín tuổi rồi, lại chỉ có ba hài tử sinh trước mười tám tuổi, và lại không có một người nào có thể sống qua sáu tháng..... Nghe nói còn có rất nhiều đứa bị sảy ngay từ trong bụng mẹ vì nhiều lý do.

Tựa như Nghệ An vương phủ hoàn toàn bị Dụ Dương Nguyên thị nắm giữ trong tay đồng dạng Dụ Dương vương phủ cũng vẫn nắm giữ Trung Châu Tiêu thị ở trong tay. Dật Phi muốn động thủ đối với Cô cô cùng Tỷ tỷ đang ở tại trong vương phủ, lại phải thông qua Vương phi mới có thể làm được. Lão

Vương phi mặc dù không phải là Dật Phi thân mẫu nhưng cũng là thân Cô cô của Vương phi Nguyên Tĩnh Trinh. Sau khi Dật Phi kế vị liền đem toàn bộ thế lực Nghệ An vương phủ giao cho Nguyên Tĩnh Trinh. Chỉ là, ai cũng không nghĩ tới Nghệ An Vương phi từ trước tới nay trung thành với Nguyên thị gia tộc đến Tiêu Dật Phi nơi này lại có bất đồng. Vị Nghệ An vương yếu ớt nhiều bệnh này thế nhưng hoàn toàn bắt được lòng của Vương phi. Từ đó lấy tình cảm của mình không chế nằng giúp đỡ hần đem tất cả hải tử của Nguyên Tường Hảo đều sát hại. Cuối cùng thậm chí cho hần ăn thuốc mất đi khả năng sinh đẻ.....

Mà Nguyên Tĩnh Vũ bởi vì cự tuyệt lấy Tiêu thị nữ nhi vì phi, thế lực Dụ Dương Vương phủ vẫn do Tiêu Vương phi nắm giữ, cũng chính là trong tay Cô cô cùng Tỷ tỷ của Tiêu Dật Phi. Mặc dù sau khi Nguyên Tĩnh Vũ kế vị họ mang theo Nguyên Tường Hảo ngu đại trở về Trung Châu, nhưng vẫn chú ý Dụ Dương Vương phủ, luôn nghĩ có một ngày có thể đoạt lại Dụ Dương Vương vị. Cho nên Nguyên Tĩnh Vũ hải tử luôn xảy ra chuyện "ngoài ý muốn".

Vì thế Nguyên Tĩnh Vũ mấy lần bỏ cũ thay mới vương phủ thị nữ cùng thị vệ, lại lần nữa "sửa chữa lại" vương phủ chủ trách nhưng vẫn chưa có hoàn toàn biết rõ vương phủ mật đạo, thị nữ cùng thị vệ cũng vẫn như cũ có người của Tiêu thị. Hôm nay hai nhà sắp kết hợp một nhà, chỉ sợ lão Vương phi càng thêm không chịu đựng tay đi! Chỉ là Tường Hảo đã mất đi khả năng sinh đẻ, đối với hần trên căn bản đã không tạo thành uy hiếp, nhìn ở Dật Phi mặt mũi, dĩ vãng hần có thể không hề so đo cùng các nằng. Nhưng nếu là họ không thức thời, còn ở bên trong giả thân giả quý, hần tuyệt đối cũng sẽ không nương tay!

Hải tử của Tường Hảo năm lần bảy lượt xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mẫu phi cùng tâu tấu nhất định cho là hần làm sao? Cho nên cũng trăm phương ngàn kế sát hại hải tử của hần, mà Dật Phi rõ ràng có thể ngăn cản lại sống chết mặc bây..... Hần làm sao không hiểu ý tứ của Dật Phi? Dật Phi là muốn hần cúi đầu trước sao? Nhưng là tại sao hần có thể cúi đầu? Cái khác hần có thể nhẫn nhịn, dù sao tất cả của hần hôm nay cũng là Dật Phi cho, nhưng là tình cảm cùng tôn nghiêm tại sao có thể bởi vì uy hiếp mà thỏa hiệp? Hần có thể vì quyền thế lừa gạt lợi dụng người khác, lại vĩnh viễn không thể lấy tình cảm giả dối lừa gạt Dật Phi!

Ân oán hai nhà Nguyên thị cùng Tiêu thị nào còn phân được rõ ràng? Đúng theo như lời Dật Phi, thật ra thì hai nhà bọn họ huyết mạch tương liên đã sớm hòa hợp một nhà rồi.

Tối hôm đó Nguyên Tĩnh Vũ sau khi rửa mặt đang định nghỉ ngơi, chỉ thấy Chu Từ Ngọc đi vào bẩm báo nói Quận chúa tới chơi.

Úc Hinh? Nàng tới làm cái gì?

Nguyên Tĩnh Vũ mặc xong áo khoác đi ra ngoài, thấy Úc Hinh đang ở trong phòng thông thả đi tới đi lui.

"Úc Hinh?" Hần nhẹ nhàng kêu một tiếng, sau đó đi thẳng tới trước ghế ngồi xuống, về mặt có chút mệt mỏi.

"Biểu ca!" Úc Hinh bước nhanh đi tới trước mặt hần, một đôi mắt to ngập nước uất ức nhìn hần, muốn nói lại thôi.

Nguyên Tĩnh Vũ phát tay một cái khiến Chu Từ Ngọc dẫn người đi ra ngoài, sau đó thở dài, nói: "Chuyện gì? Nói đi!"

Có thể nói là hần nhìn Úc Hinh lớn lên, so với Nguyên Tĩnh Trinh càng giống như muội muội của hần hơn. Nhưng chỉ là muội muội mà thôi. Trung Châu chúng thần đã sớm có ý đem Úc Hinh đến Dụ Dương, nhưng hần vẫn không đồng ý, Dật Phi trong lòng tự nhiên cũng là không muốn nên chuyện này cứ như vậy kéo dài. Hôm nay, Úc Hinh cũng 19 rồi mà vẫn chưa lấy chồng, cũng có thể nói là hần không thoát khỏi liên lụy.

"Biểu ca hôm nay tại sao không đồng ý....." Nàng mơ hồ nói xong, nhưng hai người cũng biết là chỉ cái gì.

"Muội là muội muội mà Dật Phi yêu mến nhất, cũng là muội muội ta. Những năm qua ta cũng có thể nói là nhìn muội lớn lên. Nói thật lòng, muội so với Tĩnh Trinh càng giống như muội muội ta. Bản thân muội cũng lớn lên ở vương phủ, nữ nhân vương phủ trôi qua là cái dạng ngày gì muội nên rõ ràng. Ta thật sự không muốn phá hủy hạnh phúc cả đời của muội." Nguyên Tĩnh Vũ lạnh lạnh nhìn nàng, trong ánh mắt có mấy phần thương tiếc.

"Nhưng là tình thế bất đồng hôm nay, biểu ca nếu muốn danh chính ngôn thuận, cưới muội không phải tốt hơn sao....." Úc Hinh dù sao chưa lấy chồng, lời còn chưa dứt liền đỏ mặt cúi đầu.

"Nói thẳng đi!" Nguyên Tĩnh Vũ đưa tay khuỷu tay xanh tại trên lan can, nhẹ nhàng xoa huyết Thái Dương của mình.

"Ừ?" Úc Hinh không hiểu ngẩng đầu lên.

"Muội nghĩ như thế nào?" Nguyên Tĩnh Vũ nói thẳng thắn, "Ta hiểu biết rõ muội cũng không muốn gả cho ta."

"Nhưng là....." Úc Hinh cắn cắn đôi môi, cuối cùng vẫn là quyết định nói thật, "Nhưng là Cô cô cùng Tỷ tỷ nói muội phải gả cho biểu ca, tương lai..... Tiêu thị nhất tộc chúng ta....."

"Cô cô cùng Tỷ tỷ của muội hạnh phúc sao?" Nguyên Tĩnh Vũ ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn nàng, lại hỏi, "Mà nếu nói Tiêu thị nhất tộc còn có người nào?"

"À?" Úc Hinh sững sốt một chút, rồi cuộc tình ngộ lại, trên mặt cũng lộ vẻ mặt như trút được gánh nặng.

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn nàng đã có chút hiểu, vì vậy tiếp tục nói: "Lời nói thật không dễ nghe, nếu như muội chỉ là muội muội của ta, ta nhất định đối xử từ tế với phu quân cùng hải tử của muội. Nếu như muội làm thê thiếp ta, trừ một danh phận ta cái gì cũng sẽ không cho muội được. Úc Hinh, cuộc sống chỉ là mấy chục năm ngắn ngủi, bắt được thứ mình muốn, nắm chặt hạnh phúc của mình mới là quan trọng nhất. Mà hải tử của ca muội cũng là chất nhi của ta, không cần muội làm cái gì, ta đều sẽ đem hết khả năng che chở bọn họ cả đời! Muội yên tâm!"

"VẬY Cô cô cùng Tỳ tỳ nơi đó....." Úc Hình nhìn Nguyên Tĩnh Vũ, trong đôi mắt chớp động một đám ánh sang hi vọng.

"Ca ca muội còn chưa có chết !" Nguyên Tĩnh Vũ ngắt lời nàng, hướng dẫn từng bước nói, "Coi như ca ca muội không có ở đây, cũng không tới phiên họ làm chủ! Có câu nói nữ nhi đã già ra ngoài như bát nước hắt đi, họ cũng đã sửa họ Nguyên, không còn là họ Tiêu rồi. Hôm nay người có thể làm chủ Tiêu thị chỉ có ca ca muội cùng muội, ca ca muội đã xác minh rõ ý nguyện của hân rồi. Úc Hình, hôm nay muội chỉ cần đứng ra tỏ rõ lập trường của mình là được rồi."

Úc Hình nhìn khoe miệng Nguyên Tĩnh Vũ nhàn nhạt cười, đột nhiên cảm thấy có chút xa lạ. Biểu ca bây giờ cùng người ôn tồn nho nhã khiêm tốn trong trí nhớ tựa hồ có chút bất đồng. Mặc dù nụ cười của hân vẫn ôn hòa như cũ vậy, thế nhưng ánh sáng trong đôi mắt kia cũng là sắc bén xa lạ như vậy.....

"Úc Hình biết mình nên làm như thế nào rồi. Biểu ca sớm an giấc đi, Úc Hình cáo lui." Úc Hình ưu nhã hành lễ cáo lui rồi đi, giống như lập tức lớn thêm vài tuổi.

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn bức rèm che đung đưa sau khi Úc Hình rời đi, thầm nói: Úc Hình cũng nên trưởng thành đi.....

Bạn đang đọc truyện *Duyệt Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 4: Chiến Mã Quan Ải Bắc

Mùng sáu tháng ba, Nguyên Tĩnh Vũ mang theo 800 thân vệ Nghệ An vương phủ chạy tới Yên Lĩnh, 3000 tinh binh khác từ Vinh Dương điều tới vẫn còn ở trên đường.

Thấy Dụ Dương Vương tự mình lãnh binh tới trước trợ giúp, Yên Lĩnh tướng sĩ mỗi một người đều thanh tỉnh lại, vui vẻ ra mặt. Mấy ngày nay kịch chiến mặc dù thương vong không lớn, nhưng nhìn Yên vương binh lực cường đại như vậy, áp lực to lớn trong lòng đó là không cần phải nói.

Cũng may thế mạnh của Trung Châu chính là phòng thủ, chẳng những thành tường chắc chắn, vũ khí cũng đầy đủ, binh lính mỗi ngày đều thao luyện thân thể cường tráng. Có một đội tinh binh điều luyện như vậy, chỉ cần chủ tướng có chút đầu óc, bảo thủ thành trì không phải vấn đề lớn.

Mấy ngày tiếp theo, Yên vương bị cường công thương vong thảm trọng, hai ngày nay liên tiếp ở dưới thành nói ầu nói tả, nhiều mặt dự địch, vọng tưởng kích Yên Lĩnh Thủ tướng xuất chiến, đáng tiếc không có thành công.

Không phải Yên Lĩnh thủ tướng bảo trì bình thân, cũng không phải là hân khôn khéo cỡ nào xem thấu mưu kế của kẻ địch, mà là bọn họ thủy chung vững vàng nhớ lời Nghệ An vương nói: Nếu Bồn vương không có ở đây, các người mặc dù tử trận hộ thành, cũng không cho xuất chiến.

Nguyên Tĩnh Vũ âm thầm bội phục Dật Phi dùng người anh minh. Thần tử Trung Châu đều không tính là kiệt xuất nhân tài gì, nhưng Dật Phi căn cứ tính tình cùng bản lãnh bất đồng của mỗi người để đặt ở vị trí thích hợp nhất. Nếu không phải Dật Phi thân thể không tốt, thiên hạ này hân là về hân!

Nguyên Tĩnh Vũ cả đêm triệu tập chúng tướng sĩ đi họp, biết Yên vương binh lực chân thật phân bộ cùng mấy ngày nay chiến hướng, tán dương mọi người làm tốt, lại để cho mọi người yên tâm, nói không đem Yên vương đánh lui, hân cũng không rời đi Yên Lĩnh.

Yên Lĩnh chúng tướng sĩ mấy ngày nay tâm tình không yên, lo lắng nhưng giờ tinh thần tăng mạnh, mỗi một người đều tràn đầy lòng tin đối với việc chiến thắng Yên vương.

Lúc trước tin đồn Vương gia bệnh nặng, người người đều lo lắng cho tương lai Trung Châu. Kinh tài tuyệt thế của Vương gia bọn họ là ít có trong thiên hạ, những năm này đã đem Trung Châu thống trị cường phú yên ổn, có thể nói là vị minh chủ được người người ca tụng. Đáng tiếc trời cao đồ kị anh tài, Vương gia thân thể vẫn không tốt, cả Trung Châu cơ hồ là người người bận tâm sầu lo. Hôm nay nếu Vương gia đề Dụ Dương vương tự mình đến chỗ này chủ chiến, tình thế lập tức liền minh bạch. Chỉ cần lần này Dụ Dương vương thống lĩnh mọi người chiến thắng Yên vương, Dụ Dương cùng Trung Châu liền kết hợp thành một nhà! Dụ Dương cùng Trung Châu sẽ là người thân. Tin đồn rằng Dụ Dương vương cũng là một vị minh chủ, hơn nữa là người khoan dung, nghĩ chắc cũng sẽ đối tốt với dân chúng Trung Châu! Yêu cầu của bọn họ không cao, minh chết trận sa trường cũng không quan trọng, chỉ cần trong nhà cha mẹ vợ con có thể an toàn sống qua ngày là được.

Ngày thứ hai, Nguyên Tĩnh Vũ tự mình đến trên đầu thành ngó nhìn tình huống Yên quân công thành. Nhưng thấy Yên vương xây dựng cơ sở tạm thời ở trên thảo nguyên rộng lớn ngoài thành, cách thành trị Yên Lĩnh năm sáu dặm. Xa xa nhìn lại chỉ thấy lều nối tiếp nhau, thật chỉnh tề ngay ngắn trật tự. Dưới thành tường, tinh kỳ lay động bay theo chiều gió, Yên vương trung quân dàn trận mà đội, chỉ phái hai cánh quân với sáu ngàn người mang thang mây, xích theo tám thuẫn công thành.

Nguyên Tĩnh Vũ có chút kỳ quái, lẽ ra Yên vương không phải một người lỗ mãng như vậy? Vì sao biết rõ thành Yên Lĩnh phòng thủ chắc chắn còn tới cường công đây? Mặc dù hiểu biết rõ là Dật Phi bệnh nặng, không nói tới bây giờ công thành có thành công hay không, mặc dù để cho hân lấy được Yên Lĩnh, vậy cũng nhất định là thương vong thảm trọng mất nhiều hơn được. Yên vương cũng không phải là ngu ngốc.....

Yên Lĩnh vũ khí đầy đủ, Đầu thạch xa, mũi tên, cường nỏ cùng vũ khí tầm xa. Tất cả đều tạo thành thương vong rất lớn cho kẻ địch, mà tự thân lại thương vong cực ít.

Yến vương cũng có Đầu thạch xa, đáng tiếc khoảng cách quá xa, có thể quăng lên tường thành rất ít. Đầy hơi gần thành tường một điểm, lại rất nhanh bị Đầu thạch xa trên thành đẩy đi hết.

Trên tường thành Yên Lĩnh thậm chí còn có nỏ đặc chế bắn xa trong vòng 300 bước, có thể phát bắn ra hỏa tiễn, chỉ là số lượng ít.

Nguyên Tĩnh Vũ trong lòng chợt có chút bất an. Yến vương tuyệt đối không phải là người lỗ mãng như vậy!

"Những ngày qua Yến vương đều là công thành như vậy sao?" Hần cau mày hỏi.

Yên Lĩnh chủ tướng Càng Mông vội vàng hồi bẩm: "Ngày thứ nhất quy mô lớn một chút, ước chừng ba vạn người, xem ra tinh thần ngẩng cao, nhưng bị chúng ta bắn chết chỉ còn lại không tới hai vạn người. Sau mấy ngày liên lại đều có chừng sáu ngàn người tới công thành, còn ở dưới thành khiêu khích, nghĩ kích chúng ta xuất chiến."

Nguyên Tĩnh Vũ gật đầu một cái, tỏ ra đã biết nhưng chân mày lại càng nhíu chặt. Thấy thế nào đều là có âm mưu!

Từ hôm Yến vương công thành, Nguyên Tĩnh Vũ nhìn ra hần căn bản là đang làm ra vẻ công thành mà thôi. Nhưng là, kẻ giao hoát như Yến vương làm sao có thể lôi kéo hai mươi vạn quân đến trên biên cảnh chỉ để luyện tập công thành? Mặc dù nói những ngày qua hần mỗi ngày phái người tới không nhiều lắm, nhưng chết một người là thiếu đi một người. Mấy mạng người này đều là tinh binh, cho dù Yến vương bình đông tới đâu cũng không chịu được tiêu hao nhiều như vậy a! Trừ phi hần có thể lấy được lợi ích tốt hơn, nói thí dụ như mở ra Trung Châu cửa chính.....

Nguyên Tĩnh Vũ vội vàng tra xét Yên Lĩnh bản đồ, lo lắng kẻ địch sẽ theo những địa phương khác đánh lên.

Yên Lĩnh chủ tướng Càng Mông tướng quân rút cuộc hiểu rõ Dụ Dương Vương tại sao cau mày, vì vậy đem bản đồ hệ thống phòng thủ của Yên Lĩnh nói cho hần hiểu.

Có thể nói phòng thủ của Yên Lĩnh ở dưới sự an bài của Tiêu Dật Phi là không có kẽ hở. Chung quanh Yên Lĩnh đều là núi cao, giờ phút này tuyết đọng chưa tan, chim khó bay tới. Đại bộ phận tuyệt đối là không thể nào vượt qua Tuyết Sơn từ phía cửa sau đánh lên hần, huống chi Dật Phi cũng bí ẩn bố trí tinh binh ở sơn đạo phòng tất cả khả năng sơn lĩnh bị đánh lên. Nhân số mặc dù không nhiều, nhưng kéo dài thời gian để truyền tin trở lại là không có vấn đề.

Nói cách khác không cần phải lo lắng sẽ bị đánh lên quy mô lớn. Vậy Yến vương đến tột cùng đang đánh chủ ý gì đây? Hần đang chờ cái gì?..... Chờ? Đúng! Hần đang đợi một cơ hội hay một người nào đó sao!

Nguyên Tĩnh Vũ ngồi ở chủ vị, một tay nâng đầu tựa trên lan can, nhắm mắt lại lắng lắng tự hỏi.

Nếu như hần là Yến vương, sẽ làm như thế nào đây?

Đại quân áp cảnh, đối với Nghệ An vương đang bệnh nặng mà nói không khác nào hoạ vô đơn chí. Nghệ An vương vừa chết, Trung Châu thủ tướng sẽ sinh lòng khiếp sợ, là thời cơ cho hần lợi dụng. Nhưng nếu như mục đích của Yến vương chỉ là như vậy, cũng sẽ không cần mỗi ngày phái năm ngàn quân tới đây chịu chết! Hần nghĩ che giấu cái gì đây? Hần đang chờ đợi cái gì đây? Trung Châu phòng thủ thành trì kiên cố như vậy, trừ phi nội loạn, cường công là tuyệt đối không công nổi.....

Nội loạn? Đúng! Yến vương chờ chính là Yên Lĩnh nội loạn! Nhưng là Yên Lĩnh làm sao sẽ loạn đây?

Nghĩ tới đây, Nguyên Tĩnh Vũ đột nhiên sáng tỏ. Hần cơ hồ có thể khẳng định, Yến vương là muốn ám sát Yên Lĩnh thủ tướng, cho nên vẫn không có động thủ, có phải là đang đợi cao thủ đến. Dù sao Yên Lĩnh thành tường quá cao, phủ tướng quân phòng thủ cũng rất mạnh. Đừng nói ám sát, căn bản cả thành tường cũng không vào được. Trong lúc này nếu là xảy ra vấn đề gì, có lẽ hần còn có cái kế hoạch khác, có lẽ sát thủ của hần bởi vì nguyên nhân nào đó chậm chạp chưa tới.....

Hôm nay nếu hần đến Yên Lĩnh, như vậy mục tiêu Yến Vương muốn ám sát chính là Nguyên Tĩnh Vũ hần đi!

"Khinh Vân!"

"Có thuộc hạ!"

"Khinh Trần vẫn không có tin tức sao?"

"Dạ!" Lâm Khinh Vân trả lời. Thật ra thì trong lòng hần cũng nghi ngờ, lấy võ công của Khinh Trần, mặc dù ám sát có khó khăn, cũng nên truyền cái tin tức trở lại đi! "Chỉ là....."

"Cái gì?" Nguyên Tĩnh Vũ không khỏi có chút kích động. Suy đoán của hần cần tin tức của Khinh Trần mới có thể xác nhận.

"Theo tin tức phân bộ Tùng Giang phủ truyền đến nói từng thấy qua Khinh Trần, nhưng là Khinh Trần cũng không nhìn sư môn ẩn tín, hờ hững đi qua. Sau lại càng không đi qua con phố kia. Các chủ từng nói qua Khinh Trần sợ là gặp gỡ cao thủ....." Nói tới chỗ này, Lâm Khinh Vân không khỏi hoảng sợ.

Lấy võ công của Khinh Trần, liền truyền chút tin tức cho phân bộ Tùng Giang phủ đều làm không được, có thể tưởng tượng được võ công của cao thủ kia kinh khủng tới trình độ nào. Chỉ sợ liền Các chủ cũng.....

Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ nhàng gật đầu, càng khẳng định suy đoán của mình. Hắn đem ý tưởng của chính mình nói cho Lâm Khinh Vân, lại phân phó mấy câu liền khiến hắn đi chuẩn bị. Rồi sau đó Nguyên Tĩnh Vũ lại để cho Sầm Viễn Chí đem Càng Mông tướng quân tìm đến, ba người lại thương lượng một hồi, Càng Mông tướng quân lĩnh mệnh đi.

Sau hai ngày, tất cả như thường. Càng Mông tướng quân trong lòng bất đầu hoài nghi phán đoán của Dụ Dương vương, Sầm Viễn Chí cũng thường xuyên cau mày khổ cực suy nghĩ, chỉ có Nguyên Tĩnh Vũ như cũ không biến sắc, nghiêm nghị yêu cầu mọi người thời khắc không thể nói lỏng, phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện luôn là có lợi mà không hại. Buổi tối mừng mười tháng ba, Yên vương phái người ám sát Nguyên Tĩnh Vũ không thành ngược lại trúng bẫy của Dụ Dương vương. Một nhóm mười hai người vền vẹn chỉ một người chạy trốn, còn lại toàn bộ bị bắn chết tại chỗ. Mà Dụ Dương vương thân vệ thương vong càng thêm thảm trọng, liền Lâm Khinh Vân cùng Tần Dực Đồ đều bị thương.

Nguyên Tĩnh Vũ cùng Sầm Viễn Chí ở trong lâu các bên cạnh chính mắt thấy trận chém giết máu tanh này. Yên vương thích khách mười hai người đều là cao thủ, nhưng do Lâm Khinh Vân bọn họ đã có chuẩn bị cho nên bọn thích khách này vừa nhảy xuống viện liền bị bao vây lại, vô số mũi tên như mưa nặng hạt bay tới. Tất cả tính toán Nguyên Tĩnh Vũ đều tính trước được, ngay cả hướng đi vào của kẻ địch cũng được tính rất chính xác, nhưng hắn vẫn là đánh giá thấp thực lực của đối phương. Trong mưa tên, một tên thích khách đột nhiên bay lên cao, sau đó lấy tốc độ nhanh như gió bay đến trung gian, đại khai sát giới. Mấy trăm thị vệ trong chốc lát liền tử thương vô số, cuối cùng vẫn là làm cho tên đó chạy mất.

Sau khi kiểm lại nhân số, người nọ thế nhưng giết 48 thị vệ tinh anh, trọng thương 76 người. Nguyên Tĩnh Vũ phong tỏa tin tức này, đối ngoại chỉ nói Yên vương phái thích khách ám sát Dụ Dương Vương cùng Càng Mông tướng quân, bị vương phủ thị vệ sớm có chuẩn bị tru diệt toàn bộ. Tinh thần các tướng sĩ Yên Lĩnh dâng cao, khắp nơi đều tán dương Dụ Dương Vương anh minh cơ trí, tính toán tài tình.

Nguyên Tĩnh Vũ cười khổ, chỉ cần không có tên cao thủ thần bí đó ở đây, đầu của hắn cũng là tạm thời gửi tại trên cổ chính mình mà thôi. Chỉ là tên cao thủ kia chưa chắc sẽ bị Yên vương thu phục, nếu không cũng sẽ không khiến Yên vương đợi nhiều ngày, hy sinh nhiều binh lính như thế. Cho nên, ám sát như vậy chưa chắc đã có lần thứ hai.

Ngày mười một tháng ba, Yên vương quả nhiên không có xuất binh. Nguyên Tĩnh Vũ đứng ở trên công thành, nhìn về chỗ ở Yên vương nơi xa, mơ hồ như lại có chút hốt hoảng. Theo thủ thành tướng sĩ đem qua báo lại, thời điểm phủ tướng quân tru diệt thích khách tối hôm qua, bọn họ phát hiện chỗ ở của Yên vương cũng có một hồi tao loạn.

"Ta nghĩ Yên vương muốn lui binh trong ba ngày đi!" Nguyên Tĩnh Vũ chợt cười, "Mặt thiết chú ý động tĩnh của Yên quân, vừa có động tĩnh lập tức trở về báo!"

Mọi người không hiểu, Nguyên Tĩnh Vũ cũng không có giải thích.

Rồi sau đó, Nguyên Tĩnh Vũ lại để cho Càng Mông chọn ra một vạn kỵ binh, tùy thời đợi lệnh.

Lúc trời vừa tối, Càng Mông tự mình chạy tới hồi báo nói Yên vương đã lặng lẽ rút binh rồi. Nhìn khuôn mặt Càng Mông vui mừng, Nguyên Tĩnh Vũ hít một hơi thật dài, hạ lệnh một vạn kỵ binh nhẹ mang theo lương khô

cùng nước trong hai ngày, sau nửa canh giờ lên đường truy kích Yên quân!

Càng Mông trọn to hai mắt, Sầm Viễn Chí khẽ ngẩn ra, híp mắt lâm vào trầm tư.

Sau nửa canh giờ, Nguyên Tĩnh Vũ không nghe đám người Sầm Viễn Chí cùng Càng Mông khuyên can, tự mình dẫn hơn một vạn ba ngàn kỵ binh đi đuổi giết. Không tới nửa canh giờ kỵ binh liền đuổi theo phần đuôi của bộ binh Yên quân. Ưu thế của kỵ binh tinh nhuệ trong việc đẩy lùi bộ binh không nói cũng biết, Nguyên Tĩnh Vũ một mạch liều chết đi qua, thật giống như tòi khô lạp hủ, vô ngựa tung bay, đao quang kiếm ảnh, một đao vung qua liền mang đi một sinh mạng. Trong lúc Yên quân đang sợ hãi hoang mang, Trung Châu kỵ binh nhẹ nhàng như sứ giả của tử thần bước ra từ địa ngục, vô ngựa lướt qua thây phơi chất đồng, máu chảy thành sông.....

Nguyên Tĩnh Vũ vốn là còn có chút lo lắng Yên quân trung quân kỵ binh sẽ đuổi tới cứu viện phía sau bộ binh, có ý định đánh nhanh thắng nhanh, giết một trận rồi trở về. Ai ngờ vẫn đuổi giết đến trời sáng cũng không thấy kỵ binh Yên quân trở lại cứu viện bộ binh phía sau.

Trong lúc bọn họ tranh thủ nghỉ ngơi lần thứ nhất, ăn chút lương khô uống chút nước. Xung phong liều chết cả đêm, bọn lính mặc dù hưng phấn nhưng không phải ai cũng làm bằng sắt. Mỗi một người đều cũng chỉ là chống đỡ tinh thần chờ Nguyên Tĩnh Vũ ra lệnh.

Nguyên Tĩnh Vũ dùng sức lôi kéo cương dừng ngựa, giọng bảo kiêu lên cao nói: "Yên vương vô đạo, đã đền tội! Nhưng trời cao có đức hiếu sinh, Yên quân đã đẩy lui, nam nhi trong châu chúng ta đều là nam tử hán đường đường chánh chánh đội trời đạp đất, khinh thường cử chi bỏ đá xuống giếng. Lần này để cho bọn họ trở về cùng vợ con đoàn tụ đi! Nhưng xin chớ vớ ghi nhớ, Trung Châu vô địch chúng ta là bất khả chiến bại!"

"Trung Châu vô địch..... Trung Châu vô địch....." tất cả binh sĩ cùng hô to kêu lên, về mặt phấn chấn.

Nguyên Tĩnh Vũ khước miệng gương lên, nhàn nhạt cười. Sau đó, hắn lần nữa giọng kiêu, mọi người lập tức an tĩnh lại. "Nghe hiệu lệnh của ta : giữ vững đội hình, hậu đội thành tiền đội, trở về thành!"

Sau giữa trưa ngày mười hai tháng ba, quân coi giữ trên tường thành Yên Lĩnh cùng hô to, hoan nghênh Nguyên Tĩnh Vũ mang theo hơn một vạn ba ngàn kỵ binh trở về thành.

Lần này truy kích, hơn một vạn ba ngàn người bọn họ giết hơn 12 vạn địch quân. Lần này Yến vương xuất chinh, bộ binh cơ hồ bị tàn sát hầu như không còn, là thắng lợi thịnh đại và thoải mái nhất trong lịch sử Trung Châu, bản thân hầu như không có thương vong gì.

Không lâu sau truyền đến tin tức, ngày mười tháng ba Yến vương bị đâm bỏ mình, Nhị Vương tử Dương Tự ngay sau đó mang theo kỵ binh trở về Tùng Giang phủ tranh đoạt vương vị, Đông Bắc nội loạn.

Từ nay về sau, Nguyên Tĩnh Vũ là được trong lòng nhân dân Trung Châu xưng tụng là Chiến Thần

Đặc biệt đối với các tướng sĩ Yên Lĩnh mà nói, hình tượng Nguyên Tĩnh Vũ là cao lớn sáng chói mà thần bí khó lường. Nghệ An vương của bọn họ mặc dù kẻ sách vô song, lại chỉ có thể ngồi ở trong buồng sưởi hạ lệnh. Mà vị Dụ Dương vương thế nhưng dẫn dắt bọn họ cùng nhau giết địch, thậm chí thúc ngựa chạy trước tiên, cái loại anh dũng không sợ chết đó để cho bọn họ thần phục từ trong đáy lòng. Nghĩ đến hấn sắp trở thành người đứng đầu Trung Châu, từng người một đều cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

Ngày mười lăm tháng ba, Nguyên Tĩnh Vũ mang theo thân vệ lên đường trở về Vinh Dương, hơn mười vạn người nhiệt tình vui vẻ đưa tiễn, Yên Lĩnh mấy vị chủ tướng lại đưa tiễn hơn ba mươi dặm mới trở về nhà.

Sau khi lên đường, Nguyên Tĩnh Vũ hỏi Lâm Kinh Vân: "Có tin của Kinh Trần sao?"

"Không có." Kinh Vân chán nản lắc đầu một cái, chợt nhớ tới Yến quân rút lui trong hoảng hốt, "Ám sát Yến vương chính là hấn sao?"

"Đương nhiên là hấn!" Nguyên Tĩnh Vũ khẳng định cười cười, nhưng nụ cười không đạt tới đáy mắt.

"Vương gia làm sao khẳng định đêm hôm đó Kinh Trần thành công ám sát Yến vương?" Vấn đề này Kinh Vân đã sớm muốn hỏi rồi.

"Tất cả tin tức truyền tới không phải đều nói như thế sao?" Nguyên Tĩnh Vũ hỏi ngược lại.

Lâm Kinh Vân hồi tưởng lúc ấy lấy được những tin tức kia, cũng chỉ có thể suy đoán mà không có cách nào khẳng định chứ?

"Có lúc cơ hội cũng là đánh bạc, huống chi trong lòng ta có tám phần nắm chắc. Hiện thực chứng minh Bốn vương vận khí không tệ!" Nguyên Tĩnh Vũ nhún mày cười cười. Dùng cái này thắng được lòng quân dân Trung Châu, gặp bao nhiêu hiểm cũng đáng giá!

Lâm Kinh Vân cũng nhún vai cười. Hấn hiểu được Dụ Dương Vương lần này xuất chiến chính là mục đích là không cần cưới Úc Hình Quận chúa mà vẫn thuận lợi tiếp quản Trung Châu. Nghĩ đến sự muội Dịch Kinh Nhan, lại nhìn bóng dáng kiên nghị trước mặt một chút, có lẽ Nguyên Tĩnh Vũ là thật tâm yêu Các chủ! Như thế cũng không uổng hấn và Kinh Trần hy sinh. Hôm nay, hấn hy vọng Kinh Trần có thể bình an trở về!

Bạn đang đọc truyện *Duyệt Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 5: Cân Quốc Không Thua Tu Mi

Ngày mười lăm tháng ba, tại Vinh Dương Trung Châu.

Lần này đại hội võ lâm vẫn như cũ cử hành trên hồ Thanh Dương ở Vinh Dương Trung Châu.

Thanh Dương phái ở phía trước bờ chỗ nước cạn đóng cọc gỗ, trải lên thật dày mộc bản, dài 12 trượng rộng 8 trượng dùng làm lối đi tỳ võ. Giang hồ lục đại môn phái ngồi ở sáu chiếc thuyền vây chung quanh, võ lâm nhân sĩ các môn phái còn lại đứng ở trên bờ quan sát.

Hôm nay võ lâm lục đại môn phái theo thứ tự là Thanh Dương Phái, Minh Kiếm Sơn Trang, Phái Tiêu Dao, Quy Vân Bang, Tuyết Sơn Phái, Ngọc Tuyền Sơn Trang. Thanh Dương Phái đang ở chỗ bờ hồ Thanh Dương, am hiểu dùng kiếm, có mỹ danh Quân Tử Kiếm, chính trực, chánh nghĩa, vài chục năm nay hiền danh lan xa.

Nhậm chức Võ lâm minh chủ chính là Dương Vinh, tự Phi Hồng - Chưởng môn nhân Thanh Dương phái, một nam tử trung niên to lớn, gương mặt hơi có chút thô lỗ lại đối đãi hòa khí với mọi người. Nghe nói người này hào hiệp trọng nghĩa, làm việc không câu nệ tiểu tiết, thích nhất giao hữu, tam giáo cửu lưu đồng tâm nam bắc khắp nơi đều có bằng hữu của hấn, là người có danh tiếng lẫy lừng và nhân duyên tốt trong chốn võ lâm.

Ngọc Tuyền Sơn Trang, Tiêu Dao Phái, Quy Vân Bang đều ở phía Nam thuộc Nam Vương cảnh nội. Tuyết Sơn Phái ở Tây Bắc thuộc Hà Tây Vương. Minh Kiếm Sơn Trang ở Đông Nam thuộc Giang Việt Vương.

Võ lâm minh chủ Dương Vinh đầu tiên đứng ra đem quy củ đơn giản tuyên bố một lần, sau đó tuyên bố đại hội võ lâm lần này bắt đầu, có bằng hữu khiêu chiến địa vị của Lục đại phái mời lên đài.

Bởi vì Võ lâm minh chủ chỉ bầu ra ở trong Lục đại phái, cho nên ai muốn dành vị trí này thì trước tiên phải có tư cách ở trong Lục đại phái. Mà một chút môn phái vì phát triển lớn mạnh không ngừng tăng thực lực lên dần dần, cũng sẽ khiến chiến quyền uy của Lục đại phái, thua không mất thể diện, thắng dĩ nhiên là vô thượng vinh quang.

Theo lệ thường, hai môn phái tỷ thí nhiều nhất ba trận, môn phái khiến chiến thành công sẽ được liệt vào Lục đại phái mới. Môn phái mới trong Lục đại phái ở trên võ lâm đại hội lần này có thể tranh cử vị trí minh chủ, nhưng không chấp nhận những môn phái khác khiêu chiến.

Dịch Khinh Nhan mang theo ngũ đại trưởng lão, bốn vị Thánh nữ cùng với mấy tên đệ tử trẻ tuổi xuất sắc cùng nhau lẳng lặng đứng ở trên bờ. Mặc dù không có nói chuyện, nhưng vô hình trung lại cực kỳ làm người khác chú ý. Hơn mười nữ nhân ăn mặc giống nhau đứng ở một chỗ nhìn về nơi xa thật giống như chùng mười đoá hoa Bạch Liên. Trên giang hồ nữ nhân xinh đẹp vốn không nhiều, lần này xem như toát ra một cái môn phái mà tất cả đều là mỹ nữ làm sao không khiến người chú ý?

Tất cả môn phái phía Nam phần lớn biết là Lăng Tiêu Các, nhưng không có lui tới, chỉ biết là chương môn là một vị cô nương. Nhưng dù sao danh tiếng Lăng Tiêu Các ở trên giang hồ cũng chỉ giới hạn với sự xuất hiện của Ngân điện thánh nữ vài năm nay thôi. Còn lại những giang hồ nhân sĩ không hiểu biết rõ cũng không nhìn được nhìn bên này, trong lòng không khỏi ở nói thầm: không biết môn phái lấy một nữ nhân làm chương môn này là ở nơi nào, dung mạo tất cả lại đều xuất sắc như thế. Chỉ là không biết võ nghệ như thế nào?

Dịch Khinh Nhan sắc mặt lạnh lùng, khẽ nghiêng đầu nói: "Trình trưởng lão, trận đầu liền làm phiền ngài!"

Trình trưởng lão ôm quyền nói: "Các chủ yên tâm, theo thường lệ trận đầu cao thủ bọn họ sẽ không ra. Chỉ là..... Các chủ, người xem chúng ta khiêu chiến môn phái nào thì được?"

"Liên Phái Tiêu Dao đi, không trên không dưới. Ngài thấy sao?" Khinh Nhan giọng nói rất là tôn kính, bởi vì vị Trình trưởng lão này không phải là người khác, chính là Lăng Tiêu Các tiền nhiệm Các chủ Trình Nguyệt Oánh.

"Được rồi, liên Phái Tiêu Dao!" Trình trưởng lão lòng đầy tự tin đi ra một bước, sau đó đề khí bay lên, nhẹ nhàng bay lên lôi đài trên mặt hồ.

Lăng Tiêu Các khinh công trác tuyệt, Trình trưởng lão nguyên là Các chủ, trong võ công cũng toàn lực tu luyện tuy không bằng võ công đệ tử Dịch Khinh Nhan của mình nhưng giờ phút này vẫn toàn lực thi triển, lộ vẻ phiêu dật tiêu sái.

"Trưởng lão Lăng Tiêu Các Trình Nguyệt Oánh cho mời cao nhân Phái Tiêu Dao chỉ giáo!"

Trình trưởng lão vừa dứt lời, giang hồ nhân sĩ bốn phía lập tức ông ông nghị luận, có lẽ là bởi vì Lăng Tiêu Các xa lạ, có lẽ là bởi vì bản thân nàng phong hoa tuyệt đại, dĩ nhiên có khả năng nhất chính là đối tượng nàng khiêu chiến khiến người ta không hề nghĩ tới.

Trình Nguyệt Oánh hơn 40 tuổi, nhưng mà bộ dạng cũng chỉ như sắp ba mươi tuổi, hơn nữa dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, toàn thân cao thấp đều lộ ra một cỗ thành thực phong vận. Đối với toàn bộ giang hồ hán tử mà nói, cô gái như vậy là hấp dẫn nhất.

Chương môn Phái Tiêu Dao Xán Giang là một lão đầu hơn 50 tuổi, thời điểm Trình Nguyệt Oánh lên lôi đài hán tử cũng không nhìn được mà nhìn nhiều mấy lần, nhưng dù thế nào hán tử cũng không nghĩ ra người ta vừa lên đài liền dám hướng tới Phái Tiêu Dao hán tử khiêu chiến. Dù sao trong Lục đại phái, Phái Tiêu Dao xếp thứ ba, giống như bình thường nếu đến khiêu chiến cũng sẽ lựa chọn môn phái xếp hạng cuối.

Lăng Tiêu Các chọn lựa như thế cũng coi như để mắt Phái Tiêu Dao, đồng thời cũng làm cho ba môn phái xếp hạng phía sau Phái Tiêu Dao rất mất mặt, lập tức đắc tội ba trong sáu đại môn phái, Xán Giang thật sự không nghĩ ra Lăng Tiêu Các muốn làm cái gì.

Nhưng bây giờ cũng không có thời gian cho hán tử nghĩ quá nhiều, Xán Giang quay đầu lại xem xét những người mình mang tới. Nếu người ta là nhất phái trưởng lão, bọn họ cũng chọn một trưởng lão vậy. Trưởng lão Phái Tiêu Dao lần này tới hai người cũng vừa đứng, "Xin Tàn trưởng lão xuất chiến vậy!"

"Chương môn yên tâm, lão phu sẽ không thương hương tiếc ngọc đấy!" Tàn trưởng lão đứng ra nói.

Xán Giang gạt một cái. Tàn trưởng lão là sư thúc của hán tử, võ công cùng hán tử không phân cao thấp, hán tử rất yên tâm.

Tàn trưởng lão từ trên thuyền trực tiếp bay lên lôi đài, mắt lạnh nhìn Trình Nguyệt Oánh, ôm quyền nói: "Trưởng lão Tàn Phong Hải Phái Tiêu Dao tới lãnh giáo Lăng Tiêu Các cao chiêu!" Lời tuy như thế, nhưng thần sắc của hán tử có chút khinh thường, tựa hồ rất là xem thường nữ nhân.

Trình Nguyệt Oánh nguyên là nhất phái chương môn, như thế nào chịu được hán tử khinh thường, lập tức cũng không nói nhiều, rút kiếm ra chiêu nói: "Mời!"

Lăng Tiêu Các kiếm pháp nhẹ nhàng, thay đổi nhiều hướng quý dị, góc độ xuất kiếm thường thường ngoài dự đoán của mọi người. Sau ba chiêu Tàn Phong Hải liền thu hồi lòng khinh coi, dồn toàn bộ tinh lực vào đầu vào trong trận tỷ thí này, nhưng vẫn lộ vẻ bị động.

Trên lôi đài bóng dáng của hai người bay tới bay lui, bước chân biến đổi nhanh như gió, bóng kiếm dày đặc thật giống như một tấm lưới. Từ lôi đài đầu này đánh tới đầu kia nhưng thủy chung đem hai bóng người giấu ở bên trong.

Trình Nguyệt Oánh võ công nhẹ nhàng, kiếm chiêu quý dị còn Tàn Phong Hải võ công mạnh mẽ, kinh nghiệm đối địch phong phú mà Tiêu Dao kiếm pháp cũng là cao thủ nhất lưu. Mặc dù đối với kiếm pháp Trình trưởng lão chưa quen thuộc mà có vẻ bị động, nhưng xét thực lực chân chính nói hai người nhưng thật ra là ngang nhau.

Sau chừng trăm chiêu, Tần Phong Hải đối với kiếm pháp Lăng Tiêu Các từ từ quen thuộc, từ từ đổi bị động thành chủ động, trong lòng cũng bắt tri bất giác bắt đầu thanh tĩnh lại. Vào thời khắc này, Trình Nguyệt Oánh bỗng đổi kiếm pháp, thân hình thoát một cái, bằng tốc độ nhanh nhất chuyển tới sau lưng Tần Phong Hải, trường kiếm quỹ dị từ dưới nách trái hất đâm đi qua, thân hình tùy theo chuyển một cái, đối mặt Tần Phong Hải.

Tần Phong Hải mới vừa xoay người lại, bảo kiếm trong tay chỉ là đưa ra một nửa liền ngừng lại —— mũi kiếm của Trình Nguyệt Oánh đã trên cổ hất.

Thân hình vốn là nhanh như gió đồng thời tĩnh lại, Trình Nguyệt Oánh lẳng lặng nhìn Tần Phong Hải, không có hưng phấn cũng không có khinh thị. Kiếm khí lạnh như băng xuyên qua da thấm vào thân thể Tần Phong Hải, lạnh thấu tim hất.

Toàn trường đều an tĩnh lại, kinh ngạc mà nhìn xem một màn kinh người trên lôi đài.

Trình Nguyệt Oánh thu kiếm lui về phía sau mấy bước, vẫn như cũ không nói gì.

Tần Phong Hải trên mặt lúc trắng lúc xanh, giống nhau một câu nói cũng không có nói, xoay người một cái liền bay trở về trên thuyền Phái Tiêu Dao.

Tần Phong Hải mới vừa rơi vào trên thuyền, tên còn lại đồng thời từ mũi thuyền bay về phía lôi đài. Người này người mặc màu tím cẩm bào, chính là Phái Tiêu Dao Chương Môn Nhân Xán Giang. Trên tay hất xách theo bảo kiếm Thanh Phong, mặt lạnh cất giọng nói: "Lão phu cũng muốn tới lãnh giáo cao chiêu của Tiêu Dao Các! Cho mời Lăng Tiêu Các Chương môn nhân chỉ giáo!"

Dịch Kinh Nhan khoe miệng giương lên, lộ ra một nụ cười thỏa mãn. Nàng biết Xán Giang đã giận không kiềm chế, như thế mình đã coi như là thành công một nửa.

Trình Nguyệt Oánh bay trở về trên bờ, bước thẳng trở lại tới hướng Kinh Doanh.

"Trình trưởng lão cực khổ." Kinh Nhan hướng Trình Nguyệt Oánh gật đầu tán dương, sau đó chậm rãi đi tới bên bờ, để khí bay đến lôi đài trên mặt hồ.

Xán Giang kinh ngạc mà nhìn chăm chăm Dịch Kinh Nhan. Hất như thế nào cũng nghĩ không đến Lăng Tiêu Các Chương môn nhân lại là một vị cô nương còn trẻ tuổi, nhìn thân hình mỏng manh khảnh như thế, thậm chí không giống người tập võ. Mặc dù Dịch Kinh Nhan lựa chọn che mặt, nhưng chỉ nhìn đôi mắt, đã là rung động lòng người rồi.

Trên thực tế khi Dịch Kinh Nhan đứng thời điểm đi ra, chung quanh rất nhiều nam nhân đều không nhận được âm thầm nuốt nước miếng một cái.

"Tại hạ Lăng Tiêu Các - Các chủ Nguyệt, xin Xán chương môn chỉ giáo!" Dịch Kinh Nhan chậm rãi rút ra bảo kiếm, hương cao thủ thành danh như Xán Giang lãnh giáo, bản thân động thủ trước là tôn trọng đối phương.

Xán Giang phục hồi tinh thần lại, rút kiếm, mặt không thay đổi nhìn Dịch Kinh Nhan. Đến giờ phút này, hất đã thu hồi tất cả lòng thương hoa tiếc ngọc, hiểu rõ vinh nhục của bản thân và môn phái là phụ thuộc vào thời khắc này.

"Xán chương môn, cẩn thận!" Kinh Nhan thu hồi nét cười nhàn nhạt nơi khoe miệng, nhân kiếm hợp nhất, như mũi tên bay về phía Xán Giang.

Xán Giang mặc dù chuẩn bị kỹ càng, nhưng không có ngờ tới kiếm Dịch Kinh Nhan có thể nhanh đến tình trạng này, giờ kiếm ngăn cản tựa hồ có chút đã muộn. Dù là hất có kinh nghiệm lâm chiến dị thường phong phú, biến chiêu kịp lúc mới miễn cưỡng chặn lại chiêu thứ nhất của Dịch Kinh Nhan.

Dưới đài một trận hút khí, phái Lăng Tiêu Các vốn không có tiếng tăm gì nay lại nằm ngoài dự đoán của mọi người lại mạnh như vậy.

Dịch Kinh Nhan chiêu kiếm bén nhọn mau lẹ, ngoại trừ hai điểm đặc sắc quý dị vừa nhẹ vừa nhanh này, tốc độ càng thêm làm người ta sợ hãi. Thật ra thì nàng cùng Trình trưởng lão luyện hoàn toàn là một bộ kiếm pháp, chỉ là tốc độ của nàng nhanh hơn, bởi vì nội lực cao siêu hơn, kiếm khí càng thêm bén nhọn.

Xán Giang không tới 20 chiêu liền bại dưới tay Dịch Kinh Nhan trên lôi đài ngất ngán cả người. Chỉ chốc lát sau, hất tựa như rút cuộc tỉnh ngộ lại, xoay người nhảy trở về trên thuyền, hét lớn một tiếng: "Còn đứng ngây đó làm gì? Còn chưa ngại đủ mất mặt sao? Trở về!"

Phái Tiêu Dao mọi người rút cuộc tỉnh ngộ, thuyền rất nhanh liền ly khai.

Nhân sĩ võ lâm lúc này mới phản ứng, vị Lăng Tiêu Các-Các chủ này trong thời gian ngắn như vậy lại có thể đánh bại Chương môn nhân Tiêu Dao Phái!

Lúc này, một con thuyền xinh đẹp lái tới, dừng sát ở vị trí Phái Tiêu Dao mới vừa rồi. Trên cánh buồm viết ba chữ rồng bay phượng múa to —— "Lăng Tiêu Các".

Kinh Nhan bỗng chốc bay lên mũi thuyền, ngồi ở chủ vị.

Mọi người lúc này mới phục hồi tinh thần lại, cùng lên chúc mừng Lăng Tiêu Các tiến vào hàng ngũ Võ lâm Lục đại phái. Không chỉ những tiểu môn tiểu phái cùng giang hồ khách độc hành, mà Chương Môn Nhân ngũ đại phái còn lại cũng tới đây chúc mừng.

Đối với lần này họ đã sớm có chuẩn bị, rất nhanh liền cùng năm phái khác kết nối quan hệ. Mấy vị Chương môn nhân cũng cảm giác Lăng Tiêu Các mặc dù đột nhiên xuất hiện, nhưng lại rất có khí độ của một đại phái. Hướng chỉ môn phái này vô luận nam nữ đáng ngoài hòa khí chất cũng đều cực kỳ xuất sắc, chung đụng xuống không khỏi cảm thấy vui tai vui mắt.

Sau cũng có những môn phái khác hướng Ngọc Tuyền Sơn Trang khiêu chiến, nhưng cũng không có thành công. Nhờ như vậy, võ công của Lăng Tiêu Các càng truyền càng nhanh, địa vị cũng lần nữa nâng cao thêm. Chủ đề giang hồ nhân sĩ tụ chung một chỗ cũng không ngoài Lăng Tiêu Các. Vô luận là võ công, lai lịch hay là dung mạo xuất trần của đệ tử Lăng Tiêu Các đều là vấn đề cho các nhân sĩ giang hồ đàm luận.

Ngày thứ hai như cũ là lời đãi tử võ khiêu chiến Lục đại phái. Theo quy định, Lăng Tiêu Các năm nay mới vừa gia nhập Lục đại phái, có thể không tham gia lời đãi tử võ năm nay, nhưng Dịch Kinh Nhan lại nhã nhặn từ chối ý tốt của mọi người, Lăng Tiêu Các cùng năm môn phái khác đều tiếp nhận khiêu chiến.

Thật ra thì đây là một cơ hội tốt rèn luyện tự thân, đồng thời tranh thủ võ lâm danh vọng. Dịch Kinh Nhan không muốn bỏ qua.

Căn cứ thực lực bất đồng của từng người khiêu chiến, Dịch Kinh Nhan phái ra người thích hợp ứng chiến. Ngày kế tổng cộng ứng chiến sáu trận, mỗi một trận đều nhẹ nhàng thủ thắng. Ngày kế, khiến mọi người kinh dị không chỉ là võ công của Lăng Tiêu Các, còn có nhân lực của Dịch Kinh Nhan. Nàng đối với thực lực của người khiêu chiến đoán chừng có thể nói là hoàn toàn chính xác, một chút không may cũng không có.

Ngày mười bảy tháng ba là ngày Lục đại phái tranh đoạt Võ lâm minh chủ. Ngọc Tuyền Sơn Trang cùng Tuyết Sơn Phái từ hôm qua trông thấy được thực lực của Lăng Tiêu Các đều bày tỏ không có hứng với vị trí minh chủ.

Trang chủ Minh Kiếm Sơn Trang Lê Văn Chính cũng bày tỏ không có hứng thú đối với vị trí minh chủ, nhưng lại muốn cùng cao thủ Lăng Tiêu Các so đấu. Mà về Quy Vân Bang rõ ràng rất là ghi hận đối với việc Lăng Tiêu Các lướt qua bọn họ mà khiêu chiến Phái Tiêu Dao, cho nên cũng muốn mượn cơ hội này quang minh chính đại đánh bại mấy nữ nhân “không biết tự lượng sức mình” này. Mà Minh Chủ Thanh Dương phái Dương Vinh nói, nếu có thể thắng được bảo kiếm trong tay hắn, hắn liền tâm phục khẩu phục, tôn đối phương là Minh chủ.

Nhìn tình thế chắc phải đấu ba trận rồi. Kinh Nhan âm thầm cau mày, cả ba đều là cao thủ, nàng dù sao cũng là nữ tử, thể lực là không thể so với những đại nam nhân này. Nếu là Trình trưởng lão có thể thay nàng xuất chiến với Quy Vân Bang, bang chủ là tốt. Chỉ là đối thủ là chương môn nhân một phái tự mình xuất chiến, Các chủ như nàng nếu không tự mình ra sân, những người đó lại nghĩ Lăng Tiêu Các xem thường người. Thật đúng là phiền toái!

Theo lệ thường, vị tiền nhiệm Minh chủ Dương Vinh này có thể không cần tham gia tỷ thí, ai thắng cuối cùng mới có tư cách khiêu chiến hắn. Mà Lê Văn Chính cứ nói mình chỉ là muốn cùng Lăng Tiêu Các chủ “luận bàn” võ học, không phải tỷ võ. Vì vậy cuối cùng thương nghị hai người bọn họ thi đấu trước.

Lê Văn Chính là lão đầu cao gầy chừng năm mươi tuổi, đôi mắt nhỏ đầy cơ trí. Tục truyền nói người này nội lực thâm hậu, một tay Linh xà chương biến ảo vô cùng. Mà tư liệu Lăng Tiêu Các thu thập cũng nói rõ Minh Kiếm Sơn Trang Trang chủ Lê Văn Chính đặc điểm lớn nhất là dùng đao tay phải, tay trái xuất chương. Đôi tay phối hợp, công thủ gồm nhiều mặt, là nhân vật nổi danh trong chốn giang hồ, cũng sán sán với Dương Chính trong những người ở đây.

Dịch Kinh Nhan không dám sơ ý, về mặt vô cùng thận trọng. Nàng rút kiếm, lại cung kính cúi người nói: "Lăng Tiêu Các Dong Nguyệt Các chủ cho mời Lê tiền bối chỉ giáo!"

Lê Văn Chính mỉm cười gật đầu nói: "Xin Dong Nguyệt Các chủ ra chiêu đi!"

Dịch Kinh Nhan không hề nửa nói nhiều, bàn tay đột nhiên vừa nhấc, bảo kiếm xuất chiêu. Chỉ thấy một đạo kiếm quang thoáng qua, nàng đã đến trước người Lê Văn Chính, thân hình theo bảo kiếm cùng nhau vũ động, trong giây lát đó chính là bảy đóa kiếm hoa.

Lê Văn Chính giờ đao ngăn trở bảo kiếm của Dịch Kinh Nhan, tay trái đồng thời xuất chương, nhưng chương phong chưa tới, bóng dáng Dịch Kinh Nhan đã biến mất ngay trước mặt. Không chờ hắn nhìn được Dịch Kinh Nhan ở đâu, cũng đã nhạy cảm cảm thấy một đạo kiếm khí lạnh như băng từ sau tai phải đánh tới. Nhiều năm kinh nghiệm đối địch khiến cho bảo đao trong tay hắn giành trước một bước giờ lên ngăn cản mũi kiếm của Dịch Kinh Nhan trước khi lý trí kịp phản ứng.....

Đây là một trận tỷ thí kinh hiểm cực kỳ, Lê Văn Chính xuất toàn lực, một lần lại một lần hóa hiểm vi di. Nhưng người sáng suốt cũng đã nhìn ra, trước sự tấn công sắc bén của Dịch Kinh Nhan, hắn cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ mà thôi, căn bản không có lực phản kích. Đồng thời trong lòng mọi người đột nhiên tỉnh ngộ, lúc Dịch Kinh Nhan cùng Chương môn Phái Tiêu Dao Xán Giang tỷ thí chỉ sợ nàng là cố ý không xuất toàn lực.

Thời gian một ly trà đã qua, hai cái bóng người trên lời đãi đột nhiên tách ra, đứng yên bất động. Mọi người biết thắng bại đã phân, lại không có ai nói gì.

Sau một hồi lâu, Lê Văn Chính tựa như rút cuộc tỉnh táo lại, chợt thở dài nói: "Các chủ võ nghệ cao thâm, Lê mỗ thụ giáo! Hôm nay nhìn thấy Dong Nguyệt Các chủ võ công tuyệt thế mới biết cổ nhân không giáo huấn sai, quả thật là ‘bậc cân quắc không thua tu mi’ a!"

Dịch Kinh Nhan nghe chỉ cười yếu ớt nói: "Đa tạ Lê trang chủ!"

Đến chỗ này, Đại hội võ lâm lần này coi như là ngênh đón cao triều thứ hai. Các chủ Lăng Tiêu Các tuổi trẻ Dong Nguyệt thế nhưng đánh bại người nổi tiếng Trang chủ Minh Kiếm Sơn Trang Lê Văn Chính! Chẳng những võ công "tuyệt thế", chỉ sợ dung mạo cũng là "tuyệt thế" đi! Một cuộc tỷ thí kinh hiểm như thế, cái khăn che trên mặt Dịch Kinh Nhan lại vẫn ở đây, chỉ riêng điều này khiến bọn giang hồ hán tử liền không thể không phục rồi!

Cơ hồ tất cả người đều ở đây cảm thán Lăng Tiêu Các võ công tuyệt diệu cùng với vị Các chủ trẻ tuổi mà thần bí này, chỉ có người của Quy Vân Bang thấp thỏm trong lòng. Ngay cả Trang chủ Minh Kiếm Sơn Trang Lê Văn Chính đều là thủ hạ bại tướng của Lăng Tiêu Các chủ, bọn họ còn có phần thắng sao? Nhưng lời nói đều đi hết ra ngoài, nếu như lùi bước lúc này, Quy Vân Bang bọn họ cũng không thể tiếp tục ở trên giang hồ lẫn lộn.

Dịch Kinh Nhan cùng Lê Văn Chính trở lại trên thuyền của mình, Dương Vinh lần nữa nhảy lên lời đãi, cất cao giọng nói: "Hôm nay Dong Nguyệt Các chủ cũng mệt mỏi, ta xem Lăng Tiêu Các cùng Quy Vân Bang tỷ thí nên lưu đến ngày mai đi!"

Bang chủ Quy Vân Bang - Vân Dương đã sinh lòng khiếp ý, nhưng là không muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Thắng thì không sợ người ta nói, nếu là thua đã có thể không mặt mũi gặp người rồi.

"Nếu không chờ sau giữa trưa hướng Vân bang chủ lĩnh giáo đi!" Dịch Kinh Nhan nói. Hôm nay Nghệ An vương bệnh nặng, Yên vương đã xuất binh Yên Lĩnh, theo tin tức có thể tin, Nam Vương cũng sắp xuất binh, nàng muốn mau sớm trở lại bên cạnh hắn, cho nên chuyện trên giang hồ giải quyết sớm một chút thì tốt hơn.

Đang lúc này, chỉ thấy một thiếu niên áo trắng tay cầm bảo kiếm bay lên lôi đài, cũng không kêu tên ai để thách đấu, lại nhảy đến trên thuyền Lăng Tiêu Các. Mọi người kêu lên, không biết thiếu niên này đến từ đâu, lại dám bắt kính đối với Dương Vinh cùng với Lăng Tiêu Các. Nhưng người thông minh đã từ cách ăn mặc của thiếu niên phán đoán được, thiếu niên này hẳn là người của Lăng Tiêu Các đi!

Chỉ thấy Dịch Kinh Nhan từ vị trí đứng dậy, bộ mặt vui mừng nhìn thiếu niên áo trắng kia.

"Tham kiến Các chủ!" Phụng Kinh Trần quỳ một chân trên đất nói.

"Kinh Trần!" Dịch Kinh Nhan tự mình nâng hắn, cẩn thận đem hắn từ đầu đến chân quan sát một phen, "Không có bị thương chứ? Thế nào đều không truyền chút tin tức trở lại?"

"Thuộc hạ không có sao!" Phụng Kinh Trần nhẹ nhàng lắc đầu, trên mặt mang mấy phần rục rờ cười, "May mắn là cuối cùng không làm nhục mệnh!"

"Kinh Trần, võ công của ngươi giống như có tiến triển?" Kinh Nhan vui vẻ nói.

"Phải...." Kinh Trần khẽ gật đầu, "Coi như là vì họa được phúc đi!"

"Nghỉ ngơi thật tốt một chút đi, sau giữa trưa thay ta xuất chiến!" Dịch Kinh Nhan chợt liếc Quy Vân Bang Vân Dương một cái. Mặc dù nàng hoàn toàn nắm chắc đánh bại Vân Dương, nhưng võ công của nàng lúc trước cùng Lê Văn Chính "lượn bàn" đã bại lộ không sai biệt lắm rồi. Nếu muốn ngày mai thuận lợi đánh bại Thượng giới Vô lâm minh chủ Dương Vinh, nên giấu đi mấy thủ tuyệt chiêu là rất cần thiết.

"Dạ!" Lấy được Dịch Kinh Nhan coi trọng như thế, Kinh Trần thật cao hứng.

Bọn họ nói chuyện thanh âm cũng không quá lớn, nhưng đối với chung quanh cao thủ mà nói cũng đã đủ rồi. Lăng Tiêu Các Các chủ không tự mình ra sân tỷ võ cùng Quy Vân Bang Bang chủ, làm cho mọi người hơi bất ngờ. Nhiều người âm thầm cảm thán Lăng Tiêu Các cũng quá cuồng vọng đi, nhưng cũng bởi vì sự tự tin này của Dịch Kinh Nhan mà sinh ra rất nhiều mong đợi.

Nghỉ ngơi nửa canh giờ sau bữa trưa, Dương Vinh được hai bên đồng ý, tuyên bố Minh Chủ tranh cử tỷ võ chính thức bắt đầu. Vân Dương bay lên lôi đài, trầm mặt nhìn về Lăng Tiêu Các mũi thuyền nói: "Cho mời Lăng Tiêu Các cao thủ chỉ giáo!"

Dịch Kinh Nhan ý bảo Phụng Kinh Trần ra sân, sau đó đối với Vân Dương cười nói: "Vân bang chủ, vị này là sư đệ của ta Phụng Kinh Trần, võ công càng ở trên ta, chỉ là chúng ta Lăng Tiêu Các lấy nữ nhân vì tôn, cho nên mới khiến Dong Nguyệt ta làm Các chủ. Lần này Dong Nguyệt để cho Phụng sư đệ thay ta lĩnh giáo Vân bang chủ cao chiêu, Vân bang chủ không cần đa tâm!"

Vân Dương khẽ hừ nhẹ một tiếng, không nói gì.

Phụng Kinh Trần hít một hơi liếc Vân Dương một cái, lạnh lùng nói: "Xin Vân bang chủ chỉ giáo!"

Vừa dứt lời, hắn đã rút kiếm ra chiêu.

Võ công của Kinh Trần trong nam đệ tử của Lăng Tiêu Các nguyên là đệ nhất, lần này đi ra ngoài vì họa được phúc công lực có điều tăng lên, đã thành công tiến vào Giang Thúc Thủy Ngọc công tầng thứ tám. Dịch Kinh Nhan buổi trưa nhìn thấy hắn liền phát hiện, vì vậy mới phóng tâm lớn mật để cho hắn thay thế mình xuất chiến.

Giang Thúc Thủy Ngọc công luyện tới tầng thứ tám, kinh công có điều tăng lên. Mà Phụng Kinh Trần kiếm pháp càng sắc bén hơn Dịch Kinh Nhan, cho nên tại trong mắt tất cả giang hồ hào kiệt đang xem cuộc chiến, võ công của Phụng Kinh Trần quả thật đứng là vượt qua Dịch Kinh Nhan.

Vân Dương càng đánh càng giật mình, hắn vốn cho là Dịch Kinh Nhan nói võ công của Phụng Kinh Trần thắng được nàng chỉ là lời nói khách sáo, không nghĩ tới hắn là thật. Biết có điều này, trong lòng hắn trầm xuống, bất tri bất giác lấy công làm thủ nhanh chóng ngăn cản, võ công tâm pháp cố gắng xuất ra, chỉ là hơn ba mươi chiêu liền bị Phụng Kinh Trần lấy kiếm tức điểm trụ huyệt đạo.

Phụng Kinh Trần nhìn hắn mặt đỏ lên khẽ cười một tiếng, xoay người bay trở về trên thuyền Lăng Tiêu Các.

Lần này chẳng những mọi người trên bờ một mảnh xôn xao, Lục đại phái chư vị cao thủ cũng không kìm hãm được đứng dậy nhìn Phụng Kinh Trần. Liên trên thuyền tất cả mọi người kể cả Lăng Tiêu Các cũng khiếp sợ nhìn hắn. Trừ Dịch Kinh Nhan, lúc trước ai cũng không nhìn ra võ công của Phụng Kinh Trần lợi hại như thế, không ngờ hắn đã đem Giang Thúc Thủy Ngọc công luyện tới tầng thứ tám.

Tầng thứ tám a! Lăng Tiêu Các trong lịch sử cho tới bây giờ không có vị nam đệ tử nào có thể đem Giang Thúc Thủy Ngọc công luyện tới tầng thứ tám! Huống chi hắn lại trẻ tuổi như thế, chỉ mới một năm đã tiến vào tầng thứ tám. Chỉ là một năm a! Những người khác tiến vào tầng thứ bảy mấy thập niên cũng vẫn còn dậm chân tại chỗ, vài chục năm nay không có chút nào tiến triển. Phụng Kinh Trần tốc độ nhanh như vậy làm sao lại không làm cho người

ta ca ngợi?

Mọi người từ ham muốn mà sinh đồ kỵ nhìn Phụng Khanh Trần, cũng không nhận được hoài nghi có phải thầy trò Dịch Khanh Nhan truyền thụ cho hân tuyệt chiêu hay không.

Phụng Khanh Trần nhàn nhạt mỉm cười đứng ở trước Dịch Khanh Nhan, cái gì cũng không nói, chỉ là lẳng lặng nhìn nàng. Hôm nay hân là ám vệ của Dịch Khanh Nhan, trừ Dịch Khanh Nhan, không để bất luận kẻ nào sai bảo, cũng không cần để ý tới suy nghĩ hay sắc mặt của bất luận kẻ nào, thậm chí bao gồm sư phụ của hân.

"Kính Trần, chúc mừng người!" Khanh Nhan lòng tràn đầy vui vẻ nhìn hân, giống như đang nhìn đệ đệ của mình, "Ta có quà tặng cho người, đợi lát nữa đi lấy với ta."

"Ta chủ nhân!" Khanh Trần chợt quỳ một gối xuống ở trước mặt nàng, sau đó ngẩng đầu lên hưng phấn nhìn nàng. Mặc dù hưng phấn, hân còn không có quên mình những nghi thức của ám vệ mà mình đã học, hôm nay mấy vị trưởng lão đều ở đây, hân tuyệt không cho bất kỳ người nào lấy cớ công kích. Hân biết ở Lăng Tiêu Các cũng có rất nhiều người không thích mình, bởi vì mình cự tuyệt lời cầu hôn của mấy vị Thánh nữ, bởi vì mình so với rất nhiều người trông mỹ mạo hơn và bởi vì võ công của hân tăng tiến thật sự quá nhanh, làm cho người ta ghen tỵ.

"Mau đứng dậy đi! Không phải nói những lễ tiết này về sau cũng miễn sao?"

Đợi sau khi Khanh Trần đứng lên, Khanh Nhan đứng ở mũi thuyền, đối với tất cả ánh mắt nhìn nàng của bọn họ nhẹ nhàng cười một tiếng, cất cao giọng nói: "Lăng Tiêu Các còn có chút sự vụ, xin thứ cho Dung Nguyệt cáo lui trước! Chư vị hảo kiệt, chư vị bằng hữu, tạm biệt!" Sau đó nàng liền phân phó lái thuyền rời đi, lưu lại một giang hồ hào kiệt nhìn về thuyền của các nàng càng ngày càng xa, vẫn như cũ đang thảo luận nhân phẩm, dung mạo, võ công của Phụng Khanh Trần có quan hệ gì với Dịch Khanh Nhan.

Tối hôm đó, Dịch Khanh Nhan hỏi thăm Nguyên Tinh Vũ ở Yên Linh cùng chiến sự Yến vương, biết Yến vương đã chết, liền biết đạo trong cuộc chiến này tất thắng. Nhưng nghe Phụng Khanh Trần nhắc tới cao thủ thần bí đó, nàng không khỏi có chút lo lắng. Nghe Phụng Khanh Trần miêu tả, cao thủ kia rất giống người của Mạc Bắc Thiên Nhất Giáo. Thiên Nhất Giáo, cũng chính là ma giáo trong miệng người giang hồ, Lăng Tiêu Các tổ sư bắt đầu từ Thiên Nhất Giáo trốn ra được. Lăng Tiêu Các thành lập hơn một trăm năm qua rất ít đi lại trong giang hồ, chính là không muốn bị Thiên Nhất Giáo chú ý, khi nàng nhậm chức Các chủ sau mới hiểu được ngọn nguồn. Bởi vì Thiên Nhất Giáo đã tại trên giang hồ biến mất hơn năm mươi năm rồi, nàng mới dám mạo hiểm tham gia đại hội võ lâm, còn nhất cử đánh vào Lục đại phái muốn đoạt được vị trí Võ lâm minh chủ. Nếu là Thiên Nhất Giáo còn có người ở đây, nàng không phải đem trọn cả Lăng Tiêu Các đẩy vào trong nguy hiểm sao?

Người kia lại đang trong lúc đánh nhau thông qua tỷ thí mà đem cường lực hút đi toàn bộ nội lực của Khanh Trần. Mặc dù so sánh với Giang Thúc Thủy Ngọc công cao minh hơn nhưng thực chất cũng như nhau. Chỉ là Khanh Trần cũng coi như trong họa được phúc, lần này nội lực hoàn toàn biến mất sau, chỉ là hơn một tháng liền khôi phục toàn bộ, hơn nữa càng thêm tinh tiến, lập tức liền nhảy vào Giang Thúc Thủy Ngọc công tăng thứ tám.

Dịch Khanh Nhan lặng yên đem khẩu quyết Giang Thúc Thủy Ngọc công tăng thứ chín cùng tăng thứ mười cho Khanh Trần, trong miệng mặc dù dặn bảo hân không cần để cho người thứ ba biết, nhưng trong lòng thì lại vui mừng và tin tưởng hân.

Bạn đang đọc truyện *Duyệt Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 6: Phát Hiện Mới Đây Bất Ngờ

Ngày mười tám tháng ba, trên hồ Thanh Dương, Lăng Tiêu các cùng Thanh Dương phái quyết đấu.

Lân luận võ này đưa ra quyết định chính thức cho một minh chủ võ lâm, chẳng những trên bờ đứng đầy người, trên mặt hồ còn có thêm nhiều thuyền nhỏ. Tình hình đặc biệt hôm nay, cho phép những danh môn khác ngoài Lục đại môn phái ngồi thuyền nhỏ quan sát cuộc chiến !

Đúng giờ thìn, Dịch Khanh Nhan một thân áo trắng tung bay, tay cầm Ngân Tiêu bảo kiếm, lụa mỏng che mặt đứng ở lồi đài trên mặt hồ. Gió xuân tháng ba thổi lên mái tóc dài cùng áo bào của nàng, tựa như tiên tử lơ bước xuống trần thế, sắp thuận gió quay về. Một khắc rung động này đủ để hơn một ngàn nhân sĩ giang hồ ghi nhớ cả đời.

Đối diện Khanh Nhan, Dương Phi Hồng lặng lẽ nhìn nàng, vẻ mặt đột nhiên có chút hoảng hốt : “Dung Nguyệt các chủ, xin hỏi lệnh từ ...”

“Hử?” Dịch Khanh Nhan nhướn mày nhìn ông, không biết ông đột nhiên hỏi mẫu thân của mình là có dụng ý gì.

Dương Phi Hồng giống như đột nhiên bừng tỉnh trở lại, vội nói : “Không có gì, chúng ta vẫn nên luận võ trước đi, chuyện khác chờ sau khi luận võ xong nói sau cũng không muộn!”

Dịch Khanh Nhan gật đầu : “Như thế rất tốt ! Dương chương môn, thỉnh!”

Vừa dứt lời, Dịch Kinh Nhan liền rút kiếm ra khỏi vỏ, chậm rãi chỉ về hướng Dương Phi Hồng, nhưng không lập tức động thủ. Nàng chờ Dương Phi Hồng rút kiếm.

Bảo kiếm trong tay Dương Phi Hồng chính là chí bảo của phái Thanh Dương “Thanh Hồng”, tục truyền Dương Phi Hồng chính là được đặt tên theo thanh bảo kiếm này. Năm đó vào thời điểm mẫu thân ông sinh hạ ông, phụ thân của ông vừa mới lên làm trưởng môn phái Thanh Dương, có được bảo kiếm Thanh Hồng này, vì thế cho ông lấy tên “Phi Hồng”, mong mỗi sau này ông lớn lên có thể vượt qua mình trên con đường võ học.

Dịch Kinh Nhan là hậu bối tuổi trẻ, ra chiêu đầu tiên.

Kiểm pháp của nàng thao về tính linh hoạt, điểm đặc sắc nhất chính là cách xuất kiếm mau lẹ, hướng đi quỷ dị, phối hợp cùng khinh công độc nhất vô nhị cùng nội công thâm hậu, bằng này cũng đủ dụng địa vị bất bại. Kiểm pháp Thanh Dương phái mạnh mẽ, sắc bén mà chuẩn xác, luôn hướng về phía đại huyết toàn thân của đối thủ, nhưng đối với Dịch Kinh Nhan cũng không trở thành uy hiếp. Đường nhiên, Dịch Kinh Nhan nếu muốn đánh bại Dương Phi Hồng cũng không phải dễ dàng.

Khi hai vị tuyệt đại cao thủ so chiêu, tốc độ nhanh, xuất kiếm chuẩn xác sắc bén, vô luận là tiến công hay phòng thủ đều mau lẹ vô cùng. Đối với nhân sĩ giang hồ tứ phương mà nói, trận luận võ này thật là thập phần phấn khích, hai người trên lôi đài công thủ đều giữ vững.

Rất nhanh, một trăm chiêu qua đi, những người đứng xem đều thấy đau mắt, tốc độ của hai người trên lôi đài lại không chút dấu hiệu chậm đi chút nào.

Đột nhiên, kiểm pháp của Dịch Kinh Nhan dường như thay đổi, vô kiếm bên tay trái cũng bắt đầu tham dự tiến công phòng thủ, rất nhanh liền chiếm thượng phong.

Bởi vì tốc độ của hai người thật sự quá nhanh, những người đứng hơi xa một chút không thấy rõ lắm, chỉ thấy hai bóng người quán lấy cùng một chỗ, vị trí không ngừng biến hoá. Ước chừng lại qua thời gian một chung trà, hai bóng người cuối cùng cũng dừng lại, còn cách khoảng một trượng đứng yên lặng.

Trên lôi đài, Dương Phi Hồng nhìn Dịch Kinh Nhan một lúc lâu, đột nhiên khoé miệng nở nụ cười. Dịch Kinh Nhan khó hiểu nhìn ông, trong lòng có rất nhiều nghi hoặc, nhưng không cách nào hỏi ra miệng. Một chiêu cuối cùng quyết định thắng bại kia ông lại không vội phòng thủ mà còn cố ý chậm lại giúp nàng? Nhưng, ông hoàn toàn không có lý do gì do ý thua nàng!

Dương Phi Hồng nhìn ra nghi ngờ của nàng, nhưng không giải thích gì, ngược lại còn cười dài thông suốt một suy nghĩ trong lòng, cuối cùng cất cao giọng nói: “Thanh Dương phái nguyện dâng tặng Dung Nguyệt các chủ Lăng Tiêu các làm Minh chủ võ lâm tân nhiệm!”

Dương Phi Hồng dùng nội lực đem những lời này đưa ra ngoài, toàn bộ nhân sĩ giang hồ chung quanh đều nghe được thực hư rõ ràng, trong giọng nói của hắn không những không có chút gì không cam tâm, ngược lại hình như còn rất vui mừng, khiến người khác khó hiểu.

Dịch Kinh Nhan ôm quyền nói: “Dương tiên bối, đa tạ. Văn bối...”

Dương Phi Hồng khoát tay cắt đứt lời của nàng, cười lớn nói: “Minh chủ không cần khách khí, đêm nay để Thanh Dương phái ta làm chủ, đi Hưng An náo nhiệt một chút, chúc mừng Minh chủ kế nhiệm!” Hưng An nằm ở hồ Thanh Dương, là tài sản của Thanh Dương phái.

Dịch Kinh Nhan lúc này cũng không tiện nói gì, vì thế cúi đầu cảm tạ nói: “Đa tạ tiền bối ưu ái, đêm nay văn bối nhất định đến đúng giờ.” Bằng cảm giác, Dịch Kinh Nhan biết Dương Phi Hồng đối với chính mình là một loại yêu thương của bậc cha chú.

Giữ chức vụ nguyên Minh chủ võ lâm của giang hồ, Dương Phi Hồng rất có uy tín. Mọi người thấy ông đối với vị các chủ tân nhiệm của Lăng Tiêu Các này tôn sùng như thế, lại cam tâm tình nguyện tôn lên làm Minh Chủ, chỉ có thể nói là võ công Lăng Tiêu Các quá mức thần kỳ, khiến vị lão Minh chủ sinh lòng kính nể, vì thế nhanh chon tán thành làm theo, chương môn của nhiều môn phái cùng những hiệp khách độc hành nổi danh trên giang hồ đều một lượt tới chúc mừng.

Buổi tối, Hưng An ở bờ hồ Thanh Dương.

Dịch Kinh Nhan dẫn theo hai vị trưởng lão cùng Phụng Kinh Trần cùng đến dự tiệc. Bởi vì rất tôn kính đối với Dương Phi Hồng, cho nên Dịch Kinh Nhan lấy khăn che mặt xuống, khiến cho mọi người trong Thanh Dương phái không khỏi thất thần một lát. Chỉ có Dương Phi Hồng tựa hồ không bị dung mạo của Dịch Kinh Nhan ảnh hưởng, chỉ lặng đi một chút liền hồi phục tinh thần lại rất nhanh, tiếp đón bốn vị khách quý của Lăng Tiêu các ngồi xuống.

Dương Phi Hồng đối với Trình trưởng lão cùng Phụng Kinh Trần đều rất tôn kính, trước là vì võ công của Trình trưởng lão cùng Phụng Kinh Trần đều được xem như là đệ nhất cao thủ giang hồ, sau là ca ngợi võ công độc đáo của Lăng Tiêu các, nhân tài đông đúc.

Dịch Kinh Nhan mở đầu nói Trình trưởng lão vốn là các chủ tiền nhiệm, là sư thúc của mình cũng thỉnh bà ngồi ở chủ vị, nhưng Trình trưởng lão không chịu, nói mình đã thoái vị, nên tuân thủ môn quy một cách nghiêm chỉnh, trước mặt các chủ, mình cho dù thế nào cũng không thể ngồi ở chủ vị. Kinh Nhan bắt đầu đi đành phải mời bà ngồi bên cạnh mình.

Tiếp đó Kinh Nhan giới thiệu Phụng Kinh Trần nói là sư đệ của mình, tất cả mọi người trong Thanh Dương phái đều rất tôn kính hắn, nhiều lần mời hắn có thời gian rảnh rồi đến Thanh Dương phái thăm thú một chút, thuận tiện tí thây vài cuộc.

Phụng Kinh Trần thấy Dịch Kinh Nhan rất tôn kính Dương Phi Hồng, vì thế cũng xoay người cúi đầu còn rất nghiêm túc hành lễ với ông, sau đó nghiêm mặt nói: “Đa tạ chư vị tiền bối ưu ái, nhưng Kinh Trần là các chủ ám vệ, thân phận hèn mọn, ở trước mặt chư vị tiền bối, không có chỗ cho tiểu nhân ngồi.” Sau đó hắn cung kính đứng phía sau Dịch Kinh Nhan.

Mọi người ở Thanh Dương phái không biết môn quy của Lăng Tiêu các, tất cả đều kỳ quái nhìn Dịch Kinh Nhan, chờ đợi lời giải thích của nàng. Bọn họ nhìn ra, võ công của Phụng Kinh Trần rõ ràng cao hơn vị các chủ Dịch Kinh Nhan này, nhưng thế nào cũng không thể ngờ được địa vị của hắn ở Lăng Tiêu các lại thấp như thế, trong lòng nhin không được có chút bất bình cho hắn.

Kinh Nhan bắt đầu nhìn Kinh Trần thờ dài, nhưng không biết có thể giải thích như thế nào.

Kinh Trần thấy dáng vẻ nàng có chút khó xử, trong mắt có chút hối hận, vì thế liền giải thích với chư vị trong Thanh Dương phái : “Từ nhỏ Kinh Trần đã ái mộ Các chủ, Kinh Trần hi vọng cả đời có thể ở bên cạnh bảo vệ Các chủ, tự nguyện trở thành Các chủ ám vệ. Làm tư nô của Các chủ, Kinh Trần tuy rằng chỉ nghe theo lệnh của Các chủ và phu quân của nàng, nhưng ở trong Lăng Tiêu các quả thật không có địa vị gì, làm sao có thể ngang vai ngang vè với Các chủ và hai vị trưởng lão ? Thanh Dương tiên bối chớ hiểu lầm Các chủ, tất cả đều là Kinh Trần cam tâm tình nguyện. Có thể ở bên cạnh bảo vệ Các chủ như vậy, là hạnh phúc lớn nhất đời này của ta.”

Nếu môn quy của Lăng Tiêu các đã như thế, Dương Phi Hồng cũng không tiện nói thêm điều gì, nhanh chóng chuyển đề tài khác, tiếp đón mọi người dùng cơm uống rượu.

Hôm nay bởi vì mời các chư vị nữ hiệp của Lăng Tiêu các, cho nên Dương Phi Hồng đặc biệt gọi hai con gái mình đến, không muốn để Dịch Kinh Nhan thiếu tự nhiên khi ngồi giữa một bàn toàn đại nam nhân. Sự thật chứng minh ông đã sai, hai người con gái này đều sinh lòng bất mãn đối với người nữ tử trẻ tuổi được phụ thân mình sùng kính nhất, tuy rằng trong lời nói đối với Dịch Kinh Nhan rất là tôn sùng nhưng nụ cười trên mặt lại rất giả tạo.

Dương Phi Hồng ở trên bàn cũng không tiện quở trách con gái của mình, đành phải thất lễ cười, nói với Dịch Kinh Nhan : “Đồng minh hồ buổi tối có một phong cảnh khác, để cho lão phu bồi Minh chủ đi lên tầng cao nhất đánh giá đi!”

Dịch Kinh Nhan cũng có lời muốn nói với Dương Phi Hồng, vì thế liền vui vẻ nhận lời, đám đông đều ở lại, hai người một mình lên tầng cao nhất

Mọi người tò mò nhìn hai người rời đi, trong lòng không khỏi suy đoán lung tung. Tuy rằng Dương Phi Hồng nổi tiếng không ham nữ sắc, nhưng đối mặt với một Dịch Kinh Nhan dung mạo tuyệt sắc võ công lại cao cường như vậy bọn họ cũng trở nên không dám chắc.

Trình trưởng lão Lăng Tiêu các cùng Chương trưởng lão liếc nhau, đều có chút phê bình kín đáo đối với hành động của Các chủ mình, nhưng lúc này không tiện nói ra. Xoay người nhìn Phụng Kinh Trần, nhưng đã không thấy bóng dáng của hắn.

Con gái Dương Phi Hồng đột nhiên hỏi : “A, vị Phụng công từ kia đâu rồi?”

Trình trưởng lão thân nhiên trả lời : “Phụng Kinh Trần là ám vệ của Các chủ, tất nhiên là không rời khỏi Các chủ một bước.”

Mọi người lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nhưng lập tức lại nhin không được bắt đầu suy đoán về quan hệ của Phụng Kinh Trần và Dịch Kinh Nhan. Bọn họ thật sự không nghĩ ra, nam tử có dung mạo vô song võ nghệ cao cường giống như Phụng Kinh Trần Dịch Các chủ còn có gì không hài lòng ? Lại đi giả cho người khác.

Trên tầng cao nhất, Dương Phi Hồng nhìn về phía ánh đèn trên những tuyến trái xa xa trên mặt hồ yên tĩnh, do dự mãi cuối cùng vẫn dứt khoát hỏi : “Xin hỏi Các chủ họ gì ?”

“Dương tiên bối, văn bối họ Dịch.” Kinh Nhan mỉm cười trả lời.

Dương Phi Hồng nghe đến từ “Dịch” dường như có chút động dung, lại hỏi : “Xin thứ cho lão phu đường đột, xin hỏi Dịch Các chủ, lệnh từ ... Có khỏe không ?”

Dịch Kinh Nhan thoáng lặng đi, sao lại có quan hệ tới mẫu thân của mình chứ ? Nàng còn tưởng là sư phụ của mình chứ ! “Mẫu thân của ta vào lúc sinh ta đã qua đời vì khó sinh, văn bối cũng không biết người trông như thế nào ...”

“Đã chết ?” Dương Phi Hồng đột nhiên kích động, thiếu chút nữa đã nắm chặt vai Kinh Nhan, nhưng bàn tay đưa đến giữa chừng lại ngừng lại, ông nhủ mấy nghĩ, lại hỏi “Bằng võ công cùng y thuật của nàng làm sao có thể vì khó sinh mà chết ? Chẳng lẽ người không phải là con gái của nàng?”

Dịch Kinh Nhan bất ngờ nở nụ cười : “Người tiên bối muốn tìm hắn là sư phụ của ta rồi ! Người ở tổng bộ Lăng Tiêu các, sức khỏe tốt lắm !”

“...” Dương Phi Hồng há mồm ngơ ngác một lúc, nửa ngày mới kịp phản ứng. “Người là nói ... Mấy năm nay nàng ...”

“Tiên bối có thể đem chuyện trước đây của các người nói cho ta biết không ?” Dịch Kinh Nhan lập tức hạ một quyết định trọng đại, nàng nghĩ cần phải khảo sát một chút vị Dương tiên bối này đến tột cùng là có đáng giá để sư phụ cô đơn nhiều năm hay không.

Dương Phi Hồng tựa như nhìn thấu suy nghĩ của nàng, mặt già không khỏi đỏ lên, chần chờ nói : “Chúng ta ... Đó là mười bảy năm trước, ta còn dạo chơi trên giang hồ, ở vùng Tây Lĩnh gặp được một thanh niên tên là Ngụy Từ, ta thấy hắn phong thái lỗi lạc, văn võ song toàn, vì thế ái mộ muốn kết giao. Sau đó đột nhiên có một nữ tử chạy đến, giờ kiếm muốn ám sát Ngụy Từ, vì thế ta liền đối phó với vị nữ tử đấy, để Ngụy Từ rời đi ...”

Sau này vị nữ tử đó nói cho ta biết nàng họ Mục còn Ngụy Từ chính là phản đồ sư môn, còn hại danh tiết của nhiều vị sư tỷ muội, ta không tin nàng, nhanh chóng để nàng lại đuổi theo Ngụy Từ. Sau đó Mục cô nương lại đuổi theo đúng lúc ta rời khách điểm đi thị sát ở phân đà, lúc quay lại phát hiện Ngụy Từ lại hạ độc Mục cô nương ... Ta phần nộ chỉ trích Ngụy Từ, thế nhưng hắn lại cười ta là người không phân rõ ràng, còn nói nếu đã là bằng hữu, chớ hắn dùng xong sẽ tặng Mục cô nương cho ta ... Ta đây mới tin tưởng lời Mục cô nương nói là sự thật, vì thế muốn cứu nàng ra ngoài, ai ngờ võ công

của Ngụy Từ không kém ta, lòng ta vô cùng bối rối, đúng lúc thấy không thể địch lại thì Mục cô nương đột nhiên tỉnh dậy, cùng ta liền thủ giết Ngụy Từ ...

Nhưng nhanh chóng ta liền phát hiện không biết từ khi nào thì mình đã bị trúng xuân dược của Ngụy Từ, mà dược trên người Mục cô nương cũng phát tác ... Sau đó ta phát hiện nội công của Mục cô nương đều truyền hết lại cho ta ... Ta xin Mục cô nương cùng về Thanh Dương phái, chờ sau khi bẩm qua phụ thân liền cười nàng vào cửa, nàng hỏi ta trong nhà đã có thể thiếp chưa, ta nói cho nàng biết ta đã cưới thê tử, còn có hai con gái, nhưng ta cam đoan nhất định sẽ đối tốt với nàng, ai biết ngày hôm sau phát hiện nàng đã rời đi. Nàng chỉ lưu lại cho ta một cái khăn tay, trên mặt viết một câu, “Cuộc đời này tuyệt không cùng người hầu chung một chồng ...”

Ta và thê tử kết tóc tình cảm vốn không thể tốt hơn, cho nên dù đã lập gia đình nhiều năm nhưng vẫn dạo chơi trên giang hồ, còn Mục cô nương mặc dù không gả cho ta, nhưng trong lòng ta vẫn luôn coi nàng là thê tử. Sau khi về nhà ta liền phân phòng với thê tử, tìm hiểu tin tức của Mục cô nương khắp nơi. Hai năm sau, thê tử ta buồn bực mà chết, ta cũng không cưới thêm, người khác đều nghĩ ta đối với thê tử tình thâm ý trọng, nhưng không biết ta thật ra là đang đợi nàng. Ta trở thành Minh chủ vô lâm, chính là hi vọng thanh danh của ta có thể truyền khắp bốn phương, hi vọng nàng nghe được tin tức của ta, biết ta luôn luôn đợi nàng ...

Ngày mười lăm hôm đó ta nhìn thấy Trình trưởng lão lên sân đấu, liền cảm thấy rất quen thuộc, thân thủ cùng cách ăn mặc, tương tự với Mục cô nương lúc trước. Ta liền khẳng định nàng cũng là đệ tử của Lăng Tiêu các, sau đó người lên lời đài, ta thấy cách ăn mặc của người giống như đúc với nàng, trên tay còn có bảo kiếm năm đó nàng đã từng dùng, cho nên ta liền đoán người chính là con gái của nàng, có lẽ ... có lẽ cũng là con gái của ta ...”

Dịch Kinh Nhan trong lòng rất là cảm động, vì thế mỉm cười nhìn Dương Phi Hồng nói : “Sư phụ ta họ Mục tên Vũ Phi, là Đại hộ pháp của Lăng Tiêu các, thay mặt văn bối xử lý toàn bộ công việc của Lăng Tiêu các, cũng không có thời gian xử lý chuyện chốn vô lâm, những chuyện phức tạp này, vẫn còn phải nhờ sư phụ, vừa lúc thỉnh Dương tiên bối hỗ trợ nhiều hơn.”

Dương Phi Hồng ngay lập tức hiểu ý tứ trong lời nói của Dịch Kinh Nhan, kích động nói : “Đa tạ các chủ!”

“Ha ha” Dịch Kinh Nhan vui mừng cười cười, “Tiền bối gọi ta là Kinh Nhan đi, sư phụ đều gọi ta như vậy. Văn bối từ nhỏ đã không có mẫu thân, sư phụ chính là mẫu thân của ta. Ta lập tức truyền tin cho sư phụ, thỉnh người mau chóng tới”

“Nửa tháng đủ chứ? Nàng có thể tới không? Nếu không vẫn là ta đi tìm nàng thì tốt hơn?” Dương Phi Hồng cảm kích nhìn Dịch Kinh Nhan, tình cảm kinh hi nàng không cần nói cũng hiểu.

“Kinh Trần, xuất hiện đi!” Dịch Kinh Nhan đột nhiên kêu một tiếng.

Phượng Kinh Trần từ trên xà nhà phía sau họ nhảy xuống, quỳ gối sau lưng Dịch Kinh Nhan nói : “Kinh Trần nghe lệnh !”

Dịch Kinh Nhan để cho hắn đứng dậy, sau đó nhẹ giọng phân phó : “Gửi tin đến Đại hộ pháp, nói ta trở thành Minh chủ vô lâm, nhưng sắp phải chiến đấu ở chiến trường Giang Nam, thỉnh người đến đây giúp ta xử lý sự vụ.”

Kinh Trần lĩnh mệnh đi, Dương Phi Hồng cùng Dịch Kinh Nhan cũng xuống lầu, trở lại lô ghé giữa ở lầu hai.

Bạn đang đọc truyện *Duyệt Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 7: Chuyện Cũ Đã Qua Không Thể Nhớ

Sáng sớm ngày mười chín tháng ba, các đại môn phái trên giang hồ tới cửa chúc mừng Lăng Tiêu các chủ đoạt được chức Minh chủ vô lâm. Dịch Kinh Nhan không chịu nổi loạn chúc mừng giả tạo này, vì thế phái Trình trưởng lão cùng Chương trưởng lão phụ trách đối ngoại tiếp đãi đồng đạo vô lâm, nói lại với những người bên ngoài. Các chủ chưa dựng vợ gả chồng, cho nên nhất định phải che mặt bằng lụa mỏng, không tiện gặp mặt thân mật cùng chư vị hào kiệt, xin mọi người thứ lỗi.

Hiện giờ đúng là thời kỳ Lăng Tiêu các uy vọng tới thượng, ngay cả Thanh Dương phái đứng đầu vô lâm hơn mười năm cũng thần phục, trong lòng các môn phái khác có chút không vui cũng không dám nói công khai.

Nhưng các môn phái cùng danh nhân giang hồ đến rất nhiều, ngay cả cửa khách điểm của người ta cũng phá hỏng. Vì thế Dịch Kinh Nhan chấp nhận lời đề nghị của Thanh Dương phái, đến biệt viện của bọn họ ở tạm, sau đó lập tức mở rộng phân bộ của Lăng Tiêu các ở Trung Châu thêm một phân viện lớn.

Lăng Tiêu các ở Trung Châu cũng có biệt viện, nhưng Dịch Kinh Nhan không muốn nơi đóng quân bí ẩn cuối cùng này bị bại lộ. Đối với nhân sĩ giang hồ mà nói, nơi riêng tư thích hợp rất cần thiết.

Biết Nguyên Tĩnh Vũ ở Yên Lĩnh vẫn chưa về, Dịch Kinh Nhan cũng không tiện tự mình đi Nghệ An vương phủ, vì thế dẫn theo Phượng Kinh Trần

lặng lẽ đi về biệt viện của Lăng Tiêu các ở vùng ngoại ô.

Biệt viện này diện tích không quá lớn, nhưng bố trí rất tinh tế, mọi góc gác đều thể hiện rõ tâm tư tỉ mỉ của nữ tử.

Khinh Nhan đi dạo trong hoa viên nhìn cây hoa len bên cạnh mặt hồ dưới thác nước, sau đó lại chuyển tới một gốc đào, vươn tay ra cảm thụ gió xuân ấm áp thổi qua ngón tay, bởi vì trong lòng vui vẻ, khuôn mặt hồng hồng, thật sự là người còn đẹp hơn hoa.

Phượng Khinh Trần từ xa nhìn nàng, bàn tay giấu trong ống tay áo càng lúc càng xiết chặt, rồi sau đó lại hít sâu một hơi duỗi tay ra, nhưng không lâu sau lại nắm thật chặt.

Buổi trưa ngày mười chín tháng ba, Nguyên Tĩnh Vũ cuối cùng cũng trở lại Nghệ An vương phủ.

Hắn đi đến Thanh viên thăm Tiêu Dật Phi, sau đó quay về Phi Vũ các, sau khi rửa mặt liền định nghỉ ngơi. Đã nhiều ngày đi đường suốt đêm, quả thật là mệt mỏi chết rồi, hiện giờ hoàn toàn thanh tĩnh, mệt mỏi cũng tan đi theo.

“Vương gia vẫn là nên ăn một chút gì trước rồi hãy nghỉ ngơi!” Chu Tử Ngọc nói, sau đó phát tay, một đôi thị nữ nhanh nhẹn mang theo mâm thức ăn đến, nhanh chóng bày đồ ăn lên trên bàn.

Chu Tử Ngọc chờ Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ giọng nói: “Vương gia, hôm qua Vương phi đã giành được chức Minh chủ võ lâm, ta đã phái người đi thông tri cho Vương phi là ngài đã trở lại, chắc đêm nay Vương phi có thể gặp lại ngài.”

Nguyên Tĩnh Vũ trong lòng vui mừng, nàng từng nói, chờ sau khi kết thúc đại hội võ lâm sẽ giao thân cho hắn! Hơn nữa còn để thư lại nói chờ ngày gặp lại, sẽ cho hắn như nguyện. Để cho hắn như nguyện...

Nghĩ đến đây, tinh thần hắn không khỏi tỉnh táo, ăn nhiều hơn. Sau khi cơm nước no nê, hắn nghĩ đêm nay có thể sum họp với nàng, nhanh chóng đi nghỉ ngơi. Hắn muốn dưỡng đủ tinh thần chờ nàng quay về!

Sau giờ ngó, Dịch Khinh Nhan nằm ở dưới gốc cây lê trong sân phơi nắng, gió xuân tháng ba mang theo hương hoa làm cho người ta buồn ngủ. Khỏe miệng nàng mỉm cười, hai mắt nhắm lại hưởng thụ ánh mặt trời, mùi hương hoa cùng gió xuân, trong lòng nghĩ trong đời còn giờ thoải mái ấm áp hơn điều này chứ! Đương nhiên, nếu có thêm một người thì tốt hơn.

Phượng Khinh Trần từ đường hành lang bên trong đi ra, dừng lại trước mặt nàng.

Dịch Khinh Nhan vốn định chờ hắn nói chuyện, ai ngờ hắn chỉ đứng ở trước mặt nàng không nói gì. Nàng mờ mắt, kỳ quái hỏi: “Làm sao vậy?”

Phượng Khinh Trần nhìn nàng, trong mắt tràn đầy chờ đợi nói: “Các chủ, chúng ta đi ra sau núi một chút được không? Khinh Trần muốn mời Các chủ xem hộ ra công pháp luyện tới tầng thứ chín đúng hay không.”

Khinh Nhan cười: “Tốt! Không bằng chúng ta luận bàn một chút cũng hay lắm! Công lực của ngươi có tiến triển rất nhiều, mà kiếm pháp vốn tốt hơn so với ta, chỉ sợ ta thật sự không phải đối thủ của ngươi.”

Khinh Trần đi theo phía sau Dịch Khinh Nhan, nhỏ giọng nói: “Khinh Trần trước giờ muốn luyện tốt võ công, cũng chỉ là muốn bảo vệ các chủ thật tốt...”

“Ta biết.” Khinh Nhan nhẹ giọng nói “Ta chỉ không rõ, trong sư môn có nhiều sư tỷ muội như vậy, tư sắc đều xuất chúng, chúng ta vốn không quen thuộc lắm, tại sao Khinh Trần lại thích ta chứ?”

Phượng Khinh Trần nhìn bóng lưng của Dịch Khinh Nhan một lúc lâu mới mở miệng nói: “Các chủ chẳng lẽ không biết mình ở trong sư môn xuất chúng bao nhiêu sao? Đại hộ pháp đẹp, võ ông lại cao, nhưng vẫn thủy chung không lập gia đình, bản thân đã khiến người ta phải chú ý, người luyện Ngọc công tới tầng thứ tám rồi lại không muốn làm Các chủ, làm cho người ta lại vừa ao ước vừa ghen ghét. Cho nên người và Lâm sư huynh luôn khiến cho chúng ta chú ý, người đối với các người tốt như vậy, giống như đối với đứa con mà mình sinh ra, kỳ thật chúng ta cũng không nhận được lén lút đổ kỵ các người. Nhưng các người đều xuất sắc như vậy, chúng ta tuy rằng trong lòng đổ kỵ, nhưng cũng nhận không được mà yêu thích...”

Khinh Nhan chậm rãi bước từng bước, nàng chưa từng nghĩ qua ba thầy trò các nàng lại làm cho người tag ghen ghét đổ kỵ như vậy, càng không nghĩ tình thương của sư phụ đối với sư huynh muội bọn họ là độc nhất vô nhị. Nàng nghĩ mỗi một vị sư phụ đều đối với đệ tử của mình như vậy, thì ra không phải sao?

“Các chủ mười sáu tuổi liền trở thành Thánh nữ, lại cự tuyệt Lâm sư huynh xuất sắc như vậy, đối với người khác cũng có chút xa cách, bởi vậy tất cả mọi người đều nói người cao không thể chạm, nhưng mà người lại đối với ta tốt như vậy...” Phượng Khinh Trần cúi đầu một bên nhớ lại “Có lẽ người đã quên, nhưng ta vĩnh viễn nhớ rõ. Nếu phải một câu của người, ta sớm đã bị người đàn bà kia giết chết, đây có thể tiến vào Lăng Tiêu các, còn luyện được võ công? Lúc nhỏ ta rất ngu ngốc, ngộ tính không tốt, sư phụ đều có chút ghét bỏ ta, võ công của ta kém cỏi nhất so với những người cùng vai lứa, bọn họ đều cười nhạo ta, nói ta không phải nam tử hán. Chỉ có người chịu ôn nhu cười với ta, còn chỉ điểm võ công cho ta...”

Dịch Khinh Nhan chậm rãi quay đầu, kinh ngạc nhìn Phượng Khinh Trần. Hắn chính là đứa bé mười hai năm trước nàng cùng sư phụ gặp trong thanh lâu ở một châu? Lúc ấy nàng còn tưởng hắn là bé gái, còn thấy kỳ quái tại sao tú bà kia lại bỏ qua một đứa bé phần điều ngọc mài đầy dề đầu độc... Thì ra đứa bé kia lại là Khinh Trần!

Năm đó nàng cùng sư phụ mang Khinh Trần về Lăng Tiêu các, nhưng sư phụ đã có hai đệ tử, không muốn nhận thêm đồ đệ, cho nên Khinh Trần mới theo sư phụ của hắn. Lúc đó nàng tuổi còn nhỏ, sau này liền quên mất chuyện này, không ngờ Khinh Trần khi đó còn nhỏ hơn so với nàng lại ghi trong

lòng đến tận bây giờ.

Phượng Khanh Trần ngưng ngừng cười, ngẩng đầu nhìn Dịch Khanh Nhan nói : “Ồ Lăng Tiêu các, chỉ có sự tử đối tốt với ta ! Từ nhỏ ta liền thế, khi lớn lên sẽ đối tốt với sự tử, chỉ đối tốt với một mình người. Cho nên, cho dù người không muốn gả cho ta cũng không có vấn đề gì, ta chỉ mong muốn ở bên cạnh bảo vệ người là tốt rồi ...”

Tình yêu của Khanh Trần khiến Khanh Nhan cảm thấy rất nặng nề. Nàng bỗng nhiên cảm giác tình yêu của Khanh Trần đối với nàng không phải tình yêu nam nữ, có lẽ chỉ là một loại ân tình, hay có lẽ còn xen lẫn cả tình thân, ở trong lòng hân, thật sự xem nàng thành tỷ tỷ thôi! Nàng chỉ lớn hơn hân hai tuổi, hân không có khả năng coi nàng thành mẫu thân đi ! Dịch Khanh Nhan trầm mặc một hồi, cuối cùng cũng không nói gì, thở một hơi thật dài, xoay người tiếp tục đi lên phía trước.

Rất nhanh đi tới rừng cây trong sườn núi, Khanh Trần đem quá tình luyện công hai người nói cho Dịch Khanh Nhan, sau đó rút kiếm múa.

Áo bào màu trắng của Khanh Trần chỉ có vài đường vân xanh biếc, ở trong rừng tung bay không như một đoá sen trắng nổi trên mặt nước, tóc dài như mực tung bay theo gió, trong sự hỗn độn có một loại mỹ cảm thanh khiết. Sau giờ ngọc ánh sáng rực rỡ chiếu qua lá cây lan vào trong rừng, hất lên cả áo tung bay và tóc, đẹp đến kinh tâm động phách.

Dịch Khanh Nhan từ xa xa nhìn hân, chỉ cảm thấy vô cùng đẹp.

Khanh Trần bình thường tuy rằng lạnh lùng với người ngoài, nhưng thật ra hân là một người đơn thuần. Hân phong bế lòng mình chỉ cười vì một mình nàng, chỉ khi ở với nàng mới có thể hiện ra chút tính nết trẻ con. Ai ! một người trong sáng như thế, chẳng lẽ đã bị nàng làm hỏng sao ? Trong lòng nàng luôn luôn coi hân là đệ đệ, nhưng là tỷ tỷ lại đi đệ đệ đệ mạo hiểm đi giết người sao ?

Đột nhiên, Khanh Nhan nắm chặt bảo kiếm trong tay, nhanh chóng quay một vòng ngay tại chỗ, ánh mắt sắc bén nhìn quanh bốn phía. Đồng thời, Phượng Khanh Trần cũng ngưng lại, khẩu tương thối lui đến bên cạnh Dịch Khanh Nhan.

“Người kia đến đây ! Người đi nhanh lên, ta sẽ cản hân!” Phượng Khanh Trần nhỏ giọng nói, trong thần sắc lại có chút sợ hãi.

Khanh Nhan rút bảo kiếm miễn cưỡng cười, nói : ‘Sợ cái gì, ta cũng không tin hai người chúng ta liên thủ còn có địch nhân đáng sợ!’

Phượng Khanh Trần vội vàng quay đầu lại nhìn Dịch Khanh Nhan, nhưng không biết nên nói thế nào với nàng. Ngày hôm trước hân sợ nàng lo lắng, sợ nàng ấy náy, cho nên nói qua loa. Còn trên thực tế, võ công của người kia quả thật đã đến trình độ khiến người khác kinh hoàng. Hân biết người kia muốn thông qua hân từ sự môn của hân, cho nên khi đi qua Tùng Giang phủ cũng không dám vào phân bộ của Lăng Tiêu các, sau này cũng là thừa dịp người kia đi ám sát tướng thủ thành Yên Lãnh thì mới rat ay giết Yên vương, sau đó nhanh chóng chạy trốn. Không ngờ được bản lĩnh của người kia cao như vậy, lại có thể theo dõi đến tận đây.

“Ha ha ha”Tiếng cười cồng vọng từ phía đông truyền đến, một bóng người cao gầy chậm rãi đi ra từ cánh rừng.

Dịch Khanh Nhan lạnh lùng nhìn chằm chằm người kia, trên mặt mặc dù thản nhiên, trong lòng lại đề cao cảnh giác.. Mực độ của người này nàng nhìn không ra, nói cách khác võ công của người này cao hơn so với nàng.

“Tiểu tử, ngươi thật sự tưởng rằng mình có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của lão phu sao? Ha ha ha ...Ngươi không phải chết cũng không chịu nói ra sự môn của mình sao ? Không phải là đã để lão phu tìm đến?” Ánh mắt cột nhà đùa người này đảo qua Phượng Khanh Trần, khi nhìn thấy Dịch Khanh Nhan, hai mắt tựa như sáng lên, trong mắt lập tức lộ ra thần sắc tham lam.

Dịch Khanh Nhan nhìn người này cùng lắm chỉ khoảng bốn mươi, nhìn một cách đơn thuần thì ngũ quan có chút tuần tú, nhưng chỉ cần nhìn vào ánh mắt của y, liền biết người này không tốt để sống chung. Người này cho dù không đại gian đại ác, ít nhất cũng là âm tàn cay độc.

“Người tới là người phương nào?” Dịch Khanh Nhan tựa như không hề cảm nhận được áp lực của đối phương, lại thả lỏng đi về phía trước hai bước.

“Hay ! hay ! Quả nhiên là thượng hạng !” Người nọ cười to, chậm rãi đi về phía Dịch Khanh Nhan “Khó thấy được mỹ nhân nào luyện đến Thiên y thần công tầng thứ tám vẫn là xử nữ, ừm, dung mạo không tồi, thiên tư rất tốt!” Người nọ dùng ánh mắt đánh giá nhìn Dịch Khanh Nhan từ đầu đến chân hai lần, hình như càng xem càng vừa lòng.

“Người tới rốt cuộc là ai ?” Khanh Nhan lạnh giọng hỏi “Chẳng lẽ chỉ biết cuồng vọng?”

“Ha ha, yên tâm, tiểu mỹ nhân không hỏi lão phu cũng muốn nói với ngươi.” Người nọ híp mắt nhìn chằm chằm Dịch Khanh Nhan, giống như chứng kiến một bàn mỹ thực. “Lão phu chính là Thiên Nhất giáo thập lực đại giáo chủ, tiểu mỹ nhân ngoan ngoãn theo ta trở về làm giáo chủ phu nhân đi!”

Thiên Nhất giáo!!!

Quả nhiên là Thiên Nhất giáo ! Sắc mặt Dịch Khanh Nhan khê biến, nắm chặt bảo kiếm trong tay. Phượng Khanh Trần theo sát nàng, cảm nhận rõ ràng được sự khiếp sợ cùng kinh hãi của nàng. Đúng vậy, Các chủ tuy rằng cũng không nói gì, thậm chí thần sắc không biến đổi, nhưng hân biết nàng sợ hãi. Hân chưa từng nghe đến Thiên Nhất giáo, vì sao Các chủ lại sợ hãi như vậy khi vừa nghe đến Thiên Nhất giáo ?

Thiên Nhất giáo!!!

Quả nhiên là Thiên Nhất giáo ! Sắc mặt Dịch Khanh Nhan khê biến, nắm chặt bảo kiếm trong tay. Phượng Khanh Trần theo sát nàng, cảm nhận rõ ràng

được sự khiếp sợ cùng kinh hãi của nàng. Đúng vậy, Các chủ tui rằng cũng không nói gì, thậm chí thần sắc không biến đổi, nhưng hẳn biết nàng sợ hãi. Hẳn chưa từng nghe đến Thiên Nhất giáo, vì sao Các chủ lại sợ hãi như vậy khi vừa nghe đến Thiên Nhất giáo ?

“Không phải là ma giáo ở Mạc Bắc sao ? Giáo chủ chẳng nhẽ là chán sống rồi, cố ý chạy tới võ lâm Trung Nguyên chịu chết ? Dịch Kinh Nhan châm chọc nói, ánh mắt trước sau đều quan sát hẳn.

“Ha ha ha ha ...” Thiên Nhất giáo chủ lại cuồng tiếu một hồi “Phu nhân không những miệng lưỡi lanh lợi lại còn có gan lớn như vậy, quả nhiên không hổ là giáo chủ phu nhân của Thiên Nhất giáo ta !”

“Lão thất phu ! Đừng tưởng bọn ta sợ người !” Kinh Trần bị hấn chọc tức đến mức bốc hỏa, giường kiểng lên xông tới.

Dịch Kinh Nhan thấy Kinh Trần đã động thủ, nhanh chóng rút kiếm tương trợ : “Ma tráo của ngươi đâu ? Kêu ra hết đi, miễn cho sau này người khác nói chúng ta lấy nhiều địch ít!” Kinh Nhan vẫn không quên thăm dò tình hình của Thiên Nhất giáo.

Thiên Nhất giáo chủ này quả thực là võ công cao cường, ứng phó hai cao thủ như Dịch Kinh Nhan và Phụng Kinh Trần vậy mà bộ dạng vẫn nhàn nhã, còn vừa đánh vừa trêu đùa : “Phu nhân đừng có gấp, Thiên Nhất giáo rất nhanh sẽ lớn mạnh hơn. Lão phu nhất định sẽ làm cho người thấy danh hiệu giáo chủ phu nhân này xứng đáng.”

Dịch Kinh Nhan từ trong lời hấn nói nghe ra vài điều. Thiên Nhất giáo hiện nay đã suy tàn, chỉ sợ không có mấy người, mà bây giờ lại là thời điểm Lăng Tiêu các lớn mạnh nhất, lại còn đứng đầu sáu đại môn phái, không nói hoàn toàn tiêu diệt Thiên Nhất giáo, ít nhất cũng không có nguy cơ bị tiêu diệt.

Nàng yên lòng, chuyên tâm nhất trí đối địch. Bởi vì Kinh Nhan và Kinh Trần xuất môn cùng lúc, lại từng luyện kiếm với nhau, hiện giờ hai người toàn tâm toàn ý đối địch, tâm ý tương thông, song kiếm hợp bích, uy lực tăng hơn nhiều. Thiên Nhất giáo chủ cũng không thể không chuyên tâm đối địch, không còn xuất khẩu cuồng ngôn được nữa.

Dịch Kinh Nhan thả lỏng gánh nặng trong lòng, cảm giác càng thêm linh mãnh, tốc độ cũng càng lúc càng nhanh, phối hợp càng thêm ăn ý với Phụng Kinh Trần, càng áp chế kiếm pháp của Thiên Nhất giáo chủ xuống.

Thiên Nhất giáo chủ thấy một mình đánh không được lợi, đột nhiên cười to một tiếng, thừa dịp hai người phân tâm tung ra một loạt ám khí, xoay người liền chạy.

Dịch Kinh Nhan cùng Phụng Kinh Trần liếc nhìn nhau, đều có chút nghĩ lại mà sợ. Võ công của người nọ cũng quá đáng sợ.

“Chúng ta nên mau chóng trở về thôi!” Kinh Trần nói

Kinh Nhan gật đầu : Không trở về biệt viện, chúng ta nhanh chóng cùng mấy người Trình trưởng lão hội hợp, bảo các đệ tử đều phải cẩn thận, ngàn vạn lần đừng hành động một mình.”

“Như vậy cũng tốt.” Kinh Trần gật đầu. Cho dù để lão thất phu kia đuổi tới nơi đóng quân của Lăng Tiêu các cũng không nghiêm trọng, bọn họ người đông thế mạnh, lại đang ở trong phạm vi thế lực của Thanh Dương phái, lão quái vật kia tốt hơn hết không nên tới đây, nếu dám đến, chỉ cần bọn họ vừa thấy liền giết ngay !

Hai người vận đủ khinh công trở lại trong thành, sắc trời đã gần đến hoàng hôn, khói bếp nổi lên bốn phía. Bọn họ chạy như bay trên nóc nhà, tốc độ cực nhanh khiến người vô ý nhìn thấy còn tưởng là gió đêm thổi bay khói bếp, lướt qua rồi biến mất.

Hai người nhảy vào viện từ Lăng Tiêu các đang ở tạm, làm cho đám đệ tử đi tuần tra hoảng hốt. Đợi đến khi chạy tới nhìn rõ, thì ra là Các chủ và Phụng công tử.

Mấy vị trưởng lão nhìn thấy Dịch Kinh Nhan cùng Phụng Kinh Trần từ ngoài tường nhảy vào, vốn tưởng rằng hai người chỉ là muốn tránh đám nhân sĩ võ lâm đến thăm hỏi, nhưng nhìn liếc mắt một cái hai người mới phát hiện không đúng. Lăng Tiêu các lấy nữ tử làm tôn, từ trước đến nay coi trọng nhất là bề ngoài, nhưng giờ khắc này đầu tóc Dịch Kinh Nhan cùng Phụng Kinh Trần đều có chút hỗn độn, trên quần áo còn dính chút cỏ đất.

Dịch Kinh Nhan ngồi vào bàn trà trong phòng nghị sự, bảo mấy vị trưởng lão cùng thánh nữ đến, lại phái người nhanh chóng mời chương môn Thanh Dương phái đến, còn dặn dò đệ tử tuần đêm nâng cao cảnh giới, mọi sự phải cẩn thận.

Mọi người thấy nàng thận trọng như thế, biết nhất định là đã xảy ra đại sự gì, không khỏi cảm thấy có chút khẩn trương.

Dịch Kinh Nhan cũng không nói đến chuyện liên quan tới Lăng Tiêu các, bởi vì nàng cảm thấy Thiên Nhất giáo chủ này không giống như biết về chuyện cũ này, có lẽ hẳn còn đang cảm thấy lạ vì Lăng Tiêu các vì sao lại có Ngọc công tâm pháp ? Nàng chỉ nói lúc ở trong rừng cây ngoài biệt viện luyện kiếm thì gặp phải một bị tuyệt đỉnh cao thủ, người nọ tự xưng là giáo chủ Thiên Nhất thần giáo, bảo là muốn lấy các nữ tử Lăng Tiêu các đến luyện công.”

Phần lớn mọi người đều không biết chuyện của Thiên Nhất giáo, hiện nay Lăng Tiêu các đang ở thời gian cường thịnh, trên căn bản là ai cũng không để vào mắt, huống hồ là một Thiên Nhất thần giáo mới nghe đến lần đầu. Vì thế nói đại, chẳng những không sợ, ngược lại còn nhiệt huyết lên cao, yêu cầu thẳng thắn phải tiêu diệt Thiên Nhất giáo kia.

Trình trưởng lão là người duy nhất biết chân tướng ngoài Dịch Kinh Nhan, bà liếc mắt nhìn Dịch Kinh Nhan một cái, diễn cảm rất nặng nề. “Người nọ ... võ công thế nào?” Bà bình tĩnh hỏi, kỳ thật nhìn bộ dạng gấp gáp của Kinh Nhan và Kinh Trần, trong lòng bà cũng đã hiểu rồi.

Tất cả mọi người an tĩnh trở lại, đầu óc cũng dần bình tĩnh. Cũng nghĩ : Nếu các chủ thận trọng như thế, chỉ sợ võ công của ma đầu kia không kém ?

“Ta và Kinh Trần liên thủ, miễn cưỡng đánh ngang tay với hân.” Dịch Kinh Nhan thân nhiên nói, sau đó nhìn đám đông một lượt.

Nghe được lời này của Dịch kinh Nhan, mọi người đều ngơ ngẩn. Võ công của Các chủ và Phụng Kinh Trần các nàng đều biết, tốc ngọc công cũng đã luyện đến tầng thứ tám, hiện giờ hai người liên thủ lại chỉ có thể đánh ngang tay với ma đầu, vậy ma đầu kia phải võ công cao cường đến bậc nào ? Nhớ lại vẻ thận trọng lúc nãy của Các chủ, nghĩ đến việc ở đây người của các nàng cũng không nhiều, tất cả mọi người đều im lặng, trong lòng thoáng có chút sợ hãi.

Dịch kinh Nhan phân phó mọi người cẩn thận phòng bị, nghiêm cấm một mình ra ngoài, cũng truyền lệnh ra ngoài nghiêm cấm các đệ tử Lăng Tiêu các không được truyền tin ra ngoài, lại càng không cho phép đến đến Trung Châu. Sau đó mọi người thương lượng nên làm thế nào để ma đầu kia rời khỏi đây vĩnh viễn diệt trừ hậu hoạn mới tốt.

Không lâu sau, chương môn Thanh Dương phái Dương phi Hồng dẫn theo hai đệ tử đắc lực tới. Dịch Kinh Nhan kể lại sự tình một lần, Dương Phi Hồng lập tức tỏ ý Thanh Dương phái sẽ cùng Lăng Tiêu các liên thủ diệt trừ ma giáo.

Người trẻ tuổi có thể không nghe nói đến Thiên Nhất giáo, Dương Phi Hồng xuất thân là võ lâm thế gia, lại giao du nhiều năm bên ngoài đối với ma giáo ở Mạc Bắc này cũng biết đến. Chỉ là không ngờ Thiên Nhất giáo ẩn dật nhiều năm lại dám tái xuất giang hồ. Lăng Tiêu các mấy năm qua luôn xử thế khiêm tốn, cho nên các môn phái khác phần lớn đều không biết đến nội công độc đáo của Lăng Tiêu Các, thế nhưng ông biết hơn nữa còn là người từng được lợi, ông hiểu được nếu nội công Lăng Tiêu các truyền ra bên ngoài, nhất định sẽ dẫn đến phiền phức vô cùng.

Dịch Kinh Nhan gật đầu, bởi vì Dương Phi Hồng là người biết chuyện lại có quan hệ không đơn giản với sư phụ, nàng mới dám mời Thanh Dương phái trợ, nhưng tuyệt đối không dám tiết lộ việc này với đồng đạo võ lâm khác. Nếu như để toàn võ lâm biết thời điểm từ Lăng Tiêu các thất thất sẽ đem nội lực truyền cho nam phương, vậy thì quá nguy hiểm cho nữ tử Lăng Tiêu các rồi.

Nàng bỗng nhiên có chút hối hận. Vì đại nghiệp thiên hạ của mình, nàng lại để mọi người trong Lăng Tiêu các vấp vào cảnh nguy hiểm, nếu các tiền bối dưới xuôi vàng biết được, chỉ sợ sẽ nhảy lên tìm nàng tính nợ.

Dịch Kinh Nhan thương lượng một hồi với Dương phi Hồng, Dương Phi Hồng để hai đệ tử ở lại, sau đó trở về chọn vài nhân thủ tới, bảo ngày mai liền dẫn tới đây.

Dịch Kinh Nhan gật đầu, tiễn Dương phi Hồng xuất môn, sau đó bảo mọi người luân phiên nghỉ ngơi, chính nàng cũng ngồi trên các lầu luyện công.

Lại nói về trong Nghệ An vương phi, Nguyên Tĩnh Vũ tỉnh lại từ lúc chạng vạng, sau đó một mực chờ đến khi bầu trời tối đen, nhưng không đợi được Dịch Kinh Nhan, thất vọng lại phần nộ dùng rượu và thức ăn xông lên một mình đi ngủ.

Vừa đi vào phòng ngủ thì thấy hai nữ tử trẻ tuổi tiến vào, chỉ có sa mỏng che thân, tiết trời mùa xuân se lạnh nhưng cũng không sợ rét.

Nguyên Tĩnh Vũ vốn đang nín một bụng tức giận, giờ phút này liền nhịn không được nữa, phần nộ quát : “Ai bảo các ngươi vào ! Cút ra cho bản vương !”

Hai nữ tử bị đánh về phần nộ của Nguyên Tĩnh Vũ dọa sợ, run lên không dám đến gần nhưng cũng không dám đi ra ngoài.

Thấy vậy, Nguyên Tĩnh Vũ hét lớn một tiếng : “Chu Từ Ngọc!”

Từ Ngọc vội vàng tiến vào, nhỏ giọng giải thích nói : “Đây là Vương phi an bài, nô tì không có quyền lui về....”

Nguyên Tĩnh Vũ vừa nghe, lại càng nổi trận lôi đình : “Chính nàng ta không đến, lại tùy tiện tìm hai nữ nhân đến, đang tính làm gì đây?”

Chu Từ Ngọc biết hân hiểu lầm, nhanh chóng giải thích : “Không phải các chủ an bài, là Nghệ An vương phi an bài...”

Nguyên Tĩnh Vũ nghe đến đó mới biết mình nghĩ lầm rồi. Thì ra là Tĩnh Trình muốn lấy lòng hân, cho nên mới chọn người tới thị tẩm. Hân từ từ bình tĩnh, nói với Chu Từ Ngọc : “Đem hai nữ nhân này đuổi đi cho ta ! Sau đó phái người báo lại với Nghệ An vương phi, nói để nàng lo lắng, nhưng bản vương không cần!”

Chu Từ Ngọc lĩnh mệnh mà đi, điểm huyệt đạo hai nữ tử kia, mỗi tay xách một người đi ra ngoài.

Lâm Kinh Vân ở bên ngoài nghe tiếng gầm lên giận dữ của Nguyên Tĩnh Vũ, mơ hồ cảm nhận được tiếp tục như vậy chỉ sợ thật sự sẽ xảy ra chuyện, suy nghĩ nhiều lần, cuối cùng cũng quyết định đem trách nhiệm bảo hộ to lớn giao cho Tần Dực, chính mình vẫn nên đích thân đến phân bộ của Lăng Tiêu các xem thử Các chủ đến cùng là có tâm ý gì.

Bạn đang đọc truyện *Duyệt Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 8: Nồng Hoa Như Mộng Nước Chảy Về Đông

Nửa đêm vừa qua giờ tý, mọi âm thanh đều yên tĩnh.

Khinh Nhan đột nhiên tỉnh lại từ trong lúc tỉnh toạ, đẩy cửa sổ ra, chỉ thấy trăng lơ lửng xa xa, mấy ngôi sao nhấp nháy sáng, ngược mắt trông về phía xa, trong khu dân cư có vài chỗ còn đốt đèn, ở trong gió đêm thoát sáng thoát tối. Khinh Nhan hít một hơi không khí mát mẻ, trong lành, rét lạnh, xen lẫn với mùi hương hoa thoang thoảng.

Nhìn nàng giống như đang nhân nhả, nhưng thật ra luôn luôn chú ý đến biến hoá chung quanh. Nếu không phải cảm nhận được hơi thở của địch nhân càng lúc càng gần, nàng cũng sẽ không bất ngờ tỉnh dậy khi đang tỉnh toạ. Trục giác của con người có đôi lúc thật sự rất kỳ diệu !

Gió lên, thổi lên mái tóc che chắn hai mắt trên trán nàng.

Đúng lúc này, một phi tiêu theo gió phi tới, nàng quay đầu, phi tiêu kia liền “xoẹt” một tiếng bay vào các lầu, cắm vào cây cột đối diện.

Khinh Nhan ló đầu nhìn ra, nhưng không nhìn thấy gì. Quay đầu nhìn lại, trên phi tiêu kia cột một miếng vải trắng.

Nàng lấy xuống, mượn ánh trăng thấy rõ nội dung bên trong : nếu muốn có công pháp tầng thứ mười một và mười hai của Thúc Ngọc Công, một mình tới lấy. Tận dụng thời cơ, bỏ lỡ không có lần sau.

Đọc hết những lời này, Dịch Khinh Nhan đã hiểu ma đầu kia đang ở ngay gần đây, đáng tiếc người nọ võ công rất cao, trừ phi rơi vào vòng vây cực mạnh, nếu không có truy theo cũng chỉ là tự tổn nhân thủ ?

Đi hay là không?

Hai tầng cuối cùng của Thúc ngọc công đối với Lăng Tiêu các mà nói là quan trọng thật, thế nhưng ma đầu kia âm mưu quỷ kế, nếu nàng thật sự tự mình đi sợ là hữu khư vô hồi * (*có đi không có về*).

Nhưng thời cơ không thể để mất ! Nàng và Khinh Trần liên thủ tuy rằng chưa hẳn có thể đánh bại ma đầu kia, nhưng ít nhất thì toàn thân quay về không là vấn đề.

Không có thời gian suy nghĩ, Dịch Khinh Nhan liền phi thân đuổi theo. Quả nhiên, ma đầu kia thỉnh thoảng ló đầu ra chỉ dẫn phương hướng cho nàng, trong lúc không chú ý, Khinh Nhan đã đuổi theo rất xa.

Cuối cùng, Thiên Nhất giáo chủ dừng lại ở một toà phế trạch ngoài thành Đông, xoay người nhìn Dịch Khinh Nhan, hắc hắc cười không ngừng.

Dịch Khinh Nhan coi như không nhìn thấy ánh mắt thâm tà chỉ tại tất đắc* (*muốn là có được*) trên mặt hắn, lạnh giọng hỏi : “Giáo chủ tại sao lại có nội công tâm pháp của Lăng Tiêu Các chúng ta ? Chẳng lẽ gạt người sao ?”

“Phu nhân nguoi không phải tin sao? Bằng không tại sao lại đến đây ?” Thiên Nhất giáo chủ đắc ý cười cười.

Khinh Nhan hừ lạnh một tiếng : “Ta muốn đi thì đi, nguoi chưa chắc ngăn được ta!”

Thiên Nhất giáo chủ đột nhiên cười lấy lòng : “Phu nhân chớ giận, bản giáo chủ không có lừa gạt nguoi là được. Thúc Ngọc Công mà các nguoi nói vốn là nội công độc môn Thiên Y thần công của thánh nữ trong Thiên Nhất giáo chúng ta, hai tầng tâm pháp cao nhất trước ở đều ở trong tay giáo chủ, cho dù Lăng Tiêu các các nguoi là Thánh nữ đời nào chạy đi sáng lập, cùng lắm cũng chỉ có được mười tầng tâm pháp đầu. Lão phu có nói sai không ?”

Khinh Nhan hoàn toàn yên tâm, xem ra Thiên Nhất giáo sẽ không truy cứu mấy vị Thánh nữ phản giáo, nói như thế, chỉ sợ hắn che giấu điều gì đó. Tỷ như, hồi đó sau khi Thánh nữ chạy trốn, mười tầng nội công cơ sở liền thất truyền, chỉ còn lại hai tầng cuối cùng, lại không có cách lấp vào chỗ khuyết thiếu, cho nên Thiên Nhất giáo mới dần dần xuống dốc.

“Võ công của Lăng Tiêu các chúng ta xuất thân từ Thiên Nhất giáo ? Giáo chủ chớ ăn nói bừa bãi!” Nàng nói nghĩa ở ngay từ.

“Nguoi không tin ? Chẳng lẽ sư phụ của nguoi chưa từng nhắc đến Thiên Nhất giáo ? Lăng Tiêu các các nguoi sáng lập được bao lâu ? Đến cùng là truyền nhân của một đời thánh nữ nào ?” Thiên Nhất giáo chủ hình như có chút nóng nảy.

“Giáo chủ có thể đem tâm pháp kia đọc vài câu nghe một chút được không?”

“Oh” Thiên Nhất giáo chủ bỗng nhiên nở nụ cười “Thì ra phu nhân vẫn là nghĩ đến hai tầng tâm pháp kia nha!”

Khinh Nhan lẳng lặng nhìn hắn, không nói gì. Lúc ở các lầu Kinh Trần cũng ở ngay gần đấy, với khinh công của hắn hẳn là có thể theo kịp.

“Đừng nói đọc mấy câu cho nguoi nghe, ngay cả đem trọn tâm pháp này tặng cho nguoi cũng không quan trọng a ! Dù sao tiểu mỹ nhân nguoi sớm hay muộn cũng là giáo chủ phu nhân của ta ! Ha ha ha ha...” Thiên Nhất giáo chủ đột nhiên lại cười rộ lên hài lòng, lập tức lấy ra một quyển sổ hơi mỏng, thật cẩn thận lật ra, giống như lưu luyến, rồi đột nhiên lại ném về phía Dịch Khinh Nhan.

Khinh Nhan dùng đầu kiểm tiếp được sách, cổ tay khẽ run, mở ra vội vàng nhìn lướt qua bên trong, mượn ánh trăng mờ nhận ra mấy chữ chủ yếu : chết

mà sống lại, phá kén hoá蝶. Mặt sau còn có một số chữ nhỏ, một mặt khác giống như một bức kính lạc đồ. Xem ra ít nhất cũng là một quyển bí kíp võ công, cũng không phát hiện thứ gì khác ở bên trong. Kinh Nhan hơi nhủ mày, sách đã vào trong tay. Nàng không tiếp tục lật đọc mà nhanh chóng cất vào trong ngực.

Đúng lúc này, Thiên Nhất giáo chủ chợt cười ha ha : “Phu nhân không nhìn xem thiết giả sao ? Lão phu cam đoan sẽ không giậu đồ bìm leo”

Kinh Nhan cầm bảo kiếm phòng ngự chĩa vào hắn, thầm nghĩ phải nhanh trở về. Nhưng đồng thời lại nhìn không được cảm thấy bất an, làm sao hắn lại có lòng tốt tặng nàng bí tịch này, lại để cho nàng bình yên rồi đi ? Nàng muốn chạy, nhưng lại không dám xoay người, chỉ có thể phòng bị dán chặt mắt theo dõi hắn, đợi đến lúc Kinh Trần tới.

Kinh Trần nên đến rồi chứ?

“Phu nhân, lão phu luyện kiếm cùng ngươi!” Thiên Nhất giáo chủ nói động thủ liền động thủ, rút kiếm bay tới.

Cho tới giờ khắc này tâm Kinh Nhan mới kiên định. So kiếm nàng không sợ, ma đầu này nếu có ý với nàng, khi ra tay có điều chiều cổ, như thế trong khoảng thời gian ngắn nàng tự bảo vệ mình không phải vấn đề. Nàng chỉ sợ ma đầu này giờ trở âm hiểm. Lăng Tiêu các thoát ly khỏi Thiên Nhất giáo, đương nhiên biết rõ về phương diện chế tạo độc dược và mê dược Thiên Nhất giáo vô cùng lợi hại.

Sau khi giao thủ, Kinh Nhan lại nghi hoặc, lão gia hoả này không xuất toàn lực ! Hắn muốn làm gì ? Muốn chơi trò mèo vờ chuột sao?

“Phu nhân chớ đa nghi, lão phu không phải chỉ nói là luyện kiếm với ngươi sao ?” Thiên Nhất giáo chủ vừa đánh vừa nói “Lão phu sẽ không dả thương ngươi, chỉ muốn để phu nhân biết một chút về tuyệt thế võ công của lão phu.”

Kinh Nhan nhìn bộ dạng hắn cùng lắm cũng chỉ khoảng bốn mươi tuổi, nhưng mở miệng một tiếng là lão phu, chẳng lẽ đúng thật là một lão yêu quái ? Có lẽ nào thời điểm hắn đang khoảng bốn mươi tuổi luyện Thúc ngọc công đến tầng thứ tám ? Nhưng mà Thúc ngọc công là nội công của Thánh nữ Thiên Nhất giáo, hắn là Thiên Nhất giáo chủ, hắn là phải có nội công tâm pháp tốt hơn chứ?

“Phu nhân đang suy nghĩ gì vậy?” Thiên Nhất giáo chủ dễ dàng tránh kiếm của Dịch Kinh Nhan, cười đến là đắc ý.

Kinh Nhan đột nhiên cảm thấy có chút tâm hoảng ý loạn, đã lâu như vậy, Kinh Trần tại sao còn chưa đến ? Nhưng nàng lại không dám lộ ra một tia sợ hãi bất an nào, ngược lại còn cười nói : “Ngươi rất già rồi sao?”

“Ừm, được rồi, đúng là nên nói rõ với phu nhân.” Thiên Nhất giáo chủ giống như tỉnh ngộ, sau đó hưng phấn gật đầu “Lão phu họ Giang, tên Tuyết Phong, tự Surong Thiên, hiệu Kim Bằng giáo chủ, năm này chỉ có bảy mươi có lẽ, nhưng phu nhân không cần lo lắng, bổn giáo chủ đã luyện Thiên Y thần công tới tầng thứ tám, đời này dung nhan bất lão ...”

Kinh Nhan đến một khắc này hoàn toàn khẳng định nội công độc môn của Thiên Nhất giáo thật sự đã thất truyền, nếu không Thiên Nhất giáo chủ sẽ không đi tu luyện nội công độc môn của Thánh nữ, càng không suy bại !

Kinh Nhan vừa đánh vừa suy nghĩ, im lặng không nói. Giang Tuyết Phong cũng không giậu đồ bìm leo, ngược lại còn hào tâm đề nghị : “Phu nhân, nếu không thì ngươi đem sáu tầng tâm pháp đầu tiên của Thúc Ngọc công các ngươi đọc ta nghe một chút, để xem Thúc Ngọc công của các ngươi rốt cuộc có phải là Thiên Y thần công của Thiên nhất giáo chúng ta hay không ?”

Kinh Nhan lập tức hiểu ra. Thì ra sáu tầng tâm pháp cơ sở của Thiên Y thần công cũng không hoàn chỉnh ! Không biết lão quái vật này làm thế nào luyện được đến tầng thứ tám.

“Phu nhân không cần nghi hoặc, chờ thành tựu của chúng ta tốt lên, công lực của lão phu tăng mạnh, tất nhiên sẽ thu nhiều đồ tôn đồ tử, đưa Thiên Nhất giáo ta phát dương quang đại ...” Con đường phía trước giống như bừng sáng, thần sắc của Giang tuyết Phong có chút kích động ánh mắt cũng bởi vì gian kế sắp thực hiện được mà lộ ra vẻ đắc ý tham lam.

Kinh Nhan nhìn thấy ánh mắt cả hắn, vô cùng bất an, nhanh chóng phân ra chia ra một chút tâm tư kiểm tra lại người của mình Không có gì khác lạ, chỉ là tim hình như đập hơi nhanh, còn có chút buồn bực khó hiểu. Không đúng ! Đây hình như là ...

“Ha ha ha ha ...” Giang Tuyết Phong đột nhiên cười lớn một hồi, ngưng kiếm đứng một bên. Hắn vạn phần đắc ý nhìn Dịch Kinh Nhan nói : “Phu nhân, cho dù ngươi cẩn thận phòng bị, vẫn bị trúng đạo nhi ba của lão phu thôi ! Ngươi yên tâm, không phải độc dược, chỉ là bí dược ‘hợp hoan tán’ của Thiên Nhất giáo ta thôi, chỉ cần sau khi chúng ta viên phòng, đem nội lực của ngươi truyền cho lão phu, được tình liền được giải.. a ha ha ha ...”

Kinh Nhan nghe được vậy, biết mình phải rút lui. Đến bây giờ Kinh Trần chưa có đến, nhất định là xảy ra chuyện gì rồi. Nàng không kịp nghĩ nhiều, nhanh chóng chạy trốn.

Kinh công của Kinh Nhan rất tốt, hiện tại tuyệt đối có thể được coi là nhất lưu, nhưng kinh công của Giang Tuyết Phong cũng rất tốt, cho nên hai người vừa chạy vừa đánh. Giang Tuyết Phong không muốn làm Dịch Kinh Nhan bị thương, sợ bóng sợ gió, này mới khiến Dịch Kinh Nhan có thể tạm nghỉ, miễn cưỡng đánh ngang tay, vừa đánh vừa lui kéo dài thời gian. Nàng không biết Giang Tuyết Phong cũng đang cố ý kéo dài thời gian, chẳng qua chỉ chờ được tính trong nàng có thời gian phát tác toàn bộ.

Kinh Nhan càng lúc càng cảm thấy bản thân có chút không thể khống chế nổi chính mình, tim đập rất nhanh, hơi thở cũng trở nên dồn dập. Nàng không biết trong lòng đang buồn bực điều gì, không biết mình đến tột cùng là có gì chưa đủ. Nàng muốn bình tĩnh trở lại, nhưng làm thế nào cũng không được. Mà động tác của mình lại có chiều hướng chậm dần, khiến nàng càng lúc càng sợ hãi.

Giang Tuyết Phong lại phát ra một tràng cười dài, đắc ý nói : “Phu nhân, đừng từ chối nữa, nếu vận dụng nội lực được tính phát tác càng nhanh ! Giải được duy nhất của ‘Hợp hoan tán’ chính là giao hoan với nam nhân, cho dù người nhảy vào nước đá cũng không có tác dụng. Nên mau mau theo lão phu đi !”

Vừa dứt lời, kiếm chiêu của Giang Tuyết Phong biến đổi, dần dần sắc bén.

Khinh Nhan cảm thấy càng lúc càng mệt mỏi, trong lòng sợ hãi nghĩ chẳng lẽ sự trong sạch của mình lại bị huỷ ở trên người lão quái vật này sao ? Trong lòng vừa loạn, kiếm chiêu của nàng cũng biến loạn theo, Giang Tuyết Phong nhân cơ hội này né tránh bảo kiếm của nàng, vờn người hướng về thân thể của nàng.

Mất thấy bàn tay to kia sắp đụng tới người mình, trong lòng Khinh Nhan lại sinh ra một loại tuyệt vọng. Giờ phút này, nàng không phải không có hội hận, sớm biết như thế, không bằng sớm đem thân này cho Nguyên Tinh Vũ thì tốt rồi.

Ngay thời khắc nguy cấp này, một bóng người bay tới, trường kiếm đẩy tay của Giang Tuyết Phong ra, thuận thế ôm Khinh Nhan vào trong lòng.

Không cần ngừng đầu, Khinh Nhan liền biết là Khinh Trần đã đến. Nàng cuối cùng cũng thở ra một hơi, sự sợ hãi cùng khẩn trương vội đi phân nửa, nhưng trong lòng lại dâng lên một cảm xúc khó hiểu. Đột nhiên nàng cảm thấy được Khinh Trần ôm đúng là thoải mái ...

Nhưng chỉ trong nháy mắt, Khinh Trần rất nhanh liền buông Khinh Nhan ra, đem nàng đẩy ra sau mình. Giang Tuyết Phong tức giận Phượng Khinh Trần phá huỷ chuyện tốt của hắn, xuống tay không chút lưu tình, mỗi kiếm đều là sát chiêu.

Khinh Trần liều mạng ngăn cản, nhưng vẫn là vì thực lực không đủ mà nhanh chóng bị trúng kiếm. Lúc này Khinh Nhan cuối cùng cũng kịp phản ứng, nhắc bảo kiếm cùng Khinh Trần kẻ vai chiến đấu.

Có Dịch Khinh Nhan gia nhập, Giang Tuyết Phong có vẻ chiều cổ, Phượng Khinh Trần cũng tạm thời thoát khỏi hiểm cảnh. Nhưng Phượng Khinh Trần từ đầu đã nhìn ra Khinh Nhan không ổn, lại đẩy nàng ra sau :

“Người trở về trước đi.”

Dịch Khinh Nhan biết mình ở lại rất nguy hiểm, nhưng sao nàng có thể để Khinh Trần ở lại một mình ? Mới vừa đứng vững, nàng ngừng đầu nhìn qua, Khinh Trần lại bị thương.

“Phu nhân chớ đi, đợi chúng ta động phòng xong rồi đi cũng không muộn.” Giang Tuyết Phong một bên chiến đấu cùng Khinh Trần, một bên bắn ám khí muốn ngăn cản Khinh Nhan rời đi.

Hinh Nhan vốn không tính đi, một kiếm đánh rơi ám khí, đồng thời không tự chủ được lui về phía sau một bước.

Đúng lúc này, lại một bóng đen lướt qua tường bay tới, giữ chặt Khinh Nhan đang thuận thế lùi về sau mấy bước, sau đó liền kinh hô : “Dâm độc?”

Khinh Nhan thấy là Khinh Vân tới, trong lòng lại nhẹ nhàng thở ra, thân thể bắt đầu nóng lên không khỏi có chút quyến luyến ngực của hắn. Thân nàng đột nhiên toát mồ hôi lạnh, Hợp hoan tán này thật sự lợi hại. Rõ ràng võ công nàng vẫn còn, nhưng lý trí lại bắt đầu ảnh hưởng của thân thể. Làm sao bây giờ ? Chẳng lẽ thật sự cần ...

Khinh Trần nghe được tiếng của Lâm Khinh Vân, vội hỏi : “Lâm sư huynh mau mau đưa các chủ rời đi !”

Lâm Khinh Vân lại cẩn thận bắt mạch cho Khinh Nhan, không nhanh không chậm nói : “Không cần, Chương sư thúc và Trình sư thúc sắp tới rồi, đứng rồi, các người còn mời Dương Minh Hà Thanh Dương chương môn sao ? Tại sao y lại ở cùng một chỗ với sư thúc?”

Lời nói của Lâm Khinh Vân làm cho Giang Tuyết Phong đuối tới có phần hoảng hốt. Cho dù Dịch Khinh Nhan trúng hợp hoan tán, nhưng thuốc này cũng không hạn chế nội lực và võ công, nếu ba người liên thủ, hắn làm sao có thể chiếm được tiện nghi ? Sau đó lại nghe thấy Phượng Khinh Trần xưng hô với Lâm Khinh Vân là sư huynh, có nghĩa võ công của hắn rất cao, trong lòng càng e ngại. Đến cuối cùng Lâm Khinh Vân không chút hoang mang nói sư thúc của bọn họ, sư thúc còn có cả Thanh Dương chương môn nổi danh đỉnh đỉnh kia nữa, liền hoàn toàn chặt đứt ý niệm trong đầu hắn lúc trước, hư hoảng một chiêu, xoay người bỏ chạy.

Phượng Khinh Trần phi thân trở về bên cạnh Dịch Khinh Nhan, vẻ mặt sùng kính nhìn Lâm Khinh Vân. Thì ra võ công cao cũng không nhất định hữu hiệu, còn phải có đầu óc tốt mới được. Bọn họ khổ chiến nửa ngày, Lâm sư huynh vừa xuất hiện, không cần ra tay, nói ba xạo liền dọa người chạy mất rồi.

Lâm Khinh Vân cũng không có thời gian giải thích điều gì, mang theo Dịch Khinh Nhan bay vào tường viện. Khinh Trần nhanh chóng theo qua.

Thời gian chạy ước chừng một nén nhang, ba người đi vào một giao lộ, phía trước không xa chính là biệt viện lẳng Tiêu các ở tạm.

“Sao lại không đi nữa?” Khinh Trần kỳ quái nhìn Lâm Khinh Vân.

“Đi chỗ nào ? Khinh Vân cúi đầu nhìn Dịch Khinh Nhan, thấp giọng hỏi “Còn có thể kiên trì bao lâu ?”

Khinh Nhan trong lòng rất rõ ràng, nhưng không hiểu sao chỉ quyến luyến ngực của hắn. Giờ khắc này, nàng thật rất muốn có người có thể ôm mình “Thật sự ... Không có giải dược sao ?”

“Không có” Lâm Kinh Vân âm trầm nói “Chỉ có thể ...”

Phượng Kinh Trần đến đây mới hiểu rõ tình cảnh của Dịch Kinh Nhan, vì thế đỏ mặt nhỏ giọng nói “Sur ty, người tuyển đi ! Lâm sư huynh hay là ta ?”

Kinh Nhan ngẩng đầu lên nhìn hai người, nhưng bất kể thế nào cũng không thể quyết định. Nàng sao có thể cùng bọn họ ... Cho dù là chết, nàng cũng tuyệt đối không thể mất đi trinh tiết với người khác ! Nguyên Tinh Vũ vì nàng nhẫn lâu như vậy, nếu biết được trinh tiết của nàng mất cho người khác, không nổi điên mới là lạ !

“Thật sự không được ...” Kinh Nhan nhắm mắt lại, cắn môi nói “Các người liền giết ta đi !”

Dù chết cũng không chịu chọn bọn họ sao?

Lâm Kinh Vân và Phượng Kinh Trần liếc nhìn nhau một cái, sau đó đều nhanh chóng cúi đầu.

Lâm Kinh Vân nhìn Dịch Kinh Nhan cắn chặt môi, âm trầm nói “Hắn đã trở lại ...”

Kinh Nhan nhanh chóng ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm Lâm Kinh Vân hỏi : ‘hắn ? Đã trở lại ?’ Sau đó vừa thẹn vừa giận trừng mắt nhìn hai người bọn họ “Không nói sớm !”

“Ta sẽ đi đến Nghệ An vương phủ ngay bây giờ sao ?” Kinh Vân quay đầu lại, nhỏ giọng hỏi.

“Không !” Kinh Nhan dường như lập tức chiến thắng được tính, nhanh chóng tỉnh táo, nàng nhẹ nhàng đẩy Lâm Kinh Vân ra “Kinh Trần người trước tiên quay về biệt viện dẫn dắt mọi người rồi đi, ta lặng lẽ trở về đội bộ y phụ rồi đi Vương phủ.”

Phượng Kinh Trần xoay người để khí bay đi, Dịch Kinh Nhan cùng Lâm Kinh Vân xa xa đi theo phía sau hắn.

Kinh Nhan quay về phòng mình ở tạm, thay đổi bộ y phục, nhanh chóng chỉnh lại đầu tóc của mình một chút, lau sạch mặt, lúc này mới khoác một áo choàng đen cùng Kinh Vân quay về Nghệ An vương phủ.

Lâm Kinh Vân quên đường dẫn Dịch Kinh Nhan thần không biết quỷ không hay trở về Nghệ An vương phủ, không làm kinh động bất kỳ kẻ nào trở về Phi Vũ các mà Nguyên Tinh Vũ đang ở lại. Hắn nhỏ giọng chỉ điểm phòng ngủ Nguyên Tinh Vũ, sau đó liền điều tất cả hộ vệ trong ngoài viện đi.

Bạn đang đọc truyện *Duệ Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 9: Mây Mờ Trăng Tỏ

Kinh Nhan vén màn vải lên đi vào phòng ngủ của Nguyên Tinh Vũ, nhin không được tim đập nhanh hơn, toàn thân cũng bắt đầu nóng lên, thậm chí cả lòng bàn tay cũng rịn mồ hôi. Nàng biết đây chính là kết quả vừa nãy mình vận công ức chế được tính, giờ phút này lại bạo phát ra, nhiều hơn lúc trước, cuối cùng không thể ngăn cản.

Nguyên Tinh Vũ vốn ngủ không được sâu, bởi vì buổi chiều đã ngủ mấy canh giờ, buổi tối hai nữ nhân được đưa tới kia khiến cho Nguyên Tinh Vũ phát hỏa, nghĩ đến việc Dịch Kinh Nhan thất tín, làm thế nào ngủ được ? Thật vất vả mới mơ màng màng ngủ, bỗng nhiên cảm giác có người đến gần, hắn lập tức mở to mắt nhìn về phía người ngoài màn, chỉ thấy một thân ảnh nữ tử đang từ từ đi tới giường mình.

Tại sao lại là nữ nhân ? Nguyên Tinh Vũ đang tức giận, nhưng đột nhiên cảm nhận được điều gì đó, nhanh chóng xoay người, nhanh chóng vén màn lên

“Kinh Nhan?” Hắn chần chờ kêu lên một tiếng, “Thật là nàng sao ? Hay là ta đang nằm mơ?”

Kinh Nhan chậm rãi đi tới, nhưng Nguyên Tinh Vũ lại lập tức bỏ nhào tới, một tay ôm sát eo nàng, một tay ôm mặt nàng cẩn thận nhìn : “Thật là nàng ! Nàng thật sự đã trở lại!”

Kinh Nhan thuận thế ôm hông áp vào lồng ngực của hắn, nhỏ giọng nói : “Đúng là ta, ta đã trở về ! Thực xin lỗi, muộn như vậy mới ...”

Nguyên Tinh Vũ không đợi nàng nói hết lời liền ôm chặt lấy nàng, sau khi xác nhận thanh âm và hơi thở của nàng, cúi đầu liền hung hăng hôn nàng.

Hắn triển miên mút lấy đôi môi hồng nhuận của nàng, lại đưa lưỡi tham tiến vào trong miệng nàng, khiêu khích đầu lưỡi của nàng ...

Khinh Nhan nhiệt tình đáp lại hắn, trong đầu vẫn cố gắng duy trì một tia lý trí cuối cùng, thực sự rất vất vả.

Thật không dễ gì Nguyên Tinh Vũ buông đôi môi của nàng ra, theo má nàng hôn đến vành tai rồi xuống cổ, sau đó đến xương quai xanh tình xảo. Hắn một tay nắm chặt eo nàng không cho nàng rời đi, một tay kéo vạt áo của nàng, hôn lên vai thorn

“Cánh Hãn, chàng hãy nghe ta nói...” Khinh Nhan không biết mình có thể duy trì lý trí được bao lâu, bây giờ không nói có thể sẽ không có cơ hội.

“Nàng hỏi hắn?” Nguyên Tinh Vũ ôm nàng thật chặt, phần nộ ngất đầu, khí thế này cũng đã nói cho nàng biết, lần này không có thương lượng. Đã đến nước này, nếu hắn còn có thể nhịn xuống được hắn chẳng phải là nam nhân.

“Ta đâu có nói không muốn. Nếu không muốn ta sẽ không trở lại...” Khinh Nhan không nhịn cười được, đưa hai tay lên vuốt ve khuôn mặt hắn.

Nghe thấy Khinh Nhan chính miệng nói hai chữ nguyện ý, toàn bộ tức giận của Nguyên Tinh Vũ đều tiêu tan hết, lại cúi đầu hôn nàng. Hắn hôn lên trán, hôn ánh mắt của nàng, cái mũi, khuôn mặt, cổ, để lại miệng để nàng nói hết.

“Trước kia ta đã từng nói với chàng, hiện tại chỉ nhắc chàng, chờ sau khi công lực của ta truyền cho chàng, chàng đừng mê muội sắc dục, phải nhanh chóng tu luyện nội công ít nhất hai lần... Đây, có nghe hay không? A...” Khinh Nhan còn chưa nói xong nhưng cũng không nói ra được.

Nguyên Tinh Vũ đã thuận lợi lột áo khoác cùng áo của nàng, hiện giờ trên thân nàng chỉ còn lại chiếc áo lót. Hắn nhanh chóng đáp lại một tiếng “Đã biết.” liền đem tay đặt lên bờ ngực đầy đặn của nàng. Tuy rằng còn cách một lớp vải, nhưng xúc cảm mềm mại co giãn này khiến cho hắn thâm tán thưởng không thôi.

Khinh Nhan vốn đã bị được tính của Hợp hoan tán bức đến điên rồi, sao có thể chịu được nụ hôn nóng bỏng và cái vuốt ve của hắn, trong chốc lát lý trí hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại thân thể nóng rực cảm thụ sự âu yếm thân mật mà hắn mang đến.

Nàng chưa từng khát vọng nụ hôn cùng những cái vuốt ve của hắn giống như giờ phút này, nàng cũng chưa bao giờ chủ động ôm hắn như thế, vuốt ve hắn, thậm chí giúp hắn cởi lớp áo ngủ duy nhất trên người...

Nguyên Tinh Vũ không thể kìm được, hơi xoay người ôm ngang nàng, hai người đi đến bên giường, lập tức lăn lên trên. Hắn nhanh chóng cởi số quần áo còn lại trên cơ thể hai người, rồi bỗng dừng lại, gần hơn, ánh mắt sùng bái nhìn toàn thân trên dưới nàng một lần, cuối cùng đem ánh mắt dừng lại trước ngực nàng...

Bạn đang đọc truyện *Duyệt Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 10: Gió Xuân Tháng Ba

Nhanh chóng dùng điểm tâm, Nguyên Tinh Vũ lại trông mong Tiêu Dật Phi, lúc đi ra Nguyên Tinh Trinh cũng tới, hơn nữa còn khiển trách thị nữ và đại phu.

“Nhị ca...” Nàng nhút nhát gọi một tiếng, đứng dậy chờ hắn, bộ dạng như làm chuyện sai.

“Tinh Trinh người đã đến rồi.” Nguyên Tinh Vũ cười bắt chuyện, lại hỏi “Mấy ngày này ta đi vắng có chuyện lớn gì không?”

Nguyên Tinh Trinh kinh ngạc nhìn khuôn mặt tươi cười Nguyên Tinh Vũ, không biết vì sao, nàng cảm thấy nhị ca hôm nay không giống ngày xưa. Nhìn tâm tình hắn khoan khoái tất nhiên là không cần phải nói, cả người đều toả ra thần thái sáng lạn, giống như là trẻ ra mấy tuổi.

“Làm sao vậy?” Nguyên Tinh Vũ khẽ hỏi.

Nguyên Tinh Trinh mang theo vài phần nghi hoặc cười nói: “Nhị ca đi một chuyến đến chiến trường, lại trở nên trẻ hơn.”

“Ha ha ... Tối hôm qua, chị dâu người tới...” Nguyên Tinh Vũ vui mừng cười rộ, đi thẳng đến trước bàn trà ngồi xuống ghế, tự rót cho mình một ly trà, tâm tình khoan khoái không thể nói nên lời.

“Chị dâu đến đây sao? Tinh Trinh nhiều năm rồi chưa gặp qua chị dâu!” Nguyên Tinh Trinh ngờ ngác một chút, trong lòng có chút khiếp sợ. Nghệ An vương phủ luôn ở trong lòng bàn tay nàng, không ngờ Dự Dương Vương phi đã đến, chuyện lớn như vậy lại không có ai thông báo với nàng. Chẳng lẽ sau khi Vương gia tuyên bố nhường ngôi cho Dự Dương Vương, tất cả mọi người ở Trung Châu đều chuyển xuống dưới trướng của hắn sao?

“Người lại suy nghĩ nhiều rồi!” Nguyên Tinh Vũ nhẹ nhàng lắc đầu “Không phải Thực Trữ, là chánh phi Doanh Doanh mới tấn phong đầu năm. Nàng xuất thân giang hồ, thời gian trước đi ra ngoài chơi, tối hôm qua mới trở về.”

Nguyên Tĩnh Trinh lập tức nhớ lại ngày Nguyên Tĩnh Vũ mới tới, hắn cùng Tiêu Dật Phi có nhắc tới cô nương đấy. Không ngờ nhị ca từ trước đến nay không nặc nữ sắc lại thực sự yêu một nữ nhân. Chỉ là xa cách gặp lại thì đã cao hứng thành dạng này. Đứng rồi, Dật Phi còn muốn trông thấy người đàn bà đó. “Vây hãy để cho Tĩnh Trinh lo liệu bữa tiệc tối nay đi ! Thứ nhất là cho Nhị ca tẩy trần, chúc mừng Nhị ca đánh bại Yên Vương, thứ hai là mời chị dâu từ xa về dùng cơm, chúng ta họp mặt cũng tốt.”

Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ nhàng cười, gật đầu nói được, lại nói : “Thuận tiện để vắng vô đông thân Trung Châu dẫn phu nhân của bọn họ cùng đi đi ! lần này có thể đánh bại Yên vương, cũng không phải công lao của một mình ta, không thể bỏ qua chu vị đại thân đứng sau ủng hộ và tin nhiệm được!”

Nguyên Tĩnh Trinh còn nói vài câu khen tặng, Nguyên Tĩnh Vũ lại hơi nhú mày. Hắn nghiêm túc nhìn Nguyên Tĩnh Trinh nói : “Tĩnh Trinh, kỳ thật ngươi không cần cẩn thận như thế. Tuy rằng từ trước đến nay quan hệ giữa ta với mẫu phi không tốt, nhưng điều này không liên quan tới ngươi. Ngươi yên tâm, Nguyên Tĩnh Vũ là một người có lương tâm, năm đó nếu không phải đại ca bảo vệ ta, ta nào có mạng mà ở đây ? Sau đó nếu không phải Dật Phi, há có Nguyên Tĩnh Vũ ngày hôm nay. Cho dù chúng ta không phải huynh muội huyết mạch tương liên, chỉ riêng việc ngươi là thân muội của đại ca, là thể tử của Dật Phi, ta cũng sẽ không bạc đãi mẹ con các ngươi.”

Nguyên Tĩnh Trinh rung rung nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Nguyên Tĩnh Vũ, nghe được sự trấn an trong lời hứa hẹn của hắn, cuối cùng nhin không được cắn môi thấp giọng khóc thút thít. Mỗi lần nàng nghĩ đến việc Dật Phi mất, bầu trời của nàng liền sụp đổ, thì ra nàng thật sự còn có một người thân có thể thật lòng bảo hộ mẹ con các nàng sao ?

Mới chỉ rời khỏi hơn mười ngày, việc chính trị của Trung Châu đã chất thành một bản. Đương nhiên, có rất nhiều việc trước đây được lưu lại khi Tiêu Dật Phi bệnh nặng.

Tiêu Dật Phi bởi vì thân thể không tốt, không dám uỷ quyền, sở dùng phải người không biết an phận, mọi việc đều phải do hắn chỉ điểm rõ ràng, từng bước một, đổi chủ nhân mà nói rất là lộn xộn. Nhưng những người này thiếu linh hoạt lanh trí, đối với chủ nhân mà nói cũng rất yên tâm, ít nhất không cần phải lo lắng có người phiến loạn tạo phản. Cho dù có người như vậy, cũng có thể dễ dàng giải quyết.

Nguyên Tĩnh Vũ âm thầm thở dài, nhưng cũng biết trong khoảng thời gian ngắn như vậy không thể thay đổi cũng không thích hợp để thay đổi. Nếu hắn ở Dụ Dương, mọi chuyện chỉ cần hắn nói mở đầu, chỉ cần chút chỉ điểm, cấp dưới đã cho hắn suy nghĩ thỏa đáng, cũng bởi vì điều này, hắn có thể yên tâm ở Trung Châu nghỉ ngơi mấy tháng. Đợi cho sau khi Trung Châu và Dụ Dương hợp lại, hắn vẫn nên đem thù phù rời khỏi Trung Châu hơn nửa hai phe cũng có thể hệ thống phân chia xuống dưới.

Sầm Viễn Chí là một mưu sĩ không tồi, không nói đến việc tận tụy với công việc, năng lực cũng không phải bình thường, đáng tiếc Tiêu Dật Phi trước sau vẫn không thể hoàn toàn tin nhiệm hắn, mặc dù hắn từ lâu đã được đông thân Trung Châu nhất trí khen ngợi, trong tay lại không có một chút thực quyền.

Lần này Nguyên Tĩnh Vũ và Sầm Viễn Chí cùng nhau đi tới Yên Lĩnh, đối với nhân phẩm và năng lực của người này đều có hiểu biết nhất định, còn có điều tra của Phong tổ, hắn càng yên tâm hơn. Hắn quyết định vào tiệc tối nay sẽ tuyên bố để Sầm Viễn Chí đảm nhiệm chức Văn tướng Trung Châu, xử lý việc chính trị Trung Châu, hắn chỉ cần nắm binh quyền trong tay là được rồi.

Nguyên Tĩnh Vũ lúc này đã nói thử với Sầm Viễn Chí, phản ứng của Sầm Viễn Chí là khiếp sợ nhìn Nguyên Tĩnh Vũ, nửa ngày mới khôi phục lại tinh thần, muốn nói lại thôi, cuối cùng quý hai gói xuống đất, cảm tạ Nguyên Tĩnh Vũ tin nhiệm, kích động tiếp nhận mệnh này.

Tiếp đó việc cần gấp chính là sắp xếp nghỉ thức thiên vị của Nghệ An Vương. Nguyên Tĩnh Vũ cần danh chính ngôn thuận, mới có thể hoàn toàn khống chế Trung Châu, điều hoà nhân tài và tài nguyên của hai nhà, làm cho lớn mạnh hơn.

Nam Vương vốn cũng có hứng thú với quân đội, nhưng hoàn cảnh của chính mình cũng rất bất ổn, lại nghe thấy Yên Vương bị đâm bỏ mình, mấy nhĩ từ phía sau tranh đoạt vương vị, phát sinh nội chiến, thực lực vừa đầu hàng lại hàng tiếp, chỉ sợ đã hoàn toàn mất đi vốn tranh giành Trung Nguyên. Sau đó, Nam Vương cũng bắt đầu cẩn thận, không dám động thủ với Trung Châu.

Nguyên Tĩnh Vũ muốn thảo phạt thiên hạ, mục tiêu hiển nhiên là Nam Vương, chẳng qua trước nhất phải xử lý tốt vấn đề Hà Tây, Hà Gian. Về phần Đông Bắc Yên vương tạm thời có thể không lo lắng, ba vị hoàng tử đang nội chiến, hắn không nên ở phía sau đi quấy rầy người ta.

Gần tới, Nguyên Tĩnh Vũ trở lại Phong Vũ các, đầu tiên là bước vào trong phòng nhìn, Kinh Nhan vẫn lặng yên ngủ, một chút cũng không có dấu hiệu muốn tỉnh lại. Hắn chợt nhớ tới buổi sáng mình đã hứa với nàng, vào lúc nàng hôn mê không quấy rầy nàng. Nhưng, nàng lại không có nói rõ cuộc nàng sẽ hôn mê bao lâu. Hắn cũng thật sự quá ngu, nếu như nàng chỉ hôn mê một hoặc nửa ngày, vậy có cần cẩn thận tỉ mỉ dặn dò với hắn thế này không, còn uất ức mình để bắt buộc hắn nhất định phải hứa ?

Nguyên Tĩnh Vũ thay cái áo khoác màu khói, đến Hâm Nguyên điện tham gia dạ tiệc, trước khi đi dặn dò Chu Tử Ngọc nhất định phải chăm sóc vương phi thật chu đáo, còn cẩn thận nói nếu như vương phi tỉnh, lập tức phái người nói cho hắn biết.

Mới cửa ra, Lâm Kinh Vân cùng Phượng Kinh Trần liền đi lại đây, sau khi tham bái, Phượng Kinh Trần liền chính thức đem chuyện Yên vương phục mệnh.

Nguyên Tĩnh Vũ cười ôn hòa cho Kinh Trần đứng dậy, mạnh mẽ khen ngợi hắn đã lập đại công, sau đó cận kề hỏi thăm tình huống cụ thể.

Lần này Nguyên Tĩnh Vũ không để cho thị vệ khác đi theo, ba người vừa đi vừa nói chuyện, Phượng Kinh Trần cũng không giấu diếm, đem chuyện của Thiên Nhất Giáo chủ nói thẳng ra.

Nguyên Tĩnh Vũ cũng đã lĩnh giáo qua thần công của Thiên Nhất Giáo chủ, cho tới bây giờ hồi tưởng lại thì lòng vẫn còn sợ hãi, may mắn là cao thủ như vậy cũng không đến nương tựa Yên vương hoàn toàn, đoán chừng cũng là lợi dụng lẫn nhau. Nay Yên vương đã chết, Nguyên Tĩnh Vũ nghĩ tới hắn cũng

sẽ không dựa vào ba vương tử còn lại của Yến vương chứ? Dù sao chính Yến vương cũng không thể thu phục người khác, thì mấy con trai của ông ta lại càng không có bản lĩnh đó.

"Theo ý kiến của Kinh Trần, võ công của vương phi cùng Thiên nhất giáo chủ đó so sánh như thế nào?" Nguyên Tĩnh Vũ chợt chậm xuống bước chân, nhẹ giọng hỏi.

Kinh Trần nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Nguyên Tĩnh Vũ, chần chờ nói: "..... Kinh Trần cùng Các chủ liên thủ, miễn cưỡng có thể cùng hấn đánh ngang tay."

"Cái gì?" Nguyên Tĩnh Vũ khiếp sợ dừng bước lại, quay đầu lại nhìn thẳng vào ánh mắt của Phụng Kinh Trần.

Lâm Kinh Vân nhẹ giọng nói một câu: "Vương gia có điều không biết, hôm nay võ công của Kinh Trần cũng không dưới Các chủ."

"Lợi hại thế sao?" Nguyên Tĩnh Vũ chậm rãi xoay người tiếp tục đi về phía trước, khôi phục tinh táo rất nhanh. "Nếu Thiên Nhất giáo chủ đó lợi hại như thế, thì sao vương phi có thể lên làm Vô Lâm Minh Chủ?" Về đại hội võ lâm lần này, Nguyên Tĩnh Vũ chỉ biết là kết quả, chuyện cụ thể vẫn còn không có thời gian hỏi thăm

Kinh Trần hít một hơi thật sâu, nhỏ giọng nói: "Lão già kia truy đuổi theo tung tích của thuộc hạ mà đến, sợ là bỏ lỡ đại hội võ lâm. Nhưng hắn đã đem ánh mắt nhìn chòng chọc vào Lăng Tiêu các, còn nói muốn cướp Các chủ làm giáo chủ phụ nhân của hắn....."

Nguyên Tĩnh Vũ bỗng chốc xoay người lại, nhìn chằm chằm Phụng Kinh Trần lạnh lùng nói: "Người nói cái gì? Lặp lại lần nữa!"

Phụng Kinh Trần xấu hổ cúi đầu, hồi bẩm nói: "Hôm qua Kinh Trần ở ngoài thành luyện võ, người nọ đột nhiên xuất hiện, bảo là truy đuổi theo tung tích của thuộc hạ mà đến. Thuộc hạ cùng với hắn giao thủ, không địch lại, sau đó Các chủ chạy tới, người nọ thấy Các chủ xinh đẹp, lại hình như cũng biết võ công của Lăng Tiêu các chúng tôi có thể đem nội công truyền cho phụ quân, nên đã nói muốn đem Các chủ đoạt đi làm giáo chủ phụ nhân. Các chủ tựa hồ rất là kiên kỵ Thiên Nhất Giáo này, người kia bởi vì mơ ước dung nhan xinh đẹp của Các chủ, nên mới không hạ sát thủ, thuộc hạ cùng Các chủ liên thủ, rồi mới miễn cưỡng cùng hắn đánh ngang tay....."

"Sau đó thì sao?" Nguyên Tĩnh Vũ cau mày, quả đấm siết chặt phía dưới ống tay áo rộng.

"Người nọ thấy không chiếm được tiện nghi gì, liền chạy. Các chủ trở lại phân bộ, triệu tập các vị trưởng lão họp bàn nghiên cứu đối sách, chúng tôi cũng lo lắng người nọ sẽ xuống tay với đệ tử khác..... Bởi vì nội công Lăng Tiêu các của chúng tôi không thể để cho người ngoài biết sợ sẽ dẫn đến những tên tiểu nhân thêm muốn, vì vậy Các chủ mặc dù là võ lâm minh chủ, cũng không thể hướng những môn phái khác nhờ giúp đỡ, cho nên chỉ mời Dương Minh Hà chương môn Lâm Thanh Dương thương nghị cách lũng giết ma đầu kia....."

"Đây đều là chuyện ngày hôm qua?" Nguyên Tĩnh Vũ chợt chen vào một câu.

"Vâng!" Phụng Kinh Trần trả lời, "Hôm qua sau giữa trưa nhận được Từ Ngọc truyền tin, biết Vương gia trở lại, Các chủ liền định trở về vương phủ, nhưng các vị trưởng lão đều nói hiện tại chuyện liên quan đến tồn vong sống chết của Lăng Tiêu các, võ công của Các chủ là tốt nhất ở trong sư môn, nên lưu lại bảo vệ đồng môn..... Buổi tối Lâm sư huynh chạy tới, Các chủ do dự liên tục, cuối cùng vẫn quyết định trở về vương phủ, bởi vì lo lắng đụng phải Thiên Nhất Giáo chủ đó, cho nên đêm qua thuộc hạ cùng Lâm sư huynh đi cùng với Các chủ trở về."

Kinh Trần khẽ ngẩng đầu nhìn Nguyên Tĩnh Vũ, không biết chuyện Các chủ trúng xuân dược đó có nên che giấu hay không.

Nguyên Tĩnh Vũ trầm mặc một chút, xoay người tiếp tục đi về phía trước, qua một lúc lâu mới tiếp tục hỏi: "Thanh Dương chương môn Dương Minh Hà tại sao lại giúp đỡ Lăng Tiêu các?"

Theo hắn biết, Thanh Dương phái dưới sự ủng hộ của gần hai đời Nghệ An vương, mới từ từ phát triển lớn mạnh, sao lại vô duyên vô cớ trợ giúp một môn phái thuộc Phương Nam không biết lai lịch kia chứ?

Lâm Kinh Vân cũng không hiểu. Nếu lo lắng bí mật nội công của Lăng Tiêu các sẽ truyền ra ngoài, sao Các chủ lại giao thiệp với phái Thanh Dương?

"Có lẽ Các chủ mưu tính sâu xa, ngày các chủ đoạt chức Vô Lâm Minh Chủ đó liền nhận Dương chương môn làm nghĩa phụ....." Phụng Kinh Trần chợt cười nhẹ, trong lòng tựa hồ có mấy phần đắc ý.

"Oh?" Nguyên Tĩnh Vũ cũng cười. Kinh Nhan của hắn thật đúng là thông minh! Trước kia hắn vẫn còn luôn lo lắng Lăng Tiêu các từ trước đến nay vốn không tranh thế sự, nàng lại là một cô gái tuổi còn trẻ, mặc dù mấy năm này ở trên giang hồ có chút danh tiếng, chỉ sợ cũng không thể khiến những đại phái thế gia kia thần phục, hôm nay có Thanh Dương phái Minh Chủ tiền nhiệm tương trợ, làm việc sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Nhớ tới đêm qua nàng dịu dàng nhiệt tình, lại liên tưởng tình cảnh trước mắt của Lăng Tiêu các, trong lòng Nguyên Tĩnh Vũ lập tức xông ra một luồng cảm động cùng ngọt ngào. "Nàng còn phải ngủ mê man bao lâu? Và phải cần bao lâu mới có thể khôi phục võ công?"

Lâm Kinh Vân và Phụng Kinh Trần cũng sững sốt một chút, nghĩ đến vấn đề sau lưng này, bọn họ cũng không nhận được một trận chua xót khó chịu.

Lâm Kinh Vân lạnh nhạt nói: "Thuộc hạ chưa từng trải qua, cho nên cũng không quá rõ ràng..... Trong sư môn bọn tỷ muội phần lớn đều lựa chọn song tu, thanh tịnh sau rất nhanh là có thể khôi phục võ công. Trường hợp như Các chủ vậy rất ít..... Đại khái một hai tháng hoặc là hai ba tháng?"

Lâu như vậy? Vẫn không thể xác định? Nguyên Tĩnh Vũ âm thầm thở dài ở trong lòng, đến thời khắc cuối cùng này mới hiểu khổ tâm của Kinh Nhan.

Mặc dù tin tưởng Thiên Nhất Giáo chủ đó chắc chắn sẽ không tìm được vương phủ, nhưng Nguyên Tinh Vũ vẫn còn chưa quá yên tâm, vì vậy khiến Phurong Khinh Trần chạy nhanh về Phi Vũ các thủ vệ, hẳn chỉ mang Lâm Khinh Vân đến dự tiệc là được rồi.

Đi tới Hâm Nguyên điện, chúng thần đã đến hầu như đầy đủ hết cả rồi, Nguyên Tinh Trinh cùng Úc Hình Quận chúa cũng đến, đang ở thiên điện chờ đợi cùng hắn đi vào.

Thấy Nguyên Tinh Vũ chỉ dẫn theo thị vệ thống lĩnh tới đây, Nguyên Tinh Trinh kinh ngạc hỏi: "Nhị ca, chị dâu ta đâu?"

Nguyên Tinh Vũ không tự nhiên chỉ nói, chỉ nói: "Nàng suốt đêm chạy tới, phong trần lao碌, nói là có chút choáng váng đầu, cho nên ở lại trong phòng nghỉ ngơi. Các người cũng không cần gấp gấp, mấy ngày nữa là có thể gặp được."

Lập tức ba chủ nhân mang theo thị vệ cùng thị nữ cùng đi vào chánh điện.

Nguyên Tinh Trinh mời Nguyên Tinh Vũ ở Tiêu Dật Phi trên vương vị ngồi xuống, chính nàng an vị ở bên cạnh hắn, chỗ ngồi của Úc Hình Quận chúa ở trước mặt Nguyên Tinh Trinh, thoáng thấp một chút.

Nếu nghiêm khắc theo lễ phép mà nói, hôm nay Nguyên Tinh Vũ mặc dù tiếp quản quân chánh của Trung Châu, nhưng dù sao chưa cử hành đại điển nhường ngôi, hành động lần này rất không thích hợp. Cũng may Nguyên Tinh Trinh là muội muội ruột của hắn, ngồi ở bên cạnh hắn cũng không quan trọng lắm.

Mặc dù Nguyên Tinh Vũ lần đầu tiên ngồi chủ vị, nhưng trong Hâm Nguyên điện, chúng thần Trung Châu cũng đã sớm quen, sau mấy câu khen ngợi, vài tuần rượu qua đi, bữa tiệc cũng đã hoà thuận vui vẻ đúng như một nhà rồi.

Nguyên Tinh Vũ mượn lần này tuyên bố vài sự kiện, đầu tiên bổ nhiệm Sầm Viễn thành văn tướng, toàn quyền xử lý chính vụ Trung Châu. Sau đó bày tỏ tương lai Dự Dương Trung Kỳ Châu thống nhất, chức vị của bọn họ sẽ không có thay đổi lớn, trước kia Nghệ An vương nể trọng bọn họ, sau này hắn cũng giống y nể trọng bọn họ. Chúng thần nghe được nơi này cũng an tâm, vì vậy rất nhanh đã có người nói đến chuyện nghỉ thức nhường ngôi.

Trước Tiêu Dật Phi cũng đã có an bài bước đầu, hôm nay chỉ cần phụ trách lễ nghi Tế Tự đại thần đem cụ thể phương án hiện lên cho Nguyên Tinh Vũ xem qua liền có thể quyết định. Bởi vì thân thể của Tiêu Dật Phi ngày càng không tốt, ý của mọi người thấy rất là nhất trí, đều cho rằng chuyện này càng nhanh càng tốt.

Sau đó Nguyên Tinh Vũ lại ở trước mặt mọi người thể sẽ vĩnh viễn bảo vệ gia quyền của Nghệ An Vương, chúng thần ủng hộ, mà Nguyên Tinh Trinh cùng Úc Hình Quận chúa lại không nhận được rơi lệ.

Nguyên Tinh Vũ bày tỏ tiếp rằng, sau khi Trung Kỳ Châu của Dự Dương thống nhất, thủ phủ Tương Định ở Vinh Dương, cũng không có ý định xây dựng vương phủ khác, liền đem vương phủ Nghệ An hiện nay chia làm đông phủ cùng tây phủ, gia quyền Nguyên thị ở tại tây phủ, gia quyền Tiêu thị ở tại đông phủ, hẳn về sau vẫn như cũ ở tại Phi Vũ các.

Mặt sau Phi Vũ các đang ở cách Phi Phurong lầu không xa, xử lý chính vụ cũng dễ dàng. Bởi vì Tiêu Dật Phi đối với Nguyên Tinh Vũ có lòng, cho nên bố trí Phi Vũ các rất là tinh xảo, chỉ là làm phòng ở cho một Vương gia, có chút nhỏ.

Cuối cùng, Nguyên Tinh Vũ chính xác bày tỏ sẽ không cưới Úc Hình Quận chúa làm vợ, hẳn từ trước đến giờ đem Úc Hình Quận chúa làm thành em gái ruột của mình, cho nên tuyệt đối không thể uất ức nàng. Hắn cam kết, sau này hôn sự của Úc Hình Quận chúa do chính nàng làm chủ.

Úc Hình gần như là quá vui mừng mà bật khóc, Nguyên Tinh Vũ cười nói: "Tại sao khóc,? Mọi người không biết còn tưởng rằng bọn họ Tiểu Quận Chúa không vui đối với sự an bài của bản vương đây?"

"Người ta nào có không vui? Người ta cao hứng còn không được sao?" Nàng vội vàng lau khô nước mắt, lộ ra nụ cười mừng rỡ.

Tất cả mọi người ở trong lòng cảm thán, qua nhiều năm như vậy, Quận chúa Nghệ An vương chưa từng có qua hạnh phúc của mình? Mười người cũng có tám người gả đi Dự Dương, tỷ muội mấy người cùng hầu một chồng, làm sao có chân chính hạnh phúc?

Sau đó, những màn ca múa mặc dù rất đặc sắc, Nguyên Tinh Vũ nhìn như rất tán thưởng, thật ra thì thần chí đã không ở nơi này rồi. Không biết Khinh Nhan tỉnh chưa? Mặc dù trong lòng mơ hồ biết nàng sẽ không tỉnh lại nhanh như vậy, hắn còn là không nhận được ôm trong ngực một tia hy vọng xa vời. Khinh Nhan của hắn không giống người khác, cho nên sớm một chút tỉnh lại cũng không phải là không thể, đúng không?

Nguyên Tinh Vũ trở lại Phi Vũ các, nhưng thấy trong tiểu viện treo lên ngọn đèn dầu ấm áp, lại yên lặng không có một chút tiếng vang. Hắn chợt có một loại cảm giác về nhà, bởi vì thể tử hắn đang ở bên trong.

Đến trước phòng ngủ nhìn Khinh Nhan một chút, quả nhiên nàng vẫn còn đang ngủ mê man, yên lặng, giống như từ sáng nay hắn đặt nàng ở trên giường về sau nàng cũng chưa có động chút nào. Nguyên Tinh Vũ nhẹ nhàng ngồi ở bên giường, nhìn làn da trắng nõn của nàng lộ ra đỏ hồng nhàn nhạt, mặc dù đang hôn mê, lại có vẻ bùng bùng sức sống. Nhìn đáng đáng nàng khôi phục được rất tốt.

Nguyên Tinh Vũ đưa ra một ngón tay ở không trung phác hoạ dung nhan của nàng. Thật ra thì hắn rất muốn cúi đầu hôn nàng một cái, lại sợ ảnh hưởng thân thể khôi phục của nàng.

Khe khẽ thở dài, hắn đứng dậy đến phòng tắm rửa, vén rèm lên đi ra ngoài mới phát hiện Chu Từ Ngọc đứng ở bên ngoài. "Có chuyện gì sao?" Hắn hỏi.

Chu Tử Ngọc cúi đầu, nhỏ giọng hỏi báo: "Dạ, hôm nay sau giữa trưa Vương phi từng phái người tới đây, nói là đã vì Phi Vũ các chọn lựa mười hai thị nữ, sáng mai đưa tới đây."

Đưa thị nữ tới đây? Mặt ngoài xem ra cũng là phải, không có gì không ổn, nhưng nàng ấy thật sự không có ý tứ gì khác? Nguyên Tĩnh Vũ suy nghĩ một chút liền nói: "Nếu như trả lại toàn bộ nàng sẽ không vui, vậy chọn hai ba người lưu lại là được. Người xem làm đi, cứ nói Bôn vương thích thanh tĩnh, không thích một đám thị nữ hoa tư phấp phới đứng ở trong phòng. Đúng rồi, phòng ngủ của Bôn vương tuyệt đối không cho phép họ đi vào."

"Dạ! Nô tỳ hiểu."

Nguyên Tĩnh Vũ đang muốn cất bước rời đi, lại nghe Chu Tử Ngọc nói: "Vương gia....."

"Còn có việc?" Nguyên Tĩnh Vũ có chút không vui. Có chuyện không biết lần thứ nhất nói xong sao?

Chu Tử Ngọc có chút cẩn thận từng li từng tí nói: "Vương gia, có nô tỳ thư phòng bên kia thu thập xong một gian phòng ốc, tối nay Vương gia có thể ngủ ở bên kia....."

"Vì sao?" Nguyên Tĩnh Vũ híp mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng. Chỉ là một thị nữ, lại dám tự tiện an bài chỗ ngủ của hắn.

Chu Tử Ngọc đỏ mặt nói: "Thân thể của Các chủ không nên bị quấy rầy....."

Bọn họ thể nhưng không tin hẳn! Nguyên Tĩnh Vũ giận quá thành cười: "Quấy rầy? Như thế nào là quấy rầy nàng? Tối nay Bôn vương muốn ngủ cùng với Các chủ các người, người làm khó dễ được ta?"

Chu Tử Ngọc vừa xấu hổ vừa vội nhìn Nguyên Tĩnh Vũ, không biết nên như ứng đối thế nào.

Nguyên Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng, đi vào phòng tắm.

Chu Tử Ngọc dậm chân một cái, uất ức chạy ra ngoài. Bên ngoài, Lâm Kinh Vân ngăn lại nàng hỏi: "Đều đã an bài tốt rồi sao?"

Chu Tử Ngọc hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, thờ phỉ phò nói: "Vương gia nói tối nay ngài ấy muốn ngủ cùng Các chủ, tôi còn có thể làm gì?"

Lâm Kinh Vân sững sốt, như có chút ngoài ý muốn. Hắn cho là Nguyên Tĩnh Vũ lúc chàng vạng đã lên tiếng hỏi rồi chứ, sao còn có thể..... Tại thời điểm mấu chốt này, Vương gia nên biết lấy đại cục làm trọng mới phải! Sẽ không tham luyến vui vẻ nhất thời chứ?

Nguyên Tĩnh Vũ từ phòng tắm trở lại, nhìn cũng không nhìn Lâm Kinh Vân đang canh giữ ở ngoài phòng ngủ một cái, đi vào, trực tiếp vén lên rèm che ngò vào trên giường.

Bên ngoài, Lâm Kinh Vân muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng không nói gì, yên lặng canh giữ ở bên ngoài.

Nguyên Tĩnh Vũ không có nghe được Lâm Kinh Vân nói chuyện, trong lòng hừ lạnh một tiếng, cẩn thận nhảy lên giường, nằm nghiêng bên cạnh Kinh Nhan. Kinh Nhan ngủ mê cả ngày, giờ phút này sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, toàn thân tựa như hoàn toàn buông lỏng, khóe miệng còn có một nụ cười nhàn nhạt. Nguyên Tĩnh Vũ còn chưa quá yên tâm, cẩn thận vén chăn lên kéo tay nàng qua tử mi bắt mạch, không có phát hiện chỗ gì không ổn, lại vội vàng đem tay của nàng thả lại phía dưới chân.

Lặng lặng nhìn nàng một hồi, hắn đem tất cả những hình ảnh lúc bọn họ gặp nhau, quen biết, hiểu nhau hồi tưởng lại một lần. Trong lòng thở dài thật sâu, cuối cùng nàng hoàn toàn thuộc về hắn rồi! Bất tri bất giác, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười thật ôn nhu, cúi đầu nhẹ nhàng ở giữa lông mày nàng hôn xuống.

Lưu luyến thu hồi ánh mắt, Nguyên Tĩnh Vũ ngồi xếp bằng ở trên giường tĩnh tọa luyện công. Nếu như hắn không có tự kiểm chế bản thân, thì sao có thể nhìn lâu như vậy? Về phần tối hôm qua, hắn cũng chỉ là chút trừng phạt nhỏ cho sự cự tuyệt của nàng trước kia mà thôi.....

Bạn đang đọc truyện *Duyệt Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 11: Thiên Hạ Loạn, Khi Nào Mới Định

Sáng sớm ngày thứ hai, Nguyên Tĩnh Vũ cho người truyền Chương Môn Nhân phái Thanh Dương giữa trưa vào phủ nói chuyện.

Đội Nguyên Tĩnh Vũ thăm Tiêu Dật Phi xong liền đến Phương Vân lâu, Sầm Viễn Chí đã bắt đầu làm việc. Có trợ thủ này, Nguyên Tĩnh Vũ chợt cảm thấy áp lực giảm rất nhiều, hầu như tất cả chính vụ Sầm Viễn Chí đều có thể nói lên cách nhìn cùng giải thích của chính mình, mặc dù không hoàn mỹ,

nhưng so với người khác quả thật hơn rất nhiều. Huống chi Sầm Viễn Chí quen thuộc với chúng thần Trung Châu hơn so với hần, bọn họ vừa thảo luận chính vụ, Nguyên Tĩnh Vũ cũng đã quen với đại thần tính tình bướng bỉnh này.

Chỉ một buổi sáng, Nguyên Tĩnh Vũ cảm thấy thu hoạch được rất nhiều.

Bọn họ cùng nhau dùng cơm trưa sau đó lại đi thăm Tiêu Dật Phi, cuối cùng Nguyên Tĩnh Vũ để cho Sầm Viễn Chí về Phụng Văn lâu trước, còn hần trở về Phi Vũ các.

Lâm Kinh Văn phái người tới báo, nói Dương chương môn sẽ đến vương phủ, hỏi sẽ gặp hần ở đâu? Hần quyết định tại thư phòng Phi Vũ các.

Nguyên Tĩnh Vũ đi vào thư phòng đã thấy Dương Phi Hồng đang ngồi uống trà. Trong phòng còn có hai thị nữ xa lạ, chắc hẳn là người Nguyên Tĩnh Trinh mới phái tới.

Dương Phi Hồng nghe bước chân của Nguyên Tĩnh Vũ từ xa, nhưng không có lập tức đứng dậy. Cho đến khi Nguyên Tĩnh Vũ đến cửa, ông mới đứng lên, thông dong điềm tĩnh quay đầu lại, khẽ khom lưng chấp tay nói: "Lão phu Dương Vinh tham kiến Dụ Dương vương!"

Nguyên Tĩnh Vũ ôn hòa cười nói: "Dương chương môn đa lễ. Bỏn vương nghe danh chương môn đã lâu, có thể được Chương Môn Nhân tương trợ đó là may mắn của bỏn vương!"

"Vương gia quá khen, lão phu là người giang hồ lỗ mãng, làm sao có thể giúp được vương gia." Dương Phi Hồng không muốn hần vừa mở miệng đã nói cái này, trong lòng cũng ngầm lâm lâm. Phái Thanh Dương ở dưới sự ủng hộ của Nghệ An vương mới từ từ lớn mạnh, nhưng hôm nay Nghệ An vương bệnh nặng, ông cho là Thanh Dương phái bọn họ liên quan đến chuyện chính trị này rồi, chẳng lẽ những chuyện quan trọng như vậy Nghệ An vương cũng giao cho Dụ Dương vương?

Nguyên Tĩnh Vũ mời ông đi vào, sau đó đi đến ghế chủ vị ngồi xuống, đuổi hai người thị nữ ra ngoài, lúc này mới hít mắt cười như không cười nhìn ông, lười biếng nói: "Thế nào? Thanh Dương phái chẳng lẽ muốn tách ra thành độc lập hay sao?"

Lời nói đến mức này, Dương Phi Hồng cũng không thể giả vờ hồ đồ được nữa, vì vậy đứng dậy, lạnh lùng nhìn Nguyên Tĩnh Vũ nói: "Tách ra hay không tách ra có liên quan đến vương gia sao? Vương gia chúng tôi vẫn còn chưa chết !"

"Thật sự là như vậy?" Nguyên Tĩnh Vũ cười nói, "Thật ra thì Dương chương môn phải nói là Vương gia các ngươi vẫn chưa nhường ngôi cho Bỏn vương mới đúng! Dương chương môn thật sự quan tâm đến bệnh tình của Nghệ An vương sao? Sợ là ước gì hần chết sớm một chút chứ?"

Nói xong lời cuối cùng, Nguyên Tĩnh Vũ hít mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Dương Phi Hồng, hần hận nhất là loại nô tại cắn lại chủ! Dương Phi Hồng có âm thầm gia hại Dật Phi không hần không rõ ràng lắm, nhưng Thanh Dương phái muốn thừa dịp chủ nhân nhà mình bệnh nặng rút lui ra độc lập một mình.

Dương Phi Hồng không nghĩ tới Nguyên Tĩnh Vũ mạnh như thế, vì vậy thúc giục nội lực tản ra sát khí lạnh lùng, đồng thời lạnh lẽo nói: "Thanh Dương phái mấy mươi năm nay đã chịu ân huệ lớn của Nghệ An Vương, nên chỉ nhận việc không nhận người!"

Nguyên Tĩnh Vũ biết hần không cam lòng, cũng biết sau khi Dật Phi thanh tỉnh chắc chắn sẽ đưa lệnh bài cho mình, nhưng hần vẫn không thể không ở hiện tại thu phục Thanh Dương phái. Theo lệ thường của đại hội võ lâm, ngày mai tân nhậm Minh Chủ sẽ phải cùng Lục Đại phái Chương Môn Nhân cùng nhau tụ hội thương thảo võ lâm sự vụ, đồng thời phát ra mệnh chủ lệnh đầu tiên.

Nếu nói Minh chủ lệnh này đa phần chỉ là tính chất hình thức cùng khách sáo, nhưng đối với tân nhậm Minh Chủ mà nói lại là rất quan trọng. Có thể lấy được sự ủng hộ thật sự của toàn bộ giới võ lâm nhân sĩ hay không, thông thường đều phải dựa vào mệnh chủ lệnh đầu tiên này.

Nhưng Kinh Nhan vẫn chưa tỉnh.

Kinh Nhan mặc dù nhận Dương Phi Hồng làm nghĩa phụ, cũng chẳng qua mới mấy ngày, Dương Phi Hồng đến tốt cùng là có ý gì, hần vẫn chưa biết rõ, làm sao có thể tin? Huống chi thân phận vương phi của Kinh Nhan không thể bại lộ. Vì kế hoạch hôm nay chỉ có hần có thể không chế Thanh Dương phái, sau đó khiến Chu Tử Ngọc thay thế Kinh Nhan xuất tịch đại hội võ lâm.

Trong lục đại phái, chỉ có người của Thanh Dương phái gặp qua diện mạo thực của Kinh Nhan, huống chi uy tín của Thanh Dương phái cao nhất trong võ lâm, chỉ cần lấy được sự ủng hộ của Dương Phi Hồng, ngày mai kế thay mặt đối đảo là có thể thành công.

Nguyên Tĩnh Vũ chậm rãi đi tới trước mặt Dương Phi Hồng, tựa hồ không hề nhận thấy được sát khí nồng đậm tản ra từ trên người ông. Hần chẳng những không hề thay đổi sắc mặt, ngược lại nhướng mày cười một tiếng nói: "Dương chương môn muốn thử qua công phu của Bỏn vương sao?"

Vừa dứt lời, Nguyên Tĩnh Vũ nhanh chóng ra tay. Dương Phi Hồng phản ứng rất nhanh, nhưng không nghĩ tới Nguyên Tĩnh Vũ nhanh hơn so với ông, chỉ là một chiêu, Nguyên Tĩnh Vũ liền điềm huyết đạo của ông.

Dương Phi Hồng khó có thể tin nhìn Nguyên Tĩnh Vũ, vị Vương gia trẻ tuổi này chỉ là hơn hai mươi tuổi, sao lại có nội lực thâm hậu như thế? Mới vừa rồi hần tuy là vội vàng ứng chiến, nhưng đã vận dụng tám thành công lực, Nguyên Tĩnh Vũ chẳng những có thể đón nhận, lại còn phản ngược lại làm hần hần không đỡ được bị nội thương. Công phu như vậy, ở tại võ lâm tuyệt đối là cao thủ số một số hai!

Nguyên Tĩnh Vũ cười nhạt, chậm rãi đi trở về trên ghế của mình ngồi xuống, nhàn nhạt nhìn Dương Phi Hồng hỏi: "Lấy võ công của Dương chương môn, tại sao lại thua trên tay một nữ nhân của Lăng Tiêu các? Chẳng lẽ bởi ông nhìn thấy tiểu cô nương người ta quá xinh đẹp, nên nhất thời mềm lòng? Hay nàng ta đã cho ông lợi ích gì?"

Nghe vậy, Dương Phi Hồng tức giận đến đỏ bừng cả mặt, tức giận nhìn chăm chăm Nguyên Tĩnh Vũ nói: "Người há có thể vu oan một nữ nhân như thế! Nhân Ngoại Hữu Nhân, Thiên Ngoại Hữu Thiên, Lãng Nguyệt các chủ mặc dù trẻ tuổi, cũng không kiêu không nóng nảy, võ công cao thì có gì là lạ? Lão phu mặc dù từ trước đến giờ tự phụ, cũng không cuồng vọng. Lão phu cùng Lãng Nguyệt các chủ tỷ võ là võ lâm hào kiệt trong thiên hạ cùng chung chứng kiến, chẳng những lão phu không địch lại Lãng Nguyệt các chủ, Quy Vân bang cùng Ngọc Tuyền sơn trang cũng đồng bị bại dưới tay nàng! Theo lão phu thấy, võ công Vương gia mặc dù cao, cũng chưa hẳn là đối thủ của nàng."

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn bộ dáng phẫn nộ của ông, trong lòng cũng rất là cao hứng. Nhưng hắn không hề tỏ ra chút biểu cảm nào, vẫn như cũ không nhanh không chậm nói: "Nghe nói Dương chương môn nhận vị tân nhậm Minh Chủ này làm nghĩa nữ, không biết có thật hay không?"

Dương Phi Hồng lúc này là hoàn toàn bị giật mình. Kinh Nhan nhận ông làm làm nghĩa phụ là chuyện vô cùng bí mật, lúc ấy trên các lâu kia, trừ hai cha con ông cùng với Phượng Khinh Trần của Lãng Tiêu các, cũng không có người thứ tư tồn tại. Chuyện này ngay cả nữ nhi của mình ông cũng không nói, Dụ Dương vương sao lại biết được? Cho tới giờ khắc này ông mới cảm thấy vị Dụ Dương vương này sâu không lường được.

Trở thành phiên vương của một cõi, nhưng sao lại có một thân võ công như vậy? Biên cương của Dụ Dương không có võ lâm đại phái, hắn đi đâu tìm được mật thám võ công cao như vậy?

"Hửm? Sao Dương chương môn lại không đáp?" Nguyên Tĩnh Vũ cười hỏi.

Dương Phi Hồng dứt khoát ngắt đầu nhìn nóc nhà, không để ý tới hắn. Cùng lắm thì chết một lần mà thôi! Nhưng ông tin chắc Nguyên Tĩnh Vũ ít nhất sẽ không giết ông tại đây, nếu không hẳn ta sẽ giao phó thể nào với Thanh Dương phái?

Nguyên Tĩnh Vũ thấy ông, vẫn như cũ không nhanh không chậm hỏi: "Dương chương môn thật sự không muốn Thanh Dương phái tham dự vào cuộc tranh bá của các phiên vương lúc này? Hay đang nghĩ đến chuyện kết hợp với Lãng Tiêu các cùng nhau tương trợ Nam Vương?"

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn ông không đáp, không nhanh không chậm hỏi: "Dương chương môn thật không muốn Thanh Dương phái tham dự vào chuyện các vương gia tranh bá thiên hạ? Hay là suy nghĩ muốn cùng Lãng Tiêu các tương trợ Nam Vương?"

"Nam Vương?" Dương Phi Hồng bỗng chốc cúi đầu xuống nhìn Nguyên Tĩnh Vũ, giải thích, "Lãng Tiêu các là người của Nam Vương? Lão phu không tin! Nếu như có Nam Vương tương trợ, Lãng Tiêu các đã sớm thanh danh hiển hách rồi, làm sao lại đợi đến hôm nay? Huống chi, Lãng Tiêu các cũng chỉ là mấy cô gái có chút y thuật mà thôi, sao lại tham dự vào chuyện tranh đoạt thiên hạ tạo sát nghiệt!"

Nguyên Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng, giống như rất bất mãn: "Dương chương môn tại sao lại thay mặt Lãng Tiêu các nói chuyện? Họ ở trong khu vực của Nam Vương, nếu không phải được Nam Vương ủng hộ, một môn phái từ trước đến giờ luôn tránh xa giang hồ làm sao ở trên đại hội võ lâm Nhất Minh Kinh Nhân đoạt lấy vị trí minh chủ?"

Dương Phi Hồng lại ngăn ra, sau đó nhanh chóng giải thích: "Lãng Tiêu các lấy nữ làm chủ, từ trước đến giờ lòng dạ từ bi, bây giờ nhìn thiên hạ sắp đại loạn, mong muốn các bang phái võ lâm trong giang hồ này lòng nhân từ, trong loạn thế cứu dân mà thôi."

"Dương chương môn cũng thấy như vậy?"

Dương Phi Hồng bộ mặt chính nghĩa nói: "Đương nhiên. Đại trượng phu sống ở đời, luôn đầy lòng nhân ái, cứu dân là nhiệm vụ, vì thiên hạ tận tâm tận lực!" Ông lại mang theo mấy phần kiêu ngạo kinh thường nhìn Nguyên Tĩnh Vũ, nói: "Đương nhiên là không phải bán linh hồn mình trở thành ác quỷ có dã tâm tranh đoạt thiên hạ!"

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn ông nói hiên ngang lắm liệt, không khỏi khẽ mỉm cười. "Dương chương môn thật là một hảo hán đầu đội trời chân đạp đất! Ngài có tấm lòng này, Bồn vương thật bội phục!" Nói xong, hắn đi tới giải khai huyết đạo Dương Phi Hồng.

Dương Phi Hồng không rõ chân tướng nhìn Nguyên Tĩnh Vũ, không biết rõ tình trạng trước mắt nên quyết định cái gì cũng không nói.

Nguyên Tĩnh Vũ trở về chỗ ngồi của mình ngồi xuống, lại giờ tay lên nói: "Dương chương môn mời ngồi!"

Dương Phi Hồng khẽ hừ một tiếng, ngồi xuống. Còn chưa có nói chuyện.

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn bộ dáng quật cường của hắn, chột thờ dài, nói: "Tình thế hiện tại không cần Bồn vương nói Dương chương môn cũng rõ ràng, Lục Đại môn phái võ lâm mặc dù không có xác định rõ chuyện các vương gia đang tranh quyền đoạt bá, nhưng sau lưng môn phái không có ai ủng hộ?"

Dương Phi Hồng lắng xuống, mặc dù vẫn không hiểu Nguyên Tĩnh Vũ rốt cuộc muốn nói gì, nhưng không cách nào bỏ qua lời này của hắn. Thanh Dương phái của bọn họ là Nghệ An vương nâng đỡ, Minh Kiếm sơn trang là Giang Việt vương ở sau lưng ủng hộ, Tuyết Sơn Phái sau lưng là Hà Tây vương, Quy Vân Bang cùng phái Tiêu Dao đều có rất nhiều đệ tử nhập vào Nam Vương, chỉ có Ngọc Tuyền sơn trang từ trước đến giờ độc lập. Lãng Tiêu các mặc dù ở Giang Nam, nhưng không có nghe nói họ cùng Nam Vương có quan hệ.

Nguyên Tĩnh Vũ không chút hoang mang uống một ngụm trà, an nhàn nói: "Dương chương môn, ngài nếu thật sự lo lắng cho thiên hạ, không ngại suy nghĩ làm cách nào cứu vớt thiên hạ chứ?"

"." Dương Phi Hồng há miệng, cũng không dám nói. Như thế nào mới có thể giải cứu thiên hạ vạn dân? Đương nhiên chỉ có bình định thiên hạ! Thế nhưng làm sao có thể bình định? Bây đại vương gia, ai không muốn tranh đoạt Thiên hạ? Người nào vừa thật thà lại chỉ lo nghĩ thiên hạ? Hôm nay là Nghệ An vương, thân thể từ trước đến giờ không tốt, được dân chúng nhất trí ủng hộ kính yêu, nhưng cũng là sát phạt vô tình, tuyệt đối không phải là

người nhân từ!

Những vương gia cao cao tại thượng kia làm sao có thể tin?

"Tất cả mọi người không tin, Dương chương môn tin tưởng ai? Chính ngài sao?" Nguyên Tinh Vũ kịp thời đánh thức ông "Nếu là thật một lòng vì dân, chi có nhanh chóng bình định thiên hạ. Cũng chỉ có thiên hạ thống nhất, mới không có chiến tranh, dân chúng mới có thể dẹp yên. Nếu là bốn vương chính là dùng tốc độ nhanh nhất, ít nhất hy sinh đôi lấy thiên hạ yên bình!"

Dương Phi Hồng kinh ngạc mà nhìn Nguyên Tinh Vũ, giờ phút này Dụ Dương vương thật đúng là có mấy phần từ bi. Nhưng nhớ tới cuộc chiến Yên Lĩnh cách đây không lâu, Dương Phi Hồng rất nhanh tỉnh ngộ lại. Nguyên Tinh Vũ cho tới bây giờ không phải là người nhân từ a!

Dương Phi Hồng không nói, Nguyên Tinh Vũ lại tự tin cười một tiếng, nói: "Dương chương môn vì sao thủy chung không chịu thừa nhận đây? Trừ tương trợ Bốn vương thống nhất thiên hạ, ngài còn có lựa chọn khác sao?"

Dương Phi Hồng nhìn nụ cười tự tin của Nguyên Tinh Vũ, có chút rung động, nhưng trong lòng lại do dự. Nếu là trước đây, hẳn rất là cao hứng khi tìm được một chủ tử cường thế như vậy, người cũng không tính là quá xấu. Nhưng hôm nay hẳn đã không phải là người đó, hẳn tìm được nữ nhân hẳn yêu, bọn họ rất nhanh có thể gặp nhau, rất nhanh là có thể gần nhau rồi.

Nguyên Tinh Vũ híp mắt nhìn Dương Phi Hồng vẫn đang đấu tranh như cũ, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là cho hắn một viên thuốc kích thích. Hắn thông thả ung dung nói: "Nếu chuyện Dương chương môn nhận các chủ Lăng Tiêu các làm nghĩa nữ truyền khắp giang hồ, không biết mọi người sẽ nghĩ sao?"

"Người." Dương Phi Hồng thiếu chút nữa bỏ nhào qua đánh hắn. Hắn thật muốn một đao giết Nguyên Tinh Vũ! Thật là một tên hèn hạ tiểu nhân!

Nguyên Tinh Vũ nhìn Dương Phi Hồng tức giận, mắt ông đỏ lên, nắm chặt quả đấm, lại vui vẻ cười cười, vẫn không nhanh không chậm nói: "Kể làm chuyện lớn không câu nệ tiểu tiết, Dương chương môn không biết? Vì đạt được mục đích, lợi dụng một chuyện nhỏ như vậy cũng không đáng để chỉ trích chứ?"

"Vì đạt được mục đích, không từ thủ đoạn nào?" Dương Phi Hồng không biết mình đang giận cái gì, Vương gia nào không phải như thế? Nhưng hắn chính là tức giận! Xem ra lời đồn thiên hạ về hắn là người ôn hòa, tốt bụng không hẳn là đúng, mà chính xác là một tên tiểu nhân hèn hạ!

Nguyên Tinh Vũ khẽ cười gật đầu một cái, nâng chung trà lên lại uống một hớp, thật giống như chợt nhớ tới cái gì lại bổ sung một câu: "Dĩ nhiên, Bốn vương cũng có nguyên tắc. Đối với người nào sử dụng thủ đoạn gì. Dương chương môn mặc dù là đại trượng phu hảo hán, lại phản bội Nghệ An vương, cho nên."

Nhắc tới Nghệ An Vương Dương Phi Hồng liền đuối lý, tự nhiên im lặng.

"Như thế nào? Dương chương môn, nghĩ xong chưa?" Nguyên Tinh Vũ hỏi đến cùng. Vốn là nên cho Dương Phi Hồng thời gian suy nghĩ, nhưng là hắn không có thời gian a! Ngày mai Chương Môn Nhân của Lục Đại môn phái sẽ tụ họp thảo luận chuyện Lăng Tiêu các lần đầu tiên làm Minh chủ.

Nghĩ đến Dịch Khinh Nhan, nghĩ đến Lăng Tiêu các, nghĩ đến nhiều năm không thấy Mục Vũ Phi, Dương Phi Hồng quỳ một chân trên đất nói: "Dương Vinh nguyện vì Dụ Dương vương ra sức!"

Nguyên Tinh Vũ nghe ra ý tứ của ông, miệng ông nói Dương Vinh mà không phải Thanh Dương phái, nhưng ít ra có thể giải quyết vấn đề ngày mai rồi. Nghĩ đến Dương Phi Hồng cương nghị như thế, là một trang anh hùng hào kiệt lại bị mình dồn đến đây, trong lòng hắn cũng không có vẻ đắc ý, ngược lại có chút bi ai. Duyệt nhất một phần vui sướng cũng bởi vì Khinh Nhan, nhìn dáng dấp Dương Vinh thật rất quan tâm nghĩa nữ nàng đấy. Điều này làm cho hắn không hiểu, thậm chí còn có chút ghen ghét. Chẳng lẽ lão đầu tử này cũng động lòng coi trọng vương phi của hắn rồi hả ?

"Dương chương môn xin đứng lên!" Nguyên Tinh Vũ suy nghĩ một chút, rất nhanh khôi phục lại tinh thần, tự tay đỡ Dương Phi Hồng đứng dậy. Hắn chợt nghĩ đến, Khinh Nhan không phải là người tùy tiện như vậy, làm sao sẽ vô duyên vô cớ bái một người mới gặp hai ba ngày làm nghĩa phụ? Chẳng lẽ trong đó còn có ẩn tình gì? Nếu Dương Vinh bảo vệ nàng như thế, nàng cũng có thể thật lòng coi hắn như phụ thân đối đãi, nếu sau này nàng biết mình thừa dịp nàng hôn mê bắt tính khi dễ nghĩa phụ nàng.

Dương Phi Hồng nén một bụng khí đứng lên, thấy thần sắc Nguyên Tinh Vũ có chút ngoài ý muốn. Hắn cho rằng mình có thể nhìn thấy khuôn mặt đắc ý của Nguyên Tinh Vũ, ít nhất cũng là tự tin, lại không nghĩ tới mặc dù Nguyên Tinh Vũ vẫn nhân nhật cười nhu cũ, nhưng nụ cười lại có mấy phần khổ sở.

"Không biết Vương gia có gì phân phó?" Dương Vinh cũng là người thông minh, Nguyên Tinh Vũ rất nhanh có thể danh chánh ngôn thuận đem Thanh Dương phái vào dưới trướng của hắn, vì sao lại gấp gáp như vậy? Nhất định là có việc gấp hiện tại cần hắn đi làm ngay lập tức.

"Mời ngồi!" Nguyên Tinh Vũ đưa tay mời hắn ngồi xuống, rồi hướng ra cửa nói, "Người tới, đổi trà! Đem điểm tâm lên!"

Rất nhanh hai thị nữ mới tới tiến vào, một bưng trà, một bưng điểm tâm.

Nguyên Tinh Vũ nhìn vẻ thùy mị của hai người cũng không tầm thường, mà căn bản Dương Vinh không nhìn lấy một cái. Hắn nghĩ có lẽ mình thật sự là tiểu nhân. Hai người thị nữ vừa xoay người đến cửa, hắn chợt bắn ra hai đạo Lăng Không kiếm khí, điểm huyết ngũ của hai tỷ nữ kia.

Dương Vinh nhìn hai người tỷ nữ yếu đuối ở cửa ra vào, nghi ngờ nhìn Nguyên Tinh Vũ, trong lòng thật là khiếp sợ. Hắn không nghĩ tới nội công của Nguyên Tinh Vũ đã đạt tới Lăng Không điểm huyết.

"Dương chương môn, mời đi cùng bốn vương." Nguyên Tĩnh Vũ đi vào nội thất, mở ra một cơ quan, trực tiếp đi vào mật thất dưới đất.

Dương Phi Hồng mặc dù không hiểu nhưng vẫn đi theo.

Mật thất này không lớn, dáng vẻ không khác biệt lắm với thư phòng bên trên, bên trong không có dăng hương, cũng không có dạ minh châu chiếu sáng. Nguyên Tĩnh Vũ đốt một cây nến lên, mượn ánh sáng này Dương Phi Hồng mới nhìn rõ được mật thất này. Bố trí cực kỳ đơn giản, có một chiếc bàn, phía sau có một chủ vị, phía dưới hai cái ghế, mấy tờ kỷ án, giống như là phòng nghị sự bí mật.

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn bụi bặm trên bàn, khẽ cười nói: "Lần đầu tiên bốn vương sử dụng đến chỗ này! Hơi đơn sơ một chút, mong tiền bối bỏ qua." Nói xong hần dùng ống tay áo phất bụi bặm trên ghế xuống rồi ngồi lên.

Dương Phi Hồng cũng không để ý đến những chuyện này, chọn một cái ghế gần đấy ngồi xuống. Trong lòng thật sự không hiểu tại sao Nguyên Tĩnh Vũ dễ dàng tin hần nhanh như vậy, tại sao dẫn hần tới mật thất, quý dị nhất chính là đến nơi này hần gọi mình là "Tiền bối" !

"Mời tiền bối tới nơi này là có hai chuyện cần thương lượng." Nguyên Tĩnh Vũ nói, vẻ mặt bắt đầu nghiêm túc.

Dương Phi Hồng cũng bình tĩnh, ngưng thần nghe hần nói.

"Đầu tiên là ngày mai là ngày hội nghị thường kì của võ lâm Lục Đại môn phái cùng Minh Chủ , không biết Dương tiền bối có tính toán gì không?"

Dương Phi Hồng khẽ cau mày: "Hôm nay Minh Chủ là các chủ Lăng Tiêu các, dĩ nhiên là do nàng đề suất, sau đó mọi người thảo luận."

"Ngày mai nàng không đi được!" Nguyên Tĩnh Vũ trực tiếp nói, "Dương chương môn hần đã nghe được tin tức?"

"Uhm. Nghe nói ngày hôm trước bị thương, vẫn còn hôn mê." Hần là muốn đi thăm nàng, nhưng bị người ta nhẹ nhàng từ chối. Hần lúc này mới nhớ tới, Dịch Kinh Nhan nhận hần làm nghĩa phụ, chuyện này không có truyền ra ngoài, Phụng Kinh Trần là người duy nhất biết chuyện, lại không thấy tung tích hần đâu.

"Đây là lần đầu tiên Lăng Tiêu các tham gia hội nghị thường kỳ Lục Đại môn phái, lại còn là người đứng đầu, họ nhất định sẽ không buông tha cơ hội này. Bốn vương nghe nói Dung Nguyệt Các chủ khi xuất hiện tại đại hội võ lâm đều che mặt , trong Lục Đại môn phái, chỉ có tiền bối đã thấy dung mạo thật của nàng, mà Thanh Dương phái lại cùng Lăng Tiêu các giao hảo, có thể họ sẽ dùng kế thay mặt đổi đào mà tính toán. Nhưng vì không muốn làm cho các phái chú ý tới sẽ phải chọn người không quá nổi danh." Nguyên Tĩnh Vũ phân tích nói.

Dương Phi Hồng gật đầu một cái: "Không biết Vương gia muốn lão phu làm như thế nào? Vạch trần họ? Hay là mượn cớ này để uy hiếp?"

Nguyên Tĩnh Vũ nghe hần suy đoán như thế, trong nội tâm cười khở, nhưng trên mặt không đổi sắc nói: "Nếu Bốn vương đoán không sai, tới nay họ sẽ tìm tiền bối thương nghị. Ngài chỉ cần đáp ứng bọn họ, còn có thể giúp họ một tay, giống như đề cử một người thay nàng làm Minh Chủ."

Dương Phi Hồng cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó lại giật mình. Hần không thể không nghi ngờ Nguyên Tĩnh Vũ dụng tâm.

Sau đó hai người thương lượng chuyện Minh chủ ngày mai.

Nguyên Tĩnh Vũ muốn tất cả môn phái võ lâm đều không tham dự chuyện tranh giành thiên hạ, như vậy cũng phù hợp với phong cách xử sự của Lăng Tiêu các. Nhưng Dương Phi Hồng lại lắc đầu, nói võ lâm mặc dù không liên quan đến việc chính trị, nhưng chỉ là bên ngoài. Dù sao dân không cùng quan đầu, ở trên địa bàn của họ, nếu như muốn phát triển, thì không thể đắc tội Vương gia nơi đó, bằng không tự chịu diệt vong. Như vậy không thiết thực, Minh Chủ nói ra ngoài cũng sẽ không có người tuân thủ.

Nguyên Tĩnh Vũ tự nhiên biết chuyện này là không thiết thực, nhưng nếu không tương khởi điểm lấy chút cao, nơi nào còn có lui về phía sau dư âm, cũng không lộ ra "Thành ý" của mình.

Kết quả cuối cùng là Lăng Tiêu các tận lực đưa ra các nguyên tắc xử sự, đề nghị nhân sĩ võ lâm nên nhân ái vì dân, trừ bạo an dân. Tất cả quyền sở hữu giang hồ các môn phái địa phương bị các vương gia chiếm nạp là chuyện không thể tránh khỏi, nhưng nên có hạn và có nguyên tắc, không thể tổn thương dân chúng vô tội. Kết quả cuối cùng đúc lại trong 18 chữ: hiệp nghĩa dựng thân, trừ bạo an dân, mặc dù đều vì mình chủ, nhưng Đại Ái vu tâm.

Giải quyết chuyện thứ nhất, Nguyên Tĩnh Vũ lại nói chuyện thứ hai. "Bốn vương hi vọng trong thời gian ngắn nhất có thể diệt trừ Thiên Nhất Giáo chủ! Dương chương môn ngài trở về suy nghĩ một kế hoạch chu đáo, tới nay có thể cùng Lăng Tiêu các thương lượng một chút, tới mai chúng ta sẽ quyết định kế hoạch này."

Dương Phi Hồng khiếp sợ nhìn chằm chằm Nguyên Tĩnh Vũ, thầm nghĩ: Trên đời này còn có chuyện hần không biết sao?

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn ra suy nghĩ của hần, cho hần câu giải đáp diệt bỏ nghi ngờ: "Bốn vương mấy ngày trước ở Yên Linh, Yến vương từng phái Thiên Nhất Giáo chủ dẫn người tới ám sát, Bốn vương mặc dù có chuẩn bị, nhưng vẫn để cho hần chạy thoát. Hần chỉ có một người mà có thể đánh bại hơn trăm người thị vệ tinh nhuệ, trong đó có một nửa đều là huynh đệ đi theo ta nhiều năm."

Dương Phi Hồng có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Thiên Nhất Giáo chủ lại là người của Yến vương.

Nguyên Tĩnh Vũ thở dài, tiếp tục nói: "Bọn họ cũng rất trẻ, là sau khi ta kế vị chiếm nạp bọn họ, võ công cũng là tự ta chỉ bảo, miễn cưỡng xem như đệ tử

của ta."

Dương Phi Hồng nhìn Nguyên Tĩnh Vũ thâm trầm bí thối, bất giác có chút xúc động. Không ngờ này Dụ Dương vương lại là người trọng tình trọng nghĩa như thế. Nghĩ đến Thiên Nhất Giáo chủ uy hiếp Lăng Tiêu các, hắn lập tức quyết định sẽ nghĩ biện pháp nhanh nhất diệt trừ Thiên Nhất Giáo Chủ.

Nguyên Tĩnh Vũ gật đầu một cái, dáng vẻ rất là vui mừng, còn nói: "Nếu cần giúp đỡ thì xin cứ nói, Bồn vương cũng có thể tự thân động thủ."

Dương Phi Hồng cho tới giờ khắc này mới có chút kính nể Nguyên Tĩnh Vũ. Một Vương gia, vì thuộc hạ báo thù, biết rõ võ công của Thiên Nhất Giáo chủ sâu không lường được hoàn nguyện ý tự mình lâm vào nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Dục Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 12: Thay Mận Đổi Đào

Đại hội võ lâm của lục đại môn phái được tổ chức trong biệt viện của phái Thanh Dương. Lăng Nguyệt Các chủ mang theo khăn che mặt xuất phát, lúc đó Quy Vân Bang đối với lần này bày tỏ bất mãn, nhưng Lăng Tiêu các lấy lý do cô gái chưa chồng không thể bỏ đi khăn che mặt.

Về phần thứ nhất định ra mình chủ làm rất thuận lợi, bởi vì Thanh Dương phái ủng hộ, còn lại các phái đối với Lăng Tiêu các cũng rất là sùng bái. Dĩ nhiên, cũng có một phần nguyên nhân là bởi vì đệ tử Lăng Tiêu các thật sự làm cho người ta thích ý, thế nào cũng không ghét được.

Thời gian Chu Tử Ngọc đi theo bên cạnh Dịch Kinh Nhan cũng không ngắn, bắt chước thanh âm cùng tư thế của nàng đều giống như đúc, đối với nội dung chuyện làm hôm nay đều có chuẩn bị sẵn, đừng nói người bốn phái khác đều không nhìn ra, ngay cả Dương Phi Hồng cũng thiếu chút nữa cho là mình đối mặt với Dịch Kinh Nhan thật.

Đại hội lần này kết thúc trong không khí hài hòa, Lăng Tiêu các chuẩn bị thức ăn ngon chiêu đãi mọi người, vì vậy đoàn người nào nhiệt đi hưởng bữa tiệc đặt ở đại sảnh.

Lúc này, Minh Kiếm sơn trang chủ Lê Văn đang chọt kêu ở trình Nguyệt Oánh, nhỏ giọng nói: "Trình trưởng lão xin dừng bước, tại hạ có chuyện xin thỉnh giáo."

Trình Nguyệt Oánh không hiểu dừng lại.

Lê Văn đang định những người khác đi ra một khoảng cách sau mới nhỏ giọng nói: "Xin thứ cho lão phu mạo muội, xin hỏi Trình trưởng lão, không biết Lăng Nguyệt Các chủ năm nay bao nhiêu xuân xanh? Có hôn phối hay chưa?"

"Không biết trang chủ có ý gì." Trình Nguyệt Oánh nhìn ra tâm tư của hắn, không khỏi có chút nhức đầu.

Lê Văn Chính là người như thế nào? Chỉ liếc mắt một cái liền nhìn ra Trình Nguyệt Oánh do dự. Nhưng hắn liền lộ ra nụ cười chân thành, nói tiếp: "Lão phu có vị đệ tử nhập thất, năm nay hai mươi ba, tướng mạo xuất chúng, có thể nói so với Phụng công tử quý phái cũng không phân cao thấp, hắn thuở nhỏ tập võ, thiên tư rất cao, cho tới bây giờ bản lãnh đã không có ở dưới lão phu, từ ngày đó ở trên lôi đài sau khi nhận thức phong thái của Lăng Nguyệt Các chủ liền nhớ mãi không quên, nếu như Lăng Nguyệt Các chủ không chê, đó là một nhân duyên thật mỹ mãn."

Trình Nguyệt Oánh nghe hắn nói xong cười nhẹ, rất nhanh liền lên tiếng nói lời từ chối: "Trang chủ không biết rồi, trong Lăng Tiêu Các chúng tôi lấy nữ làm tôn, đối với hôn nhân yêu cầu vợ chồng một đời một kiếp, vì vậy hơn một trăm năm qua đều kết hôn ở trong bốn môn. Cho nên, chỉ có thể phụ ý tốt của lệnh đồ rồi."

"Vợ chồng một đời một kiếp?" Lê Văn Đang lặp lại một lần nữa, tiếp theo vỗ tay cười to, "Ai nha, như thế xem ra bọn họ thật đúng là trời sinh một đôi a! Trưởng lão không biết rồi, đồ đệ của tôi chẳng những văn võ song toàn, và lại gia thế rất tốt. Trong nhà đã sớm thúc giục hắn thành thân, nhưng hắn nhất định phải tìm một cô gái đủ để xứng đôi với mình, nói là tình nguyện coi cả đời cũng không cùng dong chi tục phàn chung đôi nhất thời. Trình trưởng lão, theo ý kiến lão phu, bằng không để cho người trẻ tuổi bọn họ gặp mặt một lần rồi mới quyết định?"

Trình Nguyệt Oánh bị hắn rào trước đón sau, chỉ có thể trì hoãn nói: "Vốn là môn quy hơn một trăm năm của Lăng Tiêu các, còn chưa bao giờ có đệ tử thân truyền gả ra ngoài, nhưng nếu là cao đồ của trang chủ, lại nguyện ý tuân thủ môn quy Lăng Tiêu các, vậy hãy để tôi cùng Các chủ thương nghị tìm một thời gian nhất định đi!"

Lê Văn Đang đầu tán thưởng, thật giống như đã cảm được bát tự.

Ngồi vào phía trước, Trình Nguyệt Oánh lặng lẽ tìm thời cơ đem việc này báo cho Chu Tử Ngọc, cũng dọa nàng giật mình. Nàng len lén liếc Lê Văn đang một cái, tình tế nhìn một chút mấy đệ tử bên cạnh hắn, vô ý đụng phải một ánh mắt nhìn chằm chằm.

Đó là một đôi mắt phượng hẹp dài, tròng mắt đen thâm thuy dị thường, làm cho người ta nhìn không thấy đáy, mà mặt hấn lại vô cùng bình thường. Chỉ liếc mắt một cái, Chu Tử Ngọc liền biết rằng người này chỉ sợ thân phận bất phàm, hơn nữa cũng đã qua dịch dung.

Mặc dù đều là người giang hồ, nhưng nữ nhi ở Lăng Tiêu các thân phận tôn quý, Các chủ lại chưa lấy chồng, cho nên Lăng Nguyệt Các chủ chỉ là kêu mọi người ngồi vào vị trí, sau đó do hai vị trưởng lão trụ lại, mình lại cáo lui.

Ra khỏi phòng tiệc, Chu Tử Ngọc vội vàng trở lại hậu đường, tính toán mau sớm đem tin tức này truyền trở về. Vừa mới đi tới một đạo hành lang, nàng lại giật mình đứng nguyên chỗ, không nhúc nhích.

Nàng thế nhưng dễ dàng để người ta điểm huyết đạo.

"Người không phải là Lăng Nguyệt Các chủ!" Người tới lạnh lùng nói, lại đi nửa vòng quanh nàng.

Chu Tử Ngọc nhận ra người này chính là mới vừa rồi đứng ở sau Lê Văn Đang, thấy ánh mắt tìm tòi quan sát mình của người đệ tử kia, không khỏi lạng lẽ hít một hơi, lạnh lùng nói: "Không nghĩ tới môn đồ đắc của Minh Kiếm sơn trang Lê trang chủ ý lại là đồ hèn hạ!"

Người tới hừ lạnh một tiếng: "Lăng Tiêu các mới thật là can đảm! Thế nhưng tùy tiện cho một nữ nhân giả mạo Vô Lâm Minh Chủ, thực sự nghĩ không ra! Một đám con gái các thế nhưng lại hoàn toàn không đem anh hùng thiên hạ để ở trong mắt!"

Chu Tử Ngọc cũng không biết rốt cuộc mình đã làm bại lộ bí mật chỗ nào, nàng biết mình nói nhiều lỗi nhiều, nhưng không nói lại không được. Hôm nay huyết đạo bị người ta điểm, chỉ cần lý do này là có thể chứng minh nàng không phải Lăng Nguyệt Các chủ chân chính. "Vì sao các hạ lại một mực chắc chắn Lăng Nguyệt không phải Minh Chủ?"

Người nọ cười nhạo một tiếng nói: "Thân hình, khí chất của người cùng nàng rất tương tự, giọng nói nói chuyện cũng không sai biệt lắm, nhưng người không phải là nàng, cho nên thiếu hụt tự tin cùng khí thế của nàng, ánh mắt của nàng, là thứ người dù như thế nào cũng bắt chước không được."

Ánh mắt? Ánh mắt Các chủ? Chỉ bởi vì một đôi mắt liền nhận ra nàng không phải Các chủ? Trước đây Các chủ chỉ lộ mặt qua mấy lần mà thôi, khoảng cách lại xa như vậy, tại sao người này có thể thấy rõ ràng như thế? Tử Ngọc không tin, rồi lại không thể không tin.

"Ồ trong ánh mắt của nàng, chứa toàn thiên hạ." Ông tay áo của hấn vung lên, quét roi khăn sa trước mặt Tử Ngọc xuống.

Tử Ngọc nghiêng đầu đi không nhìn hấn, trên thực chất đã thừa nhận mình giả mạo. "Người đến tột cùng muốn như thế nào?"

"Nàng đang ở đâu?"

Tử Ngọc không đáp.

Người nọ chột cười: "Không sợ ta vạch trần? Ngẫm lại xem, nếu để cho thiên hạ vô lâm biết Lăng Nguyệt Các chủ Lăng Tiêu các, một đời kỳ nữ thế nhưng khiến môn nhân giả mạo mình xuất tịch vô lâm đại hội Lục Đại phái, lừa thiên hạ, người nói trong chốn vô lâm còn có chỗ đứng cho Lăng Tiêu các người?"

"Các chủ. Các chủ nàng bị trọng thương, vẫn còn chưa tỉnh." Nghe được uy hiếp, Tử Ngọc thiếu chút nữa bật khóc. Trời ạ, vậy phải làm sao bây giờ a?

"Bị thương? Người nào có thể làm nàng trọng thương?" Người nọ tựa hồ không tin, nhưng trong giọng nói lại lộ ra nồng đậm quan tâm.

"Thiên Nhất Giáo chủ!"

"Thiên Nhất Giáo chủ?" Người nọ trầm mặc một chút, lăm bầm nhớ tới cái tên này. "Thiên Nhất Giáo lại xuất hiện? Tại sao lại tìm tới Các chủ các người?"

Tử Ngọc đỏ mặt nói: "Đại Ma Đầu đó. Hấn nói muốn đoạt Các chủ của chúng ta trở về làm giáo chủ phụ nhân."

"Vô công của Thiên Nhất Giáo thật sự cao như vậy?" Người nọ tựa hồ không tin. Dù sao vô công của Dịch Khinh Nhan là thiên hạ anh hào cùng chứng kiến qua, nàng đánh bại sự phụ của hấn cùng chương môn Thanh Dương phái Dương Phi Hồng, sao lại dễ dàng bị người ta làm cho trọng thương?

"Nghe nói, nghe nói Các chủ cùng Phượng sư thúc liên thủ mới cùng Đại Ma Đầu đó đấu ngang tay. Sau đó Các chủ ra ngoài một mình lại gặp y, còn bị đánh cho thành trọng thương, nếu không phải Phượng sư thúc chạy tới liều chết cứu giúp, Các chủ của chúng tôi đã." Tử Ngọc sụt sùi, và nói vừa len lén quan sát thần sắc của hấn. Tên này thoạt nhìn bộ dạng thật sự rất thích Các chủ của nàng.

"Sau đó nàng đã thoát hiểm như thế nào?" Người nọ hỏi tới.

"Sau Chương Tô Sư Thúc thấy tín hiệu cầu cứu của Phượng sư thúc, mang theo mấy vị trưởng lão môn phái và Dương chương môn cùng nhau chạy tới, mới đem Các chủ cứu trở về."

"Dương chương môn? chương môn Dương Minh Hà phái Thanh Dương?"

"Đúng a! Các chủ phát hiện kia Đại Ma Đầu hiện thân giang hồ, liền xin Dương chương môn tới đây thương nghị đối sách."

"Không nghĩ tới Dương chương môn một đời hào kiệt, thế nhưng cũng sẽ giúp người già trang lứa gạt vớ lăm đồng đạo." Người nọ chầm biếm một tiếng, lại nhìn Từ Ngọc một hồi, chợt tháo bỏ huyết đạo của nàng, nói, "Chờ Các chủ các người tỉnh, nói cho nàng biết một câu."

"Nói cái gì?"

"Nàng muốn, ta có thể cho nàng!" Nói xong, hần nhẹ nhàng nhảy lên, đã không thấy bóng dáng.

Từ Ngọc vội vàng lau đi nước mắt nơi khóe mắt, phần hận đậm chân nhìn phương hướng hần biến mất, nhanh chóng trở lại trong phòng tìm Tàn trưởng lão thương nghị.

Sau đó tất cả thuận lợi, Lăng Nguyệt Các chủ cũng không có tiếp tục xuất hiện, chỉ là trước khi đi, trang chủ Minh Kiếm sơn trang Lê Văn Đang kỳ quái quan sát Dương Phi Hồng một cái, thật giống như lần đầu tiên thấy ông.

Gần tối, Lăng Tiêu các các vị trưởng lão cùng Dương Phi Hồng ngồi vây chung một chỗ, thương thảo đại phiên toái đến từ Minh Kiếm sơn trang. Tất cả đều thẳng thắn mà nói, Trình Nguyệt Oánh cùng Chu Từ Ngọc đều đem mình nghe thấy được nói ra.

Dương Phi Hồng cũng không nghĩ ra mình quang minh lỗi lạc cả đời, lần đầu tiên giúp người lại gặp hạn. Đúng là thanh danh một đời bị hủy trong chốc lát a!

"Người nọ đến tột cùng là thân phận gì?" Trình Nguyệt Oánh nhúc nhích đầu hỏi.

"Từ ý tứ trong lời nói của Lê trang chủ, người này rất có thể là vương tử An Nam. Cứ nghe con em Vương tộc An Nam phần lớn bái sư học võ ở Minh Kiếm sơn trang." Dương Phi Hồng phân tích nói.

"Vậy hần chỉ sợ cũng không phải thật sự muốn Các chủ chúng ta chứ?" Tàn trưởng lão nói. Vương tộc trong thiên hạ, có ai lại không phải thê thiếp thành đoàn, làm sao có thể tiếp nhận môn quy một vợ, một chồng của Lăng Tiêu các?

"Ít nhất là có ý lôi kéo." Trình Nguyệt Oánh nói.

Dương Phi Hồng bỗng nhiên nói: "Nếu thật là An Nam vương tử, lại có khát vọng trong ngực như vậy, với Lăng Nguyệt tựa hồ không tồi."

"Không được!"

"Không thể!"

"Không thể nào!"

Tràn đầy những tiếng phản đối.

Dương Phi Hồng sừng sốt một chút, thế nào tất cả đều phản đối? Mặc dù phản đối, cũng không cần kiên quyết như vậy chứ? Đúng như Dự Dương Vương nói, Lục Đại phái đương kim võ lâm, sau lưng môn phái nào lại không có thể lực chống đỡ? Mặc dù trước kia không có, hiện tại cũng phải tìm một cái, nếu không đợi người tìm tới cửa lại thất vọng mà về, rất có thể sẽ đưa tới mầm tai vạ.

"Các chủ chúng tôi đã lập gia đình." Chu Từ Ngọc nhỏ giọng nói.

"Ừ? Không phải nói chưa lập gia đình mới mang khăn che mặt sao?" Dương Phi Hồng chợt khó chịu trong lòng một trận, chẳng lẽ Kinh Nhan cũng lừa gạt cả ông?

"Dương chương môn, Các chủ chúng tôi cũng không phải là có lòng lừa gạt. " Chương trưởng lão nói.

"Các chủ chúng tôi mặc dù đã lập gia đình, nhưng vẫn còn thân xử nữ, cho nên mới đeo khăn che mặt. Đây luôn luôn là lệ thường ở Lăng Tiêu các chúng tôi. Chúng tôi chú trọng hiện thực hơn mà không phải danh phận." Trình Nguyệt Oánh tiếp tục giải thích.

Dương Phi Hồng cái hiểu cái không gật đầu một cái. Chỉ cần Kinh Nhan không phải cố ý lừa gạt ông là tốt rồi! Ông là coi nàng như con gái ruột thịt của mình! Không, thậm chí so với con gái của mình ruột còn tốt hơn!". Vậy hiện nay nàng đến tột cùng ở nơi nào? Thương thế như thế nào?" Dương Phi Hồng thế nhưng tin hoàn toàn lời nói của Chu Từ Ngọc.

Mọi người đối mặt nhìn nhau, cuối cùng nhìn Chu Từ Ngọc. Trên thực tế, người ở chỗ này trừ Chu Từ Ngọc, những người khác thật đúng là không biết Các chủ đến tột cùng có xảy ra chuyện gì. Dịch Kinh Nhan mặc dù đem chuyện của mình là nghĩa quân thủ lĩnh nói cho sư môn trưởng bối, nhưng còn chuyện của mình là Dự Dương Vương phi vẫn giữ bí mật như cũ.

"Cái này. Văn bối không thể nói. Tóm lại, tóm lại trước mắt Các chủ mặc dù vẫn còn hôn mê, nhưng rất an toàn là được." Chu Từ Ngọc cúi đầu, không dám đối mặt ánh mắt bất mãn của chư vị trưởng bối. Đây là nàng không tốt, bị người ta nhìn ra, làm liên lụy tới Các chủ cùng cả sư môn.

Dương Phi Hồng cũng rất nhanh nhìn ra, chợt đối với Chu Từ Ngọc rất là hoài nghi."Chu cô nương, tất cả đều là do cô nương nói, lời phiến diện, bảo chúng tôi làm sao có thể tin tưởng? Tình huống của Lăng Nguyệt Các chủ đến tột cùng là như thế nào?"

"Khinh Trần cùng Khinh Vân đâu?" Trình trưởng lão hỏi.

Chu Từ Ngọc hít hít mũi nói: "Phượng sư thúc bị thương, Lâm sư thúc phải bảo vệ Các chủ, cho nên không thể tới."

Bất kể các vị trưởng lão hỏi thế nào, chuyện không thể nói Từ Ngọc tuyệt đối không nói, thậm chí là Trần trưởng lão danh vọng cao nhất của các tới hỏi, nàng cũng không chịu nói ra đến tột cùng Dịch Khinh Nhan ở nơi nào. Cuối cùng, Trình trưởng lão nổi giận, đứng lên vỗ bàn một cái, lạnh lùng nói: "Người cho chúng ta thật sự không tra được sao? Chỉ là chuyện riêng tư liên quan đến Các chủ, chúng ta mới mở một con mắt nhắm một con mắt mà thôi! Chúng ta vốn dĩ cũng không đồng ý kể thay mặt đôi đào hôm nay, nay có vấn đề, ai dám đương nổi trách nhiệm này?"

Thời điểm ở nơi này giường cung bật kiếm, một đệ tử trẻ tuổi gõ cửa đi vào, nói Thanh Dương phái người tới báo xin Dương chương môn trở về, nói là có việc gấp.

Dương Phi Hồng biết, nếu như không phải là chuyện thật sự hết sức khẩn cấp, cũng sẽ không có người đi tới kêu ông, vì vậy vội vàng cáo lui, an ủi mọi người không nên gấp gáp, danh kiếm Sơn Trang cũng đáp ứng cho Lăng Tiêu các mấy ngày thời gian, có thể đợi Lăng Nguyệt Các chủ tỉnh lại rồi nói.

Lại nói danh kiếm Sơn Trang phơi bày chuyện Lăng Tiêu các giả danh đã truyền về vương phủ bằng tốc độ nhanh nhất, Nguyên Tĩnh Vũ bóp chặt lấy tờ giấy, vừa vội vừa giận. Khinh Nhan cũng ngủ mê man ba ngày rồi, sao vẫn còn không tỉnh! Hắn vội vàng trở về phòng ngủ cẩn thận kiểm tra thân thể của nàng, mạch tượng rất bình thường!

Hắn âm thầm than thở, nếu sớm biết hiện tại ăn luôn nàng sẽ dẫn đến thật nhiều phiền toái, hắn tình nguyện đợi thêm mấy ngày. Là hắn có chút quá ích kỷ quá nóng lòng, luôn là không thông cảm cho nàng, nếu như hắn thật sự có thêm kiên nhẫn, Khinh Nhan cũng sẽ lấy đại sự làm trọng ?

Đang lúc này, ở bên ngoài rèm cửa Lâm Khinh Vân nhỏ giọng bẩm báo: "Vương gia, vừa rồi Thanh Uyển truyền tới, nói Nghệ An Vương sắp tỉnh."

Nghe nói Tiêu Dật Phi muốn tỉnh, Nguyên Tĩnh Vũ lập tức chạy tới Thanh Uyển.

Đi vào thiên điện Thanh Uyển, nhưng thấy có mấy đại thần từ Trung Châu tới, trắc phi Tiêu Dật Phi cùng tất cả con cái đều ở hậu đường chờ đợi, Nghệ An vương phi hai đời cùng Úc Hình Quận chúa đều ngồi chờ ở phòng nhỏ đặt ngoài phòng ngủ của Tiêu Dật Phi.

Hôm nay Tiêu Dật Phi hiếm khi thanh tỉnh được một lần, cho nên Đình Thanh Sơn mỗi phút đều chú ý tình trạng thân thể của hắn, phát hiện dấu hiệu tỉnh lại liền vội vàng đi xuống thông báo.

Nguyên Tĩnh Vũ cùng Nguyên Tĩnh Trinh cùng nhau vén rèm lên đi vào phòng ngủ chờ, Úc Hình Quận chúa cùng lão Vương phi vẫn như cũ ngồi ở phòng ngoài.

Không mất quá nhiều thời gian, Tiêu Dật Phi thật mở mắt. Từ sương mù đến hoàn toàn thanh tỉnh, chỉ trong nháy mắt mà thôi.

Đình Thanh Sơn vội vàng đi xuống truyền dược thiện. Trong khoảng thời gian Tiêu Dật Phi hôn mê này, mỗi ngày lau thân thể cho hắn một lượt, xoa bóp tứ chi ba lượt, mới thuốc bốn lần, uy cháo loãng ba lượt, cháo thịt loãng lần thứ nhất.

Lại nói, hắn mặc dù hôn mê, thật ra thì trong một ngày cũng không còn bao nhiêu thời gian rảnh. Hôm nay thanh tỉnh, tự nhiên muốn cho hắn ăn chút cháo phối hợp chế biến cùng các dược liệu.

Thấy Nguyên Tĩnh Vũ cùng Nguyên Tĩnh Trinh cùng nhau canh giữ ở trước giường, Tiêu Dật Phi thật cao hứng, trong đôi mắt mấy phần lộ ra thỏa mãn cùng vui sướng.

Dĩ nhiên, tỉnh lại chuyện đầu tiên chính là đi ngoài, Nguyên Tĩnh Vũ vốn định ôm hắn đi, dù sao đều là nam nhân, cũng không có gì. Hắn cùng Khinh Nhan lời thề là không đụng dù chỉ một đầu ngón tay của nữ nhân khác, mà Dật Phi là nam nhân, đương nhiên cũng coi như không trong số đó. Nhưng mà Nguyên Tĩnh Trinh lại không muốn, thuyết phục đưa đi trượng phu nghĩa vụ làm thê tử của nàng, cho nên tự mình ôm Tiêu Dật Phi đến cung phòng hậu đường.

Tiêu Dật Phi vốn dĩ gầy yếu, sau khi bị bệnh mấy tháng, càng thêm không có một chút sức nặng, Nguyên Tĩnh Trinh mặc dù là cô nương, nhưng thân thể còn tốt, dễ dàng liền đem hắn ôm lên rồi. Nguyên Tĩnh Vũ biết, trong khoảng thời gian này, mỗi ngày đều là Nguyên Tĩnh Trinh tự tay lau thân thể, xoa bóp tứ chi cho Tiêu Dật Phi. Những chuyện này, nàng đã làm vô cùng thuần thục.

Nguyên Tĩnh Vũ nghĩ, thật ra thì Tĩnh Trinh thật sự là thê tử tốt, Dật Phi làm sao lại là không thấy được đây? Vương phủ nhiều thị nữ người làm như vậy, nhưng chỉ cần là chuyện của Tiêu Dật Phi, Tĩnh Trinh cũng sẽ không mượn tay người khác. Có này thê tử, Dật Phi nên cảm thấy hạnh phúc cùng thỏa mãn mới đúng.

Nguyên Tĩnh Trinh ôm Tiêu Dật Phi trở về, dược thiện của Đình Thanh Sơn cũng đến. Hộp chứa thức ăn khéo léo tinh xảo, đoán chừng vừa vặn là giữ nhiệt.

Tiêu Dật Phi trước lấy trà thơm súc miệng, sau đó đã uống vài ngụm trà sâm đề khí, kế tiếp mới uống dược thiện. Nguyên Tĩnh Trinh ôm hắn ngồi ở trên giường, hắn nhìn một chút hộp đựng thức ăn trên tay Đình Thanh Sơn, lại nhìn sang Nguyên Tĩnh Vũ.

Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ nhàng thở dài ở trong lòng, nhận lấy hộp đựng thức ăn trong tay Đình Thanh Sơn, lấy ra chén nhỏ bên trong, ngồi ở bên giường thử nhiệt độ một chút, từng múng từng múng cho hắn ăn.

Lúc này, Úc Hình Quận chúa cùng lão Vương phi mang theo mấy hài tử tiến vào, nhưng mà cũng không lên tiếng, chỉ là lặng yên nhìn hân.

Ánh mắt của Tiêu Dật Phi quét qua vẻ mặt mấy người hài tử kính sợ thậm chí có chút sợ hãi, cười chua xót, nghiêng đầu nói với Nguyên Tĩnh Trinh: "Bọn nhỏ còn nhỏ, chớ dọa bọn chúng. Để cho bọn chúng cũng trở về chơi thôi. Dù sao tương lai còn dài. Không nhớ rõ ta, cũng không có gì. . . ."

Nguyên Tĩnh Trinh rung rung phát tay một cái, tự có người đem bọn nhỏ dẫn đi. Lão Vương phi xa xa nhìn Tiêu Dật Phi cùng Nguyên Tĩnh Vũ một chút, cũng quay trở về.

Tiêu Dật Phi ăn nửa bát, lại lắc đầu không ăn nữa. Nguyên Tĩnh Vũ nhìn một nửa cháo còn dư lại trong chén nhỏ, trong lòng từng đợt khó chịu, thậm chí ngay cả mắt cũng cảm thấy cay cay. Dem chén nhỏ đưa cho thị nữ, hân tự mình lấy trà thơm cho hân súc miệng, sau đó nhẹ giọng nói: "Trong Trắc điện có một vài đại thần, có muốn gặp họ hay không?"

Tiêu Dật Phi nhẹ nhàng lắc đầu: "Không cần, quân chánh Trung Châu đã có biểu ca xử lý. Ta rất yên tâm. Chỉ là, còn có một người, ta muốn gặp mặt, không biết người đó. Có tới không."

Tiêu Dật Phi nhẹ nhàng lắc đầu: "Không cần, quân chánh ở Trung Châu đã có biểu ca xử lý. Ta rất yên tâm. Chỉ là, còn có một người, ta muốn gặp mặt, không biết người đó. Có tới không."

Nguyên Tĩnh Vũ cho là hân muốn nói đến Dịch Khinh Nhan, đang không biết nên trả lời như thế nào, nói tới? Bây giờ còn đang đang ngủ mê man, lại không cách nào giải thích với người khác vì sao lại ngủ mê lâu như vậy. Nói không thể, người rõ ràng đã trở lại, Tĩnh Trinh cũng biết.

Tiêu Dật Phi nhìn dáng vẻ khổ sở của Nguyên Tĩnh Vũ, trong đôi mắt hân chứa một nụ cười khổ. "Không phải nói Vương Phi của người, là. Thanh Dương phái Dương Vinh." Sau đó, hân lại chỉ điểm Nguyên Tĩnh Vũ một ngọc điều bên thành Đông, từ trong vô số "Trái cây" gờ xuống một cây đuốc, trong đó có chứa một Huyền Thiết Lệnh, cười nhẹ.

Nguyên Tĩnh Vũ đương nhiên hiểu vật này chính là "Lệnh" cho Dương Vinh, không nghĩ tới là Tiêu Dật Phi lại đem nó giắt trên những thứ đồ trang trí kia, nếu không phải biết toàn bộ câu chuyện trong đó, còn chỉ nghĩ cái này chính là ngọc điều trang sức mà thôi. Mà hân càng thêm không nghĩ tới rằng, người mang lệnh bài này không chỉ có thể hiệu lệnh Dương Vinh, còn có thể hiệu lệnh tất cả thế lực bí ẩn ở Trung Châu.

Lúc này, Tiêu Nguyên đi vào, nói chương môn Thanh Dương phái Dương Vinh đến.

Nguyên Tĩnh Vũ nhiều năm trước cũng đã quen biết Tiêu Nguyên. Hân là đội trưởng đội thị vệ tùy thân của Tiêu Dật Phi, thân hình cao lớn cường tráng, mắt to mày rậm, anh khí bừng bừng, so Nguyên Tĩnh Vũ còn lớn hơn 5, 6 tuổi.

Tiêu Nguyên có hơn mười năm đi theo bên cạnh Dật Phi, khi đó Dật Phi còn giả nữ, bộ dạng yếu đuối vừa thấy đã thương, năm đó nhìn ánh mắt của Tiêu Nguyên nhìn hân, đã biết hân cũng không chỉ là một tên hộ vệ. Sau lại Dật Phi khôi phục nam trang, kể vị Nghệ An vương, bọn họ ngược lại ở cùng một chỗ, lời đồn đãi bên ngoài Tiêu Dật Phi yêu thích nam sắc cũng là vì thế.

Thật ra thì qua nhiều năm như vậy Trung Châu có thể dẹp yên giàu có cường mạnh như thế, cùng Tiêu Nguyên có liên quan rất mật thiết. Ở trên thế giới này, Tiêu Nguyên chỉ nghe mệnh một người là Tiêu Dật Phi, hơn nữa đối với hân tuyệt đối trung thành. Dật Phi đem tình báo Trung Châu thu thập xử lý, gián điệp nắm vững sử dụng, cùng với người phản bội áp dụng xử phạt tất cả Thế Lực Hắc Ám cùng giao cho hân, là nhân vật Trung Châu thần kì người gặp người sợ, nghĩ đến Dương Vinh cũng là một quân cờ của Tiêu Nguyên, Dật Phi đối với vị đại hiệp Trung Châu này đã sớm có an bài.

Tiêu Dật Phi ý bảo Nguyên Tĩnh Trinh tránh một chút, do Nguyên Tĩnh Vũ tiếp thay vị trí của nàng, ôm hân ngồi ở trên giường. Vốn là hai đại nam nhân ôm ở cùng nhau gặp mặt thuộc hạ là rất không thỏa đáng, nhưng hôm nay Tiêu Dật Phi bản thân đã không thể tự ngồi dậy, đây cũng là chuyện không có biện pháp.

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn Tiêu Dật Phi hôm nay gầy đến da bọc xương, càng thêm lộ rõ ra một đôi mắt to thâm thúy, tựa như thường ngày đang âm áp nhìn mình, lòng chút vui sướng, bộ dạng lại có chút chua xót. Mà trong lòng Nguyên Tĩnh Vũ lại chỉ còn dư lại bất đắc dĩ cùng đau lòng, nhìn dáng vẻ hôm nay của người này, cũng không thể không nhớ lại ngày trước, nhớ lại ngày trước liên tiếp phát ra cảm giác mình nợ người này quá nhiều.

Nguyên Tĩnh Vũ dịu dàng mà cẩn thận ôm Tiêu Dật Phi, không để cho thân thể người này đi xuống. Nếu đây là Dật Phi vẫn muốn, hân liền mượn cơ hội này ôm y một cái thì có làm sao? Hân có thể cho y cũng vén vẹn như thế.

Dương Vinh vén rèm lên đi vào nhìn thấy chính là một bức tranh như vậy.

Trung Châu cùng Dụ Dương là người thân nhiều năm, quan hệ luôn luôn rất tốt, hôm nay Nghệ An vương bệnh nặng mà lại không con, nhờ Dụ Dương Vương đến làm chủ Trung Châu ở bên trong cũng có mấy phần đương nhiên, nhưng cho đến hôm nay hân mới hiểu rõ ràng mấu chốt trong đó. Hân sớm biết Nghệ An vương bệnh này cho nên không trị hết, chủ yếu là bởi vì tâm khí tích tụ, vốn là còn tưởng rằng Tiêu Dật Phi tâm cao khí ngạo muốn tranh đoạt thiên hạ rồi lại khổ nỗi thân thể không tốt lúc này mới khó có nụ cười, không nghĩ chân tướng lại là như thế!

"Thuộc hạ tham kiến Vương gia!" Dương Vinh quỳ một chân trên đất tham bái nói.

Tiêu Dật Phi nửa ngày mới quay đầu lại, âm áp trong đôi mắt đã biến thành hàn băng. "Rất tốt, vẫn còn chưa quên mình họ gì!"

"Dương gia vốn là gia nô của Vương gia, thuộc hạ không bao giờ dám quên!" Dương Vinh đầu cũng không dám nâng lên, không nhúc nhích quỳ trên mặt đất, trong áo bào cũng đã nắm chặt quả đấm. Không phải nói Nghệ An vương đã bệnh thời kỳ chột, hôn mê mấy tháng sao? Sao lại thốt ra lại sắc bén

không hề thua với trước kia, lạnh giống như dao găm.

"Gia nô?" Nguyên Tĩnh Vũ trêu cợt lặp lại hai chữ này. Đây cũng là không nghĩ tới!

"Cho là Bồn vương đã sắp chết, không thể nhúng tay quản người được nữa, có phải hay không?" Tiêu Dật Phi hừ lạnh một tiếng, "Bồn vương xác thực đã sắp chết, nhưng Thanh Dương phái muốn từ nay về sau tiêu dao thế ngoại thì người cũng là nằm mơ! Toàn bộ thiên hạ này có lẽ có ta không thể với tay tới, nhưng ở Trung Châu nhỏ nhỏ này, không có ai có thể lật lên được!"

Dương Vinh nghĩ tới tâm cơ thủ đoạn thường ngày của Tiêu Dật Phi, đầu không khỏi đổ mồ hôi lạnh. Cũng không biết là Tiêu Dật Phi ngay từ đầu đã tru hoạch thám tử bên cạnh mình, hay là Nguyên Tĩnh Vũ nói cái gì với hắn. "Dương gia không bao giờ dám quên ân đức của Vương gia"

"Hừ!" Tiêu Dật Phi cười lạnh liếc hắn một cái, lại nghiêng đầu nói với Nguyên Tĩnh Vũ, "Biểu ca, tên nô tài này vẫn còn có chút bản lĩnh, chỉ là không quá nghe lời, có lúc thật sự rất cổ hủ. Đem hắn để lại cho huynh đó, dùng hay là không dùng, giết hay là không giết cũng tùy huynh."

"Được." Nguyên Tĩnh Vũ nhàn nhạt mỉm cười nhìn hắn, "Không cần lo lắng, trong lòng ta biết rõ. Hắn hôm qua liền đã đến bái lạy ta."

"Thật à?" Dáng vẻ của Tiêu Dật Phi có chút không tin tưởng, "Lão già này rất ngoan cố, thế nhưng chịu nghe biểu ca sai khiến?"

Nguyên Tĩnh Vũ cười khê: "Cũng phải có biện pháp không phải sao?"

Tiêu Dật Phi cũng cười: "Như thế ta liền yên tâm."

"Có thể xin cho hắn đứng dậy không?" Nguyên Tĩnh Vũ nhìn thấy một đôi anh hào trong chốn võ lâm quý trên mặt đất không nhúc nhích, thật sự có chút không thoải mái. Huống chi người này là "Nghĩa phụ" của vương phi mình.

"Người đã đưa cho huynh, đương nhiên tùy huynh xử trí." Tiêu Dật Phi nhỏ nhỏ nói thầm một câu.

"Dương chương môn xin đứng lên." Nguyên Tĩnh Vũ nói, nhìn dáng vẻ vẫn run run rẩy rẩy của ông, cũng không biết Dật Phi ngày trước rốt cuộc đã uy hiếp người này như thế nào. Nhìn dáng dấp của ông ta, nếu so với Dật Phi, thủ đoạn của mình vẫn còn quá nhân từ a!

Dương Phi Hồng im lặng đứng lên, vẫn như cũ cúi thấp đầu không nói lời nào. Mỗi lần tới vương phủ ra mắt Tiêu Dật Phi đối với ông mà nói đều là si nhục. Cho đến khi lên làm chương môn Thanh Dương phái, ông mới thật sự hiểu phụ thân từ nhỏ đối với ông cung chiêu, thì ra là để ông du lịch giang hồ nhiều năm là bởi vì biết ông một khi kế vị lên làm Chương Môn Nhân sẽ biến thành nô tài người ta, từ đó mất đi tôn nghiêm, mất đi tự do. Ông không có con trai, đó cũng là điều rất may mắn. Ông nghĩ, sự si nhục như vậy hãy tới đời ông là ngừng được rồi!

Nguyên Tĩnh Vũ mơ hồ hiểu ý nghĩ của ông, cho nên thời điểm thu phục ông mặc dù cũng bức bách ông, cũng là lấy vì đại nghĩa xuất phát, cho ông tôn trọng căn cơ.

"Biểu ca, người huynh yêu đã trở lại chưa?" Tiêu Dật Phi được vận chuyển chân khí Nguyên Tĩnh Vũ, đến thời khắc này tinh thần có vẻ tốt hơn rất nhiều.

"Ngô." Nguyên Tĩnh Vũ chợt ngẩng đầu nhìn Dương Phi Hồng một cái nói, "Dương chương môn xin đi về nghỉ trước, ngày mai có rảnh rồi xin hãy tiến phủ một lần."

"Thuộc hạ tuân lệnh!" Dương Phi Hồng cung kính mà hành lễ lui ra.

Tiêu Dật Phi kỳ quái nhìn Nguyên Tĩnh Vũ nói: "Sợ hắn biết nhược điểm của huynh?"

Nguyên Tĩnh Vũ cười khỏ, nhỏ giọng nói: "Biểu tẩu của người, vương phi của ta chính là nghĩa nữ hắn mới thu."

Tiêu Dật Phi há miệng, lại không biết có thể nói cái gì. Vốn cho là Nguyên Tĩnh Vũ kính trọng đối với Dương Phi Hồng như thế chỉ là một loại kế sách chế phục tâm người, không nghĩ tới ở bên trong còn có cái tầng quan hệ này. Thế nhưng nữ nhân đó là sao thế? Vừa là đứng đầu một phái, lại còn là Dụ Dương Vương phi, làm sao lại còn nhận thức Chương Môn Nhân môn phái khác làm nghĩa phụ? Trong đó có phải có cái nguyên nhân đặc thù gì hay không?

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn dáng vẻ nghi ngờ của hắn, lắc đầu một cái: "Chuyện này ta như cũng vậy không biết nguyên do, nàng vẫn còn ở đang ngủ mê man, ta còn chưa kịp hỏi thăm."

"Nàng đã tới?" Tiêu Dật Phi kêu lên?

"Ừ!" Nguyên Tĩnh Vũ gật đầu, sắc mặt rất là dịu dàng.

"Vậy vì sao không mang theo nàng tới gặp ta?" Vẫn còn ở đang ngủ mê man? Tại sao lại ngủ mê man?

"Nàng đã ngủ mê man ba ngày rồi, đưa tới một đống phiền toái lớn. Ai, ta gấp gấp thu phục Dương Vinh chính là vì thế." Nguyên Tĩnh Vũ nghĩ đến chuyện tình hôm nay bị người của Minh Kiểm son trang phôi bày liên nhục đầu.

"Nàng đến tốt cùng. Là thân phận gì?" Lúc Tiêu Dật Phi vừa mới thanh tỉnh liền hỏi thăm Đinh Thanh Sơn, Đinh Thanh Sơn chỉ nói sự môn của mình lấy nữ vì tôn, lấy y dược làm chủ, tên là Lăng Tiêu các. Còn lại chính là hỏi gì cũng không biết.

Nguyên Tĩnh Vũ mang theo vài phần kiêu ngạo nói: "Nàng là Các chủ Lăng Tiêu các, giờ là Vô Lâm Minh Chủ!"

Tiêu Dật Phi nhìn nét kiêu ngạo, dịu dàng trong đôi mắt trên mặt Nguyên Tĩnh Vũ, chợt cười nhẹ. Chỉ có cô nương thông tuệ mạnh mẽ như vậy thể, mới xứng với biểu ca của hân! Chỉ là, trong lòng thật sự rất hâm mộ cô gái kia a.

Bạn đang đọc truyện *Duyệt Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 13: Thâm Tình Cũng Vô Tình

Trong thư phòng Phong Vũ các, đây là lần thứ hai Dương Phi Hồng yết kiến Dụ Dương Vương

"Vương gia..." Dương Phi Hồng đang định đem toàn bộ chuyện hôm qua lục đại môn phái trong vô lâm đều nhìn ra được Các chủ Lăng Tiêu Các là giả bả bảo lại cho Nguyên Tĩnh Vũ. Không ngờ Nguyên Tĩnh Vũ lại phát tay một cái, ý bảo ông không cần phải nói.

"Chuyện này bản vương đã biết." Nguyên Tĩnh Vũ nói "Chuyện này người của Lăng Tiêu các sẽ biết xử trí, Dương tiên bối không cần hao tâm tốn sức. Việc quan trọng trước mắt là giải quyết chuyện của Thiên Nhất giáo chủ."

"Chúng ta có thể mượn tay Lăng nguyệt các chủ dụ Thiên Nhất Giáo chủ, nhưng mà nếu hân sinh nghi, Lăng nguyệt các chủ có thể sẽ gặp nguy hiểm. Cho nên, phải tìm cô gái có võ công cao cường để giả trang thành Lăng nguyệt các chủ mới được." Dương Phi Hồng suy nghĩ cẩn thận, trừ cách này cũng không còn cách nào khác. Thiên Nhất Giáo chủ này võ công quá cao, đến tận bây giờ cũng không có chút tung tích nào.

"Cần gì phải lấy danh tiếng của Dung nguyệt các chủ mới có thể khiến Thiên Nhất Giáo chủ xuất hiện chứ? Chọn cô gái khác không được sao?" Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ nhàng lắc đầu một cái, "Nếu lấy Dung nguyệt các chủ làm mồi nhử, chỉ sợ hân không mắc mưu. Cho nên, vô lâm phải có thêm một cô gái võ công tuyệt thế xuất hiện mới được."

"Nhưng mà đi đâu đi tìm được cô gái như vậy? Hay là Vương gia đã có sẵn người thích hợp?" Dương Phi Hồng hôm nay càng lúc càng không hiểu nổi suy nghĩ của vị chủ nhân mới này.

"Sao cần tìm nơi khác? Không phải Lăng Tiêu các cũng có sao?" Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ nhàng mỉm cười.

Dương Phi Hồng hiểu chỗ được chỗ không: "Ý của Vương gia là nếu có người khiêu chiến Lăng Tiêu các thành công, cô gái đó sẽ gây chấn động vô lâm... Nhưng mà như vậy liệu có gây tổn hại cho uy danh của Lăng Tiêu các không? Còn có thân phận của cô gái này sẽ an bài ra sao?"

Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ cong ngón tay gõ lên mặt bàn, chỉ qua ba khắc, bỗng nhiên lại cười lên: "Có một số việc không cần quá nghiêm túc, quá cẩn thận, có khi nên để cho mọi người suy đoán tưởng tượng. Cho mọi chuyện kết thúc Lăng Tiêu các có thể công bố chuyện này rõ ràng chi tiết. Ta tin tưởng cả giang hồ sẽ tán tụng chuyện Lăng Tiêu các lấy thân làm mồi tiêu diệt ma đầu."

Dương Phi Hồng hiểu ra một chút, gật đầu một cái.

Nguyên Tĩnh Vũ dặn Dương Phi Hồng trở về chuẩn bị, chính hân lại ngồi ở ghế chủ vị, không nhúc nhích. Có người mơ ước nữ nhân của hân, hơn nữa lại có thân phận thần bí. Nếu như Khinh Nhan đêm hôm đó không trở về, nếu như nàng không có đem thân thể cho hân, nói không chừng người kia thật sự chính là đối thủ! Về phần hôm nay, hân cũng không lo lắng Khinh Nhan thay lòng, chỉ là người kia đúng là một rắc rối lớn!

Lúc này, một thị nữ đi vào dâng trà.

Nguyên Tĩnh Vũ khẽ híp mắt. Hân nhớ mình đã giao phó không cho bất luận kẻ nào tiến vào, tiểu tử Tần Cánh này đang làm gì? Lại để người khác tùy tiện đến rồi! Mặc dù nói Dương Vinh đã đi ra ngoài, nhưng hân luôn luôn thích ngồi một chỗ suy tư, tiểu tử kia cũng không phải không biết!

Nguyên Tĩnh Vũ chợt không nói, chỉ mang nụ cười nhạt nhìn thị nữ vô cùng xinh đẹp này. Gương mặt xinh đẹp, vóc người thon dài, trang phục nhẹ nhàng uyển chuyển, toàn thân cao thấp nhìn đơn giản, thanh nhã, thanh thuần, làm cho người ta vui tai vui mắt. Nhìn dáng dấp có thể thấy Tĩnh Trình đã điều tra được kiểu nữ nhân hân yêu thích rất rõ.

"Vương gia mời dùng trà!" Thị nữ kia nhẹ nhàng đi tới, bước chân uyển chuyển, tư thái thanh tao lịch sự, gò má đỏ ửng, liếc mắt đưa tình.

"Ừ." Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ nhàng gõ đầu, "Trước kia chưa từng thấy qua người. Mới tới sao? Tên gì?"

"Thưa Vương gia, nô tỳ là Đan Ngọc."

"Đan Ngọc à. Tên rất hay." Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ nhàng lăm bắm nói, lại nhìn chăm chăm ánh mắt của nàng hỏi, "Người nguyên ý phục vụ

Bổn vương sao?"

Đàn Ngọc vẫn như cũ, cúi thấp đầu, hai tai cũng hồng lên, đốt ngón tay cầm khay trà ở bên hông trắng bệch, ra vẻ ngón tay đang dùng sức, đang suy nghĩ. "Vâng ạ. Đó là vinh hạnh của nô tỳ."

"Vậy sao? Thật là vinh hạnh của người à." Nguyên Tĩnh Vũ chột cong khóe môi cười, "Vậy nếu như tối nay Bổn vương bảo người thị tẩm, người có bằng lòng hay không?"

"Nô tỳ. Nguyên ý." Đàn Ngọc càng cúi đầu thấp hơn.

"Vương phi các người sẽ không trách tội chứ? Với dung mạo của người, e là vương phi chọn tới để hầu hạ Nghệ An vương?" Nguyên Tĩnh Vũ bụng lý trá nhưng không có uống..., chỉ là nhìn thẳng vào Đàn Ngọc.

Đàn Ngọc nhẹ nhàng lắc đầu một cái: "Vương phi nói bây giờ Trung Châu cùng Dụ Dương hợp làm một, vì Vương gia phân ưu cũng chính là tận trung cho Trung Châu."

Nguyên Tĩnh Vũ thu lại nụ cười: "Vậy thì đi xuống chuẩn bị đi!" Tĩnh Trình muốn cho những thị nữ này sinh hạ người thừa kế của Trung Kỳ Dụ Dương sao? Nàng ấy không phải quá ngây thơ rồi chứ?

Đàn Ngọc đi ra ngoài không lâu, Nguyên Tĩnh Vũ liền lạnh lùng kêu một tiếng: "Tần Cánh!"

Tần Cánh im hơi lặng tiếng nhanh chóng chạy vào: "Có thuộc hạ! Vương gia có gì phân phó?"

Nguyên Tĩnh Vũ ngẩng đầu lên nhìn hẩn một hồi lâu mới nói: "Các người đi theo Bổn vương nhiều năm, cũng cực khổ. Nghệ An vương phủ này lại không thể so với Dụ Dương, cũng không có thời gian thư giãn. Từ lúc rời đi Dụ Dương đến bây giờ, nhóm anh em kết nghĩa cũng đã quá lâu rồi? Thị nữ vừa rời đi đó, gọi là Đàn Ngọc. Hãy để cô ta tạm thời làm quân kỹ thưởng cho huynh đệ các người. Mặc dù một người không thể gọi là nhiều, nhưng cũng không phải loại tầm thường, kém cỏi, mọi người chấp nhận một chút!"

Tần Cánh nghe được, ngẩn người một chút, từ từ ngẩng đầu lên nhìn Nguyên Tĩnh Vũ.

"Các người phải chú ý một chút!" Nguyên Tĩnh Vũ tiếp tục nói, "Mặc dù cũng chỉ là một món đồ chơi, tốt nhất nên để cô ta giúp các huynh đệ giải trí, dù sao cũng là do Nghệ An vương phi đưa tới, giết chết sẽ không tốt."

Tần Cánh mơ hồ hiểu ý của Vương gia rồi. Nhưng hẩn không hiểu rõ, thị nữ kia làm sao trêu chọc Vương gia rồi? Làm Vương gia không thèm quan tâm đến thể diện của Nghệ An vương phi.

"Vương gia, thị nữ kia bất kính với ngài sao?" Hẩn nhỏ giọng hỏi.

Nguyên Tĩnh Vũ lạnh lùng trừng mắt liếc hẩn một cái, nói: "Nàng có ý đồ câu dẫn Bổn vương, tổn hại tới danh dự của Bổn vương."

Tần Cánh cuối cùng cũng hiểu được, không nhịn được cười, nhưng vẫn làm tròn chức trách, nhắc nhở: "Vương gia, nếu chỉ là như thế này, không bằng tha cho nàng ta lần này đi, đánh chó cũng phải xem mặt chủ. Chúng ta sẽ không nói cho vương phi, mà có lẽ nói cũng không sao! Là do nữ nhân đó câu dẫn Vương gia, về sau." Đúng rồi, hôm nay vương phi vẫn còn hôn mê, cũng không quan trọng lắm. Nếu như sau này nữ nhân kia trước mặt vương phi làm ra mấy chuyện mập mờ với Vương gia, Vương gia thật là nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

"Hừ! Bổn vương chính là đánh chó cho chủ nhìn! Giết gà dọa khỉ!" Nguyên Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng. Hẩn cũng sắp không phải chịu khổ nữa rồi, với lại Nguyên Tĩnh Trình kia cũng không phải người có lòng dạ tốt đẹp gì! Hẩn đã cùng nàng nói xong, nàng còn có cái gì không yên lòng hay sao? Quả nhiên là được voi đòi tiên mà!

"Vậy thuộc hạ xin cáo lui!" Tần Cánh không hiểu nổi tình thân trong vương phủ, rõ ràng là anh em ruột thịt, sao lại tính toán nhau như thế này?

"Chuyện vừa rồi không chỉ là ban thưởng mà còn là nhiệm vụ! Hiểu chưa? Đi đi!" Nguyên Tĩnh Vũ nhìn Tần Cánh cẩn thận lui ra ngoài, không cần đoán cũng biết trong lòng hẩn đang suy nghĩ gì.

Bọn Tần Cánh là thị vệ được tuyển chọn đặc biệt, đều là cô nhi, cha mẹ của bọn họ đều chết trận khi Dụ Dương cùng Hà Tây Hà Gian khai chiến mười năm trước. Bọn họ không có thân nhân, cho nên vô cùng khát vọng tình thân, nhưng họ lại thấy tình thân nơi vương phủ chính là như vậy. Khắp nơi đều là tính toán, lúc nào cũng có cạm bẫy!

Nguyên Tĩnh Vũ suy nghĩ tình huống trước mắt, Nam Vương mặc dù tạm thời sẽ không cùng Trung Kỳ châu và Dụ Dương động binh, nhưng khó tránh khỏi sẽ ra tay với nghĩa quân; mà Hà Tây vương là con hồ ly giao hoạt, đến tột cùng có tính toán gì hẩn vẫn chưa đoán ra. Nếu như Mạnh Kỳ Thụy đủ thông minh, có thể thật lòng quy phục Dụ Dương, Hà Tây cùng Hà Gian còn có thể hòa bình thêm mấy năm, dân chúng cũng ít chịu nổi khổ chiến loạn. Nếu như Hà Tây còn ôm hy vọng xa vời, Dụ Dương cũng không ngại thu thập Hà Tây cùng Hà Gian trước, sau đó bình định phía nam vẫn không muộn.

Người kia ở Minh kiếm sơn trang hẩn là Việt Nam vương tử, hẩn nhìn ra sự giả vờ trong mắt của Kinh Nhan, cho nên nói "Nàng muốn, hẩn có thể cho". Lê Văn Chính có lần nói, dung mạo xuất chúng, võ nghệ bất phàm, hẩn cơ hồ đã khẳng định người kia có thể chính là Việt Nam thế tử Tang Tế Hải rồi. Nghe nói người này là một đại nhân vật, hữu dũng hữu mưu, đứng nhất nhì trong số bảy đại phiên vương trẻ tuổi. Không nghĩ tới hẩn lại dịch dung đến Trung Châu, có nên chào đón hẩn thật tốt không?

Nếu như Việt Nam thế tử chết ở Trung Châu, Việt Nam coi như xong rồi, nghe nói mấy người anh em của hần cũng chỉ là loại người hữu dũng vô mưu, khó mà thành đại sự. Nhưng nếu như Việt Nam mất rồi, kẻ đầu tiên được lợi là Nam vương. Nếu như Nam Vương lấy được đất Việt Nam, thực lực chắc chắn tăng lên nhiều, không phân cao thấp với Trung Kỳ châu và Dụ Dương. . .

Nguyên Tĩnh Vũ tỉ mỉ phân tích thiệt hơn, không biết liệu có nên đối phó Tang Tể Hải lúc này không? Nếu hần có ý đối với Kinh Nhan, dù hần ra để giết cũng không phải là việc khó.

Đang lúc này, Tần Cảnh chợt lạnh chanh láu táu chạy vào: "Vương gia, Vương gia, vương phi Tĩnh! Mới vừa rồi Từ Ngọc phái người tới đây truyền lời nói vương phi Tĩnh."

Nguyên Tĩnh Vũ nghe vương phi Tĩnh, trong đầu không còn một ý nghĩ nào nữa, giống như một con gió bay đi mất.

Chạy nhanh về phòng ngủ ở Phong Vũ các, lại không thấy người đâu. Hần chợt quay ra hỏi Lâm Kinh Vân: "Vương phi đâu?"

Lâm Kinh Vân vẻ mặt vui mừng nói: "Các chủ đi tắm rồi, đã phân phó phòng bếp chuẩn bị rau dưa và cháo."

Nguyên Tĩnh Vũ vốn định lập tức đi đến phòng tắm, nhưng nghĩ tới giờ là ban ngày, Kinh Nhan lại ngủ nhiều ngày như vậy, không ăn không uống, chỉ sợ tinh thần không ổn định, nên cuối cùng vẫn là quyết định không đi thì tốt hơn. Tránh cho đến lúc đó không chế không được, lại chọc giận nàng.

Nhưng cảm giác chờ đợi thật là gian nan, chờ đợi trong hi vọng so với mấy ngày gần đây ở bên người nàng lặng im chờ đợi trong vô vọng lại càng thêm khó chịu.

"Tĩnh thần nàng như thế nào? Thân thể có tốt không?" Nguyên Tĩnh Vũ ngồi ở trên ghế phòng ngoài hỏi thăm Lâm Kinh Vân.

"Mọi thứ đều rất tốt!" Lâm Kinh Vân nhân nhặt cười.

Nguyên Tĩnh Vũ cuối cùng cũng yên lòng. Đúng là mọi chuyện đều phải tốt! Hần cũng đã giữ lời hứa không hề di chuyển nàng!

"Vậy thì báo tin cho mấy vị trưởng lão đi, tránh cho các trưởng bối lo lắng."

"Dạ!" Lâm Kinh Vân cười, rồi nhẹ nhàng chạy ra ngoài. Thật là cao hứng quá nên hồ đồ rồi.

Ước chừng hai khắc sau, Dịch Kinh Nhan được Chu Từ Ngọc đỡ đi vào.

Nguyên Tĩnh Vũ chạy nhanh qua đỡ nàng, nhìn toàn thân nàng có vẻ nhừ nhẽ, hần dứt khoát bồng nàng lên, đi tới trước bàn ăn ngồi xuống, đặt nàng tại ngồi trên đùi.

"Có nơi nào không thoải mái hay không?" Hần khẩn trương hỏi.

Kinh Nhan nhẹ nhàng lắc đầu, có lẽ là do mới vừa từ trong nước nóng ra ngoài, gương mặt ửng hồng hết sức mê người. Nguyên Tĩnh Vũ không nhịn được nuốt nước miếng. Kinh Nhan nhìn ham muốn đang kiềm chế trong mắt hần, ngượng ngùng khẽ cúi đầu xuống, lộ ra da cổ trắng nõn, mượt mà.

Nguyên Tĩnh Vũ mất nửa ngày mới phản ứng được, thì ra là nàng đang xấu hổ, không nhịn được nhỏ giọng cười, cúi đầu cắn nhẹ vành tai của nàng nói: "Hiện tại mới xấu hổ sao? Hình như đã quá chậm rồi."

Kinh Nhan run run, sau đó ngượng ngùng ngẩng đầu lên nhìn hần cười. Bọn họ đã là vợ chồng chân chính!

Nguyên Tĩnh Vũ mất hồn nhìn dung nhan thanh nhã vô vàn xinh đẹp của nàng, nhìn ánh mắt ngượng ngùng cùng tình ý của nàng, không khỏi khó khăn mở miệng nói: "Kinh Nhan, ta rất nhớ nàng."

Mắt Kinh Nhan khẽ chuyển, liếc hần một cái, vội vàng cúi đầu: "Thiếp đói bụng, cả người vô lực."

Nguyên Tĩnh Vũ vội vàng cho người mang cơm lên, sau đó cúi đầu nâng cằm nàng lên, tỉ mỉ hôn nàng. Từ trên trán, mi tâm đến mí mắt, cuối cùng ở gương mặt, rồi đôi môi đỏ thắm, từng cái một hôn êm ái giống như cánh bướm, giống như trong ngực hần chính là trân bảo hần yêu quý nhất.

Hần không dám hôn sâu, lo lắng sẽ không khống chế được mình. Cho nên chỉ nhẹ nhàng ôm nàng, đem cằm mình đặt trên đỉnh đầu nàng, hai mắt nhắm lại, tựa như thờ dài, thì thầm: "Kinh Nhan, có nàng thật tốt."

Rau dưa cháo rất nhanh được đem lên, tính ra cũng sắp đến giờ cơm trưa, Nguyên Tĩnh Vũ dứt khoát ăn cùng nàng. Bởi vì nàng ngủ mê vài ngày như vậy, không thể ăn dầu mỡ, chỉ có thể dùng chút rau dưa với cháo, chẳng những không được ăn nhiều, thậm chí cũng không được thêm thịt. Nguyên Tĩnh Vũ cũng muốn cùng nàng đồng cam cộng khổ, cho nên bụng chén lên, nàng ăn một miếng, hần ăn một miếng, cuối cùng hần còn lè lưỡi liếm sạch chút rau dưa lưu lại ở khóe miệng của nàng.

Kinh Nhan đói bụng mấy ngày không nên ăn quá no, vì vậy Nguyên Tĩnh Vũ ôm nàng ăn thêm hai chén là no rồi. Rất lâu không có ăn đơn sơ như vậy, cũng lâu không có ăn thoải mái thích ý như vậy. Tất cả bất đồng chỉ vì có nàng trong ngực hần.

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn đầu nàng đã khô một nửa, lúc này lại đang giữa trưa, cũng không tiện ẵm nàng lên giường, nhưng cũng không chịu buông nàng xuống.

"Chúng ta đi vườn hoa dạo một chút đi!" Khinh Nhan làm sao không biết tâm tư của hắn, mình ngủ mê vài ngày như vậy, Từ Ngọc thay thế nàng tham dự đại hội của lục đại môn phái lại bị người lật tẩy, phải giải quyết chuyện này cho tốt. Cùng hắn ở chung trong phòng thật sự quá nguy hiểm, ra ngoài vẫn tốt hơn.

Hôm nay đã là hai mươi ba tháng ba, trong sân hoa đào cũng nở đẹp lắm rồi, trong ngày xuân thứ không thiếu nhất chính là hoa cỏ. Hoa hồng, hải đường, ngọc lan, diên vĩ, dâm bụt. Thật sự là muôn hồng nghìn tía, sắc hương vô hạn.

Giờ này ánh mặt trời ấm áp, chiếu lên trên người càng dễ chịu. Mà dưới ánh nắng, lá xanh càng tôn lên vẻ diễm lệ của đóa hoa, vô số bướm ong bận rộn trong các bụi hoa, khắp nơi đều là cảnh tượng phồn hoa thịnh vượng.

Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ đỡ Khinh Nhan bước chậm trên đường đá trong hoa viên, trong mắt là dung nhan xinh đẹp hơn muôn loài hoa của nàng, bên tai là giọng nàng dịu dàng như nước, chớp mũi lại quanh quần hơi thở như hoa của nàng, gió xuân nhẹ nhàng mang theo hương hoa thổi qua tóc. Một khắc kia cả trời đất chỉ còn lại những điều tốt đẹp, hắn nguyện thời gian dừng lại ngay thời khắc này, bỏ qua tất cả trách nhiệm, phiền não cùng mơ ước, bọn họ cứ như vậy ôm nhau, bên cạnh nhau đến vĩnh hằng.

"Chàng xem bụi hoa hồng kia kìa » Khinh Nhan kéo kéo tay áo của hắn. Con người này thật là nhìn nàng chăm chăm như vậy hắn không thấy mệt sao"

"Hoa hồng"Hắn phục hồi tinh thần lại,ngần đầu nhìn qua "Thật đẹp !!! "

"Vậy chàng có thích không ? " Người này còn bắt bẻ nữa.Hắn nói hoa đào quá mỹ,hoa hạnh quá kiều,hoa lê quá nhu,ngọc lan quá lạnh,hoa hồng quá lộng lẫy...

"Ta chỉ thích nàng ! "Nguyễn Tĩnh Vũ rất nhanh thu lại ánh mắt,vẫn như cũ chỉ dừng trên người nàng,khóe miệng nở nụ cười,trong đôi mắt bao hàm tình cảm "Tất cả hoa đẹp trên thế gian này không thể sánh bằng nàng"

Lời ngon tiếng ngọt ai cũng thích nghe,huống chi hắn lại dùng ánh mắt thâm tình như thế nhìn nàng,Khinh Nhan thẹn thùng tựa đầu vào trong ngực hắn,vòng tay qua ôm hắn,nhắm mắt lại,cảm thụ phần tình cảm ôn nhu này.Đây chính là hạnh phúc sao.

Lúc này lại nghe một đoàn âm thanh từ trong gió truyền đến,Khinh Nhan mở mắt,ngần đầu lên nhìn về phía đó.

"Là Nghệ An vương vương phi,muội muội của ta,Nguyễn Tĩnh Trinh"Nguyễn Tĩnh Vũ nhỏ giọng nói.Khinh Nhan khẽ ừ,xoay người chậm rãi nghênh đón.Nguyễn Tĩnh Vũ thấy có người cũng không tiện ôm nàng,nhưng lo lắng nàng vẫn còn mệt nên vẫn không buông tay nàng ra.

"Nhị ca,nhị tẩu"Nguyễn Tĩnh Trinh xa xa lên tiếng kêu,bộ mặt vui sướng

"Cần gì chạy gấp như vậy ?Nhị tẩu muội không đi đâu xa"Nguyễn Tĩnh Vũ cười cười "Đúng vậy,hấp tấp như vậy,muội ăn cơm trưa chưa ? "

"Muội dùng cơm rồi mới tới" Nguyễn Tĩnh Trinh cười đáp lại,ánh mắt vẫn không rời khỏi Dịch Khinh Nhan

Khinh Nhan bởi vì tóc chưa khô nên để mặc tóc xõa ra sau lưng,một thân áo màu lam nhạt,vải thượng hạng,nhưng không có may thêu phức tạp,cũng không mang nhiều trang sức.Mặc dù như thế nàng vẫn rất thanh tú,thanh nhã như lan,gióng như tiên nữ duyên dáng yêu kiều như nước ,lại như mây trắng đang bay trên bầu trời.Vẻ đẹp của nàng không cần trang sức tô lên,càng không cách nào dùng từ ngữ để diễn đạt.

"Tẩu thật là đẹp" Nguyễn Tĩnh Trinh thờ dãi nói "Chẳng lẽ tẩu là tiên nữ trên trời ? "

"Vương phi khen nhầm rồi,wương phi mới chính là cao quý xinh đẹp như hoa mùa xuân tháng ba"Khinh Nhan nhàn nhạt cười nói.Có lẽ do trực giác,nàng cảm thấy cô nương này không thích mình,ngoài ra còn có một loại địch ý với mình.

" Tẩu sao lại khách khí như vậy ?Gọi muội là Tĩnh Trinh là được rồi"Nói xong Nguyễn Tĩnh Trinh đã tới kéo tay Khinh Nhan

Nguyên Tĩnh Vũ đột nhiên đem Khinh Nhan kéo vào trong ngực, cười nói: "Chị dâu người bệnh nặng mới khỏi, thân thể vẫn còn yếu đuối, hiện tại không thể đi dạo cùng người."

Thấy vậy, Nguyên Tĩnh Trinh "Xi" một tiếng che miệng cười lên, cười vô cùng đơn thuần, vô cùng rục rờ.

"Ha ha. Nhị ca, huynh cũng quá nhỏ nhen rồi! Muội muội chỉ muốn xin chút tiên khí của tẩu tẩu mà thôi. Nhị ca đường đường là Vương gia một phương, cũng không sợ người ta chê cười sao?"

Nguyên Tĩnh Vũ lông mày giương lên, ưỡn ngực, đường đường chính chính nói: "Nam nhân bảo vệ nữ nhân của mình là chuyện thiên kinh địa nghĩa, Bỏ vương thượng yêu vương phi của mình có sao lại khiến người chê cười?"

(Thiên kinh địa nghĩa: lí lẽ hiển nhiên)

"Đúng, đúng, dạ, muội muội biết hai người ân ái, chẳng những ta hiểu rõ, chỉ sợ khắp thiên hạ ai cũng biết. Tẩu tẩu tại sao không nói chuyện? Không phải do trước kia chưa gặp qua Tĩnh Trinh nên không quen thuộc chứ? Không sao, nữ nhân càng lặng lẽ, càng có nhiều lời muốn nói. Ngày mai, ta cùng Thượng Úc Hình sẽ tới đây, bảo đảm không tới hai ngày chúng ta liền quen thuộc." Nguyên Tĩnh Trinh hướng về phía Dịch Khinh Nhan ôn hòa mà dí dỏm cười, giống như bằng hữu lâu ngày gặp lại.

"Như thế thì đa tạ Tình Trinh muội muội." Kinh Nhan vẫn như cũ nhàn nhạt mỉm cười.

Nguyên Tình Trinh rất nhanh liền nhìn ra, người họ Dịch này đối xử với mọi người nhẹ nhàng nhưng lại lạnh lùng xa cách, chỉ sợ là không hợp với thể diện nào của Nguyên Tình Vũ. Mặc dù giờ phút này nhận hết sủng ái, chưa hẳn có thể duy trì lâu. Tình tình như vậy đối với nam nhân mà nói, nhất định không tốt.

Nghĩ tới đây, tâm tình Nguyên Tình Trinh lập tức tốt lên, rồi hướng Nguyên Tình Vũ cười nói: "Nếu thân thể tẩu tẩu suy yếu, chỉ sợ cũng không thể chăm sóc nhị ca, ta thấy Đan Ngọc cùng Bích Ngọc là hai nha đầu tốt. Nhị ca chính vụ bận rộn, có họ ở bên phục vụ, tẩu tẩu cũng có thể bớt lo lắng, chuyên tâm nghỉ ngơi, dưỡng thân thể."

Kinh Nhan cuối cùng cũng nghe rõ. Thì ra là Tình Trinh lo lắng cho ca ca của mình ở trong vương phủ tịch mịch, cho nên cố ý chọn hai thị nữ xinh đẹp đến hầu hạ hẳn.

Ngẩng đầu nhìn Nguyên Tình Vũ, thể nhưng hẳn lại hướng nàng cười trấn an một tiếng, nói: "Vốn Phong Vũ các cũng không còn mấy người, không cần Đan Ngọc cùng Bích Ngọc hầu hạ; nhưng nếu muội muội nhiệt tình như thế, nếu vì huynh không nhận lấy coi như phụ lòng của muội rồi. Tối nay Bồn vương còn truyền Đan Ngọc thị tâm, muội muội không có ý kiến chứ?"

Nguyên Tình Trinh vội vã liếc Dịch Kinh Nhan một cái, dịu dàng cười, nói: "Có thể vì nhị ca phân ưu là phúc khí của các nàng, người cũng đưa cho ca ca rồi, dĩ nhiên là theo huynh xử trí."

(phân ưu: san sẻ, giúp đỡ)

"Như thế thì đa tạ muội muội!" Nguyên Tình Vũ mỉm cười gật đầu.

Nguyên Tình Trinh khinh bỉ trong lòng, còn tưởng rằng nhị ca với vị tẩu tẩu mới là toàn tâm toàn ý, thật sự một đời một kiếp rồi, nhìn bộ dạng che chở lúc trước của hẳn còn lắm tương, thì ra tình cảm nam tử cũng không có gì! Thấy mới mẻ, còn không động lòng hay sao? Nghĩ tới đây, nàng lại nhìn Dịch Kinh Nhan nói: "Tẩu tẩu ngàn vạn đừng nghi ngờ, muội muội cũng là lo lắng nhị ca một mình ở tại trong vương phủ không có quen. Ban ngày chính vụ bận rộn, nghĩ tới có người thân thiết phục vụ bên người cũng tốt. Hai nha đầu này bộ dáng, tính khí cũng được, vốn là muội muội cố ý chọn lựa tới hầu hạ Vương gia nhà mình. Đáng tiếc hẳn yếu ớt nhiều bệnh không có phúc khí này. Nghe thấy chị dâu hiền lương, nghĩ rằng tẩu cũng sẽ không bạc đãi họ."

Dịch Kinh Nhan gật đầu một cái, nhàn nhạt nói: "Xuất giá tòng phu, chỉ cần Vương gia cao hứng là tốt rồi, đối với mấy chuyện này ta chưa bao giờ quản."

Giọng Kinh Nhan tựa hồ có mấy phần mất hứng, nhưng là có thể xem thành là lạnh nhạt, xem thường. Trong lúc nhất thời, Nguyên Tình Trinh lại thật không hiểu nàng.

Lúc này, Nguyên Tình Vũ dịu dàng đối với Kinh Nhan nói: "Một mời chưa? Muốn đến trong đình nghỉ ngơi một chút không?"

Kinh Nhan gật đầu một cái, nói: "Tóc cũng không còn ướt lắm, vừa đúng lúc bụi lên."

Nguyên Tình Vũ nhìn trên mặt Nguyên Tình Trinh có nụ cười thoải mái lại đắc ý, thật sự không nghĩ ra tại sao. Kinh Nhan cùng với nàng không có bất kỳ xung đột lợi ích nào, nàng tại sao nhất định phải khiến Kinh Nhan khó chịu? Trong lòng hẳn không thích, trên mặt cũng lười ngại trang, liền nói: "Tình Trinh, có lẽ cũng đến lúc nên trở về xoa bóp cho Dật Phi rồi chứ?"

"Đúng vậy a, nhị ca không nói ta sẽ quên mất." Nguyên Tình Trinh cho rằng mục đích đã đạt thành, liền cáo lui rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Duyệt Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 14: Lay Động Lòng Nữ Nhân

Nguyên Tình Vũ đỡ Kinh Nhan đi tới ngồi xuống trong đình trước đó không xa, dùng mười ngón tay cẩn thận từng li từng tí cắt tỉa mái tóc dài sau lưng nàng, sau đó dùng một dải băng bằng gấm cột lại để rũ sau lưng. "Kinh Nhan của thật là đẹp!" Hẳn đối với thủ nghệ của mình hình như rất hài lòng.

"Chàng không thích Tình Trinh muội muội?" Nàng khe khẽ tựa vào trong ngực hẳn, bắt lấy một cái tay hẳn chơi đùa. Bàn tay của hẳn rất lớn, ngón tay thon dài, móng tay rất ngắn, lòng bàn tay cùng trên ngón trỏ có vết chai thật dày. "Người nào giúp chàng sửa móng tay?"

Nàng hỏi hai câu nhưng thật ra đều là hỏi cùng một chuyện. Nguyên Tình Vũ trầm thấp cười cười, một tay ôm sát hông của nàng, một tay khác cầm tay của nàng để trước ngực mình. "Kinh Nhan, chuyện này nàng có thể không cần lo lắng hay không?"

"Thiếp muốn được không?" Kinh Nhan ngẩng đầu nhìn hẳn một cái, "Đến tận cùng là Nguyên Tình Trinh chọc chàng cái gì có phải là chuyện Đan Ngọc

hay không?"

"Không phải đều giống nhau sao?"

"Chàng rót cuộc muốn như thế nào?" Nàng đương nhiên không tin Nguyên Tĩnh Vũ sẽ gọi Đoàn Ngọc thị tằm, coi như hắn có ý đó cũng không dám nói ở trước mặt nàng.

"Ta đem nàng sung làm quân kỹ thưởng cho bọn Tần Cánh." Hắn nhàn nhạt nói.

"Quân kỹ?" Kinh Nhan không nhịn được hít một hơi thật sâu. Hắn thế nhưng Dù gì người ta cũng là người Nghệ An vương phi đưa tới? Hắn làm vậy không khác gì cho nàng ta một bạt tai thật đau sao? "Nàng đến tốt cùng chọc chàng như thế nào? Chàng có thể ghét muội muội của mình, nhưng vẫn phải nể mặt Nghệ An vương phi chứ?"

"Hừ!" Nguyên Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng, "Ta muốn nàng ta nhìn thấy! Nàng biết không sáng nay ở thư phòng, Đoàn Ngọc có ý đồ dụ dỗ phu quân của nàng!"

"Có vậy thôi?" Kinh Nhan chau chau mày, hắn tính đây là chuyện lớn? Hắn còn trẻ lại anh tuấn, hơn nữa là vương gia hùng bá một phương, có người ôm mộng nhờ nhưng cũng không kỳ quái a! Ngay cả đệ tử trong môn phái mà sư phụ nàng chọn cũng có ý đồ câu dẫn hắn!

"Thế còn là chưa đủ?" Hắn hỏi ngược lại, thậm chí có chút tức giận. "Đây chính là đại sự tổn hại danh tiết của bốn vương!"

Danh tiết ?! Kinh Nhan nhìn không được, cất tiếng cười to lên. Nguyên Tĩnh Vũ nhìn nàng cười, mình cũng không nhịn được cười. Hắn ôm thật chặt nàng, trong lòng chỉ cảm thấy thật ngọt ngào.

Hai người ngồi chung một chỗ lẳng lẳng ôm nhau, nửa ngày cũng không có nói chuyện.

Hồi lâu sau, Kinh Nhan mới nhẹ nhàng thở dài nói: "Ngày mai thiếp muốn trở về Lăng Tiêu các, thương nghị cách đối phó Minh Kiếm sơn trang bức hôn."

Nguyên Tĩnh Vũ lại hừ lạnh một tiếng, nói: "Ngày đó hắn không có lật tẩy Lăng Tiêu các, sau này cũng không có cơ hội. Chỉ cần các nàng không đồng ý, hắn có thể làm thế nào?"

Điều này cũng đúng, nếu thật đi đến mức kia, chỉ sợ tổn hại danh dự Lăng Tiêu các.

Kinh Nhan suy nghĩ một chút, chợt ngẩng đầu lên, uốn ngực, một bộ dạng khẳng khái: "Cùng lắm thì thiếp trực tiếp nói cho hắn biết, vì trị nội thương, ta lập gia đình song tu!"

"Ha ha." Nguyên Tĩnh Vũ đắc ý cười, "Như vậy cũng tốt, để những nam nhân kia trong lòng nhớ kỹ. Nhưng ta muốn đi theo nàng. Một mình nàng ta không yên lòng."

"Sao lại một mình thiếp? Không phải có Kinh Vân cùng Kinh Trần sao?"

"Nhưng Kinh Vân cùng Kinh Trần liên thủ cũng đánh không lại Thiên Nhất Giáo chủ đó!"

"Chàng không phải bận rộn chính vụ sao?" Nàng không hiểu nhìn cái người đã nửa ngày lười biếng này.

"Cũng không hẳn là bận rộn như vậy, "hắn cười cười, "Ta không phải Dật Phi, cho nên ta giao toàn quyền cho Sầm Viễn Chí xử lý chính vụ Trung Châu, tới nay xem kết quả một chút là được rồi."

Kinh Nhan khẽ cau mày, người trên quả thật không cần phải tự làm việc, nhưng tìm được một hạ thần hoàn toàn tín nhiệm lại vừa tin tưởng không phải việc dễ. Nàng hỏi hắn "Người nọ có đáng tin?"

"Người hầu của ta, nàng yên tâm." Nguyên Tĩnh Vũ tự tin, "Hôm nay chúng ta vẫn là suy nghĩ cách diệt trừ Thiên Nhất Giáo chủ đó đi! Đúng rồi, ta đã gặp qua nghĩa phụ của nàng rồi, kế hoạch diệt trừ Thiên Nhất Giáo chủ cũng giao cho ông đi làm, nàng xem thế nào? Có thể tin tưởng chứ?"

"Nghĩa phụ đối đãi với thiếp rất tốt." Kinh Nhan chợt quay lại dựa vào bộ ngực hắn, "Ông ấy đối với thiếp giống như nữ nhi ruột thịt. Có thời điểm thậm chí thiếp nghĩ rằng nếu như ông ấy là phụ thân thân sinh của thiếp thật tốt biết bao."

Nguyên Tĩnh Vũ nghĩ đến Dịch Minh Thần hảo thắng, cũng trầm mặc lại.

"Tại sao lại ông ấy đối đãi tốt với nàng như vậy?" Nguyên do trong này Nguyên Tĩnh Vũ vẫn nghĩ không thông.

Kinh Nhan nhẹ nhàng cười: "Bởi vì nghĩa phụ cùng sư phụ thiếp có một đoạn tình duyên, những năm gần đây vẫn luôn luôn tìm nàng. Trên võ lâm đại hội ông ấy nhìn đến thiếp cùng sư phụ có mấy phần giống nhau, lại dùng bảo kiếm sư phụ năm đó dùng qua, trong lòng cho rằng ta chính là nữ nhi ruột thịt của ông. Mặc dù sau này hiểu rõ thiếp chỉ là đệ tử của sư phụ, nhưng cảm tình ông đối với ta cũng không có thay đổi. Đây chính là yêu nhau yêu cả đường đi a!"

Nguyên Tĩnh Vũ lúc này mới thoải mái. "Trước ta không biết nguyên do giữa các nàng, đã từng Làm khó hắn, Kinh Nhan, nàng sẽ không trách ta

chứ?"

"A? Chàng chưa nói cho ông ấy biết Các chủ Lăng Tiêu các là của vương phi của chàng chứ?" Kinh Nhan nghe ra chút ý vị .

"Bởi vì không rõ nguyên do ở trong đó, đối với ông không yên lòng, thời gian lại cấp bách, cho nên chỉ có thể bức bách ông quy phục ta, nếu không tối nay tổ chức một bữa tiệc gia đình hướng lão nhân gia nhận tội?" Nguyên Tĩnh Vũ cẩn thận từng li từng tí nhìn về mặt Kinh Nhan .

Kinh Nhan nhìn dáng vẻ thận trọng của hắn, không nhịn được hai tay ôm cổ hắn, nói: "Nhận tội thì không cần, nhưng nếu là hiểu lầm, giải thích sớm sẽ tốt hơn."

"Được, ta sẽ để cho người đưa thiệp mời!" Nguyên Tĩnh Vũ đang muốn gọi người, tựa như chợt nhớ tới cái gì, quay đầu nhìn Kinh Nhan cười một tiếng, "Hôm nay quá muộn, ngày mai đi! Để vương phủ chuẩn bị một bàn rượu yến cho Dương tiên bối cùng các trưởng bối Lăng Tiêu các của nàng, ta cũng phải bãi kiến các nàng!"

"Không cần giữ bí mật sao?" Kinh Nhan cười hỏi.

Nguyên Tĩnh Vũ lơ đãng cười cười: "Đều là người nàng tin tưởng, ta có gì không yên lòng hay sao? Ta chỉ có một chút lo lắng, không bằng để cho Lăng Nguyệt Các chủ trở thành nữ nhi ruột thịt của chương môn Thanh Dương phái thất lạc nhiều năm, nàng xem được không?"

"Có gì khác nhau sao?" Kinh Nhan khẽ cau mày.

Nguyên Tĩnh Vũ ung dung cười nói: "Đương nhiên là có. Nếu thiên hạ đều biết Lăng Tiêu Các chủ là Dụ Dương vương phi, vị trí Vô Lâm Minh Chủ nhất định là không yên . Nhưng nếu như Lăng Nguyệt Các chủ chỉ là nữ nhi thất lạc nhiều năm của chương môn Thanh Dương phái, Lăng Tiêu các nhiều nhất là dựa vào ngọn núi là Thanh Dương phái mà thôi. Sau lưng Thanh Dương phái có Nghệ An vương, nhưng Lăng Tiêu các cùng Dụ Dương vương lại không chỉ có một mối quan hệ, quan hệ sau lưng này đã có nhiều phức tạp, cũng có thể cho người khác mấy phần hi vọng đúng không?"

Kinh Nhan gật đầu một cái. Như thế đem quan hệ của Lăng Nguyệt Các chủ cùng Thanh Dương phái truyền ra ngoài một cách quang minh chính đại, như vậy có thể để cho tất cả các vương gia yên tâm."Vậy cứ làm như thế. Cũng phải để cho nghĩa phụ một chút thời gian chuẩn bị."

"Kinh Nhan, thân thể nàng như thế nào? Muốn đi nghỉ hay không?" Hắn nhìn nàng nụ cười chứa đựng mấy phần ý vị không rõ.

Nghỉ ngơi? Nói thật dễ nghe, nhìn nụ cười khoe miệng cũng biết hắn không có ý tốt. Kinh Nhan thoáng chốc đỏ mặt, lúc này mới sau giữa trưa !"Không cần." Nàng vội vàng lắc đầu, "Ngủ mấy ngày rồi, một chút cũng không mệt."

"Như vậy a." Hắn bỗng nhiên lại đắc ý cười, "Vậy thì theo ta đi Phi Phụng lâu xử lý chính vụ đi, nàng cũng làm quen một chút tình huống của Trung Châu. Sớm đem những chuyện vụn vặt đáng ghét này xử lý xong, chúng ta tối nay cũng được. Nói thật, Kinh Nhan, ta thật sự có chút đợi không kịp."

Nói xong, Dịch Kinh Nhan đã cho vài quả đấm vào mặt hắn.

Hai người cầm tay đi tới Phi Phụng lâu, làm Sầm Viễn Chí đang xử lý chính vụ sững sờ một hồi.

"Đây là vương phi của ta, Dịch vương phi, từ trước đến giờ vẫn luôn tham gia vào việc quân chánh." Nguyên Tĩnh Vũ giới thiệu.

(quân chánh : quân sự và chính trị)

"Hạ thân tham kiến Dịch vương phi!" Sầm Viễn Chí thu hồi tâm đang bị chấn động. Theo hắn nghĩ, vị vương phi này xinh đẹp chỉ là thứ yếu, nhưng phần phong hoa khí độ cũng ít người có được. Ánh mắt của nàng mỉm cười nhưng lại tràn đầy tự tin cùng kiêu ngạo. Loại này tự tin rất kín kẽ , không giống với cô gái cao ngạo, lại giống nam nhân như ánh mặt trời chói mắt và ấm áp. Sầm Viễn Chí cho là chỉ có những người địa vị cao hoặc là tướng quân tay cầm trọng binh mới có khí độ ung dung như vậy.

Dịch Kinh Nhan thoải mái đi tới ghế chủ vị ngồi xuống, cười nói: "Sầm đại nhân không cần câu nệ, ta đối với quân chánh của Trung Châu không quá quen thuộc, hôm nay tới đây là muốn nghe một chút."

Phi Phụng lâu rất rộng rãi , bởi vì Tiêu Dật phi thân thể không tốt, trước đây còn có giường ngủ. Nguyên Tĩnh Vũ cũng đi theo, ngồi ở bên cạnh Kinh Nhan.

Chỉ một chút này, Sầm Viễn Chí liền biết vị trí của Dịch vương phi trong lòng Nguyên Tĩnh Vũ.

Ngay sau đó thị nữ đưa lên trà bánh. Nguyên Tĩnh Vũ nhìn lướt qua, có hai cốc trà lái, một đĩa bánh xốp hạnh nhân, một đĩa khóa có cánh hoa đào phấn cao, một đĩa bạch ngọc thô lấy bột gạo nếp tạo hình cực kỳ đáng yêu. Hắn chọn cái đĩa xốp phấn cao kia thả vào tay phải Kinh Nhan, nói: "Nàng mấy ngày không ăn cơm, hai ngày tốt nhất nên chia nhiều bữa để ăn, ăn hai khối bánh là được rồi."

Kinh Nhan nhàn nhạt cười một tiếng, cầm lên một khối phấn cao, vừa nhìn sổ sách vừa ăn điểm tâm. Những chuyện trong sổ này Sầm Viễn Chí đã xử lý tốt, Kinh Nhan xem phê chuẩn của Sầm Viễn Chí, thầm khen người này quả nhiên có tài.

Sầm Viễn Chí xử lý đóng sổ sách còn lại, Nguyên Tĩnh Vũ ôn hoà nhìn Kinh Nhan xem sổ sách, sau khi xem để quyền có nghi vấn ở một bên, hoàn toàn đồng ý đặt ở bên kia.

Nhìn một chút, Khinh Nhan chợt ngừng hô hấp, nắm tay Nguyên Tĩnh Vũ thét kinh hãi: "Chàng xem cái này! Nhất định là Thiên Nhất Giáo chủ làm!"

Nguyên Tĩnh Vũ kinh ngạc nhận lấy quyển sổ kia nhìn, cũng sửng sốt một chút. "Là tác phong của hắc sao? Chỗ nào nhìn ra được? Hắc không phải yêu thích mỹ nữ sao? Bên trong không phải còn có tên của nam tử sao?"

Đây là sổ sách hôm qua Vinh Dương phủ trình lên. Nói gần một tháng qua, bởi vì diễn ra đại hội võ lâm, Vinh Dương tới rất nhiều giang hồ nhân sĩ, có nhiều người uống rượu gây chuyện, cũng nhiều lần xảy ra chuyện dùng binh khí đánh nhau, chết hơn mười người, nhưng may mắn không có liên lụy dân chúng bình thường. Mà mấy ngày gần đây, có lời đồn đãi không ít võ lâm nhân sĩ đơn độc đi ra ngoài rồi mất tích, ngày hôm trước ở ngoài thành tìm được hai cô thi thể, thân thể khô gầy, giống như bị yêu ma hút khô máu, làm dân chúng khủng hoảng. Vinh Dương phủ bộ nhiều ngày dò xét, không có đầu mối nào, cho nên báo lên cho vương phủ. Sau Vinh Dương phủ thu được danh sách những người mất tích, trong đó sáu nam tử, ba cô gái, đều là đệ tử trẻ tuổi của các môn phái, võ công đều thuộc hàng bình thường.

Sầm Viễn Chí phê duyệt là: cùng Võ Lâm Minh Chủ họp tác xử lý.

Khinh Nhan một mạch nói: "Khinh Trần từng bị hắc hút sạch nội lực, bởi vì hắc muốn tìm hiểu nguồn gốc sư môn chúng ta cho nên mới có thể lưu mạng lại, sau hắc lại muốn bắt ta trở về cũng là hút lấy nội lực của ta."

Nghĩ đến nguy hiểm đêm hôm đó, Khinh Nhan không nhận được có chút sợ. Ở trên giang hồ đã nhiều năm như vậy, trường hợp nào chưa từng thấy qua, lại chưa từng có người có thể để cho nàng sinh lòng sợ hãi. Kể từ khi lên làm Các chủ Lăng Tiêu các, biết được bí mật sư môn, trên tâm lý nàng đối với Nhất Giáo sinh ra sợ hãi, mà đã biết võ công của Thiên Nhất Giáo chủ, thì loại sợ hãi này càng khắc sâu vào trong lòng nàng. Có lúc tử vong cũng không phải chuyện đáng sợ nhất, đối với kẻ địch cường đại mà không biết suy đoán của hắc càng làm nàng sợ hãi.

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn sắc mặt nàng tái nhợt thì có chút kinh ngạc, hắc vẫn cho rằng nàng không sợ trời không sợ đất. Nhưng nghĩ tới một đêm huyết chiến kia, hắc lại có chút thoải mái. Thiên Nhất Giáo chủ đó đúng là tuyệt thế cao thủ. Hắc lập tức cầm tay của nàng, nhẹ lời cười nói: "Chuyện này giao cho ta. Hắc lợi hại hơn nữa cũng vẫn là một giang hồ lỗ mãng, võ công tuyệt thế thì như thế nào? Hôm nay nếu hắc tới địa bàn của chúng ta, Bôn vương nếu thật muốn đối phó hắc, chỉ cần thực hiện một kế nhỏ là được."

"Thực hiện kế nhỏ?" Có dễ dàng như vậy sao?

Nguyên Tĩnh Vũ tự tin mà cười nói: "Nàng yên tâm đi, trong vòng nửa tháng, bốn vương sẽ vì nàng trừ mối họa ngầm này!"

Lúc này, Sầm Viễn Chí cũng không nhận được nói thêm: "Vương gia nói là thích khách chạy trốn mà chúng ta gặp ở Yên Lĩnh?" Nhớ tới đêm máu tanh đó, Sầm Viễn Chí là người tử trước đến nay vẫn luôn chấn định cũng không nhận được sinh lòng sợ hãi, thậm chí thân thể cũng có chút run rẩy.

Nguyên Tĩnh Vũ gật đầu một cái: "Chính là người này. Lúc ấy là Bôn vương đoán sai thực lực của hắc, mới để hắc chạy trốn, lần này nhất định phải mưu đồ thật chu toàn, phải để cho hắc chết không có chỗ chôn!" Lại dấm ra tay đối với nữ nhân của hắc, không phải chán sống sao?

"Những ngày qua người mất tích trong võ lâm Chính là hắc giết?" Nghĩ đến người kia đã đến Vinh Dương, sợ hãi trong lòng Sầm Viễn Chí lại càng sâu. Người kia lần trước ở Yên Lĩnh trúng mai phục của Vương gia, sẽ không trả thù vương phủ chứ?

"Chắc là hắc." Khinh Nhan tỉnh táo lại, thận trọng gật gật đầu

Sầm Viễn Chí đề nghị: "Nghe nói lần này Võ Lâm Minh Chủ võ nghệ cao cường, ngay cả chương môn phái Thanh Dương Dương Minh Hà chúng ta đều không địch lại cô gái kia, hơn nữa đại hội võ lâm mới vừa kết thúc, còn có rất nhiều cao thủ môn phái cũng ở lại Vinh Dương, chúng ta có thể nhờ Võ Lâm Minh Chủ ban bố lệnh Minh Chủ, cùng chung tay tiêu diệt Đại Ma Đầu này!"

Khinh Nhan cười khỏ, không lên tiếng.

"Đề nghị này của Sầm đại nhân không tệ. Nếu tên ma đầu này đã làm cho dân chúng tức giận cùng khủng hoảng, tin tưởng cả võ lâm chắc chắn sẽ đoàn kết lại, đây thật là một cơ hội tốt." Nguyên Tĩnh Vũ mỉm cười gật đầu. Nếu là cả võ lâm, nhân thủ có nhiều, nhưng chỉ sợ làm cho hắc cảnh giác, muốn đem hắc mai phục cũng không dễ dàng. Cho nên, chuyện này không nên quá nhiều người biết, mà đem công lao tiêu diệt đại ma đầu đưa cho Lăng Tiêu Các sẽ khiến cả võ lâm kính phục.

Rồi sau đó, Nguyên Tĩnh Vũ không hề nói chuyện này nữa, tiếp tục xem sổ sách, cho đến khi đem hết mọi chuyện xử lý xong, lúc này mới dắt Dịch Khinh Nhan rời đi Phi Phượng lâu.

"Nếu đi ra, thuận đường đi xem biểu đệ chàng một chút đi!" Khinh Nhan nhìn Thanh Uyển trước mặt nói.

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn sắc trời, đã gần đến hoàng hôn, sắp đến thời gian cơm tối. Chỉ là Dật Phi vẫn còn đang ngủ mê man, không dây dưa được bao nhiêu thời gian đâu!

Hai người tới ngoài phòng ngủ Tiểu Dật Phi, Nguyên Tĩnh Trinh vừa đứng vén rèm ra ngoài, bộ mặt vẻ đau thương, nhìn thấy Nguyên Tĩnh Vũ dắt tay Khinh Nhan đi lại đây, hiện ra mấy phần ngoài ý muốn.

"Ta dẫn chị dâu ngươi tới xem một chút." Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ nhàng thờ dài nói, "Y thuật của nàng không tồi."

"Như thế thì đa tạ tẩu tẩu rồi!" Nguyên Tĩnh Trinh lộ ra mấy phần cảm kích, nhưng trong ánh mắt cũng không ôm nhiều hi vọng.

Khinh Nhan cũng không cùng nàng nói nhảm, đi theo Nguyên Tĩnh Vũ đi vào.

Đình Thanh Sơn ngồi ở mép giường, đang thu thập đồ dùng chăm cứu của mình. Đột nhiên ngẩng đầu thấy Nguyên Tĩnh Vũ dắt tay Khinh Nhan đi vào, vội vàng thả đồ vậy trong tay quỳ nói: "Thuộc hạ Đình Thanh Sơn tham kiến Các chủ!"

"Miễn lễ! Trong khoảng thời gian này khổ cực Đình sư huynh rồi!" Khinh Nhan khe khẽ thở dài.

Đình Thanh Sơn đứng dậy chuyển sang một bên, cung kính bẩm báo: "Lương y như từ mẫu, thuộc hạ không dám nói khổ."

"Ừ." Khinh Nhan nhẹ nhàng gật đầu, ngồi ở mép giường nhẹ nhàng vén chăn lên kéo một cánh tay Tiêu Dật Phi ra, tỉ mỉ xem mạch, qua một hồi mới thả về dưới chăn, lại đổi một cánh tay khác. Hồi lâu sau, nàng mới đưa cánh tay Tiêu Dật Phi trở về, lại kéo mí mắt hắn ra nhìn mắt của hắn một chút.

Nguyên Tĩnh Trinh im lặng nhìn Dịch Khinh Nhan, chợt đối với cách nhìn của mình lúc này có chút hoài nghi. Vị tẩu tẩu mới này xem ra tự tin lại chừng chặc, lại là trưởng môn một phái, chỉ sợ mình xem thường nàng. Không biết y thuật của nàng so với Đình tiên sinh như thế nào? Nàng nếu là Chương Môn Nhân, y thuật sẽ tốt hơn chứ? Nhưng nàng sẽ thật lòng vì Dật Phi chữa bệnh sao?

Lúc này, chỉ nghe Dịch Khinh Nhan đứng dậy, thở dài nói: "Thanh Sơn, đem phương thuốc của ngươi cho ta nhìn một chút."

Đình Thanh Sơn tựa như sớm có chuẩn bị, rất nhanh liền từ trong ngực lấy ra phương thuốc của mình, cung kính đưa tới.

Dịch Khinh Nhan ngồi ở trên ghế một mặt nhìn một mặt suy ngẫm, thỉnh thoảng cau mày, thỉnh thoảng hớn hờ, bên phải ba người không khỏi suy nghĩ lung tung.

"Toa thuốc này rất tốt, mỗi một vị thuốc cũng trải qua tính toán kỹ lưỡng, không chỉ có khống chế bệnh tình, còn muốn tăng năng lực chịu đựng của thân thể hắn. Trong khoảng thời gian này ngươi vất vả rồi!" Khinh Nhan cuối cùng lộ ra nụ cười, đối với y thuật của Đình Thanh Sơn càng khẳng định và tán thưởng.

Đình Thanh Sơn cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, thần sắc từ từ thả lỏng.

"Nhưng" Khinh Nhan chuyển giọng, đem lực chú ý của ba người hấp dẫn tới nàng.

"Nhưng như thế nào? Chẳng lẽ nàng còn có phương thuốc tốt hơn?" Nguyên Tĩnh Vũ vội la lên.

Khinh Nhan cười liếc hắn một cái, sóng mắt lưu chuyển phong tình vô hạn. Nguyên Tĩnh Vũ nhất thời mất hồn, Nguyên Tĩnh Trinh cũng kinh ngạc há to miệng. Thì ra lạnh lùng cao ngạo như nàng cũng có thể quyến rũ như vậy.

Đình Thanh Sơn không dám nhìn thẳng Dịch Khinh Nhan, mắt xem mũi, mũi xem tâm, đang mong đợi cao kiến của Các chủ.

Khinh Nhan chợt lại thở dài nói: "Bệnh này của hắn chính là tâm khí tích tụ, cái gọi là tâm bệnh phải dùng tâm dược, so với phương thuốc nào cũng có tác dụng hơn."

Nguyên Tĩnh Vũ nhất thời nổi giận. Vốn là còn tưởng rằng nàng có biện pháp tốt thì ra lại trở về điểm ban đầu rồi.

Khinh Nhan nói một câu, ba người bên cạnh mong đợi cũng biến thành chán nản.

"Các ngươi làm như ta không rõ nội tình sao?" Khinh Nhan bỗng nhiên lại cười, nhưng lần này trong tươi cười cũng là tràn đầy tự tin.

Nguyên Tĩnh Vũ cùng Nguyên Tĩnh Trinh lại ngẩng đầu lên nhìn nàng.

"Muốn hóa giải uất ức trong lòng hắn, phương pháp tốt nhất là để cho hắn đạt được mục đích, tiếp theo là khuyên giải hắn buông ra chấp niệm này, ngoài cách đó ra vẫn còn một phương pháp." Nàng chậm rãi đứng dậy, từ từ đi ra ngoài.

Nguyên Tĩnh Vũ vội vàng tiến tới, kéo tay của nàng hỏi: "Đến tột cùng còn có biện pháp gì?"

Khinh Nhan Hồi quay đầu lại, tự tin cười lên, cuối cùng thần sắc vẫn như cũ tự nhiên đi ra ngoài, chỉ để lại một câu: "Chờ hắn tỉnh, ta tự có biện pháp."

Nguyên Tĩnh Trinh nhìn bóng lưng Dịch Khinh Nhan, cắn thật chặt môi của mình, muốn gọi nàng lại, cuối cùng lại chỉ có thể nắm chặt quả đấm của mình, mặt trầm lại, nhìn Tiêu Dật Phi. Nàng hối hận, mới vừa rồi nàng không nên tham luyện quyền thể như vậy, chỉ cần trợ lực của nàng có thể tốt, cho dù là sống lâu một ngày, nàng chính là Nghệ An vương phi danh chính ngôn thuận, là nữ chủ nhân chân chính vương phủ này. Nàng không nên si tâm vọng tưởng, lại càng không nên đắc tội nữ nhân kia! Nữ nhân kia. Có lẽ sẽ cướp đi quyền thế duy nhất còn dư lại của nàng, cũng là hy vọng cuối cùng của Dật Phi.

Q.2 - Chương 15: Vợ Chồng Hòa Hợp

Trở lại Phi Vũ các, Nguyên Tĩnh Vũ lập tức viết một đạo mật lệnh, để Tần Cảnh lập tức phái người đưa đến Thanh Dương phái, sau đó mới ra ngoài cùng Khinh Nhan dùng cơm tối.

Tối nay Khinh Nhan ăn cháo so với buổi trưa nhiều hơn chút, dùng canh gà nhân sâm hầm, bỏ thêm vào các loại táo đỏ, còn thêm chút rau xanh. Không những bốc lên mùi hương của cháo gà, còn có chút mùi thơm của rau xanh. Khinh Nhan uống một chén nhỏ, vẫn chưa thỏa mãn, nhưng không dám ăn nhiều. Nguyên Tĩnh Vũ luôn miệng khen ngon, một hơi ăn hết ba chén.

Khinh Nhan liếc hắt một cái, biết là hắt sợ mình suy nghĩ nhiều, cố ý như thế. Thật ra thì nàng mới không thèm suy nghĩ nhiều, hắt vốn nên cùng nàng đồng cam cộng khổ, cũng không nghĩ nàng vì người nào mới biến thành cái bộ dáng này. Chỉ là nhìn dáng vẻ thỏa mãn của hắt, trong lòng nàng vẫn rất cao hứng.

"No chưa?" Hắt hỏi nàng.

Khinh Nhan gật đầu một cái.

"Vậy chúng ta cùng đi tắm rửa?" Nguyên Tĩnh Vũ nhướn mi, thần sắc mong đợi.

"Chàng trước đi đi!" Nàng nhàn nhạt nói. Nghiêng mắt nhìn Chu Tử Ngọc ngoài cửa đang che miệng quay lưng đi.

Hắt cũng nhìn ra bên ngoài một cái, đi tới bên người nàng ngồi xổm xuống nhỏ giọng hỏi. "Không thể đi cùng sao?"

"Chàng mơ đi!" Nàng thần sắc lạnh nhạt.

Nguyên Tĩnh Vũ híp mắt nhìn nàng. Hắt cũng không tin nàng không hiểu ý tứ trong lời nói của mình, coi như nàng xấu hổ cự tuyệt đi, làm sao có thể lạnh nhạt như vậy được? Hồi tưởng lại sự nhiệt tình đêm hôm đó của nàng, bất giác mê mẩn. Nàng làm sao có thể đem cảm xúc chính mình không chế tốt như vậy đây? So với hắt chỉ hơn chữ không kém.

Nhìn lửa nóng trong mắt hắt, nàng cũng không thể kiên trì nổi nữa, nổi giận: "Nhìn cái gì vậy? Cũng không phải là chưa từng xem qua."

"Xuy ——" Nguyên Tĩnh Vũ không nhịn được bật cười, còn tưởng rằng nàng thật không động lòng! "Đúng vậy, cũng không phải là không có xem qua, ngày đó Bốn vương giúp nàng tắm rửa đó."

Nói xong, hắt đã tiến tới bên tai nàng, hơi thở ấm áp phun tại sau tai nàng, nàng lập tức liền đỏ mặt, thật nhanh đứng dậy chạy ra ngoài.

Nguyên Tĩnh Vũ đuổi tới.

Nàng một hơi chạy ra bên ngoài, nhưng thấy hành lang trước mặt đèn dầu sắp xếp chỉnh tề được thắp lên, sáng ngời mà ấm áp, làm cho người ta không khỏi cảm thấy ấm áp.

Nguyên Tĩnh Vũ nhận lấy áo choàng trong tay Chu Tử Ngọc khoác lên trên vai Khinh Nhan, nói: "Chậm thôi, gió lớn. Chúng ta đi về tắm rửa nghỉ ngơi được không?"

Khinh Nhan cúi đầu "Ừ" một tiếng, theo hành lang đi về phía trước.

Nguyên Tĩnh Vũ nắm chặt tay của nàng, không nói một lời theo sát nàng. Chỉ cần nàng ở bên người, chỉ cần mũi có thể ngửi được hơi thở của nàng, hắt liền cảm thấy một loại thỏa mãn khác thường. Sắc trời đã tối, nàng còn có thể trốn tránh tới khi nào đây? Mặc dù hắt một chút cũng không hiểu nàng đang trốn tránh cái gì. Bọn họ không phải đã thành vợ chồng chi thực rồi sao? Chẳng lẽ, chẳng lẽ đêm đó hắt hù nàng?

"Khinh Nhan, nàng. Có phải đang sợ hay không?" Hắt tiến tới bên tai nàng, nhỏ giọng nói.

"Ừ?" Nàng đỏ mặt, cúi đầu tựa vào bộ ngực hắt, "Thiếp chỉ. không quá quen."

Là nàng đoán sai mình. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới giữa nam nữ có thể thân mật thành cái dạng kia. Các cô gái Lăng Tiêu các bọn họ không giống với cô gái bình thường, sau khi trưởng thành sự phụ sẽ giáng giải chuyện nam nữ cho các nàng, cùng với chuyện song tu hơn thiệt. Lập gia đình thì trong quá tặng trường bối phải có một quyền xuân cung đồ. Sách đó dùng để tăng tiến tình thú giữa vợ chồng. Cho nên, nàng đối chuyện nam nữ cũng không phải không biết, nàng chỉ là không có nghĩ đến. Kia không chỉ là thân thể thân mật, thậm chí ngay cả cả linh hồn cũng giống như tan ra hòa chung với nhau. Nàng hơi sợ. Nàng cảm giác mình có chút không khống chế được tình cảm của mình. Nàng phát hiện mình bắt đầu không muốn xa rời hắt, tham luyến thân thể ấm áp của hắt, lòng của nàng bắt đầu trở nên mềm yếu.

Nàng. Quá quan tâm hắt!

Nguyên Tĩnh Vũ mới đầu cho là nàng chỉ là xấu hổ, không có thói quen quan hệ giữa bọn họ thay đổi, nhưng rất nhanh phát giác ra thần sắc của nàng có chút khác thường, trong lòng không nhịn được tức giận, lại không khỏi mừng rỡ. Hắn không nhịn được hoài nghi nàng đã từng dụng tâm với hắn, rồi lại không kìm hãm được vì nàng hôm nay phiền não mà vui sướng. Cảm tình con người vì sao luôn là phức tạp như vậy đây? Bọn họ, ngay cả hắn cũng không thể đơn thuần yêu nhau sao?

Hắn lúc chợt bật cười, cười mình ngây thơ. Cõi đời này nào có tình yêu thuần túy? Cho dù có, cũng sẽ không thuộc về người như bọn họ. Cả tình ban đầu đối với nàng không phải cũng có suy tính quyền thế sao? Vô luận như thế nào, nàng đã động lòng, hắn có thể cảm thấy. Mà mình, vì cái gì trầm luân đây? Giữa bọn họ, đến tốt cùng người nào yêu người nào nhiều một chút, chỉ sợ chưa chắc có thể phân rõ ràng như vậy.

Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ nhàng ôm Dịch Khinh Nhan đứng dưới ngọn đèn dầu ở bên trong hành lang, lặng lẽ, thật giống như một bức họa ấm áp.

"Khinh Nhan, đối với ta thêm lòng tin một chút được chứ?" Hắn nhẹ nhàng thở dài, "Vì tín niệm cùng mơ ước của chúng ta, chỉ vì nàng nguyên tắc cùng kiên trì, chúng ta cùng nhau cố gắng lên! Chỉ cần ta ngươi hai người đồng tâm, ta tin tưởng vô luận cái dạng gì khó khăn cũng không làm khó được chúng ta!"

Khinh Nhan kinh ngạc trước sự nhạy cảm của hắn, cũng rất mau tỉnh ngộ. Hắn trở nên nhạy cảm như vậy, không phải nói rõ tình cảm của hắn cũng giống mình sao?

Nàng nhẹ nhàng vòng tay quanh hông hắn, tự nói với mình: Khinh Nhan, đừng cảm một chút! Hắn nói không sai, vô luận sau này gặp phải khó khăn gì, chỉ cần bọn họ đồng tâm hợp lực, luôn có biện pháp giải quyết.

"Khinh Nhan, chúng ta sinh một đứa nhỏ đi!" Hắn nhẹ nhàng vuốt ve tóc dài sau lưng nàng. Một hài tử, sẽ làm tình cảm của bọn họ càng thêm chặt chẽ, coi như là đồng minh, cũng sẽ càng thêm vững chắc. Hắn không biết tương lai như thế nào, ít nhất vào giờ khắc này, hắn thật muốn như vậy ôm nàng đến đầu bạc.

Nàng không nói gì, chỉ là chợt ôm hắn chặt thêm.

Hồ tắm rộng lớn đã đổ đầy nước nóng, màu sắc hơi tối, bởi vì lúc chế nước bỏ thêm vào mấy vị dược thảo.

Khí nóng tràn ngập, cả phòng tắm cũng ấm áp áp .

Nguyên Tĩnh Vũ đem tất cả thị nữ phục vụ đuổi ra ngoài, còn có ý dặn dò một câu: Đi xa một chút! Không cần người ở cửa phục vụ!

Thị nữ trong vương phủ tự nhiên biết sẽ có chuyện gì, im lặng lui ra ngoài.

Khinh Nhan cúi đầu, trên mặt nóng hừng hực. Đối với ám hiệu của Nguyên Tĩnh Vũ, nàng vừa cảm thấy e lệ, lại mơ hồ có chút chờ mong. Chậm rãi bỏ đi áo khoác, nàng liền đi vào trong bồn tắm.

Nguyên Tĩnh Vũ mạnh mẽ đè nén dục vọng mệnh môn trong lòng, ung dung bỏ đi quần áo trên người, không nhanh không chậm đi tới phía sau nàng.

Khinh Nhan thân thể cứng đờ, nhưng không có tránh né.

Hắn chậm rãi rút đi áo trong màu trắng bởi dính nước mà dính sát vào thân thể nàng, sau đó cúi đầu, chiếc hôn đầu tiên in trên vai của nàng.

"Khinh Nhan, đừng sợ, lần này sẽ không đau." Hắn khẽ ngẩng đầu, lại nhẹ nhàng ở trên mặt nàng hôn xuống, rồi sau đó đem thân thể nàng chậm rãi quay lại.

Sau màn kịch tình, nàng mềm nhũn tựa vào trên người hắn, làn da trắng nõn hơi ửng hồng, đó là loại mềm mại mê người. Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ nhàng vuốt ve thân thể của nàng, yêu thích không rời tay. Sự mềm dẻo của thân thể nàng thật đẹp, so với tượng tượng của hắn càng thêm đẹp, để cho hắn kim lòng không được trầm luân, về mặt tình dục hoàn toàn mê loạn đánh mất mình. Hắn cực kỳ yêu một khắc kia nàng mềm mại, nghênh hợp cùng mềm yếu. Nhớ lại ánh mắt nàng mê ly, giống như một khắc kia bọn họ kết hợp là không chỉ là thân thể, còn có hai linh hồn cô độc.

"Cánh Hân, thiếp mệt mỏi." Nàng nhắm mắt lại nhẹ nhàng thì thầm.

"Ta ôm nàng đi về nghỉ."

"Được." Nàng ôm cổ hắn, lại không nhịn được dặn dò, "Thật cần nghỉ ngơi a, không cho tiếp tục náo thiếp."

"Nhưng ta còn muốn thì làm sao? Chính nàng đã đáp ứng ta đấy, chờ nàng tỉnh lại, ta muốn như thế nào liền như thế." Hắn trầm thấp cười, giống như mèo trộm được mỡ, thỏa mãn nghĩ lại liếm liếm khóe miệng, trong lòng vĩnh viễn có một loại cảm giác vẫn chưa thỏa mãn.

"Còn nhiều thời gian chứ sao." Nàng khẽ mở mắt, trong đôi mắt là cầu xin cùng dịu dàng càng thêm mị hoặc.

Còn nhiều thời gian, còn nhiều thời gian. Hắn lại không nghĩ bốn chữ đơn giản như vậy có thể để cho hắn cảm thấy ngọt ngào.

Sáng sớm ngày thứ hai, Nguyên Tĩnh Vũ mở mắt, thấy Khinh Nhan đang ngủ say ở trong lòng mình, cảm thấy thật ngọt ngào. Hắn duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng mon tròn khuôn mặt của nàng, đôi môi đỏ thắm, gương mặt trắng nõn mềm mại, làm hắn không rời tay được.

Đêm xuân thật sự ngắn a!

Bất tri bất giác, tay của hắn lặng lẽ trượt vào trong vạt áo nàng, cảm nhũ hoa mềm mại trắng nõn của nàng nhẹ nhàng vuốt ve, trong lúc nàng mơ mơ màng màng từ chối, hắn lại hôn môi nàng.

Khinh Nhan hốt hoảng mở mắt, khắc sâu vào tầm mắt nàng chính là khuôn mặt tràn đầy dục tình của hắn. "Trời sắp sáng!" Nàng kêu lên.

"Ừ, đợi lát nữa ta rời giường, nàng có thể ngủ thẳng tới giữa trưa." Trong khi nói chuyện, hắn đã lấy tay đẩy chân nàng ra, một tay dò đi vào.

"Cánh Hân, Cánh Hân." Nàng khóc không ra nước mắt, có người nào sáng sớm lại làm chuyện này?

"Sẽ không có người biết." Hắn trấn an nói. Nhưng trong lòng nghĩ rằng cho dù có người biết thì như thế nào? Ai dám nhiều lời? Chỉ cần hắn không làm trễ nải chính sự là được.

Chu Từ Ngọc cùng Lâm Khinh Vân ở bên ngoài đã chuẩn bị tốt nước nóng phục vụ Nguyên Tĩnh Vũ rửa mặt, ai ngờ bên trong lại truyền ra thanh âm kỳ quái. Hai người lúng túng lại phần hận mà nhìn nhau một cái, vội vàng lặng yên không một tiếng động lui ra ngoài.

Khi Nguyên Tĩnh Vũ đổi một thân quần áo sạch sẽ đi ra ngoài, nhìn thấy một chậu nước lạnh thì hắn không nhịn được nâng lên một nụ cười đắc chí vừa lòng. Hôm nay hắn rời giường chậm hơn với ngày thường nửa canh giờ, nói vậy về sau cũng sẽ như vậy, Khinh Nhan sau khi tỉnh lại biết sẽ lúng túng, hắn hạ lệnh sau này sáng sớm không cần người phục vụ, từ ngày mai trở đi tất cả đều chờ đợi ở nhà phía đông là được rồi.

Khinh Nhan tỉnh lại đã là cuối giờ Ty, trong phòng yên lặng, trên ký án bên giường cảm một bó hoa tươi, mùi hoa nhàn nhạt làm cho người ta sáng khoái tinh thần. Nàng vén màn giường đứng dậy, vươn tay, duỗi duỗi eo, cũng không cảm thấy khó chịu. Nghĩ đến chuyện đêm qua cùng với sáng sớm hôm nay, trên mặt nóng lên. Vô luận nàng trốn tránh thế nào, hắn luôn có biện pháp tách chân của nàng ra, tiến vào thân thể của nàng, rồi lại khơi lên dục vọng của nàng, muốn nàng cùng với hắn trầm luân. Lúc nàng cơ hồ lạc mất bản thân của mình, loáng thoáng nghe được hắn tuyên thệ. Hắn nói: Khinh Nhan, nàng là của ta, thân thể của nàng, linh hồn của nàng, tất cả của nàng đều thuộc về ta.

Tất cả của nàng đề là của hắn? Vậy tất cả của hắn cũng thuộc về nàng sao?

Rửa mặt xong, nàng mới cảm giác thật đói bụng.

Trong phòng bếp đã chuẩn bị sẵn cháo thịt ăm, hôm nay đưa lên cho nàng một bàn rau xanh, một đĩa tương thịt. Ngày mai là nàng có thể khôi phục ăn uống bình thường rồi.

Sau khi ăn xong, Dịch Khinh Nhan tìm Chu Từ Ngọc, nghe nàng nói rõ chi tiết chuyện tình mấy ngày nay đã xảy ra khi mình hôn mê. Chợt, nàng nhớ tới hôm qua Nguyên Tĩnh nhắc tới hai người thị nữ kia, liền nói: "Thị nữ kia chính là Nghệ An vương phi đưa tới, gọi Đàm Ngọc đúng không? Tôi hôm qua, rốt cuộc có."

Chu Từ Ngọc cúi đầu, sau một hồi mới lên tiếng: "Tôi hôm qua nửa đêm bị trả về, khóc một hồi, sáng sớm hôm nay giống như không có chuyện gì, còn đi thư phòng làm nhiệm vụ rồi."

Khinh Nhan có chút kinh ngạc, đó là nữ tử quá kiên cường hay là Tần Cánh bọn hắn lưu tình? Nói cho cùng cũng là cô gái vô tội, bọn họ cùng Nguyên Tĩnh Tranh đấu, có cần thiết lấy nàng ra trút giận?

Nhớ tới Nguyên Tĩnh Tranh, Khinh Nhan không nhịn được nhức đầu. Chuyện nữ nhân thật đúng là không dễ làm! Tiêu Dật Phi đưa cả Trung Châu cho Nguyên Tĩnh Vũ, trong lòng nàng dĩ nhiên là không thoải mái, nhưng không còn cách nào khác, nếu thật để cho tên nhi tử ngu ngốc kia của nàng kế vị, vị trí Vương Thái Phi ngu ngốc này của nàng cũng ngồi không vững. Tại sao nàng không thể an phận một chút? Nàng chỉ cần đăng hoàng sống ở trong viện của mình, chăm sóc tốt mấy đứa nhỏ là được rồi, Nguyên Tĩnh Vũ nể mặt mũi Tiêu Dật Phi cũng sẽ không làm khó nàng, nàng lại nhất định ra ngoài gây chuyện với ta, thật chẳng lẽ muốn cùng Tiêu Dật Phi chết theo? Hay là Nguyên Tĩnh Tranh chỉ là không thích mình mà thôi, nàng vốn là muốn lấy lòng Nguyên Tĩnh Vũ, nhưng không biết mình vừa đúng vào mòng ngựa.

Hay là giao ra quyền thế trong tay mình nàng không cam lòng? Cho nên muốn muốn không chế nữ nhân của Nguyên Tĩnh Vũ từ đó tiếp tục khống chế Nghệ An vương phủ. Nguyên Tĩnh Vũ không có ý định xây dựng vương phủ khác, cũng là vì tiết kiệm đi! Nghệ An vương phủ là hoàng cung tiền triều, coi như tương lai thiên hạ thống nhất cũng không cần xây dựng cung thất khác, chỉ cần sửa chữa Nghệ An vương phủ này một chút là được rồi.

Khinh Nhan vẫn còn trầm tư, Phụng Khinh Trần ở ngoài cửa cầu kiến. Nàng lập tức hồi thần, truyền Khinh Trần đi vào. Khinh Trần đưa lên một thiệp mời, sau đó là tờ giấy nhỏ.

Thiệp mời là Thanh Dương phái đưa tới, nói là xin Lăng Nguyệt các chủ Lăng Tiêu các cùng mấy vị trưởng lão tối nay ở Thanh Dương phái gặp mặt, cùng bàn bạc chuyện diệt trừ ma giáo. Nàng biết đây là Nguyên Tĩnh Vũ an bài, liền lệnh Khinh Trần phái người trở lại, bày tỏ mình đồng ý, cũng cho mấy vị trưởng lão đi trước, buổi tối nàng sẽ đến.

Nhìn lại tờ giấy nhỏ kia, là Dật Dương truyền tin tức đến. Trắc phi Dục Dương vương Thôi Thụy Ngọc gần ngày sinh, Giản vương phi quyết định lưu lại chờ hải tử ra đời, tạm thời không có tới Vinh Dương tham gia nghi thức nhường ngôi vào ngày mười sáu tháng tư.

Giản vương phi từ trước đến giờ luôn coi trọng quyền thế, hôm nay Dục Dương vương làm chủ Trung Châu, chứng thần Trung Châu bá kiến tân chủ, nàng là vương phi làm sao sẽ bỏ qua cơ hội tốt đến Trung Châu? Mà đem điều vinh dự này hoàn toàn để lại cho mình? Chỉ sợ tin tức này không thật? Nhưng Thôi Thụy Ngọc muốn sinh. Đây cũng là chuyện lớn.

Thôi Thụy Ngọc muốn sinh sao? Hải tử của hân.

Lại nhớ tới thân mật đêm qua, nàng lại cảm thấy chua xót. Hân cũng từng cùng nữ nhân khác thân mật như vậy a! Chuyện hân đã làm cùng nàng, cũng cùng nữ nhân khác làm qua.

"Các chủ, người làm sao vậy?" Từ Ngọc thấy sắc mặt Khinh Nhan không tốt, còn tưởng rằng có tin tức gì xấu .

Phượng Khinh Trần nâng lên khóe miệng, giễu cợt cười một tiếng, nàng không phải đã sớm biết sao? Nếu lựa chọn người nam nhân kia, tại sao lại không nhận ra?

"Không sao." Khinh Nhan ngẩng đầu lên, vừa hay nhìn thấy khóe miệng Khinh Trần cười giễu cợt, không khỏi tự giễu cợt chính mình. Không phải đã nói chuyện đã qua cũng không muốn nhắc lại sao? Ánh mắt của nàng tại sao có thể dừng lại tại chuyện tình đã qua? Chuyện nàng cần làm rất nhiều, tinh lực của nàng cũng cần đặt vào việc lớn mới phải.

Nhưng nếu Thôi Thụy Ngọc sinh con trai, đối với nàng mà nói cũng không phải chuyện tốt.

"Các chủ, Thôi phu nhân. Chỉ có thể sinh nữ nhi chứ?" Khinh Trần bỗng nhiên nhìn lại.

Khinh Nhan trầm ngâm liên tục, cuối cùng thở dài nói: "Thôi, chuyện hải tử kia chúng ta không phải muốn nhúng tay là được, dù sao sau này sẽ không có chuyện như vậy. Một hải tử, cho dù là con trai cũng không sao." Coi như về sau có phiền toái, cũng không ảnh hưởng đến chuyện hiện tại. Huống chi Trung Châu bởi vì vô tự (không con cháu) mà đổi chủ, Nguyên Tĩnh Vũ hôm nay rất cần một người thừa kế khỏe mạnh.

Chu Từ Ngọc lúc này mới trở lại chỗ, xem cái này một chút, lại xem cái kia một chút, cuối cùng cúi đầu cũng không nói gì.

Đến trưa Nguyên Tĩnh Vũ trở lại cùng Khinh Nhan dùng bữa, rau xanh quả nhiên có tăng thêm, khẩu vị Khinh Nhan không tồi, mặc dù mới dùng điểm tâm không quá một canh giờ, vẫn ăn một bát cháo, còn uống thêm một chén canh cá.

Sau khi ăn xong, Nguyên Tĩnh Vũ để Khinh Nhan tiếp tục nghỉ ngơi, nói tối nay muốn đi Thanh Dương phái tham gia dạ tiệc, đoán chừng rất khuya mới có thể trở về, nên khuyên nàng ngủ trước.

Bạn đang đọc truyện *Dục Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 16: Chuyện Cũ Như Khói Theo Gió Bay

Gần tới ngày hai mươi tư tháng ba, Tần trưởng lão Lăng Tiêu các cùng Chương trưởng lão mang theo một đệ tử của mình đến nơi hẹn Thanh Dương phái.

Dương Phi Hồng mời các nàng đến phòng khách nhỏ ở "Hoan Hỉ đường", để hai đệ tử theo ông đứng đợi ngoài cửa, lúc này mới nhỏ giọng hỏi: "Lăng Nguyệt các chủ thân thể có tốt không?" Hân cũng không nghĩ là Dịch Khinh Nhan sẽ đến đây. Hân nghe tin Lăng Nguyệt các chủ trọng thương, hôm qua mới tỉnh lại, thân thể suy yếu, làm sao có thể ra ngoài dự tiệc? Nếu không phải Dục Dương vương Phi muốn hân làm bữa tiệc này, hân sẽ tự mình đi Lăng Tiêu các thương nghị, cũng không mạo muội mời Khinh Nhan tới đây.

Không nghĩ đến Tần trưởng lão thoải mái mà cười nói: "Các chủ chắc là không có chuyện gì, nàng để cho chúng ta tới đây trước, nói nàng nhất định sẽ tới dự tiệc ." Sau đó, nàng cũng đem hai người đệ tử đuổi ra ngoài. Có mấy lời để các trưởng bối nghe là tốt rồi, người trẻ tuổi biết ít chuyện thì tốt hơn.

"Nàng tới thật sao?" Dương Phi Hồng cả kinh. Nguyên Tĩnh Vũ để hân mời Các chủ Lăng Tiêu các cùng các trưởng lão tới đây, hân đoán đây là Dục Dương vương muốn thu phục Lăng Tiêu các. Chỉ cần Dịch Khinh Nhan không tới, Lăng Tiêu các vừa đứng mượn cơ hội này từ chối, coi như Khinh Nhan biết chân tướng không đến Thanh Dương phái, hân cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ Dục Dương vương giao cho, cũng mượn lúc này cảnh tỉnh Tần trưởng lão, để Lăng Tiêu các có chút phòng bị.

Tần trưởng lão ngồi ở vị trí Các chủ thật nhiều năm, rất am hiểu lòng người. Nàng đã sớm nhận ra Dương Phi Hồng rất quan tâm Dịch Khinh Nhan, chỉ không rõ nguyên do mà thôi. Mà đối với chuyện Dịch Khinh Nhan giấu giếm, mặc dù nàng không có điều tra cận kề nhưng cũng có thể đoán đại khái. Cho nên nàng rất ủng hộ Dịch Khinh Nhan, cũng cho rằng thân phận ẩn núp của Khinh Nhan đối với Lăng Tiêu các có rất nhiều lợi ích. Nàng thoải mái cười cười, nói: "Dương chương môn không cần lo lắng, Các chủ rất hiểu rõ tình hình."

Nghe Tần trưởng lão nói như vậy, Dương Phi Hồng ngăn ra. Chẳng lẽ nói Lăng Tiêu các sớm đã biết rõ mục đích yến hội tối nay? Hơn nữa có ý sẵn sàng góp sức cho Dục Dương vương?

"Dương chương môn tối nay không phải là mời được khách quý hay sao?" Chương trưởng lão không có suy nghĩ sâu xa như Tần trưởng lão, nhưng cũng biết Dịch Khinh Nhan gả cho người phú quý, hơn nữa tuyệt đối là người có chí đoạt thiên hạ, xem xét tỉ mỉ, giờ phút này ở Vinh Dương, cũng chỉ có Dục

Dương vương Nguyên Tĩnh Vũ mà thôi. Những người khác của Lăng Tiêu các không nơi Dịch Khinh Nhan xuất giá, nhưng trưởng lão như họ thì rất rõ ràng.

Dương Phi Hồng xấu hổ cười, thật sự là khó có thể mở miệng. Hắn đường đường là một vị đại hiệp Trung Châu, liên tục ba lần làm Võ Lâm Minh Chủ, lại bị một tiểu tử hậu sinh đánh bại, cuối cùng còn khuất phục dưới chân người ta.

"Thật ra thì. Người trong võ lâm phần lớn biết Thanh Dương phái chúng ta có ngày hôm nay cùng sự ủng hộ của Nghệ An vương là không thể tách rời, cho nên. Hôm nay Dụ Dương vương làm chủ Trung Châu, hẳn muốn gặp Lăng Nguyệt các chủ cùng mấy vị trưởng lão, mới đề cho lão phu an bài lần dạ tiệc này. Lão phu xấu hổ, thật sự là không có cách nào. Ta hiểu rõ Lăng Tiêu các từ trước đến giờ không tham dự những chuyện đấu tranh chính trị này, vừa đúng Lăng Nguyệt chưa tới, hai vị trưởng lão chớ nên từ chối."

Chương trưởng lão bị một mảnh chân thành của Dương Phi Hồng làm rung động, đứng lên nói: "Dương chương môn không cần giải thích. Nội tình trong này đại khái chúng ta cũng đoán được, có lẽ nên nói xin lỗi là chúng ta."

Dương Phi Hồng không hiểu, chẳng lẽ Lăng Tiêu các thật sự sẽ giúp đỡ Dụ Dương vương? Cho nên mới cùng Thanh Dương phái giao hảo hay sao? Nhưng nhìn bộ dạng xuất trần của Khinh Nhan, làm sao sẽ can thiệp vào trận máu tanh tranh bá này? Chợt, hắn nghĩ đến lời nói của Giang Việt vương tử, hắn nói trong đôi mắt Khinh Nhan chứa cả thiên hạ, chẳng lẽ là thật? Làm sao hắn lại nhìn không ra?

"Đoán chừng Các chủ còn một lát nữa mới đến, chúng ta cùng thương nghị chuyện diệt trừ ma giáo!" Tàn trưởng lão nói.

Dương Phi Hồng gật đầu, trước mắt chuyện này quả thật càng thêm trọng yếu. Vô luận là Lăng Tiêu các hay là Dụ Dương vương, đối với chuyện trừ khử Thiên Nhất Giáo chủ đó mới an tâm. Đến lúc đó đưa công lao này cho Lăng Tiêu các, vừa đúng gia tăng uy vọng cho Lăng Nguyệt trên giang hồ.

Ba người tỉ mỉ thương nghị một hồi, thời gian bất giác trôi qua.

Chợt, ba người đều im lặng, bọn họ đều nghe được một hồi bước chân nặng nề đang tới. Thì ra là đại đệ tử của Dương Phi Hồng, hắn gõ cửa đi vào nói dạ tiệc cũng đã chuẩn bị xong, mời sư phụ cùng khách quý ngồi vào vị trí.

Dương Phi Hồng gật đầu, nhìn thời gian, đã là giờ Tuất, không biết vị Vương gia kia lúc nào đến, hay muốn chính thức trông thấy người của Lăng Tiêu các đây? Hay là muốn hắn thăm dò ý tứ một chút?

Lúc này, lại một loạt tiếng bước chân truyền đến, ngoài cửa vang lên tiếng Nhị Đệ Tử truyền báo: "Sư phụ, Vương gia tới."

Dương Phi Hồng vội vàng đứng dậy chuẩn bị nghênh đón, cửa đã mở ra, Nguyên Tĩnh Vũ mỉm cười đi tới. Dương Phi Hồng đang muốn hành lễ tham bái, lại thấy Nguyên Tĩnh Vũ trong tay còn dắt một nữ nhân, hắn vội vàng nhìn lướt qua, lại một lần nữa ngậm ngùi cả người, thẳng tắp mà nhìn chằm chằm vào Dịch Khinh Nhan không dời mắt. Vô luận như thế nào hắn đều nghĩ mãi mà không rõ, nghĩa nữ Khinh Nhan của hắn, Lăng Nguyệt các chủ Lăng Tiêu các tại sao lại cùng Dụ Dương vương cùng đi đến đây, hơn nữa còn thân mật như vậy?

"Nghĩa phụ!" Khinh Nhan bước nhanh đi tới trước mặt Dương Phi Hồng, tham kiến ông, "Vẫn không có cơ hội nói cho nghĩa phụ rõ thân phận của nữ nhi, xin nghĩa phụ không nên trách tội."

"Con, con cùng Vương gia." Dương Phi Hồng cuối cùng phục hồi tinh thần, chỉ vào Dịch Khinh Nhan cùng nguyên Tĩnh Vũ, cả kinh không biết nên nói gì.

Lại thấy Nguyên Tĩnh Vũ tiến lên một bước đứng ở bên cạnh Khinh Nhan, cúi người chào Dương Phi Hồng một cái, nhàn nhạt lại cười nói: "Trước không biết toàn bộ câu chuyện trong đó, nếu có chỗ đắc tội, kính xin tiên bối tha lỗi!"

"Vương gia." Dương Phi Hồng sao dám nhận lễ của Nguyên Tĩnh Vũ, gấp đến độ không biết nên như thế nào cho phải, lại nghe Khinh Nhan cười nói: "Nghĩa phụ đừng ngại, chàng cúi chào một cái thì có làm sao? Hôm nay tới đây chàng không phải Vương gia, chỉ là phu quân của nữ nhi."

Dương Phi Hồng nhìn Dịch Khinh Nhan một chút, lại nhìn Nguyên Tĩnh Vũ một chút, kiểu gì cũng không thể lấy chuyện hôm đó Nguyên Tĩnh Vũ bức bách mình cùng hôm nay cung kính lễ độ so sánh với nhau. Hắn cũng chỉ là nghĩa phụ của Khinh Nhan, mà vị con rể này thân phận tôn quý, hắn nào dám sơ ý trước mặt y?

Lúc này, Nguyên Tĩnh Vũ lại nói: "Dương tiên bối ngàn vạn lần không nên câu nệ, chuyện lúc trước đều là hiểu lầm, Bôn vương việc làm cũng chỉ là thử dò xét. Ngài đối Khinh Nhan hơn hẳn ruột thịt máu mủ, Bôn vương chân thành kính nể! Hi vọng tiên bối không nên trách tội Khinh Nhan, nằng đem ngài trở thành phụ thân ruột thịt mà kính trọng."

Dương Phi Hồng rất là cảm động, gật đầu liên tục nói: "Có nữ nhi như Khinh Nhan là phúc khí của lão phu."

Lúc này, Tàn trưởng lão cùng Chương trưởng lão tới chúc mừng: "Chúc mừng Các chủ, chúc mừng Dương chương môn!"

Khinh Nhan nói: "Những ngày qua khổ cực hai vị trưởng lão!"

Nguyên Tĩnh Vũ cũng cười nói: "Không chỉ mấy ngày nay, Khinh Nhan có thể có hôm nay, làm phiền chư vị tiên bối nhiều năm dạy dỗ. Bôn vương có thể lấy Khinh Nhan làm vợ, là kiếp trước tích phúc, cũng đa tạ các tiên bối tha thứ cùng ủng hộ. Sau này Khinh Nhan theo ta chinh chiến bốn phương, chuyện trên giang hồ sợ còn phải dựa vào chư vị tiên bối mới được. Xin các vị tiên bối không cần từ chối!"

Tần trưởng lão cùng Chương trưởng lão liếc mắt nhìn nhau, cúi người chào nói: "Nguyên vì Các chủ cùng Vương gia dốc sức."

Nguyên Tĩnh Vũ rất là cao hứng, mời mọi người ngồi vào vị trí.

Trong bữa tiệc, Nguyên Tĩnh Vũ không có bày ra dáng vẻ Vương gia, đối với ba vị tiền bối cũng kính trọng vô cùng, cũng tự mình rót rượu cùng kính rượu. Hắn càng khiêm tốn đối đãi người như thế, Dương Phi Hồng cùng hai vị trưởng lão Lăng Tiêu các càng tôn kính hắn.

Thân thể Kinh Nhan thật ra thì đã tốt rồi, chỉ là công lực chưa có khôi phục mà thôi, khỏe mạnh giống cô gái bình thường, nhưng Nguyên Tĩnh Vũ chung quy lại không yên tâm, không để cho nàng uống rượu, không để cho nàng ăn món ăn cay cùng dầu mỡ, ngồi chọn nắm hương ngự gấp cho nàng, lại tự tay lột vỏ tôm cho nàng, cuối cùng mức nửa bát canh nhân sâm cầu kỷ chìm bồ câu cho nàng.

Dương Phi Hồng cùng hai vị trưởng lão Lăng Tiêu các nhìn Nguyên Tĩnh Vũ động tác tự nhiên mà thành thạo, cách nhìn đối với hắn bất tri bất giác đã thay đổi, giờ phút này Nguyên Tĩnh Vũ quả thật không giống một Vương gia, mà chỉ là một nam nhân bình thường sung ái tề từ .

Bởi vì Nguyên Tĩnh Vũ đối với Kinh Nhan là yêu, bọn họ lựa chọn tin tưởng hắn, phụ tá hắn.

Bởi vì hai vị trưởng lão không uống được rượu, vì vậy tiệc rượu cũng không kéo dài. Lôi lên nói cũng đã nói hết, thành công kéo gần khoảng cách ba bên lại, xác định "Vấn đề thân phận" Kinh Nhan, liền trở lại phòng khách uống trà, thương nghị chuyện tiêu diệt ma giáo.

Căn cứ vào đề nghị của Nguyên Tĩnh Vũ, kế hoạch căn bản đã hoàn thành, nhưng mấu chốt chính là chưa quyết định được người nào sẽ làm. Nguyên Tĩnh Vũ cuối cùng mở miệng nói: "Nếu thật sự không tìm được người, để Bản vương phái người đến đây đi!"

Dịch Kinh Nhan biết trong tay hắn có một thế lực thần bí, trong đó có cô nương võ nghệ cao cường, nhưng không biết cận kề nội tình trong đó. Hắn tới giờ cũng không có nói với nàng.

Kinh Nhan chợt có chút không vui. Hắn tại sao phải gạt nàng? Hắn rốt cuộc vẫn chưa tin tưởng nàng sao?"Không cần. Sư phụ ta cũng sắp đến."

Dương Phi Hồng không rõ nội tình trong đó, chỉ nghe được Kinh Nhan nói sư phụ của nàng đã tới liền lập tức đứng lên, lo lắng hỏi: "Nàng đã tới rồi sao? Lúc nào thì đến? Kinh Nhan nhận được tin tức của nàng rồi hả?"

Tần trưởng lão cùng Chương trưởng lão kinh ngạc nhìn Dương Phi Hồng thất thố như vậy, đến thời khắc này mới phản ứng được hắn đột nhiên thành nghĩa phụ Kinh Nhan nguyên lai là có tầng quan hệ này ở bên trong.

"Theo thời gian suy đoán chắc khoảng mấy ngày nữa!" Kinh Nhan nói rất là lạnh nhạt nhưng trong lòng rất cao hứng. Sư phụ là người duy nhất nàng có thể toàn tâm tin tưởng cùng phụ thuộc vào!

Nguyên Tĩnh Vũ rõ ràng cảm thấy tâm tình nàng biến hóa, vì vậy vội vàng liền chấm dứt, rồi sau đó cáo từ rời đi.

Ra cửa, Lâm Kinh Vân cùng Phương Kinh Trần đứng ở hai bên cửa, thấy bọn họ ra ngoài, khom mình hành lễ.

Nguyên Tĩnh Vũ dắt tay Kinh Nhan bước vào mật đạo. Nơi đây là Nghệ An vương cùng Chương Môn Nhân Thanh Dương phái lúc đó cùng nhau xây dựng vài thập niên trước, đối với Nghệ An vương mà nói cũng coi là một đường lui.

Kinh Nhan không nói lời nào, Nguyên Tĩnh Vũ giờ phút này cũng không tiện nói gì, chỉ là nắm chặt tay của nàng.

Cửa ra vào của Nghệ An vương phủ ở bên trong một hòn non bộ trong hoa viên, một nhóm bốn người trở lại Phi Vũ các, Lâm Kinh Vân cùng Phương Kinh Trần im lặng lui ra, Nguyên Tĩnh Vũ dắt Kinh Nhan đi phòng tắm tắm rửa.

"Kinh Nhan, nàng chắc là cao hứng!" Hai người ôm nhau ngâm mình ở trong nước nóng, hắn trực tiếp nói ra, cũng không phải là dùng giọng điệu hỏi thăm.

"Có chút." Nàng nhàn nhạt trả lời, có chút biểu lộ đau thương. "Có lẽ chúng ta vĩnh viễn cũng không thể hoàn toàn tin tưởng đối với người khác. chàng phải suy tính quá nhiều thứ, mà thiếp lại muốn hoàn mỹ."

Nguyên Tĩnh Vũ lặng lẽ ôm ấp lấy nàng, rất dịu dàng, cũng rất. có dáng vẻ thâm tình.

Hồi lâu sau, hắn mới thở dài, nâng cằm của nàng, nhìn ánh mắt của nàng, nói: "Kinh Nhan, ta không phải là không tin tưởng nàng, vẫn không có nói cho nàng biết chuyện này là bởi vì ta không được phép. Hơn nữa, ta cũng không nghĩ chuyện này là quan trọng."

Kinh Nhan nhìn ánh mắt của hắn do dự mà đau thương, lặng lẽ chờ đợi hắn tiếp tục nói tiếp.

"Sư môn của ta với ta có công ơn nuôi dưỡng, sư phụ cùng trưởng bối sư môn cũng đối với ta rất tốt. Nhưng điều thứ nhất môn quy của chúng ta chính là không được tham chánh. Mười năm trước, đại ca ta đột nhiên qua đời, Dự Dương đến thời khắc sống chết, ta lựa chọn thừa kế vương vị, từ đó bị sư môn xoá tên. Mà những sư huynh sư đệ đến giúp đỡ ta đều là trốn trưởng bối sư môn lên tới. Bọn họ không phải thuộc hạ của ta, không phải thế lực thuộc về ta, chỉ là bằng hữu của ta, thân nhân của ta. Bọn họ trợ giúp ta, chỉ vì ta đã từng là sư huynh sư đệ của bọn họ, bởi vì chúng ta nhiều năm tình cảm. Ta không được đem tin tức bọn họ lan truyền, bọn họ cũng không thiếu bất kỳ danh lợi. Ta chưa bao giờ nói bọn họ, là không muốn mang đến cho bọn họ nguy hiểm cùng tổn thương."

Nghe đến đó, trong đầu Dịch Khanh Nhan lập tức dần hiện ra một môn phái đặc biệt. Nàng kinh dị nhìn nguyên Tĩnh Vũ, Nguyên Tĩnh Vũ khẽ gật đầu một cái.

"Khó trách nội công người đặc biệt như vậy!" Nàng bừng tỉnh hiểu ra. Nói như thế, võ công của hắn cũng che giấu?

Nguyên Tĩnh Vũ vẫn nhìn ánh mắt của nàng, hiểu nghi vấn trong lòng nàng, lại lắc đầu một cái: "Ta còn không có thông qua khảo nghiệm, không có được tiếp xúc võ công tinh hoa chân chính của sư môn, chỉ có nội công là từ nhỏ bắt đầu tu luyện, có chút thành tựu. Sư phụ từ bị, không có phế võ công của ta, chỉ dẫn dò ta tốt nhất không cần ở trước mặt người nói ra."

Không có phế võ công của hắn, còn nói tốt nhất không cần ở trước mặt người nói ra, nói đúng hơn là để bảo vệ tánh mạng hắn đi. Xem ra thật sự là môn phái từ bị!

"Làm sao chàng Gặp được bọn họ?" Khanh Nhan biết, môn phái kia không tham dự chính trị, thu đồ đệ cực kỳ nghiêm khắc, tuyệt đối sẽ không cùng quan lại có dây dưa .

"Lúc ấy ta bởi vì trúng độc đã đã hôn mê rồi, bọn họ đem ta còn đang ở cùng ngoại ô, ta ra ngoài cưỡi ngựa bị rắn độc cắn bị thương trúng độc tới chết. Vừa đúng sư phụ ta cùng sư thúc đi ngang qua, bọn họ nhìn ta ăn mặc không giống bình thường, đoán được ta là đệ tử phú gia, vốn là không muốn xen vào việc của người khác, may là sư thúc ta si mê y thuật, ta trúng loại độc hãn tại chưa thấy qua, cho nên mới cứu ta." Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ nhàng vuốt ve tóc Khanh Nhan, lần đầu tiên thuật lại chuyện cũ mà mình đã giấu kín.

"Sau khi ta tỉnh lại, không muốn cũng không dám trở về nữa, đã nói cha mẹ mình đều đã chết, trên đời không thân nhân nữa, thỉnh cầu sư phụ thu ta làm đồ đệ. Sư phụ tốt bụng, liền tạm thời để ta ở bên người. Sau ta lại truyền cho cậu một phong thư, nói cho hắn biết ta đi học võ, hắn chỉ đem việc này nói cho đại ca ta biết, dưới sự giúp đỡ của đại ca, vương phủ cũng không có phái người tìm kiếm ta, cũng không có ai hỏi tới tin tức của ta, vì vậy sư phụ cũng không biết thân phận chân chính của ta. Sư môn của ta có chút khác biệt, sư phụ trong một năm có hơn nửa năm đều ở bên ngoài du ngoạn, chỉ có gần nửa năm ở lại sư môn dạy chúng ta võ học, cho nên, ta cũng chỉ có một nửa thời gian ở lại sư môn, còn lại thời gian phần lớn sống ở trong nhà cậu, chỉ ở thời điểm lễ tết mới trở về vương phủ ở hai ngày."

Khanh Nhan gật đầu một cái, đại khái là hiểu. Hắn cùng với Giản Thục Ninh còn là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên.

"Năm đó đại ca cũng không biết ta đến tới cùng đi nơi nào học võ, chỉ là ở thời điểm ta mười bảy tuổi có hỏi cậu, nhắc đến hôn sự của ta. Nói nhìn như thế nào, ta cuối cùng vẫn là đệ đệ Dự Dương vương, trưởng thành mà không có thể thiếp cũng không được, cho nên cậu chủ trì lấy biểu tỷ Thục Ninh gả cho ta làm vợ. Ta cùng với Thục Ninh vốn là tình tỷ đệ, chẳng qua là lúc đó không hiểu, cảm thấy cưới một cô gái mình quen thuộc làm vợ cũng tốt, còn tránh cho ta muốn lấy cớ che giấu hành tung của mình." Nói đến chỗ này, Nguyên Tĩnh Vũ cúi đầu nhìn thần sắc của Khanh Nhan, Khanh Nhan ngẩng đầu, dịu dàng nhìn hắn.

Nguyên Tĩnh Vũ hiểu nàng đã nghe hiểu lời của mình, cuối cùng yên lòng, vì vậy tiếp tục nói: "Ở sư môn gần đến khi trưởng thành, nội công có chút thành tựu, còn phải hoàn thành khảo nghiệm mới có thể coi như là đệ tử thân truyền chính thức, mới có thể tiếp xúc công pháp võ thượng của sư môn, sau mới có thể Thành gia. Cho nên, ta cùng với Thục Ninh thành thân cũng không trở về báo sư môn, chỉ muốn chờ hoàn thành sư khảo nghiệm sau đó nói cho sư phụ, không nghĩ tới đại ca lại đột nhiên qua đời."

Khanh Nhan chợt ôm chặt hắn, đầu tựa vào cổ hắn, nửa ngày cũng không có nói chuyện.

Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ nhàng mỉm cười liếc nàng một cái, một tay ôm nàng, một tay tưới nước thay nàng tắm rửa.

"Về sau chàng chỉ thuộc về một mình thiếp sao?" Nàng chợt mở miệng, từ từ ngẩng đầu lên.

Nguyên Tĩnh Vũ kinh ngạc mà nhìn nàng, một hồi lâu mới gật đầu một cái, nghiêm túc nói: "Đúng, về sau ta chỉ thuộc về nàng! Chỉ thuộc về một mình nàng!"

Khanh Nhan cười, nụ cười nhàn nhạt, trong đôi mắt giống như chứa một tầng sương mù mờ mờ, làm cho người ta nhìn không rõ lắm. Nàng buông hồng của hắn ra, nhẹ nhàng chạm mặt của hắn, nhẹ giọng nói: "Nhớ kỹ lời nói của chàng, chàng là của thiếp, là của một mình thiếp, vĩnh viễn đều là người của thiếp! Những thứ khác thiếp đều có thể tha thứ, chỉ có một điểm này, một bước thiếp cũng không nhường!"

Nguyên Tĩnh Vũ thận trọng gật đầu, từ từ cười lên. Nàng cuối cùng cũng hoàn toàn thuộc về hắn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Duệ Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 17: Ngựa Chạy, Chim Bay

Tháng ba ngày hai mươi sáu, Lăng Tiêu các mở tiệc mời khách quý đến từ Minh Kiếm sơn trang tại trong biệt viện.

Hôm qua, Lê Văn Đang nhận được thiệp mời của Lăng Tiêu các, cặp mắt không khỏi sáng lên, cùng đệ tử Tang Tế Hải nhìn nhau cười một tiếng. Phái người đi thăm dò, biết mấy ngày nay Lăng Tiêu các không có động thái khác thường gì, cũng không nhìn thấy Lăng Nguyệt các chủ trở về, nhưng đêm qua hai vị trưởng lão Lăng Tiêu các đã tự mình đến Thanh Dương phái. Nghe nói, đêm đó Thanh Dương phái từng chiêu đãi qua khách quý, chẳng qua là người tới thân phận bí ẩn, không thể dò hỏi rõ ràng.

Bọn họ đã sớm nhìn ra quan hệ giữa Lăng Tiêu các cùng Thanh Dương phái có điều không bình thường, nhưng làm thế nào cũng không hiểu rõ. Dù sao Lăng Tiêu các vốn trước kia cùng với các môn phái khác cũng không thân mật.

Lê Văn Đang cùng Tang Tế Hải và mấy vị đệ tử trẻ tuổi đi vào Tam biệt viện ở Lăng Tiêu các, Chương trưởng lão cùng Phụng Kinh Trần đã ra đón.

Nhìn thấy Phụng Kinh Trần xuất hiện, Tang Tế Hải liền suy đoán Lăng Nguyệt các chủ trở lại.

Lê Văn Đang để mấy vị đệ tử trẻ tuổi ở lại trong sân, cùng Tang Tế Hải hai người đi theo Chương trưởng lão, Phụng Kinh Trần cũng đi vào phòng khách ngồi xuống.

Tang Tế Hải nhìn Chương trưởng lão cùng Phụng Kinh Trần sắc mặt thư thái nên phỏng đoán rằng thương thế của Lăng Nguyệt các chủ nhất định đã có chuyển biến tốt rồi, chỉ không biết khi nào mới có thể gặp nhau.

Một đệ tử nam trẻ tuổi đến dâng trà bánh, Chương trưởng lão cũng ngồi xuống tương bồi, nhưng lại vô cùng khách khí, nhưng Tang Tế Hải thần sắc có chút không kiên nhẫn. "Xin hỏi Chương trưởng lão, không biết Lăng Nguyệt các chủ có ở đây không?"

Chương trưởng lão nhiệt tình cười cười, nói: "Đa tạ thiếu hiệp quan tâm. Các chủ chúng ta đã tỉnh, chỉ là hôm nay nội lực hoàn toàn biến mất, thân thể suy yếu. Kính xin hai vị chờ chút, Các chủ dùng được rồi sẽ tới đây."

"Nội lực hoàn toàn biến mất? Sao lại nghiêm trọng như thế?"

Không chỉ có Tang Tế Hải, Lê Văn Đang cũng bị tin tức này làm cho sợ hết hồn.

Ngay lúc này, chỉ nghe thấy một hồi tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến, Dịch Kinh Nhan cùng Chu Tử Ngọc một trước một sau từ thiên điện vòng ra ngoài, cũng không có đeo khăn che mặt.

Tang Tế Hải kinh ngạc mà nhìn nhìn xem Dịch Kinh Nhan chậm rãi đi vào, chỉ cảm thấy dung mạo của nàng cùng với mình tương tượng hoàn toàn khác nhau, rồi lại cảm thấy khí chất nàng như vậy thì dung mạo nên như thế mới đúng.

Giờ phút này, trừ Tang Tế Hải, những người còn lại cũng hướng Dịch Kinh Nhan khom mình hành lễ. Kinh Nhan khách sáo đáp lễ, giọng nói thanh thúy, nụ cười dịu dàng.

Lê Văn Đang nhẹ nhàng ho một tiếng, Tang Tế Hải lúc này mới phục hồi tinh thần lại, không kiêu ngạo không tự ti hướng về phía Dịch Kinh Nhan ôm quyền làm lễ. "Lăng Nguyệt các chủ, Tang Hạo thất lễ."

Kinh Nhan cười nhạt một tiếng mà nói: "Tang thiếu hiệp đa lễ." Hướng về phía hắc hắc gật đầu một cái, rồi sau đó liền đi tới chủ vị ngồi xuống.

Tang Tế Hải ánh mắt thủy chung nhìn theo Dịch Kinh Nhan không rời, cho đến khi nàng khách khí chào hết khách nhân trong phòng, lần nữa đưa mắt đến trên người mình. Hôm nay khí chất Lăng Nguyệt các chủ so với lần trên lời đại hội võ lâm hoàn toàn khác nhau, nhưng hắn vẫn biết nữ tử trước mắt này đúng là Lăng Nguyệt các chủ chân chính.

Hôm nay Kinh Nhan coi như là nữ nhân chân chính rồi, vì vậy chân mày khéo mắt không tự chủ liền lộ ra mấy phần dịu dàng kiêu mỹ của thiếu nữ, loại phong tình đó từ trong năm thân tự nhiên toát ra khiến tất cả khách nhân là nam tử trong phòng cũng không nhịn được chút tim đập rộn lên. Tang Tế Hải trước vì nàng cường thế mà có chút động lòng, lại cũng chỉ là cao ngạo cho rằng nữ tử này xứng với mình mà thôi, cho nên động lòng thật sự, nói cho cùng bởi vì tìm được một tri kỷ cùng chung chí hướng. Mà giờ khắc này lòng của hắn thật là bất động, hắn lần đầu tiên cảm thấy mình muốn nữ nhân này mãnh liệt như thế, đây là khát vọng tha thiết của một nam nhân đối với nữ nhân, như vậy mà hắn cấp cùng nhiệt liệt.

Tang Tế Hải ánh mắt sáng quắc mà nhìn chăm chăm vào Dịch Kinh Nhan, không buông tha từng chi tiết trên vẻ mặt nàng.

Ánh mắt như vậy quá tàn nhẫn, quá vô lễ, tuy nhiên nó không chút nào làm cho người ta cảm giác dâm tà xấu xa. Trong mắt hắn, chỉ thuần túy là động lòng, thương tiếc cùng ngưỡng mộ.

"Trước từng nghe nói nữ tử Lăng Tiêu các chưa cưới cần lấy khăn che mặt, hôm nay Lăng Nguyệt các chủ bỏ đi khăn che mặt, có thể hay không lý giải là Các chủ đồng ý lời cầu hôn lần trước của lão phu sao?" Lê Văn Đang âm thầm thờ dài ở trong lòng, không khỏi có chút lo lắng tương lai của Tang Tế Hải. Nếu để cho hắn cưới Lăng Nguyệt các chủ này, chỉ sợ cũng sẽ bị nữ nhân này kiểm chế, nhưng nếu không chiếm được, sợ là muốn thương tiếc cả đời rồi.

Ánh mắt Tang Tế Hải đang nhìn Dịch Kinh Nhan chợt trở nên khẩn trương bất an, vừa nghĩ mau chút nghe được đáp án của nàng, lại lo lắng đáp án kia để cho mình thất vọng.

Kinh Nhan nhàn nhạt cười một tiếng, hơi thấp cúi đầu, trên nét mặt hiện ra mấy phần ngượng ngùng. "Đa tạ tang thiếu hiệp yêu thích. Lăng Nguyệt bỏ đi cái khăn che mặt, là bởi vì đã gả làm vợ người ta."

Đã gả làm vợ người khác?

Giống như sấm sét giữa trời quang, đem đầu Tang Tề Hải chấn động hoa mắt chóng mặt, thật lâu mới phản ứng được, nhưng, hắn không tin. Trong giây lát đó ánh mắt hắn lại thay đổi, những thứ dịu dàng, thương tiếc lúc trước cũng biến thành hoài nghi cùng hận nằng. Hắn đường đường Giang Càng thế tử, tướng mạo suất sắc, văn võ song toàn, muốn cưới nàng làm chính thê, chẳng nhẽ vị trí ấy chưa đủ xứng đáng? Nàng thế nhưng vì cự hôn mà bày ra lí do này để lừa gạt hắn!

"Không biết Lăng Nguyệt các chủ xuất giá khi nào? Phu quân là nhân vật anh hùng nào? Vì sao trên giang hồ không có nửa điểm phong thanh? Đã xuất giá, vì sao còn chải kiêu tóc của khuê nữ?" Lê Văn Đang cũng rất là hoài nghi, vì vậy có chút tức giận. Hắn nghĩ không muốn gả thì cũng thôi, cần gì phải gạt người như thế?

Dịch Kinh Nhan tự nhiên hiểu bọn họ đang tức giận cái gì, nhưng không có gấp gáp giải thích cái gì, chỉ là không mặn không nhạt hỏi một câu: "Lê chương môn trước kia đã gặp qua mấy vị trưởng lão phái ta chứ? Chẳng lẽ ngài cho là mấy vị trưởng lão Lăng Tiêu các chúng ta còn là khuê nữ?"

Lê Văn Đang sừng sốt, nhanh chóng cùng Tang Tề Hải liếc mắt nhìn nhau, hiển nhiên cũng cảm thấy khiếp sợ.

Đúng vậy a, bọn họ gặp qua các trưởng lão Lăng Tiêu các thiết nhiều lần rồi, mỗi lần đều là cách ăn mặc này, nhưng không có khả năng những cô gái này cũng không có lập gia đình chứ? Bọn họ đồng thời nghĩ đến sự thực Lăng Tiêu Các lấy nữ tử vì tôn, chẳng lẽ cô gái này thật sự không đem lễ giáo coi vào mắt?

Tang Tề Hải không cam lòng hỏi một câu nữa: "Xin thứ cho tại hạ mạo muội, xin hỏi vị hôn phu Các chủ là vị anh hùng nào?"

Dịch Kinh Nhan lãnh đạm quét mắt nhìn Tang Tề Hải Nhất, tựa hồ có chút không vui.

Tang Tề Hải chợt một tiếng vọt đứng lên, nhìn chăm chăm Dịch Kinh Nhan hỏi: "Các chủ thân là Vô Lâm Minh Chủ, không thể nào không biết thân phận của ta. Ta muốn biết, ta đến tột cùng có chỗ nào so ra kém với hắn?"

Tất cả mọi người ngẩn ra, không nghĩ tới vị này thế tử thật cổ chấp không ngờ.

Kinh Nhan cau mày nhìn hắn một cái, lúc này mới lạnh lùng nói: "Hôn nhân vốn là chuyện riêng cá nhân ta, đến các vị trưởng lão Lăng Tiêu các, ta cũng không quyền hỏi tới."

"Người không muốn nói cũng được!" Tang Tề Hải hung hăng nhìn chăm chăm Kinh Nhan, cắn răng nghiêng lợi nói, "Người hừ hừ, gả cho ta!" Coi như nàng lập gia đình, hắn cũng có thể không so đo, chỉ cần từ nay về sau nàng chỉ thuộc về hắn là được.

Tất cả mọi người bị lời nói này của Tang Tề Hải làm giật mình. Người đàn ông này chẳng lẽ là điên rồi?

"Tề Hải! Người nói những nói cuội gì đấy!" Lê Văn Đang cũng bị hắn làm kinh sợ không nhẹ, "Kính xin Minh Chủ thứ tội, tiểu đồ vô lễ."

Kinh Nhan chậm rãi ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn Tang Tề Hải một hồi lâu, lúc này mới khẽ thở dài nói: "Nếu thế tử cố chấp như thế, Lăng Nguyệt cũng liền thực nói cho thế tử biết rồi. Ta cùng với phu quân sư xuất đồng môn, thanh mai trúc mã, hắn nhiều lần cầu hôn đều bị ta cự tuyệt. Lần này gặp nạn, phải nhờ sư huynh liễu mình cứu giúp, Lăng Nguyệt trong lòng cảm động, mong muốn lấy thân báo đáp. Thế tử nên biết Lăng Tiêu các ta chia làm hai loại phương thức tu luyện thanh tu cùng song tu chứ? Ở phương diện trị liệu nội thương, song tu quả thật rất có hiệu quả."

"Vị trị liệu nội thương, người dĩ nhiên cũng làm. . . ." Tang Tề Hải gắt gao nhìn chăm chăm Dịch Kinh Nhan, bị đã kích lớn. Trong lòng hắn nghĩ một cô gái thiên tiên như nàng làm sao sẽ bởi vì trị liệu nội thương mà ở đáp ứng thoả hiệp hôn nhân của mình?

"Bây giờ là lúc nào?" Dịch Kinh Nhan đứng dậy, ánh mắt lạnh như băng mà kiên định nhìn Tang Tề Hải, "Hôm nay đã đến thời khắc sống chết của Lăng Tiêu các ta, ta thân là Các chủ, còn có cái gì là không thể thỏa hiệp hay sao? Thế tử có biết võ công của Nhất Giáo chủ ngày đó cao bao nhiêu?"

Tang Tề Hải kinh ngạc mà nhìn xem Dịch Kinh Nhan, giờ phút này nàng lạnh lùng cùng kiên nghị càng thêm để cho lòng hắn chua xót. Nàng rõ ràng là tuyệt phối mà trời cao cho hắn, tại sao lại gả cho nam tử khác? Người nọ liễu mình cứu nàng, nàng như thế nào có thể vứt bỏ hắn để lấy chồng khác? Hắn trễ một bước, để cho hắn như thế nào cam tâm? Đều là Thiên Nhất Giáo chủ chết tiệt kia!"Ngày đó võ công của Nhất Giáo chủ đến tột cùng cao tới trình độ nào?"

Chỉ nghe Dịch Kinh Nhan hừ lạnh một tiếng nói: "Ta cùng với Kinh Trần liên thủ, miễn cưỡng có thể cùng hắn đánh ngang tay."

Lời này vừa nói ra, Lê Văn Đang cùng Tang Tề Hải cũng không khỏi trừng lớn cặp mắt.

Sau một lúc lâu, Tang Tề Hải tỉnh táo lại, lại hỏi: "Ngày đó Nhất Giáo chủ vì sao phải tìm Lăng Tiêu các gây phiền phức? Các chủ thân là Vô Lâm Minh Chủ, sao không triệu tập vô lâm đồng đạo cùng đánh cường địch?"

Kinh Nhan tựa hồ khe khẽ thở dài, trầm mặc một chút mới mở miệng: "Lăng Tiêu các cùng Thiên Nhất Giáo chính là kẻ thù truyền kiếp. Lăng Tiêu các cách xa Mạc Bắc tránh hướng Giang Nam là bởi vì Thiên Nhất Giáo, yên lặng trong giang hồ nhiều năm cũng là bởi vì Thiên Nhất Giáo. Là ta không chịu tịch mịch nhảy ra làm Vô Lâm Minh Chủ, là ta đưa tới phiền phức Thiên Nhất Giáo chủ, đều là của ta lỗi."

Kinh Nhan đột nhiên trở nên chán nản, vì tự trách mà lòng mảy may cau lại, làm cho người ta không nhìn được đau lòng, nghĩ phải bảo vệ nàng, dùng hết tất

cả vì nàng giảm bớt lo sầu.

"Các chủ." Chương trưởng lão tựa hồ muốn an ủi mấy câu, nhưng không biết nên nói cái gì.

Đang lúc này, chợt một người đệ tử trẻ tuổi ở tại cửa ra vào thông báo: "Các chủ, Dương chương môn tới."

Kinh Nhan trên mặt chán nản lập tức liền tiêu tán ra, mấy phần lộ ra vui mừng nói: "Phụ thân đã đến rồi sao?"

Lê Văn Đang cùng Tang Tế Hải lại ngăn ra.

Nhưng thấy Dương Phi Hồng bước dài vào phòng khách, gấp gáp trên dưới hạ quan sát Dịch Kinh Nhan, vừa nhìn vừa hỏi: "Nguyệt nhi hôm nay thân thể như thế nào? Có chút nào khoẻ lên không?"

Kinh Nhan bước đến nghênh đón, hơi mỉm cười nói: "Nữ nhi tốt hơn nhiều, phụ thân không phải lo lắng."

Lúc này, Lăng Tiêu các tất cả mọi người hướng Dương Phi Hồng hành lễ, Lê Văn Đang cùng Tang Tế Hải cũng đến chào hỏi.

Dương Phi Hồng giống như đến thời khắc này mới phát hiện hai người Lê Văn Đang, vội vàng nhiệt tình chào mời. Dương Phi Hồng cùng Lê Văn Đang nhưng là lão bằng hữu.

"Dương lão đệ, ngươi cùng Lăng Nguyệt các chủ là có quan hệ như thế nào?" Lê Văn Đang nghi ngờ hỏi.

Dương Phi Hồng háng giọng cười một tiếng nói: "Lão ca, huynh đệ ta rốt cuộc đợi đến cái ngày này! Ha ha."

Tang Tế Hải không hiểu, nhưng Lê Văn Đang lại vừa nghe liền đã hiểu. Dương Phi Hồng một mực chờ một nữ nhân, đã đợi vài chục năm rồi, hẳn đã từng cười qua, cũng khuyên qua, cũng không bàn đến như thế nào cũng nghĩ không đến thế là Dương Phi Hồng thật sự chờ được.

Dương Phi Hồng cao hứng vỗ bả vai Lê Văn Đang nói: "Ba ngày sau Thanh Dương phái tướng tại Hưng An cư đại yến tân khách, ăn mừng lão phu chẳng những tìm được ái tử thất lạc nhiều năm, còn biết có một nữ nhi tốt như vậy, ha ha ha. Lão ca nhưng nhất định phải tới uống một chén a!"

Lê Văn Đang cũng ha ha cười nói: "Được ta nhất định tới. Ha ha, lão đệ cũng thật sự không có suy nghĩ, chuyện lớn như vậy lại vẫn gạt lão ca."

"Không phải là gạt lão ca, mà là nữ nhi không chịu nhận thức cha, đệ cũng không thể làm gì nha! Hiện tại thì tốt rồi, Nguyệt nhi cuối cùng chịu nhận thức ta là cha rồi. Sáng sớm hôm nay lão phu liền đem thiệp phát ra ngoài rồi, lão ca, mau mau chúc mừng ta đi! Ha ha ha ha." Dương Phi Hồng vui sướng trong lòng không phải nói xạo, hẳn có chút mơ hồ cao hứng.

Lúc này, Dịch Kinh Nhan đi tới, đỡ cánh tay Dương Phi Hồng nói: "Phụ thân, Lê tiên bối, các người ngồi xuống nói đi!"

"Hảo, đều nghe nữ nhi ngoan a!" Dương Phi Hồng hướng về phía Dịch Kinh Nhan từ ái cười cười, lại hỏi, "Thân thể con rể ngoan đã khoẻ lên chút nào chưa?"

"Hôm nay khá hơn chút rồi, phụ thân không phải lo lắng." Kinh Nhan nhàn nhạt nói.

Tang Tế Hải lặng lẽ quan sát Dịch Kinh Nhan thần sắc trên mặt, phát hiện nàng tựa hồ không quá nguyện ý nói tới vị hôn phu cô ấy cưới để song tu. Là bởi vì trong lòng không như ý sao?

Mấy người mới vừa ngồi xuống, liền nghe bên ngoài có chút nhốn nháo. Kinh Nhan cau mày đứng dậy, sắc mặt băng hàn, nghĩ là trong lòng tức giận. Nhưng không đợi nàng phát tác, chỉ thấy một đệ tử chạy như bay đi vào khảm trương bẩm báo: "Khởi bẩm Các chủ, bên ngoài có một nữ nhân muốn xông tới, nói là. Bảo là muốn hướng Các chủ khiêu chiến."

Trên mặt mọi người đều là thần sắc biến đổi, hôm nay Lăng Nguyệt các chủ công lực hoàn toàn biến mất, đã có người tới cửa khiêu chiến, chẳng lẽ tin tức đã truyền ra ngoài?

"Nữ nhi không phải lo lắng, phụ thân thay ngươi xuất chiến!" Dương Phi Hồng vội vã liền hướng bên ngoài đi.

Dịch Kinh Nhan vội vàng kéo hẳn, khẽ thở dài nói: "Phụ thân thế nào lại trở nên hồ đồ rồi. Ngài là chương môn Thanh Dương phái, người ta cũng là hướng tới Lăng Tiêu các ta khiêu chiến, thậm chí là hướng về phía danh tiếng Vô Lâm Minh Chủ này của nữ nhi mà tới, ngài tại sao có thể thay mặt nữ nhi xuất chiến đây?"

Dương Phi Hồng lúc này mới dừng bước chân, vỗ vỗ ót nói: "Ai, xem một chút, phụ thân thật hồ đồ."

Dịch Kinh Nhan xoay người đối với Phượng Kinh Trần nói: "Kinh Trần, ngươi thay ta xuất chiến không!" Rồi sau đó, nàng lại xin Dương Phi Hồng, Lê Văn Đang đợi người cùng nhau tiến về phía xem cuộc chiến.

Tại bên trong viện luyện võ, mọi người gặp được vị cô gái kia tới khiêu chiến. Chỉ thấy nàng kia thân hình cao gầy yếu đuối, người mặc áo khoác hoa lệ từ sa, đầu đội nón lá xanh ngọc, khăn che mặt màu trắng rủ xuống đem cả khuôn mặt che lấp.

Lăng Nguyệt các chủ thân là chương môn nhất phái, lại quý vì Vô Lâm Minh Chủ, khiến môn hạ đệ tử khác thay mặt mình xuất chiến cũng không thất lễ.

Phượng Khanh Trần một thân áo trắng xuất trần đứng ở giữa sân, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện đầy sương lạnh, sát khí nồng đậm tản mát ra, mọi người hoảng hốt như thấy một dòng sông băng.

Người tới cũng không nhiều lời nói, hừ lạnh một tiếng liền rút kiếm động thủ, tốc độ nhanh khiến Lê Văn Đang cùng Tang Tế Hải đều thất kinh.

Hai người tốc độ cũng quá nhanh, nhiều chiêu kinh hiểm, kiếm kiếm tuyệt diệu, ngay cả cao thủ Lê Văn Đang như thế cũng thiếu chút nữa không thấy rõ kiếm chiêu của hai người, những đệ tử còn lại của Lăng Tiêu các càng thêm thấy phải kinh tâm động phách.

Chỉ là hơn ba mươi chiêu, Phượng Khanh Trần liền bị nàng kia một cước đá bay, khạc ra một búng máu, mắt thấy sẽ phải nặng nề rơi xuống đất, Dương Phi Hồng kịp thời bay qua, ôm hân trở lại.

Tất cả mọi người vội vàng xông qua tra xét thương thế Phượng Khanh Trần, chỉ có Dịch Khanh Nhan mặt lạnh lùng đối mặt với cô gái áo tím kia.

"Hừ, võ công của Lăng Tiêu các chẳng qua cũng chỉ có như thế!" Cô gái áo tím hừ lạnh một tiếng, đối mặt Dịch Khanh Nhan nói, "Người chính là Lăng Nguyệt các chủ, người đánh bại Thanh Dương phái? Không phải là giả chứ? Thế nào thấy bước chân hư phù, thật giống như căn bản không có luyện qua nội công. Như thế nào? Người là mình nhận thua hay còn đấu với ta một trận?"

Dịch Khanh Nhan hít một hơi thật sâu, nửa ngày mới mở miệng nói: "Lăng Nguyệt nhận thua."

"Ha ha ha ha." Kia cô gái áo tím cười to một hồi, khinh thường nói một câu, "Thì ra là nếu nói Võ Lâm Minh Chủ cũng chẳng qua như thế!" Vừa dứt lời, nàng đã bay ra ngoài.

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn Dịch Khanh Nhan, Thiên Địa lập tức an tĩnh lại, tựa hồ ngay cả ánh mặt trời ảm áp sáng lạn đều ở trong giây lát đó trở nên thâm đậm.

Tang Tế Hải chậm rãi đi tới, muốn an ủi nàng: "Thắng bại là chuyện thường bình gia. Người."

"Ta không sao!" Dịch Khanh Nhan quật cường mở miệng cắt đứt lời hân, xoay người đi trở về, nhưng đi chưa được mấy bước liền chột hân mê bất tỉnh. Chu Tử Ngọc vội vàng đỡ nàng, sau đó Trình trưởng lão chạy tới, ôm nàng vào hậu viện.

Lê Văn Đang cùng Tang Tế Hải bất tiện cùng đi tới, không thể làm gì khác hơn là ngồi ở trong phòng khách chờ tin tức.

Đội chừng hai khắc chuông mới thấy Dương Phi Hồng một mình chuyển ra ngoài, chán nản nói: "Cũng may, thân thể cùng những phương diện khác cũng không có cái gì đáng ngại, chỉ sợ nàng nội tâm tích tụ, một thân võ công trong thời gian ngắn không cách nào khôi phục."

Lê Văn Đang cùng Tang Tế Hải lại an ủi mấy câu, liền cáo từ rời đi.

Trọng điểm trước mắt bọn hân đề tâm tới là thân phận cô gái kia. Trước nghe Thiên Nhất Giáo chủ đó võ công cao cường như thế nào bọn họ còn có chút không tin, nhưng hôm nay tự mình kiến thức Phượng Khanh Trần cùng cô gái áo tím kia tỷ võ, bọn họ mới tin tưởng. Thiên Ngoại Hữu Nhân, Nhân Ngoại Hữu Nhân. Phượng Khanh Trần võ công của cùng Dịch Khanh Nhan không phân cao thấp, thậm chí còn cao hơn hân nửa phần, bọn họ là biết. Ngày hôm nay tỷ võ, Phượng Khanh Trần cũng là toàn lực ứng phó, điểm này bọn họ còn không đến mức nhìn nhầm. Cô gái áo tím đó võ công của cao hơn Phượng Khanh Trần rất nhiều, bọn họ có thể khẳng định.

Ngắn ngủn trong một ngày, lời đồn đãi Lăng Tiêu các bại dưới tay cô gái áo tím thần bí liền bay khắp phố lớn ngõ nhỏ ở Vinh Dương, mà về thân phận của cô gái thần bí kia, không ai có thể nói rõ ràng.

Buổi tối hai mươi bảy tháng ba, Chương Môn Nhân Dương Phi Hồng của Thanh Dương phái tiến về phía biệt viện mình kiểm son trang thắm viếng mình kiểm son trang trang chủ Lê Văn Đang đại hiệp, trong đó nội mặc cũng không biết. Mật thám khắp nơi tìm hiểu đều cho rằng chuyện này cùng nữ tử thần bí hôm qua khiêu chiến Lăng Tiêu các thành công có liên quan, trong lúc nhất thời, chúng thuyết phân vân.

Ngày hai mươi chín tháng ba, Thanh Dương phái tại Hưng An cư chiều đãi trụ tại Vinh Dương võ lâm hào kiệt, từ buổi sáng, đã có võ lâm hào kiệt lục tục đến Thanh Dương phái tặng lễ, nhưng kỳ quái là không nhìn thấy Thanh Dương phái Chương Môn Nhân Dương Phi Hồng.

Nhưng mặc dù làm chủ người Dương chương môn không có ở đây, hai đệ tử của hân cùng mấy vị Đường chủ lại nhiệt tình kêu mọi người an tâm lưu lại, nói sự phụ có chuyện đi ra ngoài, nhưng trước dạ tiệc nhất định trở lại.

Mọi người dưới sự nhàm chán không còn gì khác là tụ tập thảo luận xem nữ nhi mà Dương Phi Hồng tìm về rốt cục là người nào. Có người chứng kiến đã nói ra chuyện tình Dương Phi Hồng mười mấy năm qua một mực tìm kiếm chờ đợi một nữ nhân, mọi người cảm thán, Dương chương môn thì ra lại là một nam nhân si tình. Rồi sau đó lại có người nói rằng mấy ngày nay Thanh Dương phái cùng Lăng Tiêu các lui tới rất là mật thiết, vì vậy mọi người lại suy đoán nữ nhi Dương Phi Hồng tìm về có thể hay không đang ở Lăng Tiêu các.

Sau giữa trưa, tin tức mới được truyền đến tai nhân sĩ võ lâm, nói buổi sáng có người trong rừng cây ở Bắc thành vung tay, giới nghiêm đệ tử tựa hồ là đệ tử trẻ Thanh Dương phái cùng Lăng Tiêu các. Vì vậy mọi người lại bắt đầu suy đoán, chẳng nhẽ hai địa môn phái liên thủ muốn giết đại nhân vật nào? Mọi người nghĩ tới nghĩ lui, đoán tới đoán đi, ít hên mà cùng đều đem ánh mắt nhắm ngay tới cô gái áo tím thần bí ba ngày trước đánh bại Lăng Tiêu các.

Chuyện như vậy trên giang hồ thấy nhiều, cũng không phải chuyện hi hân gì, chỉ là không nghĩ tới hai danh môn đại phái như vậy thế nhưng cũng sẽ làm chuyện này, hơn nữa còn làm được như vậy không ần không tránh. Vì vậy mọi người lại suy đoán cô gái thần bí kia có phải hay không là cái gì Đại Ma

Đầu, nếu không lấy người như Dương chương môn, cũng sẽ không làm chuyện như vậy mới đúng. Nói đến ma đầu, tất cả mọi người không hẹn mà cùng nghĩ tới những thứ này ngày qua chết thảm mấy cái kia đệ tử, thủ pháp giết người kinh khủng như vậy, cũng không phải là Đại Ma Đầu sao? Sợ hãi nhất giữa trưa gia đồ đối với chuyện này không biết gì cả. Thậm chí có người lời đồn đãi là yêu ma tác quái.

Lúc này, có chút nhân sĩ giang hồ nói, như vậy thủ pháp giết người có chút giống thủ đoạn Mạc Bắc Thiên Nhất Giáo nhiều năm trước.

Vì vậy, mọi người lại bắt đầu đàm luận Thiên Nhất Giáo đã tại trong chốn giang hồ đã bạt vô âm tín hơn năm mươi năm, rất nhiều đệ tử trẻ tuổi vẫn là lần đầu tiên nghe nói ma giáo này, rất có hứng hái nghe chuyện, vì vậy thế hệ trước liền đem toàn bộ chuyện cũ mình nghe nói trong giang hồ tỉ mỉ kể lại.

Đến gần tối, chỉ nghe thấy tiếng cười bên ngoài truyền đến, kèm theo Dương Phi Hồng hào sảng đại tâng môn rất nhanh đi vào.

Mọi người nghênh đi ra ngoài vừa nhìn, nhưng thấy Dương Phi Hồng lôi kéo một cô gái xinh đẹp áo tím trở lại, mà Lăng Nguyệt các chủ Lăng Tiêu các thế nhưng lại kéo cánh tay khác cô gái áo tím kia, ba người nháo nháo nhiệt nhiệt đi cùng một chỗ, thấy thế nào đều giống người một nhà. Mà trang chủ Lê Văn Đang Minh kiểm son trang cùng hai người đệ tử ở sau lưng bọn hắn cùng nhau đi vào.

Mọi người vẫn sững sờ không hiểu, nhưng nhìn tình cảnh mấy người kia liền đoán ra đại khái.

Dương Phi Hồng nhìn trên mặt mọi người nghi ngờ cùng suy đoán, nhẹ nhàng buông tay cô gái áo tím trong tay ra, đối với mọi người cúi người chào tạ lỗi nói: "Khiến các vị anh hùng chờ lâu. Vị này chính là ái thê Dương mỗ tìm hơn mười năm, đồng thời cũng là Đại Hộ Pháp Lăng Tiêu các, ba ngày trước khiêu chiến Lăng Tiêu các nhưng thật ra là vì đưa tới trong khoảng thời gian này Nhất Giáo chủ làm hại vô lâm đồng đạo đại mặc. Như thế lừa vô lâm đồng đạo thật sự là vạn bất đắc dĩ, cũng may hôm nay cuối cùng khiến Nhất Giáo chủ đền tội, Dương mỗ liền hướng chư vị xin lỗi, kính xin chư vị anh hùng tha thứ."

Rồi sau đó, Dương Phi Hồng liền đem chuyện tình Thiên Nhất Giáo chủ chậm rãi nói.

Mọi người giờ mới hiểu được, thì ra là kia cô gái áo tím đánh bại Lăng Tiêu các chính là thê tử Dương Phi Hồng thất lạc hơn mười năm, cũng là Đại Hộ Pháp Lăng Tiêu các, mẫu thân Lăng Nguyệt các chủ, ba ngày trước khiêu chiến chỉ là vì dụ tới Đại Ma Đầu kia. Hơn nữa lần này Tru Ma trong khi hành động, Minh kiểm son trang cũng phải cao thủ trợ trận, làm cho người ta không khỏi đem Lăng Tiêu các cùng giang Việt vương liên hệ tới. Nhưng giang hồ mọi người phần lớn không câu chấp, không câu nệ môn phái ý kiến, chỉ cần đức hạnh chánh nghĩa, bọn họ cũng không quá so đo thế lực sau lưng Lăng Tiêu các là ai. Giang hồ đại phái sau lưng đều có Cường Đại Thế Lực chống đỡ, đây cũng không phải là bí mật gì.

Thanh Dương phái cùng Lăng Tiêu các cùng nhau truy sát Đại Ma Đầu Thiên Nhất Giáo chủ, khiến cho uy danh hai phái lần nữa tăng cao, đặc biệt là Lăng Tiêu các một mình gánh chịu trách nhiệm Tru Ma nặng nề kia làm khiến mọi người cảm thán.

Mọi người thấy Mục Vũ Phi, vị này là Đại Hộ Pháp Lăng Tiêu các, nghe nói nàng là mẫu thân Lăng Nguyệt các chủ, nhưng khi nhìn kĩ cùng lắm mới chỉ là hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, xem ra cùng Lăng Nguyệt các chủ giống như là tỷ muội, mà không phải mẹ con. Chỉ là hai người lại có nhiều chỗ tương tự, thân hình, khí chất, mắt, cũng rất giống nhau.

Đang lúc mọi người chúc mừng ở bên trong, Dương Phi Hồng dẫn dắt trước mọi người hướng Hưng An cư đoàn tụ chèn chén.

Một đêm này, Hưng An cư đèn đuốc sáng trưng náo nhiệt vô cùng, giang hồ hào kiệt sáng láng tiếng cười truyền ra rất xa, hứng trí bùng bùng, chân chính phải không say không về.

Này giới Vô Lâm Minh Chủ Lăng Nguyệt các chủ lại là Thanh Dương phái chương môn Dương Phi Hồng chỉ nữ! Lăng Tiêu các cùng Thanh Dương phái liên thủ tru diệt Đại Ma Đầu Thiên Nhất Giáo chủ mới vừa lộ đầu ra! Tin tức này rất nhanh truyền khắp vô lâm, đưa tới oanh động. Từ này về sau, Vô Lâm Minh Chủ mặc dù còn là Lăng Nguyệt các chủ Lăng Tiêu các, nhưng bởi vì nàng muốn chăm sóc trợ phụ cùng đánh Tru Ma một trận mà bị thương, vô lâm sự vụ do Đại Hộ Pháp Lăng Tiêu các cùng Dương chương môn Thanh Dương phái cùng xử lý chung, không người nào nói lên dị nghị.

Dịch Khinh Nhan sớm một chút rời đi từ mật đạo Hưng An cư trở lại vương phủ, Nguyên Tĩnh Vũ một mặt nhìn sổ con một mặt đợi nàng.

Mới vừa nghe được tiếng bước chân, Nguyên Tĩnh Vũ liền đi ra ngoài đón."Khinh Nhan, nàng đã trở lại!"

Dịch Khinh Nhan cảm động nhìn hắn, sau đó liền chạy chậm đến, đầu tựa lên ngực hắn, ôm hắn thật chặt.

"Ta không sao. Chỉ là có chút vết thương nhẹ, thật đó!" Hắn nói, vỗ nhẹ phía sau lưng của nàng, ôm lấy nàng đi vào nội thất, lại đem tất cả thị nữ cũng đuổi ra ngoài.

"Thiếp hiểu rõ. Chỉ là. Có chút sợ." Khinh Nhan nhẹ nhàng nâng cằm đầu lên, tỉ mỉ vuốt ve mặt của hắn.

"Ta nói rồi tất cả đã có ta, nhưng cuối cùng vẫn là để cho nàng lo lắng." Vì nàng lo lắng, trong lòng hắn thật là ngọt ngào cực kỳ.

"Hắn thật đã chết rồi sao?" Nàng vẫn còn có chút khó có thể tin. Một cái ma đầu kinh khủng như vậy, thật bị bọn hắn tiêu diệt rồi sao?

"Đừng lo lắng, ta một kiếm cuối cùng kia đâm xuyên qua trái tim của hắn. Mặc dù để cho hắn rơi vào trong sông không có tìm được thi thể, nhưng sẽ không có có chút sức sống." Đây không phải là một mình hắn cho rằng như vậy, Dương Phi Hồng cùng với sư phụ của nàng cũng cho là như thế.

Khinh Nhan gật đầu một cái. Sư phụ cùng nghĩa phụ cũng là nói như vậy. Chợt, nàng lại lo lắng hỏi: "Lê trang chủ Minh kiểm son trang cùng Giang Càng thế tử gặp lại chàng rồi sao?"

Nguyên Tĩnh Vũ nắm hông của nàng, nhẹ nhẹ vỗ mặt của nàng, cười nói: "Không phải lo lắng, kế hoạch chúng ta rất khả. Mấy người bọn họ phòng thủ Bắc Phương, cách ta rất xa, ta ăn mặc như nam đệ tử Lăng Tiêu các, bọn họ sẽ không nhận được ta."

Khinh Nhan thật dài thờ ra một hơi, lúc này mới yên tâm.

"Có muốn hay không ăn thêm một chút đồ ăn khuya nữa?" Hắc đột nhiên hỏi.

Nàng lắc đầu một cái.

"Vậy chúng ta cùng đi tắm rửa." Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ nhàng đang nâng mặt của nàng, ngón cái lưu luyến vuốt ve gương mặt mềm mại của nàng cùng đôi môi.

Khinh Nhan ngượng ngùng cúi đầu, lại ôm sát hông của hắn, nhỏ giọng nói: "Người ôm ta đi."

"Hào!" Hắc rất vui lòng.

Hai người vốn là vợ chồng son, mấy ngày nay chân chính là như keo như sơn hận không được cả ngày cũng dán ở chung một chỗ. Hôm nay đi diệt Thiên Y giáo chủ cái họa lớn trong lòng này, cũng xem như diệt một tâm sự trong lòng Khinh Nhan. Giờ khắc này, tâm tình của hai người đều là nhẹ nhõm, trong lòng trừ lẫn nhau, không thể chấp nhận cái khác.

Đêm, vẫn còn rất dài.

Bạn đang đọc truyện *Duyệt Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 18

Giữa trưa ngày mùng một tháng tư, Tiêu Dật Phi tỉnh táo lại, phát hiện bên giường mình có một cô gái xa lạ, ăn mặc đơn giản, dáng người nhỏ yếu, dung mạo thanh lệ, khí Vũ cao hoa. Hắn nhìn ngược về phía Nguyên Tĩnh Vũ, cô gái này chính là người trong lòng của biểu ca sao? Quả nhiên không tầm thường.

"Dật Phi, đây chính là Khinh Nhan." Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ giọng nói.

Tiêu Dật Phi Dật đầu một cái, Nguyên Tĩnh Trinh đã đem hắn ôm lên, đi ra sau đi ngoài.

Dịch Khinh Nhan nhìn ánh mắt biến mất sợ hãi lúc trước của Tiêu Dật Phi cùng với nét đỏ ửng trên mặt, không nhận được bật cười.

Nguyên Tĩnh Vũ nắm tay nàng, ý bảo nàng chú ý thân phận. Mặc dù thị nữ đã bị đuổi ra ngoài, Đinh Thanh Sơn cũng là người của mình, nhưng để Nguyên Tĩnh Trinh thấy được cũng không tiện.

"Thiếp cảm thấy Dật Phi thật ra thì rất đáng yêu." Khinh Nhan nhỏ giọng cười nói. Thần sắc kia thật giống một tiểu hài tử đơn thuần, có điểm nào giống như một người trí kế (trí tuệ + mưu kế) thiên hạ Nghệ An Vương trong truyền thuyết đây?

Nguyên Tĩnh Vũ đối với cách nói của nàng cũng chỉ có thể lắc đầu, lòng tin lúc trước cũng không nhận được có chút dao động. Nàng thật sự có thể khuyên Dật Phi, ổn định bệnh tình của hắn sao?

Không lâu sau đó, Tiêu Dật Phi trở về rồi, Đinh Thanh Sơn cũng chuẩn bị xong được thiện.

Nguyên Tĩnh Trinh ngồi ở bên giường ôm Tiêu Dật Phi, Nguyên Tĩnh Vũ bưng chén ngọc lên cho hắn ăn.

Tiêu Dật Phi vừa ăn vừa quan sát Dịch Khinh Nhan. Khinh Nhan rộng rãi để cho hắn nhìn, thậm chí còn đứng tại chỗ xoay một vòng tròn, sau đó cũng đi đến bên giường, nghiêm túc hỏi: "Thấy rõ ràng chưa?"

Tiêu Dật Phi bất tri bất giác bị nhất cử nhất động của nàng hấp dẫn, nhìn thần sắc nghiêm túc của nàng, nhận không được trong lòng buồn cười. Nữ tử này cũng thật sự là có hơi chút cổ quái chứ? Một chút cũng không giống đại gia khuê tú! Mặc dù nói cô gái giang hồ tương đối hào sảng, nhưng là không nên có cái bộ dạng này chứ?

"Ta có thể gọi người Dật Phi không?" Khinh Nhan hỏi.

"Được." "Dật Phi khẽ vuốt cằm.

“Vâycó thể để cho Vương Phi của ngươi tránh đi một chút hay không? Ta có lời muốn nói với ngươi.” Kinh Nhan liếc Nguyên Tĩnh Trinh một cái, vừa trung về mặt đầy mong đợi nhìn Tiêu Dật Phi.

Tiêu Dật Phi sừng sốt một chút, nhìn Nguyên Tĩnh Vũ một chút, lại gật đầu một cái. “Hào.”

Dịch Kinh Nhan nhận lấy chén ngọc trong tay Nguyên Tĩnh Vũ, để cho hắn đỡ Tiêu Dật Phi. Nguyên Tĩnh Trinh tròn mắt nhìn Dịch Kinh Nhan một cái, phần hận mà bước thẳng đi ra ngoài.

Dịch Kinh Nhan tiếp cho hắn ăn, đồng thời không chút để ý nói: “Ta không thích vị Vương Phi này, nàng chẳng những tìm cho Cảnh Hân hai nữ nhân, còn nghĩ muốn ra uy trước mặt ta!”

Tiêu Dật Phi ngược mắt liếc nhìn Nguyên Tĩnh Vũ một cái, thấy trong mắt hắn có vài phần ý cười, về mặt lộ rõ vẻ nghi ngờ.

Không đợi Nguyên Tĩnh Vũ mở miệng, Kinh Nhan tiếp tục nói: “Chỉ là, nàng ta không có thành công được. Có ta đây ở bên cạnh hắn, hắn mới không có gan mà đi trêu hoa ghẹo nguyệt!”

Tiêu Dật Phi thấy buồn cười, vị biểu tấu mới này quả nhiên lớn mật, trước mặt biểu ca lại dám nói những lời như vậy.

Kinh Nhan đắc ý nhìn Nguyên Tĩnh Vũ cười cười, bỗng nhiên lại nhìn Tiêu Dật Phi tựa tiếu phi tiếu hỏi: “Dật Phi, ngươi thích biểu ca ngươi ôm ngươi như vậy sao?”

Tiêu Dật Phi bị nàng hỏi khiến cho sợ hết hồn, đang suy nghĩ nên trả lời thế nào, lại thấy Dịch Kinh Nhan trừng hắn một cái nói: “Ngươi chẳng lẽ cho là ta không biết sao?”

Tiêu Dật Phi cả mặt ửng hồng, không biết trả lời như thế nào. Tâm thần hỗn loạn, Dịch Kinh Nhan nhân cơ hội này cho hắn ăn cháo. Đút muỗng cháo cuối cùng trong chén vào miệng hắn, nàng mới nói về hơi làm khó: “Ngươi ngủ mê mất vài ngày như vậy, không thể để ăn quá no, đợi lát nữa sẽ cho ngươi ăn thêm có được hay không?”

Tiêu Dật Phi lúc này mới phát hiện mình thế nhưng không phát hiện ra đã ăn xong một bát cháo.

Nguyên Tĩnh Vũ cũng không nhìn được cười. Kinh Nhan cũng không hề nói đến việc gì đặc biệt, hắn cũng thật là không nghe được cái gì, không ngờ Dật Phi thế nhưng bắt tri bắt giác ăn cháo xong rồi.

“Dật Phi, ta nói cho ngươi nghe một bí mật.” Kinh Nhan đột nhiên tỏ vẻ thần bí nói một câu, “Biểu ca ngươi đã hứa với ta từ nay về sau không đụng đến một đầu ngón tay của nữ nhân khác, ta mới chịu gả cho hắn.”

Tiêu Dật Phi nhìn Dịch Kinh Nhan một chút, lại nhìn Nguyên Tĩnh Vũ một chút, trong lòng bỗng thấy chua xót. Ngay lúc này, chỉ nghe Dịch Kinh Nhan bỗng nhiên lại thờ dài nói: “Chỉ là ngươi không phải là nữ nhân, không thể xem là trong đám này. Dật Phi, ngươi nên cảm thấy may mắn vì mình là nam tử!”

Nghe một câu cuối cùng như thế, chút chua xót trong lòng Tiêu Dật Phi biến mất không thấy, hắn chợt cảm thấy có chút dở khóc dở cười.

“Dù sao ngươi cũng không có bao nhiêu ngày, ngươi sống lâu một ngày, mới có thể nhìn hắn lâu hơn một ngày, hắn có thể ôm ngươi nhiều hơn một lần. Dật Phi, có phải ngươi thích hắn ôm ngươi hay không? Cho nên mấy năm trước ngươi luôn giả bệnh.” Dịch Kinh Nhan chợt kéo tay hắn bắt mạch, lúc thì cau mày, lúc thì cười khê, không nhìn ra được là có ý gì.

Dật Phi ngẩn ra. Đúng vậy a, chỉ có sống nhiều hơn một ngày, hắn mới có thể nhìn biểu ca lâu hơn một ngày, mới có thể khiến hắn ôm mình thêm một lần. Nhưng là, nàng sẽ không cảm thấy nam nhân yêu nhau là bản thù hay sao?

Kinh Nhan nhìn ra được hắn nghĩ cái gì, khê cười mà nói: “Yêu. Bản thân nó là thuần khiết cao thượng, chỉ cần không dùng danh nghĩa của tình yêu mà gây tổn hại cho người khác. Lăng Tiêu các của chúng ta không giống với các môn phái khác, duy trì tình yêu chuyên nhất, nhưng cũng không hạn định giới tính.”

“Kia, vậy ngươi không ngại ta cùng biểu ca” Dật Phi chợt kích động.

“Ai nói ta không ngại hả?” Kinh Nhan chợt trừng mắt liếc hắn một cái, lập tức khiến hắn an ổn lại.

“Ta không thèm để ý chuyện ngươi thương hắn, nhưng là hắn chỉ có thể yêu một mình ta!” Kinh Nhan chỉ vào Nguyên Tĩnh Vũ nói.

Dật Phi há miệng, đối với nữ nhân như vậy thật sự là hắn không còn lời nào để nói.

“Ha ha” Kinh Nhan bỗng nhiên lại cười lên, “Ta không ngại những người khác thương hắn, điều này nói rõ ánh mắt ta chọn phu quân không tệ, hắn quả thật rất tốt, không phải như vậy ta sẽ có được chút mặt mũi sao?”

Vì vậy có chút mặt mũi? “Biểu ca là Phiên Vương của một phương, còn chưa cấp đủ mặt mũi cho ngươi?” Dật Phi nhin không được hỏi.

“Thiên hạ có bảy đại Phiên Vương! Chẳng lẽ có người muốn lấy ta làm gả? Những thứ hư danh kia có lợi ích gì?” Kinh Nhan hỏi ngược lại, “Dạng nam

nhân có Nhan sắc như hân đây, là nam nhân có rất nhiều người yêu, là nam nhân có rất nhiều sự lựa chọn, lại chỉ yêu một người là ta, như vậy không phải rất có ý nghĩa?”

Tiêu Dật Phi không phân bác được. Kinh ngạc mà suy nghĩ lại lời nói của nàng, nhìn như không có chút đạo lý nào, nhưng ngẫm lại lại thấy có chút ý tứ.

“Dật Phi, ngươi có nghĩ là muốn sống lâu một chút hay không?” Không để cho hân phải suy nghĩ nhiều, Kinh Nhan lại hỏi.

Lời này nếu là do người khác nói ra, nhất định là muốn khiến người ta ghi hận, nhưng nói trước mặt Tiêu Dật Phi lại là một vấn đề trọng yếu. Hân khẽ cau mày, trong ánh mắt là một mảnh mờ mịt, rồi chớp động một tia do dự, hân rốt cuộc là có muốn sống lâu hơn mấy ngày hay không đây? Hân còn có thể sống được bao lâu đây?

“Dật Phi, tình yêu là cái gì đây? Ta vốn cho là ngươi đã hiểu nhưng thật ra ngươi chỉ hiểu một nửa? Còn nếu nói ngươi đã hiểu tất cả, chỉ là ngươi lại không làm được mà thôi sao?” Kinh Nhan lại một lần nữa cắt đứt sự trầm tư của hân.

Yêu là cái gì? Đương nhiên là hân hiểu, cố gắng lớn nhất của hân là duy trì niềm hạnh phúc khi dành tình yêu cho một người, nhưng là, tim của hân thật sự rất mệt mỏi, thật sự rất mệt mỏi a.

“Dật Phi, tình yêu đối với hân không đủ để cho ngươi thêm dũng khí sao? Vậy thì ích kỷ một chút đi, nắm chặt lấy cơ hội cùng với khoabgr thời gian cuối cùng này đi. Ngươi suy nghĩ kỹ một chút, chỉ cần ngươi sống lâu hơn một ngày, người ngươi yêu sẽ làm bạn với ngươi thêm một ngày, chỉ cần ngươi tình lại thêm một lần, các ngươi có thể bên nhau nhiều hơn một lần.” Nhìn vào mắt Tiêu Dật Phi, Kinh Nhan biết hân đã động lòng. Nàng len lén ngẩng đầu nhìn Nguyên Tĩnh Vũ, hân không phải tức giận chứ?

Đang lúc Dật Phi côi lòng đầy mơ ước, Kinh Nhan lại đổi một khuôn mặt nói: “Tuy nhiên, Dật Phi, ta chỉ tạm thời đưa hân cho ngươi mượn a, hân là của ta đây, là người của một mình ta đây! Ngươi chỉ cần cảm thụ hạnh phúc là được rồi, những thứ khác không cần suy nghĩ nhiều. Bất luận là như thế nào, ta đều sẽ không nhường hân cho ngươi. Ngươi cần phải nhớ rõ ràng cho ta.”

Dật Phi kinh ngạc nhìn dịch Kinh Nhan, không thể nào làm rõ được người có khuôn mặt nào mới thật sự là nàng, nhưng hân lại tin lời của nàng. Nàng nguyện ý đem biểu ca cho hân mượn tạm thời, chỉ cần hân sống lâu một ngày, là có thể nhìn thấy biểu ca thêm một lần. Bất tri bất giác, hân động lòng rồi. “Ta. . . còn có thể sống được bao lâu nữa đây?”

Kinh Nhan nhún vai, bất đắc dĩ nói: “Vậy còn phải xem chính bản thân ngươi, nếu như chính ngươi muốn tiếp tục sống, thân thể của ngươi cũng không phải là không có cơ hội chuyển biến tốt. Ta cũng không dám quá khoáng lạc, muốn kéo dài ba năm năm năm là có chút khó khăn, nhưng trong vòng một năm rưỡi thì đảm bảo không có vấn đề gì!”

Về mặt nhẹ nhàng mang theo nét lạnh nhạt cùng bất đắc dĩ, Tiêu Dật Phi càng tin tưởng lời của nàng hơn.

Kinh Nhan cười nhạt, nhìn Nguyên Tĩnh Vũ một cái, cho hân một cái liếc mắt, sau đó liền đứng dậy, nói: “Tốt rồi, cái gì phải nói ta cũng đã nói xong rồi, ta đem biểu ca của ngươi cho ngươi mượn, hai người các ngươi từ từ mà trò chuyện đi!”

Ngay sau đó Dịch Kinh Nhan đi tới Phi Phượng lâu, bên trong vẫn như cũ chỉ có Sầm Viễn Chí bận rộn.

Thị vệ canh cửa của Nguyên Tĩnh Vũ khom mình hành lễ đã kinh động đến Sầm Viễn Chí, hân vội vàng đứng dậy hành lễ.

“Tham kiến Vương Phi!” khi thấy chỉ có một mình Dịch Kinh Nhan đến, hân đột nhiên cảm thấy có chút không ổn, vội vàng cúi đầu, gương mặt đỏ ửng dâng lên nét nghi ngờ.

“Không cần đa lễ.” Kinh Nhan cất tiếng cười nhàn nhạt đi qua bên người hân, đi thẳng đến vị trí của Vương gia trong phòng ngồi xuống. Thanh y thiếu niên chuyên phục vụ bút mực trong phòng sau khi hành lễ yết kiến cúi đầu đi theo sau vào trong phòng, lấy ra bút mực cùng mực đỏ được cất kỹ, sau đó liền cung kính lui ra.

Sầm Viễn Chí cúi đầu mang ra tấu chương mà chính hân tự tay sắp xếp sửa sang tốt rồi nhẹ nhàng đặt ở trên bàn trước Vương vị, sau đó nhanh chóng quay về ngồi vào chỗ ngồi của mình ở bên ngoài tiếp tục xử lý những chính vụ còn lại, thế nhưng, lòng lại dâng lên một cỗ phiền não, hân không dám ngẩng đầu nhìn vào trong phòng, mặc dù không thể nhìn thấy được cái gì, trong đầu nhện không được phỏng đoán Vương Phi giờ này đang làm cái gì, đối với lời phê bình cùng cách xử lý của hân đối với những vấn đề kia có hay không.

Lúc này, một thị tỳ tiến vào, dâng trà và điểm tâm.

Kinh Nhan vừa xem tấu chương vừa ăn điểm tâm, bề ngoài thông dong tự tại, bất quá chỉ có nhìn thấy hàng chân mày của nàng thỉnh thoảng nhíu lại mới có thể hiểu được, một đồng tấu chương này quả thật có một số việc lớn khiến người ta đau đầu.

Xem hết một quyển, nàng dùng mực đỏ viết lời chú giải, lúc bỏ xuống cũng chia làm hai chồng. Một chồng có thể trực tiếp gửi xuống dưới, chồng khác cần đợi Nguyên Tĩnh Vũ trở về thương lượng sau đó sẽ quyết định.

Trong phòng rất yên lặng, chỉ có tiếng lật mở tấu chương rất nhỏ, Kinh Nhan ăn điểm tâm không phát ra bất kỳ âm thanh nào. Ước chừng sau hai nén nhang, Sầm Viễn Chí dần dần bình tĩnh lại. Nếu Vương Phi đã không để ý, hân cần gì cứ phải nom nớp lo sợ? Dù Dương Vương nếu đã cho phép Vương Phi giúp người xử lý chính sự, phải là loại người bụng dạ rộng rãi, chắc là sẽ không để ý đến những việc nhỏ không đáng kể như lễ tiết đi.

Kinh Nhan mở ra cửa sổ bên phải, dương quang rực rỡ lập tức chiếu vào trong phòng, làm cho mấy bình hoa lớn trên kỷ án khoác thêm một tầng kim

quang, mặc dù có chút chói mắt, lại làm cho người cảm thấy ấm áp.

Lúc này, nghe được thị vệ bên ngoài truyền vào : “Khởi bẩm Vương Phi, ti lễ giám Vương đại nhân cầu kiến Vương gia!”

Ti lễ Giám? Vì nghi thức nhường ngôi và kế vị nữa tháng sau sao? Kinh Nhan nghĩ: “Mời Vương đại nhân vào đi!”

Vương Phụng Lí cung kính bước vào, đầu tiên là nhìn thấy Sầm Viễn Chí ngồi ở gian ngoài, hai bên gật đầu thăm hỏi, sau đó mới không nhanh không chậm đi vào trong phòng, không chớp mắt khom mình hành lễ: “Hạ thần Vương Hiệt tham kiến Vương gia.”

Kinh Nhan kinh ngạc ngẩng đầu lên, trên khóe miệng xuất hiện nụ cười cực nhạt. Người này thật đúng là luôn nghiêm cẩn tuân thủ lễ tiết mà! Hắn luôn không bao giờ nhìn trước xem người mà mình hành lễ là ai sao? Thật đúng là một người cực kỳ không sinh động không thú vị. Cho dù là ánh mắt không được tốt, chẳng lẽ lỗ tai cũng có vấn đề? Trước đó hắn không có nghe rõ thị vệ thông báo như thế nào sao? Thị vệ không phải nói rất rõ ràng là “Bẩm báo Vương Phi” sao?

“Vương đại nhân, Vương gia không có ở đây.” Nàng bắt đầu dĩ phải nhắc nhở hắn. Cái người này thật là, nếu nàng không lên tiếng, hắn cũng sẽ thật sự không dám ngẩng đầu lên.

Nghe thấy là giọng của nữ tử, Vương Phụng Lí lúc này mới kinh ngạc ngẩng đầu lên, ngần ngừ nhìn Dịch Kinh Nhan nói: “NgườiNgười như thế nào. . . .Một nữ tử. . . .”

“Ta là Dụ Dương Vương Phi, được phép tham gia xử lý chính sự.” Kinh Nhan nhàn nhạt cười cười, mang theo một chút châm biếm, “Vương gia công vụ bận rộn, ta đã cùng người chia sẻ vinh quang, đồng thời cũng cùng hắn gánh vác chính sự.”

“Từ xưa đến nay, làm gì có đạo lý nữ tử được tham gia chính sự? Gà mái gáy sớm, nhất định là mầm tai họa! Huống chi Vương gia vắng mặt, người làm sao có thể. . . làm sao có thể tự ý quyết định? Người người còn dùng mực đỏ của Vương gia viết lời phê bình?” Vương Phụng Lí vừa vội vừa giận, tức muốn giậm chân.

Kinh Nhan lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, thân nhiên nói: “Có việc cần báo thì nói, không thì đi ra ngoài chờ Vương gia trở về.” Vừa nói, nàng vừa tiếp tục xem tấu chương trong tay, thậm chí nâng mắt liếc hắn một cái cũng lười làm.

Vương Phụng Lí đỏ mặt đứng ở cửa, tiến không được, lui cũng không xong. Hắn còn có rất nhiều đạo lý lớn lao chưa nói, một nữ nhân làm sao có thể tham chính? Nhưng mà, nhưng mà. . . Vương gia vắng mặt, hắn làm sao dám cùng Vương Phi ở trong cùng một phòng?

Vừa lúc này, Sầm Viễn Chí lại khuyên nhủ: “Vương đại nhân, nếu có việc gấp, đừng ngại thỉnh giáo Vương Phi. Nếu như không gấp, ra ngoài ngồi uống chén trà từ từ đợi Vương gia cũng không sao.”

Vương Phụng Lí do dự vài lần, cuối cùng dậm chân lui ra ngoài.

Kinh Nhan hít một hơi lạnh lùng quét tới bóng lưng của hắn liếc mắt, sau đó lại mang tất cả tâm trí đặt vào chính sự trước mặt.

Ánh nắng nghiêng dần, chiếu đến trên tay nàng, có chút chói mắt. Kinh Nhan nhẹ nhàng bỏ xuống tấu chương trong tay nhìn ra ngoài cửa sổ, im lặng thờ dài. Nàng biết sử dụng mắt nhiều thế này là không tốt, thế nhưng nàng thật sự không thích đứng một mình ở trong phòng mà rầu rĩ. Lúc có Nguyên Tĩnh Vũ bên cạnh thất sự là không tồi, mỗi lúc nào cũng có thể nghe thấy được hơi thở của hắn, vờn tay là có thể chạm đến hơi ấm của hắn, cũng không thấy thời gian ấy khó qua. Hôm nay một mình ngồi đây trên cái Vương vị to lớn, nếu không mở cửa sổ, nếu không cảm nhận được sự ấm áp tốt đẹp của trời đất, nàng sẽ vô cớ mà cảm thấy bức mình.

Có lẽ nàng thật sự không thích hợp với cuộc sống như thế này, thật không hiểu được những vị vua trước kia làm sao mà vượt qua được, mặc dù có được quyền uy tốt đỉnh, nhưng cảm giác tịch mịch cô đơn luôn gặm nhấm tâm hồn.

Lúc này, nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng thị vệ bên ngoài yết kiến: “Tham kiến Vương gia!” Sau đó lớn tiếng thông báo “Vương gia giá lâm!”

Ở phòng ngoài, Sầm Viễn Chí cùng với Vương Phụng Lí đứng lên yết kiến, Nguyên Tĩnh Vũ ôn hòa nói với hai người: “Hai vị đại nhân không cần đa lễ. Vương đại nhân có vấn đề gì sao? Đã bẩm báo với Vương Phi chưa?”

Kinh Nhan hơi nhướn mi nhìn ra ngoài, thấy Nguyên Tĩnh Vũ đang mỉm cười bước vào. Nàng khẽ liếc hắn, lại tiếp tục xem tấu chương trong tay, không để ý đến hắn nữa. Hắn hiển nhiên là nhìn thấy được Vương đại nhân bất mãn đối với việc nữ nhân như nàng tham gia chính sự, lại cố tình hỏi như vậy, còn hỏi như thế đó là chuyện đương nhiên, cũng là vì muốn lập uy cho nàng thôi, nàng đương nhiên phải phối hợp với hắn một chút.

Vương Phụng Lí lấp bấp không biết trả lời như thế nào, Nguyên Tĩnh Vũ cũng đã bước đến Vương vị ngồi xuống. Còn Dịch Kinh Nhan chẳng những không có đứng dậy tiếp đón, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên. Lừa giận trong lòng hắn dâng cao, cô gái này thật không ra thể thống gì, mà phản ứng của Dụ Dương Vương càng khiến hắn không thể ngờ được. Một nam nhân kiệt xuất như vậy sao có thể để cho một nữ nhân cười lên trên đầu mình chứ? Vương Phụng Lí thật sự không hiểu được.

“Thế nào rồi?” Kinh Nhan hơi nâng mi liếc Nguyên Tĩnh Vũ một cái, bên môi mỉm cười nhợt nhạt. Câu hỏi hiển nhiên tùy ý, nhưng người ngoài nghe thấy lại không thể nào hiểu được.

“Uống thuốc ngủ.” Nguyên Tĩnh Vũ thờ dài một hơi, tâm tình dường như được thoải mái không ít. “Thanh Sơn nói là kinh mạch của hắn cũng đã ổn định hơn nhiều, ta thấy tâm tình của hắn tốt hơn trước đây nhiều lắm, trong ánh mắt có thêm kỳ vọng. Cũng nhờ nàng cao minh!” Hắn dùng ánh mắt thâm tình

nhìn nàng, im lặng thờ dài trong lòng. Nếu không phải bên cạnh còn có hạ thần, hẳn thật sự rất muốn ôm nàng thật chặt.

“Ừ. Xem ra cũng không tệ lắm, hẳn là có thể ổn định được bệnh tình của hắn đi!” Kinh Nhan khẽ thờ dài, sau đó ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ thán nhiên nói: “Không còn sớm nữa, nhanh xử lý những chuyện quan trọng xong rồi trở về!”

Nguyên Tĩnh Vũ khẽ gật đầu, ánh mắt ôn nhu lướt qua đôi mắt mệt mỏi của nàng, quay lại nhìn Vương Phụng Lí nói: “Vương đại nhân muốn nói có vấn đề gì.”

Vương Phụng Lí liếc Dịch Kinh Nhan một cái, bắt đầu thuyết giảng chính nghĩa đạo lý: “Vương gia, xưa tới nay nữ nhân luôn phải ở nhà giúp chồng dạy con, Vương Phi cao quý, nên là người làm gương mới phải. Người xưa có giáo huấn rõ ràng, gả mái gáy sớm, nhất định là tai họa, nhìn qua các triều đại trước kia, mình quân sẽ không để cho nữ nhân tham gia vào việc triều chính, Vương gia lại có thể để Vương Phi tự ý làm chủ xử lý chính vụ, thần lo lắng thay cho vạn dân của Trung châu, trong lòng đích thực là sợ hãi. Xin Vương gia hãy suy xét!”

Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ nhàng cười, nghiêng đầu nhìn Kinh Nhan một chút, trên mặt nàng cũng có một chút ý cười bất đắc dĩ.

Nguyên Tĩnh Vũ ngẩng đầu, nghiêm túc nói: “Vương đại nhân, kẻ trị quốc tất nhiên phải thực tế, bốn Vương dùng người từ trước đến nay không bao giờ bị hạn chế bởi khuôn phép, chỉ cần là người có tài sẽ trọng dụng. Vương Phi tuy là nữ nhi, nhưng văn võ song toàn. Trên lưng ngựa có thể làm tướng, xuống ngựa có thể làm mưu thần. Không phải là bốn Vương khoe khoang quá lời, không chỉ Vương đại nhân, ngay cả trí tuệ của Sầm đại nhân cũng không bằng một nửa của Vương Phi.”

Vương Phụng Lí đỏ mặt, trong lòng rất là không phục. Chẳng qua chỉ là một nữ nhân thôi! Hắn không dám khoe khoang mình bác học tinh thâm, nhưng tài năng của Sầm đại nhân tất cả quan viên Trung Châu không có ai không phục, Vương gia lại nói tài trí của Sầm đại nhân lại không bằng Vương Phi, lời nói này rất là xúc phạm người. Chỉ vì muốn tăng bốc nữ nhân mình yêu thích, cũng không thể nào chèn ép đại thần trong triều như vậy.

Sầm Viễn Chí vừa lúc này vội vàng đi vào, trước tiên khom mình hành lễ với Vương gia và Vương Phi, sau đó sốt ruột nói: “Lời Vương gia nói quả thật không sai, hạ thần dù không phải coi nhẹ chính mình, nhưng thật sự là không bằng kiến thức rộng lớn của Vương Phi, đặc biệt là phương diện quân sự, hiểu biết thật sự là còn lâu mới bằng Vương Phi. Vương Phi giỏi văn giỏi võ còn tinh thông y dược, hạ thần chỉ là một thư sinh yếu đuối, năng lực cùng trí tuệ thật là không bằng một nửa Vương Phi.”

Vương Phụng Lí chỉ vào Sầm Viễn Chí, ngược đến nói không ra lời. Ngay cả Sầm Viễn Chí cũng tự nhận tài trí của mình không bằng nữ nhân, vậy nhóm những thần tử thua kém Sầm Viễn Chí này chẳng phải đều trở thành những kẻ tài trí bình thường sao? Suy nghĩ một chút, hắn vẫn thấy không phục, vì vậy cố ý muốn kiểm tra vị Vương Phi “tài trí hơn người” này một chút, hắn nói: “Chế quốc hữu thưởng, lợi dân vi bản.” (luật lệ đất nước không thay đổi, luôn lấy lợi ích của dân làm gốc)

Kinh Nhan cười nhạt, tiếp lời: “Tòng chính hữu kính, lệnh hành vi chi.” (đối với chính sự có cần trọng, theo lệnh mà làm)

Vương Phụng Lí dường như có chút kinh ngạc, lại nói: “Dục chính tức chi hàng dã, mạc thiện hồ dĩ thân tiên chi.” (muốn thành đại sự, nên lấy bản thân làm gương)

Kinh Nhan nhàn nhạt liếc hắn, cuối đầu tiếp tục xem sổ sách trong tay, miệng lại nói: “Dục dân chi tức phục dã, mạc xảo dĩ đạo ngự chi.” (muốn dân chúng khâm phục, nên biết lấy đạo lý chế ngự)

Vương Phụng Lí kinh ngạc, trầm ngâm một lúc, bỗng nói: “Hữu ích vu hóa, tuy nhỏ phát trừ.” (trí tuệ do tạo hóa, không phân lớn nhỏ)

Kinh Nhan lập tức tiếp lời: “Vô bổ vu chính, tuy lớn phát trừ.” (không có chút tác dụng gì cho việc chính, dù lớn cũng không làm)

Vương Phụng Lí: “Nhân tình, tâm phục vu đức bất vu lực. . .” (Tình cảm con người chỉ theo người có đức không phục bạo lực.)

Dịch Kinh Nhan: “chiếm giả tiên binh, kiến bản giả thượng nhân trị. . .” (kẻ chuyên cướp đoạt phải lấy binh lực làm trọng, người xây dựng nên lấy đức trị nhân)

“Kỷ cương nhất phế, hà bất sinh?” Phòng chừng đã có chút sốt ruột. (mất đi kỷ cương, thì chuyện gì sẽ xảy ra?)

Kinh Nhan cười lạnh: “Thiên hạ hiện nay chia năm xẻ bảy, lúc này phải dùng đến chiến tranh để bình định tai họa, sau đó mới dùng đến văn chương đạo đức để duy trì thái bình. Chuyện có nặng nhẹ, kẻ trị quốc phải hiểu được thực tế!”

.

Dịch Kinh Nhan lưu loát trả lời, Vương Phụng Lí càng lúc càng khẩn trương, nói chuyện cũng có chút cà lăm: “Cầu gia giả tiên trách tượng hậu gián tài!”

Vương Phụng Lí nhìn thấy sự khinh thường trong mắt Dịch Kinh Nhan chợt lóe rồi biến mất, sâu sắc cho rằng tự ái bị sỉ nhục. Nữ tử không tài mới là đức. Một nữ nhân, có thể biết được và chữ là tốt rồi, không nên đọc nhiều sách như vậy, còn muốn cùng nam nhân tranh đấu, lại càng không ra thể thống gì. “Vương gia, thủ quốc chi độ, ở sức tứ duy.” (năng lực hộ quốc phụ thuộc vào tư duy :lẽ, nghĩa, liêm, si.) (thấy dễ vậy hay hơn)

“Người khí độ không thể câu nệ tiểu tiết. Quân tử làm đại sự, phải biết linh hoạt. Vương đại nhân, người làm quan tuân thủ lễ giáo là đúng, nhưng nếu để lễ giáo trói buộc không chịu thay đổi. . . thì rất khó làm nên đại sự.” Nguyên Tĩnh Vũ cười nhạt, nhưng không đoán được Vương Phụng Lí lại khẳng khái cố chấp như vậy.

Ánh mắt Sầm Viễn Chí kính nể nhìn Nguyên Tĩnh Vũ, giật mình thấy được ngày nhất thống thiên hạ đã gần ngay trước mắt, khí độ to lớn mang theo hoài bão Vương gia không phải chính vì thống trị thiên hạ mà có sao? Ngoại trừ hấn, còn có ai có thể hợp với ngôi vị thiên tử cao cao tại thượng đó?

“Nhưng mà, nhưng mà Vương Phi dù sao cũng chỉ là một nữ nhân. . . . sao có thể tin tưởng một nữ nhân?” Vương Phụng Lí vẫn như cũ không chịu Tiêu tan ý niệm.

“A? Vì sao không thể tin tưởng?” Kinh Nhan híp mắt trừng hấn, thật là làm người ta tức giận mà. Cái tên bảo thủ này! Có thể khinh thường nữ nhân như vậy!

Nguyên Tĩnh Vũ lẳng lẳng nhìn hấn, chờ nghe hấn giảng giải vì sao đối với nữ nhân lại “Không thể tin”. Vô hình trung phát ra khí thế Vương giả, giống như một loại sát khí, làm cho người ta gần như cảm thấy bị chèn ép cực kỳ khó chịu. Vương Phụng Lí đỏ mặt hơi lạnh đầy đầu, lại không thể nói được Nguyên nhân. Sầm Viễn Chí liên tục nháy mắt ra hiệu cho hấn, hấn hết lần này tới lần khác đều không nhìn thấy, Sầm Viễn Chí ở bên xem mà cũng thấy sốt ruột.

Nguyên Tĩnh Vũ bỗng nhiên khẽ thở dài, mặt không có ý cười, nhưng bất thành linh tản ra uy áp. “Được rồi, không phải người cũng đã thành giáo. Không phải là không có nữ nhân so với nam nhân còn giỏi giang hơn sao? Bỏn Vương cùng vương Phi cùng chung chí hướng, thiên hạ này, ta với nàng sẽ cùng hưởng Vương vị này, về sau nhất định sẽ được truyền cho con cháu của chúng ta, còn có cái gì không thể tin? Bỏn Vương hi vọng sau này sẽ không phải lại nghe được những lời nói linh tinh như nữ nhân không thể tham chính, các người làm tốt phận sự của mình là được rồi.”

“Đạ! Hạ thần hiểu rồi!” Sầm Viễn Chí vừa nghe liền hiểu. Vương gia đã không còn kiên nhẫn giải thích với người ngoài chuyện này nữa, là đại thần phụ chính, hấn phải hạ một giải thích với các quan viên cho rõ ràng, hoặc là gia tăng sức ép. Tóm lại một câu, Vương gia không muốn nghe thấy bất cứ lời phản đối nào nữa!”

“Thần tuân mệnh!” Vương Phụng Lí cúi đầu. Nhưng trong lòng vẫn có chút không phục!

“Nói chính sự đi!” Nguyên Tĩnh Vũ cũng lười không muốn biết hấn là tâm phục khẩu phục hay là khẩu phục nhưng lòng không phục, chỉ cần hấn không nghe thấy là được.

Wương Phụng Lí bắt đầu nói đến mục đích chính của việc yếu kiến hôm nay, trong nghi lễ nhường ngôi sẽ có đại thần nào tham gia? Vương Phi cùng trác Phi của Dụ Dương Vương có bao nhiêu người sẽ tham sự vào nghi thức ngày hôm đó? Còn có Vương Phi của Nghệ An Vương người nào trước người nào sau? Nếu Nghệ An Vương đã thoái vị, vậy Vương hào có thay đổi hay không vân vân. . . .

So sánh với những chuyện khác, việc này thật không đáng nhắc đến, nhưng cũng không thể không nói. Nguyên Tĩnh Vũ vốn dĩ muốn cùng Kinh Nhan bàn bạc, nhưng Kinh Nhan lại đối với những việc này không có hiểu biết, không tiện cho ý kiến. Nguyên Tĩnh Vũ đành quyết định theo ý mình mà làm, đuổi Vương Phụng Lí ra ngoài, sau đó mới cùng nàng thương nghị những suy nghĩ đối với chính vụ quan trọng.

Xử lý xong những chuyện quan trọng, Nguyên Tĩnh Vũ cho Sầm Viễn Chí trở về nghỉ ngơi, hấn và Kinh Nhan trở về Phi Vũ Các.

Ra tới cửa chính, thấy mặt trời đã ngã về tây, chân trời màu đỏ, thiên ngoại vân phong, từng đám từng đám dựa vào nhau, trời đất có vẻ Tĩnh mịch mà cao vời. Mấy cánh chim chán chường cất cánh bay lên, khiến tâm tình của con người muốn đuổi theo nó mà bay đi xa. Đó chính là tự do a!

Nguyên Tĩnh Vũ nắm chặt tay Kinh Nhan, miệng không ngừng kêu tên nàng, nhưng lại không biết phải nói cái gì.

Kinh Nhan quay đầu lại, tựa vào lòng hấn cười khẽ. “Người lo lắng cái gì? Cho dù ta có hâm mộ những cánh chim này, cũng không có bầu trời để cho ta tùy tiện bay lượn a!”

Nguyên Tĩnh Vũ không thể nào cười nổi, cảm thấy trên vai trách nhiệm quá to lớn. Hấn nhất định phải Nhanh chóng bình định thiên hạ, cho nàng một bầu trời để nàng có thể tùy ý Tiêu dao, đương nhiên. Với điều kiện là phải có hấn bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Dục Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 19: Đôi Tình Nồng Thắm

Do Nguyên Tĩnh Vũ ám hiệu, Sầm Viễn Chí đem tin tức Dụ Dương Dịch vương phi tham chính lặng lẽ tung ra ngoài với bọn trọng thần ở Trung Châu. Sau đó, quan viên Trung Châu dù không có chuyện gì luôn luôn tìm một ít chuyện tự mình tấn kiến Dụ Dương Vương, thuận tiện tìm hiểu một chút ít về vị Dịch vương phi có thể cùng Dụ Dương Vương bình đẳng cùng ăn cùng ngồi. Trước đó Sầm Viễn Chí có chào hỏi bọn hấn, bọn họ cũng đều biết có những lời không thể nói, nhưng Vương phi nếu có thể đơn độc chủ quản, bọn họ có chuyện trung cầu ý kiến của nàng cũng là chuyện đương nhiên. Cho nên, cũng không thể nói bọn họ cố ý làm khó vị Dịch Vương phi trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp này, mặc dù có lúc ngay cả bọn hấn cũng cảm thấy mình có chút cổ tình gây sự.

Khinh Nhan trong lòng âm thầm, không do dự, đồng thời còn có chút khinh thường. Nhưng nàng biết Nguyên Tĩnh Vũ có vì nàng cũng chỉ có thể làm đến như vậy. Nàng phải lấy được sự thừa nhận của quần thần, không thể chỉ dựa vào uy thế của Nguyên Tĩnh Vũ, nàng phải thiết yếu (thiết thực và trọng yếu) khiến những người đó tâm phục khẩu phục mới được.

Từ kinh tế đến hình án rồi đến quân sự, những lão gia cổ hủ tính khí bướng bỉnh cùng tính tình cố chấp đều mang ra thử tài nàng. Khinh Nhan mặc dù tiếp xúc chính vụ không lâu, nhưng bởi vì kiến thức rộng lớn, ngộ tính lại cao, mọi việc chỉ cần tìm hiểu một chút, liền đem những thần tử Trung Châu này hù dọa một phen ngẩn người. Dù sao những người Tiêu Dật Phi cất nhắc này phần lớn thiếu hụt tính linh mẫn, dù trung thành bậc nhất, nhưng lại không hiểu tùy cơ ứng biến. Nhưng chỉ cần khiến những người này công nhận, nàng không chỉ là Vương phi mà chính là Đại thần phụ chính rồi.

Cũng là vì thế, Nguyên Tĩnh Vũ có thể nói là vui khi việc thành.

Chính vụ Trung Châu không thể so với Dự Dương, những sự vụ không rõ chi tiết đều muốn báo lên, một chút tranh chấp nhỏ cũng báo lên thật nhiều làm cho người ta phiền não, nhiều người cùng nhau chia sẻ tự nhiên là tốt. Mặc dù có lòng giao quyền cho Sầm Viễn Chí, nhưng bất cứ việc gì cũng phải từng bước từng bước từ từ đi mới được, dục tốc bất đạt, Sầm Viễn Chí còn cần rèn luyện, quan viên Trung Châu cũng cần từ từ hình thành thói quen.

Về phần chuyện quan trọng, ý kiến của hai người luôn luôn bao quát toàn diện, hai đầu óc nghĩ biện pháp so với một người cũng mau hơn, quả thật có thể tiết kiệm được thời gian. Khinh Nhan bận rộn khôi phục võ công, đồng thời Nguyên Tĩnh Vũ ở bên trong cũng đốc thúc việc tôn nhiều công phu, thật ra thì hai người thật đúng là không có bao nhiêu thời gian a.

Trên thực tế Nguyên Tĩnh Vũ trong lòng một mực cảm thấy thời gian không đủ. Hắn cam kết với quan viên Dự Dương trong vòng ba năm cho Dự Dương một người thừa kế, sau nghi thức kế vị chỉ sợ lại đến phiên quan viên Trung Châu. Trung Châu bởi vì không người kế vị mà đổi chủ, hắn lo lắng những thần tử này sẽ liên hiệp bức bách hắn. Mà biện pháp duy nhất giải quyết vấn đề này chính là khiến Khinh Nhan mang thai sớm!

Những ngày qua hắn vẫn rất cố gắng, thứ nhất, tâm hồn vui vẻ quả thật ngọt ngào vô cùng, thứ hai trong lòng muốn có con cháu, bất tri bất giác cũng thúc động tình dục, đã thành việc thường xuyên. Hắn chợt nhớ tới, cũng nên nói Khinh Vân định kỳ bắt mạch cho Khinh Nhan, nói không chừng giờ phút này trong bụng nàng đã có cốt nhục của bọn họ rồi.

Nghĩ tới đây, tâm tình Nguyên Tĩnh Vũ rất là hưng phấn, thần thái sáng láng không nói, nhìn cái gì cũng cảm thấy thuận mắt, phản ứng tựa hồ so với ngày thường nhanh hơn, xử lý chính vụ nhân tiện cũng nhanh hơn so với bình thường rất nhiều.

Khinh Nhan không rõ chân tướng, liếc hắn một cái, chống lại ánh mắt hắn, chốc lát hiểu được, không khỏi đỏ mặt, mắt nhìn xuống, xoay đầu đi.

Nguyên Tĩnh Vũ thấy nàng ngượng ngùng tức giận, không nhìn được trầm thấp cười lên, khiến Sầm Viễn Chí đang ở ngoài phòng rất là nghi ngờ. Chính vụ mang lên cho Vương gia hắn đều nhìn qua một lần, không có phát hiện chuyện gì đáng cười a.

Khinh Nhan nhìn trên mặt hắn phần đắc ý, nghĩ tới thời điểm hiện tại, trong lòng vừa thẹn vừa cáu, nghiêng người liền đá hắn một cước.

“Ồ!” Nguyên Tĩnh Vũ nhất thời không bắt bẻ, thật đúng là để cho nàng đá trúng. Nhưng về mặt hắn lại đau khổ, một tay cầm sổ sách, một tay khác nhẹ nhàng xoa bóp chân của mình, dùng vẻ mặt tố cáo nàng độc ác.

Khinh Nhan hừ lạnh một tiếng, xoay người không nhìn hắn.

Nguyên Tĩnh Vũ càng cảm thấy thú vị, dứt khoát để sổ sách xuống, từ phía sau ôm hông của nàng. Khinh Nhan bị hắn dọa sợ, cơ thể cứng đờ, không dám động, lại không dám gọi, chỉ sợ làm ra thanh âm khiến người ngoài phòng nghe được, chỉ có thể quay đầu lại hung hăng nhìn chằm chằm hắn.

Nguyên Tĩnh Vũ đắc ý cười, nhẹ nhàng ờ trên mặt nàng hôn một cái, liền buông nàng ra, sau đó bộ mặt nghiêm nghị cầm sổ sách lên tiếp tục xem. Sắc mặt mặc dù nghiêm túc, trong lòng hắn cũng vui vẻ, coi như hắn có thể không để ý tới địa điểm, nhưng bên ngoài còn có người, nàng cho là hắn muốn làm cái gì chứ?

Nếu không phải là nghĩ đến bên ngoài còn có người, Khinh Nhan thật muốn đem sổ sách cầm trong tay ném tới trên đầu hắn. Ghê tởm! Thật không ngờ dám trêu nàng!

Đang hờn dỗi, liền nghe bên ngoài thị vệ thông truyền: “Khởi bẩm Vương gia, Dự Dương có cấp báo!”

Nguyên Tĩnh Vũ hơi có chút giật mình, cao giọng nói: “Truyền!”

Chỉ nghe một hồi tiếng bước chân rất nhỏ truyền đến, Tần Cánh đã đến cửa. Nguyên Tĩnh Vũ nhận lấy ống trúc nhỏ, tay từ bên trong lấy ra miếng lụa trắng, chỉ nhìn thoáng qua liền đưa cho Khinh Nhan, đồng thời phát tay một cái cho Tần Cánh đi ra ngoài.

Nguyên Tĩnh Vũ sắc mặt mặc dù bình thường, trong ánh mắt lại lộ ra chút thấp thòm.

Khinh Nhan cũng chỉ lướt qua liền đưa trả lại cho hắn, trong lòng có chút cảm giác không vui.

Thôi Thụy Ngọc đã bình an sinh hạ một nữ nhi, Giản vương phi mang theo Liễu phu nhân cùng hai đứa bé đã lên đường tới Trung Châu.

Khinh Nhan chợt để sổ sách xuống rồi đứng lên, mặt mũi nói: “Ta đi về trước đây.” Xoay người liền hướng đi ra bên ngoài.

Nguyên Tĩnh Vũ sững sờ, mau đuổi theo. “Khinh Nhan, nàng tức giận?”

Khinh Nhan lắc đầu một cái, miễn cưỡng cười nói: “Chỉ là đột nhiên cảm thấy hơi mệt. Không cần gấp gấp...”

“Không, nàng đang mất hứng!” Nguyên Tinh Vũ khẳng định nói, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào nàng, sắc mặt cũng không quá tốt.

Sầm Viễn Chí cùng thị vệ tranh thủ đứng dậy, cung kính cúi đầu, không dám nhìn, lúc này cảm thấy không tiện rồi lui ra ngoài.

Khinh Nhan chợt cười, mặc dù nụ cười kia có chút khô sở mệt mỏi.

“Khinh Nhan...”

Nguyên Tinh Vũ bắt được cánh tay của nàng, nhưng không biết nên nói cái gì.

“Chàng thật là ngốc.” Nàng cười, “Chẳng lẽ chàng hi vọng thiếp xem tin tức này rồi như cũ thật cao hứng sao?”

Nguyên Tinh Vũ vừa nghĩ, không khỏi khe khẽ thở dài. “Vậy nàng đi về nghỉ ngơi trước đi, không nên suy nghĩ bậy bạ... Ta... thật không hi vọng nàng không vui về...”

Khinh Nhan gật đầu một cái, dịu dàng nói: “Chàng cũng đừng suy nghĩ nhiều, thiếp không có ý trách chàng ... Đem chuyện gấp gấp xử lý đi, về sớm một chút, thiếp chờ chàng cùng nhau dùng cơm tối.”

Nguyên Tinh Vũ nhẹ nhàng buông nàng ra, nhìn bóng lưng mảnh khảnh của nàng đi ra ngoài, rất nhanh liền biến mất trong tầm mắt hắn. Hắn chán nản trở lại chỗ ngồi, lên tinh thần tiếp tục xử lý những chuyện còn lại. Hắn muốn nhanh lên một chút giải quyết cho xong mọi thứ, sau đó trở về cùng với nàng, chăm sóc nàng.

Thật ra thì trong lòng hắn rất rối rắm. Hắn đã hoàn toàn lấy được nàng, nhưng tại sao trong lòng vẫn cảm thấy không an tâm vậy? Vừa nhìn thấy nàng mất hứng liền không nhìn được tâm ý hoảng loạn. Bất tri bất giác, hắn thể nhưng bị nàng ảnh hưởng đến mức như vậy... Đây thực sự không phải hiện tượng tốt a! Nhưng là, nếu tình cảm có thể không chế, như vậy là tình cảm thật sao?

Khinh Nhan một mình trở lại Phi Vũ các, Lâm Khinh Vân cùng Chu Tử Ngọc mặc dù có mấy phần kinh ngạc, nhưng không có hỏi gì cả.

"Tử Ngọc, kêu hai thị nữ quen thuộc vương phủ, chúng ta ra vườn hoa đi dạo một chút." Khinh Nhan uống ly trà, ăn hai khối điểm tâm, lại ngại trong phòng buồn tẻ.

Chu Tử Ngọc kêu Đàn Ngọc cùng Bích Ngọc. Nếu nói là người đối với vương phủ quen thuộc, không có ai so với hai người kia thích hợp hơn rồi.

Nghệ An vương phủ vốn là hoàng cung tiền triều, vườn hoa lớn ở trung tâm nguyên là Ngự Hoa Viên tiền triều, kích thước khí thế tự nhiên so với các vườn hoa phiên vương vương phủ lớn hơn, các loại hoa và cây cảnh càng thêm phong phú, mặc dù Dịch Khinh Nhan là cao thủ y dược, cũng có rất nhiều hoa cỏ không biết.

Mới có mấy ngày liền đến mùa hè rồi, nhưng đối với hoa viên này mà nói, lại chính là thời điểm tốt nhất trong năm. Đặc biệt là mẫu đơn trong vườn Mẫu Đơn, đỏ phú quý, trắng tinh khiết, hồng điểm lệ, tím cao nhã, từng chùm từng đóa có ý nhị riêng, không một chút nào không đẹp.

Tử Ngọc nhìn hoa cả mắt, không phải là không có gặp qua mẫu đơn đẹp như vậy, chỉ là không có gặp qua nhiều như vậy, một vườn mẫu đơn tươi đẹp như vậy. "Vương phi, chúng ta có thể cắt mấy cành hoa tươi mang trở về cắm trong bình hoa không?"

Khinh Nhan lắc đầu một cái, nói: "Ta cảm thấy hoa thực được bên kia ngược lại càng đẹp mắt."

"Hoa thực được cũng đẹp a!" Tử Ngọc cao hứng nhảy vào trong bụi hoa, đông xem một chút, tây chọn chọn, không biết đóa nào càng đẹp mắt.

Khinh Nhan cũng hăng hái đi theo vào trong bụi hoa, tỉ mỉ nâng cành hoa thưởng thức.

Đang lúc này, một nhóm nữ nhân trang điểm sang trọng từ sau một lùm hoa đi tới. Thấy Chu Tử Ngọc cùng Dịch Khinh Nhan hai người đứng ở trong bụi hoa, một thị nữ lớn tiếng nói: "Lớn mật! Người phương nào ở chỗ này hái hoa!"

Khinh Nhan chậm rãi ngẩng đầu lên, lạnh lạnh nhìn sang.

Đứng đầu là một lão phu nhân chừng năm mươi tuổi, bên cạnh là một người phụ nữ trung niên và một thiếu nữ chưa xuất giá, sau lưng là một đoàn thị nữ tôi tớ. Khinh Nhan tỉ mỉ suy nghĩ, chẳng lẽ là Nghệ An Vương Thái phi?

Chu Tử Ngọc đỡ Khinh Nhan chậm rãi đi ra ngoài bụi hoa, những người kia đã giận dữ đến trước mặt.

Lúc này, Đàn Ngọc cùng Bích Ngọc đã quỳ gối ven đường nói: "Tham kiến Vương Thái phi! Tham kiến Vinh Hình Quận chúa, Úc Hình Quận chúa!"

Khinh Nhan chưa mở miệng, thị nữ kia đã bắt đầu giận dữ mắng mỏ: "Các người thật lớn mật! Đây không biết vườn Mẫu Đơn không phải Thái phi cho phép thì không được vào hay sao? Lại muốn trộm hái hoa thực được trong vườn, đến tột cùng là người nào dạy dỗ mấy nha đầu này?"

"Vãn bối ngu ngốc, tự tiện xông vào vườn Mẫu Đơn của Thái phi, kính xin cô thứ tội!" Khinh Nhan khẽ hạ thấp đầu, "Vinh Hình biểu tỳ, Úc Hình biểu

muội, lần đầu tiên gặp mặt, là Kinh Nhan không đứng rồi, xin hãy tha lỗi!" Sau đó, nàng liền trầm tĩnh nâng mắt lên lắng lắng nhìn Nghệ An Vương Thái phi, cũng là cô của Nguyên Tĩnh Vũ.

Nghe được chữ "Cô", Vương Thái phi đột nhiên tròn to hai mắt, thị nữ mới vừa rồi trách cứ Dịch Kinh Nhan cũng rụt cổ.

"Người là..." Vương Thái phi nhìn kỹ Dịch Kinh Nhan một chút, lúc này mới chú ý tới nàng, mặc dù mặc trang phục thuần khiết, dung mạo khí chất lại cực kỳ xuất chúng.

Kinh Nhan không giống cô nương đã xuất giá đem tóc dài vén lên, trên người cũng không có đồ trang sức châu ngọc, ăn mặc vô cùng thuần khiết. Trừ quần áo sợi tòng hợp còn tốt, nàng xem còn không bằng thị nữ mặc trang phục của vương phủ, vì vậy thị nữ kia mới dám lớn tiếng như vậy trách cứ nàng.

"Văn bối chính là Dự Dương Vương phi Dịch Kinh Nhan." Kinh Nhan nở nụ cười lễ phép, đối với sự từ ái của người cô này cũng không có hy vọng quá lớn.

Vương Thái phi gật đầu: "Chính là vị trắc phi đầu năm tuyển vào, Dịch vương phi rồi. Nghe nói người là nữ nhi của Dịch nguyên soái?"

"Vâng" Kinh Nhan đơn giản trả lời.

Vương Thái phi lần nữa gật đầu, trên mặt mang theo mấy phần nụ cười: "Hậu sinh khá úy a! Cô không bằng người." Nàng chợt thân thiết kéo tay Kinh Nhan, trong ánh mắt thể hiện ra mấy phần tán thưởng.

Kinh Nhan không hiểu, không biết vị cô đại nhân này vì sao đột nhiên thân thiết với mình. Bất kể nói thế nào, nàng cùng mình đều không có lý do thân thiết a! Nguyên Tĩnh Vũ kế vị, nữ nhi của nàng ở Dự Dương mất đi tất cả tôn vinh cùng địa vị, nàng là ngoại tôn cũng mất đi quyền thừa kế vương vị. Tiêu Dật Phi thoái vị nhường ngôi cho Nguyên Tĩnh Vũ, mà Nguyên Tĩnh Vũ lại không chịu cưới Úc Hinh Quận chúa... Nói thế nào nàng cũng phải là hận bọn hắn mới đúng...

Bên này mắt nàng nhìn tỷ muội Vinh Hinh cùng Úc Hinh, lại thấy trên mặt các nàng cũng mang theo nụ cười khách khí.

Không đợi Kinh Nhan hiểu rõ ràng, Vương Thái phi đã nắm tay nàng cùng nhau đi về phía trước, để lại bọn thị nữ xa xa theo ở phía sau, sau đó mới không nhanh không chậm hỏi: "Nghe nói Thành Nhi đối với người nói gì nghe vậy?"

Thành Nhi?

Dịch Kinh Nhan nửa ngày mới phản ứng được, nguyên lai là nói Nguyên Tĩnh Vũ. Hẳn nữ danh gọi là Thành Nhi.

Không biết Vương Thái phi hỏi cái này là dụng ý gì, Kinh Nhan không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng đáp: "Cô từ đâu nghe được? Vương gia tài trí mưu lược kiệt xuất, làm sao có thể để một tiểu nữ tử như ta ảnh hưởng?"

Vương Thái phi hiểu rõ cười cười, không hỏi tới nữa, lại đổi đề tài: "Người cũng đã đến rất nhiều ngày rồi, Tĩnh Trinh cũng nên làm bữa tiệc gặp mặt mọi người đi."

Kinh Nhan lập tức khiêm nhường tạ lỗi, nói mình thân thể vẫn không tốt lắm, cho nên không có đi thỉnh an trường bối.

Vương Thái phi tựa hồ không quá để ý cái này, lơ đãng cười cười, lại nhẹ vỗ vỗ tay của nàng, nói: "Không cần gấp gáp. Trong lòng các người nghĩ cái gì, ta làm sao không biết? Chỉ là... Hẳn nghĩ nhiều..."

Bọn họ đều nghĩ sai sao? Kinh Nhan kinh ngạc. Nàng biết vị Vương Thái phi này lúc còn trẻ cũng không phải là hạng người nương tay nhân từ!

Vương Thái phi hiểu rõ cười cười, đối với quá khứ mình đã làm chuyện tình gì, không có nửa phần không được tự nhiên, cũng có thể xem là không có nửa phần hối hận. "Đối với một mẫu thân mà nói, quan trọng nhất đừng quá mức nuông chiều nữ nhi. Hôm nay ta còn dư lại hai nữ nhi rồi... Thành Nhi tuy là vì người mà không chịu cưới Úc Hinh, ta còn nên đa tạ hắn."

"Đều là người một nhà, cần gì nói cảm ơn? Cô yên tâm, Cảnh Hân thừa nhận Úc Hinh là muội muội, nàng vĩnh viễn là Trung Châu Quận chúa tôn quý nhất." Kinh Nhan loáng thoáng hiểu. Nhưng là, chẳng lẽ Dự Dương vương phi trước, Ý Hinh Quận chúa Tiêu Lan không phải là nữ nhi của nàng sao?

Vương Thái phi cười, vỗ tay Kinh Nhan nói: "Đúng vậy a, chúng ta vốn là đều là người một nhà a... Thành Nhi những năm này thường tới vương phủ, mọi người đều quen biết. Người lần đầu tiên tới, cũng nên cùng mọi người làm quen một chút, thường nói chuyện chơi đùa, ngày cũng trôi qua vui vẻ đúng không? Thành Nhi bận rộn chính vụ, đem chuyện như vậy quên mất, như thế này, ta nói Tĩnh Trinh một chút, để cho nàng mau sớm an bài."

Kinh Nhan trong lòng cũng không hy vọng cùng những nữ nhân khác của vương phủ có giao thiệp, thế nhưng lúc này không tiện nhiều lời, không thể làm gì khác hơn là lại cười nói: "Đa tạ cô quan tâm..." Rồi sau đó nàng lại không nhịn được nghĩ, chẳng lẽ tin tức Dự Dương Vương phi tham chánh còn không có truyền ra sao? Sao họ thật giống như là một chút cũng không biết? Nàng lại không hiểu đây chính là sự khác biệt giữa Trung Châu và Dự Dương, tại Trung Châu, Nghệ An Vương có quyền uy tuyệt đối, Tiêu Dật Phi không cho phép hạ thân cùng người nhà bàn luận triều chánh, mà Dự Dương Vương phi tham chánh đã thuộc về phạm vi chính vụ, cho nên chuyện này chỉ có quan viên tham gia nghị vụ biết, thân nhân thân từ cùng dân gian cũng là không có nửa điểm tin tức.

Đang lúc này, mơ hồ nghe được một tiếng: "Vương phi!"

Mọi người xoay người, chỉ thấy một người thị vệ xa xa chạy qua bên này đã tới.

Khinh Nhan thấy rõ là Lâm Khinh Vân, trong lòng rất là kinh ngạc. Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Khinh Vân bước nhanh chạy tới, cũng không biết rõ những người xung quanh là ai, dứt khoát khẽ cúi người chào, nói: "Tham kiến vương phi, Quận chúa!" Sau đó liền nhìn Dịch Khinh Nhan, đưa lên một ống trúc nhỏ, phía trên lấy sáp ém miệng, in hình một ngọn lửa rất đặc biệt.

Khinh Nhan vừa nhìn, thần sắc đại biến, cũng không quản cái khác, nhận lấy đi về phía trước hai bước, tránh xa mọi người, mở ống trúc, tay lấy ra mảnh vải trắng tràn ngập chữ.

Nhìn xong, nàng nhanh chóng xoay người, đối với Lâm Khinh Vân nói: "Đi xem một chút Vương gia bên kia đã xử lý chuyện gấp xong chưa, nếu như còn ở đó thì hãy chờ hẩn một chút, nếu đã về Phi Vũ Các hãy nói hẩn lập tức đi Phi Phụng Lâu."

Lâm Khinh Vân gật đầu, xoay người rời đi.

Vương Thái phi cùng hai vị Quận chúa thấy sững sốt, trong lòng nghi ngờ lẫn không vui. Làm chủ tử đáng vẻ lớn một chút thì cũng thôi đi, hôm nay các nàng ở dưới mái hiên, cũng không khỏi không cúi đầu, nhưng làm sao cả nô tài cũng không hiểu lễ nghĩa như vậy?

Khinh Nhan xoay người, đối với vương Thái phi nói: "Cô, Dụ Dương có quân tình khẩn cấp, vẫn bồi trước hết cáo từ. Về sau rồi rảnh lại đi thỉnh an ngài!" Rồi sau đó lại vãi ba lỏi cáo từ cùng hai vị Quận chúa, mang theo Chu Tử Ngọc nhanh chóng rời đi, đem Bích Ngọc cùng Đan Ngọc để lại phía sau.

Vương Thái phi gọi hai thị nữ Bích Ngọc cùng Đan Ngọc lại, rất nhanh liền cời ra nghi ngờ trong lòng. Vị vương phi này thế nhưng lại tham chánh! Thường ngày từ trước đến giờ cùng Dụ Dương Vương bình đẳng cùng ăn cùng ngồi không nói, còn cùng nhau đến Phi Phụng Lâu xử lý chính vụ! Nàng đến tốt cùng muốn làm cái gì? Gia môn Dịch thị hiện nay đang nắm giữ trọng binh của Dụ Dương, Dụ Dương Vương tại sao có thể để cho nữ nhi Dịch gia tham chánh?

Vương Thái phi gọi hai thị nữ Bích Ngọc cùng Đan Ngọc lại, rất nhanh liền bỏ ra nghi ngờ trong lòng. Vị Vương phi này thế nhưng lại tham chánh! Thường ngày từ trước đến giờ cùng Dụ Dương Vương bình đẳng cùng ăn cùng ngồi không nói, còn cùng nhau đến Phi Phụng Lâu xử lý chính vụ! Nàng đến tốt cùng muốn làm cái gì? Gia môn Dịch thị hiện nay đang nắm giữ trọng binh của Dụ Dương, Dụ Dương Vương tại sao có thể để cho nữ nhi Dịch gia tham chánh?

Nghĩ tới đây, người chưa bao giờ hỏi tới chính vụ, Vương Thái Phi, cũng không nhịn được có chút lo lắng.

Đi qua một cái cửa quẹo, Chu Tử Ngọc nhỏ giọng nói: "Vương phi, cứ như vậy đem Đan Ngọc và Bích Ngọc lưu lại ổn chứ?"

Khinh Nhan cười lạnh một tiếng: "Có cái gì không tốt? Không cần chúng ta động thủ, Tiêu Nguyên sẽ xử trí họ!" Mặc dù nàng chưa bao giờ chủ động hại người, nhưng cũng không để mặc cho người khác khi dễ! Mặc dù nàng trẻ tuổi, lại là nữ nhân, nhưng giết người cũng không ít. Những người đó nếu cho là nàng thiện lương đến mức có thể bao dung âm mưu hãm hại người của mình coi như là sai lầm rồi! Nàng đối với người từ trước đến giờ là người kính ta một thước, ta kính người một trượng; về phần cùng mình đối nghịch, nàng từ trước đến giờ ăn miếng trả miếng tuyệt không nương tay!

Còn chưa ra khỏi vườn hoa, Nguyên Tĩnh Vũ đã tìm tới.

Khinh Nhan nghiêng đón, hỏi: "Sao chưa gì đã tới? Thấy Khinh Vân sao rồi?"

"Khinh Vân? Hẩn có chuyện tìm ta?" Nguyên Tĩnh Vũ ngăn ra, rồi phản ứng rất nhanh, đưa ra miếng lụa trắng tràn ngập chữ.

Khinh Nhan cười một tiếng, cũng đem mảnh vải trắng mình mới vừa rồi nhận được đưa tới.

Hai người liếc qua mảnh vải trắng của mình, nhìn nhau cười một tiếng, nhưng ngay sau đó mặt mày trầm lặng.

Khinh Nhan suy đoán hỏi: "Chàng tính trở về một chuyến sao? Nhưng là nghỉ thức nhường ngôi sắp diễn ra rồi."

"Nàng cảm thấy thế nào?" Nguyên Tĩnh Vũ chột cười.

"Thiếp xem không cần thiết." Khinh Nhan rất khẳng định nói, "Chuyện Hà Tây vương quả thật phải xử lý, nhưng nhất thời không vội. Chờ chàng chính thức kế vị, Trung Châu cùng Dụ Dương hoàn toàn kết hợp một nhà, trở về dọn dẹp hẩn cũng không muộn!"

Nguyên Tĩnh Vũ trên mặt nụ cười nhàn nhạt, trong mắt có chút vẻ thận trọng. Hẩn nói: "Khinh Nhan, nàng còn không quá rõ Hà Tây vương này. Hẩn làm những động tác này, có thể thật, cũng có thể giả. Nếu ta quá sơ ý, hẩn có thể tới thật. Nếu ta trở về, trọng binh để phòng, hẩn nhất định sẽ phái sứ giả tới hòa đàm. Vô luận thế nào, hẩn luôn luôn muốn cho ta chút phiền toái."

Khinh Nhan gật gù đầu mà nói: "Ý tứ bên trong thiếp hiểu, nhưng là thiếp tin tưởng Nhị thúc có thể bảo vệ phòng tuyến Tây Bắc."

Nguyên Tĩnh Vũ khoát vai của nàng từ từ đi trở về, trầm mặc một hồi mới nói: "Không phải là ta không tin Dịch tướng quân, mà là Hà Tây vương người này thực sự quá quỷ dị, còn nhớ rõ trước kia ta đã nói với nàng hẩn ở Lương Châu đã nói với ta cái gì chứ?"

Khinh Nhan gật đầu, nàng hiểu Nguyên Tĩnh Vũ lo lắng, nhưng là... "Chẳng lẽ chàng đã có tính toán?"

Nguyên Tĩnh Vũ cười nhạt, hơi chần chờ một chút nói: "Trong lòng ta ngược lại có một chủ ý, chỉ là dùng thúc thúc của nàng chưa chắc thích hợp."

Khinh Nhan nghi ngờ nhìn hắn.

"Chúng ta cần bây giờ là thời gian." Hắn nói.

Khinh Nhan chợt hiểu ra, gật gật đầu mà nói: "Đây là một biện pháp khó khăn, quan lại tại Trung Châu không biết tùy cơ ứng biến không phải là người thích hợp, nhưng Nhị thúc hẳn vốn là danh tướng đương thời, trên chiến trường chỉ sợ chưa chắc hoàn toàn nghe lệnh."

Nguyên Tĩnh Vũ tán thưởng nhìn nàng, nhẹ nhàng một tiếng thở dài: "Ý định của ta là phái đặc sứ, chỉ là chần chừ trong việc tuyển lựa người."

Khinh Nhan gật đầu. Chuyện này quả thật không phải quan lại bình thường có thể làm được, người này vừa phải đối với Dụ Dương vương hoàn toàn chân thành tin tưởng, lại phải có thể chân chánh ngăn được uy danh Dịch tướng quân lan xa, đánh tan chúng thần Dụ Dương, trừ cha nàng, chỉ sợ tìm không ra người thứ hai. Nhưng là, phụ thân tại sao có thể rời đi Nam Phương phòng tuyến? Hơn nữa, phụ thân cùng Nhị thúc quan hệ cũng không tốt. . . .

"Nghe nói nàng cùng thúc phụ quan hệ không tệ, lời của nàng hẳn sẽ nghe sao?" Nguyên Tĩnh Vũ quẹo một khúc quanh chợt hỏi.

Khinh Nhan nhìn hắn một cái nói: "Nếu như lời của chàng hẳn cũng có thể không thèm để ý, lời của thiếp có thể có tác dụng gì? Thúc phụ mặc dù thương thiếp, nhưng chỉ là tình cảm gia đình, hẳn từ trước đến giờ công và tư rõ ràng. . . Chỉ là nếu chàng hạ vương lệnh, thiếp lại viết phong thư lấy tình để cảm động, có lẽ khả dụng. . ."

Nguyên Tĩnh Vũ gật đầu một cái, mang theo vài phần bất đắc dĩ nói: "Cũng đành phải như thế."

Khinh Nhan có chút trầm mặc, Nguyên Tĩnh Vũ chỉ nghĩ nàng lo lắng tình thế khẩn trương trước mắt, liền tiếp an ủi nàng không phải lo lắng, nhưng không biết là trong lòng nàng nghĩ đến thúc phụ tại phòng tuyến Tây Bắc phía xa. Ở trong gia tộc, nàng cùng thúc phụ tình cảm là tốt nhất. Nguyên Tĩnh Vũ tựa hồ biết một chút, nhưng hẳn nhất định không nghĩ tới, thúc phụ đã âm thầm ủng hộ nàng nhiều năm rồi. Nàng cái gì cũng có thể nói cho hắn biết, duy chỉ có chuyện này đúng là vạn vạn không thể để cho hắn biết.

Ngày thứ hai, Nguyên Tĩnh Tĩnh tới Phi Vũ Các bái phỏng Dụ Dương Vương phi, thương nghị chờ Giản vương phi đến rồi mới thiết gia yến náo nhiệt, sau đó lại uyển chuyển bày tỏ lòng biết ơn, cảm tạ Dịch Khinh Nhan ổn định bệnh tình Tiêu Dật Phi.

Khinh Nhan không phải người nhỏ mọn, cũng không quân nàng là thật lòng hay là giả dối, ít nhất ngoài mặt là hai người bỏ qua hiềm khích.

Bệnh tình Tiêu Dật Phi trong khoảng thời gian này hơi có chuyển biến tốt, trên căn bản ngày kế là lần đầu tỉnh táo, ăn uống cùng uống thuốc cũng thuận lợi hơn so với trước kia, Dịch Khinh Nhan mỗi lần cũng sẽ qua nhìn một chút, nhưng rất nhanh liền rời đi. Ngược lại Nguyên Tĩnh Vũ bị hắn trì hoãn đến thiếu thời gian, phần lớn quân chánh đều là do Khinh Nhan xử lý.

Khinh Nhan hiểu rõ, hẳn cũng là có ý như vậy, vì vậy làm việc càng thân nhiên, sự vụ trọng đại tất cả đều lưu lại cùng hắn thương lượng thảo luận sau đó mới quyết định.

Đối với việc này, Nguyên Tĩnh Vũ tựa hồ rất hài lòng. Kiêu ngạo, vui mừng, thỏa mãn, nàng làm cho hắn dù là quân vương hay trượng phu đều hài lòng tất cả, hẳn càng cảm thấy nàng là tánh mạng của mình, không thể thiếu một phần.

Ngày mừng chín tháng tư xảy ra chuyện khiến mọi người kinh ngạc, bọn họ nhận được biên cảnh cấp báo, nói Hà Tây vương cùng Hà Gian Vương thế nhưng đồng thời hành động, muốn tự mình đến Vinh Dương tham gia nghi thức nhường ngôi Nghệ An vương. Phó tướng biên cảnh đã tự mình suất binh bảo vệ hai vị khách quý, đoán chừng có thể ngày mười sáu tháng tư hội ngộ trước Vinh Dương.

Về sau, Nam Vương, Giang Việt vương cũng phái sứ thần đưa tới quà tặng, chỉ là cũng vẫn còn ở trên đường. Chỉ có Đông Bắc Yên vương vẫn còn náo động ở bên trong, mặc dù Tam vương tử đã kế vị, nhưng thì ra là thế tử, cũng chính là Đại vương tử, mang theo thế lực ủng hộ mình đoạt vài toà thành trì phía Bắc, trước mắt đang cùng tân vương giằng co. Nhưng hai người cũng ở trong giang hồ ban bố lệnh ám sát, treo giải thưởng mười vạn hoàng kim mua đầu Dụ Dương vương Nguyên Tĩnh Vũ.

Đối với lần này, Nguyên Tĩnh Vũ cũng thông qua Thanh Dương phái chiêu mộ võ lâm hảo thủ, rồi lại lệnh đem tất cả võ lâm nhân sĩ hưởng ứng triệu tập sắp xếp tại Tật Phong doanh, ở Cẩm Châu tiếp nhận huấn luyện, không đảm đương nhiệm vụ thân vệ Dụ Dương vương, cũng không tiếp xúc với các đội quân khác, khiến những người có dụng ý thất vọng, rồi rít ròi đi, cuối cùng lưu lại phần lớn những người có thể tin.

Nguyên Tĩnh Vũ phái Lâm Khinh Vân qua làm trại trưởng Tật Phong doanh, lại từ dịch Minh Thần điều một thủ hạ đắc lực đảm đương trại phó, cùng Lâm Khinh Vân cùng nhau hợp nhất, đội này nhân số không nhiều, tương đối anh dũng thiện chiến có thể là đội ngũ tiềm lực.

Khinh Nhan hiểu những tướng này sau này là quân tiên phong chinh chiến thiên hạ.

"Đội quân này, sau này liền giao cho Ngạn Phi đi!" Khinh Nhan nói.

Nguyên Tĩnh Vũ suy nghĩ một chút, hỏi: "Khinh Nhan, về sau, nàng thật muốn đi theo ta cùng nhau xuất chinh sao?"

"Chàng không phải muốn cho thiếp đi cùng sao?" Khinh Nhan nhún mày nhìn hắn.

"Ta rất mâu thuẫn." Nguyên Tĩnh Vũ nhìn nàng mắt thờ dài nói, "Hành quân đánh giặc rất vất vả, nhưng là, ta lại không bỏ được cùng nàng tách ra..." Hôm nay hai người đang ngọt ngào vô cùng, chỉ cần suy nghĩ một chút không có nàng ở bên cạnh một ngày hẳn cũng có chút không chịu nổi.

Khinh Nhan cầm tay của hắn, mang theo vài phần ngượng ngùng, mấy phần thâm tình nhìn hắn, nói: "Thiếp thuở nhỏ phiêu bạc giang hồ, cũng không phải là không có ở trong quân doanh, chàng không phải lo lắng. Hơn nữa... thiếp cũng không muốn tách với chàng ra..."

Nguyên Tĩnh Vũ không kiềm được ôm nàng thật chặt, một khắc kia, tim của hắn mềm mại hạnh phúc giống như không thể buông tay.

Tâm hồn ngọt ngào, hai linh hồn tri kỷ, bầu bạn cùng nhau cầm tay đi về phía trước... Nguyên Tĩnh Vũ thiếu chút nữa sinh ra một loại ảo giác, dường như bầu trời trong một khắc kia hoàn toàn dừng lại, bọn họ cứ như vậy ôm cho đến Thiên Hoang Địa Lão...

Bạn đang đọc truyện *Dục Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 20

Gần tới ngày mười ba tháng tư, Giản vương phi mang theo Trắc phi Liễu thị cùng hai đứa bé tới được Vinh Dương, mà Dịch Cẩm Hồng đang được nuôi ở Vương phủ cũng theo tới.

Lúc nhận được tin tức thì Nguyên Tĩnh Vũ cùng với Dịch Khinh Nhan đang ở Phi Phụng Lâu xử lý chính vụ, Nguyên Tĩnh Vũ từ tốn nói "Biết", sau đó cho Tần Cánh lui ra ngoài.

"Chúng ta có nên đi nghênh đón hay không? Khinh Nhan nhỏ giọng hỏi.

"Nơi này còn có một đồng chuyện phải làm!" Nguyên Tĩnh Vũ liếc mắt nhìn đến đồng tấu chương trên ký án, trong lòng không thể ko tức giận. Thân thể Dật Phi vốn không tốt, mỗi ngày còn phải xem nhiều tấu chương như vậy, không có bệnh cũng sẽ bị làm cho phát bệnh. Xem ra phải nhanh chóng cải cách thể chế chính vụ của Trung Châu mới được.

Nếu Nguyên Tĩnh Vũ cũng nói như vậy, Khinh Nhan cũng không nhiều lời, tập trung hết sức xử lý chính vụ trước mắt.

Ngày hôm trước Nguyên Tĩnh Trình đã hỏi qua Nguyên Tĩnh Vũ, đám người Giản Vương phi sẽ nghỉ ngơi ở đâu, Nguyên Tĩnh Vũ suy nghĩ, cuối cùng cũng để bọn họ nghỉ tại Phi Vũ Các. Hắn và Khinh Nhan ở một gian chủ điện, không phải ở chủ điện còn có hai gian sao? Đoán là bọn họ đi xa như vậy, cũng sẽ không mang quá nhiều người. Đứa nhỏ thì tự nhiên là sẽ ở cùng với mẫu thân chúng, còn Dịch Cẩm Hồng, cho hắn ở cùng Lâm Khinh Vân là được rồi. Nếu để cho Giản vương phi bọn họ ở chỗ khác, mà hắn lại không tới hỏi thăm, rất có khả năng sẽ trở thành đề tài bàn tán. Nếu như một nhà cùng ở tại Phi Vũ Các, mỗi ngày ít nhất có thể cùng nhau dùng cơm tối, như vậy cũng có thể dễ dàng gặp được con, quan hệ của hắn cùng với hai vị vương phi cũng không thể truyền ra ngoài. ở bất kỳ đâu, việc hắn chuyển sủng đối với Khinh Nhan như vậy, đều có thể khiến thiên hạ chỉ trích.

Nguyên Tĩnh Vũ có hơi thất thần, đột nhiên nghe tiếng Khinh Nhan ném mạnh tấu chương đang cầm trên tay lên ký án, mắng một câu đầy căm hận: "Ngu xuẩn!"

Nguyên Tĩnh Vũ kinh ngạc cầm lấy tấu chương kia xem qua, cũng không thể kiềm chế mà nhăn mày thấp giọng thờ dài.

"Gọi người đến cẩn thận nói chuyện một chút đi!" Nguyên Tĩnh Vũ cũng cảm thấy bất đắc dĩ. Những vị thần tử Trung Châu này sao có thể lại cò hủ như thế chứ? Nói cái gì mà nếu như tân binh Cẩm Châu chịu sự quản lý của Trung Châu, điều động quân phí nên căn cứ theo tiêu chuẩn Trung Châu, chịu sự quản lý của Trung Châu; nếu như quyết định tân binh thuộc quản lý của Dục Dương, nên theo dựa theo tiêu chuẩn điều động chi trả cho chi phí quân sự mới đúng. Nói ngắn gọn, hiện giờ Dục Dương và Trung Châu chưa xác nhập, bọn họ không đầu nhập dưới trướng của Dục Dương vương sắp kế vị này!

Thật sự không thể nói bọn họ bất mãn với Dục Dương vương, chỉ là tuân theo trình tự làm việc vốn có thôi. Thế nhưng, những người này không hiểu làm việc phải biết tùy cơ ứng biến sao? Trên thực tế việc Dục Dương vương làm chủ Trung Châu đã thành sự thật rồi, bọn họ ở đó đang kiên trì cái gì?

Khinh Nhan hít phải suy nghĩ một chút, bỗng nhiên thẳng người lại, trầm giọng nói: "Dù sao sớm hay muộn những người này cũng phải thay đổi, không bằng lựa chọn từ trong nhóm thân vệ vài người thông minh cho họ làm phụ tá đi!" Về phần thân vệ vương phủ, có thể điều động một ít từ trong tay Tiều Nguyên, còn thân vệ của chàng, có thể để cho phụ thân ta tuyển vài người đến.

Nguyên Tĩnh Vũ suy nghĩ một chút, gật đầu, rồi lại cười hỏi: "Cũng không biết là nàng nói đến vị phụ thân nào?"

Khinh Nhan ngẩn ra, liếc hắn một cái, nhưng không có nói chuyện.

Nguyên Tĩnh Vũ cũng tự nhận thấy mình lỡ lời, nhìn thần sắc không bình thường của nàng, vẻ mặt áy náy nói: "Xin lỗi. . ., khiến nàng khổ sở." Nói xong, hắn bỏ tấu chương và bút mực đỏ trong tay xuống, hơi xoay người ôm nàng vào lòng, đầu tựa vào vai nàng, mũi chìm vào mùi hương thơm ngát từ mái tóc của nàng, hòa nhã nói: "Đừng khổ sở, nàng còn có tâm. Khinh Nhan, chúng ta là phu thê, ta vĩnh viễn đều ở bên cạnh nàng. . ."

Thật ra Kinh Nhan không phải là dạng người đa sầu đa cảm, tâm tình dao động cũng chỉ là trong chốc lát mà thôi, không ngờ Nguyên Tĩnh Vũ nhạy cảm như vậy, còn ôn nhu an ủi mình như vậy, không thể nói là trong lòng không có chút cảm động nào.

Lặng lặng vùi sâu hơn vào trong lòng hần chút nữa, nàng bất thành linh ngẩng đầu khẽ hôn lướt trên mặt hần, sau đó nhanh chóng ngồi lại, bắt đầu nghiêm trang làm chính sự.

Nguyên Tĩnh Vũ thấy buồn cười, đây là học từ hần sao? Nói lại thì, Kinh Nhan của hần quả nhiên là không giống những nữ tử bình thường, chờ đến đêm nay trở về, hần phải đòi chút tiền học phí từ nàng mới được!

Trước khi trời tối Nguyên Tĩnh Vũ cùng Kinh Nhan ôn hòa trở lại Phi Vũ Các, vừa mới lau mặt xong, uống một chút trà, thị nữ liền thông báo Giản vương phi cùng Liễu Phu nhân mang theo hai vị tiểu quận chúa đến thỉnh an.

Nguyên Tĩnh Vũ gật đầu, cho phép dẫn người vào, chính mình lại ngồi trên ghế không động đậy. Trong lòng hần không biết làm sao lại có chút cảm thấy mệt mỏi.

Kinh Nhan nhìn hần, chậm rãi đứng dậy, đi ra cửa nghênh đón, ra lệnh cho Chu Tử Ngọc chuẩn bị điểm tâm.

Nguyên Tĩnh Vũ nghĩ nghĩ, vẫn là đứng lên ra ngoài, về mặt mang theo vào phần kích động vui sướng, về mỗi một lúc trước dường như tiêu tan không còn dấu vết.

Thị nữ vén rèm châu, Giản vương phi cùng Liễu phu nhân bước vào, đang muốn thi lễ yết kiến, Nguyên Tĩnh Vũ đã nhanh chân bước đến nâng hai người dậy, trách cứ: “Đi đường xa như vậy có còn mệt không? Nên nghỉ ngơi thật tốt mới đúng. Ở Phi Vũ các đều là người một nhà, cần gì nhiều lễ nghi như vậy?” Sau đó, hần cúi đầu nhìn nữ nhi, mỗi tay dắt một đứa đi ăn điểm tâm.

Trong lòng Giản vương phi xúc động, gần như không thể tin nhìn Nguyên Tĩnh Vũ.

Lúc này, Kinh Nhan đi tới, khẽ cười nói: “Tỷ tỷ lặn lội đường xa nhất định là rất mệt mỏi, nên ngồi xuống uống chén trà trước đi, bữa tối sẽ có nhanh thôi.”

Ánh mắt Liễu phu nhân gần như là dính chặt ở trên người Nguyên Tĩnh Vũ, đáng tiếc là hần chỉ thoáng nhìn nàng một lần với một nụ cười dịu dàng rồi lại nhanh chóng chuyển ánh mắt đi. Bây giờ nghe thấy tiếng Dịch Kinh Nhan, vì vậy mới hồi phục lại tinh thần, vội vàng hành lễ.

Dịch Kinh Nhan hiển nhiên là còn chưa có quen với việc thê thiếp của Nguyên Tĩnh Vũ hành lễ với mình, không chờ nàng kịp ngồi xuống đã giữ nàng lại, liền nói: “Không dám nhận lễ của tỷ tỷ!”

Giản vương phi mỉm cười gật đầu: “Mấy ngày này ít nhiều cũng nhờ muội muội quan tâm chăm sóc Vương gia, chúng ta vẫn lo lắng một mình Vương gia đi chiến trường An Lĩnh không biết có bao nhiêu khổ cực, không ngờ dáng vẻ của Vương gia nhưng lại giống như trẻ lại vài tuổi.” tuy nói như vậy, nhưng trong lòng Giản vương phi lại không vui chút nào. Vương gia càng tỏ ra tuổi trẻ khôi ngô, thế nhưng nàng lại càng ngày càng già đi, khó trách được sao Vương gia lại không thích. . . Dịch Kinh Nhan chăm sóc Vương gia rất tốt, khiến cho nàng muốn tìm chút lý do để bắt tội cũng không có.

Chạng vạng tối các nàng đến Nghệ An vương phủ, Nghệ An Vương phi dẫn theo sủng phi cùng phu nhân các thần tử đến ngoài cửa nghênh đón, khí thế bề ngoài rất to lớn, làm cho lòng người không nhận được sinh ra kiểu ngạo vui vẻ. Chỉ tiếc người nàng muốn gặp nhất cuối cùng cũng không đến, nghe nói là đang xử lý chính sự, cùng với Dịch Kinh Nhan. Ngay lúc ấy, trong lòng chưa xót khó chịu, trong nháy mắt gần như không chịu nổi muốn quay về Dự Dương. Đến cùng vẫn cố nhịn xuống, lúc này hần lại vui mừng thân thiết dịu dàng như vậy. . . .

Sau đó Lâm Kinh Vân cũng dẫn Dịch Cẩm Hồng lại, lúc này Kinh Nhan mới thật sự vui vẻ đứng lên, kéo tay Dịch Cẩm Hồng quan sát hần. Nhiều nhất chỉ có mấy tháng không gặp, đứa trẻ này dường như lại cao thêm không ít.

Dịch Cẩm Hồng bỗng nhiên đỏ mặt, cúi đầu nói: “Cảm ơn cô cô yêu mến, Cẩm Hồng rất tốt. . . .”

Lúc này, Nguyên Tĩnh Vũ bỗng nhiên quay sang, nói: “Cẩm Hồng hình như cao thêm rồi. . . .” Nói xong, hần thuận tay kéo Dịch Kinh Nhan ra sau mình, vỗ vỗ bả vai Dịch Cẩm Hồng, “Ra dáng nam tử hần rồi!”

Lâm Kinh Vân nhìn nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Dịch Kinh Nhan, bỗng nhiên cảm thấy buồn cười, nhưng ánh mắt vẫn là an ủi.

Bề ngoài thân phận của Lâm Kinh Vân là huynh đệ kết nghĩa của Nguyên Tĩnh Vũ, lại là nghĩa phụ của Dịch Cẩm Hồng, cho nên Nguyên Tĩnh Vũ để hai người bọn hần cũng ở lại dùng cơm chiều. Bọn người Lâm Kinh Vân và Giản vương phi có thể nhìn thấy được là không hợp nhau, nhưng không thể không nể mặt Nguyên Tĩnh Vũ, chỉ từ chối một chút rồi cũng ngượng ngùng mà ở lại.

Sau bữa cơm chiều, Lâm Kinh Vân cùng Dịch Cẩm Hồng cáo từ rồi đi, còn lại Giản Vương phi cùng Liễu phu nhân ngồi chờ ở phòng khách uống trà, Nguyên Tĩnh Vũ nói: “Đều là người một nhà, cho nên có một số việc cũng không muốn gạt các người. Dù sao hiện tại chúng ta ở trong vương phủ cũng có chút danh bất chính ngôn bất thuận, cho nên không thể sắp xếp cho các người ở nơi khác, cũng may Phi Vũ các tuy rằng không lớn lắm, sắp xếp một chút vẫn là ở được. Nếu ở cùng một chỗ, sau này mỗi ngày đều đến đây cùng nhau dùng cơm tối đi, không cần bận tâm tới những lễ nghi rắc rối kia, để bọn trẻ thoải mái hoạt động một chút cũng tốt.”

Giản vương phi cùng Liễu phu nhân gật đầu đồng ý, Nguyên Tĩnh Vũ âm thầm nhủ mảy, lại nói: “Trung Châu không thể so sánh với Dự Dương, thân thể Nghệ An vương không tốt, cách quản lý người hầu cũng không giống người thường, nghiêm cấm phụ nhân đàm luận chính sự, nếu các người đã ở vương

phủ, cũng nên ghi nhớ.

Trên mặt Giản vương phi cùng Liễu phu nhân đều có chút kinh sợ, trong lòng muốn như thế nào cũng không biết được. Chung quy các nàng đều biết Dịch Khinh Nhan cùng Nguyên Tĩnh Vũ tham gia chính sự, chẳng lẽ Dịch Khinh Nhan không phải nữ nhân?

“Nghĩ thức kẻo vị sắp diễn ra, ngày mai Tĩnh Trinh sẽ dẫn người tới đây giảng giải kỹ càng trình tự lễ nghi ngày hôm đó, các người thì ta thật sự là không có điều gì phải lo lắng, nhưng hai đứa con trai còn nhỏ, các người phải chuyên tâm hướng dẫn chúng.” Nên giao phó cũng giao phó xong rồi, Nguyên Tĩnh Vũ cũng bắt đầu lộ ra một chút mệt mỏi.

Giản vương phi đưa mắt ra hiệu cho Liễu phu nhân, hai người dặt tay hai đứa nhỏ đứng dậy, xin Nguyên Tĩnh Vũ muốn rời khỏi.

Nguyên Tĩnh Vũ gật đầu nói: “Các người cũng mệt mỏi rồi, trở về nghỉ ngơi sớm một chút đi! Hiện nay mọi việc trong Phi Vũ Các là do Chu Từ Ngọc cô nương thị tỳ của Dịch vương phi quản lý, các người có cần cái gì tìm nàng là được.

Dịch Khinh Nhan vừa tiễn Giản vương phi trở về, đã thấy vẻ mệt mỏi vốn có trên mặt Nguyên Tĩnh Vũ biến mất không thấy tung tích, thần thái sáng láng nhìn nàng.

“Không phải mệt mỏi sao?” Nàng cười khẽ, tròng mắt một cái, biết chắc là hấn giả bộ.

“Đúng vậy, cho nên chờ Vương phi cùng đi ngủ. . .” Nói xong liền kéo nàng đến phòng tắm.

.

Ở trong phòng tắm cần quấy một hồi, Nguyên Tĩnh Vũ cùng Dịch Khinh Nhan mời chịu lên giường nằm, chợt nghe Chu Từ Ngọc ở bên ngoài thấp giọng truyền lời: “Vương gia, Vương phi, vừa rồi Giản vương phi phái người qua, nói “thân thể Tuệ quận chúa không khỏe. . . .”

Lúc đầu Nguyên Tĩnh Vũ là khiếp sợ, sau đó là luống cuống, nhưng ngày sau khi nghĩ kỹ, trong lòng lập tức khó chịu. Lúc ăn cơm tối còn khỏe đây mà, bây giờ có thể xảy ra chuyện gì? Huống chi nếu bệnh tình hải tử thật sự nghiêm trọng, Liễu thị nên lập tức phái người đến thông báo cho hấn, nếu là Giản vương phi phái người tới, vậy thì không có chuyện gì lớn.

“Vương gia?” Chu Từ Ngọc không đoán được Nguyên Tĩnh Vũ đang nghĩ gì, nhưng Giản Vương phi vẫn còn đang chờ hồi âm đấy.

“Đi xem một chút đi!” Khinh Nhan nói. Dù sao cũng là máu mủ của hấn, hơn nữa, đứa bé kia quả thật rất đáng yêu. Đừng nói Nguyên Tĩnh Vũ, ngay cả nàng cũng vậy, trong lòng cũng có một chút lo lắng.

“Bốn vương cũng không phải đại phu, đi thì làm được gì? Ta còn không biết nàng đang có ý định gì sao?” Nguyên Tĩnh Vũ hừ lạnh, lại nói với Chu Từ Ngọc, “Người đi theo qua bên đó xem thế nào đi!”

Chu Từ Ngọc lĩnh mệnh đi, Khinh Nhan lại ngủ không được, khuyên hấn đi qua nhìn xem, cũng làm lơ mắt bao nhiêu thời gian. Nguyên Tĩnh Vũ bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đứng đây mặc quần áo. Không phải là hấn trời sinh tính tình lạnh bạc, nhớ ngày đó biết tin Thục Ninh mang thai, nhìn thấy con ra đời, hấn cũng giống như vô số người cha khác mừng như điên, nhưng là, hy vọng cùng chờ đợi nhiều như vậy cuối cùng đều trở thành nỗi đau bị mất đi, một lần lại một lần. . . .

Hấn tự nhận bản thân đã rất kiên cường rồi, còn lại chỉ là nhịn không được sợ hãi, không nên lại một lần nữa trả giá cho tình yêu sâu sắc. Hấn yêu Khinh Nhan, không phải bởi vì hiểu được nàng đủ mạnh mẽ, không thể vào lúc nào đó dễ dàng mất đi sao? Thế nhưng lại từ, mặc dù hấn có bỏ mặc hay cẩn thận bảo hộ như thế nào, đến cuối cùng vẫn không thể giữ lại được. . . .

Khinh Nhan chưa từng nghĩ sâu xa đến tình cảm của hấn đối với hải tử, chỉ là cảm thấy người làm phụ thân như hấn có hành động như vậy là không đủ tư cách, nàng cho rằng hấn chính là lo nghĩ đến cảm thụ của nàng, cho nên mới khuyên hấn như vậy. Nàng muốn nói cho hấn, tuy rằng nàng hay ăn dầm chua, nhưng cũng không đến mức nhỏ mọn như vậy. Đứa bé là cốt nhục của hấn, hấn yêu chúng là việc đương nhiên.

Thời điểm Nguyên Tĩnh Vũ trở về đã là canh ba rồi, Khinh Nhan đang ngủ mơ màng, híp mắt hỏi: “Đứa nhỏ không có việc gì chứ? Hiện tại khá hơn chút nào không?”

Nguyên Tĩnh Vũ cởi áo khoác ngoài lên giường, nửa ngày mới buồn bực nói: “Không có gì đáng ngại. . .”

“Không có việc gì là tốt rồi. . .” Khinh Nhan nhẹ nhàng nỉ non, trở mình gối lên lên ngực hấn, một tay ôm thắt lưng của hấn, trong lúc vô ý đụng phải bàn tay có chút lạnh của hấn liền nhẹ nhàng cầm lấy, muốn mang đến cho hấn ấm áp.

“Ngủ đi. . .” Nguyên Tĩnh Vũ ôm nàng, cúi đầu hôn đỉnh đầu của nàng, một tay cầm lấy tay của nàng, tay còn lại nhẹ nhàng vuốt về mái tóc của nàng, tâm tư dường như cũng chậm chậm bình tĩnh lại.

Sáng sớm ngày hôm sau lúc Khinh Nhan tỉnh lại Nguyên Tĩnh Vũ đang ngủ say, nàng suy tư một chút, quyết định vẫn nên cùng hấn ngủ nhiều thêm một chút nữa. Nếu nàng thức dậy, khẳng định là hấn sẽ bị đánh thức.

Nhưng ngày hôm nay cũng đã có an bài từ trước. Đầu tiên thân thể Dật Phi cần phải sớm chuẩn bị, bảo đảm mười ngày sau hấn phải tỉnh lại, thứ hai nghĩ thức kẻo vị ngày mười sáu còn có khâu chuẩn bị cuối cùng.

Chu Tử Ngọc ở bên ngoài buồng ngủ nhẹ giọng nói: “Vương phi, phong tổ có tin cấp báo đưa tới.”

Mặc dù Tử Ngọc nói nhỏ, Nguyên Tĩnh Vũ vẫn thức dậy. Hắn day day trán mở to mắt, bắt gặp ánh mắt ôn nhu mỉm cười của Khinh Nhan.

“Sao không gọi ta dậy?” Nói xong, hắn ngồi dậy đưa tay cẩn thận vuốt ve gương mặt nàng, sau đó nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo.

Tuy rằng hắn cười rất ấm áp, nhưng Khinh Nhan vẫn miễn cảm nhận thấy tâm tình hắn dường như không được tốt. Bỗng nhiên nhớ đến đêm qua hắn trở về rất muộn, chẳng lẽ

Tin tức mới nhất được Phong Tổ truyền đến: Giang Việt thế tử do bị đả kích về mặt tình cảm vốn đã lên đường trở về Giang Việt đột nhiên trở lại, cũng muốn đi tham gia nghi thức nhường ngôi Nghệ An vương.

Nguyên Tĩnh Vũ nặng nề nhìn Khinh Nhan, chẳng lẽ thân phận của nàng vẫn không thể giấu được sao?

Khinh Nhan trầm tư một lúc, chợt ngừng đầu nhìn hắn: “Nếu không thiếp không tham gia. . . .”

“Không! Ta muốn cho mọi người đều biết, nàng là vợ của ta, là nữ nhân ta yêu nhất. Ta muốn nàng đứng ở bên cạnh ta, chia sẻ tất cả vinh dự.” Nguyên Tĩnh Vũ ngắt lời nàng, rút cuộc quyết định.

Thân thế của nàng bị bại lộ thì cho nó bại lộ đi! Cùng lắm thì từ nay về sau ngũ đại phiến vương sẽ càng dễ phòng hơn thôi, dù sao chỉ cần Trung Châu và Dự Dương xác nhập, hắn cũng đã đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió rồi. Nghĩ thông suốt hết mọi chuyện, trên mặt hắn rút cuộc cũng lộ ra được nụ cười như trút được gánh nặng.

Khinh Nhan nhìn thấy nét kiên định và đắc ý trong mắt hắn, nhìn không được cười khúc khích, cuối cùng nghiêm mặt nhìn vào mắt hắn: “Thiếp muốn cùng chàng đứng chung một chỗ, cùng chàng đối diện với tất cả mọi việc trong tương lai, mặc kệ là cầu vồng đầy trời hay là mưa gió sầm chớp, bất kể là là bụi gai nhấp nhô hay là tiền đồ tươi sáng!” Không phải là đứng ở sau lưng, yên lặng trả giá không cần báo đáp, ta cũng không muốn chàng bảo vệ, ta muốn đứng ngang hàng với chàng, đó là niềm kiêu hãnh của ta!

Nguyên Tĩnh Vũ thấy được kiên quyết và kiêu ngạo trong mắt nàng, không khỏi cảm thán nói: “Đây mới là Khinh Nhan mà ta yêu nhất a!”

Khinh Nhan đột nhiên cười giảo hoạt nói: “Chàng yên tâm, ngày đó thiếp nhất định sẽ cho chàng một ngạc nhiên! Vị Giang Việt thế tử kia nhất định cũng sẽ không nhận ra thiếp!”

Thấy nàng tự tin, hắn mỉm cười gật đầu. “Bất kể như thế nào, ta đều ở bên cạnh nàng.”

Đêm đó, Nguyên Tĩnh Trinh chuẩn bị một buổi gia yến, xem như là vì Dự Dương phi đã vượt đường xá xa xôi mà đến đây đón gió tẩy trần.

Đã là gia yến, tất nhiên không có người ngoài, chủ yếu chính là nữ quyền và hài tử của tộc Tiêu Thị và Nguyên Thị. Hai tộc này cũng không có được mấy người nam tử trưởng thành, ngoại trừ Nguyên Tĩnh Vũ ra thì chỉ còn có Tiêu Dật Phi vẫn còn chút hơi tàn, cũng chỉ còn lại mấy đứa nhỏ. Lại nói đến để cho nam nữ cùng bàn như vậy có chút không hợp lễ nghĩa, nhưng nữ quyền Tiêu thị đa số đều xuất thân từ Nguyên thị, Nguyên Tĩnh Vũ cũng không cần phải quá kiêng kỵ đối với chính cô cô thân tỷ muội của chính mình.

Đương nhiên, Nguyên Tĩnh Trinh sắp xếp như thế này có ý định gì hay không cũng không biết được.

Đêm nay Giản vương phi trang nghiêm hoa lệ, có phong vận của nữ nhân thành thục, Dịch vương phi lại vẫn như trước một màu trắng thuần khiết trong trẻo mà lạnh lùng, trắc phi Liễu Thị lại hiển lộ vẻ dịu dàng, ba người khí chất khác xa nhau.

Đại bộ phận nữ quyền nơi đây Nguyên Tĩnh Vũ đều biết, nhưng hai vị Dự Dương vương phi đều là lần đầu tiên đến ra mắt, cho nên Nguyên Tĩnh Trinh vẫn phải làm hết phận sự của mình giới thiệu hai vị chị dâu làm quen. Giản vương phi đã quen ứng phó với những nữ nhân này, Dịch Khinh Nhan lại không như vậy, cũng may có Nguyên Tĩnh Vũ ngay bên cạnh, lúc nào cũng sẵn sàng nói vài câu giả vờ giúp nàng.

Giản vương phi luôn tranh thủ liếc Dịch Khinh Nhan, trong lòng không khỏi có mấy phần giễu cợt, Dịch Khinh Nhan cũng chỉ thích hợp làm một vị sủng phi đi! Một tiểu gia nữ không lên được mặt bàn! “Muội muội nếu một mối có thể trở về trước nghỉ ngơi đi! Nếu tất cả mọi người đều đã gặp qua rồi, về sau thân cận nhiều hơn là được.” Nàng thân thiết nói.

Khinh Nhan không khỏi có chút bội phục Giản Vương phi, nhìn bộ dáng nàng như cá gặp nước, sợ là chính mình vinh hiển cũng không bằng được. Nàng nhìn Nguyên Tĩnh Vũ ánh mắt trung cầu ý kiến, trong tình huống này, tốt nhất là nghe lời phu quân.

Nguyên Tĩnh Vũ liếc mắt nhìn xuống, mỉm cười nhìn Khinh Nhan nói: “Cũng tốt, mấy ngày nay quả thật là mệt mỏi, nên đi nghỉ ngơi.” Sau đó hắn quay đầu nhìn Giản vương phi cùng Nguyên Tĩnh Trinh nói, “Chúng ta về nghỉ ngơi trước đây, ở đây thì xin nhờ Tĩnh Trinh cùng vương phi vậy.”

Rồi sau đó, hắn kéo Khinh Nhan đứng dậy cáo biệt với các vị trưởng bối, không nhìn Giản vương phi lấy một lần bước thẳng ra ngoài.

Giản vương phi nhìn bóng dáng Nguyên Tĩnh Vũ đi xa, trong lòng chua xót. Tối hôm qua mới gặp rõ ràng vẫn hoàn hảo, làm sao lại Chẳng lẽ chuyện tối hôm qua hắn vẫn còn để trong lòng? Nàng và Liễu phu nhân cũng là thê thiếp của hắn, hài tử bị ốm, nàng muốn giữ hắn lại một đêm có gì sai? Nàng làm sai cái gì?

Rời khỏi đại điện đèn đuốc rực rỡ tràn ngập rượu ngon cao lương mỹ vị cùng tiếng nói cười, Khinh Nhan hít vào một hơi thật dài, tâm tình dường như tốt

hơn rất nhiều. Nhớ tới vẻ khăn trương bối rối vừa rồi, nàng thấp giọng: “Thiếp thật sự không phải là một kẻ ngu dốt? Như thế nào học không được cái gì. . . .”

“Nàng không cần học những thứ đó, ta cũng không hy vọng nàng học mất thứ này. . . .” Hấn siết chặt tay nàng, “Đi thôi, chúng ta trở về nghỉ ngơi.”

Nhớ lại lúc hấn vừa mới kể vị Thục Ninh cũng không như thế này, còn thường xuyên làm ra một chút chuyện cười, nhưng mà nàng rất mạnh mẽ, thỉnh giáo rất nhiều mama nhiều tuổi, cuối cùng học xong tất cả những bản lĩnh khéo đưa đẩy lỗi dòi, càng ngày càng giống một vị vương phi cao quý, đối nhân xử thế không thể chê trách. Nhưng là, vị biểu tỷ đơn thuần lương thiện cũng đã biến mất, trong dáng vẻ tươi cười ôn hòa, dần dần bắt đầu có giả dối và tính toán. Hấn không cần Kinh Nhan cũng biến thành như vậy, Kinh Nhan là thiên chi kiều tử, nàng nên tự tin thẳng thắn bộc trực mà kiều ngạo, ánh mắt của nàng phải là nhìn ra thiên hạ. . . .

Hấn muốn, là một Kinh Nhan chân thật, dù cho nàng không hoàn mỹ. . . .

Bạn đang đọc truyện *Dục Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 21: Vợ Chồng Là Đôi Chim Liền Cánh

Trở lại Phi Vũ Các, Kinh Nhan đang muốn tắm rửa nghỉ ngơi, chợt nghe bên ngoài một hồi ồn ào, nàng cùng Nguyên Tĩnh Vũ liếc mắt nhìn nhau, không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống chờ nghe người hồi báo.

Người tiến vào là Ngụy Tử Yên, hôm qua nàng theo Giản Vương phi tới, đối với Nghệ An Vương phủ còn chưa quen thuộc, cho nên hôm nay vẫn đi theo bên cạnh Chu Tử Ngọc học tập.

Giờ phút này, khuôn mặt người thiếu nữ này vừa oán giận vừa hốt hoảng, hai mắt rung rung, quỳ gối nói: "Vương phi, không xong, Minh Tuệ Quận chúa đột nhiên học máu hôn mê, Tử Ngọc sư tỷ bị bắt lại..."

"Cái gì?"

Nguyên Tĩnh Vũ cùng Kinh Nhan đồng thời cơ hồ kinh hải cùng nhau đứng lên, rồi sau đó nhanh chóng chạy tới.

Bởi vì Phi Vũ Các khoảng cách rất gần, hai người trong lòng gấp gấp liền sử dụng kinh công, trong chớp lát đã đến Vân Điện nơi Liễu phu nhân cùng Minh Tuệ Quận chúa đang ở tạm.

Hôm nay gia yến, Giản Vương phi còn chưa trở lại, Liễu phu nhân bởi vì thân thể Minh Tuệ không tốt, đã sớm trở về, giờ phút này đang ôm nữ nhi đã lâm vào hôn mê mà thân thể lại không ngừng co giật đau khổ khóc thút thít.

Dịch Kinh Nhan một tay kéo nàng đẩy qua một bên, vội vàng kiểm tra tình huống hài tử.

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn khoe miệng Minh Tuệ có vết máu, đau đớn nói: "Chuyện gì xảy ra? Không phải đang tốt sao?"

Liễu phu nhân bị Dịch Kinh Nhan đẩy qua một bên té trên đất, giờ phút này cũng không vội đứng dậy, cứ như vậy ngã ngồi trên mặt đất chỉ vào Dịch Kinh Nhan nói: "Đều là ngươi! Ngươi đoạt Vương gia còn chưa đủ, còn phải hại chết nữ nhi của ta..."

Nguyên Tĩnh Vũ lườm nàng một cái, nổi giận nói: "Nói hươu nói vượn ít thôi!" Ngược lại hỏi thăm thị nữ bên người Liễu phu nhân.

Thị nữ run rẩy nói ra. Minh Tuệ Quận chúa vốn là bệnh tình đã ổn định, hôm nay sau giữa trưa còn đi theo người của Tỉ Lễ Giám học tập những chuyện phải chú ý của mấy ngày sau, sau đó ở trong hoa viên chơi một lát, trước lúc Quận chúa ngủ Chu Tử Ngọc có bụng thuốc lại, sau khi uống vào chỉ chốc lát sau liền nháo nói đau bụng, sau đó học máu hôn mê, tứ chi co quắp. Vì vậy, Liễu phu nhân đem Chu Tử Ngọc bắt lại, sau phái người đi tìm Giản vương phi. . .

Lúc này, Liễu phu nhân mới được thị nữ nâng đỡ ngồi xuống ghé dựa, vẫn như cũ khóc lóc kể lể: "Minh Tuệ của ta cũng chỉ là bé gái, nàng có thể ảnh hưởng người cái gì? Tại sao không buông tha nàng..."

"Ngươi câm miệng cho Bôn vương!" Nguyên Tĩnh Vũ nghe phiền lòng, "muốn cứu Minh Tuệ ngươi liền an tĩnh một chút."

Lúc này, Kinh Nhan đã đứng dậy, ở trên kỷ án tìm một ly trà sạch sẽ, sau đó từ trước ngực lấy ra một Ngọc Lan Hoa hình tựa hoa tai bạch ngọc.

"Tình huống như thế nào?" Nguyên Tĩnh Vũ gấp gấp hỏi.

"Trúng độc." Kinh Nhan đơn giản trả lời một câu, đồng thời liếc Nguyên Tĩnh Vũ một cái.

Ánh mắt của nàng ấy là chính là lãnh, khiến Nguyên Tĩnh Vũ không khỏi giật mình, quên luôn tiếp tục truy vấn. Hắn chưa bao giờ thấy ánh mắt Kinh Nhan rét lạnh như vậy, giận nhiều như vậy, hận nhiều như vậy, còn có bất đắc dĩ nhiều như vậy, cùng một chút không thể nói thành lời. Kinh Nhan giờ phút này vô cùng tức giận, hơn nữa cơ hồ không khống chế được mình, hắn liếc liền hiểu. Hắn biết Kinh Nhan trong lòng có mấy phần thích Minh Tuệ, ai ngờ lại có người độc ác hạ độc hải tử, còn giả họa cho nàng...

Chỉ thấy Dịch Kinh Nhan nắm đài hoa cùng cánh hoa giấy hai cái, Ngọc Lan Hoa liền chia ra làm hai nửa, nàng từ trong lấy ra một viên thuốc màu đỏ sậm nhỏ nhỏ, bỏ vào trong ly trà.

Ngụy Tử Yên chợt nhào tới, quỳ gối nói: "Các chủ, không thể! Không thể dùng cái này..."

Kinh Nhan lạnh lùng lườm nàng một cái: "Mau tránh ra!"

Nguyên Tĩnh Vũ không rõ chân tướng nhìn Ngụy Tử Yên, suy đoán Kinh Nhan lấy ra thuốc giải độc.

Nhưng thấy Dịch Kinh Nhan chợt nâng tay trái ở trên ly trà, đồng thời dùng tay phải rút ra trên đầu một cây ngân châm nhanh chóng xẹt qua nơi cổ tay.

Máu tươi màu đỏ sậm rò rỉ chảy ra, nhỏ vào trong ly trà.

Tất cả mọi người sùng sốt, chỉ có Ngụy Tử Yên nhẹ giọng khóc thút thít.

Nguyên Tĩnh Vũ chợt đánh tới: "Nàng muốn làm cái gì?"

Kinh Nhan giẫm cột nhìn hắn một cái, lại không do dự chút nào đẩy hắn ra một bên. Nhìn đã có gần nửa ly máu tươi, nàng lúc này mới điểm huyết đạo của mình cảm máu, sau đó dùng ngân châm ở trong ly trà nhẹ nhàng khuấy hai cái, lại đem ly trà đưa cho Ngụy Tử Yên nói: "Cho nàng uống vào đi!" Rồi hướng Nguyên Tĩnh Vũ nói: "Bảo vệ tâm mạch của hải tử!"

Bàn giao xong toàn bộ, nàng xoay người đi tới bên cạnh Liễu phu nhân, lạnh lùng nhìn nàng trân trân, đột nhiên nói: "Từ nay về sau, đứa bé này do ta nuôi dưỡng."

"Không" Liễu phu nhân sợ hãi nhảy dựng kêu lên, "Đó là hải tử của ta, là đứa con ta mang thai mười tháng cực khổ mới sinh ra được, người tại sao cướp nàng đi? Chính người không có hải tử thì muốn hải tử của người khác sao..."

Dịch Kinh Nhan hừ lạnh một tiếng nói: "Đi theo người nếu lại bị người hạ độc, có phải hay không còn phải nhờ ta?"

"Không phải người sao? Không phải người thì là ai? Nàng chỉ là một nữ hải tử..." Liễu phu nhân cũng không ngu, lúc trước cũng chỉ là quá thương tâm quá nóng nảy mới mất đi lý trí.

"Đừng nói chỉ là nữ hải tử, cho dù là nam hải thì có thể uy hiếp được ta sao?" Kinh Nhan tựa hồ bị giận đến hồ đồ rồi, lời nói không suy nghĩ kỹ càng đã nói ra miệng. Chẳng những Liễu phu nhân kinh dị nhìn nàng chăm chăm, ngay cả Nguyên Tĩnh Vũ cũng không nhịn được nhìn qua.

Đang lúc này, Giản vương phi, Nguyên Tĩnh Trinh cùng với Vương Thái phi mang theo Úc Hinh Quận chúa chạy tới.

Giản vương phi vẫn còn ở ngoài cửa liền vội khóc lên: "Minh Tuệ! Minh Tuệ, con làm sao vậy?"

Ngụy Tử Yên đã đem ly trà hòa máu và thuốc rót vào trong miệng Minh Tuệ cho nàng uống vào, lát sau, đứa nhỏ này sắc mặt dần dần đỏ lên, cả người bắt đầu nóng lên, nhịp tim từ từ có lực, nhưng hô hấp vẫn có chút gấp rút.

Nguyên Tĩnh Vũ quay đầu về cửa nổi giận nói: "Người còn chưa chết, khóc cái gì!"

Giản vương phi ngăn ra, ngừng tiếng khóc, nhẹ nhàng đi tới bên giường nhìn nàng một chút, xoay người lại bắt đầu rơi nước mắt: "Hải tử đáng thương, còn nhỏ tuổi đã phải chịu khổ..."

Nguyên Tĩnh Vũ không kiên nhẫn trách mắng: "Bớt ở chỗ này mèo khóc chuột già từ đi!"

Giản vương phi ngăn ra, uất ức nói: "Vương gia tại sao có thể hoài nghi thiếp... Thiếp từ trước đến giờ thương yêu Minh Tuệ như khúc ruột..."

Nguyên Tĩnh Vũ còn muốn nói nữa, Dịch Kinh Nhan chợt lạnh lùng chen vào một câu: "Không phải nàng!" Đợi ánh mắt của mọi người nghi ngờ nhìn lại, nàng nói: "Nàng không có ngu xuẩn như vậy!"

Giản vương phi vừa thẹn vừa tức, sắc mặt đỏ bừng, rồi không dám cãi lại. Nàng cũng không thể phản bác lại lời nói của Dịch Kinh Nhan sau đó thừa nhận là mình hạ độc đi?

Nguyên Tĩnh Trinh sắc mặt trắng định đi tới, dịu dàng khuyên nhủ: "Hải tử không có việc gì là tốt rồi, ta đã phân phó hạ nhân, nhất định phải điều tra việc này đến nơi đến chốn."

Dịch Kinh Nhan xa xa nhìn Nguyên Tĩnh Trinh, cười nhạt một tiếng, nhưng không có lên tiếng.

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn hải tử từ từ ổn định lại, liền đứng dậy đi tới bên cạnh Khinh Nhan, muốn nhìn vết thương của nàng.

Khinh Nhan hừ lạnh một tiếng đẩy tay hắn ra, cả giận nói: "Cút ngay!"

Tất cả mọi người sững sốt, đồng loạt nhìn lại.

"Khinh Nhan!" Nguyên Tĩnh Vũ biết nàng tâm tình không tốt, cũng không quản nàng phát giận, mặc dù vết thương trên cổ tay nàng không sâu, nhưng hấn trong lòng luôn là áy náy mà đau lòng.

Tựa hồ lửa giận trong lòng Khinh Nhan hoàn toàn bộc phát, nàng chọt chỉ vào mũi Nguyên Tĩnh Vũ nói: "Nguyên Tĩnh Vũ, ta cảnh cáo chàng, về sau chàng nếu còn dám ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, mang về cho ta một đồng phiến toái, cẩn thận ta một kiếm giết chết chàng!"

Tất cả mọi người bị nàng làm giật mình, nghẹn thót lên tới cổ họng. Dịch vương phi trước mặt nhiều người như vậy nói lời đại nghịch bất đạo, Nguyên Tĩnh Vũ sẽ xử trí nàng như thế nào đây? Chỉ sợ không tránh được cái chết?

Nguyên Tĩnh Vũ im lặng trong lòng thở dài, lúc chỉ hai người bọn họ một chỗ lời như vậy nói một chút cũng không là cái gì, làm sao có thể ngay trước nhiều người như vậy không để cho hắn cái thang xuống đài được đây? Nhưng là, hắn có thể đem nàng làm gì bây giờ?

Dịch Khinh Nhan tựa hồ không có phát hiện mọi người khản trương, hướng Nguyên Tĩnh Vũ cùng với Vương Thái phi nói: "Đến tốt cùng là người nào hạ độc mặc dù ta không rõ ràng, nhưng mong chư vị không ngại mang câu này nói cho hắn: Dịch Khinh Nhan ta cũng không phải là thiện nam tín nữ, thù hạ của ta, người không có một ngàn cũng có tám trăm! Từ nay về sau, nếu ai còn dám ở sau lưng ta làm những động tác nhỏ này, ta nhất định muốn cho kẻ đó sống không bằng chết!"

Lời này vừa nói ra, ai ai cũng cho nàng điên rồi, chỉ có Nguyên Tĩnh Vũ thở dài đi tới, đỡ hai vai của nàng nói: "Đừng tức giận, tức giận hại thân không đáng. Đây là lỗi của ta, ta không có bảo vệ nàng tốt..."

"Vốn chính là lỗi của chàng!" Khinh Nhan ngẩng đầu nhìn chằm chằm hắn, mặc dù không hiểu gì, hai tay lại nhẹ nhàng bắt lấy áo trước ngực hắn.

Nguyên Tĩnh Vũ thật là dở khóc dở cười. Sớm biết nữ nhân là không nói đạo lý, đặc biệt là thời điểm lúc tâm tình nàng không tốt. Nhưng là...

"Ai da... Những lời này chúng ta âm thầm nói một chút thì cũng thôi đi, tối nay để cho nàng náo loạn như vậy, mặt mũi của Bồn vương đã mất ráo..." Nguyên Tĩnh Vũ bắt đầu nhìn nàng.

Khinh Nhan quật cường nhìn vào mắt của hắn, vành mắt chọt hồng, từ từ cúi đầu. Ngược lại Nguyên Tĩnh Vũ khoe miệng giương lên, từ từ cười lên, trong ánh mắt cũng chiếu cùng bắt đầu dĩ, nhưng hắn lắc đầu nói: "Thôi, ai bảo Bồn vương thích tính tình này của nàng!"

Rồi sau đó, hắn ngẩng đầu nhìn những người còn lại, đồng thời cũng giận tái mặt nói: "Tốt lắm, muốn ồn ào cũng náo đủ rồi, xem trò vui cũng nhìn đủ rồi! Chuyện lần này không cần chúng ta tra, Tiêu Nguyên sẽ cho Bồn vương một cái công đạo. Nhưng xin chư vị suy nghĩ thật kỹ, vô luận Dụ Dương cùng Trung Châu, đến tốt cùng hôm nay là thiên hạ của ai! Bồn vương luôn luôn tuân theo nguyên tắc, người không phạm ta, ta không phạm người; người nếu phạm ta, gặp trăm lần hồi báo!"

Mọi người phục hồi tinh thần lại, rồi rít hành lễ cáo lui, Nghệ An lão vương phi cũng không dám nói nhiều, Giản vương phi cũng chỉ là yên lặng nhìn Dịch Khinh Nhan một cái, cung kính hướng Nguyên Tĩnh Vũ hành lễ, đi trở về tâm điện của mình.

Nhìn mọi người đều đi rồi, Khinh Nhan kéo kéo ống tay áo Nguyên Tĩnh Vũ, nhỏ giọng nói: "Mang theo hải tử, chúng ta trở về đi thôi!"

Liều phu nhân còn muốn nói điều gì, nhưng nghĩ tới Dịch phu nhân cường thế mà Vương gia đối với nàng sùng ái, cuối cùng cũng chỉ có thể cắn chặt môi, hai mắt rung rung nhìn Ngụy Tử Yên đem nữ nhi mình ôm đi.

Chiều nay cũng rất nhiều người không có ngủ, trong đầu hiện ra Dịch Khinh Nhan "đại nghịch bất đạo" với Nguyên Tĩnh Vũ mà hắn bắt đầu dĩ cung chiêu, ở trong lòng không khỏi cảm thán, nữ nhân này cũng quá vô pháp vô thiên, nhưng vì cái gì Dụ Dương vương bao dung nàng như vậy? Chẳng lẽ hắn thật thích tính tình đó của nàng sao? Nhưng là, nam nhân làm sao có thể cho phép nữ nhân cười trên đầu đây? Huống chi hắn không phải là nam nhân bình thường, hắn là phiến vương một phương!

Khinh Nhan giao Minh Tuệ Quận chúa cho Chu Tử Ngọc chiếu cố, phản phó sáng sớm ngày mai sẽ đưa tới Đại Hộ Pháp, nói nàng là vị đệ tử đầu tiên của mình.

Nguyên Tĩnh Vũ đối với an bài của nàng không có ý kiến, chỉ là đối vết thương của nàng có ý kiến. Những tưởng rằng vết thương không sâu, ai ngờ nhìn vết máu màu đỏ sậm liền dâng lên một cổ đau lòng. Vì nữ nhi của hắn, nàng thế nhưng đổ máu cứu giúp.

Vết thương băng bó kỹ, lúc tắm rửa lại có chỗ bất tiện, Nguyên Tĩnh Vũ tự nhiên vui vẻ giúp sức, thuận tiện động tay động chân ăn chút đậu hũ. Khinh Nhan bởi vì lúc trước quét sạch mặt mũi của hắn có chút cảm thấy áy náy, giờ phút này cũng không tiện nghịch ý hắn, chỉ có thể đỏ mặt mắc cỡ nhỏ giọng cầu xin tha thứ, khiến Nguyên Tĩnh Vũ càng thêm dâng cao hăng hái.

Trên thực tế từ lúc Khinh Nhan trên giường tỉnh lại tới nay liền tương đối mềm mại, hơn phân nửa đều theo thuận tâm ý hắn. Sự môn dục bảo phải làm như thế, nếu không cho phép trượng phu có nữ nhân khác, ở một số tình huống thân thể mình nên thỏa mãn trượng phu. Mà sự mềm dẻo của thân thể nàng, tư thế nào cũng có thể phối hợp với hắn, cũng là một trong những nguyên nhân khiến hai người càng thêm hài hòa ân ái.

Thật vất vả tắm xong trở lại tắm điện, Nguyên Tĩnh Vũ tự nhiên muốn tìm về một chút tôn nghiêm của trượng phu, nhưng bởi vì lo lắng vết thương trên cổ tay nàng, hắn cũng không dám quá hồ đồ, chỉ là nhìn nàng ở dưới thân mình vô dụng rên rỉ cầu xin tha thứ thật sự là thỏa mãn cuộc sống lớn nhất. Nàng là thê tử của hắn, là nữ nhân từ thân thể đến linh hồn cũng có thể cùng hắn dung hợp một chỗ, nàng vừa mạnh mẽ vừa mềm mại, đem thân thể của mình cùng tất cả sự thông minh đều giao cho hắn. . . Nghĩ tới những thứ này, hắn liền cảm thấy ấm áp cùng thỏa mãn, lại nhớ tới chuyện lúc trước cũng cảm thấy không cần gấp gáp rồi. Kinh Nhan tốt, chỉ có chính hắn biết. Về phần người khác muốn nhìn như thế nào, không nằm trong phạm vi lo lắng của hắn. Thậm chí chính hắn cũng mâu thuẫn, một mặt muốn cho nam nhân khắp thiên hạ ghen tị hắn lấy được Kinh Nhan, một mặt lại muốn đem những tốt đẹp của nàng tất cả đều giấu đi không để cho người khác biết. . .

Sau kích tình, hắn nằm ở trên người nàng không chịu xuống. Kinh Nhan đẩy thân thể nặng nề của hắn một cái, nhỏ giọng nói: "Đi xuống!"

"Không cần!" Hắn bộ dáng rất chăm chú, "Chờ thêm chút nữa. . . Nếu không nhitừ của chúng ta chạy mất. . ."

Kinh Nhan đỏ mặt quay đầu đi, không phản bác được.

Nguyên Tĩnh Vũ đắc ý cười cười, thuận thế ngậm vành tai của nàng nhẹ nhàng liếm hôn, lại một đường hôn đến cái cổ thơm hương của nàng cùng xương quai xanh tinh xảo kêu gọi.

"Cảnh Hân," Kinh Nhan chần chờ mở miệng nói, "Thật xin lỗi, hôm nay ta quá vội động rồi."

Nguyên Tĩnh Vũ dừng lại, ngẩng đầu nhìn nàng, chợt cười cười, lại dịu dàng hôn mi tâm của nàng một cái, nhẹ giọng nói: "Về sau đừng như vậy. Lời như vậy chúng ta bí mật nói thế nào cũng không quan trọng, nhưng để cho người khác biết, lại không thể giết diệt khẩu tất cả, truyền đi tổn hại danh dự đối với ta chỉ là chuyện nhỏ, đối với nàng là rất bất lợi. . ."

Kinh Nhan cảm động nhìn hắn, nói: "Ta về sau sẽ khống chế tính tình của mình. . ." Về sau cũng sẽ không nhu yếu. Lấy uy chấn áp như vậy là đủ rồi! Tối nay, nàng vốn chính là mượn đề tài để nói chuyện của mình, nàng biết vô luận hắn tức giận như thế nào cũng sẽ nhịn xuống, mục đích của nàng cũng đã đạt. Mà muốn cho hắn hết giận cũng rất đơn giản, nàng vẫn luôn làm rất tốt.

Nguyên Tĩnh Vũ sờ sờ mặt của nàng, lật người nằm bên cạnh nàng, cẩn thận ôm nàng vào trong lòng, khẽ vuốt ve mái tóc dài của nàng nói: "Ngủ đi, ta không làm khó nàng. . ."

Từ rày về sau, đám người Nghệ An vương phủ cùng với Giản vương phi cũng không dám làm những động tác nhỏ như vậy nữa, hơn nữa trong chung sống sau này bất tri bất giác có một chút kính sợ. Chuyện đêm đó cũng không có truyền ra ngoài, Nguyên Tĩnh Vũ cùng Kinh Nhan cũng không lo lắng, cả vương phủ đều là dưới sự giám thị của Tiêu Nguyên, có vấn đề hắn sẽ xử lý.

Lần trước Tiêu Dật Phi sau khi tỉnh lại đã đem Tiêu Nguyên cho Nguyên Tĩnh Vũ, mà Tiêu Nguyên là nhân vật mấu chốt trong khống chế thế lực ngầm. Giản vương phi có lẽ còn có chút không rõ ràng lắm, nhưng Nghệ An vương phủ cùng quan viên Trung Châu vừa nhắc tới Tiêu Nguyên liền run sợ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Duyệt Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 22: Hào Kiệt Bốn Phương Tập Hợp Ở Trung Châu

Điện Càn Khôn, nghi thức nhường ngôi.

Điện Càn Khôn hôm nay không quá nhiều người. Tân khách có Hà Tây Vương vừa tới hôm qua, Giang Việt Vương thê tử thần sắc khó chịu, Nam Vương trẻ tuổi, còn có Hà Gian Vương vừa mới tới sáng nay. Còn lại là quan viên đại thần Trung Châu và Dụ Dương.

Tiêu Dật Phi được Vương phi đỡ đi đến trên vương vị rồi ngồi xuống, nói đôi câu đơn giản, sau đó bảo Sầm Viễn Chí tuyên đọc chiếu thư nhường ngôi, cuối cùng tự tay đem Vương ấn Nghệ An Vương cùng Truyền Quốc Ngọc Tỷ tiền triều trao cho Nguyên Tĩnh Vũ, sau đó nhờ Vương phi nâng đỡ rời điện Càn Khôn.

Nguyên Tĩnh Vũ ở trước mặt mọi người thề sẽ vĩnh viễn đối xử tử tế với tộc Tiêu thị, sau đó tuyên bố Nghệ An cùng Dụ Dương kết hợp thành một nhà, tên là Trung Châu.

Kế tiếp là phong hàm cho thê tử cùng đại thần.

Nghệ An Vương Tiêu Dật Phi sau khi nhường ngôi được phong Nghi Khang Hầu, được thừa kế đời đời. Phong hào của mấy vị Nghệ An Vương Quận chúa không thay đổi, chỉ có Úc Hình Quận chúa từ Nghệ An Vương Quận chúa biến thành Trung Chân Quận chúa, đây cũng là vì Nguyên Tĩnh Vũ cảm tạ nàng ủng hộ mình.

Hai vị thể của Nguyên Tĩnh Vũ đều là Trung Châu Vương phi, phong hào của nữ nhi của Nguyên Tĩnh Vũ không thay đổi, chỉ là từ Dự Dương Quận chúa trở thành Trung Châu Quận chúa.

Khi hai vị Trung Châu Vương phi tiến vào chánh điện, mọi người không kìm được nín thở. Giản Vương phi ung dung quý phái không cần phải nói, người được Vương gia độc sủng trong truyền thuyết, Dịch Vương phi xác thực làm cho người ta kinh ngạc, tuyệt đại phong hoa cơ hồ có thể đả thương mắt người.

Hôm nay Giản vương phi mặc màu đỏ thắm, đoan trang cao quý, mà Dịch Khinh Nhan lại mặc một bộ lễ phục hồng phấn, váy màu vàng, ống tay áo cùng đai lưng thính thoảng lại phản chiếu từng dải màu vàng chói mắt. Khi nàng từ ngoài cổng chính đi tới trong ánh mặt trời chiếu sáng, giống như được ánh mặt trời bao lấy, toàn thân nàng phát sáng rạng rỡ, dung mạo nàng tuyệt mỹ trong vầng sáng càng thêm lộ ra vẻ thần bí mà kiều mỹ.

Không sai, hôm nay nàng thật là kiều mỹ. Khinh Nhan hôm nay ra mắt lần đầu và quá khứ không giống nhau, nàng từ trước đến giờ thích trang phục màu trắng thuần khiết, hôm nay lại dùng màu hồng phấn, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt như cánh đào tháng ba; trên đầu châu ngọc vòng quanh, trâm cài theo bước chân nàng nhẹ nhàng lắc lư, phản chiếu từng dải lấp lánh, mi tâm còn vẽ lên ba cánh hoa đào đỏ tươi, kiều diễm gấp bội.

Hôm nay, Dịch Khinh Nhan quả thật giống như một sủng phi. Chẳng những những nam nhân trong điện, Giản vương phi mới gặp nàng không nhìn được sợ hãi. Nàng vẫn cho là Dịch Khinh Nhan lúc ban đầu lạnh nhạt cao ngạo như tuyết liên, không biết nàng cũng có thể xinh đẹp quyến rũ như vậy. Khó trách Vương gia vì nàng thần hồn điên đảo...

Nhìn hai nữ nhân chậm rãi đi tới, Nguyên Tĩnh Vũ cũng không nhìn được mắt hờn trong chốc lát. Cái cô gái kiều mỹ đó thật sự là Khinh Nhan? Làm sao nhìn không giống! Hắn chợt nhớ tới nàng mấy ngày trước..., nàng hôm nay phục trang như vậy, thật đúng là hoàn toàn bất đồng với ngày thường. Không phải người quen biết, chỉ sợ thật nhận không ra. Hắn lo lắng nhìn một chút khách quý dưới bàn tiệc, Giang Việt vương thế tử rõ ràng cho thấy khinh thường trong mắt, nhưng là, Nam Vương đặc sứ một bộ kinh ngạc và đáng vẻ đau lòng. Giống như một nam tử si tình nhìn một nữ nhân không thuộc về mình... Chẳng lẽ người này là quen biết cũ của Khinh Nhan?

Trước mặt quần thần và khách quý, Nguyên Tĩnh Vũ không muốn làm cho Giản Vương phi mất mặt, cho nên hành lễ Thờ Thần với hai người sắc mặt lạnh nhạt, cũng không có đỡ một ai, đợi hai người ngồi vào bên cạnh cũng không có nhìn người nào lâu một cái. Ngược lại hai nữ nhân thoir khắc bước ra cười cười với hắn, nhưng cũng chỉ là cười một cái mà thôi.

Cho đến nghi thức kết thúc, tân khách tân đi, trở lại hậu đường, Nguyên Tĩnh Vũ mới tỉ mỉ nhìn nhìn Dịch Khinh Nhan, nghi ngờ nói: "Khinh Nhan, thật là nàng sao? Bộ dáng xinh đẹp này, không phải là giả chứ?"

Dịch Khinh Nhan nhìn chằm chằm hắn, lập tức bộc lộ bộ mặt hung ác: "Ý chàng là ta vốn không đẹp?"

Nguyên Tĩnh Vũ rút cuộc nhìn không được cười lên, đỡ hai vai của nàng nói: "Khinh Nhan của ta, dù trang điểm như thế nào cũng đều là đẹp nhất!"

Khinh Nhan tức giận cho hắn một quyền, đôi lấy một chuỗi tiếng cười vui vẻ.

"Khinh Nhan, nàng biết đặc sứ Nam Vương?"

"Người nào? Không có chú ý." Trong tình huống vừa rồi, nàng chỉ là Vương phi của hắn, còn là một sủng phi "do sắc được sủng" theo đánh giá của những thân tử cùng tân khách xung quanh. Chỉ là ánh mắt của đại ca như vậy, không cần nhìn cũng biết. Nhưng, làm sao nàng có thể đem chuyện của đại ca nói cho Nguyên Tĩnh Vũ?

"Vậy coi như xong. Thân thể nàng đang yếu, về sớm nghỉ ngơi một chút đi, ngày mai còn phải tế thiên!" Đợi lát nữa tiếp kiến tân khách, hắn đi một mình cũng được. Nghĩ tới có một nam nhân mơ ước nữ nhân của mình, thật sự không phải là việc làm cho người ta cao hứng.

Khinh Nhan đi ra vườn thăm Tiêu Dật Phi, thấy tinh thần hắn cũng không tệ lắm, đang cùng Nguyên Tĩnh Trinh ngồi ở trong hoa viên dưới một gốc cây liễu ngắm cảnh phơi nắng.

"Thoải mái chứ?" Nàng chậm rãi đi tới.

Tiêu Dật Phi liếc nàng một cái không nói gì, sắc mặt cũng không quá nhiều dao động, giống như nàng từ trước đến giờ chính là cái đáng vẻ này, vẫn như cũ híp mắt nhìn về nơi hoa cỏ màu sắc diễm lệ trong vườn xa xăm, vẻ mặt buông lỏng mà thích ý. Rất lâu không có hồ hấp không khí trong sạch thế này, cũng rất lâu không có nhìn qua hoa cỏ rực rỡ diễm lệ nhiều như vậy rồi.

Nguyên Tĩnh Trinh nhìn Dịch Khinh Nhan một cái, trong lòng có chút không vui. Khó có được cơ hội cùng với phu quân của mình lãng lãng ngắm hoa, nàng liền đuổi thị nữ ra xa, không nghĩ tới có một người như cũ đang tới, hơn nữa còn ngượng ngập không thể đuổi người ta đi.

"Tẩu tẩu không cùng với biểu ca tiếp tân khách sao?" Thấy Dịch Khinh Nhan tự tại ngồi xuống kế bên Tiêu Dật Phi, Nguyên Tĩnh Trinh rút cuộc không nhìn được. Nữ nhân này sao tùy tiện như thế?

"Có Giản Vương phi rồi!" Khinh Nhan không mặn không nhạt trả lời một câu, thuận tay nắm tay trái Tiêu Dật Phi lên bắt mạch cho hắn.

Nguyên Tĩnh Trinh giờ mới hiểu được người ta nguyên là có ý tốt. Nhớ tới buổi sáng Dịch Khinh Nhan cắt cổ tay lấy máu làm thuốc dẫn cho Tiêu Dật Phi, nàng chợt cảm thấy một hồi xấu hổ. "Vương gia thân thể... như thế nào?" Nàng chần chờ hỏi.

"Nhìn dáng dấp không tệ. Viên thuốc kia độc sức thì cũng có thể hấp thu được hai phần!" Khinh Nhan vui mừng cười cười.

"Nàng không phải cảm thấy lãng phí sao?" Tiêu Dật Phi chợt liếc nàng một cái nói.

Dịch Khinh Nhan buông tay hất ra, khẽ cười nói: "Đúng vậy, quả thật lãng phí. Đây chính là nợ ta một mạng! Người phải hảo hảo quý trọng!"

Tiêu Dật Phi lườm nàng một cái, tức giận hạ tay xuống, nhưng ngay sau đó liền bình tĩnh lại. Tại sao có thể có nữ nhân như vậy, sẽ không nói lời dễ nghe hay sao? Nhưng ngay sau đó lại thấy, những lời nói nhỉnh nọt dễ nghe kia mình nghe còn chưa đủ sao? Khó được nàng vẫn nói với hắn lời nói thật. Nhưng nghĩ đến biểu ca coi trọng nàng như thế, trong lòng hắn luôn có chút không thoải mái.

"Thân thể người suy yếu, mặt trời phơi nhiều cũng không tiện, mau trở về đi!" Khinh Nhan đứng dậy, im lặng thờ dài ở trong lòng. Điều dường thật tốt, hắn chẳng qua chỉ còn nửa năm sống tốt, vô luận như thế nào, hắn cũng không thể qua mùa đông năm nay rồi.

EHà Tây Vương hướng Trung Châu Vương chính thức giao quốc thư, cầu kiến Trung Châu Vương cùng Vương phi. Nguyên Tĩnh Vũ đáp lại ba ngày sau sẽ cùng Vương phi thiết yến khoản đãi hắn.

Hà Gian Vương không biết Mạnh Kỳ Thụy lại đang có ý định gì, nhưng hắn biết, Mạnh Kỳ Thụy từ trước đến giờ không chịu thua thiệt. Cho nên, khi nghe nói Mạnh Kỳ Thụy tham gia nghi thức kế nhiệm của Nguyên Tĩnh Vũ ở Vinh Dương, hắn liền vội vàng đi theo.

Nhiều năm chung đụng như vậy, khả năng khác Hà Gian Vương không có, nhưng bản lãnh Mạnh Kỳ Thụy trong lòng hắn cũng mấy phần rõ ràng. Nếu không phải là có Hà Tây Vương âm thầm tương trợ, Hà Gian sớm đã bị Yến Vương thu phục, cho nên, hắn từ trước đến giờ đều là đi theo Mạnh Kỳ Thụy. Chỉ là lần này, hắn thật sự đoán không ra suy nghĩ của Mạnh Kỳ Thụy, bằng không, thử hỏi một chút?

Hà Gian Vương cùng Hà Tây Vương Mạnh Kỳ Thụy mặc dù một già một trẻ, nhưng từ trước đến giờ cùng chung chí hướng, nhưng lần này, hắn bị quyết định lớn mật của Mạnh Kỳ Thụy dọa sợ.

Sau khi trở lại nơi ở tạm, hắn như cũ đắm chìm suy nghĩ về những rắc rối. Lần này hắn nên làm cái gì? Có nên cùng Mạnh Kỳ Thụy tiếp tục hợp tác hay không? Nhưng đúng như Mạnh Kỳ Thụy nói, bọn họ còn có đường khác sao? Nhưng là, hắn không cam lòng...!

Hắn chợt giật mình một cái nghĩ đến: mình tuổi đã già cũng không bỏ được quyền thế cùng trách nhiệm trong tay, Mạnh Kỳ Thụy còn đang thanh niên, làm sao có thể như thế không cố chấp? Chẳng lẽ hắn còn có chiêu về sau?

Nguyên Tĩnh Vũ trở lại Phi Vũ Các, Giản Vương phi mang theo Minh Hi Quận chúa gần ba tuổi đang chờ hắn cùng nhau dùng cơm tối, Liễu phu nhân nhút nhát đứng ở một bên, đo đo đôi mắt nhìn Minh Hi.

Nguyên Tĩnh Vũ không thấy Khinh Nhan, hỏi thăm Ngụy Từ Yên. Từ Yên trả lời Vương phi ở thư phòng tiếp khách.

Tiếp khách? Khách nào? Hắn lấy ánh mắt hỏi thăm nhìn Ngụy Từ Yên.

Ngụy Từ Yên chợt đỏ mặt, nhỏ giọng nói: "Là Đại Hộ Pháp cùng Dương Chương môn..."

Nguyên Tĩnh Vũ gật đầu một cái, nhìn hải tử đang đối bụng, nói không cần chờ, rồi nhận lấy khăn lông nóng xoa xoa tay, ngồi vào vị trí.

Liễu phu nhân vốn là muốn hỏi một chút nữ nhi mình hiện tại ở nơi nào, nhưng khi nhìn sắc mặt Vương gia không tốt lắm, liền không hỏi ra miệng. Nữ nhân kia tựa hồ một chút cũng không đem Vương gia coi vào đâu, sau lưng Vương gia còn hội kiến bằng hữu trên giang hồ, khó trách Vương gia tức giận. Nhưng là, con gái của nàng làm thế nào?

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn Liễu phu nhân một cái, chợt thờ dài nói: "Không phải lo lắng, Minh Tuệ rất tốt, về sau ta sẽ tìm cơ hội cho mẹ con các người gặp nhau." Nói xong, hắn lại nhìn Giản Vương phi cùng Minh Hi một chút, trong lòng có mấy phần áy náy. Vô luận như thế nào, họ đều là người nhà của hắn! Hắn nếu đã cưới họ, chính là cho các nàng cả đời dựa vào, lại nói, họ thật ra thì cũng không có gì sai lầm...

Chỉ là vì sao cá và tay gấu không thể cùng có được đây?

Sau khi ăn xong, Giản vương phi đang muốn mang theo Minh Hi cáo lui, Nguyên Tĩnh Vũ chợt kêu thị nữ mang Minh Hi ra ngoài, ý bảo nàng cùng Liễu phu nhân hai người tạm thời lưu lại.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, Giản Vương phi đối với tương lai không ôm hy vọng gì, nhưng thấy Liễu phu nhân cùng hành động của Nguyên Tĩnh Vũ giờ phút này vẫn là nhìn không được mơ tưởng viễn vông.

"Thực Ninh, Uyển Nhu." Hắn gọi nữ danh hai người, giọng nói rất là dịu dàng, cũng mang theo chút bất đắc dĩ.

Hai người cúi lòng đầy hy vọng nhìn hắn.

Nguyên Tĩnh Vũ ngồi ở chủ vị, trong tay bưng một ly trà cân nhắc một chút mới mở miệng nói: "Là Bồn vương thiện với các người, nhưng các người cũng hiểu, hôm nay mặc dù ta là Trung Châu Vương cao quý, cũng có rất nhiều bất đắc dĩ... Khinh Nhan mặt khác đều tốt, chỉ là tính ghen tuông quá lớn, nhưng là, Bồn vương không tách được nàng..."

Nghe được việc này, Giản Thực Ninh cùng Liễu Uyển Nhu cũng không nhìn được nắm chặt quả đấm, cắn chặt đôi môi.

"Khinh Nhan nàng tính tình cương liệt, nhưng tâm địa lương thiện, chỉ cần các người không trêu chọc nàng, nàng cũng sẽ không cùng các người không sống được." Lời nói này rất dễ hiểu, Giản Thục Ninh cùng Uyển Nhu đều không đả, tự nhiên cũng hiểu ý tứ Nguyên Tĩnh Vũ.

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn về mặt hai nữ nhân này, trong lòng tất nhiên có chút khó chịu, nhưng cũng không có cách nào khác, không thể làm gì hơn là tiếp tục nói: "Nếu không có nàng, Bồn vương đã sớm bỏ mạng vào tay Nam Vương, cho nên, các người nên cảm kích nàng, ít nhất... Chỉ cần Bồn vương còn sống, chính là chỗ dựa vào của các người, là chỗ dựa vào của hai đứa bé. Chính chiến tranh giành thiên hạ rất nhanh sẽ bắt đầu, nàng muốn cùng ta tiến ra chiến trường, hài tử của nàng hơn phân nửa cũng muốn giao cho các người nuôi dưỡng, đến lúc đó Minh Tuệ cũng có thể trở về bên người các người rồi..."

Hai mắt Giản Thục Ninh chợt tỏa sáng, tựa hồ thấy được hi vọng. Liễu Uyển Nhu cũng tròn to hai mắt, chỉ ngóng trông Dịch Khinh Nhan sớm sanh con một chút.

Nguyên Tĩnh Vũ đem thần sắc hai người thu hết vào mắt, tiếp tục nói: "Vinh Dương chính là cổ đô tiền triều, địa lý phòng ngự đều tốt, vì vậy, Bồn vương cũng đem thủ phủ định tại Vinh Dương. Nguyên thị cùng Tiêu thị nguyên là người một nhà chặt chẽ không rời, hôm nay ta đã kể vị đứng đầu Trung Châu, sau này, vương phủ này cũng giao cho các người xử lý. Thục Ninh, nàng cùng Tĩnh Trinh thân cận hơn một chút, có thể để cho muội ấy trợ giúp nàng xử lý chuyện vương phủ. Đối với người tộc Tiêu thị thì nên tốt hơn một chút, đừng cho người trong thiên hạ có chuyện bàn tán..."

Lòng Giản Thục Ninh tin mười phần gật đầu nói được, Nguyên Tĩnh Vũ cũng tán thưởng gật gù đầu.

"Đối với Úc Hình cùng cô cũng tốt hơn một chút, họ có thể trợ giúp cho nàng rất nhiều, cũng không cần làm khó mẫu phi cùng tâu tấu, dù sao đại ca có ân với ta, huống chi Dật Phi đem tất cả Trung Châu cho ta..."

Giản Thục Ninh mừng rỡ gật đầu đáp ứng, xem ra Vương gia còn tin nàng.

"Nàng trước cùng Tĩnh Trinh thương lượng tốt, chờ đến mùa thu lại đem Dục Dương vương phủ dời qua đi."

"Thần thiếp lĩnh chỉ." Nói đến lời này, lời Giản vương phi đầy đặn, thân thể cũng ngay thẳng.

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn nàng, âm thầm than thở ở trong lòng: "Từ nay về sau, Bồn vương không hy vọng thấy trong Vương phủ xuất hiện bất kỳ chuyện tranh giành tình cảm nào!" Giọng nói của hắn bỗng nhiên trở lên lạnh lẽo, ánh mắt bén nhọn thẳng tắp nhìn chằm chằm vào ánh mắt của Giản Thục Ninh.

Giản Thục Ninh thần sắc thoáng qua một tia sợ hãi, rồi sau đó liền lạnh nhạt cúi đầu nói: "Vương gia yên tâm, thiếp quyết sẽ không khiến vương phủ xuất hiện loại chuyện này."

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn nàng trong chốc lát, không nói gì, rồi sau đó phát tay một cái ý bảo họ có thể đi trở về nghỉ ngơi.

Thời điểm Dịch Khinh Nhan trở về, quả nhiên đã cùng sư phụ và nghĩa phụ ăn xong cơm tối rồi, vẻ mặt thật là vui vẻ, lôi kéo Nguyên Tĩnh Vũ cùng đi tắm rửa, dọc theo đường đi còn ngâm nga tiểu khúc, hồn nhiên và vui vẻ.

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn nàng hôm nay kiều mỵ không giống như xưa, cũng không nhận được nhột tâm. Tựa như theo lời hắn lúc trước cùng bọn Giản vương phi, hắn thật không tách được nàng, bất kể phương diện nào. Kể từ khi có được thân thể nàng, những cô gái khác cũng không thể dẫn ra nữa phần thú vị từ hắn. Những tưởng rằng chính thức có được nàng trong lòng sẽ buông xuống, sau đó lấy lại lý trí của mình, nhưng hắn phát hiện mình sai lầm rồi, lực ảnh hưởng của nàng đối với hắn càng lúc càng lớn, một cái nhăn mày một nụ cười, tính tình nàng không làm bộ chút nào càng ngày càng dễ cho hắn say mê. Cùng nàng ở chung một chỗ, hắn cảm thấy chưa bao giờ không vui vẻ. Nàng kiều ngạo, cũng dịu dàng, nàng là loại người mạnh mẽ, rồi lại sẵn sàng, nàng cùng hắn chia sẻ tất cả, cũng chia sẻ tất cả cùng hắn...

Khinh Nhan của hắn, là trời cao ban thưởng cho hắn, trân bảo độc nhất vô nhị!

Bạn đang đọc truyện *Duệ Mẫn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 23: Gặp Nạn Ở Vương Lăng

Ngày mười bảy tháng tư, Trung Châu Vương Nguyên Tĩnh Vũ dẫn đoàn quan viên cùng tiến hành nghi thức tế Thiên Địa một cách long trọng, từ nay về sau, Nguyên Tĩnh Vũ chính là ứng thiên mệnh mà trở thành người đứng đầu Trung Châu.

Trên đài tế, hắn một thân vương bào màu đen cao lớn tôn quý, môi mím, ánh mắt híp lại, vẻ mặt lãnh ngạo, khác xa sự tao nhã lịch sự đồn đãi một trời một vực, không chỉ có quan viên mới ở Trung Châu chưa từng thấy qua Nguyên Tĩnh Vũ như vậy, ngay cả lão thần Dục Dương cũng không nhận được sinh lòng kính sợ, có lẽ bọn hắn chân chính chưa từng hiểu vị Vương gia này.

Thì ra vị Vương gia này cũng có thể có khí phách bén nhọn như vậy, đây chính là khí chất Vương giả sao? Còn là khí phách hùng bá thiên hạ? Trước kia

là hấn cố giấu đi không để cho mọi người phát hiện sao? Hấn ần nhẫn tính toán như vậy, thật là chí lớn thiên hạ !

Ngày đó, chẳng những quan viên Trung Châu thấy được một Nguyên Tĩnh Vũ không còn như trước, các phiên vương sứ giả cũng âm thầm khiếp sợ, thì ra là Dụ Dương còn cất giấu một con rồng ẩn mình đi? Sau khi Yên Vương Dương Tĩnh Vân bị đâm bỏ mình, có thể cùng Nam Vương tranh đoạt thiên hạ cũng chính là vị vừa thống nhất Trung Châu này, Trung Châu Vương Nguyên Tĩnh Vũ.

Ngày mười chín tháng tư, Hà Tây Vương Mạnh Kỳ Thụy cùng Trung Châu Vương Nguyên Tĩnh Vũ thương nghị việc kết minh, nhưng không có ban bố bất cứ tin tức gì ra ngoài, nghe đồn, Hà Tây Vương Mạnh Kỳ Thụy từng hướng Trung Châu Vương cầu hôn. Cầu hôn? Cầu hôn người nào đây? Trung Châu Vương không có muội muội, nữ nhi lại còn quá bé...

Nhưng từ ngày đó, Hà Tây Vương thường xuyên qua lại Trung Châu Vương phủ, lời đồn đãi nói vị Vương gia này bệnh cũ tái phát, mà lần này mục tiêu chính là thị nữ của Trung Châu Vương phi.

Sau khi cùng Mạnh Kỳ Thụy gặp mặt, Kinh Nhan không thể không thừa nhận, người này quả thật là nhân vật khó dây dưa, mặt ngoài xem ra hoang dã sắc, nhưng chân chính trong lòng hấn đang suy nghĩ gì, không ai có thể nhìn thấu. Kinh Nhan nói quy củ sự môn, các cô gái Lăng Tiêu tuyệt không cùng người ta hầu hạ chung một chồng, hấn lập tức bày tỏ có thể vì Từ Ngọc giải tán cơ thiệp vương phủ. Mặc dù Từ Ngọc cũng có vẻ thù mị xuất chúng, nhưng Kinh Nhan cũng không tin tưởng cái tay hảo sắc này sẽ thật sự yêu Từ Ngọc, như vậy có thể thấy được, người này nhất định là có mục đích, cần thận phân tích cục diện thiên hạ hiện nay, cũng không khó khăn đoán được. Nàng cùng Nguyên Tĩnh Vũ trong lòng khổ sở, không hiểu dã tâm của Mạnh Kỳ Thụy đến tột cùng là lớn bao nhiêu, hơn nữa Từ Ngọc cũng không phải là một người có thể hy sinh cho chính trị.

"Theo ta thấy mục đích của hấn chính là vì tạm thời giữ được Hà Tây. Người bình thường cũng sẽ cho là Trung Châu trước lấy Hà Tây Hà Gian, sau xua binh nam hạ, đó là thượng sách. Nhưng nếu hấn biết nghĩa quân Phương Nam có thể để ta sử dụng, cho chúng ta một bảo đảm như vậy, nên Trung Châu chỉ cần chỉ huy xuôi nam, cùng Nam Vương đấu đá triển miên bảy tám năm, ít nhất cũng cho Hà Tây một ít thời gian." Nguyên Tĩnh Vũ phân tích nói.

Kinh Nhan nhún nhún mày, nói: "Trong mắt của ta, hấn không cầu xin, hấn chán chường, hấn nhượng bộ hoàn toàn nói rõ dã tâm của hấn. Nếu như hấn thật không quan tâm tương lai Hà Tây, cần gì phải hạ thấp tư cách như vậy? Nếu hấn có lòng muốn tranh thiên hạ, vậy cam kết của hấn dĩ nhiên là giả."

"Cho nên nói đây là một khó nhân vật dây dưa..." Nguyên Tĩnh Vũ vuốt vuốt cái trán, bỗng nhiên lại cười, hấn đem Kinh Nhan kéo đến trong ngực ngồi xuống, nói "Nhưng hấn nếu cầu hôn Từ Ngọc, chúng ta cũng không có gì phải lo lắng. Nếu Từ Ngọc nguyện ý, gả đi cũng coi là tai mắt của chúng ta. Nếu nàng không muốn, bên trong Hà Tây cũng có tai mắt của chúng ta!"

Kinh Nhan suy nghĩ một chút cũng đúng: "Xem ra là chúng ta quá lo xa rồi. Ta cũng không tin, mặc dù Mạnh Kỳ Thụy hấn thông minh tuyệt thế, còn có thể sau lưng ta làm ra chuyện lớn gì!"

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, liền đem chuyện này buông xuống.

Ngày hai mươi tháng tư, Tiêu Dật Phi nói muốn đi Vương Lăng của mình xem một chút, mời Nguyên Tĩnh Vũ cùng Dịch Vương phi cùng đi.

Vương Lăng của Tiêu Dật Phi ở trong khu lăng Nghệ An Vương ngoại thành Vinh Dương, vẫn còn đang xây dựng ở bên trong, trước mắt đã bước đầu thành hình.

Vương lăng dựa lưng vào núi Thúy Bình, phía đông giáp sông lớn, địa cung nằm trong chân núi Thúy Bình, hiện nay tượng đá to lớn phía ngoài đã bước đầu làm xong, tam đại điện địa cung cũng đã thành hình, trước mắt đang có rất nhiều thợ bận rộn ở bên trong.

Bởi vì Tiêu Dật Phi bắt ngờ có ý tới xem một chút, bên này không kịp chuẩn bị, chỉ là kêu binh sĩ thủ vệ đem tất cả thợ đang xây lăng đều trực xuất ra ngoài, rất nhiều công cụ vật liệu cũng không kịp dọn dẹp, mặt đường đi cũng không tốt.

Nguyên Tĩnh Vũ kêu một đội binh lính trước mặt mở đường, người phụ trách Vương Lăng đi ở phía trước vừa đi vừa giới thiệu.

Tiêu Dật Phi ngồi kiệu mềm, híp mắt nhìn lăng tẩm của mình, vẻ mặt không thể hiện gì, cũng không biết trong lòng nghĩ cái gì. Nhưng hấn trẻ tuổi như vậy, lại có trái tim sôi trào nhiệt huyết, nghĩ đến nên không cam lòng đi!

Nguyên Tĩnh Vũ đi ở bên cạnh kiệu mềm của Tiêu Dật Phi, Dịch Kinh Nhan đi phía sau hấn. Tàn Cánh cùng Lâm Kinh Vân một tả một hữu hộ vệ ba vị chủ tử.

"Biểu ca, Vương Lăng của ngươi chưa bắt đầu xây dựng sao?" Kiệu mềm của Tiêu Dật Phi chợt truyền ra một câu nói như vậy.

"Còn không có..." Nguyên Tĩnh Vũ ngăn ra, không biết nên trả lời như thế nào. Vốn là sau khi kế vị nên bắt tay vào xây dựng Vương lăng của mình, nhưng hấn chưa bao giờ quan tâm cái này, tài chánh của Dụ Dương vốn không phải rất giàu có, thân thể của hấn lại khỏe mạnh, cho nên cho tới bây giờ hấn căn bản cũng chưa có cân nhắc qua vấn đề này, địa điểm cũng không có chọn.

"Vậy thì chọn vùng phụ cận nơi này có được không? Núi Thúy Bình rất tốt, nghe nói năm đó vị đại sư của tổ tiên ta đã nói đây núi này có nhiều linh khí hội tụ." Tiêu Dật Phi bình thản nói chuyện, thậm chí cũng không có nhìn Nguyên Tĩnh Vũ một cái, nhưng lòng mị vẫn đang rung động.

"Tốt, đến lúc đó cùng ngươi làm hàng xóm cũng tốt!" Nguyên Tĩnh Vũ ôn hòa nói, nhưng cũng không dám nhìn Tiêu Dật Phi. Nghe Dật Phi nói chuyện này, trong lòng hấn thật không có dễ chịu hơn.

Người phụ trách Vương Lăng giới thiệu trước mặt chính là đại diện để lăng tẩm, nói một tháng trước cũng đã xây dựng xong tạm thời đã phong kín. Sau

đó hẳn lại để cho một thuộc hạ mở niêm phong ra, tự mình dẫn đoàn người Tiêu Dật Phi vào xem.

Trên tường điêu khắc rất tinh xảo, màu sắc điểm lệ, dán lá vàng, cẩn minh châu. Kinh Nhan vừa đi vừa nhìn, âm thầm chắc lưỡi, không nghĩ tới Vương Lăng thế nhưng xa hoa như vậy, một người chết rồi, còn làm tốt như vậy làm cái gì?

Chợt trong lòng nàng đột ngột toát ra một loại dự cảm không tốt, tựa hồ giác quan thứ sáu của mình cảm thấy áp lực. Nàng vội vã kéo Nguyên Tĩnh Vũ nói: "Chậm lại!"

"Thế nào?" Nguyên Tĩnh Vũ nhìn sắc mặt nàng đột nhiên không tốt, nhìn nàng có chút bận tâm.

"Dật Phi cũng dừng lại, chớ đi về phía trước!" Nàng cau mày, loại cảm giác đó chẳng những không có biến mất, ngược lại càng phát ra mãnh liệt. "Chúng ta đi ra ngoài, mau!" Nàng chợt dùng thanh âm thấp xuống, giống như lo lắng ồn ào người nào.

Mọi người thấy nàng thận trọng như thế, mặc dù nghĩ tới nơi này không thể nào có cái gì nguy hiểm, nhưng biết nàng không phải là người thích nói chuyện không có, không khỏi cũng có chút bắt đầu cẩn thận, từ từ thối lui tới cửa.

"Kinh Nhan?" Nguyên Tĩnh Vũ nắm tay của nàng từ từ lui về phía sau, ý bảo bốn gã thị vệ mang Tiêu Dật Phi đi trước, hẳn và Kinh Nhan cản ở phía sau. Mặc dù không hiểu Kinh Nhan cảm nhận được cái gì, thế nhưng hẳn tin tưởng trực giác của nàng sẽ không sai. Hắn nắm tay của nàng, muốn cho nàng an ủi cùng bảo vệ.

Người phụ trách Vương Lăng đối với cách nói của Dịch Kinh Nhan rất là không hiểu, chẳng lẽ bên trong còn có cái gì nguy hiểm sao? Trong lòng hắn thậm chí có chút phẫn hận, đây không phải là chỉ trích hắn không có phòng vệ tốt chứ? Nhưng khi nhìn hai vị Vương gia cũng nghe nàng, hẳn chỉ là một người phụ trách Vương Lăng nhỏ nhỏ có tư cách gì để phản đối?

Đoàn người mới vừa thối lui khỏi tầm điện địa cung, liền nghe đến một tiếng "Phanh" vang lên bên trong.

"Đi mau!" Kinh Nhan nhỏ giọng kêu một tiếng, lôi kéo Nguyên Tĩnh Vũ chạy ra ngoài.

Mấy thị vệ mang kiệu mềm cũng rất cơ trí, không đợi Nguyên Tĩnh Vũ phân phó, mang Tiêu Dật Phi liền chạy thật nhanh ra ngoài.

Ra khỏi địa cung, Nguyên Tĩnh Vũ tay nắm yên ngựa, đem Tiêu Dật Phi kéo lên trên ngựa, ngay sau đó cũng nhảy lên lưng ngựa. Đồng thời, Dịch Kinh Nhan cũng nhảy lên ngựa của mình. Thị vệ đi theo không đợi phân phó, cũng đều rồ rít lên ngựa đợi lệnh. Chỉ có binh sĩ thủ lăng có chút bối rối, không biết đến tột cùng bên trong có chuyện gì xảy ra.

Tiêu Dật Phi từ trước tới giờ luôn ngồi xe ngựa chuyên dụng, có trang bị một cái đệm thật dày, một chút cũng không lắc lư, được Nguyên Tĩnh Vũ ôm vào mặc dù hưng phấn không thôi, nhưng hận thân thể mình bệnh lâu lại không chịu nổi, vì vậy không nhịn được lầm bầm một câu: "Chúng ta nhiều người như vậy, sợ cái gì? Biểu tâu không phải tự nhận võ công đệ nhất thiên hạ hay sao?"

Nguyên Tĩnh Vũ vừa nghe, nghĩ tới lời này cũng có đạo lý. Tự thân võ công của bọn họ tạm thời không nhắc đến, còn mang theo nhiều thị vệ như vậy, sợ cái gì? Nhưng là, Kinh Nhan từ trước đến giờ chứng chắc, hôm nay thất thường như vậy, cũng thật sự có thể có đối thủ nguy hiểm chứ? Nhưng võ công của Dương Phi Hồng còn không địch lại hắn, sợ cái gì?

Nghĩ tới vậy, Nguyên Tĩnh Vũ từ từ dừng lại, tay phải phát lên, thị vệ cũng ngừng lại.

Kinh Nhan thấy hắn dừng lại, vội la lên: "Người mang theo Dật Phi đi trước!" Nàng ngụ ý sẽ lưu lại tra xét.

Nguyên Tĩnh Vũ nghĩ tới mình là nam nhi đại trượng phu, làm sao có thể bỏ lại nữ nhân của mình đi trước, tự nhiên không đồng ý. Nhưng không đợi hắn nói đạo lý, chỉ thấy mấy người lính bị một cỗ lực khổng lồ từ trong địa cung ném ra ngoài, ngã trên mặt đất, huyết nhục mơ hồ một mảnh.

Binh sĩ thủ lăng bắt đầu xôn xao, hốt hoảng chung quanh chạy trốn chết, mà thị vệ Nguyên Tĩnh Vũ mang tới vội vàng vây ở trước mặt ba vị chủ tử, chờ đợi cường địch hiện thân. Thân thể mỗi một người đều căng thẳng, toàn bộ tâm trí đều đặt ở cửa động, không khỏi đang suy đoán bên trong đến tột cùng là người hay là quái thú.

Giờ phút này, mọi người đối với Dịch Kinh Nhan cũng bội phục không ngớt. Lúc trước mọi người cùng nhau đi vào, ai cũng không có nhận thấy được cái gì, nàng lại phát hiện bên trong gặp nguy hiểm, sau đó kêu tất cả mọi người lui ra ngoài. Có thể nghĩ đến nếu như không có nhắc nhở của nàng, hậu quả thật sự là không thể tưởng tượng.

Địa cung bên trong an tĩnh lại, làm mọi người lại càng khẩn trương.

Kinh Nhan cùng Nguyên Tĩnh Vũ liếc mắt nhìn nhau nói: "Chàng mang theo Dật Phi trở về đi thôi! Thân thể hắn không tốt, không thể gặp những thứ máu tanh này."

"Vậy nàng cũng cùng đi đi!" Nguyên Tĩnh Vũ cúi đầu nhìn Tiêu Dật Phi mặt tái nhợt, bắt đầu đi gạt đầu một cái.

Kinh Nhan dè dặt nói: "Nơi này còn có nhiều người như vậy, chàng không phải lo lắng, ta nếu đánh không lại hắn, chạy còn không thoát sao?"

Nguyên Tĩnh Vũ cũng nghĩ tới, có Lâm Kinh Vân ở đây, còn có nhiều thị vệ võ công cao cường như vậy, coi như bên trong là con quái vật cũng không cần sợ, mặc dù đánh không lại còn không chạy được sao? Nghĩ tới thân thể Tiêu Dật Phi quả thật chịu không được gầy vò như vậy, hắn xuống ngựa đem

Dật Phi ôm vào xe ngựa, mình cỡi ngựa đi theo xe chậm rãi trở về.

Đưa Tiêu Dật Phi vào thành Vinh Dương còn chưa thấy Dịch Kinh Nhan đuổi theo, Nguyên Tĩnh Vũ không nhịn được có chút sốt ruột. Hắn kêu Tần Cánh đem Tiêu Dật Phi trở về, tính toán quay lại xem một chút. Tần Cánh không muốn, nhanh chóng hạ lệnh để cho thị vệ thủ hạ hộ tống Tiêu Dật Phi trở về, mình lại ngăn Nguyên Tĩnh Vũ nói: "Vương gia, đã rồi đi rồi, trở về chờ một chút đi! Vương phi kêu ngài đi trước cũng là không muốn cho ngài mạo hiểm, ngài không cần phụ tâm ý Vương phi."

Nguyên Tĩnh Vũ vốn chỉ là có chút bận tâm, nghe nói như thế ngược lại có chút nóng nảy, quay đầu ngựa ra khỏi thành.

Đang lúc này, chỉ thấy một người thị vệ cả người là bùn máu chạy như bay đến cửa thành, nhìn thấy Nguyên Tĩnh Vũ, người nọ vừa thở vừa bẩm báo nói: "Vương gia, mau phái binh tăng viện! Quái vật kia thật lợi hại..."

Nguyên Tĩnh Vũ một mặt cho người đi viện cứu binh, một mặt hỏi: "Đến tột cùng là quái vật gì?"

"Hình như là ông già, cả người toàn mùi hôi thối, mặt cũng hư thối, Vương phi tựa hồ biết hắn, còn rất hốt hoảng khi gặp hắn..."

"Vương phi nói gì?" Nguyên Tĩnh Vũ sốt ruột. Là người Kinh Nhan quen biết, lại giết mình như vậy, tất nhiên là địch thủ hiểm ác.

"Vương phi giống như kêu một tiếng cái gì giáo chủ..."

"Thiên Y giáo chủ!" Nguyên Tĩnh Vũ bật thốt lên, sau đó cũng bị dọa sợ. Người kia không phải là đã chết sao? Chính hắn đem bảo kiếm đâm vào ngực người nọ, làm sao còn có thể sống?

"Đúng! Chính là cái tên đó! Thiên Y giáo chủ đó thật sự lợi hại, Vương phi không phải là đối thủ của hắn..." Thị vệ báo tin lúc này mới thở ra một hơi. Cuối cùng cũng đã cho Vương gia biết rõ tình huống rồi.

Nghe đến đó, Nguyên Tĩnh Vũ nào còn có thể kiên trì được, đánh ngựa chạy đi.

Tần Cánh mau đuổi theo, khuyên can nói: "Vương gia ngài không thể đi, quá nguy hiểm! Chờ cứu binh đến rồi thuộc hạ dẫn đi là được!"

"Cứu binh đến cũng không dùng được!" Người khác không rõ lắm thực lực của Thiên Y giáo chủ, Nguyên Tĩnh Vũ cùng Tần Cánh rõ nhất.

"Cho nên Vương gia mới không thể đi! Vương gia, không cần phụ tâm ý của Vương phi! Ngài đi cũng không làm nên chuyện gì! Vương gia, đại sự làm trọng! Ngài nên vì thiên hạ mà bảo trọng mình!" Tần Cánh một mặt đuổi theo, một mặt khổ khổ cầu khẩn.

Hắn đi cũng là chịu chết sao? Chết? Đúng vậy, ngày đó hắn cũng đánh không lại Thiên Y giáo chủ, đi chính là chịu chết sao? Thiên hạ của hắn, nghiệp lớn còn chưa hoàn thành, tại sao có thể chết? Tốc độ Nguyên Tĩnh Vũ từ từ chậm lại.

"Vương gia, chúng ta trở về đi thôi!" Tần Cánh cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, "Vương phi thông tuệ, võ nghệ lại cao, tự có biện pháp thoát hiểm"

"Kinh Nhan?" Hắn thế nào lại quên mất Kinh Nhan? Võ công Kinh Nhan còn chưa khôi phục, làm sao là đối thủ của Thiên Y giáo chủ? Kinh công của Thiên Y giáo chủ rất tốt, ngày đó võ công của Kinh Nhan hoàn hảo cũng không phải là đối thủ của hắn, hôm nay chỉ là hai ba tầng công lực làm sao có thể chạy trốn? Chuyện khác cũng có thể bỏ qua, làm sao có thể bỏ qua Kinh Nhan?

Nghĩ tới đây, hắn giờ lên roi ngựa nặng nề vùng xuống, khoái mã hướng Vương Lăng chạy tới. Hắn muốn đi cứu nàng, nàng đem một thân công lực truyền cho mình, hắn làm sao có thể bỏ lại nàng một mình chạy trốn? Cho dù chết, hắn cũng muốn cùng nàng chết cùng một chỗ!

Tâm trí kiên định lại, Nguyên Tĩnh Vũ liền không chịu nghe Tần Cánh khuyên nữa, hận không sinh được hai cánh bên sườn lập tức bay đến bên người nàng.

Lúc Thiên Y giáo chủ ra khỏi địa cung, tất cả mọi người không khỏi nín thở. Đây là người sao? Mặt của hắn đã bắt đầu nứt nát, quần áo trên người rách nát từng mảng, bị máu tươi thấm ướt lại hong gió, hôm nay lần nữa vẩy lên máu tươi, đen sì sì một mảnh, một đôi tay dính đầy máu tươi, đến ngay trên móng tay còn có mấy giọt máu đang nhỏ xuống.

Mặc dù tất cả thị vệ đều cho là một con quỷ đang đi ra, Dịch Kinh Nhan nhìn một cái liền nhận ra được. "Thiên Y giáo chủ!"

Nàng cũng biết hắn không chết dễ dàng như vậy. Quả nhiên không có chết? Còn núp ở trong Vương Lăng dưỡng thương... Nàng chợt nhớ tới sông Thục Thủy là nơi có công lực quý dị, võ công của hắn có thể hay không tăng lên lần nữa? Mặc dù rất có thể, nàng còn an ủi mình, coi như Thiên Y giáo chủ sau khi bị thương, nội công có thể tăng lên, hiện tại vẫn chưa tới một tháng, công lực của hắn còn chưa có khôi phục mới đúng.

Nhưng sự thật chứng minh nàng đã đoán sai.

Công lực của cái lão quái vật này so với tháng trước nàng nhìn thấy còn mạnh hơn. Sáu gã thị vệ cùng tiến lên nhưng ngay cả một chiêu của hắn cũng không tiếp nổi, trong nháy mắt liền biến thành sáu chiếc thi thể huyết nhục mơ hồ.

Ánh mắt Thiên Y giáo chủ có chút tan rã, tựa hồ không biết rõ mình đang ở chỗ nào, chỉ là bị động đánh trả tất cả công kích vào mình.

Kinh Nhan có ý bảo mọi người không cần hành động, từ từ lui về phía sau. Đối phó cao thủ như thế, cần số lượng lớn cao thủ vây đánh, nhưng hiện nay

thị vệ tại chỗ so với hẳn thật sự kém quá xa, cho nên chỉ có thể dùng trí. Cũng may cái lão quái vật này tựa hồ có chút thần trí mơ hồ, âu cũng là cơ hội.

Ánh mắt Kinh Nhan thủy chung nhìn chăm chăm Thiên Y giáo chủ, một mặt đề phòng hẳn, một mặt nghĩ biện pháp.

Có lẽ ánh mắt của nàng quá sắc bén, rốt cuộc đã đưa tới sự chú ý của lão quái vật kia. Hẳn đưa mắt nhìn sang Dịch Kinh Nhan, nhìn lên nhìn xuống đánh giá nàng mấy lần, về mặt có chút nghi ngờ.

Kinh Nhan thầm nghĩ không tốt, ở sau lưng làm dấu tay kêu mọi người chạy phân tán, nhưng hôm nay mang ra ngoài đều là thị vệ cận thân của Nguyên Tinh Vũ, làm sao dám bỏ vương phi chạy trốn một mình? Vì vậy một cũng không có ý chạy đi, ngược lại từ từ đi động đến bên người nàng bảo vệ lấy nàng.

Đang lúc này, Thiên Y giáo chủ giống như rốt cuộc đã tỉnh lại, ánh mắt sáng lên, hét lớn một tiếng nói: "Khá lắm nữ nhân lòng dạ độc ác, quả nhiên không hổ là nữ nhân lão phu coi trọng! Ha ha ha ha, xem ngươi hôm nay còn chạy trốn nơi đâu?"

"Chạy mau!" Kinh Nhan quát to một tiếng, đánh ngựa bỏ chạy. Thiên Y giáo chủ cười lớn đuổi theo, trong đôi mắt thủy chung chỉ có một mình Dịch Kinh Nhan, ai xông vào đánh liền xé người đó.

Lâm Kinh Văn một mực bên cạnh Kinh Nhan, mặc dù nàng gọi hẳn chạy, thế nhưng hẳn lại không nhúc nhích, ngược lại còn rút kiếm nghênh hướng Thiên Y giáo chủ.

Trừ Thiên Y giáo chủ biến thái, võ công của Lâm Kinh Văn ở chỗ này coi như là cao nhất, hẳn cũng tiếp được Thiên Y giáo chủ mấy chiêu, cho Kinh Nhan thời gian trốn chạy. Nhưng đám thị vệ không có vận khí tốt như vậy, tám chín phần mười đều bị lão quái vật kia đánh bay ra ngoài, ngã xuống trên mặt đất không biết sống chết.

Lại nói Dịch Kinh Nhan đánh ngựa chạy khỏi, không nghe được có người đuổi theo, trong lòng sốt ruột. Chẳng lẽ những người đó cho là bọn họ ngăn được lão quái vật kia sao? Người khác không rõ ràng lắm, sư huynh nên biết thực lực của Thiên Y giáo chủ...

Nguy rồi, sư huynh! Sư huynh không có theo nàng!

Không cần suy nghĩ nàng cũng biết sư huynh nhất định là ngăn cái lão quái vật đó giúp nàng rời đi. Thật là ngốc a...!

Nhưng là, nàng có thể bỏ sư huynh chạy một mình sao? Hai người bọn họ liên thủ còn có một chút sức lực, một mình sư huynh không phải là đi chịu chết sao? Kinh Nhan bắt đầu đi than thở ở trong lòng, đảo ngựa quanh đầu chạy về.

Chỉ trong chớp mắt, mười mấy tên thị vệ bọn họ mang tới đã chết gần hết, Lâm Kinh Văn mặc dù cũng bị thương cả người, nhưng vẫn nhiệt huyết chiến đấu. Kinh Nhan trong lòng cảm động, nhưng ngay trong miệng liền mắng ngu ngốc, nâng kiếm bay đi.

Thiên Y giáo chủ thấy Dịch Kinh Nhan quay lại, một hồi cười vang, một chương đem Lâm Kinh Văn đánh bay ra ngoài, lập tức tiến lên bảo kiếm Kinh Nhan đang đánh tới.

Kinh Nhan quan tâm sự sống chết của sư huynh, trong lòng hốt hoảng, trong tay bảo kiếm ra vô số chiêu. Cũng may lão quái vật kia xuống tay lưu tình, ra tay có lưu đường sống, nàng mới không có như đám thị vệ bình thường bị đánh bay ra ngoài. Nhưng cuối cùng cũng vậy, nàng cũng bị thương rất nặng.

"Dừng tay!" Nàng quát to một tiếng lui về phía sau.

Thiên Y giáo chủ sững sốt một chút, thế nhưng cũng không có đuổi theo. Ngược lại đứng tại chỗ thờ. Xem ra thương thế của hẳn quả thật còn chưa hồi phục.

"Ngươi đến tốt cùng muốn như thế nào?" Kinh Nhan nhìn chăm chăm hẳn, trên khí thế không nửa điểm thua người.

"Ngoan ngoãn cùng lão phu trở về làm giáo chủ phụ nhân, giao ra công pháp Thiên Y thần công." Thiên Y giáo chủ cũng hung hăng nhìn chăm chăm nàng, mặc dù lần trước Kinh Nhan không có ra tay, nhưng hẳn cũng không đàn, nghĩ tới trừ Võ Lâm Minh Chủ, còn ai có thể điều động nhiều cao thủ như vậy diệt trừ mình? Huống chi trong đó có vài vị cao thủ dùng Thiên Y thần công, rõ ràng là người của Lăng Tiêu Các.

"Ngươi vẫn còn ở nằm mơ sao?" Kinh Nhan bĩu môi châm chọc nói.

"Hừ! Ngươi không phải rượu không uống muốn uống rượu phạt đấy chứ!" Thiên Y giáo chủ hừ lạnh một tiếng nói, "Ngươi phải biết lão phu thích nhất chính là cưỡng trước giết sau!"

Kinh Nhan nắm chặt kiếm trong tay, nói không sợ là gạt người. Lão quái vật như vậy, nhìn thật ghê tởm... Hơn nữa, nàng còn chưa muốn chết!

Nàng chợt buông lỏng thân thể, hỏi một câu kỳ quái: "Dung mạo của ngươi còn có thể khôi phục sao?"

Thiên Y giáo chủ vừa nghe, cười ha ha, cho là nàng thỏa hiệp.

Vào thời khắc này, Kinh Nhan nhấc chân lên đá đất bay về phía lão quái vật kia, thân thể của mình ngược lại mượn lực lui về phía sau, bay đi lập tức một chương vũ ở trên móng ngựa.

Con ngựa bị đau chạy như điên, kéo ra một khoảng cách cùng lão quái vật kia. Nhưng Kinh Nhan biết, kinh công lão quái vật kia rất tốt, rất nhanh có thể đuổi kịp. Nàng hôm nay chỉ hy vọng công lực của hân chưa khôi phục, thương thế chưa lành, không có quá nhiều tinh lực theo đuổi nàng. Minh cỡi ngựa, thế nào cũng có thể tiết kiệm một chút hơi sức.

Chỉ cần đem quái vật này dẫn đi, chờ viện binh đến, nói không chừng sư huynh bọn họ còn có thể cứu. Sư huynh... Nghĩ đến Lâm Kinh Vân, trong lòng nàng trầm xuống, vì vậy lại đánh một chưởng vào mông ngựa.

Quả nhiên chạy có một lát, lão quái vật kia liền đuổi theo tới. Kinh Nhan thầm nghĩ, chẳng lẽ hôm nay thật sự phải chết ở chỗ này? Quang cảnh hai bên mặc dù đều có rừng rậm, nhưng một mặt là núi cao, một mặt là sông sâu, hôm nay trên người nàng có vết thương, núi này cao chót vót như thế làm sao nàng bò lên được, có lẽ chỉ có một con đường nhảy sông tự vận rồi. Thế nhưng lão quái vật kia thủy tính sợ là không tệ, lần trước người bị thương nặng rơi xuống sông hân cũng còn sống, mình coi như nhảy sông tự vận cũng không nhất định có thể chạy trốn.

Nhớ tới Nguyên Tĩnh Vũ, nhớ tới phụ thân và huynh trưởng lạnh bạc, nàng thật sự rất không cam lòng...!

Mất thấy lão quái vật kia đã tới, nàng hạ quyết tâm, được ăn cả ngã về không, phải nhảy sông. Nhưng không nghĩ trên chân chợt tê rần, hai chân vô lực, một nguồn lực mang thân thể của nàng lập tức té nhào xuống đất. Nàng biết nhất định mình đã bị điểm huyết. Ngẩng đầu lên, lại thấy Thiên Y giáo chủ chậm rãi đi về phía nàng, hai mắt đỏ bừng, mang theo lòng tràn đầy tức giận oán hận nhìn nàng.

"Cái người nữ nhân này..." Thiên Y giáo chủ cơ hồ là cắn răng nghiến lợi nói, "Giáo hoạt, hung ác, vô tình nhiều hơn hữu tình... Hừ! Hôm nay rơi vào trong tay lão phu, ngoan ngoãn nghe lời tất nhiên là tốt, nếu không... Thiên Y giáo ta có biện pháp để cho ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!"

Người khác không rõ ràng lắm thủ đoạn của Thiên Y giáo, Kinh Nhan thì biết. Sợ hãi thật lớn nín chặt lòng nàng, nhưng hân cũng xem nhẹ nàng, cầu sinh không dễ, muốn chết còn không dễ sao? Mặc dù có không cam lòng nhiều hơn nữa, đến hôm nay cũng chỉ có thể tiếc nuối. Nàng liếc mắt nhìn bảo kiếm trong tay, chợt ngẩng đầu nhìn thẳng ánh mắt của hân, mặt tràn đầy oán giận không cam lòng, tự hận không thể đem hân xé thành mảnh nhỏ! Thiên Y giáo chủ không khỏi dừng bước lại, hai người cách ước chừng khoảng hai trượng, chặc chẽ nhìn chăm chăm đối phương.

Vào thời khắc này, Kinh Nhan chợt huy động bảo kiếm trong tay, đưa lên cổ mình...

"Đốt ——"

Bảo kiếm rơi xuống đất, tay của nàng đồng thời vô lực rũ xuống.

"Hừ! Đến giờ phút này mà vẫn muốn cùng lão phu chơi loại xiếc này! Ngươi cho là lão phu thật ngu xuẩn sao? Bị ngươi lừa nhiều lần như vậy còn có thể bị lừa?" Thiên Y giáo chủ mang theo vài phần đắc ý từ đi tới hướng Dịch Kinh Nhan.

Kinh Nhan đến giờ phút này mới thật luống cuống hốt hoảng. Làm thế nào đây? Chẳng lẽ sẽ bị hân làm nhục? Mặc dù nàng chưa bao giờ cho là nữ nhân bị làm nhục chỉ có thể lấy cái chết rửa sự trong sạch, nhưng đến phiên mình mới biết làm cho người ta bị vũ nhục so với cái chết càng làm cho người ta khó có thể chịu được. Một khắc kia, trong lòng nàng không khỏi dâng lên một cỗ tuyệt vọng. Khát vọng cùng kiêu ngạo của nàng, hạnh phúc cùng thiên hạ của nàng, sẽ phải hủy ở trong tay người này sao?

Bạn đang đọc truyện *Duyệt Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 24: Hối Thế Gian Tình Là Gì

Đang lúc nguy khốn, một hồi tiếng vỗ ngựa truyền đến, đánh nát tuyệt vọng của Kinh Nhan, một tia hi vọng nhỏ nhoi toát ra trong lòng. Có người tới cứu nàng sao? Nhưng mà võ công lão quái vật này cao như vậy, ai có thể đánh thắng được? Nghe tiếng vỗ ngựa kia tựa hồ cũng chỉ có hai con mà thôi...

Thiên Y giáo chủ xoay người nhìn về hướng phát ra tiếng động.

Trên quan đạo có hai con ngựa chạy tới nhưng chỉ có một người. Chạy ở trước mặt là hắc mã của Dịch Kinh Nhan, phía sau là bạch mã mà người trên ngựa chính Tần Cánh.

Nhìn thấy Tần Cánh chạy tới, trong lòng Kinh Nhan chợt toát ra một cảm giác kỳ lạ, chưa xót khi người tới không phải là Nguyên Tĩnh Vũ, lại có chút an ủi, ít nhất là hân được an toàn.

Tần Cánh làm sao là đối thủ của lão quái vật này? Tôi không phải là chịu chết sao? Kinh Nhan quát to một tiếng: "Ngươi đánh không lại hân, đi thôi! Không cần để ý đến ta!"

Tần Cánh thậm chí cũng không có nhìn Dịch Kinh Nhan lâu một chút, xuống ngựa phía xa, gắt gao nhìn chăm chăm Thiên Y giáo chủ như nhìn đại địch,

vừa đi tới vừa lục lọi cái gì trong ngực.

Thiên Y giáo chủ trừng to mắt nhìn Tần Cánh, ánh mắt có mấy phần mỉa mai. Hắn đoán có thể có cái gì trong ngực Tần Cánh, hơn phân nửa là ám khí chứ gì? Nhưng hắn rất tự tin, cho nên chỉ dùng loại ánh mắt đùa cợt nhìn Tần Cánh như nhìn con kiến hôi.

Tần Cánh rút cuộc cũng ra tay, quả nhiên là ám khí, nhưng không phải ám khí, chỉ là một bó lá thông lớn.

Khinh Nhan rất khẩn trương, nàng biết Tần Cánh không có hi vọng thủ thắng, nhưng cõi lòng đầy mong mỏi nhìn hắn.

Đang lúc này, nàng chợt cảm thấy có người từ phía sau tới, vừa quay đầu, liền rơi vào một cái ôm trong ngực quen thuộc. Nàng tròn to hai mắt khó tin nhìn Nguyên Tĩnh Vũ nhanh chóng giải huyết đạo của nàng, sau đó ôm nàng chạy lên núi.

Thiên Y giáo chủ nghe động tĩnh phía sau, xoay người lại nhìn Nguyên Tĩnh Vũ ôm Dịch Khinh Nhan đã chạy xa ba trượng. Hắn lập tức không chú ý Tần Cánh mà tất tả đuổi theo, trong miệng oa oa kêu to, hiển nhiên bởi vì bị lừa lần nữa mà tức giận cực điểm. Hắn từ xa nhào tới, xuất toàn lực song chưởng bổ về phía Nguyên Tĩnh Vũ.

Nguyên Tĩnh Vũ bất đắc dĩ nhanh chóng để Khinh Nhan xuống, xoay người một cái, song chưởng nghênh hướng Thiên Y giáo chủ.

Hai người đều xuất ra toàn lực, võ công Nguyên Tĩnh Vũ so với Thiên Y giáo chủ mặc dù có hơi thấp, nhưng lại thắng do thân thể khỏe mạnh tinh lực dồi dào, mà Thiên Y giáo chủ trọng thương chưa lành, cũng đã chiến đấu kịch liệt hồi lâu, nội lực không còn nguyên vẹn, vì vậy hai người đánh ngang tay.

Cho dù như thế, Nguyên Tĩnh Vũ bị nội thương rất nặng. Hắn mượn lực chưởng của Thiên Y giáo chủ bay trở về bên cạnh Khinh Nhan, ôm nàng tiếp tục chạy lên núi.

Thiên Y giáo chủ không nghĩ tới nội lực Nguyên Tĩnh Vũ cùng bản thân không phân cao thấp, bị tức tới, phần nộ đuổi theo. Tần Cánh nắm lấy cơ hội ném một thanh lá thông về phía Thiên Y giáo chủ, lão quái vật kia không xem ra gì, tay phải vung về phía sau, người lướt về phía Nguyên Tĩnh Vũ cùng Khinh Nhan. Nhưng hắn lại sai lầm rồi, mặc dù ám khí lần này vẫn như cũ có lá thông, bên trong lại cất giấu vài bả phi đao, bởi vì hắn khinh thường, nên tất cả đều cắm vào trong lưng và eo hắn.

Bước chân Thiên Y giáo chủ hơi chậm lại, Nguyên Tĩnh Vũ tận dụng thời cơ mang theo Khinh Nhan chạy ra xa thêm mấy trượng.

Tần Cánh đánh lén thành công sau cũng không có đuổi theo, quay người bỏ chạy.

Thiên Y giáo chủ quay đầu lại nhìn Tần Cánh chạy đi, phần nộ vận công lực toàn thân bức ra vài bả phi đao, sau đó phát cuồng đuổi theo Nguyên Tĩnh Vũ.

Mất thấy lão quái vật kia càng đuổi càng gần, Khinh Nhan có chút nóng nảy."Buông ta xuống, chàng chạy đi!" Thật ra vào lúc nhìn thấy hắn, tất cả không cam lòng trong lòng nàng đã tiêu tán. Kiếp này có thể được hắn thật lòng như vậy, nàng cho dù chết cũng có thể mỉm cười xuống hoàng tuyền rồi.

"Ôm chặt ta, đừng nói chuyện!" Nguyên Tĩnh Vũ khẽ thở hổn hển, bước chân cũng không có chậm lại. Hắn một tay ôm chặt nàng, một tay kia xẹt qua một nhánh cây tùng tiện tay nắm một đám lá ném về phía sau.

Thiên Y giáo chủ mới vừa rời bị ám sát, không đợi thấy rõ ràng, thân thể đã phản ứng. Hai tay hắn cùng vung lên đánh rớt tất cả lá bay tới, trong lúc hắn ngừng chốc lát, khoảng cách cùng Nguyên Tĩnh Vũ lần nữa lại kéo dài. Mặc dù không biết thân phận của Nguyên Tĩnh Vũ, nhưng hắn nhớ là người này cơ hồ đã cho mình một kiếm chí mạng. Thiên Y giáo chủ mặc dù xuống dốc, nhưng hắn từ lúc ra giang hồ tới nay chưa từng thua thiệt lớn như vậy? Lần này lại bị Nguyên Tĩnh Vũ thần không biết quỷ không hay ả núp tới đây cứu Dịch Khinh Nhan đi, hắn càng cảm thấy nổi giận không chịu nổi, giận đến oa oa kêu loạn, vừa đuổi theo, vừa mắng.

Nguyên Tĩnh Vũ dưới chân không chút nào buông lỏng, chạy rất nhanh tới giữa sườn núi, mà thanh âm Thiên Y giáo chủ cũng càng ngày càng gần.

Khinh Nhan chợt thấy Nguyên Tĩnh Vũ ngừng lại, đặt nàng lên đất. Nàng quay đầu nhìn, phía dưới là một triền núi cao chót vót, muốn từ nơi này đi xuống, dùng tốc độ nhanh chỉ sợ cũng rất nguy hiểm, mà ôm thêm nàng càng không có khả năng.

"Không cần lo cho ta, chàng đi mau!" Nàng thốt lên. Hắn biết rõ nguy hiểm còn tới cứu nàng, vì phần này tâm ý, nàng muốn ngăn cản lão quái vật đó.

Thiên Y giáo chủ thấy Nguyên Tĩnh Vũ tựa hồ muốn nhảy xuống, nắm một cục đá trên đất bắn tới.

Nguyên Tĩnh Vũ một tay ôm lấy Khinh Nhan vào trong ngực, một cái tay khác vung lên về phía sau, quét rơi cục đá bị coi như ám khí."Ôm chặt ta!" Hắn vội vàng gầm nhẹ một tiếng, đồng thời dưới chân dùng sức, ôm nàng cùng nhau nhảy xuống.

Khinh Nhan bị giật mình, thét một tiếng"A" thật lớn, đôi tay phản xạ ôm chặt lấy Nguyên Tĩnh Vũ.

Nguyên Tĩnh Vũ điểm mấy cái trên thân tảng đá đang nhô ra, rơi xuống khoảng mười trượng, rồi bắt được một gốc cây tùng từ trong khe đá mọc ra ổn định thân hình, ngay sau đó ôm nàng khom lưng chui xuống tảng cây vào một cái sơn động trên khe đá.

Cái sơn động này cửa động rất nhỏ, vừa đi vào là một đoạn sườn dốc không bằng phẳng, Nguyên Tĩnh Vũ buông Khinh Nhan ra nói: "Tạm thời đừng động!"

Chỉ thấy bàn tay hần dùng sức đánh lên bức tường đá bên cạnh liền xuất hiện một khối đá rộng đến hai thước, đặt ở cửa động, lại kéo cở đại hai bên qua che giấu, lúc này mới lôi kéo Khinh Nhan tiếp tục đi xuống.

Hai người trượt xuống một con dốc đứng, phía dưới rộng hơn rất nhiều, nhưng vẫn không có bằng phẳng như cũ, thỉnh thoảng xuất hiện một khối nhám thạch.

Trong động cơ hồ không ánh sáng, may là công phu hai người thâm hậu cũng nhìn khá rõ ràng.

"Đi sau ta, cẩn thận một chút." Nguyên Tĩnh Vũ lôi kéo tay Khinh Nhan, mò mẫm từ từ đi về phía trước.

Đi thẳng một đường, quẹo mấy ngõ, lại bò qua một đoạn khe đá hẹp, bên tai chợt truyền đến thanh âm nước rơi, vang tí tách, mặt tựa hồ còn chạm một tia gió mát. Chẳng lẽ trước mặt chính là lối ra?

Khinh Nhan trợn to hai mắt, loáng thoáng có tia sáng le lói từ phía trước chiếu vào.

"Chúng ta tạm thời ở bên trong tránh một chút. Cái sơn động này rắc rối phức tạp, lại có rất nhiều đường nhỏ, lão quái vật kia mặc dù biết rõ chúng ta vào sơn động cũng chưa chắc có thể tìm tới chỗ này." Nguyên Tĩnh Vũ tựa hồ thở ra thật dài một hơi, đến thời khắc này trầm tĩnh lại.

"Chàng bị thương sao?" Khinh Nhan có chút nóng nảy kéo cổ tay của hần bắt mạch.

"Không cần gấp gáp." Nguyên Tĩnh Vũ chợt ôm nàng thật chặt, không ngừng gọi, "Khinh Nhan, Khinh Nhan... Ta thiếu chút nữa là mất nàng..."

Khinh Nhan cũng ôm hần thật chặt, trong lòng từ vui sướng do sống sót sau tai nạn, còn là tràn đầy cảm động. "Chàng thật ngốc! Chàng biết rõ mình đánh không lại lão quái vật đó còn chạy tới chịu chết sao?"

"Nàng mới là đứa ngốc!" Nguyên Tĩnh Vũ nhìn chăm chăm nàng, "Lại để cho ta bỏ nàng đi một mình! Ta nếu có thể bỏ nàng còn chạy trở về làm cái gì?"

Khinh Nhan không kìm hãm được trào ra nước mắt hạnh phúc, rất nhanh liền mờ cặp mắt, nàng lần nữa nhào tới trong ngực hần ôm hần thật chặt, nước mắt rất nhanh làm ướt áo trước ngực hần.

Nguyên Tĩnh Vũ cũng cảm động, gặp lúc nguy khốn, nàng lại kêu hần một mình chạy trốn... Thâm tình như vậy làm sao hần không yêu? Cô gái như vậy làm sao hần có thể bỏ qua?

"Khinh Nhan, Khinh Nhan..." Hồi tưởng lại điều mới vừa trải qua, thật ra hần cũng rất sợ. Hần không dám tưởng tượng nếu như hần tới trễ một bước sẽ xảy ra chuyện gì, dù sao hần cũng từng do dự trong chốc lát. May mắn là mình vẫn quyết định theo con tim, không có gây ra mối hối hận cả đời.

"Cái khác cũng có thể bỏ lại, nhưng làm sao có thể bỏ nàng lại. Khinh Nhan, cho tới hôm nay ta mới hiểu được, có lẽ so với tưởng tượng của chính mình ta rất quan tâm nàng..." Hần nhẹ nhàng buông nàng ra, đôi tay ôm lấy mặt nàng, tay đầy vết thương mon trón mặt nàng, hai gò má, bờ môi, cuối cùng ngưng mắt nhìn thật sâu mắt của nàng nói: "Khinh Nhan, từ nay về sau chúng ta không cần nghi kỵ cùng che giấu có được hay không? Bất kể tương lai gặp phải chuyện gì cũng xin nàng tin tưởng ta, ta cũng vậy sẽ tin tưởng nàng. Bất kể gặp phải khó khăn gì, chỉ cần ta và nàng hai người đồng tâm hiệp lực, chắc chắn sẽ có biện pháp giải quyết!"

Hần không phải lần đầu tiên nói những lời như vậy, nhưng cho tới giờ khắc này nàng hoàn toàn tin tưởng hần. Cặp mắt Khinh Nhan mờ mịt nhìn mắt hần thâm tình mà nghiêm túc, rung rung một tiếng: "Được..."

Chữ "được" vừa tuôn ra, hần liền không nhịn được cúi đầu hôn nàng, sợ suýt nữa đã bỏ lỡ, hai trái tim hạnh phúc hòa vào nhau, dường như muốn dốc hết tình cảm của mình, cùng vượt qua hạnh phúc và khổ đau...

Hồi lâu, hơi thở Nguyên Tĩnh Vũ có chút rối loạn, miễn cưỡng chống thân thể của mình lên nói: "Khinh Nhan, vết thương của nàng như thế nào? Nghiêm trọng không? Cho ta nhìn một chút!"

Khinh Nhan hít thật sâu, bình phục lại hô hấp quá nhanh, dịu dàng cười cười, nói: "Vết thương bên ngoài không có tổn hại..." Nhưng nội thương tương đối nghiêm trọng.

"Nàng không phải còn có một viên thuốc sao?" Nguyên Tĩnh Vũ nhớ tới viên thuốc nàng đã cho Minh Tuệ và Tiêu Dật Phi.

"Bây giờ không dùng được." Khinh Nhan kéo tay của hần, ánh mắt dịu dàng mon trón trên mu bàn tay đã có vô số vết thương nhỏ của hần, là do trong lúc ôm nàng chạy bị nhánh cây quệt xước. Nhớ tới lúc hần bắt chấp hiểm nguy, trong lòng nàng vô cùng cảm động, lần nữa lại ôm hần.

Một lát sau, nàng chợt nghĩ đến: "Không biết sư huynh như thế nào? Nếu không phải nhờ huynh ấy cản lão quái vật kia, ta chỉ sợ..."

"Đừng lo lắng, giờ phút này viện binh đã đến, chỉ cần hần còn lại một hơi thở, Thanh Sơn hội sẽ chữa khỏi hần. Đúng rồi, sư phụ nàng không phải còn ở Vinh Dương sao?" Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ nhàng vỗ lưng của nàng, tỉ mỉ cảm nhận âm áp cùng hạnh phúc.

Khinh Nhan nhẹ nhàng ừ một tiếng, biết mình lo lắng cũng vô ích, giờ phút này, nàng cảm thấy thật hạnh phúc! "Cảnh Hân, chúng ta có thể hạnh phúc cả đời như vậy sao?"

"Sẽ! Chỉ cần trong lòng chúng ta không có nghi kỵ, thẳng thắn với nhau, bất luận kẻ nào, bất cứ chuyện gì cũng không thể ly gián chúng ta!" Nguyên Tĩnh

Vũ dùng ngón tay chải chuốt mái tóc dài của nàng, để cho sợi tóc trơn mềm từ từ từ ngón tay đổ xuống, cảm giác dịu dàng như nước chảy qua nội tâm, làm cho hân tràn đầy yên tĩnh cùng hạnh phúc. Thì ra hai người yêu nhau chỉ cần có thể ôm nhau, cũng đã là chuyện tốt đẹp nhất hạnh phúc nhất trong cuộc sống rồi.

"Chúng ta tuy không có mang thuốc trị ngoại thương, nhưng vết thương vẫn cần xử lý một chút. Bên kia có một đầm nước nhỏ."

Hai người mượn ánh sáng yếu ớt xuyên qua khe hở nơi vách đá mờ mịt đi tới bên cạnh đầm nước, Nguyên Tĩnh Vũ xé một đoạn ống tay áo rửa sạch giúp Khinh Nhan lau mặt. Khinh Nhan nhìn động tác của hắn thật đẹp mắt, nhận lấy vải ướt cũng giúp hắn lau sạch mặt. Nghĩ tới mới vừa rồi hai người vừa liều mạng cả người nhếch nhác đầy vết máu và bụi bặm, thế nhưng lại ôm ấp hôn hít lâu như vậy, giờ phút này không khỏi đỏ mặt.

Hai người mượn ánh sáng yếu ớt xuyên qua khe hở nơi vách đá mờ mịt đi tới bên cạnh đầm nước, Nguyên Tĩnh Vũ xé một đoạn ống tay áo giặt sạch giúp Khinh Nhan lau mặt. Khinh Nhan nhìn động tác của hắn thật đẹp mắt, nhận lấy vải ướt cũng giúp hắn lau sạch mặt. Nghĩ tới mới vừa rồi hai người vừa liều mạng cả người nhếch nhác đầy vết máu và bụi bặm, thế nhưng lại ôm ấp hôn hít lâu như vậy, giờ phút này không khỏi đỏ mặt.

"Cười cái gì?" Hắn hỏi, giống như đã đoán được suy nghĩ của nàng, nụ cười kia có chút mùi vị xấu xa.

Hai người chung đụng lâu ngày, đều biết rõ tâm tư của đối phương, Nguyên Tĩnh Vũ có thể nhìn ra suy nghĩ của Khinh Nhan, Khinh Nhan làm sao không nhìn ra hắn đang nghĩ cái gì. Chỉ là...

"Nơi này... Chẳng sao biết son động này?" Lời đến khóe miệng, nàng liền nói quanh co.

"Lúc nhỏ đã cùng Dật Phi tới đây. Mấy năm qua tới Trung Châu đều đi dạo vùng phụ cận, nhớ tới cái son động này, còn từng cùng ca ca của nàng vào thăm dò. Nếu không phải gặp ngưu của nàng chạy tới, biết nàng ở gần nơi này, nghĩ ngay đến son động này, ta chỉ có thể ôm nàng nhảy sông tự vận. Xem ra chúng ta vận khí không tệ!" Hắn cười, hơi có chút đáng vẻ tự đắc.

Sau đó, ánh mắt của hắn chuyển một cái, nhìn áo khoác của nàng nhuộm màu đen lốm đốm, biết là vết máu, liền đưa tay đem áo khoác nàng cởi ra, nói: "Cho ta xem vết thương của nàng."

"Đều là vết thương nhỏ, hiện tại cũng không còn chảy máu." Nàng đỏ mặt nói. Mặc dù mấy ngày nay hai người vợ chồng ân ái, nhưng ở trước mặt hắn thân thể trần truồng nàng vẫn có chút xấu hổ.

Hắn kéo lớp áo trong của nàng ra, nhìn trên eo nàng có vết thương hẹp dài, quả thật rất nông, tựa hồ chỉ xước chút da. Ngược lại trên cánh tay có một vết thương dài một tấc sâu hơn một chút, đã kéo màng, tin rằng dù không có thuốc trị ngoại thương cũng không có vấn đề gì lớn.

Hắn cẩn thận giúp nàng lau đi vết máu chung quanh, do dự nói: "Ngày mai nếu chúng ta đi ra ngoài sẽ không có nguy hiểm gì lớn, nhưng... Chúng ta nếu ở nơi này mấy ngày, nói không chừng có thể có thu hoạch ngoài dự đoán. Chỉ là, nội thương của chúng ta... Nơi này lại thiếu cơm thiếu áo..."

Khinh Nhan suy nghĩ một chút, nói: "Muốn thử dò xét Hà Tây Vương sao?"

Nguyên Tĩnh Vũ gật đầu, bộ mặt tán thưởng.

"Chúng ta có thể tìm một chỗ khác tránh mấy ngày." Khinh Nhan đề nghị.

"An toàn sao?" Nàng hắn hoàn toàn tin tưởng cũng không có nhiều, huống chi lão quái vật kia còn chưa có chết.

Lúc này, từ khe hở trên tường đá phía xa truyền đến tiếng lão quái vật kia rống giận cùng chửi rủa, thanh âm càng lúc càng gần.

Khinh Nhan tựa vào trong ngực Nguyên Tĩnh Vũ, ôm hắn thật chặt.

Nguyên Tĩnh Vũ vỗ nhẹ lưng nàng, nhỏ giọng nói: "Yên tâm, hắn không tìm được nơi này, cho nên mới nổi điên."

Khinh Nhan nghĩ một chút thấy cũng đúng, nhất thời thả lỏng. Ài, nàng giống như bị lão quái vật kia dọa sợ rồi. Nhưng là, có thể có người để dựa vào cảm giác thật tốt vô cùng...

Nguyên Tĩnh Vũ trầm tư một chút, bỗng nhiên nói: "Hắn rống to như vậy, đoán chừng cũng sống không lâu đâu."

Khinh Nhan nghĩ nghĩ, gật đầu một cái: "Đúng vậy, hắn vốn trọng thương chưa lành, hôm nay bởi vì đuổi giết chúng ta tiêu hao quá nhiều tinh lực, chờ sự phụ cùng nghĩa phụ đến, hắn làm sao còn có đường sống. Lần này sự phụ nhất định phải chặt đầu hắn xuống mới yên tâm được!"

"Vô công sự môn các ngươi cũng quá kỳ quái, mất đi nội lực không cần lo, sau khi khôi phục ngược lại còn mạnh hơn, thậm chí chết rồi còn có thể sống lại." Còn có thể trường sinh bất lão, chẳng lẽ là tu tiên? Nguyên Tĩnh Vũ trầm nghĩ.

"Phải là chưa có chết triệt để đi? Chết thật sự sao còn có thể sống? Chẳng qua từ tháng trước ta nghe nói lão quái vật kia tìm được ngọc công sông Thục Thủy luyện mấy tầng công pháp cuối cùng, thành bướm phá kén chết đi sống lại, ta còn nghĩ lão quái vật gạt ta, nhưng nhìn dáng dấp hắn có thể là có thật." Khinh Nhan chợt nhớ tới đêm lão quái vật lừa gạt công pháp, hôm nay xem ra ngược lại có mấy phần chân thật.

Sắc trời càng ngày càng mờ, cuối cùng trong son động hoàn toàn trở thành một mảng tối tăm. Khí trời tối nay sáng sủa, tưởng rằng sao sáng rực rỡ, chỉ tiếc nơi này nửa điểm ánh sao cũng không thấy.

"Khinh Nhan, sợ sao?"

"Không sợ..." Nàng nhiều năm phiêu bạt ở trên giang hồ, làm sao sợ bóng tối? Huống chi hôm nay còn ở trong ngực hắn. Chỉ là, đói bụng rồi. Mới vừa rồi uống chút nước, nhưng nước dù sao cũng không lấp đầy bụng được.

"Thật ra thì cũng không phải là không tìm được thức ăn... Chỉ sợ nàng không dám ăn..." Nguyên Tĩnh Vũ mang theo vài phần do dự nói.

"Cái gì?" Có cái gì nàng không dám ăn?

"Rắn..."

"Đâu?" Nàng chợt đem trọn thân thể co lại trong ngực hắn, khăn trương hết nhìn đông tới nhìn tây. Ít có nữ nhân nào không sợ thứ đó. Nếu thật dễ cho nàng gặp được, một kiếm là giải quyết xong. Nhưng nghĩ tới hôm nay trong tay mình không có kiếm, thân lại đang ở trong một huyết động thiên nhiên tăm tối, có rắn rất là bình thường, nếu nó thừa dịp bọn họ ngủ say bỏ vào thì...

"Ha ha..." Nguyên Tĩnh Vũ trầm thấp cười vài tiếng, cúi đầu hôn nàng một hồi mới nói, "Mới vừa rồi lúc chúng ta tiến vào bên cạnh không phải còn có hai huyết động tương đối lớn sao? Bên trong thì có! Chúng ta ăn mấy ngày cũng không hết..."

Khinh Nhan ở trên cánh tay hắn nắm một cái, nhỏ giọng hỏi: "Vậy tại sao nơi này không có?"

"Năm ngoái khi chúng ta tới có mang theo cây đuốc hùng hoàng, một đường đi một đường vắng, bởi vì nơi này có nguồn nước, cho nên vắng ở cái động này nhiều nhất. Thật ra thì ta tổng cộng tới ba lượt, không có lạc đường thật là may mắn. Lúc ấy trong đầu gấp gáp, ngược lại càng tỉnh táo, trí nhớ càng thêm rõ ràng... Khinh Nhan, nàng ăn thịt rắn rồi sao?"

"Chuột cũng ăn rồi... Chỉ là muốn ăn thứ quen thuộc..." Khinh Nhan tựa hồ có chút lạnh, ở trong lòng hắn cọ xát một cái thoải mái ấm áp hơn.

Nguyên Tĩnh Vũ chợt cảm thấy đau lòng. Khinh Nhan của hắn đến tận cùng là chịu bao nhiêu khổ rồi? Nếu có thức ăn khác để lót dạ, một nữ nhân sao lại phải ăn những thứ ghê tởm đó? "Vậy chúng ta nhịn một chút, ngày mai ta hái hạnh cho nàng ăn."

"Nơi này có hạnh sao?"

"Trên vách đá dựng đứng bên ngoài thì có, còn có đào! Chỉ là chưa có lớn..."

Đó không phải là nói nhảm sao? Hoa đào mới nở có bao lâu?

"Ngủ đi, ngủ đi sẽ không đói bụng." Hắn nói, sau đó kéo vạt áo của mình ra đem nàng ôm thật chặt vào trong ngực.

Có lẽ là đói bụng, có lẽ cảm thấy lạnh, có lẽ bốn phía quá tối tăm, tóm lại hai người đều không ngủ được. Trong sơn động tối đen như vậy, hai người ôm nhau thật chặt, hít thở đều là hơi thở đối phương, dán tại một nơi thân thể truyền đến đều là nhịp tim cùng nhiệt độ đối phương, trong đầu liên không tự chủ được hiện ra từng hình ảnh ân ái. Đêm thật là tĩnh lặng, trời đất một mảnh tối tăm, muốn đòi đi lực chú ý cũng không có cách.

Khinh Nhan một tay ôm hông của Nguyên Tĩnh Vũ, một tay vuốt ve ngực của hắn, nghĩ tới tình cảm của hắn, bên môi mọng theo nụ cười dịu dàng.

Nguyên Tĩnh Vũ bắt được tay nàng quấy rối đưa lên môi hôn một chút, nhỏ giọng khàn khàn: "Ngoan ngoan đi ngủ, đừng làm rộn."

Khinh Nhan chợt cười, nghịch ngợm tiến tới bên lỗ tai hắn nói: "Cánh Hãn, chàng nghĩ ta không muốn?"

Hơi thở ấm áp phun phía sau tai hắn, hơi ngứa một chút, làm cho hắn càng thêm khó nhịn nhện nhạo. Tên tiểu yêu tinh này! Nguyên Tĩnh Vũ ở trong lòng nắn một câu, cúi đầu hôn nàng, một tay nâng ót nàng, một tay luồn vào áo của nàng nắm một bên ngực tròn mềm mà no tròn, lúc nhẹ lúc nặng vuốt ve...

Một hồi hắn mới buông đôi môi nàng ra, đầu tựa vào cổ nàng thở dài, nhỏ giọng nói: "Đừng làm rộn Khinh Nhan, ta sẽ không nhịn được. Trên người nàng còn có vết thương..."

"Chỉ là vết thương nhỏ mà thôi..." Nàng nhỏ giọng nói.

Nguyên Tĩnh Vũ hô hấp cứng lại, không nhịn được nuốt nước miếng, ôm chặt nàng nói: "Cái tên tiểu yêu tinh này! Đừng khảo nghiệm ý chí của ta nữa có được hay không?"

"Nhưng mà ta nhớ chàng..." Nàng vô tội ngẩng đầu nhìn hắn, mặc dù không thấy rõ, nhưng đôi tay lại đang chạm vào mặt hắn tỉ mỉ vuốt ve. "Cánh Hãn, ta nghĩ, ta nghĩ với chàng ở chung một chỗ, ta thật sợ đây chỉ là một giấc mộng..."

"Ừm..." Nguyên Tĩnh Vũ thở dài một tiếng nói, "Đây là do nàng trêu chọc ta, thế thì đừng nói không chịu nổi..."

Khinh Nhan cười hi hi, bỗng nhiên lại ngượng ngừng tựa vào ngực hắn nói: "Chàng muốn như thế nào đều tùy chàng..."

Trời ạ, trên thế giới còn có lời nói nào động lòng hơn lời này sao? Nguyên Tĩnh Vũ không thể kiềm được, bắt đầu cời xiêm y của nàng...

Son động này thật sự không phải là nơi thích hợp để ân ái, chỉ là không thể cản được lửa dục vọng dâng cao của đôi nam nữ, tư thế nhiều như vậy, luôn có một hai cái thích hợp cho hoàn cảnh trước mắt.

Một phen ân ái, mấy lần mây mưa.

Kích tình xong, hai người đều mệt đến không chịu được, không cần phải lo lắng ngủ không được nữa. Kinh Nhan mềm nhũn tựa vào trên người Nguyên Tinh Vũ, nhắm mắt lại tỉ mỉ cảm nhận hạnh phúc cùng ngọt ngào. Nguyên Tinh Vũ ôm Kinh Nhan không nói gì, mới vừa rồi hẳn được cảm nhận thứ hạnh phúc chưa bao giờ có cực hạn. Không chỉ là thân thể vui vẻ được thỏa mãn, nội tâm ấm áp cũng được thỏa mãn. Là bởi vì trái tim hai người càng lúc càng gần sao? Cho nên mới ngọt ngào say lòng người như vậy?

Một khắc kia, trong lòng hai người đều có một loại cảm giác, chỉ nguyện thời gian vào thời khắc này ngưng lại, để cho hạnh phúc của bọn họ vào thời khắc này hóa thành vĩnh hằng, mặc dù trời đất vào giờ khắc này có hủy diệt, bọn họ cũng có thể mỉm cười mà chống đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Duệ Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 25: Ngọt Ngào Gió Thổi Mây Bay

Gần tới ngày hôm sau, Nguyên Tinh Vũ mang theo Dịch Kinh Nhan từ một cửa động khác đi ra ngoài, lặng lẽ tới biệt viện ngoài thành của Lăng Tiêu Các.

"Chúng ta đi vào như thế nào?" Nguyên Tinh Vũ từ đằng xa nhìn tường rào thật cao trước mặt. Thật ra hẳn không ngại vượt tường.

Kinh Nhan khẽ cười nói: "Nếu là mật thất, tự nhiên cũng có mật đạo thông ra bên ngoài." Nói xong, nàng kéo tay của hắn vòng qua tường rào đi tới một tòa cổ mộ trong rừng cây bên cạnh.

Nguyên Tinh Vũ nhìn cổ mộ, như có điều suy nghĩ.

Chỉ thấy Kinh Nhan ở tấm bia phía sau đè xuống hai cái nút, tấm bia liền tự động dời đi, lộ ra một cửa động. Kinh Nhan nói một tiếng, nhẹ nhàng nhảy xuống. Nguyên Tinh Vũ liếc cái nút kỳ quái phía sau tấm bia một cái, cũng nhảy xuống.

Trong mật thất, Nguyên Tinh Vũ không thể không thừa nhận đây đúng là một nơi tốt. So với mật thất Nghệ An vương phủ trong Phi Vũ Các tinh xảo hơn nhiều, phòng ngủ, phòng trà, phòng tiểu thư, phòng luyện công, thậm chí trong phòng tắm còn dẫn cả nước suối vào, chỉ tiếc là không phải ôn tuyền.

"Có thức ăn không?"

"Hẳn là có!" Kinh Nhan nói. Mặc dù rất ít tới nơi này, nhưng nàng biết tất cả các mật thất của biệt viện Lăng Tiêu Các được chuẩn bị đầy đủ thức ăn nước uống, vô luận bên trong có người hay không, mỗi ba ngày sẽ thay đổi.

Rất nhanh, Kinh Nhan tìm thấy một túi thịt bò khô, trên tay còn có cả túi nước. Hai người vui vui mừng mừng ăn no bụng, liền nắm tay đi hồ tắm tắm rửa.

Rất lâu, bọn họ chỉ cần một cái ánh mắt trao đổi là đủ rồi.

Trong mật thất chuẩn bị đầy đủ hết, các loại dược vật tất nhiên cũng không thiếu. Hai người ăn uống, tắm rửa, bôi thuốc, sau đó lên giường ngủ. Tối hôm qua ở son động mặc dù kích thích, nhưng cuối cùng cũng không bằng trên giường thoải mái a...

Sau khi bôi thuốc cho đôi phương, Kinh Nhan bỗng nhiên nói: "Cảnh Hân, chúng ta song tu đi!"

"Song tu?" Nguyên Tinh Vũ tất nhiên hiểu một chút, nhưng không phải là đồng môn sư huynh muội mới có thể song tu sao?

Kinh Nhan lại nói: "Nói cho cùng, song tu quan trọng nhất cũng chỉ là hai bên tin tưởng nhau, chỉ cần hai người có thể hoàn toàn tin tưởng, không nhất định phải là vợ chồng hay đồng môn sư huynh muội mới có thể song tu." Sau đó, nàng căn cứ giảng giải thực chất song tu, lại đem nội công hành công lộ tuyền của mình nói cho hắn biết, cho hắn thuộc lòng.

Sau khi Nguyên Tinh Vũ hiểu cũng cho là có thể làm được, cũng đem nội công tu luyện lộ tuyền của mình nói cho Kinh Nhan. Hai người nhớ thuộc lòng hành công lộ tuyền liền bắt đầu cuộc hành trình song tu đầu tiên.

Bởi vì nội thương nặng hơn, cho nên Nguyên Tinh Vũ trước đem nội lực của mình truyền vào trong người Kinh Nhan, theo hành công lộ tuyền của nàng chậm rãi truyền đi, đã thông kinh mạch bế tắc, tuần hoàn Chu Thiên toàn thân sau hợp ở Đan Điền. Rồi sau đó, Kinh Nhan lại đem nội lực này dẫn vào trong cơ thể Nguyên Tinh Vũ, theo hành công lộ tuyền của hắn đã thông kinh mạch bế tắc, tuần hoàn Chu Thiên toàn thân sau hợp ở Đan Điền. Cứ

thể lập lại.

Đến lúc trời sáng, hai người thu công mở mắt nhìn nhau cười một tiếng, cũng cảm giác nội thương của mình có chuyển biến tốt. Bởi vì toàn tâm tin tưởng, cho nên mới có thể không chút nào cất giữ, đem nội lực của mình đưa vào trong cơ thể đối phương, mà sau khi nội lực hai người dung hợp đã thông kinh mạch bế tắc tự nhiên dễ dàng hơn. Hay bởi vì công tu luyện của hai người bất đồng, âm dương điều hòa, hiệu quả cao hơn.

Mặc dù cả đêm chưa ngủ, nhưng hai người cũng cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Vì hoàn toàn giữ bí mật, ban ngày bọn họ núp ở trong phòng ngủ không ra, luyện nội công một hồi, bởi vì da thịt chạm nhau mà nảy sinh dục vọng, cũng không cần ẩn nhẫn, tất nhiên là ân ái. Nguyên Tinh Vũ có thể cảm nhận được, từ sau ngày hôm trước hai người trong sơn động hoàn toàn rộng mở cánh cửa lòng tiêu trừ tất cả cách ngại, Khinh Nhan càng dịu dàng săn sóc, làm cho hắn vui vô cùng, trong lòng càng thêm có hàng vạn nhu tình muốn dành hết cho nàng.

Lúc chàng vạng nghe được có người vào mật thất, Khinh Nhan cũng không đi ra ngoài gặp, chờ người tới rồi đi, nàng đi ra ngoài tra, chắc là không có phát hiện cái gì dị thường đi. Nàng đã làm túi thịt bò khô già bằng vải rách cùng bùn đất. Theo lệ thường của Lăng Tiêu Các, những thứ từ trong mật thất lấy ra sẽ được vứt bỏ hết.

Chỉ là không nghĩ tới hôm nay tự nhiên lại mang tới trái cây, một rổ anh đào rửa sạch sử dụng băng gạc che lại!

Những thứ hư nhanh thế này, bình thường sẽ không mang vào trong mật thất. Ai cũng biết hơn phân nửa thời gian mật thất là không có người, đem những thứ không dễ giữ như trái cây đến không phải lãng phí sao? Bình thường đều là chính mình tự ăn, cũng sẽ không có người trách tội. Khinh Nhan chợt nghĩ đến: chẳng lẽ có người biết ta ở trong mật thất này?

Khinh Nhan xách theo rổ trở lại trên giường, Nguyên Tinh Vũ ôm nàng ở trước ngực. Khinh Nhan ôm rổ, Nguyên Tinh Vũ một miếng một miếng dứt cho nàng, sau đó đưa ra cái tay khác tiếp những hạt nàng nhỏ ra. Nhìn nàng cười ngọt ngào đến như vậy, trong lòng hắn cũng cảm thấy ngọt ngào hạnh phúc.

Lúc này Khinh Nhan bỏ qua bẽn nhẹn kiều ngạo ngày thường, buông lỏng vui vẻ như hài tử, nhìn ánh mắt của hắn không che giấu chút nào thâm tình hạnh phúc, nụ cười nơi khóe miệng ngọt ngào say lòng người, thỉnh thoảng nàng ngẩng đầu hôn một cái trên mặt hắn, liền xấu hổ núp ở trong ngực hắn khúc khích cười, sau đó cũng nhặt lên một quả anh đào dứt hắn ăn...

Nguyên Tinh Vũ chợt nghĩ, nếu như có thể qua cả đời như vậy cũng không tồi, giang sơn mặc dù tráng lệ, quyền lợi mặc dù mê người, nhưng trách nhiệm cũng trọng đại, nếu thật trở thành thiên hạ chí tôn, chỉ sợ sẽ không còn rảnh rỗi thoải mái như vậy. Thật ra hạnh phúc bình thường mới thật sự thuần túy là hạnh phúc!

Ăn một hồi anh đào, Khinh Nhan chợt nhắc tới sự nghi ngờ của mình, Nguyên Tinh Vũ suy nghĩ một chút, nói: "Dật Phi biết cái sơn động kia, chỉ cần nghe Tần Cánh hồi báo liền có thể đoán được chúng ta trốn ở bên trong, mà Thiên Y giáo chủ không tìm được chúng ta rống to kêu to cũng có thể làm cho bọn họ yên tâm. Dật Phi nhất định là muốn tìm Dương chương môn xử lý Thiên Y giáo chủ, cho nên sư phụ ngươi cũng đoán được ta và ngươi bình an, sau đó đoán được chúng ta trốn ở chỗ này dường như cũng không không có khả năng. Ta hiện tại chỉ là lo lắng thân thể Dật Phi, chúng ta trở về chậm một chút mặc dù có thể dẫn xả xuất động thấy rõ mục đích của Mạnh Kỳ Thụy, nhưng chỉ sợ hắn cố động quan viên Dự Dương làm khó Dật Phi..."

Khinh Nhan suy nghĩ một chút, gật đầu. "Dật Phi đột nhiên muốn đi Vương lăng, kêu chúng ta làm bạn, chỉ có duy nhất hắn trở về, không cần người xúi giục đại thân Dự Dương cũng hoài nghi hắn. Thân thể Dật Phi không tốt, thật lo lắng hắn không chịu nổi..." Chỉ là Dật Phi cũng không để cho người khi dễ, mặc dù bề ngoài tuấn mỹ suy nhược, nhưng đòn đả thủ đoạn của hắn tăng tăng lớp lớp làm người ta run như cây sậy.

"Đúng vậy a, chính là lo lắng điểm này..." Nguyên Tinh Vũ thở dài, rồi lại chợt cười, "Thân thể Dật Phi không tốt, lại bị kinh sợ như vậy, làm sao chịu đựng được? Ngất đi bất tỉnh mấy ngày cũng hợp tình hợp lý phải không?"

Khinh Nhan cũng cười. Dật Phi là người thông minh, tự nhiên có biện pháp. Vì vậy, hai người không còn sầu lo, chỉ thật vui vẻ ngọt ngào ngào ngào trải qua thế giới hai người.

Xem ra người trong biệt viện biết bọn họ núp ở trong mật thất. Vốn là ba ngày đổi thức ăn một lần, bây giờ là mỗi ngày đều có thức ăn nước uống mới đem vào phía ngoài phòng trà, mà càng làm Khinh Nhan chấn kinh hãi dạ, bên cạnh hộp đựng thức ăn còn có một hộp gỗ đỏ nhỏ.

"Đây là cái gì?" Nguyên Tinh Vũ nhìn nàng khẽ cau mày, mang theo vài phần tò mò hỏi.

Khinh Nhan không nói lời nào, mở hộp ra. Nguyên Tinh Vũ liếc mắt một cái, chỉ thấy bên trong vài món đồ trang sức tinh xảo. Bởi vì sư phụ nàng tin chắc bọn họ ở chỗ này, cho nên tặng những đồ trang sức này tới?

Khinh Nhan đồ đồ trang sức ra, rất nhanh ở đáy hộp tìm được một miếng học kếp. Nàng lấy ra vật bên trong nhìn qua một lần, sau đó đưa cho Nguyên Tinh Vũ. "Lần này cái lão quái vật đó nên chết sạch sẽ đi!"

Nguyên Tinh Vũ sau khi xem cười nói: "Cũng bị phân thân cho chó ăn rồi, trở về nữa chính là quý!"

"Ta từ trước đến giờ không tin quý thân!" Khinh Nhan cuối cùng yên lòng. Trừ kinh địch là Thiên Y giáo chủ, Lăng Tiêu Các bọn họ sẽ không cần lo lắng đề phòng nữa rồi.

"Thậm chí ngay cả tin tức cũng đưa tới. Xem ra bọn họ thật biết chúng ta ở trong này." Nguyên Tinh Vũ lơ đãng cười cười. Nhưng trong lòng sợ hãi than, Lăng Tiêu Các không hổ danh là đứng đầu vô lâm lục đại phái! May mắn Khinh Nhan là đệ tử của hắn, nếu không, thế lực cường đại như vậy nếu

không thể sử dụng, cũng chỉ có thể phá hủy.

"Chàng không cần phải nghĩ quá nhiều, sự môn của ta vốn không có dã tâm gì. Cho nên bố trí những thứ này, đều bởi vì ta là thủ lĩnh nghĩa quân..." Kinh Nhan dịu dàng áp vào trong ngực hắn, đôi mắt đẹp càng không ngừng di động trên mặt hắn.

Nguyên Tĩnh Vũ thấy buồn cười, cúi đầu hôn mi tâm nàng, êm ái nói: "Nàng là thê tử của ta, chúng ta cùng sinh cùng tử, ta còn muốn cái gì nữa?"

Kinh Nhan mỉm cười tựa vào trong ngực hắn, trong lòng chợt dâng lên một loại hạnh phúc cùng cảm động. Nàng nghĩ, vì phần ân tình này của hắn, nàng nguyện ý vì hắn bỏ ra tất cả!

Thời gian hạnh phúc cùng ngọt ngào lặng lẽ qua nhanh, gần tới ngày hai mươi lăm tháng tư, Kinh Nhan cùng Nguyên Tĩnh Vũ đang luyện công, chợt nghe thanh âm khởi động cơ quan, lại có người tiến vào! Nhưng sáng sớm hôm nay không phải mới đưa thức ăn tới hay sao?

Kinh Nhan mới vừa đi tới cửa, liền nghe có người bên ngoài kêu một tiếng dò xét: "Các chủ?"

"Chuyện gì?" Nghe ra thanh âm tổng quản biệt viện, Kinh Nhan không chần chờ mà thẳng bước đi ra ngoài.

Một người phụ nữ xinh đẹp tuổi gần bốn mươi cung kính dâng một quả hộp hoàn nói: "Đại Hộ Pháp phái người đưa tới mật thư khẩn cấp."

Kinh Nhan nhận lấy, liếc mắt nhìn dấu hiệu của sư phụ, nhẹ nhàng nặn hộp hoàn lấy ra một tấm lụa nhỏ, thoáng chốc trên mặt đại biến, lớn tiếng nói: "Cánh Hãn, mau, chúng ta phải lập tức trở về!"

Nguyên Tĩnh Vũ vốn nằm nhàn chán ở bên trong, nghe vậy vội vàng nhảy dựng lên chạy tới. "Chuyện gì?"

"Mạnh Kỳ Thụy chết!"

Mạnh Kỳ Thụy chết!?

Nguyên Tĩnh Vũ ngẩn ra, nắm mảnh lụa trong tay Kinh Nhan nhìn lướt qua, bỗng nhiên tỉnh táo lại. "Nếu là sự thật, chúng ta gấp gáp cũng vô dụng. Truyền lệnh trở về, kêu Kinh Vân cùng Tần Cánh dẫn người tới đón chúng ta."

Kinh Nhan vừa nghe liền hiểu, nhanh chóng viết thủ lệnh xuống hộp hoàn bảo tổng quản truyền cho Đại Hộ Pháp.

"Chúng ta tiếp tục ở đây một đêm." Nguyên Tĩnh Vũ nhìn tổng quản đi ra ngoài, không có ý tốt cười cười, "Nơi này thật là tốt, về sau khó có cơ hội tốt như vậy. Hai người chúng ta..."

"Đến lúc nào rồi, còn muốn cái này..." Kinh Nhan đánh hắn một cái, mắc cỡ đỏ mặt đi vào trong.

"Không có gì nghiêm trọng." Nguyên Tĩnh Vũ cười khẽ, tới ôm hông của nàng, "Chỉ cần ngày nào trời còn chưa sập xuống, luôn là ngày phải vượt qua. Kinh Nhan, đối với nàng và ta mà nói, ngày yên tĩnh như vậy là khó có được! Nàng biết..."

Nàng làm sao không hiểu? Nhưng nàng càng hiểu hơn chính là Mạnh Kỳ Thụy chết đi sẽ tạo nên những ảnh hưởng gì.

Thật là, Mạnh Kỳ Thụy không phải là con hồ ly giáo hoạt sao? Làm sao lại chết? Đến tột cùng là người nào làm?

"Có lẽ... là Dật Phi..." Nguyên Tĩnh Vũ nhìn nàng khẽ cau mày, đoán được trong lòng nàng nghĩ gì.

"Hắn không biết ta..."

"Ta chưa từng nói với hắn."

"Hắn đây không phải là tốt bụng cho ta thêm phiền toái sao..." Kinh Nhan than thở. Nhưng Dật Phi cũng bệnh thành như vậy còn vì bọn họ sầu lo, nàng sao lại có thể trách hắn nhiều chuyện?

"Ta lại cảm thấy chuyện này chưa chắc là xấu." Nguyên Tĩnh Vũ tự tin nói.

"A?" Kinh Nhan không rõ, bọn họ trước kia không phải thảo luận qua vấn đề này rồi sao?

"Nhất thời xảy ra nhiều chuyện. Huống chi, giữ lại hắn, thật sự ta không yên lòng..."

Hai người lại bắt đầu như trước đem thế cục một phen tiến hành thảo luận, sớm quên ý muốn quý trọng thế giới hai người khó có được. Trải qua một phen cãi vã cùng suy luận, bọn họ cuối cùng đem toàn bộ phương diện phản ứng đều nghĩ đến, sau cùng, cũng rút ra được vấn đề.

"Chàng phải diệt nghĩa quân?" Kinh Nhan nhìn chăm chăm hắn, giống như nếu hắn dám gật đầu, nàng sẽ một kiếm giết hắn.

Nguyên Tĩnh Vũ cười khẽ: "Làm sao có thể?" Lôi nàng ngồi đến trên đùi, hắn từ từ đem ý tưởng của mình nói cho nàng nghe.

Kinh Nhan suy nghĩ một chút, trước mắt xem ra tựa hồ chỉ có thể làm như vậy, chỉ là tốc độ phải mau, nếu không Nam Vương phản ứng kịp liền hỏng

bét. "Ngày mai ta sẽ đi!"

"Nàng không cần tự mình đi, Dụ Dương không phải còn người ở bên kia sao?" Nguyên Tĩnh Vũ có chút nóng nảy, hẳn không nghĩ tới nàng muốn đích thân đi vào chỗ ở của nghĩa quân.

"Chàng cho rằng Dụ Dương cầm thủ lệnh của ta thì có thể điều động người của ta sao?" Khinh Nhan hừ lạnh một tiếng, đưa ra một ngón tay đâm ngực của hắn.

Nguyên Tĩnh Vũ chau chau mày, chẳng lẽ hắn hiểu sai cái gì? Dụ Dương ở bên kia nghĩa quân không phải làm thật tốt sao? Không phải Khinh Nhan đã đem chuyện tình nghĩa quân giao cho Dụ Dương toàn quyền xử lý sao?

"Chuyện tình trọng đại như vậy, ta phải tự mình ra mặt! Hơn nữa, cho dù là ta đi, muốn khuyên bọn họ rời quê hương cũng không phải là chuyện dễ dàng." Nói xong, Khinh Nhan cũng không nhận được than thở.

Nguyên Tĩnh Vũ trầm mặc. Đúng vậy, nghĩa quân giờ lên phản kỳ, không phải vì phụ mẫu cùng thê tử của mình không chịu khi dễ đến nỗi đói chết sao? Bao bọn họ rời quê hương thay Trung Châu bán mạng chỉ sợ là không dễ dàng... Nhưng Mạnh Kỳ Thụy chết ở Trung Châu, Hà Tây khai chiến cùng bọn họ đã thành định cục, điều duy nhất hắn có thể làm là trong thời gian ngắn nhất tóm đầu Hà Tây, trừ cách này ra, không còn cách nào.

"Lúc ta không có ở đây, chàng phải trông nom bản thân thật tốt cho ta, tốt nhất đừng khiến khi ta trở lại nghe được cái gì, hừ hừ..." Khinh Nhan nhìn hắn chăm chăm.

Nguyên Tĩnh Vũ ôm lấy nàng đi về phía giường.

"Chàng làm cái gì đấy? Ta còn chưa nói xong..."

"Năm bắt thời gian..."

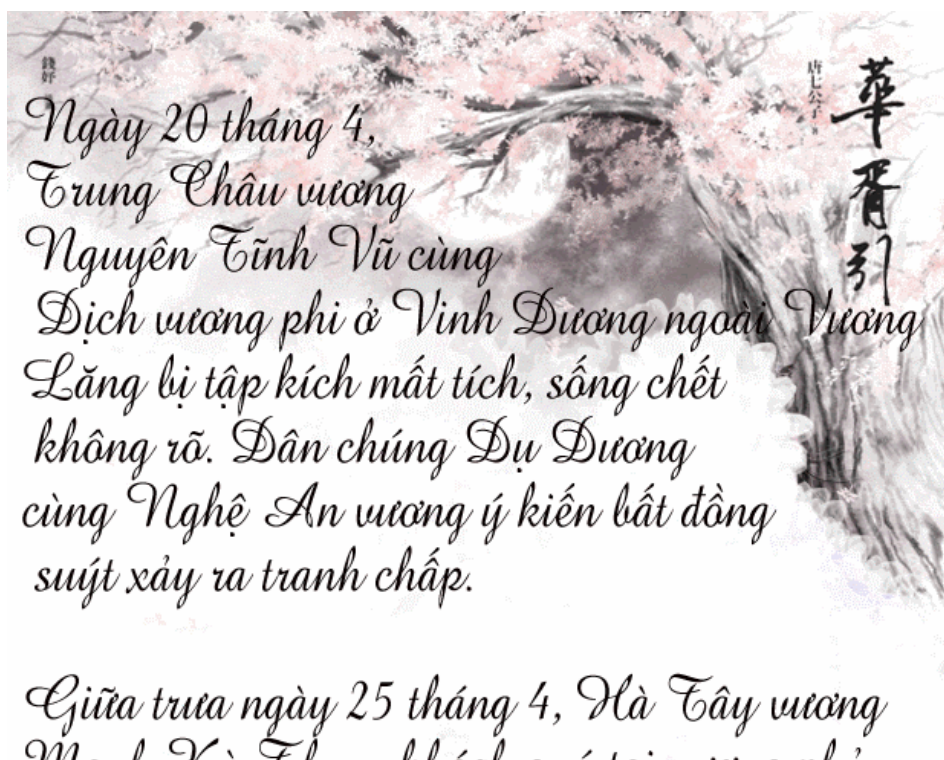
Khinh Nhan, Khinh Nhan

Nguyên Tĩnh Vũ không ngừng ở trong lòng khẽ gọi tên nàng, hẳn thật sự không dám tưởng tượng phải chia tay nàng vào lúc này. Nhưng hắn kiểm lại không thể nói ra. Hắn thật sự yêu nàng, nhưng cuối cùng lại không cách nào bỏ qua lợi ích chính trị...

Bạn đang đọc truyện *Duyệt Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 1: Chương 1 (Thượng)

Mạnh Kỳ Thụy, khách quý tại vương phủ
Nghệ An Vương, bị đâm.

Ngày 26 tháng 4, cận vệ của Trung Châu sau
khi tìm kiếm ở lân cận Vương Lăng, đã tìm
thấy Trung Châu vương Nguyên Tĩnh Vũ
đang bị trọng thương mà hôn mê trong một cái
sơn động. Còn Dịch vương phi mà Vương gia
sủng ái nhất lại mất tích, sống chết không rõ.

Ngày 27 tháng 4, Hà Gian Vương rời Vinh
Dương trở về Hà Gian.

Mùng 4 tháng 5, Hà Tây hướng Trung
Châu tuyên chiến.

Ngày 22 tháng 5, Hà Gian hướng Trung
Châu tuyên chiến.

Ngày 26 tháng 5, Yến vương hướng Trung
Châu tuyên chiến.

Thiên hạ đại loạn từ đó.

Trong vương phủ Trung Châu, Nguyên
Tĩnh Vũ chính là đang vô cùng đau đầu. Hắc
và Khinh Nhan vẫn là suy nghĩ quá đơn giản.
Mạnh Kỳ Thụy không phải Dật Phi giết,
cái chết của hắc tuyết không liên quan đến họ.
Tất cả đều chứng minh một chuyện: có nội
gián!

Có thể là người của Nam Vương, cũng có thể

là người của Yến Vương.

Mặc dù sau khi thống nhất cùng Trung Châu, thực lực của Đệ Dương đã tăng nhiều, nhưng Hà Tây, Hà Gian cùng Yến vương liên hiệp xuất binh vẫn khiến cho hấn tay vội chân loạn. Nếu như lúc này Nam Vương trở lại chen vào, cộng thêm nghĩa quân Trung Châu trong tay Khinh Nhan cũng không có phần thắng thì nhiều nhất chỉ là cùng nhau đánh ngang tay, bất phân thắng bại. Hơn nữa, hấn thừa biết rằng, chuyện đã như thế, giải thích là chuyện vô ích, cho nên tiên hạ thủ vi cường, ra tay trước mới là đúng nhất. Khi Hà Tây, Hà Gian chính thức tuyên chiến với Trung Châu, hấn đã lệnh cho tướng trấn thủ biên quan chủ động xuất kích rồi. Trước mắt xem ra quyết định này của hấn là rất sáng suốt, ít nhất khi Trung Châu bất ngờ tập kích đã thu được của Hà Tây, Hà Gian ba tòa thành trì. Chỉ là không nghĩ tới Yến vương cũng nhân cơ hội đục nước béo cò mà chen một chân vào tuyên chiến với Trung Châu. Thật không nhìn ra vì Yến vương này trẻ tuổi này lại có chút năng lực, đầu óc cũng không coi là quá trì độn.

Tiền Đột phi ngựa lên xe lăn sang thăm hấn.

“Sao để lại tôi đây?”,
Nguyên Tĩnh Vũ
cau mày, vừa mắng vừa
đuổi người, “Chính để thân
thể còn chưa tốt, còn tới đây lo lắng

華胥引
唐七公子

cái gì? Mau trở về nghỉ ngơi cho tốt, ta đỡ phải lo lắng cho đệ.”

Tiêu Dật Phi không chút suy chuyển, trực tiếp hỏi: “Biểu ca, huynh có mấy phần nắm chắc?”

Nhìn Tiêu Dật Phi thần sắc nghiêm nghị, Nguyên Tĩnh Vũ cũng biết nếu không để hãn an tâm hãn sẽ không quay về. “Trước mắt mà nói thì có khoảng bảy phần thắng. Mạnh Kỳ Thụy chết rồi, nhi tử lớn nhất của hãn cũng mới 7 tuổi, nhi tử của Từ Chi Thọ mặc dù tuổi không nhỏ nhưng lá gan cũng không lớn, không quả quyết. Yển vương nội chiến ở Sơ Bình, nhưng chỉ là bề ngoài, bí mật là ai cũng không phục, lần xuất binh này là có tính toán riêng.”

“Biểu ca lo lắng Nam Vương xuất binh?” Tiêu Dật Phi cũng biết một chút. Nghe Nguyên Tĩnh Vũ mặc dù tức giận nhưng vẫn tỉnh táo phân tích, hãn cũng từ từ yên tâm.

“Đúng vậy.” Nguyên Tĩnh Vũ đường hoàng gật gật đầu.

Tiêu Dật Phi lại lần đầu nói: “Nam Vương sẽ không xuất binh.”

CUNG
Quảng Hằng

“Dật Phi làm sao khẳng định thế?” Nguyên Tĩnh Vũ chợt cười. Nam Vương nếu như có đầu óc, lúc này hãn sẽ không xuất binh, mà là

đầu óc, lúc này hẳn sẽ không xuất binh, mà chỉ chờ bọn hãn cùng Hà Tây, Hà Gian, Yên vương, Tam gia đánh tới lưỡng bại câu thương, lúc đó, Nam Vương hẳn sẽ làm “ngư ông” nhẩy vào “đắc lợi”. Nhưng trên thực tế, Nam Vương này rất khó đoán, có lúc hẳn giống như rất khôn ngoan, nhưng có lúc lại rất đại dốt giống như chỉ lo cái lợi trước mắt.

“Nghe nói Nam Vương bị bệnh, lúc này là vương phi của hắn thay mặt nhiếp chính.” Đật Phi nói.

“Ta biết.” Nguyên Tĩnh Vũ gật đầu. Trong vương phủ Nam Vương có người của Lăng Tiêu, tin tức của hắn là linh thông nhất, không thể không biết việc này. Tiêu Đật Phi tiếp tục nói: “Vị vương phi này mặc dù không biết như thế nào, nhưng sau lưng lại có một gia tộc rất cường đại, bên trong lại không thiếu mưu sĩ khôn ngoan. Lúc này chính là thời kì tốt nhất để diệt trừ nghĩa quân, bình định nội loạn.”

Nguyên Tĩnh Vũ gật đầu, thế nên hắn mới thật lo lắng!

“Cho nên Nam Vương tạm thời sẽ không xuất binh. Biểu ca chỉ cần đánh bại đại quân của Yên vương, Nam Vương cũng sẽ sợ đánh chuột vỡ bình.” Đật phi nghiêm túc phân tích.

“Nhưng vấn đề là nghĩa quân gây rối loạn kia là người của ta.” Nguyên Tĩnh Vũ tỉnh táo

"Cái gì?" Tiêu Dật Phi thất kinh. Nhưng ngay sau đó liền thông suốt. "không trách được...." Biểu ca của hắn sao có thể cứng chiêu một nữ nhân, sủng đến tận trời, mà hôm nay người mắt tích lại không thấy hắn đau lòng. Nguyên lai là đi Giang Nam rồi.

"Cho nên, mặc dù Nam Vương xuất binh, ta cũng có năm phần nắm chắc đánh thắng trận này." Nguyên Tĩnh Vũ hào khí vạn trượng nói, hai mắt rạng rỡ, toàn thân cũng tràn đầy một sự tự tin mạnh mẽ. Rồi hắn lại cúi đầu hướng Tiêu Dật Phi nói: "Thế nên Dật Phi đệ hoàn toàn không cần phải lo lắng, mau trở về nghỉ ngơi đi."

Tiêu Dật Phi gật đầu đồng ý. Nếu như thế thật sự hắn không cần lo nghĩ nhiều nữa, chỉ là hắn còn phải vì biểu ca làm một chuyện cuối cùng. Những ngày qua, mặc dù có vẻ như thân thể hắn đã khởi sắc không ít nhưng lại vô duyên vô cớ hôn mê, hắn biết có lẽ thời gian của mình không còn nhiều nữa rồi.

Ngày thứ hai, Tiêu Dật Phi triệu tập chúng thần Trung Châu, để cho bọn họ hoàn toàn phục tùng Trung Châu Vương, khi thời điểm sống – chết, tồn – vong đến, mọi người bất kể được mất gì hay có bất mãn gì cứ chờ đánh trận xong rồi mới được nhắc đến. Nếu có người dám gây chuyện vào lúc này, hắn sẽ để cho Tiêu Nguyên trực tiếp xử lý.

Mọi người vừa nghe đến Tiêu Nguyên, đều không tự chủ được mà rùng mình. Bọn họ còn sống chưa đủ lâu a, sao dám trên chộc đến Diêm Vương điện hạ đó chứ. không, cho dù muốn chết cũng không thể chết trong tay của Tiêu Nguyên được.

Dịch Khinh Nhan nhận được tin tức Hà Tây, Hà Gian cùng Yên vương trước sau hướng Trung Châu tuyên chiến thì vô cùng lo lắng, lòng như lửa đốt. Hôm nay nàng chỉ cầu Nam Vương không có dị động gì, thế là quá tốt rồi. Nhớ tới Nam Vương, nàng liền không tự chủ nghĩ tới đại ca Hà Nhược Vân.

Lần trước chính hắn là đại biểu Nam Vương đi sứ Trung Châu. Nàng vẫn hoài nghi rằng Hà Tây vương cùng Hà Gian vương chết đều do thủ đoạn của đại ca hắn.

Hà Tây vương cùng Hà Gian vương tới Trung Châu chúc mừng Nguyên Tĩnh Vũ đã sáp nhập được Trung Châu vào địa bàn của mình tất nhiên là có chuẩn bị đầy đủ, thủ hạ không thiếu cao thủ, Nguyên Tĩnh Vũ cũng phải trọng binh giám thị, bảo vệ. Nhưng thích

khuyến các dân tộc khác, cho thấy lòng căm thù trong tay vẫn có nhân vật lợi hại hơn. Mà phương nam môn phái đông đảo, phần lớn phụ thuộc vào Nam Vương, nàng không muốn hoài nghi hắn cũng không được. Huống chi đại ca từ trước đến giờ có thể làm được, nàng vẫn biết.

Theo tin tức nàng lấy được, đại ca trước mắt đã được thừa kế vị trí gia chủ của Hàn thị, mà chính phi của Nam Vương hôm nay lại chính là thân tỷ tỷ của đại ca hắn. Nghe nói vị chính phi trước đây chết vì bệnh tật, chuyện trong phủ rất đáng để cân nhắc, chú ý.

Chẳng lẽ nàng thật sự phải cùng đại ca đối địch? Chả nhẽ lại nhanh như vậy ư?

Khinh Nhan đã tới nghia quân nhiều ngày, cũng đã cùng các thủ lĩnh bàn đến chuyện chuyển về Trung Châu. Nhưng đúng như nàng dự đoán, mọi người quá nửa là không hào hứng, có ai lại nguyện ý rời quê hương bản quán. Nhà ai lại không có cha mẹ vợ con? Bọn họ nếu có thể không để ý những thân nhân này, ban đầu cũng sẽ không đi theo nghia quân tạo phản.

Nàng cùng Dự Dương thương lượng mấy lần, cuối cùng nghĩ ra được một phương án. Chỉ điều một phần ba thanh niên trai tráng tinh nhuệ đi Trung Châu, còn lưu lại, chia ra chắt lọc, nên làm gì thì làm cái đó, hoàn toàn dung

nhập vào trong dân chúng. Hôm nay đại ca cầm quyền, hẳn cũng không thể tùy tiện giết oan những dân chúng bản cùng này chứ?

Khinh Nhan cùng mấy vị thủ lĩnh nhiều lần thương thảo, lấy đại nghĩa làm đầu, khiến mọi người nhìn xa trông rộng hơn, lại đảm bảo sẽ không lương tha dân chúng phía Nam, khẳng định rằng binh định thiên hạ mới là mục đích cuối cùng của nàng, xin mọi người hãy tin tưởng nàng. Rồi sau đó, nàng lại phân tích thế cục trước mắt, thiên hạ đã đại loạn, sẽ chẳng có nơi nào là thiên đường. Trung Châu cùng Hà Tây, Hà Gian, Yên vương đồng thời khai chiến, Nam Vương nhất định là muốn diệt trừ nghĩa quân, binh định nội loạn, cho nên nếu lưu lại thì vẫn là một cuộc đại chiến, khổ chiến, hơn nữa chiến trường lại chính là quê hương bản.

quán, nhất định sẽ làm liên lụy đến cha mẹ, vợ con. Ngược lại nếu như nghĩa quân tinh nhuệ đã rời đi rồi, Nam Vương cũng sẽ không phải đại quân tới, như vậy là không có chiến tranh, cuộc sống của dân chúng cũng bớt khổ sở hơn. Hơn nữa xôn để lại hai phần ba người của nghĩa quân tại quê quán chăm sóc thân nhân, không thể nghi ngờ gì nữa, đây chính là biện pháp tốt nhất. <http://cungquanghang.com/>

Trải qua một phen phân tích, tầm nhìn của mọi người cũng có chút được mở rộng, Thật ra, điều mọi người lo lắng nhất chính là khi nghĩa quân

đi, Nam Vương sẽ không buông tha cho cha mẹ của bọn họ. Nếu như thần nữ có thể đảm bảo cha mẹ vợ con của họ bình an như lời nói, bọn họ nhất định nguyện ý đi Trung Châu kiến công lập nghiệp.

Khinh Nhan quyết định liên lạc nghĩa huynh Hà Nhược Vân.

Hà Nhược Vân ngồi trong thư phòng suốt một ngày, cơm cũng không ăn, ai tới cũng không tiếp.

Trước mặt, trên bàn bày một phong mật thư, ngắn gọn, ý tứ cũng rất rõ ràng, nhưng hắn vẫn chậm chạp không thể đưa ra quyết định. Hắn bực sự do dự của mình, bực bản thân mình không đành lòng, lại hận mình đối mặt với yêu cầu của nàng lại không thể ra sức....

<http://cungquanghang.com/>

Rốt cuộc là muốn hay không muốn đáp ứng yêu cầu của nàng đây?

Nhưng là, nếu thành toàn cho nàng, gia tộc hắn phải làm sao?

Ở Vinh Dương hắn đã cân nhắc qua, hắn cho là nàng sẽ vì nghĩa quân thỏa hiệp, hắn cho là nàng có thể thấy rõ hắn – Hà Nhược Vân cũng có năng lực tranh đoạt thiên hạ. Hắn cho là nàng sẽ buông tha Nguyên Tĩnh Vũ, dù sao nam nhân kia cũng có quá nhiều nữ nhân bên cạnh, đối với nàng tựa hồ không tốt cho

lắm. Hắn không ngại nàng đã cùng nam nhân khác, thật sự, chỉ cần nàng nguyện ý trở lại bên hắn... Nhưng là, nàng tại sao phải cố chấp như vậy? Hôm nay Trung Châu ba mặt tác chiến, coi như hắn chịu thua cho Nguyên Tĩnh Vũ một con ngựa, Trung Châu cũng sẽ mất đi khả năng bình định thiên hạ. Thiên hạ này cuối cùng cũng sẽ là của hắn, của Hà Nhược Vân hắn! Trước kia hắn không muốn thiên hạ, cũng không phải hắn không có bản lĩnh này. Nếu như nàng nói sớm một chút cái nàng cần chính là thiên hạ, hắn sớm đã thay thế Nam Vương kia rồi.

Nói cho cùng, nàng chưa bao giờ để mắt tới hắn. Ngay từ đầu đã thế rồi.

Nghĩ tới đây, nhớ tới thái độ khinh thị của nàng, lòng hắn đau đớn như bị gai đâm. Nguyên Tĩnh Vũ kia thâm thiếp hàng đàn nàng đều không so đo, tại sao lại triệt để cự tuyệt hắn? Hắn đến tận cùng có điểm nào kém cái hư tình giả ý của Nguyên Tĩnh Vũ?

Bạn đang đọc truyện *Duệ Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 2: Phượng Hoàng Bay Cao

Bây giờ phải trả lời chắc chắn với nàng như thế nào đây? Lưu nàng lại Giang Nam hay là để nàng trở về?

Ài, đến nước này rồi, hắn cũng chỉ có thể lấy giang sơn làm trọng mà thôi. Chỉ là, cũng vẫn có thể cho nàng thêm một cơ hội, cho bọn hắn thêm một cơ hội, hắn sẽ một lần cuối làm quân tử vậy.

Để cho nàng mang theo một phần nghĩa quân rồi đi, mặc dù sẽ lưu lại hậu họa, nhưng không phải là không khống chế được. Dù sao những nghĩa quân kia

còn có cha mẹ, thân nhân sống ở đây, đều nằm dưới quyền kiểm soát của hắn.

Lấy được sự đảm bảo của Hà Nhượng Vân, Kinh Nhan không kìm được mà róm nước mắt. Nàng nhìn lên không trung, không muốn cho người ta thấy nước mắt của nàng. Thư hồi báo trả lời chắc chắn còn đính kèm một bức thư riêng, chỉ có vền vẹn mười mấy chữ: “Yêu nàng, lòng trước sau như một, lúc nguy nan, vẫn còn ta.”

Đại ca trong lòng vẫn không bỏ được nàng sao? Nàng không phải cố ý muốn lợi dụng tình cảm của hắn..

Nàng lập tức triệu tập chúng thủ lĩnh họp bàn khẩn cấp, đem tin tức của Nam Vương nói cho mọi người biết.

Mọi người tựa hồ có chút không thể tin được, Hàn đại nhân cứ như vậy bỏ qua cho bọn họ sao? Thật sẽ không truy cứu tội lỗi của thân nhân bọn họ sao? Sẽ không ở trên đường truy kích, tiêu diệt bọn họ sao? Nam Vương này sao lại tốt như vậy? Nếu đúng, bọn họ còn khỏi nghĩa làm cái gì?

Kinh Nhan lại phân tích cho mọi người nghe: “Hàn đại nhân đồng ý cho chúng ta rời đi bởi hắn muốn Giang Nam được ổn định, uy danh của hắn cũng được tăng lên. Cho dù là ai, cũng sẽ không cho phép nghĩa quân chúng ta tồn tại, dù chúng ta có bỏ vũ khí xuống cầm nông cụ lên bọn họ cũng sẽ không bỏ qua cho chúng ta. Đạo lý này kỳ thực rất đơn giản, bọn họ sẽ không bao giờ tin tưởng chúng ta cũng như chúng ta không hề tin tưởng bọn họ. Có thể làm giảm thương vong, giảm bớt gánh nặng tô thuế, có thể lấy phương thức hòa bình để giải quyết vấn đề nghĩa quân, đối với Hàn đại nhân mà nói là có ích không có hại. Cho nên hắn sẽ thả chúng ta đi, cũng không truy cứu thân nhân ở Giang Nam của chúng ta nữa. Mọi người nghĩ xem, nếu như ta vừa rời đi, hắn lại giết hại thân nhân của chúng ta, chúng ta sẽ làm như thế nào?”

Mọi người lập tức ồn ào lên, đương nhiên là muốn trở lại tìm hắn tính sổ a!

Kinh Nhan lập tức kết luận: “Đúng vậy a, nếu hắn dám dẫm đạp thương thân nhân của chúng ta, chúng ta liền dẫn Trung Châu đại quân đánh tới. Cho nên hắn sẽ không thể làm thương tổn người thân của chúng ta. Huống chi, gia đình của chúng ta ở lại Giang Nam chính là con dân của Nam Vương, hàn đại nhân sẽ không vô cớ giết hại dân chúng, cái tội danh này hắn gánh vác không nổi!”

Mọi người gật đầu coi như yên lòng.

Kinh Nhan mặc dù đã đạt được mục đích, nhưng trong lòng cũng không hề thấy dễ chịu.

Đây không phải là ước nguyện ban đầu của nàng. Nàng vốn là toàn tâm toàn ý vì nghĩa quân mà tính toán. Bắt đầu từ khi nào mà nàng lại đặt lợi ích của Nguyên Tĩnh Vũ lên đầu rồi? Tuy nói chỉ có bình định thiên hạ, dân chúng mới có cuộc sống yên ổn qua ngày, nhưng Trung Châu cùng Hà Tây, Hà Gian, Yên vương chiến tranh thì quan hệ gì với nghĩa quân Giang Nam? Tại sao muốn bọn họ hi sinh tính mạng?

Cũng may trước mắt Nguyên Tĩnh Vũ cũng không cần những người này ra chiến trường, bọn họ mặc dù đi Trung Châu cũng chỉ là tham gia huấn luyện mà thôi, không phải lúc bắt đầu đi, sẽ không để cho bọn họ xuất chiến. Để cho nàng đưa bọn họ đi Trung Châu, chỉ là vì giữ thực lực, dĩ nhiên cũng là cho Nguyên Tĩnh Vũ một hậu thuẫn vững chắc, mặc dù không thể dùng làm lợi khí tiến công, dùng để thủ thành vẫn là có thể.

Dịch Kinh Nhan ra lệnh một tiếng, nghĩa quân từng nhóm theo lộ tuyến tiến về Trung Châu, đi qua các quan ải cũng thật không bị gây khó dễ gì cả.

Kinh Nhan không đi phía trước, bởi trong lòng vẫn còn chưa quá yên tâm. Nhưng nàng càng thêm không yên lòng về Nguyên Tĩnh Vũ cho nên giữa tháng sáu, nàng cùng hướng Trung Châu mà xuất phát, Dự Dương đi sau, theo chân nhóm binh cuối cùng tiến về phía nghĩa quân rời đi.

Lại nói Nguyên Tĩnh Vũ đối mặt với liên quân ba nhà cũng không hoảng, điều binh khiển tướng nhanh chóng an bài ổn thỏa, có Sầm Viễn Chí và Phùng Văn Tuyên gom góp binh khí lương thảo, không để hắn phải lo lắng chuyện hậu phương. Hôm nay hắn chỉ lo lắng tình hình ở Giang Nam, phụ tướng của nam Vương mới nhậm chức thật không đơn giản! Kinh Nhan có thể hay không thuận lợi thuyết phục nghĩa quân, an toàn đem nhân mã tới đây?

Cuối tháng năm hắn rốt cuộc nhận được tin của Kinh Nhan, nói nàng đã thành công, nhưng hắn vẫn rất lo lắng. Nghĩa quân không mang theo binh khí, nếu như tên họ Hàn kia không coi trọng chữ tín, ở trên đường truy giết ngăn chặn thì nghĩa quân chống đỡ thế nào? Nghĩa quân thì phân tán mà Nam vương thì có thể triệu tập trọng binh tiến hành tiêu trừ bất cứ lúc nào...

Cũng may không lâu sau, nghĩa quân cũng lục tục kéo đến biên giới Trung Châu, dọc đường đi cũng không có sự tình nào xảy ra.

Nguyên Tĩnh Vũ mặc dù có chút không hiểu nhưng cũng khá yên tâm, liền mong đợi Kinh Nhan sớm ngày trở lại.

Mấy ngày nay hắn bận tối tăm mặt mũi, mặc dù cùng Dật Phi nói thì thật nhẹ nhàng, giống như nắm chắc phần thắng, thật ra thì không hề buông lỏng một khắc. Hắn rất muốn đến tiền tuyến xem một chút nhưng lại lo lắng nghĩa quân phía Nam và chuyện gom góp lương thảo. Dật Phi thân thể không tốt, Sầm Viễn Chí mặc dù có thể làm, nhưng cự thân Dự Dương lại không nghe hắn sai bảo. Hôm nay tuy nói Dự Dương cùng Trung Châu kết hợp thành một nhà rồi nhưng thật ra vẫn còn khá xa vời, nếu như có thời gian khoảng hai tháng, hắn nhất định sẽ đem chuyện này xử lý. Hôm nay ba phương tác chiến, hắn đầu dăm vào lúc này chân chính quan viên?

Giản Vương phi biết hắn bận nên cũng không quấy giầy hắn, trở về Dự Dương vương phủ chuẩn bị dọn nhà đi, hơn nữa lại nhanh chóng đưa ra một khoản bạc giao cho Phùng Văn Tuyên, trợ giúp việc gom lương. Mà Nguyên Tĩnh Trình lại càng thêm yên lặng ở trong phòng chăm sóc Tiểu Dật Phi, dường như rất thỏa mãn. Từ sau khi Dịch Kinh Nhan lấy máu làm vật dẫn cho thuốc của Tiểu Dật Phi, tinh thần Dật Phi rất tốt, năng thậm chí rất mong đợi thân thể tượng Phu có thể dần dần tốt lên.

Cuối tháng sau, Dịch Kinh Nhan bình an trở lại Trung Châu.

Một ngày kia, Nguyên Tinh Vũ đang ở chỗ nghĩa quân, vừa thì sát vừa phối hợp hành động của nghĩa quân và tướng lĩnh Trung Châu. Bởi vì nghĩa quân thiếu hệ thống huấn luyện, Nguyên Tinh Vũ liền điều mười mấy tướng quân bậc trung từ trong quân Dịch Minh Thần đến trợ giúp luyện binh. Những tướng lĩnh của nghĩa quân bởi trở thành phó tướng mà trong lòng không phục. Nhưng trải qua một thời gian huấn luyện, bản lĩnh cùng kiến thức của tướng quân Dụ Dương khiến chi bọn họ không thể không phục. Huống chi bây giờ còn đang trong địa bàn người ta, không thể không cúi đầu.

Lần này, Dịch Duẩn Tiếp cùng Dương Tấn đều trở về.

Nguyên Tinh Vũ đem nghĩa quân họp nhất, chính thức đặt tên là Định Nam quân, cũng tự mình đi trại lính ở biên quan tổ chức công việc. Những quân lính nghĩa quân kia, dù là tướng quân hay binh lính bình thường toàn bộ cũng đều xuất thân thấp kém, chưa bao giờ được coi trọng như vậy, trong lòng đều vô cùng kích động. Bọn họ đang ra mắt ai đây? Chính là Phiên vương một phương. Huống chi Nguyên Tinh Vũ lại rất bình dị, gần gũi, không kì thị văn hóa của bọn họ, không chê bọn họ bẩn thỉu, lại cùng bọn họ nói chuyện thật thoải mái...

Trải qua việc họp nhất, Định Nam quân do tân tướng quân lãnh đạo, nhận mệnh đi tiếp nhận huấn luyện. Nguyên Tinh Vũ cam kết, Định Nam quân cùng binh lính Trung Châu được hưởng đãi ngộ giống nhau, sau này trực tiếp do thần nữ chỉ huy, thần nữ mà bọn họ tôn kính vĩnh viễn là lãnh tụ của bọn họ.

Lời hứa hẹn này khiến cho Định Nam quân như được uống thuốc an thần, yên tâm không ít.

Sáng hôm đó, Nguyên Tinh Vũ mới vừa từ đài điểm tướng nói chuyện cùng Định Nam quân trở về lầu lớn, liền nghe Tần Cánh kích động chạy vào bẩm báo: “Vương gia, vương gia, Vương phi trở lại!”

Vương phi? Kinh Nhan tới? Nguyên Tinh Vũ hai mắt tỏa sáng, vén rèm cửa lên chạy như bay đi ra ngoài. (như con đốn mệ đi chợ về vậy :))

Trên trường thao luyện lớn, Dịch Kinh Nhan đã bị Định Nam quân bao vây lại rồi. Từ binh lính bình thường cho đến tướng lĩnh, nhìn thấy lãnh tụ của mình trước mắt đều rất hưng phấn. Cũng mau mười ngày trước nghĩa quân trải qua họp nhất được điều đi những nơi khác huấn luyện, giờ phút này cũng không phải là rất nhiều, trong cả doanh trại chẳng qua cũng chỉ có mấy vạn người thôi (bị mấy vạn bao quanh chắc cũng chết ngạt, Nhan tỷ thành ai đồ rồi hắc hắc).

Thấy Trung Châu vương tới, quân lính nhanh chóng tránh ra một lối. Bọn họ cũng rất hưng phấn, thần nữ của bọn họ tới, Trung Châu vương chẳng những không biết lại còn đích thân tiếp đón a. Trung Châu vương đối với một nghĩa quân bình thường như bọn họ thực sự quá tốt.

Kinh Nhan vẫn như cũ, che mặt bằng kuaj móng, mặc dù có vẻ hơi mệt mỏi, nhưng mặc áo trắng vẫn là xuất trần, y hệt nàng tiên. Chu Tử Ngọc cùng Phượng Kinh Trần giống nhau một thân áo trắng, một trái một phải đứng phía sau nàng.

Ánh mắt hai người xa xa đã gặp nhau, khi đến trước mặt cũng chỉ nhìn nhau cười một tiếng, làm bộ quen biết, tự nhiên hỏi han xã giao mấy câu, sau đó Nguyên Tinh Vũ liền khách khí mời Thần nữ đến phòng khách nghỉ ngơi (hồ hồ, biết rồi còn giả vờ)

Quân lính lại càng hưng phấn hơn, Trung Châu vương rất tôn trọng Thần nữ của bọn họ, ít nhất xem ra Thần nữ và Vương gia cũng không giống quan hệ thuộc hạ - chủ nhân, mặc dù Thần nữ trước đây cũng đã nói qua nàng cùng Trung Châu vương có thỏa thuận với nhau, nhưng không nghĩ bọn họ lại thật là hợp tác ngang hàng.

Trong trường thao luyện, tất cả mọi người đều bị phái ra, kể cả Chu Tử Ngọc và Phượng Kinh Trần.

Nguyên Tinh Vũ không thể kiềm nén được, một tay kéo Kinh Nhan vào trong ngực, một tay tháo mạng che mặt của nàng ra, cúi người liền hôn xuống.

Kinh Nhan ôm cổ hắn, nhiệt tình đáp lại.

Nguyên Tinh Vũ gầm nhẹ một tiếng, liền ôm nàng đến trên giường trúc.

“Khoan đã, khoan...” Kinh Nhan khẽ đẩy hắn ra, “Ta còn chưa có tắm rửa thay quần áo...”

Nguyên Tinh Vũ theo cổ của nàng mà hôn, đôi tay linh hoạt cời váy của nàng, chạm vào da thịt trắng nõn, thì thầm với nàng: “Không cần gấp gáp, chúng ta lát nữa cùng nhau tắm...” (A, anh đã không nhịn được nữa rồi hehe)

“Nhưng.. ta toàn thân đều là mồ hôi...”. Kinh Nhan cũng không phải không muốn hắn nhưng nàng thật hy vọng, sau khi xa cách có thể đem một thân thể thơm tho sạch sẽ cho hắn chứ không phải một thân bụi bặm mồ hôi như hôm nay.

“Kinh Nhan, nàng không muốn ta sao?” hắn chợt ngừng đầu nhìn nàng, chưng ra dáng vẻ gian ác, giống như nàng nếu dám nói qua chữ “Không” hắn liền đem nàng ăn đến không còn khớp xương.

“Ách...” Nhưng là... Nhưng là không đợi nàng nói xong, miệng lần nữa đã bị hắn ngăn chặn.

Hắn kéo tay nàng đưa xuống dưới hạ thân, thờ hồn hèn nói: “Kinh Nhan, ta nhẫn nhịn không được... ta nhớ nàng nhớ đến phát điên rồi...”

Kinh Nhan trên mặt đỏ như bị bỏng, biết hiện tại cho dù thế nào hắn cũng không buông mình ra, cũng đành buông tha ý nghĩ đi tắm, thậm chí chủ động

hôn hân.

Nguyên Tĩnh Vũ mừng rỡ vô cùng, một mặt vuốt ve nàng, một mặt bỏ đi quần áo của mình...

Trong trường xuân quang vô hạn(phi lễ thỉnh chờ nhìn a~~~.)

Nguyên Tĩnh Vũ ở tạm trong viện chủ, Tần Cánh mang theo cận vệ đã tản ra xa. Mọi người trong lòng đều biết rõ Vương gia đuổi toàn bộ người ra ngoài là có ý gì. Nhưng bọn họ tuy rõ ràng, cũng không có nghĩa là người khác cũng rõ ràng, tỷ như tướng – lính Định Nam quân.

Thấy Thần nữ mà bản thân mình tôn kính cùng Trung Châu vương cùng nhau nghỉ ngơi ở viện chủ của Vương gia, bọn họ đứng là cao hứng, nhưng sau đó, những người khác đều bị đuổi ra, thị vệ cũng đứng xa xa coi chừng, lại không cho người đi vào thông báo, đây không phải là có vấn đề sao?

Cô nam quả nữ sống cùng một nơi có thể là chuyện tốt gì được chứ?

Trong lòng bọn họ, Thần nữ cao quý, thánh khiết vô cùng, là thần thánh không thể xâm phạm, bọn họ nhiệt tình tôn trọng nàng, sùng bái nàng, chưa từng có người nào dám có ý nghĩ dơ bẩn đối với nàng. Trong lòng nghĩa quân, đối với Thần nữ mà mang theo ánh mắt thèm thuồng là tuyệt đối khinh nhờn. Nhưng vị Trung Châu vương kia, giờ phút này không chừng lại đang khinh nhờn nàng! Chỉ là chuyện liên quan đến danh dự của Thần nữ, bọn họ không dám lộ ra điều gì, nhưng bởi đã hiểu rõ chân tướng, dĩ nhiên là phải phái người canh gác bên ngoài. Tần Cánh cùng các tướng quân khác nhiều lần khuyên bảo bọn họ cũng không chịu rời đi.

Ước chừng một canh giờ sau, Nguyên Tĩnh Vũ truyền nước tắm rửa, sau lại có người bưng điểm tâm mang vào, rất nhanh lại cho truyền ngự y...

Thấy Nguyên Tĩnh Vũ truyền ngự y, chẳng những Định Nam quân sốt ruột mà Tần Cánh cũng có chút khả trương, vội vàng vào thăm dò tình huống.

Trong phòng ngủ, Kinh Nhan tắm rửa, rồi đổi một bộ quần áo nằm ở trên giường, đầu tóc rối bời, sắc mặt không tốt, mà Nguyên Tĩnh Vũ ngồi ngay cạnh nàng, thần sắc khẩn trương.

“Làm sao nàng lại thành ra như này?” Nguyên Tĩnh Vũ không nhìn được oán trách một tiếng.

Kinh Nhan trừng mắt liếc hân một cái, đỏ mặt nói thảm: “Còn không đều tại chàng..”

Thì ra là, trong lúc tắm rửa, Kinh Nhan bỗng thấy hơi đau bụng, sau đó lại phát hiện hạ thân có dấu hiệu ra máu, khiến nàng sợ hết hồn. Lúc này mới nhớ tới, hình như mình đã hai tháng chưa có kinh nguyệt. Nguyên Tĩnh Vũ cũng rất hoảng hốt, vội vàng ôm nàng ở trên giường xuống, cầm cổ tay nàng bắt mạch. Đáng tiếc, hân đối với phụ khoa không am hiểu, nên không thể xác định được Kinh Nhan có thai hay không. Còn Kinh Nhan tự mình bắt mạch, sau đó hướng Nguyên Tĩnh Vũ gật đầu một cái.

Nguyên Tĩnh Vũ càng sốt ruột hơn, muốn nhanh nhanh chóng chóng truyền ngự y. Kinh Nhan muốn ngăn hân, nhưng lại nghĩ thai nhi quan trọng hơn, mặc dù mình có thể kê đơn, nhưng hiện tại tốt nhất nên châm cứu một chút để đảm bảo an toàn. Vì vậy, nàng lập tức đọc một đơn thuốc, Nguyên Tĩnh Vũ cầm bút viết lại, sau đó liền đưa ra ngoài sai người mau chóng sắc thuốc.

Ngự y bắt mạch xong, nhìn hai vị chủ tử bất đắc dĩ thờ dài, trách cứ: “Vương phi cũng đã mang bầu ba tháng, Vương gia người sao không tiết chế một chút...”

Hai người ngượng ngùng vô cùng, Nguyên Tĩnh Vũ miễn cưỡng giải thích rằng trước đó không biết chuyện Vương phi mang bầu, Kinh Nhan lại đỏ mặt cúi đầu, hân không thể có cái lỗ cho mình chui xuống giấu mặt đi.

Sau đó ngự y liền bắt đầu thi châm. Vị lão ngự y này y thuật cũng rất cao siêu, Kinh Nhan tuy mặc áo đơn, nhưng hân lại nhận ra huyết vị vô cùng chuẩn xác, lực châm cứu cũng hoàn hảo, bụng dưới đau một chút giờ cũng không thấy gì nữa.

“Hài tử không sao chứ?” Nguyên Tĩnh Vũ bất an hỏi.

“Vô sự...” Lão ngự y nhàn nhạt trả lời một câu.

Rất nhanh, Kinh Nhan liền mang thuốc đã được sắc ra uống. Lão ngự y ngửi mùi thuốc, hỏi thăm vài câu, biết được bài thuốc này cực tốt, lại do chính Vương phi kê đơn, hân liền thấy hoài nghi những lời Nguyên Tĩnh Vũ giải thích lúc trước. Nhưng dù sao cũng không liên quan đến một ngự y như hân. Chẳng qua là âm thầm than thở một chút, Võ vương gia anh minh thần vũ được người đời tán tụng sao lại không thể tiết chế như này chứ, thật khổ cho cô nương nhà người ta.

Lão ngự y thu châm, dặn dò phụ nữ có thai cần tĩnh dưỡng thật tốt, cấm huyên phòng the, rồi đi ra ngoài.

Nguyên Tĩnh Vũ và Kinh Nhan ôn hòa nhìn nhau, cuối cùng cũng có thể an tâm, thật không khỏi có chút sợ hãi. Thật may mắn là hài tử không sao... Hai người lúng túng nhìn nhau, nhớ tới tình huống vừa rồi, đúng là vừa xấu hổ, vừa buồn cười. Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ nhàng ôm Kinh Nhan nói: “Sau này chúng ta cẩn thận chút...” (Gi, anh vẫn muốn...sao, đồ sắc lang)

Kinh Nhan trừng hân: “Chưa sinh hài tử, chàng đừng có mơ chạm vào người ta” (trùng trùng lắm haha, đáng đời sắc lang)

Nguyên Tĩnh Vũ chau mày, nghiêm mặt nói: “Nàng lại suy nghĩ lung tung rồi. Ta nói là cần cẩn thận mọi chuyện, tỷ như sau này không cho phép nàng cười ngửa nữa..” (gian xảo >p)

Khinh Nhan biết mình lại bị trêu đùa, không cam lòng đưa tay bấm hấn.

Nguyên Tĩnh Vũ cười cười xoa xoa cánh tay, chợt nghiêm túc nói: “Nàng đang có mang, hay là trở về Vương phủ nghỉ ngơi?”

“Chàng thì sao?” Khinh Nhan ngẩng đầu nhìn hấn.

“Ta... Ta định sau khi thu xếp xong xuôi chuyện nghĩa quân liền tự mình đi Tần Châu một chuyến, chỉ huy tác chiến, một trận chiếm lấy Hà Tây.” Nói đến chính sự, Nguyên Tĩnh Vũ nghiêm túc hẳn.

“Muốn một trận chiếm Hà Tây cũng không phải là chuyện dễ dàng gì, ta cảm thấy, trước tiên nên diệt Hà Giang, sẽ dễ dàng hơn.” Khinh Nhan nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi nói.

“Đánh chiếm Hà Gian tất nhiên là dễ dàng hơn, nhưng nếu đánh Hà Gian, binh lực của chúng ta sẽ càng bị phân tán.” Nguyên Tĩnh Vũ cũng không phải không suy nghĩ qua chuyện này, nhưng hiện nay thì thế căng thẳng, binh lực cũng rất khó an bài.

Khinh Nhan tiếp lời hấn: “Cho nên chúng ta trước hết đánh bại Yến vương, khiến cho hấn sợ hãi, không dám tấn công. Sau đó tiêu diệt Hà Gian, rồi lại từ ba phía đồng thời tấn công Hà Tây. Âu chúa Hà Tây kẻ vị, không được lòng người, không khó để bắt lại.”

Nguyên Tĩnh Vũ chần chừ nói: “Muốn đánh bại Yến vương dễ dàng gì...”

Khinh Nhan chợt cười cười, mang theo vài phần đắc ý: “Cũng không phải không có biện pháp”

“A?” Nguyên Tĩnh Vũ cũng cười, nhìn nàng bộ dáng đắc ý không khỏi nhẹ nhàng vươn tay, xoa khoe miệng cười đắc ý của nàng.

Khinh Nhan không cười nữa, nghiêm túc nói: “Bây giờ binh lực Yến vương không thể so với trước đây. Chúng ta chỉ cần phái đại quân trú đóng ở biên cảnh, hấn có mấy lá gan cũng không dám vọng động!”

Đại quân? Nguyên Tĩnh Vũ rất nhanh phản ứng lại: “Ta sao lại không nghĩ tới chuyện này, chỉ có điều, ba mươi vạn binh Định Nam quân vừa mới thu biên, chưa trải qua huấn luyện, chỉ sợ...”. Với lại, hơn ba mươi vạn người này, áp lực lương thảo đè lên Trung Châu lại càng lớn hơn.

Khinh Nhan lại đắc ý cười nhạt: “Lương thảo không đủ có thể từ chỗ Yến vương mượn một chút a! Binh mới cũng quân cũ thì thoả chủ động xuất kích đánh cướp một chút lương thảo của Yến vương, chủ ý này không tồi a!”

Nguyên Tĩnh Vũ kinh ngạc nhìn nàng: “Lương thực của quân đội Yến vương sao có thể dễ dàng đánh cướp như thế? Với lại, nàng không lo lắng cho nghĩa quân sao, không may bọn họ gặp đại quân của Yến vương, khẳng định là phải chịu chết.” Dù sao người cũng là do nàng mang tới, hơn nữa sau lại do nàng chỉ huy, nói nàng không quan tâm đến bọn họ, có giết hấn hấn cũng không tin. Chính là.. nàng thế nhưng lại coi trọng hấn, đặt vị trí của hấn lên đầu tiên..

Không nên được, hấn vòng tay ôm nàng, ngưng mắt nhìn nàng thật sâu, ánh mắt tràn đầy cảm động cùng thâm tình. Hấn thật ra rất muốn, rất muốn hôn nàng..

“Cho nên ta muốn chàng đánh bại Yến quân trước, khiến cho bọn họ vừa nhìn thấy quân kỳ của ta liền sợ hãi, không dám vọng động. Về phần tìm Yến quân luyện binh, nhất định là nguy hiểm, nhưng thực ra, chiến trường chân chính mới là thao trường tốt nhất, muốn nghĩa quân nhanh chóng trưởng thành, muốn bọn họ giữ được tính mạng trong chiến tranh tàn khốc, thì huấn luyện như thế là việc nhất định phải làm, cũng là kiểu huấn luyện tốt nhất...: Khinh Nhan khe khẽ thở dài, sau đó tựa vào ngực, ôm lấy Nguyên Tĩnh Vũ.

“Vậy cứ định như thế đi.” Nguyên Tĩnh Vũ vỗ vỗ lưng nàng. Trước hấn chưa nghĩ đến nhưng điều này, bởi vì lo lắng nàng sợ nghĩa quân mạo hiểm mà không đồng ý.

Đang lúc này, Tần Cánh ở ngoài trường bấm báo vào: “Vương gia, Chu tướng quân cùng Tướng quân cầu kiến vương phi.” Chu – Tướng hai vị tướng quân chính là tướng lĩnh của Định Nam quân đã được họp nhất ba ngày trước.

Nguyên Tĩnh Vũ và Khinh Nhan liếc nhìn nhau, rất nhanh đã nghĩ thông suốt mấu chốt của vấn đề. Sắc mặt hai người ửng đỏ, âm thầm trách cứ mình bị lừa dục mê hoặc, không nghĩ tới những vấn đề này.

“Xem ra tốt nhất là nên nói thật.” Nguyên Tĩnh Vũ nói.

Khinh Nhan gật đầu, “Không cần gấp gáp, bọn họ chỉ là quan tâm ta mà thôi. Nhưng là, Vương gia đâu phải là người muốn gáp là có thể gáp.”

Nguyên Tĩnh Vũ tán thưởng gật đầu, thầm nghĩ hai người đúng là tâm linh tương thông: “Tối nay triệu tập tất cả tướng lĩnh lại để công bố quan hệ của chúng ta đi. Dù gì cuối cùng bọn họ cũng biết, không nên giấu diếm.” Từ trước đến nay, trong quân doanh bình thường sẽ không có nữ tử, mọi người đều cho rằng có phụ nữ trong quân đội sẽ gặp vận rủi. Đúng là vô căn cứ. Khinh Nhan chỉ huy nghĩa quân nhiều năm như thế, không có năng, nghĩa quân đã sớm bị đại quân của Nam vương tiêu diệt rồi. Mặc dù sự thật là thế, nhưng dù sao quân lính bình thường cũng ngu muội nên thường bị lừa gạt, che mắt.

Khinh Nhan gật đầu một cái, trước mắt cũng chỉ có thể như vậy. Mặc dù đại ca biết chuyện của nàng nhưng cũng khó ngăn cản những tướng lĩnh biết rõ chân tướng làm tổn thương nghĩa quân. Huống chi, trước đây cũng chưa có trường hợp nữ tử nào có thể hành quân đánh giặc, những lão tướng cổ hủ kia

sẽ khẳng định rằng một nữ tử ở quán doanh sẽ khiến đại quân gặp bất lợi.

Nguyên Tĩnh Vũ cho Tần Cánh ra ngoài. Mặc dù lúc này không thể kịch liệt vận động, nhưng dù sao chỉ có hai người ở chung một chỗ vẫn là tốt hơn. Nhớ tới lúc trước hoan ái, Nguyên Tĩnh Vũ nắm tay nàng nhìn một chút rồi nói: “Ta giúp nàng cắt móng tay.” (Ặc Ặc)

Khinh Nhan cũng không thích để móng tay dài, chẳng qua thời gian qua quá bận nên không thể lưu tâm đến được. Nhớ tới lúc kịch liệt, nàng nghĩ chắc là mình làm hấn đau rồi, không khỏi có chút đỏ mặt.

Nguyên Tĩnh Vũ mập mờ cười cười, lấy cây kéo tới tự mình giúp nàng. Nhìn mười ngón tay thon dài của nàng, hấn nhìn không được hôn một chút, cười trừ: “Tay Khinh Nhan như thế nào cũng đều đẹp hết...” lại nói, “Thật ra thì ta cũng không thích nữ nhân để móng tay dài, rất khó nắm tay.”

Khinh Nhan không nói lời nào, nhắm mắt tựa vào trong ngực hấn, chỉ cảm thấy đáy lòng thật dịu dàng, tựa như mây trắng nhẹ bay nơi chân trời, lại giống như một cơn gió như thổi nơi rừng xanh, êm ái vô hạn.

Sửa sang hết móng tay, Nguyên Tĩnh Vũ vỗ vỗ vai nàng, ý bảo nàng hãy nằm nghỉ trên sập. Nàng có chút khó hiểu, nằm nghỉ là bởi vì khí trời quá nóng sao? Không nghĩ tới hấn trực tiếp hướng chân nàng, bắt đầu cắt tỉa móng chân... (ta cũng muốn, gato aaaa)

Khinh Nhan không khỏi kinh hoảng ngồi dậy. Từ trước chỉ có nữ nhân vì phu quân mà cắt móng tay, nào có phu quân nguyện ý vì thế từ cắt móng tay đâu? Hấn vì nàng sang sửa móng tay còn chấp nhận được, không nghĩ tới hấn lại giúp nàng chỉnh sửa cả móng chân..

“Khoan đã...” Nàng nhẹ nhàng ngăn hấn.

Nguyên Tĩnh Vũ ngẩng đầu lên dịu dàng cười nói: “Rất nhanh thôi, nàng mau nằm xuống nghỉ ngơi đi! Sau này móng tay vì phu nhất định sẽ vì nàng mà giữ lại!”

Khinh Nhan cười ngọt ngào.

Quả nhiên giúp nàng sang sửa tốt rồi, hấn lại ngồi qua bên người nàng, đem cây kéo cùng tay mình qua bên nàng.

Khinh Nhan cũng dịu dàng kéo tay hấn, giúp hấn chỉnh trang thật tốt..

Trong trường cực kì an tĩnh, hoa sen trong bình lặng lẽ tỏa mùi hương dịu nhẹ mà thơm ngát. Nguyên Tĩnh Vũ đem cây kéo cất ở một bên, giúp Khinh Nhan đắp một cái chăn mỏng trên bụng, nhẹ nhàng ôm nàng cùng nhau nằm hóng mát ở trên sập.

Khinh Nhan nhắm mắt dựa vào ngực hấn, tỉ mỉ hưởng thụ không khí ấm áp, hạnh phúc lúc này.

Nguyên Tĩnh Vũ nắm một tay của nàng, ánh mắt dịu dàng nhìn vào bụng nàng, ở đó có tiểu bảo bối đáng yêu của bọn họ, khoe miệng khẽ cười, lòng tràn đầy cảm giác thoải mái..

Tối hôm đó, Nguyên Tĩnh Vũ triệu tập tất cả tướng lĩnh của Định Nam quân tập hợp trong phòng họp.

Thời điểm tất cả mọi người đã đến đông đủ, đang nghị luận âm ỉ chuyện tình của Thần nữ và Trung châu vương thì Nguyên Tĩnh Vũ ôm Khinh Nhan đi vào.

Khinh Nhan đã bỏ khăn che mặt ra, tóc dài đen nhánh dùng một cây trâm bích ngọc vấn lên, một thân áo bào trắng, làn váy thêu một đóa hoa sen bằng chỉ bạc, lúc di chuyển, đóa hoa giống như lay động theo gió, dưới ánh đèn chiếu xuống giống như bao phủ một tầng ánh sáng mờ lung, thật thanh nhã cao quý.

Nguyên Tĩnh Vũ mặc vương bào màu đen nắm tay nàng cùng đi vào, khiến mọi người ngáy ngẩn. Hai người một đen một trắng nhưng lại hài hòa khác thường, khí chất vương giả cùng tiên tử đồng dạng yoon quý, khiến người ta không dám nhìn gần. Mặc dù đang nắm tay Khinh Nhan, thần sắc Nguyên Tĩnh Vũ cũng rất bình thản, làm cho mọi người một loại cảm giác bí ẩn. Tất cả trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc, lo sợ, không hiểu đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra.

Khinh Nhan nhìn dáng vẻ của mọi người, chột cười thần nhiên. Hôm nay tâm tình nàng không tệ.

Tướng lĩnh Định Nam quân cũng phản ứng rất nhanh, vội vang hành lễ. Bọn họ không dám nhìn kỹ thần nữ trước mặt, cho rằng đó là khinh nhờn thần nữ. tuy vội nhưng bọn họ cũng đã hiểu rõ, thần nữ cũng không chịu uất ức gì.

Nguyên Tĩnh Vũ dắt Khinh Nhan đi tới vị trí chủ thượng ngồi xuống, lúc này mới trầm giọng cho mọi người đứng dậy.

Tựa hồ nhận thấy tối nay Vương gia không giống như thường ngày, tất cả mọi người đều kính đứng dậy, không dám nói một lời nào, cũng không dám quan sát thần sắc của Vương gia, vương phi.

“Hôm nay mời chư vị tướng quân tới đây, chủ yếu là muốn cho mọi người cùng Vương phi chính thức gặp mặt. Sau này toàn bộ Định Nam quân tất cả đều nghe lệnh vương phi. Vương phi cũng sẽ cùng bốn vương xuất chinh...” Nhìn thấy có người muốn can ngăn, Nguyên Tĩnh Vũ lạnh lùng liếc đối phương một cái, tiếp tục nói: “Bởi vì nữ nhân ở quán doanh sẽ có nhiều bất tiện nên sau này Vương phi sẽ cải nam trang, dùng tên giả là Lưu Ngân Phi. Xin chư vị nhớ rõ, Vương phi có thể hành quân đánh giặc, không phải vì nàng là vương phi của bốn vương, mà bởi vì nàng chính là lãnh tụ của nghĩa quân Giang Nam. Định Nam quân xa xôi ngàn dặm tới đây sẵn sàng góp sức cùng bốn vương thì chính là con dân của Trung châu, Trung Châu sẽ bảo vệ cho mọi

người, mọi người hãy chân thành đoàn kết cùng nhau. Bỏ vương không hy vọng nghe được bất kỳ lời chỉ trích, bất mãn nào đối với vương phi cùng Định Nam quân. Mặc khác, thân phận vương phi trong quân đội tạm thời giữ bí mật, trong lòng chư vị biết rõ là tốt rồi, đối với binh lính phía dưới, nên làm thế nào thì các người cứ thế mà làm.”

Phần lớn tướng lĩnh xuất phát từ nghĩa quân chỉ gặp qua bộ dạng của Khinh Nhan khi che mặt, nhưng không hiểu làm thế nào nàng lại trở thành vương phi của Trung Châu. Mà tướng lĩnh của Nguyên Tĩnh Vũ đều biết vị Dịch Vương phi này chính là nữ nhi của Nguyên soái Dự Dương quân Dịch Minh Thần, trong lòng thấy có chút thân thiết. Nhưng vẫn có vài người có chút nghi hoặc đối với việc nữ nhi trong quân doanh. Huống chi bọn họ sau này đều ddwwocj điều đến dưới trướng của Vương phi, nghĩ đến mình sắp sửa phải cúi đầu nghe lệnh của một nữ nhân thì có chút không cam lòng.

Khinh Nhan chợt đứng dậy ánh mắt bén nhọn tỉ mỉ quét qua vẻ mặt mỗi người rồi sau đó mở miệng nói: “Từ sáu năm trước được nghĩa quân tôn làm thủ lĩnh, Khinh Nhan đã nhận thức được trách nhiệm của mình, luôn coi nghĩa quân như thân nhân, lấy bình định thiên hạ làm mục tiêu phấn đấu. Sáu năm qua, Khinh Nhan mặc dù cũng có lúc suy tính không chu toàn nhưng chưa bao giờ làm phụ lòng tin tưởng của thúc bá, huynh đệ. Vì dẫn dắt nghĩa quân thoát khỏi không cảnh, ta hy sinh tuổi thanh xuân cùng hôn nhân của mình, cùng Dự Dương vương kết minh, nhưng bởi mọi người tin tưởng và ủng hộ, nên ta không oán không hối. Nhờ trời phù hộ, Vương gia tài trí mưu lược kiệt xuất, Khinh Nhan có thể phù tá người bình định thiên hạ quả thật là chuyện may mắn cả đời của ta cũng là phúc của vạn dân thiên hạ.”

Sau đó nàng lại đặc biệt nhìn những người có thành kiến với mình: “Khinh Nhan không phải là tiểu thư khuê các bình thường, võ công cùng tài bài binh bố trận so ra sẽ không kém bất kỳ vị tướng quân nào ngồi đây. Nếu có vị nào không cam lòng nghe một nữ tử chỉ huy, có thể trong ba ngày hướng Vương gia xin đi nơi khác. Nhưng nếu chọn lưu lại nhất định phải hoàn toàn tuân theo quân lệnh, nếu sau này để cho ta phát hiện có người chống đối, hoặc chậm trễ không nghe theo, tuyệt đối không tha thứ.”

Khí thế Thần nữ quả không phải là chuyện đùa. Tướng lĩnh nghĩa quân nhiều năm đi theo nàng lập tức quỳ xuống cung kính nói: “Mặt tướng tuân lệnh.”

Từ quân của Dịch Minh Thần tới, tướng quân Dương Tấn biết đây là cơ hội, vội vàng quỳ theo, lớn tiếng nói: “Mặt tướng sẽ đi theo vương phi, nghe theo quân lệnh, tuyệt đối không dám khinh xuất.”

Khinh Nhan nhàn nhạt liếc hán một cái, không nói gì.

Lúc này, những tướng lĩnh còn lại thấy thân tín của Vương gia, Dương Tấn đã tuyên bố thần phục vương phi, cũng liền ríu rít quỳ xuống, tỏ lòng thần phục.

Nguyên Tĩnh Vũ cùng Khinh Nhan liếc mắt nhìn nhau, khoe miệng khẽ cười, dù sao tất cả mọi người đều quỳ, cũng không sợ ai nhìn thấy.

Khinh Nhan lạnh lùng nhìn một đám nam tử đang quỳ, hiểu rằng, nơi này, chân chính thần phục mình chỉ có không quá nửa mà thôi. Rất nhiều người là gió chiều nào theo chiều đó, còn có những người là tính thế bất buộc phải làm thế mà thôi. Vì vậy, nàng yên lặng một hồi mới chậm rãi mở miệng: “Đã suy nghĩ kỹ? Không thể hối hận đâu...”

Mọi người ríu ríu nói: “Mặt tướng nguyện ý đi theo vương phi, tuyệt đối không hối hận.”

“Như thế rất tốt...” Khinh Nhan lười biếng nói một tiếng, chợt nghiêm mặt ra lệnh, “Chư vị tướng quân hãy đứng lên.”

Mọi người đứng dậy, bất tri bất giác đối với vị vương phi này có chút nhận thức mới, không khỏi sinh lòng sợ hãi. Xem ra nữ tử này cũng không phải dễ đối phó.

Nguyên Tĩnh Vũ thấy đã đạt được mục đích mong muốn, liền đứng lên nói: “Chư vị có thể nghe lệnh Vương phi, bản Vương rất vui mừng. Xin chư vị hãy ghi nhớ, thần phục Vương phi chính là thần phục bản vương. Vì đại nghiệp thống nhất thiên hạ, người nào chỉ huy cũng là giống nhau. Tốt lắm, mọi người cũng đã mệt mỏi, đi về nghỉ ngơi thôi. Dương Tấn lưu lại.”

Chúng tướng hành lễ cáo lui, Dương Tấn lần nữa quỳ gối trước mặt Nguyên Tĩnh Vũ và Khinh Nhan.

Khinh Nhan biết đạo lý “thích khả nhi chi” (*), ôn hòa để cho hắn đứng dậy. Dương Tấn len lén nhìn Vương gia, cẩn thận từng li từng tí đứng lên. Nếu không đứng lên, vương phi sẽ cho là hắn không coi trọng nàng, sẽ tức giận; nếu đứng dậy quá nhanh, lại sợ Vương gia nghi ngờ...

Trong đại sảnh cũng không còn người ngoài, Nguyên Tĩnh Vũ cũng không cần làm bộ nữa, cười mắng: “Người thông minh? Sớm biết hôm nay cần gì ban đầu đối chọi? Sau này đi theo bên cạnh Vương phi, bảo vệ nàng giống như bảo vệ bản vương, biết chưa? Vương phi tuy là nữ tử, nhưng tài trí không thua đáng nam nhi nào, dần dần ngươi sẽ hiểu. Ngươi hãy nhìn những tướng quân của nghĩa quân, rồi nghĩ lại chuyện ở Dự Dương, sẽ biết bản vương nói không sai.”

“Mặt tướng đã hiểu, tạ vương phi khoan hồng độ lượng.” Mặc dù len lén nhìn thấy Vương gia thần sắc ôn hòa như thường ngày nhưng Dương Tấn trong lòng vẫn rất khẩn trương. Dù rất muốn nhìn một chút biểu tình của vương phi, nhưng cuối cùng lại không dám can rờ. Bây giờ, đối mặt với Vương phi chưa hiểu rõ, so với lúc đi theo Vương gia thì thấy sợ hãi hơn.

Coi như đã giải quyết xong vấn đề thân phận, Nguyên Tĩnh Vũ liền lôi kéo Khinh Nhan đi nghỉ ngơi. Phụ nữ có thai mà, đều muốn nghỉ ngơi sớm một chút. Chỉ tiếc rằng, bọn họ xa nhau đã hai tháng, giờ được gần gũi, Khinh Nhan lại có thai, chuyện kia.... coi như phải đợi một năm nữa.

Nguyên Tĩnh Vũ vừa vui lại vừa buồn.

(*) thích khả nhi chi: vừa đủ, vừa phải.

Bạn đang đọc truyện *Duệ Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 3: Vô Vàn Dị Dàng Cùng Ôn Nhu

Đầu tháng bảy, nhóm nghĩa quân cuối cùng đã tới quân doanh Trung Châu. Nguyên Tĩnh Vũ cùng Kinh Nhan chủ trì mọi công việc hợp quân xong liền lên đường đi Yên Lĩnh.

Nguyên Tĩnh Vũ cùng Kinh Nhan đã thương thảo kế hoạch, trước hết phải cho Yên Vương một chấn nhiếp mới được.

Kinh Nhan có thai, Nguyên Tĩnh Vũ không để cho nàng cưỡi ngựa, nhưng không nghĩ tới nàng không chào mà đi, mang theo Phụng Kinh Trần cùng Chu Tử Ngọc cưỡi ngựa đi trước hần một bước. Nguyên Tĩnh Vũ vừa nóng vừa giận, vội vàng mang quân cận vệ đuổi theo.

Nữ nhân này...

Hắn thật muốn đánh cái mông nhỏ của nàng. Hiện tại là nàng đang mang thai nha, sao lại không biết quý trọng thân thể chứ. Muốn phô trương cũng không nhìn thời điểm một chút.

Dọc đường, Phụng Kinh Trần cùng Chu Tử Ngọc cũng tận tình khuyên bảo nàng, nhưng Kinh Nhan dù sao cũng là Các chủ, bọn họ cũng chỉ có thể nói vài câu khuyên nhủ mà thôi. Kinh Nhan luôn an ủi bọn họ không cần phải lo lắng, thân thể của nàng chính nàng lại không rõ sao? Đâu có yếu ớt thế được. Chỉ mới hơn ba tháng mà thôi. Nàng biết ba tháng sau thai nhi tương đối ổn định. Nàng hàng năm cưỡi ngựa, từ nơi này đến Yên Lĩnh quan đạo (cửa khẩu) cung không có gặp ghềnh, lắc lư, hẳn là không có vấn đề gì. Hôm nay tình thế không chắc chắn, có thể thay đổi trong nháy mắt, đâu cần câu nệ nữa. Nàng tự nhiên cũng hiểu nỗi lòng của Nguyên Tĩnh Vũ, đều là vì lo lắng cho an nguy của nàng và hài tử, nhưng thực sự cái này bây giờ là không cần thiết mà.

Ban ngày nghỉ ngơi, buổi tối lên đường. Dịch Kinh Nhan tới Yên Lĩnh lúc vừa mới mở cửa thành. Nàng mặc nam trang, mang theo Phụng Kinh Trần cùng Chu Tử Ngọc trực tiếp đi tới phủ tướng quân Yên Lĩnh, thông báo rằng mình là Nguyên soái Định Nam quân Lưu Ngạn Phi.

Giác Hồ nghe nói Định Nam quân chủ soái tới, cầm vội một cái áo khoác, bỏ lại binh sĩ đang huấn luyện vội vã hướng đại sảnh mà đi. Khí trời đang tháng bảy, lại đang huấn luyện binh sĩ, trong quân doanh đông đúc phục chỉnh tề cũng thật không nhiều lắm.

Sửa sang y phục thật tốt, đi vào đại sảnh, Giác Hồ thấy một vị thiếu niên phong thái tuấn ngạn ngồi trên ghế chậm rãi uống trà, bên cạnh là hai vị thiếu niên tuấn lãng đứng cạnh. Chỉ thấy vị thiếu niên ngồi trên ghế một thân bạch y trường bào, mặc dù đường xa mà đến nhưng lại không có nửa điểm mệt mỏi. Không biết vì sao, càng nhìn vị thiếu niên tuấn dật này càng cảm thấy mơ hồ. Đôi phương thanh cao, nhã nhặn, phong hoa tuyệt đại, mang theo một tia ấm áp, giống như gió nhẹ nhàng thổi qua. Hắn cũng là người có kiến thức rộng rãi, không nói đến hai người bên cạnh, trước là Nghệ An vương Tiêu Dật Phi mà giờ là Trung Châu vương Nguyên Tĩnh Vũ, đội thị vệ của bọn họ không ai có phong thái tuấn nhã bậc này. Hắn thậm chí có chút hoài nghi, trên đời này sẽ có một thiếu niên phong hoa tuyệt đại như thế sao? Rồi sau đó hắn lại nghĩ tới lai lịch Định Nam quân, nhớ tới lãnh tụ Giang Nam nghĩa quân – Tuyệt y Thần nữ. Vị Lưu Nguyên soái này sẽ không phải là nữ tử đó giả trang chứ? Thiên a, Vương gia của bọn họ đúng là không câu nệ tiêu tiết a... (đoạn này đúng là giết người a, từ cái tên của ông tướng quân đến đoạn miêu tả vẻ đẹp, thật nhức đầu, cơ mà cũng công nhận ông này giỏi, thế mà còn suy đoán ra thân phận của Nhan tỷ)

“Là Lưu Nguyên soái sao? Hạ quan đã sớm nhận được tin Vương gia phái viện quân tới. Không nghĩ tới chính là Nguyên soái tuổi trẻ tài cao...”

Dịch Kinh Nhan thân nhiên nhìn Giác Hồ một cái, khẽ mỉm cười nói: “Vương gia sẽ đến ngay thôi, Giác tướng quân có thể đi xuống chuẩn bị. Về phần ta, trước hãy an bài một phòng, chuẩn bị chút nước, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.”

“Vương gia ngài cũng tới sao? Vậy hạ quan sẽ cho người mau chuẩn bị.” Giác Hồ hai mắt tỏa sáng (sắc). Vương gia tới thì mọi chuyện hẳn không cần quản nữa. Hắn thật cao hứng, vui mừng kêu quân gia tự mình đưa Dịch Kinh Nhan đi phòng khách nghỉ ngơi, sau đó lại cho người thu dọn phòng Nguyên Tĩnh Vũ lần trước từng ở.

Ngựa của Kinh Nhan là cực tốt, Nguyên Tĩnh Vũ lại không dám đuổi quá nhanh, sợ nàng vội vàng mà xảy ra vấn đề, vì vậy hai người đi tới Yên Lĩnh cũng chênh lệch hai canh giờ.

Giác Hồ thấy Nguyên Tĩnh Vũ đến thật, cuối cùng cũng thờ phào, trái tim vẫn thấp thỏm cũng buồn xuống (hắc, đoạn này quả đen tối nha). Yên vương Hà Tây, Hà Gian tam phương trước sau hướng Trung Châu tuyên chiến, dọa hắn thật sợ hãi. Đường như bầu trời đã sắp sụp đến nơi. Nhưng vị tân chủ tử lại thông tri cho hắn, nói không cần phải lo lắng, không nên gấp gáp, hắn chỉ cần giữ vững thành trì là được, viện quân sẽ đến rất nhanh. Thế nhưng quân lệnh tới rất nhiều nhưng viện quân ngay cả cái bonh cũng không thấy. Thật ra chính hắn cũng rõ ràng, Trung Châu ba mặt giáp địch, nơi nào còn viện quân đây? Cũng may hắn đối với Nguyên Tĩnh Vũ rất có lòng tin, không lâu sau đó, Định Nam quân không ngừng hướng tới nơi này, hẳn lúc này mới thật an tâm, vâng vàng cho tới bây giờ.

Khen ngợi Giác Hồ mấy câu, Nguyên Tĩnh Vũ vội vàng hỏi: “Định Nam quân Nguyên soái tới chưa? Hiện tại đang ở nơi nào?”

Giác Hồ nhìn thần sắc Vương gia không tốt lắm, tựa hồ có chút gấp gáp, tức giận, trong lòng càng thêm cẩn thận, trả lời là đã thông báo Lưu Nguyên soái rồi, còn nói Lưu Nguyên soái rất nhanh sẽ tới đây bái kiến Vương gia, lại nói bữa trưa đã được an bài sẵn, chỉ chờ Vương Gia đến.

Nguyên Tĩnh Vũ liếc Giác Hồ một cái, hừ lạnh một tiếng nói: “Hắn nói sẽ tự mình tới đây bái kiến Bồn Vương?” (vì Nhan ty đang giả nam nên gọi là “hắn”)

Giác Hồ không hiểu vì sao Vương gia nổi giận, cẩn thận hỏi tường một chút, thị vệ của mình sau khi đi thông báo Lưu Nguyên soái, hắn tựa hồ chỉ nói “Biết”, nhưng nếu “biết” còn không qua đây bái kiến sao?

“Đưa Bồn vương qua đó” Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ nhàng nói, nhưng cũng không cho cự tuyệt.

Giác Hồ có chút hồ đồ, nhưng hắn vẫn thông minh mà ngậm miệng, không hỏi một câu vội vàng đi trước dẫn đường.

Trong khách phòng (phòng cho khách nhân), cửa chính khép, cửa sổ mở rộng, Phượng Kinh Trần đứng canh ở ngoài hành lang. Dịch Kinh Nhan mặc nam trang nằm ở giường trúc bên cửa sổ, hơi hơi hí mắt, không biết là có phải ngủ thiếp đi rồi hay không. Chu Tử Ngọc cũng một thân nam trang đứng ở một bên nhẹ nhàng phe phẩy quạt. Trong phòng còn có mấy tảng băng chưa tan, đang tỏa khí lạnh.

Thấy vị Lưu Nguyên soái này vẫn còn an vị trên giường trúc mà ngủ, Giác Hồ không nhịn được mà toát mồ hôi hột. Người này lá gan cũng quá lớn đi!

Nguyên Tĩnh Vũ xa xa nhìn chăm chăm thân ảnh Kinh Nhan, thật muốn đánh cho nàng một trận. Cứ là chuyện của nữ nhân này, hắn không tài nào tính toán được. Nhẹ nhàng thở dài ở trong lòng, hắn đối với Giác Hồ nhẹ khoát tay một cái nói: “Giác tướng quân cực khổ rồi, trở về nghỉ ngơi đi. Sai người mang cơm trưa qua đây, không cần thịnh soạn, không cần rượu.”

Giác Hồ nghi hoặc cáo lui, thấy Phượng Kinh Trần đang khom người hướng Nguyên Tĩnh Vũ hành lễ.

Nguyên Tĩnh Vũ đi vào, khiến Chu Tử Ngọc lui ra, nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh Kinh Nhan, đưa tay nắm mặt của nàng nói: “Chớ giả bộ”

Kinh Nhan cười, mở mắt, nắm lấy cổ của hắn nói: “Chờ chút, chàng tức giận cái gì, không phải ta vẫn rất tốt sao?”

Nguyên Tĩnh Vũ nắm chặt quả đấm, cuối cùng vẫn bắt đắc dĩ ôm nàng, hung hăng hôn xuống (hôn rồi, còn tức giận gì nữa hắc hắc)

Hồi lâu sau, Kinh Nhan tựa vào ngực Nguyên Tĩnh Vũ, ôn nhu nói: “Đừng tức giận, chuyện này cũng không có to tát gì. Ta biết chàng là lo lắng cho ta và hải tử, nhưng chàng nhất định phải tin tưởng ta. Ta cũng biết tự chiều cô bản thân mình và chăm lo hải tử. Bởi vì xác định hải tử không có chuyện gì, ta mới quyết định như thế. Chàng cũng không biết, những ngày này, ta thực sự rất nhớ chàng...”

“Lần này bỏ qua, nhưng tuyệt đối không có lần sau!” Nguyên Tĩnh Vũ bắt đắc dĩ thở dài, lửa giận cũng bị ôn nhu dịu dàng của nàng hòa tan. Còn có thể thế nào đây, chẳng nhẽ hắn lại đánh mông nhỏ của nàng, thật sự là không nỡ a.

Kinh Nhan nhu thuận gật đầu, cao hứng hướng khoe miệng hắn hôn nhẹ một chút nói: “Sau này sẽ không thế nữa. Ta hiểu biết rõ thân thể của mình. Chờ nơi này kết thúc chiến sự, ta nhất định ngoan ngoãn ngồi xe ngựa, sẽ không để cho mình và hải tử chịu chút tổn thương nào.”

Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ nhàng vuốt ve mặt nàng, im lặng thở dài trong lòng. Minh thật đã hăm sâu vào, bắt tri bắt giác đã để cho nàng chi phối tâm tình. Nhưng tại sao hắn lại không có chút chán ghét, ngược lại cảm thấy như vậy thật ngọt ngào, hạnh phúc?

Nhìn Nguyên Tĩnh Vũ đã bị thu phục, Kinh Nhan chợt cao giọng phản phó: “Tử Ngọc, đem quả nho ướp lạnh bưng lại.”

Nguyên Tĩnh Vũ vừa nghe, lập tức nhíu mày: “Nàng không phải mang thai sao, làm sao có thể ăn trái cây ướp lạnh?”

Kinh Nhan lườm hắn một cái, quệt miệng (đáng yêu a <3) nói: “Ta muốn ăn còn không sớm ăn sao? Còn chờ chàng tới mắng sao? Người ta đây là chuẩn bị cho chàng...” Nhưng mà hắn lên đường khổ cực, tựa hồ cũng không thích hợp ăn thứ quả lạnh đó.

Nguyên Tĩnh Vũ vừa nghe, sắc mặt lập tức hòa hoãn, khẽ vuốt ve da thịt mềm mại của nàng, không kìm được lại cúi đầu... (sắc dụ :)))

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn về phía Yến quân đang hoảng loạn, quả quyết giờ lên lá cờ đỏ, vậy ba lần.

Lập tức, hai vạn kỵ binh Yên Lĩnh tuân lệnh đội mưa xuất phát, giống như hai con chim khổng lồ màu đen nhanh chóng bay về phía Yến quân. Lần này chỉ huy binh lính là Giác Hồ và Phượng Kinh Trần, tất cả kỵ binh đều là tinh anh. Kinh Trần mặc dù lần đầu lãnh binh xung phong trên chiến trường nhưng lại rất tự tin, rất hưng phấn.

Năng lực ứng biến của Yến quân luôn luôn rất tốt. Mặc dù lương thảo bốc cháy cũng chỉ phái một phần binh lính cứu hỏa, tướng sĩ còn lại canh giữ ở bên ngoài tùy thời đội lệnh. Đoàn chừng hai vị Yến vương cũng lo lắng Yên Lĩnh thấy lương thảo bọn họ bốc cháy sẽ tiến đánh bất ngờ. Tuy chủ tướng Yên Lĩnh xưa nay đều lấy phòng ngự làm chủ, rất ít khi chủ động xuất kích nhưng lúc này không giống như xưa, bây giờ Trung Châu vương đang bùng bùng hùng tâm.

Nhưng dù cho Yến quân đã chuẩn bị, lại không ngờ rằng Yên Lĩnh lại đánh tới nhanh như vậy, mạnh như vậy, đối với kỵ binh, lộ trình mấy dặm chỉ nháy mắt là tới. Cho tới giờ khắc này bọn họ mới ý thức được, chẳng lẽ lương thảo quân mình bốc cháy là do Trung Châu đốt? Bằng không tại sao mưa to cũng không dập tắt được?

Nhớ tới kỵ binh yên Lĩnh tháng ba năm nay, chúng tướng sĩ trong lòng vẫn còn sợ hãi. Lúc đó, bọn họ chỉ một lòng muốn chạy, rất ít dừng lại chống cự, nhưng bọn họ cũng biết đau lưng mình là máu tanh, là xương thịt của đồng bào mình a.

Kỵ binh Yên quân hoảng hốt chống lại địch, nhưng ánh lửa đã làm ngựa kinh sợ, không cách nào bày binh bố trận chống cự cho hiệu quả, liền rối rít đánh bừa, bị té ngựa không ít, lại bị ngựa của chính mình và đồng bạn dẫm thành thịt nát.

Qua mấy vòng đạo đầu, hai bên kỵ binh bắt đầu đánh giáp lá cà.

Hữu tâm đầu vô tâm, chủ động đối bị động, lòng tin mười phần đối hoảng hốt ứng chiến, Yên quân lòng quân đã sớm tan rã, đầu phải đối thủ của kỵ binh Trung Châu.

Hai vị Yên vương mất thấy quân mình đã thất thế, lương thảo thì bị thiêu cháy, kỵ binh bại trận, còn không vội vàng chạy trốn chết thì đợi đến bao giờ?

Yên quân thấy vương của mình đã chạy, tự nhiên là cũng chạy theo.

Phượng Khanh Trần chưa chân chính trải qua chém giết thực thụ. Hắn quơ kiếm dài, kiếm quang lóe lên thì có một kẻ địch ngã xuống, sau đó bị vó ngựa đạp thành thịt vụn. Thế nhưng những người này cũng chỉ là binh lính bình thường mà thôi, bọn họ chỉ chiến đấu vì chủ, cũng chưa từng làm những chuyện thương thiên hại lý, tại sao lại muốn chém giết như chưa từng chém giết vậy? Tại sao cái thế giới này lại phải chém giết như vậy, phải đổ nhiều máu như vậy? Tại sao mọi người lại không thể chung sống hòa bình?

Máu tươi của kẻ địch nhiễm đỏ chiến bào, lại bị nước mưa tẩy rửa, sau một khắc lại bị máu tươi xâm nhiễm, lại được nước mưa tẩy rửa... Từ trên mặt chảy xuôi xuống tất cả đều là nước mưa sao? Hay là tuổi trẻ cùng nhiệt huyết? Hay chính là nước mắt bất lực?

Khinh Trần xung phong tiến lên trước, chốc lát cũng không thể ngừng, mặc dù lòng của hắn càng ngày càng nặng trĩu. Hắn hiểu được, dù mình không động thủ kỵ binh phía sau cũng dễ không bỏ qua những người này, đằng nào cũng chết, thì chết dưới kiếm của mình. Hắn sẽ dùng tốc độ nhanh nhất, góc độ chuẩn nhất cùng sức lực mạnh nhất trong nháy mắt mang tất cả thống khổ của bọn họ đi.

Tường thành Yên Lĩnh, gió cùng mưa rót vào mái hiên, Nguyên Tĩnh Vũ kéo Dịch Khanh Nhan lui về phía sau, thấy tất cả chư tướng đều tập trung quan sát chiến trường vì vậy nghiêng đầu nhỏ giọng nói với Khanh Nhan: “Gió lớn, nàng mau trở về trước đi.”

Khinh Nhan khẽ lắc đầu: “Hôm nay ta mặc nhung trang, thì chính là chủ soái của Định Nam quân, chúng tướng sĩ đều ở đây theo dõi cuộc chiến, ta sao có thể rời đi được?”

“Vậy nàng dựa vào tường nghỉ ngơi một chút.” Nguyên Tĩnh Vũ im lặng, than thở trong lòng, chợt thấy chút hối hận.

Khinh Nhan hướng về phái hắn cười lớn, chợt lớn tiếng nói: “Quân ta toàn thắng đã định, Vương gia, không bằng chúng ta cùng chơi một ván cờ?”

Nguyên Tĩnh Vũ đôi mắt sáng lên, mỉm cười gật đầu: “Như thế rất tốt.”

Hai canh giờ sau, mưa đã tạnh, mây đen dần tản đi, ánh nắng mặt trời xuyên mây mù chiếu rọi mặt đất, khiến vạn vật bừng sáng.

Sau cơn mưa gió mát mang theo mùi máu tươi nồng nặc thổi qua, kỵ binh Trung châu cũng quay đầu ngựa hồi doanh.

Nguyên Tĩnh Vũ cũng không có tính toán đuổi tận giết tuyệt, chỉ muốn cho Yên vương một đòn cảnh cáo mà thôi. Lấy ánh mắt nhìn xa trông rộng, con dân Yên vương sớm muộn gì cũng trở thành con dân của Nguyên Tĩnh Vũ, binh sĩ yên vương cũng sẽ trở thành binh lính của Nguyên Tĩnh Vũ, nếu như thế chỉ cần đạt mục đích là tốt rồi, có thể giết ít bao nhiêu người thì tốt bấy nhiêu. Huống chi dọn dẹp chiến trường cũng rất phiền toái, thời điểm thắng ba trước, Trung Châu phải xuất ra ba vạn công binh giúp Yên quân thu dọn thi thể. Lần này hãy để cho Yên quân tự mình bận rộn một phen đi.

Chúng tướng sĩ vì đại thắng lần này đều rất hân hoan, Khanh Nhan đi r, len lén cắn cắn một cái, sau đó bịt mũi ăn một viên thuốc.

Nguyên Tĩnh Vũ tinh mắt đã nhìn thấy, hí mắt lờm lờm một cái. Khanh Nhan vô tội cười cười, sau đó nhìn về đường quay lại của kỵ binh, không nhìn hắn nữa.

Khinh Trần lần đầu tiên ra trận, hơn nữa lấy thân phận chủ tướng xuất chiến, mặc dù biết võ công của hắn rất cao, sẽ không có nguy hiểm gì nhưng Khanh Nhan vẫn có chút lo lắng. Dù sao chiến trường máu tanh cũng không giống giang hồ máu tanh.

Ở Yên Lĩnh, tất cả tướng lĩnh đều xuống chân thành nghênh đón toàn quân đại thắng trở về. Giác Hồ khuôn mặt kích động cùng tự hào mà Phượng Khanh Trần, ặc dù trên mặt mang nụ cười nhàn nhạt, nhưng lại không đạt tới đáy mắt. Chắc là trong lòng hắn không dễ chịu gì. Khanh Nhan biết, ai lần đầu tiên ra chiến trường cũng sẽ có cảm nhận như vậy, Khanh Trần năng lực thích ứng cũng coi là tốt rồi..

Cho tới thời khắc này chúng tướng cũng chưa tìm hiểu lương thảo Yên quân đến tột cùng là tại sao lại bị cháy. Hỏi Vương gia tôn kính, Nguyên Tĩnh Vũ cười lắc đầu nói đó là bí mật. Nhìn lại Giác Hồ cũng là mặt cười xán lạn, một chữ cũng đều không nói. Mà Phượng Khanh Trần dù khuôn mặt luôn tươi cười nhưng không ai thân cận, không rõ là hắn biết hay không, nhưng dù có biết chắc cũng sẽ không nói cho mọi người.

Lần xuất chinh này là từ ba vạn kỵ binh Yên Lĩnh chọn ra hai vạn tinh nhuệ, ở trận đại chiến tinh phong huyết vũ trong gông tó, giờ phút này vẫn quân dung chỉnh tề, không thể không nói, Giác Hồ đúng là một nhân tài. Mặc dù chưa có bản lĩnh tấn công nhưng nhiệm vụ thủ thành có thể nói là hoàn hảo vô khuyết.

Lần này đánh bất ngờ, giết khoảng tám vạn quân địch, kỵ binh Trung Châu thương vong chỉ khoảng một ngàn người, tổng kết lại có thể coi đây là một trận đại toàn thắng. Lần này xuất chiến, vừa giúp binh lính lấy lại lòng tin, vừa an định tất cả tướng sĩ và dân chúng Trung Châu, những người bị khủng hoảng bởi cuộc bao vây tam phương. Ở nơi này thắng lợi lớn trước mắt, Nguyên Tĩnh Vũ càng được dân chúng tôn kính, Trung Châu quân càng thêm vững chắc.

Nguyên Tĩnh Vũ đứng ở đài điểm tướng, khen ngợi hai vạn kỵ binh tướng sĩ tiến công lần này: “Các ngươi là niềm kiêu hãnh của Nguyên Tĩnh Vũ ta, là niềm kiêu hãnh của cha mẹ vợ con các ngươi, là kiêu hãnh của toàn Trung Châu. Bởi vì có các ngươi, dân chúng trong châu của chúng ta mới có cuộc sống bình yên sung túc. Bởi vì có các ngươi, Trung Châu mới không phải sợ hãi. Các ngươi anh dũng thiện chiến, chính là đã hướng toàn bộ thiên hạ mà tuyên bố rằng, Trung Châu chúng ta là vô địch.”

“Trung Châu vô địch.”

“Trung Châu vô địch.”

Chúng tướng sĩ kêu hô to, danh chấn hoàn vũ, âm vang trời đất.

Dịch Khinh Nhan đứng ở dưới đài điểm tướng nghe Nguyên Tĩnh Vũ khích lệ lòng quân, nhìn ánh nắng rực rỡ chiếu vào người hấn khiến cả người hấn càng thêm chói sáng. Lần này trận đánh bất ngờ đã chuẩn bị đầy đủ, thiết kế xảo diệu, thiên cơ thuận lợi, thắng lợi là chuyện đương nhiên. Nhưng hấn có thể nói thế, mang đến khích lệ tinh thần to lớn cho toàn quân. Nàng thầm nghĩ, người này đúng là tinh anh trong toàn thiên hạ ...

Bạn đang đọc truyện *Duệ Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 4: Minh Tuệ Quận Chúa Trở Lại

Editor: Tiểu Di

Sau trận chiến, hai vị Yên vương lui về chỗ ở của từng người, lưu lại mười vạn người trú đóng ở biên cảnh, thái độ phòng thủ. Nguyên Tĩnh Vũ hiểu, bọn họ đối với dụng binh ở Trung Châu cũng không còn thực lực lẫn tinh thần.

An bài xong phòng thủ yên lĩnh, Nguyên Tĩnh Vũ chuẩn bị đi chiến trường biên cảnh Hà Tây.

Mấy ngày trước nhận được tin báo từ chiến trường Hà Tây truyền tới, quân Trung Châu liên tiếp thất bại ở Hà Tây, chẳng những không thể tiếp tục đẩy mạnh, ngược lại một lần bại lại bại, trước chiếm lĩnh năm tòa thành trì đã bị Hà Tây thu phục ba tòa. Khoảng cách từ Hà Tây về yên lĩnh khá xa, tin tức truyền đi cần vài ngày, cho tới bây giờ cũng không biết tình huống thế nào rồi, dù Hà Tây thu phục được hai tòa thành trì cuối cùng cũng không cần phải lo, chỉ là bị đánh bại liên tiếp sẽ làm cho tinh thần binh lính xuống thấp, tạo thành lòng quân dần tâm không yên. Cho nên Nguyên Tĩnh Vũ tính toán đội yên lĩnh bên này cần bản ổn định liền đi Hà Tây chủ trì chiến cuộc.

Khinh Nhan có bầu gần năm tháng, bụng đã khê nhô ra, cho nên ngày thường sẽ khoác áo choàng lớn, khi có người có thể đem áo choàng kéo qua che giấu. Mặc dù như thế, tướng lĩnh quân Định Nam trong lòng hiểu rõ. Lần này, bất kể Nguyên Tĩnh Vũ như thế nào cũng sẽ không đồng ý mang nàng theo, nàng cũng không có kiên trì. Nàng hiểu, hải tử trong bụng mình đối với Nguyên Tĩnh Vũ, đối với cả Trung Châu mà nói có bao nhiêu trọng yếu.

Yên quân lui binh, tướng lĩnh quân Định Nam rồi rít chờ lệnh yêu cầu đi chiến trường Hà Tây, Hà Gian. Mặc dù phần lớn tướng lĩnh quân Định Nam không có hiểu những điều đao to búa lớn, nhưng biết nếu đi theo thần nữ tới Trung Châu, nhất định ở trên chiến trường phải lập chiến công.

Nguyên Tĩnh Vũ sau khi cùng Khinh Nhan thương nghị lại triệu tập tướng lĩnh quân Định Nam họp, cuối cùng quyết định từ trong quân Định Nam chọn lựa ra năm vạn tinh binh, trong đó ba vạn bộ binh theo Nguyên Tĩnh Vũ trực tiếp đi chiến trường Hà Tây, còn dư lại hai vạn người sẽ đi mã trường Lộc Nguyên ở Dụ Dương Tàn Châu chọn lựa chiến mã, sau đó đến chiến trường Hà Tây tiếp nhận huấn luyện. Ba vạn bộ binh do tướng lĩnh quân Định Nam Mạc Vinh Lông thống lĩnh, hai vạn kỵ binh làm đội thân vệ của Nguyên soái Lưu Ngạn Phi, do Phụng Khinh Trần thống lĩnh.

Sắp tới chia tay, Nguyên Tĩnh Vũ và Khinh Nhan cũng có chút không nỡ. Nguyên Tĩnh Vũ vuốt ve bụng khê nhô của Khinh Nhan, trông tượng đáng về hải tử bên trong của bọn họ, bắt tri bắt giác giương lên khóe miệng. Hải tử của hấn và Khinh Nhan a, nhất định là hải tử đáng yêu nhất trên đời...

Hấn nhất định sẽ bảo vệ thật tốt hải tử của bọn họ, đau đớn trong quá khứ tuyệt đối sẽ không tái diễn, tuyệt đối sẽ không...

"Hải tử ngoan chứ?" Tay vuốt bụng nàng từ từ đi lên, hấn hỏi bên tai nàng.

Khinh Nhan tức giận liếc hấn một cái, hai người sớm chiều chung đụng lâu như vậy, sao còn không rõ.

Nguyên Tĩnh Vũ ngượng ngùng cười cười, mang theo vài phần uất ức nói: "Khinh Nhan, chúng ta thật lâu cũng không có... Thật ra thì ngươi cũng rõ, hải

tử năm tháng tương đối ổn định, dịu dàng một chút sẽ không sao? Lần này chúng ta lại chia tay lâu như vậy, có phải người nên cho ta ăn no đi?"

"Nếu không người vừa đi liền muốn ăn nơi hoang dã à?" Kinh Nhan ở ngang hông hắn bấm một cái, tức giận trừng mắt nhìn nụ cười vô lại trên mặt hắn.

"Nào có? Ta thề: vô luận đối mặt với hấp dẫn như thế nào, vì phu nhất định là vì phu nhân mà thủ thân như ngọc!" Nói xong, bộ mặt mong đợi nhìn nàng hắn bày tỏ như vậy, nàng cũng nên cho hắn chút phần thưởng chứ?

Kinh Nhan không chịu nổi đáng vẻ vô lại của hắn, chui vào trước ngực hắn nói: "Chính là lo người không khống chế được bản thân..."

Nguyên Tĩnh Vũ hiểu ý nhanh chóng cởi quần áo nàng, một mặt hôn một mặt vội vàng bảo đảm: "Ta sẽ cẩn thận, Kinh Nhan, đừng lo lắng... Ta rất cưng con ta đây..."

Mồng 6 tháng 8, Nguyên Tĩnh Vũ mang binh hành quân gấp đến biên cảnh Hà Tây, Dịch Kinh Nhan ngồi xe ngựa chế đặc biệt chậm rãi trở về Dự Dương Vương phủ, Phượng Kinh Trần mang binh đi mã trường Lộc Nguyên chọn lựa chiến mã.

Lâm Kinh Vân đã sớm rời nàng đi họp nhất Tật Phong doanh, Phượng Kinh Trần lại vâng mệnh đi xây dựng Phi Vũ doanh, Tàn Cánh đi cùng Nguyên Tĩnh Vũ, bên cạnh Kinh Nhan hiện nay chỉ còn lại Chu Tử Ngọc, cho nên, nàng hạ lệnh kêu Ngụy Tử Yên tới, lại từ đám thị vệ đề bạt hai người làm thống lĩnh thị vệ.

Kinh Nhan đến Dự Dương Vương phủ đã là cuối tháng tám. Chưa từng có ngồi xe ngựa lâu như vậy, nàng cảm thấy đau lưng, nàng tình nguyện xuống đi bộ rất lâu cũng không muốn lên xe ngựa. Còn muốn cỡi ngựa đi, nàng rất muốn quan sát một chút, nhưng nghĩ tới thế cục Trung Châu hiện nay khẩn trương, nghĩ tới Nguyên Tĩnh Vũ cùng với quân dân Trung Châu rất chờ đợi đứa bé này, nàng vẫn là nhịn lại, chẳng qua là không nhìn được ở trong lòng âm thầm mừng khi còn là nam nhân thật là tốt.

Sớm có thị vệ thông báo, nên khi xe ngựa nàng sắp tới Vương phủ, Giản Vương phi liền dẫn tất cả trác phi thị thiếp trong vương phủ cùng với các chánh thê đại thần ở Dự Dương ra cửa chính nghênh đón nàng.

Đầu tiên là Chu Tử Ngọc nhảy xuống xe ngựa vén rèm, sau đó Kinh Nhan cầm tay đỡ của nàng đi xuống. Vốn là nàng tính trực tiếp nhảy xuống, nhưng vì thân phận của mình hiện nay, vì đứa nhỏ trong bụng, nàng cũng cao quý một lần đi!

Chuyện tình bốn tháng trước tại Trung châu Vương phủ không có truyền ra ngoài, nhưng nhìn thái độ Giản vương phi cùng các phu nhân đối với Dịch Kinh Nhan, các nữ nhân còn lại cũng biết Dịch Vương phi này lợi hại. Nàng thậm chí ngay cả sinh mạng của Liễu phu nhân - Minh Tuệ Quận chúa cũng đoạt mất, còn có cái gì nàng không làm được?

Dịch Kinh Nhan khách khí làm lễ ra mắt với Giản Vương phi, sau đó đi thăm nữ nhi của Thôi Thụy Ngọc. Hải tử rất đẹp, giống như mẫu thân nàng. Kinh Nhan dịu dàng dùng một đầu ngón tay điểm gương mặt hồng hào của hải tử một cái, làm cho hải tử nhếch miệng cười một tiếng, làm Thôi Thụy Ngọc sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Kinh Nhan nhận nhặt liếc nàng một cái, ngân nga nói: "Hải tử thật đáng yêu." Sau đó liền dời mắt đi chỗ khác, mẹ cả cùng thím của nàng đều ở đây, Kinh Nhan mặc dù quý vì vương phi, rốt cuộc vẫn là văn bối, cho nên cũng không thất lễ. Nhận nhặt thăm hỏi xong, nàng liền xoay người đi U Lan Thủy Tạ, bước chân trầm ổn có lực, cũng không cần thị nữ đỡ. Nàng xoay người nói với Giản Vương phi: "Ta về phòng nghỉ ngơi trước, tỷ tỷ kêu tất cả mọi người giải tán đi!"

Mặc dù Nguyên Tĩnh Vũ đã sớm đem U Lan Thủy Tạ đổi tên thành Đồng Tâm Đảo, nhưng bọn thị nữ thị vệ của vương phủ không có sửa miệng, lòng dạ Kinh Nhan biết rõ, cũng không muốn so đo cùng Giản Vương phi, chỉ là một cái tên mà thôi, nàng không quan tâm.

Chúng phu nhân cung tiễn Dịch Vương phi sau đó giải tán. Liễu phu nhân nhìn Dịch Kinh Nhan đi xa, lúc này mới nhỏ giọng nói với Giản Vương phi: "Tỷ tỷ, người nói nàng đem Minh Tuệ giấu đi đâu? Không có ở bên người nàng cũng không ở bên cạnh Vương gia... Nàng còn nói cái gì muốn đích thân nuôi dưỡng Minh Tuệ..."

Giản Vương phi lời kéo tay Liễu phu nhân cùng nhau đi về, dọc đường thỉnh thoảng an ủi nàng, mặc dù cuối cùng ngay cả mình cũng không biết nói gì. Nàng biết mình đã thua, Dịch Kinh Nhan mang thai, mà mình vĩnh viễn cũng sẽ không có con trai...

Buổi chiều, Giản Vương phi tới, hỏi buổi tối có nên tổ chức một bữa tiệc hay không, để các cáo mệnh phu nhân Dự Dương chính thức bái kiến nàng, dù sao nàng cũng là nữ chủ nhân Trung Châu. Kinh Nhan cười cảm ơn Giản vương phi suy tính, lại lắc đầu nói không cần. Giản Vương phi biết rất rõ nàng không thích những thứ xã giao này, muốn nhìn nàng bêu xấu sao? Nàng không nghĩ phải ứng phó những nữ nhân nông cạn kia, thái độ nếu lãnh đạm người ta nói người cao ngạo không ai bì nổi, thái độ nếu ôn hòa thân thiện chút lại trái lương tâm. Huống chi, hơn nữa Dịch phu nhân còn là thê thiếp của Nguyên Tĩnh Vũ, nàng cũng không cần gặp.

Ngày hôm sau, Kinh Nhan truyền lệnh xuống, khôi phục chế độ ngày trước, tại Trích Tĩnh lâu xử lý chính vụ, đem Chu Trọng Nguyên đến ở trong U Lan Thủy Tạ.

Vương gia không có ở đây, Dịch Vương phi lại cho một ngoại thần ở trong U Lan Thủy Tạ, vương phủ trong ngoài có nhiều thị phi. Chu Trọng Nguyên nhìn Dịch Kinh Nhan tinh táo dứt khoát, cũng không từ chối, lập tức dời qua. Hắn hiểu được, đây là Vương phi đối với mình tin tưởng, Vương gia đối với mình càng thêm tin tưởng. Vương phi sở dĩ để cho hắn dời qua, chủ yếu là bởi vì thân thể nàng nặng nề, hành động bất tiện, tình lực cũng không bằng ngày trước, mà ngày nay Trung Châu ba mặt nghênh địch, chính vụ không biết so với ngày trước khẩn cấp gấp bao nhiêu lần. Ba ngày sau, hắn nhận được thư từ Vương gia, nói Vương phi đang có mang, không nên mệt nhọc, bảo hắn chia sẻ nhiều hơn, tốt nhất ở lại U Lan Thủy Tạ, tránh cho sớm muộn bốn

ba mệt nhọc làm trễ nải thời gian, gặp phải sự vụ khẩn cấp cũng có thể mau sớm cùng Vương phi thương nghị. Thoải mái rồi, hẳn lại có chút lo lắng, Vương gia cùng Vương phi vợ chồng ân ái tất nhiên là tốt, nhưng Vương phi dù sao cũng xuất thân từ tướng môn Dịch thị, ngày trước mặc dù tham gia quân chánh cũng có Vương gia ở bên, hôm nay lại cho Vương phi toàn quyền làm chủ, chỉ sợ... Nhưng thế cục nguy cấp trước mắt, trừ Vương phi, quả thật không có người khác có thể đảm đương trách nhiệm nặng nề này.

Phong tở mỗi ngày hai lần đem tình báo các nơi thu được tập hợp xử lý xong đưa đến U Lan Thủy Tạ, Kinh Nhan sau khi xem mới đưa cho Chu Trọng Nguyên, nếu gặp phải sự vụ khó giải quyết, liền triệu tập các trọng thần mưu sĩ khác cùng nhau thương thảo. Nguyên Tĩnh Vũ không có ở đây, Trung Châu sự vụ quan trọng cũng đưa tới Dự Dương Vương phủ quyết định, quân vụ chính vụ cực kỳ nặng nề.

Nguyên Tĩnh Vũ cũng hiểu Kinh Nhan ở vương phủ căn bản không phải dưỡng thai, mà là chủ chánh, nhưng có biện pháp gì đây? Cũng không thể mang Kinh Nhan bụng lớn ra chiến trường, mà hẳn ở lại phía sau sao được? Hẳn cực thống hận sự kiện mưu sát chủ sử sau màn lần này, nếu không phải có người ở sau lưng làm những âm mưu quỷ kế này, hẳn và Kinh Nhan sao đến nỗi này? Muốn hẳn tự thân tới chiến trận thì cũng thôi đi, nhưng là Kinh Nhan đang mang thai, lại không thể không giúp hẳn xử lý chính vụ a...

Ngay sau đó, Nguyên Tĩnh Vũ truyền lệnh cho Sầm Viễn Chí, chính vụ Trung Châu do hẳn toàn quyền xử lý, chỉ cần đem chính vụ quan trọng viết cho Vương phi xem qua là được, quân vụ Trung Châu nếu hẳn có thể xử lý thì tự mình xử lý, không xử lý được chuyển cho Vương phi định đoạt.

Đồng thời, Nguyên Tĩnh Vũ cũng viết thư cho Giản Vương phi, đem đủ loại khốn cảnh Trung Châu gặp phải hiện nay nói hết với nàng, bảo nàng quản lý tốt vương phủ, chăm sóc tốt thân thể Kinh Nhan. Giản Vương phi trong lòng mặc dù có chút không cam lòng, nhưng cũng biết rõ đạo lý, quả thật không có mang thêm một chút phiền toái nào cho Kinh Nhan, còn kiên trì mỗi ngày tự mình mang ngự y vương phủ đến bắt mạch cho Kinh Nhan, lại dặn dò Chu Tử Ngọc cùng Ngụy Tử Yên hai người trông Dịch Vương phi đúng giờ uống thuốc đúng giờ nghỉ ngơi.

Kinh Nhan một chút cũng không thích uống thuốc, mặc dù là thuốc bổ, cũng không quá đáng, nhưng nghĩ tới đứa nhỏ trong bụng, nghĩ tới mình mỗi ngày mệt nhọc thế này, thật sự có chút lo lắng cho hài tử, chỉ đành nắm lỗ mũi mỗi ngày uống một chén thuốc bổ...

Cuối tháng tám, Minh Tuệ Quận chúa trở về Dự Dương Vương phủ, Liễu phu nhân cao hứng một buổi chiều. Chỉ có một buổi chiều bởi vì buổi tối hài tử liền bị đưa đến U Lan Thủy Tạ, Liễu phu nhân thương tâm trở về ôm Giản Vương phi khóc đến nửa đêm.

Ngày hôm sau, Kinh Nhan mời Liễu phu nhân đến U Lan Thủy Tạ, không nói gì, chỉ kêu Chu Tử Ngọc mang nàng trốn phía sau bình phong, sau đó lại để Ngụy Tử Yên kêu người mang Minh Tuệ tới.

Minh Tuệ năm nay bảy tuổi, mắt ngọc mây ngài, gương mặt hồng hào làm người yêu thích hết mức. Đứa nhỏ này lớn lên giống mẫu thân nàng, dung mạo Liễu phu nhân trong đám thê thiếp của Nguyên Tĩnh Vũ cũng gần bằng mình và Thôi Thụy Ngọc. Cái khó được chính là, đứa nhỏ Minh Tuệ này rất lạnh lợi, tuổi tuy nhỏ, nhưng khí độ bất phàm, điểm này giống như phụ vương nàng.

Minh Tuệ cung kính quỳ xuống thỉnh an Dịch Kinh Nhan: "Đồ nhi bái kiến sư phụ!" Giọng trẻ con thanh thúy, như giữa núi Đà Linh, vô cùng dễ nghe.

"Đứng lên đi!" Kinh Nhan ôn hòa nói, "Ta là sư phụ ngươi, cũng là mẫu phi ngươi, không cần giữ lễ tiết như thế. Tới đây, cho sư phụ nhìn."

Là sư phụ, Kinh Nhan cực kỳ dịu dàng từ ái, đầy đều là do học sư phụ bản thân. Nhớ năm đó, Mục Vũ Phi đối với nàng cùng Lâm sư huynh chính là như vậy.

Minh Tuệ cung kính hành lễ tạ ơn, sau đó mới đứng dậy, mang theo vài phần mừng rỡ chạy đến bên cạnh Kinh Nhan.

Kinh Nhan cười dịu dàng kéo tay nhỏ bé của nàng nhìn nhìn, từ ái vuốt ve tóc cùng gương mặt của nàng, "Hình như cao hơn một chút." Còn nói, "Mấy tháng này đi theo sư tổ luyện công khổ cực sao?"

Minh Tuệ cúi đầu, nho nhỏ "Ừ" một tiếng.

Kinh Nhan thấy buồn cười, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nói: "Là một hài tử thành thực a. Như vậy rất tốt, muốn cái gì thì nói với sư phụ, không cần phải sợ. Luyện công đúng là rất vất vả, sư phụ lúc sáu tuổi thì theo sư tổ luyện võ, so với ngươi bây giờ nhỏ hơn một tuổi đấy."

Minh Tuệ len lén ngẩng đầu quan sát Dịch Kinh Nhan, thấy nàng vẫn như cũ ôn hòa từ ái, không có chút nào ý trách cứ, cười cười, sau cúi đầu suy nghĩ. Sư phụ lúc sáu tuổi cũng kiên trì luyện công, nàng bảy tuổi rồi, còn kêu khổ với sư phụ...

"Sư phụ lúc nhỏ cũng cùng sư tổ kêu khổ, bị sư tổ ngươi mắng một trận." Kinh Nhan cười cười, giống như nhớ lại khi còn bé.

"Thật? Sư phụ cũng bị mắng?" Cặp mắt kia sáng ngời cực kỳ, hơn nữa rất là hưng phấn.

"Dĩ nhiên, hài tử nào khi còn bé không bị mắng? Chỉ cần kiên trì, chờ ngươi trưởng thành, sẽ cảm thấy tất cả khổ cực đều là đáng giá." Kinh Nhan nhìn ánh mắt của Minh Tuệ, rất nghiêm túc nói.

Minh Tuệ gật đầu một cái, "Đồ nhi biết."

Kinh Nhan bỗng nhiên lại thở dài, nói: "Nói cho sư phụ, Minh Tuệ thích học võ sao? Minh Tuệ muốn giống sư tổ cùng sư phụ sao? Hay là muốn giống như mẫu thân ngươi, học một ít đánh đàn thêu hoa? Ngươi còn nhỏ, luyện võ đối với nữ hài tử mà nói quả thật có chút cực khổ. Nếu như ngươi muốn ở bên cạnh mẹ ngươi, sư phụ có thể cho ngươi trở về."

Minh Tuệ hiển nhiên rất là kinh ngạc, nhìn Dịch Khinh Nhan một hồi, lại cúi đầu suy nghĩ một chút, cuối cùng ngẩng lên, nói: "Đồ nhi nguyện ý đi theo sư phụ học võ. Đồ nhi mong muốn giống sư tổ cùng sư phụ, là nữ hiệp, là đại anh hùng. Sư tổ nói, nữ hài tử cũng có thể là đại anh hùng, sư phụ chính là đại anh hùng, nam nhân khắp thiên hạ đều đánh không lại sư phụ!" Lời nói thật hay, trong giọng nói của nàng còn tràn đầy sùng bái.

"Minh Tuệ không muốn mẫu thân sao? Nhưng nàng rất hi vọng người ở bên người nàng! Người của Vương phủ đều nói là ta cường đoạt người, cũng hi vọng ta có thể đem người trả lại cho mẫu thân người!" Trong giọng nói Khinh Nhan có hơi chút bất đắc dĩ.

Minh Tuệ hiển nhiên không nghĩ tới sư phụ có thể nói như vậy, hơn nữa còn có ý đem mình đưa trở về, nàng chợt có chút nóng nảy. "Sư phụ, đồ nhi không muốn trở về. Đồ nhi muốn ở bên cạnh sư phụ... Đồ nhi cứ qua mấy ngày trở về thăm mẫu thân một chút có tốt hơn không?"

"Đương nhiên được!" Khinh Nhan tựa hồ thật cao hứng, "Hài tử hiếu thuận mới là đứa bé ngoan! Minh Tuệ, người không để cho sư phụ thất vọng!"

Phía sau bình phong Liễu phu nhân cắn thật chặt môi của mình mới không phát ra âm thanh.

Tất cả đều ở trong suy nghĩ và dự đoán của Khinh Nhan, Minh Tuệ là một hài tử thông minh. "Ngày mai, sư phụ sẽ an bài công khóa của người, buổi sáng chủ yếu luyện võ, buổi chiều học chữ học lễ nghi, buổi tối tu tập nội công, thời gian sắp xếp rất dày, mỗi ngày chỉ có một canh giờ thời gian vui đùa, người có thể kiên trì không?"

Minh Tuệ thận trọng gật đầu, thanh âm mặc dù non nớt, giọng nói lại kiên định: "Sư phụ yên tâm, đồ nhi không sợ khổ, không sợ mệt mỏi, nhất định sẽ kiên trì. Sư phụ lúc nhỏ có thể kiên trì, đồ nhi cũng có thể!"

Nàng không muốn trở lại cuộc sống trong quá khứ. Mẫu thân rất thương nàng, nhưng đi bên cạnh mẫu thân, nàng cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể học đánh đàn, thơ từ, chơi trong vườn hoa cũng không thể tận hưởng. Mẫu thân luôn lo lắng thân thể của nàng, lo lắng an toàn của nàng, cái này không cho phép, cái đó không cho phép. Nhưng theo bên cạnh sư tổ thì không giống, nơi đó có mấy hài tử cũng lớn như nàng, bọn họ cùng nhau luyện công, sau đó cùng nhau đùa giỡn. Hơn nữa, nàng thật lòng muốn có bản lĩnh hơn người giống như sư tổ cùng sư phụ, có thể bay, có thể cưỡi ngựa, có thể cười thoải mái...

Khinh Nhan vui mừng gật đầu một cái, để cho nàng trở về chuẩn bị luyện công.

Minh Tuệ sau khi rời đi, Liễu phu nhân từ phía sau bình phong đi ra, ngưng mắt thật lâu nhìn Dịch Khinh Nhan, một hồi mới mở miệng nói: "Đa tạ vương phi!"

Khinh Nhan nhàn nhạt cười cười, nói: "Không cần cảm ơn ta, đứa bé Minh Tuệ này ta thích, mặc dù ta không thể nào thích người."

Sau đó, Khinh Nhan đối với chuyện Minh Tuệ bắt đầu chân chính dụng tâm, coi như chính thức thừa nhận nàng là đệ tử nhập thất đầu tiên của mình. Nghi thức nhập môn của Lăng Tiêu Các đã cử hành, phương pháp tu luyện căn bản sư phụ cũng đã dạy cho Minh Tuệ, Khinh Nhan giảm không ít việc. Thời gian của Minh Tuệ bị sắp xếp dày đặc, mỗi ngày buổi sáng luyện kiến thức cơ bản, do Ngụy Tử Yên phụ đạo, buổi chiều mời sư phụ dạy chữ, buổi tối tu tập nội công, Khinh Nhan còn kiểm tra nàng bài học mỗi ngày. Cách mỗi bảy ngày có nửa ngày rảnh rỗi, nàng có thể trở về thăm mẫu thân của mình, ăn xong cơm tối rồi trở lại U Lan Thủy Tạ.

Minh Tuệ là một đứa bé thông minh xinh đẹp lại hiểu chuyện, Khinh Nhan nhìn nàng liền không nhận được nghĩ hài tử trong bụng mình sẽ như thế nào. Trong vương phủ chỉ có ba hài tử, Minh Hi bên cạnh Giản Vương phi cũng rất xinh đẹp, chỉ là lá gan quá nhỏ, cả ngày núp ở sau lưng Giản vương phi, Khinh Nhan không thể nào thích. Mà hài tử Thôi Thụy Ngọc còn quá nhỏ, vừa tới vương phủ gặp mặt một lần, sau lại chưa từng nhìn qua.

Vốn Khinh Nhan là bình phi, các phu nhân thị thiếp khác mỗi ngày đều nên tới đây thỉnh an, nhưng Khinh Nhan không có thời gian kêu họ, cũng không thích cùng các nàng giao thiệp, dứt khoát miễn quy củ này. Mỗi lần thấy những nữ nhân kia, nàng không nhận được nghĩ tới họ cũng là thê thiếp của Nguyên Tĩnh Vũ, họ cũng từng cùng Nguyên Tĩnh Vũ ân ái, họ cũng đã sanh hài tử cho hắn...

Mỗi lần nghĩ tới những điều này trong lòng liền khó chịu, nhưng không cách nào xóa bỏ sự tồn tại của những điều trên, vì vậy, nàng chỉ có thể lựa chọn quên đi, mà biện pháp tốt nhất chính là không thấy họ.

Vậy mà, mỗi buổi tối trước khi ngủ, nàng đều nhớ hắn, nghĩ tới thế cục biên quan, nghĩ tới hắn đang làm gì...

Bạn đang đọc truyện *Dục Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 5: Thai Phụ Đến Biên Quan

Editor: Tiểu Di

Gần tới ngày mừng một tháng mười, Dịch Khinh Nhan đang kiểm tra chữ viết của Minh Tuệ trong ngày, chợt Ngụy Tử Yên đi vào, đưa lên một mặt báo

đến từ Lăng Tiêu Các.

Khinh Nhan mở ra nhìn, ngẩn ra, sau đó dùng sức trong tay, tấm vải nhỏ hóa thành bột.

Ngụy Tử Yên xin chỉ thị: "Các chủ, có muốn để cho bọn họ điều tra một chút hay không?"

Khinh Nhan lắc đầu, nói: "Chuyện này về sau không cho phép nhắc lại. Nghiêm cấm bất kì kẻ nào lên lút điều tra!"

Ngụy Tử Yên có chút kỳ quái với phản ứng của Dịch Khinh Nhan, "Tại sao không điều tra? Ngộ nhờ tin tức có gì sai sao?"

Khinh Nhan nhàn nhạt cười cười, chậm rãi lắc đầu. "Nếu mấy ngày qua đều có những người khác nhau nhìn thấy, cũng không phải là giả." Nàng xem về mặt Ngụy Tử Yên càng thêm nghi ngờ, lại nói một câu: "Tốt lắm Tử Yên, chuyện này người cũng không cần quan tâm, nhớ lời ta nói... không cho phép bất cứ kẻ nào lên lút điều tra, Vương gia biết, sẽ không cao hứng."

Ngụy Tử Yên lĩnh mệnh đi, về mặt có chút bức tức. Dịch Khinh Nhan tự giễu cười cười, có câu gì nhỉ? Hoàng đế không gấp thái giám gấp?

Một báo nói tháng chín, ngày 11, 14, 15, 17 liên tục mấy ngày các tướng sĩ thấy một cô nương thướt tha nửa đêm từ trong đại trường Vương gia đi ra ngoài, hành động lén lút, mỗi lần bọn họ muốn theo dõi, cô nương ta vượt qua một lần liền không thấy tăm hơi. Tin tức do các nam đệ tử Lăng Tiêu Các bọn hắn đặt ở trong quân Định Nam truyền về, có thể tin tưởng.

Nhưng Khinh Nhan lựa chọn tin hẳn.

Mùng bốn tháng mười, sau giữa trưa, Dịch Khinh Nhan vẫn còn ở Trích Tinh lâu cùng Chu Trọng Nguyên xử lý chính vụ Trung Châu, chợt Chu Tử Ngọc không một tiếng động lặng yên đi vào, trình lên Dịch Khinh Nhan một mật thư khẩn cấp. Khinh Nhan sau khi xem liền tiếp cau mày, sau đó lại vuốt vuốt mi tâm.

Trong thư nói ở biên cảnh Hàm Bình Hà Tây, lòng quân Định Nam không yên, có lời đồn đãi Trung Châu vương lừa gạt quân Định Nam xa rồi quê quán phụ lão tới Trung Châu, chỉ vì giải trừ khốn cảnh Trung Châu ba mặt tác chiến, muốn sử dụng máu tươi cùng sinh mạng của bọn hắn bảo vệ con dân Trung Châu, giữ thực lực Trung Châu.

Lời này cũng là sự thật, chính xác Khinh Nhan luôn luôn nói tốt một mặt, hiện giờ lòng riêng của mình bị người lấy ra lợi dụng cũng không kỳ quái. Kỳ quái chính là lời đồn đãi như vậy làm thế nào xâm nhập vào quân Định Nam? Ban đầu từ trong nghĩa quân chọn lựa tinh anh tới Trung Châu, nàng tốn rất nhiều tâm tư, hơn nữa cấm rất nhiều nam đệ tử trẻ tuổi của Lăng Tiêu Các vào làm tiểu đội trưởng, sẽ không có gián điệp khắp nơi mới đúng. Chỉ là, hơn ba mươi vạn người, sai lầm vài người cũng không kỳ quái. Nàng cùng Nguyên Tinh Vũ đã sớm nghĩ tới vấn đề này, cho nên cũng không tính điều quân Định Nam trực tiếp ra chiến trường, làm sao xôn xao còn có thể xuất hiện lớn như thế đây? Hơn nữa, Nguyên Tinh Vũ thế lại không thể kịp thời áp chế, cũng là có một vài vấn đề a.

Trong thư nói việc xôn xao này kéo dài đã rất nhiều ngày rồi, Trung Châu Vương chọn lựa đủ loại biện pháp, đều không có hiệu quả rõ rệt. Nhưng trong thời gian này, trong thư tín của Nguyên Tinh Vũ một câu cũng không có nói.

Hiện nay nàng đang có mang, Nguyên Tinh Vũ không muốn làm nàng quan tâm lo lắng cũng có lý. Huống chi hẳn là một người đàn ông, gặp phải chuyện lại cần nhờ nữ nhân của mình giúp đỡ, chỉ sợ cũng không có mặt mũi.

Chu Trọng Nguyên nhìn thần sắc của Dịch Khinh Nhan liền biết lại có chuyện lớn, chỉ là vì mật thư này do Chu Tử Ngọc mang vào, hẳn cho là chuyện trên giang hồ của Vương phi.

Dịch Khinh Nhan đem thư đưa cho Chu Trọng Nguyên, "Tiên sinh xem một chút, chuyện này Vương gia có thể áp chế sao?"

Chu Trọng Nguyên đọc xong, không khỏi cũng nhíu chặt lông mày. Ông trời đây là đang chèn ép Trung Châu hay là đang khảo nghiệm Trung Châu a!

Suy nghĩ một chút, hắn rất thận trọng nói: "Lấy năng lực Vương gia, muốn đem lời đồn đãi này áp chế cũng không khó khăn, chỉ là..."

Chỉ là cái gì hắn không có nói, nhưng Khinh Nhan hiểu.

"Hôm nay quân tình nguy cơ, xem ra chỉ có ta tự mình đi một chuyến! Nơi này, liền khổ cực Chu tiên sinh rồi." Khinh Nhan rất nhanh quyết định.

Chu Trọng Nguyên vốn muốn từ chối, nhưng nghĩ tới hiện nay quân tình khẩn cấp, Vương phi trừ hắn ra cũng không có nhân tài khác tốt hơn, đành phải đón nhận trọng trách này. Chỉ là... "Có cần xin phép Vương gia hay không?"

Khinh Nhan cười khổ một cái, vô lực nói: "Không nói việc xin phép một lần cần bao nhiêu ngày giờ, hẳn không có nói chuyện này cho chúng ta chính là không muốn chúng ta bận tâm..."

Chu Trọng Nguyên tất nhiên hiểu rõ, nhưng vấn đề nhạy cảm như vậy, lời nên nói vẫn phải nói, chỉ cần ý tứ một chút.

Mùng sáu tháng mười, Dịch Khinh Nhan mang theo Chu Tử Ngọc, Ngụy Tử Yên lên đường đi biên cảnh Hà Tây, nàng biết lần này chỉ sợ trong thời gian ngắn không về được, có thể hài tử cũng sẽ sanh ở chiến trường, vì vậy cũng mang Minh Tuệ theo.

Vuốt ve bụng lớn tám tháng, Khinh Nhan thành thành thật thật nằm trong xe ngựa, cũng không đề cập tới chuyện cưỡi ngựa. Nàng phải bảo vệ hài tử của

nàng, tuyệt đối sẽ không để cho hắn có chuyện. Nàng vừa không ngừng ở trong lòng cùng hải tử nói xin lỗi, vừa không ngừng cùng hải tử giải thích, mặc dù chính nàng cũng hiểu hải tử cái gì cũng không biết. Nàng chỉ là muốn tự nói với hải tử của mình, nàng thật rất thích hắn, nhưng là, nàng cũng thương phụ thân của hắn...

Đọc đường bọn họ đi rất chậm, tất cả đều chọn đại lộ bằng phẳng, trên xe ngựa mang theo thuốc dưỡng thai, nàng mỗi ngày đều uống một chén, cũng không cần người trông.

Lên đường ngày thứ ba, Ngụy Tử Yên tìm cơ hội nhỏ giọng hỏi Khinh Nhan: "Các chủ, tại sao ngài không để cho bọn họ điều tra?"

Khinh Nhan ôn hòa nhìn nàng, tiểu nha đầu rốt cuộc không nhịn được hỏi sao?

"Các chủ? Chẳng lẽ ngài một chút cũng không thêm đề ý sao?"

"Ai nói ta không thêm đề ý? Ta chỉ là lựa chọn tin tưởng hắn. Tử Yên, người phải nhớ, hai người cùng nhau sống qua ngày, tin tưởng là cực kỳ quan trọng." Khinh Nhan nhìn bộ mặt nghi ngờ của Tử Yên cười cười.

Tử Yên vẫn là không có cách nào tiếp nhận, lắc đầu, bộ mặt khổ não ngồi trong xe ngựa.

Minh Tuệ rất hiểu chuyện, mỗi ngày đi đường hoặc là đọc sách học chữ, hoặc là ra ngoài học cưỡi ngựa, buổi tối đến khách điểm luyện võ, chưa bao giờ mở miệng kêu khổ. Thấy nàng như thế, Khinh Nhan trong lòng càng thêm thương yêu, ngoài nghiêm khắc cũng kiên nhẫn và dịu dàng hơn.

Từ Dụ Dương đến biên cảnh Hàm Bình Hà Tây, ngựa chạy nhanh bảy ngày là đến, nhưng nhóm Khinh Nhan đi nửa tháng mới tới nơi. Nguyên Tĩnh Vũ hai ngày trước mới nhận được tin tức Vương phi đã chạy tới biên cảnh, vừa nóng vừa giận, lệnh Tần Cảnh dẫn theo năm trăm người đi nghênh đón, chính hắn cũng coi ngày giờ ra khỏi thành tám trăm dặm chờ.

Ngày hai mươi hai tháng mười, sau giữa trưa, đại đội nhân mã chờ hai chiếc xe ngựa hoa lệ cuối cùng cũng tới Hàm Bình tướng quân phủ, trước mắt Nguyên Tĩnh Vũ tạm trú ở đây.

Trong xe ngựa, Dịch Khinh Nhan đẩy Nguyên Tĩnh Vũ một cái, nhỏ giọng nói: "Đến rồi, đi xuống đi."

Nguyên Tĩnh Vũ từ trên cán cò nàng nâng đầu lên, thơm môi nàng một cái, lúc này mới sửa sang lại y phục, buông nàng ra nhảy xuống xe ngựa.

Quân gia phủ tướng quân mang theo bọn hạ nhân ở đại môn nghênh đón, tướng lĩnh biên quan trừ đang thủ thành trên căn bản cũng tới đủ.

Khinh Nhan vốn là muốn Chu Tử Ngọc đỡ mình xuống, nhưng không nghĩ tới Nguyên Tĩnh Vũ vừa xuống liền xoay người ôm nàng xuống xe ngựa, trực tiếp đi vào trong phủ, truyền lệnh kêu tất cả tướng lĩnh ngày mai sau giữa trưa mới trở lại tham bái Vương phi.

Thật ra thì mọi người xem thân thể Vương phi nặng nề như vậy, cũng biết hiện tại nàng cần nghỉ ngơi. Trong bụng Vương phi là cả hi vọng của Trung Châu a!

Đến phòng ngủ, Nguyên Tĩnh Vũ tự mình hầu hạ Khinh Nhan rửa mặt, sau đó vừa lau tóc cho nàng vừa nói tình huống cụ thể hai tháng ở đây.

Nguyên Tĩnh Vũ vừa tới biên cảnh là thời điểm bọn họ còn chiếm của Hà Tây một tòa thành trì Vân Dương, nhưng trong thành dân chúng phản kháng kịch liệt, trong ngoài giáp công, đầu tháng chín bọn họ bắt đầu đi lui về Hàm Bình. Hơn một tháng qua, hai bên giao chiến vô số lần, thương vong cũng rất lớn, khiến Nguyên Tĩnh Vũ rất đau lòng. Đáng hận chính là chết nhiều người như vậy cũng chỉ cùng Hà Tây đánh ngang tay, ai cũng không chiếm được thế thượng phong. Mà quý dị nhất chính là Hà Tây lại hoàn toàn có tư thái tiến công, liên hệ tình huống trước mắt của Hà Tây, sao lại không làm lòng người sanh nghi hoặc?

Rồi sau đó không lâu trong quân Định Nam xuất hiện lời đồn đãi, hắn nghĩ rất nhiều phương pháp cũng không áp chế được, ngược lại gây nên ảnh hưởng không tốt cho các tướng sĩ Trung Châu. Quân coi giữ Hàm Bình đối với quân Định Nam không xuất chiến hơi có chút ý kiến, mấy vị tướng lĩnh trung cấp quân Định Nam đối với lãnh đạo của Tần Cảnh cùng Phượng Khinh Trần cũng có ý kiến, cũng may kỵ binh Phượng Khinh Trần là thân vệ của Thống soái quân Định Nam, đối với huấn luyện rất tích cực, mỗi một người đều chịu được cực khổ, chỉ là đối với lãnh đạo của Nguyên Tĩnh Vũ tâm tình có chút mâu thuẫn. Vì vậy, gần nửa tháng, Nguyên Tĩnh Vũ treo miến chiến bại, Hà Tây tổ chức công thành mấy lần, nhưng quân Trung Châu thoái mái đánh bại.

Nói tới chỗ này, Nguyên Tĩnh Vũ chợt kỳ quái hỏi một câu: "Khinh Nhan, nàng không có cái gì muốn hỏi ta sao?"

Khinh Nhan suy nghĩ một chút, rất nghiêm túc nói: "Có thể Hà Tây có cao nhân ở sau lưng chỉ huy hay không? Bằng không làm sao có thể đoạt lại vài tòa thành trì, còn có thể đánh ngang tay chúng ta? Quân lực Hà Tây từ trước đến giờ không bằng Dụ Dương hay Trung Châu."

Nguyên Tĩnh Vũ lườm nàng một cái, bất mãn nói: "Không phải cái này."

Không đúng? Khinh Nhan nghi ngờ nhìn hắn.

"Nàng chưa có nghe lời đồn đại sao? Ta biết rõ nàng có rất nhiều người trong quân, bọn họ chưa có báo cáo cho nàng cái gì sao? Bằng không nàng cũng sẽ không vác bụng lớn chạy đến." Nguyên Tĩnh Vũ nghiêm túc nhìn nàng, vẻ mặt có chút khẩn trương, còn có chút mong đợi.

"Chàng nói chuyện có người thấy nữ tử từ từ trong đại trường của chàng đi ra ngoài sao?" Khinh Nhan vẫn mang một vẻ mặt như vậy.

"Nàng không muốn hỏi ta sao?" Nguyên Tĩnh Vũ nhìn chăm chăm nàng. Nữ nhân này không phải luôn để ý chuyện này ư, làm sao lại mang bộ dạng này?

"Chẳng lẽ chàng cho rằng ta có con đầu óc liền ngu ngốc sao?" Khinh Nhan nhìn bộ dáng của hắn, có chút buồn cười.

Nguyên Tĩnh Vũ kinh ngạc nhìn nàng một hồi, chợt thở ra một hơi thật dài, kích động ôm mặt của nàng, cảm động nhìn ánh mắt của nàng nói: "Khinh Nhan, cảm ơn nàng tin tưởng ta!" Nói xong, hôn một cái thật êm vào mi tâm của nàng.

Khinh Nhan khoe miệng giương nhẹ, vui vẻ cười lên, thuận thế áp vào trong ngực hắn, nhỏ giọng nói: "Nếu lúc này cũng hiểu lầm chàng, ta như vậy không đáng cho người yêu."

Nguyên Tĩnh Vũ một tay nắm cả vai của nàng, một tay vuốt ve bụng nàng đang nổi lên, gương mặt dán trán của nàng, chỉ cảm thấy trong lòng có một loại hạnh phúc ngọt ngào đang trôi lên tại chỗ xung yếu trong lồng ngực...

Giữa trưa ngày hôm sau, tướng lĩnh tham báii Vương phi tức Thống soái quân Định Nam. Sau đó Nguyên Tĩnh Vũ phát biểu, đem tình thế nghiêm trọng trước mắt nói một lần, yêu cầu mỗi vị tướng lĩnh cùng nghĩ phương án tác chiến ngày mai dâng lên, khích lệ mọi người thảo luận bổ sung lẫn nhau.

Sau, một mình các tướng lĩnh quân Định Nam lưu lại tham báii chủ soái, hồi báo tình huống mấy tháng này gồm tình hình chiến tranh và huấn luyện, các tướng lĩnh còn lại thậm chí ngay cả Nguyên Tĩnh Vũ cũng tránh đi.

Thần sắc Khinh Nhan thủy chung nhàn nhạt, khiến các tướng lĩnh quân Định Nam trong lòng hoang mang. Tất cả mọi người hiểu rõ, nếu không phải lấy được tin tức lòng quân bên này không yên, Nguyên soái sẽ không vác bụng lớn chạy đến chiến trường biên quan. Nhưng Nguyên soái càng không đề cập tới, thần sắc càng lạnh nhạt, bọn họ càng lo sợ khẩn trương.

Rốt cuộc, Dịch Khinh Nhan cũng nói đến việc chính. Kỳ lạ là giọng nói của nàng cũng không nghiêm nghị, thanh âm cũng không cao, nàng nói: "Ta ở chỗ này, là chỗ dựa chính của các người, quân Định Nam không thể như hải tử không mẹ, cũng tuyệt không núp giữ sau lưng quân Tây Bắc không dám thò đầu ra! Địa vị của ta và tương lai của các người cùng một nhịp thở, mục tiêu của mọi người phải nhất trí. Tin tưởng chư vị cũng hiểu rõ, đi tới bước này ngày hôm nay, ai cũng không có đường quay về. Từ ngày các người bước vào thổ địa Trung Châu, các người chính là con dân Trung Châu, tướng sĩ Trung Châu, bảo vệ Trung Châu, bình định thiên hạ là chức trách của các người, trừ ở trên chiến trường nhiệt huyết chém rơi đầu lập chiến công, các người không có lựa chọn nào khác! Nên làm cái gì chính các người suy tính, lòng quân không yên quân đội ra chiến trường như thế nào? Các người trở về hỏi các binh sĩ các người, muốn chết hay là muốn sống? Quân Định Nam do ta từ trong nghĩa quân tỉ mỉ chọn lựa tìm ra, mục tiêu của bọn họ minh xác, đối với ta cực kỳ trung thành. Vì vậy, phạm tâm tư dao động, nhất định là bị gian tế Hà Tây mua chuộc, các người đi xuống gặp một người giết một người! Ta cho các người thời hạn ba ngày, cần phải khiến quân Định Nam trở thành một khối thừng sắt, tướng soái đồng tâm, trung thành không sợ!"

Tướng lĩnh quân Định Nam tuân lệnh lui ra, tựa hồ trong khoảnh khắc mỗi người mang một linh hồn mới, mỗi một người đều có mục tiêu, có lòng tin, luống cuống sầu lo ngày trước đã quét sạch. Gần tới hai ngày sau, Dịch Khinh Nhan mang theo Minh Tuệ cùng với Chu Tử Ngọc và Ngụy Tử Yên mấy người lặng lẽ ra khỏi phủ tướng quân, lên một chiếc xe ngựa bình thường thẳng hướng ngoại thành Hàm Bình chạy đi.

Ngày hai mươi bảy tháng mười, Trung Châu thu hồi miễn chiến bài, các đội quân mang thế tiến công hùng mạnh, Tật Phong doanh Lâm Khinh Vân đánh trận đầu, đánh kỵ binh Hà Tây chạy lui bình, một đường xông tới thế như chẻ tre, rất nhanh phá hủy trận hình của bộ binh Hà Tây. Phi Vũ doanh lần đầu tiên xuất chiến, đi theo phía sau Tật Phong doanh đánh tan bộ binh Hà Tây từng người một chém ở dưới ngựa.

Phi Vũ doanh lần đầu tiên xuất chiến, nên để cho bọn họ nếm vị ngọt. Đây cũng do Nguyên Tĩnh Vũ và Khinh Nhan thương lượng thật lâu mới chế định ra kế hoạch tác chiến. Quân Định Nam phải xuất chiến, nhưng thương vong phải giảm tới thấp nhất, đây tuyệt đối không phải là một nhiệm vụ có thể hoàn thành dễ dàng. Cuối cùng bọn họ cũng an bài xong Phi Vũ doanh vừa xây dựng.

Trận chiến mở màn báo cáo thắng lợi, Nguyên Tĩnh Vũ hạ lệnh bổ sung binh lực năm vạn người, thừa thế đoạt lại thành Vân Dương Hà Tây.

Binh lính Hà Tây lui về Vân Dương, Lâm Khinh Vân mang binh thừa dịp chen chúc chạy vào, Phụng Khinh Trần lại hạ lệnh Phi Vũ doanh ở lại ngoài thành phụ trách tiếp ứng, không theo Tật Phong doanh vào thành. Tướng sĩ trong Phi Vũ doanh giết đỏ cả mắt, mỗi một người đều rất hưng phấn, bọn hắn theo quân cũng mấy năm, cho tới bây giờ chưa từng thống khoái như vậy, đánh thắng một trận chiến. Trước kia, phần lớn là bị người ta đuổi theo đánh, bọn họ không đủ vũ khí, chỉ có thể đánh lên quy mô nhỏ, nào như hôm nay khí thế ngút trời! Thật thống khoái, đây mới gọi là đánh giặc!

Bộ binh Trung Châu điều ba vạn người đi theo Tật Phong doanh tiến vào thành Vân Dương, nhưng sau nửa canh giờ liền bị người ta đánh chạy ra, vừa đánh vừa lui.

Phụng Khinh Trần chỉ huy Phi Vũ doanh cùng Tật Phong doanh cùng nhau bảo vệ bộ binh lui về Hàm Bình, quân đội Hà Tây theo sát không nghỉ.

Bởi vì Hà Tây đuổi sát sao, kỵ binh Trung Châu trở về sau không kịp đóng cửa thành, quân đội Hà Tây liền theo vào thành, binh lính thủ thành Trung Châu bắt đầu hốt hoảng, vô tâm ham chiến, vừa tiếp xúc quân Hà Tây liền cuống quýt chạy tán loạn, tinh thần quân đội Hà Tây dâng cao, đuổi theo tiến vào bên trong thành...

Nguyên Tĩnh Vũ đang đứng ở bên trong tòa tháp cao nhất thành Hàm Bình. Thu hết tình huống chiến đấu vào mắt. "Không sai biệt lắm, phát tín hiệu đi!" Hắn nói với Tần Cảnh.

Tần Cảnh lĩnh mệnh đi. Sau đó nghe được bên trong thành có người đốt lửa khói, mặc dù không thấy rõ lắm, nhưng âm thanh lại rất rõ, vô cùng quý dị. Binh lính Hà Tây chưa phản ứng kịp, vẫn còn tò mò nhìn lên trời, nhưng các tướng lĩnh Hà Tây lại có dự cảm không tốt. Bọn họ cùng Trung Châu giao chiến cũng không phải ngày một ngày hai, quân đội Trung Châu lúc nào thì bị đánh như vậy? Mới vừa ý thức được tình huống có thể không ổn, chỉ thấy chung quanh dâng lên khói vàng, mùi vị rất là kỳ dị, còn có một chút mùi hoa ngọt ngào? Binh lính Trung Châu tựa hồ cũng lập tức mất tung tích...

"Không tốt, tranh thủ rút lui!" Đại tướng Hà Tây cũng có chút kiến thức, chỉ tiếc là đã quá muộn.

Chỉ thấy binh lính Trung Châu từ bốn phương tám hướng trào ra, giết người như cắt cỏ...

Hà Tây vào thành hơn tám vạn binh lính cùng với vây ở ngoài thành hơn bảy vạn người tất cả đều trúng độc, cả người vô lực, phản ứng chậm lụt, làm cho người ta một đao có thể lưu loát giải quyết sạch sẽ...

Mặt trời chiều ngã về tây, Văn Hà Mãn Thiên (Ánh nắng chiều đầy trời), không biết là nắng trời chiều ánh đỏ thành trì, hay là máu tươi nhân gian nhuộm đỏ bầu trời...

Tuy Tần Cánh đi theo Nguyên Tĩnh Vũ nhiều năm, cũng chưa từng gặp qua cảnh tàn sát như vậy. Đây không phải là chiến đấu bình thường rồi, hoàn toàn là tàn sát, một nhóm người về mặt kích động tàn sát hoàn toàn một đám người khác không lực chống cự...

"Vương gia, nhất định phải giết sạch sao?"

Nguyên Tĩnh Vũ bắt đầu dĩ than thở, "Tần Cánh, ta không phải trời sanh khát máu, nhưng quân lực Hà Tây tụ hợp quá mạnh mẽ, ta không còn lựa chọn nào khác." Nhìn rặng mây đỏ đầy trời, hân hoan xoay hướng khác, nhìn núi Thiên Vụ ngoại thành phía xa.

Trên núi Thiên Vụ, Dịch Kinh Nhan nằm trong một gian hậu viện ở am ni cô, trong tay nhón lấy một đóa hoa cúc màu vàng, thỉnh thoảng mang lên mũi ngửi, cặp mắt nhìn lên trời cao, cả buổi chiều cũng không có nói chuyện.

Gió đêm thổi tới, lại mang theo mùi máu tươi nồng nặc.

Ngụy Tử Yên nhỏ giọng nói: "Su tử, ta giống như người thấy mùi máu tươi, người nói có thể hay không..."

"Hừ ——" Chu Tử Ngọc chỉ chỉ Dịch Kinh Nhan trong sân, "Nhỏ giọng một chút, Các chủ tâm tình không tốt."

"Tại sao?" Đôi mắt Ngụy Tử Yên mở thật to, phảng phất có chút hoảng hốt, còn có chút khiếp sợ.

"Người nghĩ rằng tại sao chúng ta lại tới nơi này?" Chu Tử Ngọc liếc nàng một cái. Thời gian Tử Yên đi theo Các chủ cũng không phải là ngắn, thế nào một chút cũng không biết ý Các chủ.

"Không phải tới đây dưỡng thai sao?"

"Đừng vậy a, Các chủ đang có mang, vẫn là nên hiếm ngửi thấy mùi máu tanh thì tốt hơn, chỉ là..." Nếu như một người trong lòng có máu tanh, núp ở chỗ nào đều có thể nhìn thấy máu tươi dâng lên, sinh mạng trôi qua, vô vọng giữa cùng sợ hãi gào thét...

"Su tử, người nói là trong thành đang đánh trận sao? Quân đội Hà Tây đánh vào tới trong thành?"

Chu Tử Ngọc nhìn Ngụy Tử Yên hoảng sợ, lôi kéo tay của nàng nói: "Đừng sợ, Các chủ không nói cho chúng ta chính là không muốn làm cho chúng ta lo lắng hãi hùng, không muốn lòng của chúng ta cũng dính máu tanh, Các chủ nàng... trong lòng cũng rất không dễ chịu..."

Mặc dù đã sớm thường thấy máu tanh cùng chém giết, mặc dù bản thân tay cũng sớm dính đầy máu tươi, nhưng mỗi khi chuyện đến trước mắt vẫn rất khó chịu. Thật ra những tướng sĩ kia đều vô tội, bất kể chết là người của Trung Châu hay là Hà Tây, đều là chết ở trong kế hoạch của bọn họ, những độc chất kia chính nàng tự mình phân phối ...

Trong cuộc chiến này Trung Châu thương vong hơn một vạn người, chủ lực Hà Tây hơn mười vạn người cơ hồ đều bị tiêu diệt, hơn ba vạn còn sót lại vứt bỏ thủ thành Văn Dương, hoảng hốt trốn lên phía trên thành Ích Châu.

Sau trận chiến, binh lính Trung Châu phái ra năm vạn người dọn dẹp chiến trường, ước chừng tốn ba ngày mới đưa binh lính chết trận hai bên chôn xong, rồi lại dọn dẹp binh khí chiến trường còn sót lại tốn thời gian ba ngày. Trong sáu ngày này, Tần Cánh thăm vấn tù binh tướng lĩnh Hà Tây, rốt cuộc tra ra một bí mật kinh thiên.

"Cái gì? Hà Tây Vương Mạnh Kỳ Thụy chưa chết?" Nguyên Tĩnh Vũ cảm thấy khiếp sợ.

Ban đầu lấy được tin Mạnh Kỳ Thụy chết hẳn liền nghi ngờ, một con hồ ly giao hoạt như vậy, làm sao có thể bị thế lực khác ám sát tại Trung Châu? Nguyên lai tất cả chẳng qua là một mưu kế, một tam phương liên hiệp mưu kế phân Trung Châu. Nếu không phải Nam Vương bên kia chậm chạp không động binh, nói không chừng chính xác giờ phút này Trung Châu đã mất rồi. Nghĩ tới Nguyên Tĩnh Vũ vẫn còn có chút sợ, hẳn đã đánh giá thấp âm mưu và dã tâm của Mạnh Kỳ Thụy cùng Hàn Nhưộc Vân.

Chỉ là không biết Hà Gian Vương chết thật hay giống như Hà Tây Vương một dạng giả chết, từ tình hình trên chiến trường Hà Gian, Từ Chi Thọ sống hay chết cũng không còn quan trọng. Hiện nay hẳn lo lắng Nam Vương có thể nhân cơ hội này đem binh đến Trung Châu, chỉ là, phòng tuyến Nam Phương có Dịch Danh Thần trấn giữ, hẳn cũng không có điều binh từ phòng tuyến Nam Phương, ít nhất giữ vững mấy tháng không thành vấn đề chứ? Nhưng vô luận như thế nào, chiến tranh Hà Tây không thể kéo quá lâu, phải tốc chiến tốc thắng mới ổn...

"Trong thành đã dọn dẹp sạch sẽ rồi chứ?" Nguyên Tĩnh Vũ đột nhiên hỏi. Nhìn Tần Cánh gật đầu, hẳn lại hạ lệnh: "Truyền lệnh tất cả tướng lĩnh họp."

Bạn đang đọc truyện *Duệ Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 6: Kì Mưu Dùng Trí Trên Người Hà Tây Vương

Tiếng trống vang vọng trong quân, tất cả tướng lĩnh đều tập trung tại lều lớn của chủ soái.

Trước tiên Nguyên Tĩnh Vũ thông báo cho chư tướng biết kết quả trận chiến của mấy ngày trước. Mọi người thật ra đã sớm thám thính qua lại lẫn nhau để biết tin tức, nhưng giờ phút này nghe Vương gia lặp lại lần nữa, tâm tình vẫn không nhịn được mà phấn khởi.

Ngay sau đó Nguyên Tĩnh Vũ nói đến tin vừa nhận được về việc Hà Tây Vương Mạnh Kỳ Thụy còn sống, sau đó phân tích bí ẩn việc Hà Tây Hà Gian cùng Nam vương kết minh, chư tướng lập tức trầm mặc, hưng phấn mới vừa rồi trong khoảnh khắc liền bị thay thế bởi sự nặng nề.

Nguyên Tĩnh Vũ cười nhạt: “Thế nào? Sợ sao? Hà Tây vương Mạnh Kỳ Thụy còn sống thì sao? Mấy ngày trước không phải cũng bị chúng ta đánh cho thất bại thảm hại, mất đi Văn Dương phải bỏ chạy về Thượng Ưng. Văn Dương hiện giờ đã nằm trong tay của chúng ta, chuyện vừa rồi sẽ không bao giờ được lặp lại lần nữa, bốn vương cũng tuyệt đối không cho phép nó xuất hiện thêm lần nữa!”

Nhớ đến mấy tháng trước, bọn họ rõ ràng thuận lợi chiếm được năm tòa thành trì của Hà Tây, ai ngờ không ổn định được lòng dân, rất nhanh bị Hà Tây đoạt trở lại. Đến lúc này, Vương gia tự mình trấn giữ, chắc chắn sẽ thi hành ân uy, tăng cường quản lý.

“Chư vị tướng quân cũng đi xuống chuẩn bị một chút, hai ngày sau đại quân lên đường, bốn vương muốn một lần chiếm được cả Ích Châu!” Trong giọng nói Nguyên Tĩnh Vũ chứa đựng cảm xúc mãnh liệt cùng lòng tin, khiến cho các tướng lĩnh đều có lòng tin sẽ tiêu diệt được Hà Tây.

Các tướng lĩnh từng người đi xuống chuẩn bị, Nguyên Tĩnh Vũ lại thúc ngựa chạy tới Thiên Vụ Sơn, đúng lúc nhận được tin tức Khinh Nhan trở về. Từ sau khi hãn nặc binh rời đi, để Khinh Nhan ở lại chỗ này cũng không mấy yên lòng, vẫn là chậm rãi đi theo sau hãn nặc về tốt hơn.

Nhiều ngày qua khẩu vị của Khinh Nhan không mấy tốt, về mặt có chút mệt mỏi, nhưng thuốc an thai vẫn uống, thai nhi ngược lại vẫn rất bình an vô sự. Khi Nguyên Tĩnh Vũ đến, Khinh Nhan đang nghe tiếng đọc sách, giọng trẻ con lanh lảnh, thật là êm tai.

“Ừ, đọc rất khá.” Khinh Nhan hài lòng cười cười, nhìn thấy ánh mắt đứa nhỏ trong veo, cười không chút giả tạo, tâm tình của nàng cũng từ từ bình tĩnh trở lại. Mấy ngày nay, chỉ có thời điểm cùng nó ở cùng một chỗ nàng mới có thể buông xuống hết thảy, cảm thụ phần ấm áp thuần khiết cùng với thỏa mãn kia.

Minh Tuệ vui vẻ chạy đến bên cạnh sự phụ, cẩn thận vuốt ve bụng của nàng, hỏi: “Mẫu phi, đệ đệ nghe được Minh Tuệ đọc sách không? Đệ ấy có thích hay không?”

Khinh Nhan cười nói: “Thích, đương nhiên là thích, vừa rồi đệ đệ con còn ở trong này hoa chân múa tay vỗ tay cổ vũ cho con đấy!”

“Thật sao? Con sờ sờ xem!” Minh Tuệ rất hưng phấn, nhẹ nhàng sờ tới sờ lui trên bụng Khinh Nhan, “Sao đệ đệ không nhúc nhích?”

“Ha ha. . .” Khinh Nhan nhịn không được cười to, đưa tay nhẹ nhàng vỗ về đầu Minh Huy, “có thể là vừa rồi đệ đệ đá ta đến mệt, đã ngủ rồi.”

Đôi mắt to trong suốt của Minh Tuệ chớp chớp, bỗng nhiên cái đầu áp đến bụng Khinh Nhan nghe: “Con nghe một chút xem thử có phải đệ đệ thật sự đã ngủ rồi hay không. . . nha!” Nàng bỗng nhiên ngẩng đầu lên, kinh hô: “Mẫu phi, đệ đệ vừa rồi hình như có đá một cái, đệ đệ là muốn nói với con đệ ấy chưa có ngủ đâu! Mẫu phi, đệ đệ nhất định là thích Minh Tuệ kể chuyện xưa cho đệ đệ nghe! Về sau Minh Tuệ có thể cùng đệ đệ chơi! Mẫu phi, đệ đệ nhất định sẽ không giống Tâm Duyệt muối muối, cái gì cũng không dám, cái gì cũng sợ. . .”

“Được, Minh Tuệ là tỷ tỷ, nên cùng với đệ đệ chơi đùa, ừ, Minh Tuệ có thể bảo vệ đệ đệ, đúng hay không? Cho nên bây giờ Minh Tuệ học võ thật tốt, hảo hảo đọc sách, về sau mới có thể kể chuyện xưa cho đệ đệ, đúng hay không?” Đứa nhỏ giật mình, Khinh Nhan đương nhiên hiểu được, cái cảm giác này thật là rất kỳ diệu rất hạnh phúc.

Minh Tuệ liên tục gật đầu, “Minh Tuệ là tỷ tỷ, đương nhiên phải bảo vệ đệ đệ, mẫu phi yên tâm, Minh Tuệ nhất định sẽ thực cố gắng thực chăm chỉ học. . .”

Nguyên Tĩnh Vũ đứng ngoài cửa, nhìn bóng dáng một lớn một nhỏ, nghe lời nói ấm áp của hai người, tất cả mệt mỏi lo âu lúc trước đều tan đi hết. Thậm chí hãn nặc không được nghĩ đến, nếu như Minh Tuệ là con của Khinh Nhan thì tốt biết bao nhiêu! Khinh Nhan yêu thương Minh Tuệ như thế, đợi cho tương lai nàng lớn lên, biết được ân oán của cha mẹ, còn có thể kính yêu vị sự phụ này, còn có thể ngọt ngào gọi mẫu phi sao?

Khinh Nhan bỗng nhiên cảm giác được cái gì, quay đầu lại nhìn ra cửa, về mặt lập tức vui mừng nói: “Đến đây sao cũng không chịu lên tiếng?”

Nguyên Tĩnh Vũ đi tới ôn nhu cười, trước nhẹ nhàng sờ sờ đầu Minh Huy, nói: “Minh Tuệ trưởng thành, càng ngày càng hiểu chuyện.”

Minh Tuệ có chút ngượng ngùng cúi đầu, trong lòng cũng rất cao hứng. Trước kia nàng vẫn có chút hơi sợ phụ vương, gặp nhau không nhiều lắm, nhưng từ lúc đi theo sư phụ, đã có thể thường xuyên nhìn thấy phụ vương, hơn nữa, hóa ra phụ vương cũng dịu dàng từ ái như vậy. . . .

“Sau này phải nghe lời sư phụ, chăm chỉ rèn luyện công phu. Bây giờ xuống dưới cùng hai vị sư tỷ của con thu dọn đồ đạc đi, chút nữa chúng ta trở về thành.” Nguyên Tĩnh Vũ cười vuốt ve khuôn mặt đứa nhỏ một chút, mang nàng đẩy ra ngoài.

Dịch Khinh Nhan ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn hắn một lúc: “Đều xử lý xong rồi?”

Nguyên Tĩnh Vũ gật đầu, ừ một tiếng, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực, thoải mái nói: “Khinh Nhan, đừng suy nghĩ nhiều, chiến tranh chính là tàn khốc như vậy. Nàng chỉ cần nhớ kỹ, chẳng những những chuyện hôm qua, thậm chí tất cả trừng phạt về sau, tất cả huyết tính đều do ta gánh vác, không liên quan đến nàng. Khinh Nhan, nàng chỉ cần nhớ kỹ nàng là người con gái thiện lương thuần khiết nhất trên thế giới này, vĩnh viễn là nữ nhân mà ta yêu nhất. Hơn nữa, nàng cần phải hiểu rõ, nhiều lúc, giết người không phải là tội ác.”

“Đúng vậy, ta hiểu được, ta đều hiểu được. . .” Khinh Nhan khe khẽ thở dài, tựa đầu vào ngực hắn. Ấy nấy trong lòng dần dần tiêu tan đi, hạnh phúc bắt đầu sinh sôi cùng với cảm động. Cảm giác có người có thể dựa vào hóa ra lại tốt như vậy. . . .

“Khinh Nhan, Hà Tây vương chưa chết.” Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ giọng nói.

“Thảo nào. . . .” Khinh Nhan bỗng sợ run, nhưng cũng không phải là ngoài ý muốn.

“Trước đó ta vẫn luôn thấy khó hiểu, thúc phụ nàng trấn giữ tây bắc nhiều năm, giữa tháng năm chúng ta một hơi đánh hạ năm tòa thành trì Ích Châu Hà Tây, chẳng qua là hai ba tháng, liền xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Nếu không phải tin tưởng vào năng lực cùng sự trung thành của Dịch tướng quân, ta đã từng muốn đổi một vị chủ tướng khác.” Nguyên Tĩnh Vũ chậm rãi nói.

“Nếu Hà tây vương đã giả chết, chỉ sợ Nam vương cũng không thoát khỏi liên quan!” Đối với việc này, Khinh Nhan đã sớm hoài nghi.

Nguyên Tĩnh Vũ gật đầu, cũng có chút nghĩ lại mà sợ. “Hà tây cùng Nam Vương liên thủ, lại kéo thêm Hà Gian cùng Yên Vương, là muốn một lần đưa chúng ta vào chỗ chết a! Chỉ là không biết tại sao vị phụ tướng này lại thủ hạ lưu tình? Nếu hắn đồng thời xuất binh, hoặc có thể dọc đường tiêu diệt nghĩa quân, Trung Châu chỉ sợ đã không còn.”

Khinh Nhan nhớ tới mười mấy chữ đại ca đưa cho mình, cảm động trong lòng không phải một phần nhỏ. Nói đến cũng kỳ lạ, chuyện lần này nếu là do đại ca làm ra, nàng hẳn là nên hận hắn mới đúng, thế nhưng bởi vì trong thời khắc mấu chốt hắn thủ hạ lưu tình mà nàng lại cảm thấy biết ơn.

Nghĩ đến lúc Minh Tuệ trúng độc, kế hoạch của bọn họ đã bắt đầu đi, nực cười nàng với Nguyên Tĩnh Vũ lúc ấy lại nghĩ rất đơn giản, còn cho rằng do nữ nhân của Nghệ AN vương phủ làm. Thật ra nếu nghĩ kỹ lại sẽ biết, sống chết của Minh Tuệ đối với những người khác thật sự không có chút quan trọng, chỉ có một ảnh hưởng duy nhất, chính là chia rẽ cảm tình của nàng cùng với Nguyên Tĩnh Vũ. Lúc đó nàng thực sự có từng hoài nghi Vương phi, nhưng chỉ là trong chớp mắt mà thôi. Nàng hiểu được Giản Vương phi ghen ghét mình là thật, nhưng cũng sẽ không lấy sự nghiệp thống trị thiên hạ của Nguyên Tĩnh Vũ ra mà đánh cược, cho nên lúc Nguyên Tĩnh Vũ cũng nghi ngờ Giản Vương phi nàng nói không phải là nàng ta/ Rồi sau đó nàng lại nghi ngờ nữ nhân Nghệ An vương phủ, bởi vì Nguyên Tĩnh Vũ đoạt vương vị của Tiêu thị, bởi vì Dao Cẩm, bởi vì nàng chiếm được thứ mà các nàng chưa bao giờ chiếm được, sự chuyên sùng của một phiên vương.

Cho tới bây giờ nàng mới suy nghĩ cẩn thận, chia rẽ tình cảm nàng cũng Nguyên Tĩnh Vũ được lợi lớn nhất chính là Hà Tây cùng đại ca Hàn Nhã Văn. Người khác không biết thân thể hắn tự nhiên sẽ không đoán ra được cũng sẽ không dùng những thủ đoạn này, nhưng mà Hà Tây vương mạnh kỳ Thụy cùng đại ca đều là những người hiểu rõ được thân phận của mình, bọn họ dùng âm mưu nhỏ nhỏ như vậy ly gián cảm tình của các nàng, do đó phá tan liên minh của Trung Châu cùng với nghĩa quân, nguy cơ của Hà Tây sẽ giảm bớt, mà đại ca cũng có thể nhất tiễn hạ song điêu. Kỳ quái là bọn họ đến tốt cùng là làm như thế nào. . . .

Khinh Nhan cẩn thận nhớ lại tình huống lúc trước, bỗng nhiên nói: “bên chúng ta có gian tế.”

“Ta biết. Chỉ là cái này cũng không kỳ lạ gì.” Nguyên Tĩnh Vũ hí mắt nhìn ngoài cửa, “Trong mấy tháng này, Tây Bắc quân liên tiếp thất bại, rồi sau đó trong Định Nam quân lại xuất hiện lời đồn đại ta đều biết, ở trong quân, gian tế Hà Tây chẳng những là có, mà còn có không ít.”

Khinh Nhan hiểu hắn quá rõ, đã hiểu được là bên ngoài có người nghe lén. Xem ra nàng vẫn rất sợ ý, bởi vì quá tin nhiệm những người bên cạnh, cho nên mới không phát hiện ra.

“Ta cảm thấy chúng ta nên lợi dụng tình thế hiện này tổ chức tiến công, trong quân chúng ta có gian tế của Hà Tây, trong quân đội Hà Tây cũng không có người của chúng ta chứ? Tuy rằng bọn họ người ít lực nhỏ không thám thính được tin tức cơ mật gì, nhưng để bọn họ thừa cơ hạ chút độc cũng không phải là vấn đề lớn. . . .” Nàng giảo hoạt cười với Nguyên Tĩnh Vũ.

Nguyên Tĩnh Vũ cười đưa tay vuốt chóp mũi của nàng, đột nhiên cúi đầu hôn trên mặt nàng một cái, mang theo chút phấn khích nói: “Cách hay! Muốn dùng loại độc gì thì còn phiên nàng suy nghĩ.”

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, Khinh Nhan liếc cửa một cái, thở dài: “Chờ sau khi trở về thành ta tìm Tử Ngọc hỏi một chút.”

Sau khi xuống núi trời đã tối, ngồi trên xe ngựa, Khinh Nhan tựa trong lòng Nguyên Tĩnh Vũ mà ngủ, lúc tỉnh lại đã tới tướng quân phủ, Nguyên Tĩnh Vũ ôm nàng đi vào, nàng mơ mơ màng màng ăn chút gì đó rồi tiếp tục ngủ.

Nguyên Tĩnh Vũ cười nhìn nàng ngủ giống như một con lon nhỏ, nhin không được hôn nàng, chỉ cảm thấy nàng như thế này đáng yêu vô cùng. Kinh Nhan của hắn, bất luận mặt nào cũng khiến hắn say mê thật sâu.

Ngày thứ hai, Dịch Kinh Nhan tìm Chu Từ Ngọc cùng Ngụy từ Yên, hỏi thăm các nàng những được vật phổ biến của Hà tây, rồi sau đó trầm tư một lúc lâu, viết một bức mật thư, niêm phong cẩn thận, để Chu Từ Ngọc đưa đi phân bộ Lăng Tiêu Các tại Ích châu.

Buổi tối, lúc Nguyên Tĩnh Vũ trở lại sắc mặt vui mừng, Kinh Nhan nhíu mày hỏi, Nguyên Tĩnh Vũ cười không đáp. Cho đến ban đêm bọn họ nằm dài trên giường, hắn mới nói nhỏ bên tai nàng: “Nghĩa phụ của nàng cùng sư phụ đã đến, ngày mai sẽ tới Ích châu. Chúng ta đã một lần gánh lấy oan ức, thì bây giờ chỉ đơn giản là bồi lễ cho hắn thật tốt là được, cũng không uổng công chúng ta bị bêu danh lâu như vậy.”

Kinh Nhan gật đầu, đột nhiên hỏi: “Chàng không cảm thấy đây là phương pháp của tiểu nhân sao?”

Nguyên Tĩnh Vũ nghiêm túc nói: “ta chỉ biết muốn làm đại sự không câu nệ tiểu tiết.” Trầm mặc một chút, hắn hỏi: “Kinh Nhan, nàng cũng hiểu được như vậy là không quang minh chính đại?”

“Vốn dĩ là như thế mà! Chàng đây chính là kẻ có hành vi tiểu nhân,” Kinh Nhan giọng nói mặt dù thân nhiên, cũng rất quả quyết.

“Nàng. . . không thích ta như vậy?” Nguyên Tĩnh Vũ chần chờ.

“Ha ha. . .” Kinh Nhan bỗng nhin không được mà cười ra tiếng, khó khăn nghiêng người tựa đầu vào ngực hắn, “Cánh Hàn, chàng là người như thế nào ta không phải là hôm nay mới biết. Mà nguyên tắc của ta chỉ có một, chàng chỉ cần không chạm đến điểm mấu chốt của ta là tốt rồi, chuyện khác không cần lo lắng. Ta biết với thực lực của chúng ta muốn quang minh chính đại mà giành thiên hạ là chuyện tuyệt đối không có khả năng, huống chi binh pháp có nói, binh giả, quỷ đạo dã. Thật ra thì ta cảm thấy như vậy lại tốt, giết người đáng giết, chúng ta lại có thể bảo toàn nhiều sinh mạng hơn.”

Nguyên Tĩnh Vũ thở dài một hơi, cao hứng hôn nàng, hôn từ dịu dàng thâm tình đến kịch liệt rồi lại dịu dàng, cuối cùng hắn ở bên cổ nàng than thở. “Kinh Nhan, ta thật nhớ nàng. . . .”

Kinh Nhan dịu dàng nói: “Hiện tại không được. . .” Hơi thở cũng có chút không đều.

“Ta biết. . .” Cho nên chỉ có thể than thở, hắn lại hôn trên mặt nàng một cái, “Chỉ là có thể ôm một cái, hôn một cái so với tháng trước không có nàng bên cạnh thật tốt hơn. Kinh Nhan, nàng giống như là lại lớn hơn rồi. . . .”

“Đừng náo loạn, chút nữa lại nhin không được. . .” Nàng kiên quyết lôi bàn tay quấy rối của hắn từ trong vạt áo lấy ra.

“Ta là nói bụng nàng lớn hơn rất nhiều, nói con của chúng ta lại trưởng thành, nàng xem nàng, lại nghĩ bấy bả cái gì chứ, thật không biết là tư tưởng của ai không trong sạch. . .” lúc đầu Nguyên Tĩnh Vũ là trịnh trọng nói, đến cuối cùng cũng nhin không được mà bật cười.

“Nguyên . Tĩnh . Vũ!” Kinh Nhan có chút then quá hóa giận, nắm mạnh tay hắn, hắn đau đến nhe răng trợn mắt, liên tục hít khí kêu “Phu nhân tha mạng, phu nhân tha mạng. . .”

Kinh Nhan hừ lạnh, đắc ý thả tay, gối lên cánh tay hắn lật người, nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Nguyên Tĩnh Vũ nghiêng người ôm thân thể của nàng vào trong ngực, từ phía sau ôm nàng thật chặt, cười hạnh phúc.

Hôm sau, Ngụy Từ Yên ở trong sân hướng dẫn Minh Tuệ tập võ, Dịch Kinh Nhan nằm trên ghế dựa dưới mái hiên xa xa nhìn. Chu Từ Ngọc mang thuốc an thai lại, Kinh Nhan uống hết, nắm tay nàng đứng lên, nói: “Đỡ ta đến phòng thay quần áo.”

Vào trong phòng, Kinh Nhan ngồi xuống ghế, nhẹ giọng nói: “Nói đi!”

Từ Ngọc nhỏ giọng nói: “Đêm qua Từ Yên đến vườn hoa, mang một quả lapis hoàn màu đen đặt trong chậu hoa lan.”

Kinh Nhan khẽ ừ một tiếng, trên mặt ưu thương nhân nhật. “Không có kinh động đến nàng chứ?”

“Không có.”

“Biết được sau đó ai là người lấy đi lapis hoàn sao?”

“Vâng, Tiểu Duệ đại nhân đã âm thầm phái người điều tra xong.”

Sau khi điều Tàn Cánh thống lĩnh bộ binh, Nguyên Tĩnh Vũ đã đề bạt thị vệ Tiểu Duệ trong đội cận vệ trở thành thống lĩnh thân vệ.

Kinh Nhan yên lặng một chút, nhắm mắt lại, giống như không có nghĩ gì cả, nhưng lại càng là thương tâm. . .

“Các chủ. . .Ngài không nên khổ sở. . .” Từ Ngọc ngỏ giọng khuyên bảo.

“Đỡ ta ra ngoài!” Kinh Nhan mở mắt chậm rãi đứng dậy.

Bây giờ không phải là lúc khổ sở, nàng cũng không có tinh lực mà thương tâm khổ sở, vì con của nàng, vì phụ thân của con, vì nghiệp lớn thiên hạ của bọn

họ, nàng phải kiên cường. . . .

Buổi chiều hôm đó, Chu Tử Ngọc chỉ đạo Minh Tuệ đọc sách viết chữ, Dịch Khinh Nhan để Ngụy Tử Yên mang bản đồ Ích Châu đến xem một hồi, lại suy nghĩ một hồi, một mối than thở: “Sớm đoán được là chủ tướng Hà Tây đang cấp bách chiêu mộ binh lính, vốn tưởng rằng có thể đục nước béo cò, không nghĩ ta bọn hạ lại đề phòng cẩn thận như vậy. . . .”

Từ Yên nhanh chóng khuyên nhủ: “Các chủ, việc này người không nên bận tâm, để cho những nam nhân kia đi phiên nào là được rồi, người chỉ cần chiếu cố thân thể chính mình là được rồi.”

Khinh Nhan cười nhạt, tay phải chống trán tựa vào trên ghế nói: “Ai, ta cũng có nguyện ý cả ngày nghĩ đến những thứ này đâu, chẳng qua là hiện giờ trời đông giá rét, mà Định Nam quân của ta đều là đến từ Giang Nam, làm sao chịu đựng được thời tiết thế này, nếu như lạng lẽ rút lui, lại sợ Hà Tây đánh lại. . . ta cũng thật là, nói với người những thứ này làm gì? Người vẫn còn là một đứa nhỏ, làm sao hiểu được những thứ này?”

“Không phải tất cả đều có Vương gia sao? Các chủ người không cần phải vất vả quá, vẫn là đứa nhỏ quan trọng hơn.” Ngụy Tử Yên cúi đầu nhỏ giọng nói.

Khinh Nhan ngẩng đầu nhìn nàng, lại thở dài.

Cuối tháng mười, trời đổ tuyết rất lớn, khắp nơi đều là một mảnh trắng xóa, Trung Châu cùng Hà Tây tạm thời tiến vào giai đoạn giằng co, song phương đều không có ý định chủ động tiến công. Nguyên Tĩnh Vũ mang theo đại quân đóng quân ở Ích Châu Vân Dương thành vừa mới đoạt được, tự mình gặp gỡ trấn an dân đại phương, đồng thời cất nhắc vài vị quan giàu kinh nghiệm từ Hàm Bình phủ nha đến Vân Dương tổ chức đối nội quân lý, phòng thủ thi giao cho con trai Dịch Minh Dương là Dịch Dẫn Huy.

Ngày mười hai tháng mười một, Nguyên Tĩnh Vũ đích thân mang binh tập kích bất ngờ Tân Đẳng Ích Châu.

Tân Đẳng nằm ở phía tây Thượng Ưng, ngày thường quân canh giữ cũng đến một vạn người xung quanh, bởi vì chủ tướng Hà Tây thua trận chật vật lui về thượng Ưng, Vân Dương bị Trung Châu chiếm giữ, những thành chung quanh Vân Dư đều rất nguy hiểm, cho nên đó là lý do gần đây tăng thêm một vạn người tới, nhưng tổng cộng cũng không quá hai vạn người.

Nguyên Tĩnh Vũ triệu tập Dịch Minh Thần cấp đại tướng thương nghị việc xuất binh, lắng nghe rất nhiều ý kiến, nhưng không có đưa ra quyết định. Buổi tối, hẳn cũng Dịch Khinh Nhan lạng lẽ bàn bạc một hồi, đưa ra quyết định bất ngờ tập kích Tân Đẳng lừa gạt Hà Tây Vương tấn công Vân Dương.

Lại nói đến Hà Tây vương mang theo tàn binh lui về Thượng Ưng, lập tức liền thông báo khẩn cấp lệnh chiêu mộ tân quân, khiến cho toàn bộ Ích Châu kêu than sôi trào, sau đó lại tìm kiếm gián điệp trong đội hình tướng sĩ cấp thấp, lại càng làm rối loạn lòng quân, binh lính bình thường cùng với trung tiểu đội trưởng đặc biệt căm phẫn.

Về sau biết được Trung Châu tạm thời không xuất binh cuối cùng mới yên tĩnh một chút, tận dụng tất cả thời gian luyện binh, đặc biệt là tân binh.

Thời tiết tháng mười một, binh lính thiếu y phục cùng lương thực, làm sao còn có tâm tình huấn luyện. Bởi vậy tiếng oán than dậy đất trong quân. Các tướng lĩnh biết Vương Gia ở trong quân, biết sinh tử tồn vong của Hà Tây ngay trước mắt, bởi vậy không dám lơ đãng. Nhưng mà binh lính bình thường không biết, bọn họ cho rằng Mạnh Kỳ Thụy thật sự đã chết rồi, hiện tại ấu chủ lên ngôi, tháng trước lại thua trận chết nhiều người như vậy, làm sao còn có chút lòng tin. Cứ nghe Trung Châu vương đối với bách tính bình thường rất tốt, khi đánh giặc cũng không từ thủ đoạn, lại dùng độc khí, một trượng sẽ giết hơn chục vạn người, quả thực là Diêm Vương lấy mạng. Những tân binh như bọn họ làm sao có thể ngăn được đại quân của Trung Châu? Còn không bằng trốn về nhà có thể còn giữ được cái mạng nhỏ. . . .

Bởi vậy, đào binh của Hà Tây cũng không ít, Mạnh Kỳ Thụy âm thầm hạ lệnh trấn áp tàn khốc, kết quả là càng trấn áp càng nhiều người trốn đi.

Ngoài thành Tân Đẳng, tất cả tướng sĩ Trung Châu cùng khoác áo choàng trắng, trong trời tuyết không một ai chú ý đến, thừa dịp đêm tối đến bên bờ sông bảo vệ tường thành.

Bởi vì trời quá lạnh, sông đào bảo vệ đã sớm kết băng, không có một chút tác dụng, cho nên Tân Đẳng quân canh giữ kênh đào đã dựng mấy trạm gác.

Tật Phong doanh vắng mệnh đánh trận đầu, dễ dàng giải quyết những tên canh gác bảo vệ kênh đào ngủ gục bên đồng lửa, sau đó dùng Phi Thiên tác bay lên tường thành. Trong đêm tối chẳng qua chỉ hơn vài tiếng muện, cửa thành đã bị mở ra, trên tường thành mấy trăm người gác đêm không một ai còn sống.

Trong đêm khuya, binh lính Tật Phong doanh thay quân phục Hà Tây phi ngựa đến phủ tướng quân, nói dối là quân tình khẩn cấp. Chủ tướng Tân Đẳng hùng hùng hổ hổ từ trong ổ chần đi ra, còn chưa nghe được đến tột cùng là việc khẩn cấp gì đã phải đi châu Diêm vương báo danh.

Chủ tướng bị giết, cửa thành thất thủ, Tân Đẳng quân đứng lên mà mắt mông lung còn ngái ngủ, hoang mang cảm vũ khí đứng trước lựa chọn sinh tử--- muốn cùng tướng quân đi tiếp kiến Diêm Vương gia hay đầu hàng Trung Châu?

Đúng lúc này, Lâm Khinh Vân kêu lớn: “Trung Châu vương ở đây, các người còn không mau đầu hàng!!”

Ngay cả Trung Châu vương cũng đến, vậy khẳng định là chủ lực của Trung Châu cũng đã có mặt ở đây, bọn họ không đầu hàng cũng không phải là uống phí mạng sống sao? Ai lại có thể nhớ được bọn họ? Cha mẹ vợ con trong nhà làm sao bây giờ?

Trên thực tế bọn lính không suy nghĩ lâu lắm, bọn họ nhìn thấy tướng sĩ Trung Châu quân dung nghiêm chỉnh, nhớ đến tình hình Hà tây, đầu óc thông minh

một chút liền vứt bỏ vũ khí, suy nghĩ chậm một chút thì nhìn thất đồng bạn đầu hàng cũng đầu hàng theo.

Chẳng qua chỉ trong một đêm, Trung Châu đã thoải mái mà chiếm được Tân Đảng.

Ngày hôm sau, Tân Đảng cầu viện trợ với Thượng Ưng, nói Trung Châu vương đích thân suất lĩnh đại quân tấn công Tân Đảng, tường thành Tân Đảng cũng không kiên cố, chỉ sợ không ngăn cản được bao nhiêu lâu.

Mạnh Kỳ Thụy nghe tin, triệu tập các tướng thương nghị, không để ý đến ý kiến phản đối mãnh liệt của các tướng quân, quyết định buông tha Tân Đảng, đập nổi diêm thuyền đánh Vân chiếm Vân Dương, cắt đứt đường lui của Nguyên Tĩnh Vũ, sau đó sẽ phối hợp với quân giữ thành tân đảng nội ứng ngoại hợp giáp công hai mặt triệt để tiêu diệt đại quân Trung Châu.

Các tướng quân thấy làm vậy là quá mạo hiểm, đứng ra là bọn họ quả thật cũng không có biện pháp khác, hiện giờ Thượng Ưng cũng chỉ có bảy tám vạn người mà thôi, làm sao đối đầu với hơn chục vạn binh lính Trung Châu tinh nhuệ?

Nhưng mà Mạnh Kỳ Thụy cũng không cho rằng là mình đang mạo hiểm, hắn rất có lòng tin vào trận chiến của mình. Hắn biết Định Nam quân của Trung Châu không thích ứng được với khí hậu rét lạnh của Hà Tây, hôm nay nếu Nguyên Tĩnh Vũ dẫn đại quân tấn đi tấn công Tân Đảng, ở lại giữ Vân Dương chắc chắn là Định Nam quân vốn suốt ngày rúc ở trong lều trại. Hơn nữa hắn còn biết Thống Lĩnh Định Nam quân cũng chính là Dịch Vương phi của Nguyên Tĩnh Vũ đang ở tại Vân Dương, Nguyên Tĩnh Vũ thật sự rất quý trọng nữ nhân kia như bảo bối, huống chi hắn đến giờ không có con nối dõi, mà trùng hợp nữ nhân kia lúc này đang có thai hành động không tiện, nếu bắt được nàng, đổi lại mấy thành trì là không thành vấn đề.

Các tướng lĩnh Hà Tây không tin tưởng lắm một nữ nhân có thể đáng giá như vậy, có quyền thế còn sợ không có nữ nhân sao? Có nữ nhân còn sợ không có con? Nhưng thiên hạ ai chẳng biết vương gia bọn họ từ trước đến nay luôn không xem nữ nhân là người, nếu vương gia đã khẳng định như vậy, chỉ sợ việc này thật sự có vào phần nắm chắc.

Vì dễ kích lệ sĩ khí, Mạnh Kỳ Thụy rốt cục cũng xuất hiện, cũng tự mình dẫn đại quân tấn công Vân Dương, chờ đợi hắn phía trước chính là ba vạn bộ binh của Định Nam quân cùng với Phi vũ doanh hai vạn kỵ binh, mà Dịch Minh Dương suất lĩnh mười lăm vạn đại quân Tây bắc bắt thành lĩnh từ hai bên đánh bọc sườn lại. . . .

Đại quân Hà Tây vừa thấy đội hình này liền hiểu mình mắc mưu, lòng quân hoảng hốt, trận địa có chút rối loạn, kỵ binh Trung châu xông lại, bộ binh bắt đầu bỏ chạy, Mạnh Kỳ Thụy cùng các tướng lĩnh Hà Tây rống tất cuồng hống cũng không có chút tác dụng. . . .

Kỳ thật kỵ binh Hà Tây vốn dĩ là thực lực không tồi, nếu không mắc cho Mạnh Kỳ Thụy hắn có thông minh hơn nữa xảo quyết hơn cũng không thể đoạt được mấy tòa thành trì từ trong tay Dịch Minh Dương trở về. Nhưng mà kỵ binh Hà Tây tại trận chiến Hàm Bình gần như đã bị tiêu diệt không còn, hiện tại tân binh được thành lập vội vàng sao có thể có kinh nghiệm trận mạc? Lòng hoảng hốt, liền quay ngựa chạy loạn, nhưng lại giẫm chết vô số bộ binh nhà mình.

Nhưng kỳ quái là hôm nay đại quân Trung Châu tuy rằng hùng hổ nhưng không có như trước giết người không kiêng nể, ngược lại nhiều lần cao giọng gào thét: “Người hàng không giết! Người hàng không giết!”

Binh lính Hà Tây đang lúc đắn đo giữa hàng và không hàng, chợt nghe một thanh âm vang dội quát lên: “Đầu Hà Tây vương đây! Binh lính Hà Tây còn không đầu hàng?”

Binh lính ngẩng đầu nhìn lên, thấy một người đàn ông cao to vạm vỡ mặt đen đứng ở trên ngựa của Vương gia, một tay kéo dây cương, một tay nâng cao đầu của Mạnh Kỳ Thụy. . . .

Sau đó, Kinh Nhan hỏi Nguyên Tĩnh Vũ tại sao lại thay đổi kế hoạch ám sát. Nguyên Tĩnh Vũ nói lời chính nghĩa, Mạnh Kỳ Thụy cũng xem như là một nhân vật, vậy mà lừa hắn mấy lần, cho nên cho hắn đường đường chính chính chết trên chiến trường giữa thiên binh vạn mã được rồi.

Dịch Kinh Nhan không để cho hắn mặt mũi mà cười nhạo nói: “Không phải bởi vì sau khi hắn xuất hiện lần nữa ở chiến trường giết hắn càng có thể đả kích sĩ khí Hà Tây quân sao?”

Nguyên Tĩnh vũ giận trừng nàng, nói: “Nàng không thể giả bộ như không biết sao? Bỏn vương sẽ không thể đường đường chính chính quang minh chính đại mà đánh bại hắn?”

Dịch Kinh Nhan nhún mày: “nếu là nói như vậy, ta sẽ lo lắng. . . .”

“Lo lắng cái gì?”

“Lo ta sẽ không thành quả phụ a! Chẳng vừa muốn thiên hạ vừa muốn làm đại anh hùng quang minh chính đại. . .” Kinh Nhan cố nén ý cười yếu ớt thở dài.

“Nàng nữ nhân đáng ghét này, không nói được câu dễ nghe. . . .” Nguyên Tĩnh Vũ nhìn không được cười nhạo tới.

Kinh Nhan cười ha hả để hắn ôm quay hai vòng, sau đó ngồi trên đùi hắn mặc hắn hôn dày đặc như mưa phùn. . . .

Bọn họ đều có niềm vui sướng cần thổ lộ.

Q.3 - Chương 7: Kế Lừa Dối Sinh Con Trai

Editor :Nhược Nhược

Sau trận chiến này, hơn bảy vạn tướng sĩ Hà Tây đều đầu hàng trung Châu, Hà Tây cũng không còn lực ngăn cản đại quân thẳng tiến, Nguyên Tĩnh Vũ dẫn dắt đại quân liên tục đoạt được ba thành, nắm tòa thành trì của Ích Châu đều bị Trung Châu chiếm giữ, Hà Tây diệt vong là kết cục chắc chắn.

Sau khi đoạt được Ích Châu, Nguyên Tĩnh Vũ điều động nhân lực tổ chức đội ngũ hoàn chỉnh phụ trách hành chính, vì trấn an thế lực phản động địa phương và bảo đảm Trung Châu thống trị ổn định, hắn tuyển dụng một nhóm danh môn học sinh ngay tại địa phương, cũng giảm đi một ít mâu thuẫn. Thế tộc Ích Châu phản đối thấy rằng Trung Châu sau khi chiếm cứ Hà Tây không có ảnh hưởng gì quá lớn đối với gia tộc mình, thậm chí còn tuyển dụng con cháu các gia tộc ra làm quan, tâm tư cũng ổn định. Thật ra ai là người cầm quyền bọn họ cũng không thực sự để ý, điều bọn họ quan tâm chính là lợi ích và địa vị của gia tộc có được đảm bảo hay không, nếu Nguyên Tĩnh Vũ nguyện ý đối xử bình đẳng tiếp nhận bọn họ, bọn họ cũng không cần thiết phải có suy nghĩ đối nghịch với Trung Châu Vương.

Thế tộc Ích Châu chủ động bày tỏ thái độ quy phục rất tốt, Nguyên Tĩnh Vũ đối đãi với bọn họ cũng rất ôn hòa tín nhiệm, song phương đối với việc này đều rất vừa lòng. Vì để tỏ rõ lòng thành, các thế gia tặng cho đại quân Trung Châu rất nhiều quân phí, còn điều động mấy nghìn tư binh cung cấp cho Trung Châu Vương sử dụng. Đương nhiên, những thế gia này cũng thuận lợi mang người của mình đưa vào trong đại quân Trung Châu Vương, đợi đến tương lai sau khi thiên hạ ổn định, việc này cũng giúp bọn họ an hưởng vinh hoa.

Nguyên Tĩnh Vũ cũng là có chí khí, lại để những tư binh này nhập vào đội cận vệ của mình, lại còn trọng dụng Mạnh Đông Húc con cháu của gia tộc Mạnh thị làm mưu sĩ tâm phúc, đồng thời cùng với mưu sĩ hãn địch thân mang tới từ Dục Dương Quách Tuấn Kiệt đồng thời chịu trách nhiệm toàn bộ công việc của Ích Châu.

Cục diện đã có xu hướng ổn định, Nguyên Tĩnh Vũ liền tự mình đi Vân Dương đón Dịch Kinh Nhan đến bên mình. Tĩnh được còn có một tháng nữa sẽ sinh, hắn không có mặt làm sao yên lòng? Theo tình hình trước mắt, một hồi chiếm gọn cả Hà Tây, hắn không đích thân trấn thủ không được, mà nàng sau thời kỳ sinh sản còn phải ở cử, nếu bọn họ không ở cùng một chỗ, không phải sẽ không gặp nhau mấy tháng sao? Hơn nữa, để mẫu tử nàng ở lại Vân Dương, hắn mang binh ra trận cũng không yên tâm. Vì thế, hắn có ý để sư phụ Kinh Nhan ở lại Ngụy Xương Thành, tuy rằng Mục Vũ Phi năm lần bảy lượt nói mình không am hiểu việc đỡ đẻ.

Giao hết chính vụ cho mưu sĩ Quách Tuấn Kiệt và Mạnh Đông Húc, việc quân phó thác cho Dịch Minh Dương toàn quyền phụ trách, Nguyên Tĩnh Vũ liền mang theo mấy chục thị vệ tâm phúc lên đường.

Mà ở trong nội thành Vân Dương, Dịch Kinh Nhan nhận được thư Nguyên Tĩnh Vũ đã chuẩn bị xong. Để tiết kiệm thời gian, nàng lại một lần nữa không để ý đến cảnh cáo của Nguyên Tĩnh Vũ, mang theo Chu Tử Ngọc cùng **, lên đường dưới sự hộ tống của năm trăm hộ vệ.

Sau khi chiến tranh, gian tế trong quân bị điều tra ra đều bị bí mật hành quyết, chỉ có Ngụy Tử Yên ngoại lệ, Phụng Kinh Trần phé đi vô công của nàng sau đó tái thẩm hỏi nguyên nhân nàng phản bộ sư môn.

Kinh Nhan thật sự rất thương tâm. Tuy rằng nàng không có thể hiện rõ ràng cái gì, biểu tình luôn luôn thản nhiên, nhưng lại không nói lời nào, Chu Tử Ngọc và Phụng Kinh Trần trong lòng đều hiểu được.

Kinh Nhan không nghĩ ra, Ngụy Tử Yên là thân truyền đệ tử được sư phụ chọn ra từ trong bốn phái, làm sao có thể phản bội mình chứ? Vậy mà lại hợp tác với Hà Tây Vương. . .

Thế nhưng Ngụy Tử Yên cái gì cũng không chịu nói.

Phụng Kinh Trần dùng hình chính là quyết không nương tay, hắn có thể khiến cho người ta kinh mạch đứt đoạn lại không nhìn thấy một chút tổn thương bên ngoài, tính mạng thì không đáng ngại, nhưng cả đời sau đừng mong luyện võ được nữa, thân thể cùng tinh thần bị đả kích rất nhiều nam nhân bình thường đều không chịu nổi, đau không muốn sống chỉ có thể giãy giụa trong biển khổ một cách vô ích. Nhưng cô gái trẻ tuổi xinh đẹp này lại cắn chặt hàm răng hỏi cái gì cũng lắc đầu, bộ dạng thấy chết không sờn, hình phạt tàn khốc như vậy nàng đều nhẫn nhịn chịu đựng. . .

Kinh Trần nổi giận, lạnh lùng nói: “Không thì dứt khoát ném vào trong quân doanh, nam nhân nơi đó có đến mấy năm không có đụng đến nữ nhân, ta xem nàng coi hết ý phục bị một đám xử nam nhân vây một chỗ lúc đó còn dám không nói tiếng nào như vậy không!”

Kinh Nhan kinh ngạc nhìn Kinh Trần, lại thấy hắn đỏ mặt nghiêng mặt qua một bên, biết là hắn chỉ hù dọa vậy thôi. Đứa bé này hơn phân nửa là thân đồng tử! Thế nhưng cũng biết dọa người kiểu này, cũng không biết được là bọn họ tiếp nhận khảo nghiệm của Âm vệ là học được những gì.

Trong lòng Kinh Nhan hiểu rõ, các cô gái của Lăng Tiêu Các bất luận phạm tội như thế nào tuyệt đối cũng sẽ không bị ném cho nam nhân tùy ý chà đạp, nhưng Ngụy Tử Yên không biết, tới giờ khắc này nàng mới bắt đầu hốt hoảng, sau đó sợ hãi kêu lên, cầu xin tha thứ. . .

Nhưng vẫn không khai ra tình hình thực tế.

“Được rồi Kinh Trần, đừng hù dọa nàng ta.” Kinh Nhan bỗng nhiên hiểu được. Đệ tử Lăng Tiêu Các hầu như tất cả đều là cô nhi, trên đời ngoại trừ sư môn cũng không có người thân nào khác, nếu như một nữ nhân tới giờ phút này cũng không chịu nói thật, hơn phân nửa là vì người của mình.

Hà Tây Vương sao? Khẳng định là không phải! Mà nam tử trẻ tuổi có thời gian dài tiếp xúc với Ngụy tử Yên, lại có oán thù với nàng cũng chỉ có một người! Chu Kinh Lâm – phu quân của Tần Vũ Mộng sư thúc!

Lúc Tần Vũ Mộng chết nàng mới cùng Chu Kinh Lâm thành thân, nàng và sư phụ vẫn cho rằng bọn họ không có tình cảm yêu mến gì, không ngờ hẳn lại sẽ vì báo thù mà đi theo Hà Tây Vương.

Kinh Nhan thoáng thờ dài nói: “Người cùng Chu Kinh Lâm lúc nào thì nhận biết? Người vẫn luôn ái mộ hẳn sao? Hay là sau khi Tần Vũ Mộng chết hẳn mới chủ động dụ dỗ người?”

Ngụy Tử Yên khẽ cứng người, ánh mắt có chút lóe lên, lại không nói lời nào.

“Người không trả lời coi như người đã ngầm thừa nhận.” Khóe miệng Kinh Nhan khẽ cong, xuất hiện một nụ cười yếu ớt.

“Không phải, ta và Chu sư thúc không có chút quan hệ nào! Các chủ không nên oan uổng người tốt!” Quả nhiên, nhắc đến Chu Kinh Lâm, Ngụy Tử Yên liền luống cuống.

“Được rồi, ta đã hiểu được.” Kinh Nhan cẩn thận đứng dậy, ý bảo Phụng Kinh Trần có thể kết thúc vụ này. Về việc sau cùng xử lý như thế nào, cần phải gả phân đồ về tông bộ Lăng Tiêu Các, do người của Hình Đường xác minh rõ ràng chiêu cáo cho các đệ tử, sau đó mới căn cứ tình huống cụ thể để lựa chọn hình phạt. Ở Lăng Tiêu Các, chết cũng cũng ra rất nhiều loại, cho nên có lúc thay vì còn sống bị mang về hình đường còn không bằng tự sát sớm một chút tốt hơn. . . .

Còn một tháng nữa sẽ sinh, thật ra trong lòng Kinh Nhan cũng không tránh khỏi có chút khẩn trương, thậm chí có chút sợ. Mẫu thân của nàng vì sinh nàng mà chết, nàng mặc dù tập võ, các cô gái Lăng Tiêu Các bởi vì sinh con mà chết cũng cực ít, nhưng nàng bản năng vẫn có chút sợ hãi.

Dọc theo đường đi nàng rất cẩn thận, ngoan ngoãn ngồi trên xe ngựa đặc chế, dọc theo đường đi đều chọn đường lớn bằng phẳng mà đi, thuốc an thai cũng không ngừng uống.

Chu Tử Ngọc cẩn thận từng li từng tí mọi nơi, thức ăn nơi ở cùng đường đi đều an bài thỏa đáng, Minh Tuệ cũng rất nghe lời, dọc đường đi dứt khoát ngồi bên cạnh Kinh Nhan đọc sách học chữ, không hề khiến Kinh Nhan phải bận tâm lo nghĩ một chút nào.

Năm ngày sau, các nàng gặp được khoái mã của Nguyên Tĩnh Vũ tới. Hiếm khi thấy Nguyên Tĩnh Vũ không mắng chửi người, chỉ là lo lắng hỏi nàng một chút xem tình hình trên đường đi và căn dặn một số công việc, sau đó mang Minh Tuệ đến một xe ngựa khác, nói nàng sẽ âm ỉ sư phụ nghỉ ngơi.

Minh Tuệ bĩu môi xuống xe ngựa, nàng khi nào thì âm ỉ đến sư phụ chứ? Sư phụ thích nghe nàng nói chuyện mà! Đệ đệ cũng thích nghe nàng đọc sách. . . Nhìn đến mọi người đều là đáng yêu muốn cười lại không dám cười, chẳng lẽ có chuyện gì rất vui xảy ra mà nàng không biết sao?

Sau khi Minh Tuệ đi xuống, Kinh Nhan hưng hăng trừng mắt Nguyên Tĩnh Vũ, sau đó không nhận được mà đỏ mặt. Hẳn chẳng lẽ không biết thị vệ bên ngoài sẽ nghĩ như thế nào sao? Vừa lên xe ngựa liền đem con gái đuổi xuống. . . .

Nguyên Tĩnh Vũ vẫn nghiêm trang như trước nói: “Bốn Vương bắt quá cười ngựa mệt mỏi muốn nằm xuống nghỉ ngơi trong chốc lát, Minh Tuệ dù sao cũng không nhỏ, ngồi bên cạnh nhìn thấy nhiều không tốt! Hơn nữa, bốn vương trước tiên vẫn nên nhìn xem nhi tử của chúng ta có ngoan ngoãn hay không. . . .” Nói xong, hẳn quả nhiên nằm đến bên người nàng, thật cẩn thận đặt lỗ tai lên bụng nàng, cẩn thận lắng nghe động tĩnh của đứa nhỏ.

Kinh Nhan nhìn thấy đáng yêu vô cùng cẩn thận, khẽ cười.

“Đứa nhỏ này trong thời gian này có huyền não không?” Hẳn nghe xong trong chốc lát, chỉ nghe được tiếng tim đập của đứa nhỏ không có thấy hài tử chuyển động, vậy nên mới hỏi.

“một ngày luôn luôn có ba đến năm lần đi, ta cũng không biết những đứa trẻ khác sẽ động đập nhiều hay ít bao nhiêu lần. . . .” Nghĩ đến đứa nhỏ, trên mặt nàng tự nhiên mà toát nên vẻ dịu dàng tình mẫu tử.

Nguyên Tĩnh Vũ bất ngờ ngẩng đầu lên, đúng lúc thấy được bên môi nàng một nụ cười ôn nhu đến cực điểm. Kinh Nhan cười khúc khích, giờ nắm tay đánh hẳn. Nguyên Tĩnh Vũ không quan tâm, chỉ lo vội vàng hôn môi nàng. . . .

Rất lâu sau đó hẳn mới buông nàng ra, lại ở bên tai nàng nói: “Kinh Nhan, chúng ta xa cách thật lâu rồi sao?”

“Còn không đến một tháng. . . .” Nàng cũng thờ dài theo, trên thực tế nàng cũng rất muốn hẳn, cho nên mới xuất phát trước thời hạn, chỉ vì muốn cùng hẳn gặp lại sớm một chút. “Cảnh Hân, thời điểm ta sinh con, chàng sẽ ở bên cạnh sao?”

“Đương nhiên!” Hẳn hơi hơi nhíu mày, “Ta vội vã đưa nàng đến Ngụy Xương, chính là nghĩ muốn ở bên cạnh nàng lúc nàng sinh con, bằng không ta làm sao mà yên tâm được?”

“Nhưng mà từ xưa đến nay nam giới cũng không thể tiến vào phòng sinh. Nói là nữ nhân sanh con là dơ bẩn nhất, chàng lại phải dẫn binh xuất trận, chỉ sợ tất cả mọi người sẽ ngăn cản chàng. . . .” Nàng chưa từng sinh con, cũng chưa thấy qua nữ nhân sinh con, nàng không muốn thừa nhận nhưng quả thật nàng có chút sợ hãi. Lúc nhỏ trong lòng nàng luôn có một ý niệm, nữ nhân sanh con là vô cùng nguy hiểm, rất nhiều nữ nhân khi sanh con mà chết. . . .

“Đừng sợ, ta nhất định sẽ ở bên cạnh nàng. Ta là Vương gia, chỉ cần là việc ta quyết tâm muốn làm, không ai có thể ngăn cản được ta.” Bọn họ đều quá mức hiểu rõ, hần liếc mắt một cái thì đã nhìn ra được sự bất lực cùng sợ hãi của nàng.

“Uhm!” Nàng gật đầu, yên tâm hơn. Bất kể như thế nào, hần cũng sẽ bên cạnh nàng.

Lên đường bình an.

Mười bảy tháng chạp, Nguyên Tĩnh Vũ mang theo Dịch Kinh Nhan cuối cùng cũng tới gần được Ngự XUông Thành, hầu như tất cả mọi người thờ phào nhẹ nhõm. Kinh Nhan nghĩ tới rất nhanh sẽ có thể gặp được sư phụ, lo lắng sợ hãi trong lòng cũng không còn nhiều nữa, mang theo tâm tình kích động chờ đợi hải từ ra đời.

Cuối cùng bình an đến nơi, Nguyên Tĩnh Vũ cũng coi như bỏ xuống được một khối đá lớn trong lòng. Trong thành tất cả mọi mặt đều chuẩn bị tốt, đại phu, bà đỡ, bà vú, quần áo trẻ sơ sinh vân vân. . . ., nghĩ đến hải từ của bọn họ sẽ ra đời, hần không nhịn được xúc động.

Nhiều ngày liên tiếp nhận được tin báo từ Ích châu, Quách Tuấn Kiệt và Mạnh Đông Húc cũng liên tục gửi thư thúc giục hần mau mau trở về chủ trì đại cục. Gần tới cuối năm, Trung Châu Vương lại ở lại Ích Châu, các thế tộc Ích Châu sẽ không bỏ qua cơ hội tốt để liên hệ cảm tình lần này, gửi đến không ít thiệp mời. Hai người bàn bạc, có thể từ chối liên từ chối hết, nhưng Mạnh Đông Húc dù sao cũng là xuất thân từ thế tộc Ích Châu, có rất nhiều mối quan hệ ngoài thân, cũng có chút không từ chối được. Huống chi, bọn họ hiểu được, hiện nay Trung Châu Vương đối với chủ yếu áp dụng chính sách trấn an đối với thế tộc Ích Châu, cần cho chút thể diện vẫn sẽ cho chút thể diện.

Mấy ngày nay luôn ngồi xe ngựa, Kinh Nhan đã sớm không còn kiên nhẫn, chỉ cảm thấy cả người đau nhức, Nguyên Tĩnh Vũ mỗi ngày ba lần giúp nàng vuốt ve tứ chi xoa bóp toàn thân, tuy rằng cũng có chút hiệu quả, nhưng vẫn là trị phần ngọn không trị được gốc, sau đó bọn họ phát hiện ra một biện pháp tốt, chính là tiếp tục tu luyện nội công.

Từ sau khi biết mang thai, Dịch Kinh Nhan liền ngừng tu luyện nội công, lo lắng tổn hại đến đứa nhỏ. Khoảng thời gia gần đây thời gian nàng nằm rất nhiều, càng ngày càng ít đi chuyển, cảm thấy toàn thân đau nhức ngửa ngáy, làm sao cũng không dễ chịu. Sau đó Nguyên Tĩnh Vũ nghĩ đến là do kinh mạch không thông sẽ khiến cả người đau nhức, cho nên lấy nội lực của chính mình dẫn dắt chạy trong cơ thể nàng tuần hoàn một vòng, không ngờ hiệu quả tương đối rõ rệt. Kinh Nhan liền cảm thấy thân thanh khí sáng, tay chân cũng không còn tê tê nữa. Vì vậy, mỗi ngày ba lần xoa bóp liền đổi thành ba lần tu luyện nội công.

Buổi chiều ngày hôm đó sau khi tu luyện nội công, Kinh Nhan nằm trên xe ngựa nghỉ ngơi, bắt tri bắt giác dựa vào Nguyên Tĩnh Vũ âm ngữ. Nguyên Tĩnh Vũ ngồi ở bên cạnh nàng nhắm mắt dưỡng thần, nhanh chóng lấy chân mềm phủ lên cho nàng.

Một lát sau, Kinh Nhan đột nhiên mở mắt hỏi: “Cánh Hãn, khi nào chúng ta tới được Ngự Xương Thành?”

Nguyên Tĩnh Vũ thoải mái đáp: “ Với tốc độ như vậy, ngày mai có thể tới rồi.”

“Phóng chừng là ta chờ không được.” nàng đột nhiên nắm chặt tay hần, “ta nghĩ, ta sẽ sinh. . . .”

“Cái gì?” Nguyên Tĩnh Vũ chấn động, sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nhưng lập tức lại nhẹ nhàng hít thở trầm tĩnh lại. Hần nhanh chóng kiểm tra mạch tượng của nàng, vội vàng xốc màn xe ngựa lên lộ đầu ra, dẫn dò Chu Tử Ngọc chuẩn bị đồ dùng cho sinh sản, lại ra lệnh cho thị vệ kiểm tra xung quanh có nhà dân hay không, cũng cho người nhanh chóng vào thành báo tin cho Dương Phu nhân.

Nguyên Tĩnh Vũ thoát nhìn có vẻ như không có chút bối rối, phân công công việc ngăn nắp rõ ràng, nhưng trời biết trong lòng hần thực ra cũng sôi ruột muốn chết. Tuy rằng hần từng có rất nhiều con, nhưng trên thực tế đối với việc sanh nở này của nữ nhân cũng không có chút kinh nghiệm thực tế nà. Hần biết trong lòng Kinh Nhan có chút sợ hãi, cho nên cố ý ra vẻ vững vàng, chẳng qua là cho nàng một chỗ dựa tinh thần và tình cảm.

Đau bụng sinh kéo đến từng đợt từng đợt, nhưng vẫn còn nằm trong phạm vi chịu đựng được. Lúc đau nàng liền cắn chặt hàm răng kiên cường chống đỡ, chờ cho một trận đau bụng qua đi, nàng liền khăn trương hít thở từng ngụm. Cũng may đau bụng sinh vừa mới bắt đầu, khoảng cách giữa các lần cũng khá lớn, Kinh Nhan cảm thấy nàng có thể kiên trì được một đoạn thời gian, trong lòng rất khăn trương.

Ước chừng sau một khắc chung có thị vệ lục tục cưỡi ngựa trở lại báo, nói cách không xa nơi này có hộ gia đình, chỉ là phòng ở không lớn, đồ dùng đơn sơ, có một phụ nhân khoảng hai mươi tuổi và một bà bà hơn năm mươi tuổi.

Nguyên Tĩnh Vũ nhíu mày. Điều kiện rất kém cỏi, lại chỉ có hai người phụ nữ nông thôn, chẳng lẽ con của bọn họ phải sinh ra tại chỗ này sao? Nhưng là nơi này trước không có thôn sau không có tiệm, có một gian phòng chung quy so với dã ngoại tốt hơn? Hơn nữa, hai người phụ nhân hần là đã từng sinh con chứ? Hiện giờ không có bà đỡ, chỉ mong hai nữ nhân kia có thể giúp đỡ một chút.

“Đi trước dẫn đường!”

Nguyên Tĩnh Vũ dặn dò kẻ dưới lấy vài thứ trong xe ngựa mang theo, hần ôm Dịch Kinh Nhan đi theo tên thị vệ kia. Đoạn đường này tuy bằng phẳng, nhưng một bên là núi một bên là rừng, cưỡi ngựa vô cùng miễn cưỡng, Kinh Nhan giờ phút này sao có thể chịu nổi xóc nảy như vậy? Hần buồn lòng phải ôm nàng đi qua, vì để kịp thời gian, hần gần như là chạy chậm theo sau tên thị vệ đằng trước.

Bắt quá một khắc chung, một nóc nhà nông hiện ra dưới chân núi.

Trước đó đã có thị vệ đi trước chuẩn bị, cho nên chủ nhà không kinh hoảng, đã thuận thực mang người vào phòng sinh. Tại phòng bếp khói đã bốc lên, có người đang nhóm lửa nấu nước.

Khinh Nhan lại trải qua vài trận đau bụng. Lúc đau đớn này dùng sức nắm chặt bắp thịt trên tay hấn, cũng có chút ý tứ muốn xả giận. Đứa nhỏ rõ ràng là con của hai người, dựa vào cái gì mà để cho một mình nữ nhân chịu đau đớn?

Nguyên Tĩnh Vũ dường như cũng hiểu được lòng nàng, thế nhưng ngay cả lòng mày cũng không hề động một chút nào, chỉ lo lắng không yên nhìn nàng hỏi: “rất đau sao? Nhịn một chút, rất nhanh sẽ ra . . .”

Lúc đó chỉ mới giờ dần một khắc, nhưng trong phòng, đã có chút tối. Chu Tử Ngọc đốt mấy cây nến, trong phòng mới sáng sủa hơn, chỉ là lại có mùi khói của nến bị đốt cháy. Nguyên Tĩnh Vũ nhìn đánh giá khắp căn phòng, lệnh Chu Tử Ngọc mở hết cửa sổ, trước cửa sổ lại treo lên hai màn vải. Như vậy không khí khá hơn nhiều, lại không lo có gió thổi vào.

Lão phụ nhân nhìn tư thế của thị vệ chỉ biết nhà mình gặp được quý nhân, bởi vậy vô cùng cẩn thận, lời nói rất niềm nở, giống như đối với việc sinh nở mười phần nắm chắc. Nàng nói chính mình từng sinh sáu đứa con, mỗi người đều thuận lợi trôi chảy, liên tiếp an ủi bọn họ không cần lo lắng. Sau đó nhìn thấy Chu Tử Ngọc vào mặt lại càng mở to, nói thẳng chưa từng nhìn thấy tiểu thư nào xinh đẹp như vậy, sau đó mới biết được Chu Tử Ngọc chỉ là một thị nữ, trong lòng càng kinh ngạc.

Về phần nàng dâu trẻ tuổi kia lại không nói nhiều lắm, bởi vì có quá nhiều nam nhân xa lạ, nàng vẫn luôn trốn ở trong phòng, cúi đầu, thực không có cảm giác được sự tồn tại của nàng.

Nguyên Tĩnh Vũ đặt Khinh Nhan ở trên giường đã được trải tốt.

Giường kia vốn chỉ có mấy tấm gỗ, phía trên lót một tầng rom rạ, sợi gai màu xám tro nhìn đã cảm thấy bẩn, cho nên Tử Ngọc cho người mang màn đến trải, lại trải thêm gối đầu cùng đệm chăn sạch sẽ sạch sẽ các nàng mang đến.

Khi nằm trên giường, Khinh Nhan có chút bối rối nhìn Nguyên Tĩnh Vũ. Nếu chỉ là đau nàng không sợ, vấn đề là sau khi chịu đau đứa trẻ sẽ sinh ra được sao? Đứa trẻ sẽ bình an sao? Nàng sẽ bình an sao?

Lão phụ nhân kia lại rất ra dáng lão luyện, nhìn thấy sản phụ đã nằm trên giường rồi, liền định đuổi Nguyên Tĩnh Vũ ra ngoài, nói phòng sanh không sạch sẽ, nam nhân không thể ở lại.

Khinh Nhan vừa nghe, vội vàng ngẩng đầu nhìn Nguyên Tĩnh Vũ.

“Nói hưu nói vượn!” Nguyên Tĩnh Vũ nổi giận, “Vợ ta sanh con ta, chính là việc vui mừng lớn, cho căn phòng ở rách nát này của ngươi chút vẻ vang ! tại sao lại không sạch sẽ?” Sau đó, hấn cúi đầu, thân thiết nắm tay Khinh Nhan, dỗ dành nói: “Đừng sợ, ta không đi!”

Lão phụ nhân thật không ngờ trên đời còn có nam nhân như vậy, định tiếp tục khuyên nhủ, vừa sợ khí thế của hấn, không khuyên nữa, một nam nhân ở trong phòng sanh, thật không ra thể thống gì. Nghĩ nghĩ một chút vẫn là mạng của mình quan trọng hơn, nếu người ta đã không để ý, nàng lo làm gì? Cho dù có xui xẻo cũng không rơi lên đầu mình, vì thế đi đến xốc chăn lên định xem xét tình hình sản phụ.

“Ngươi làm cái gì?” Khinh Nhan bị lão phụ nhân làm cho hoảng sợ, nhưng lập tức liền hiểu ra.

Không bỏ đi quần dài làm sao sinh đứa nhỏ được? Huống chi cũng đã thấy máu đỏ. Thật ra nàng mặc dù không có kinh nghiệm, nhưng với việc sanh sản không phải không biết gì cả. Nàng rất rõ quá trình sinh đẻ, nàng biết sanh thuận khó khăn như thế nào, cũng biết rõ khó sanh sẽ như thế nào. . . cũng bởi vì như vậy, trong lòng nàng mới tồn tại sợ hãi.

Lão phụ nhân bị nàng dọa sợ, nhanh chóng thu hồi tay về, có chút xấu hổ cười cười, nói: “Không biết vị phu nhân này bắt đầu đau đã bao lâu? Cửa cung mở bao nhiêu rồi?”

Khinh Nhan muốn hỏi nàng đến tốt cùng có thể đỡ đẻ hay không, không ngờ một cơn đau bụng mới lại đánh úp tới, đem những lời nàng chưa kịp nói ra toàn bộ quay trở về. Nàng gất gao cắn môi, mới có thể ngăn được tiếng la đau đớn của chính mình.

Nguyên Tĩnh Vũ vừa đau lòng vừa sốt ruột, lo lắng nàng như vậy sẽ cắn bị thương chính mình, vì thế liền lấy bàn tay mình đưa tới, nói: “đau thì kêu ra tiếng đi, không cần phải chịu đựng. nữ nhân nào sinh con đều phải kêu gào. . . nếu lo lắng kêu ra sẽ tổn hại đến uy phong của nàng, thì cắn tay ta đi.”

Khinh Nhan trừng mắt liếc hấn một cái. Nữ nhân nào sinh con đều sẽ kêu gào? Hừ ! hấn từng có rất nhiều nữ nhân đã sinh con cho hấn rất đắc ý sao? Những nữ nhân kia có thể bình an sanh con, Dịch Khinh Nhan nàng cũng có thể! Vì vậy hung hăng cắn hấn!

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn thấy trong mắt nàng là tức giận cùng quật cường, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Lại nhìn đến lão phụ nhân đứng một bên luống cuống, cau mày hỏi: “Ngươi có thể đỡ đẻ?”

“Lão phụ từng sinh sáu đứa nhỏ. . .” Lão phụ nhân vội vàng đáp, nhưng thấy ánh mắt Nguyên Tĩnh Vũ nghiêm khắc nhìn mình liền cúi đầu.

“Ngươi có thể đỡ đẻ?” hấn hỏi lại lần nữa. Sự tình liên quan đến tánh mạng của Khinh Nhan, hấn không muốn xảy ra bất kỳ sơ suất nào.

“Lão phụ, lão phụ không . . .” Lão phụ nhân tuy rằng thừa nhận chính mình không thể đỡ đẻ, nhưng bộ dáng như muốn nói cho nguyên tình vũ biết, Nàng mặc dù không thể đỡ đẻ, nhưng tốt xấu gì cũng đã từng sinh con, nói thôi cũng nhiều kinh nghiệm hơn nam nhân như hân.

Sự tình càng lúc càng nguy cấp Nguyên Tình Vũ càng bình tĩnh ngội lạnh, hân biết mình không thể hoảng loạn, bằng không Khinh Nhan sẽ nguy hiểm, thế nhưng, hiện tại hân có thể đi đâu tìm bà đỡ tới đỡ đẻ? Vốn có Chu Tử Ngọc theo nghề thuốc, có thể gọi dùng, nhưng nàng lại chưa có thành thân, chưa có học đến chuyện sinh sản.

Lúc này, Khinh Nhan đau bụng đã giảm bớt, chợt nhắc nhở: “ta có một cuốn sách y chuyên nói đến đến quá trình sanh đẻ, Tử Ngọc đang giữ. . .” Nàng buông tay hân, nhìn thoáng qua đầu răng trên tay hân có máu, nghiêng đầu đi, trong lòng bỗng nhiên thấy áy náy, lại cảm thấy ỷ khuất.

Tử Ngọc nghe các chủ nói đến, nhanh chóng đi tìm sách.

Thế nhưng chuyện nước đến chân mới nhảy này có thể làm được sao?

Nguyên Tình Vũ nhìn vẻ mặt do dự hoảng loạn của Chu tử Ngọc, lập tức hạ quyết tâm: “đưa ta!” So với việc giao tính mạng thể nhi của mình vào tay người khác, chẳng bằng nắm lấy.

Quyết định này Khinh Nhan cũng không cảm thấy gì, lại khiến cho người khác hoảng sợ. Chu Tử Ngọc sững sốt, nhưng cũng hiểu được là do Vương gia lo lắng cho tính mạng của các chủ muốn tự mình làm. Mà Lão phụ nhân kia cùng con dâu của nàng lại giống như đang nhìn Nguyên Tình Vũ như nhìn thấy quái vật.

Trong cái xã hội nam tôn nữ ti này, nữ tử có nguyệt sự đều bị xem là thân thể không sạch sẽ, nam nhân đều kiêng kị, nữ nhân sanh đẻ lại là chuyện dơ bẩn nhất, nam tử không nói đến đỡ đẻ, ngay cả bước vào phòng sanh cũng cho là chuyện xui xẻo, vì vậy mới có tập tục nữ nhân sanh nam nhân không được bước vào phòng sanh. Thế nhưng nam nhân thoát nhìn oai phong như thế, chẳng những kiên trì đứng ở trong phòng sanh, lại còn muốn tự mình đỡ đẻ cho thể tử?

Thị vệ đang đứng ngoài cửa chờ căn dặn cũng nghe được, cũng không nhìn được mà hít một ngụm khí lạnh, vội vàng khuyên nhủ: “Vương gia không thể a!”

Nguyên Tình Vũ hừ lạnh, nổi giận nói một câu: “Cầm miệng hết cho bốn vương! Nếu thể tử các người sắp sinh, các người đều buông tay mặc kệ? Quản tốt miệng của mình là được rồi, chuyện này không được phép truyền ra ngoài! Bây giờ đều tránh xa ra một chút cho ta!”

Thị vệ bất đắc dĩ đành tán ra xa xa, một đám tâm tình đều khẩn trương, duy nguyện Vương phi bình an sinh con, tốt nhất là sinh được một thể tử. . . .

Editor: Nhục Nhục

Khinh nhan chú ý động tĩnh bên ngoài, thấy Nguyên Tình Vũ dễ dàng đuổi đi những thị vệ lăm mồm, không nén được thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần hân ở bên nàng, nàng sẽ không sợ. “Trước tiên giúp ta. . . cời. . .” Nàng chậm chạp nói.

Chu Tử Ngọc đi đến định giúp, Nguyên tình Vũ sai nàng chuẩn bị một cái khăn vải cho Vương Phi cấn, lại để cho thiếu phụ trẻ tuổi nấu nước nóng, bảo lão phụ nhân đến bên cạnh tùy lúc mà hỏi, không để nàng rời đi. Tuy rằng hiểu rõ tình huống khẩn cấp trước mắt, nhưng trong lòng cũng không nguyện ý để cho người khác thấy được thân thể của Khinh Nhan. Ba người kia tuy là nữ nhân, nhưng vụ sự vô bổ, về yếu ớt của Khinh Nhan sao có thể để các nàng nhìn thấy?

Hân đích thân giúp nàng cời quần dài đã nhiễm máu, tách hai chân nàng ra, về mặt trấn định tinh tế xem xét thân thể nàng. Mặc dù nét mặt hân rất là bình tĩnh, trong lòng lại rất lo lắng. Đứa nhỏ làm sao có thể noi như vậy sinh ra?

Hân vừa hỏi cảm giác của nàng, vừa lật sách.

Nhìn thấy hân ra vẻ điềm tĩnh, Khinh Nhan lại thấy tỉnh táo, sợ hãi mơ hồ trong lòng trước kia đều bị cảm động thay thế. Hân đối xử với nàng tốt như vậy, nàng nhất định phải bình an sinh đứa nhỏ ra! Nhiều nữ nhân từng sinh con cho hân như vậy, hân nhiều nhất là chỉ canh giữ ngoài cửa, thế nhưng giờ phút này hân lại kiên trì ở bên cạnh nàng, tự mình giúp nàng đỡ đẻ, trên đời này có được mấy nữ nhân có thể được trọng phụ yêu trân trọng như vậy? thời điểm nguy cấp, hân chỉ tin tưởng chính hân, bởi vì hân quá coi trọng mẫu tử nàng. Nàng hiểu được tâm ý của hân, lúc này đây nàng đã thua không dậy nổi.

Nguyên Tình vũ đọc sách rất nhanh, đọc nhanh như gió vội vàng quét qua, cũng đem mỗi câu mỗi chữ khắc vào tâm khảm. Hít thật sâu, đưa tay cẩn thận phủ lên bụng nàng, trước tiên là xác nhận thai vị của đứa nhỏ.

Sau khi tinh tế sờ qua, hân thở hắt ra. Tốt lắm, thai vị bình thường, đầu đứa trẻ hướng xuống dưới! chỉ cần đứa trẻ thai vị đúng, khả năng thuận lợi sinh ra được hơn một nửa. tiếp đó là kiểm tra xương chậu, xương chậu mở ra tuy rằng không lớn, nhưng cũng may đầu đứa nhỏ cũng không phải rất lớn, ước tính có thể mở xương chậu ra một chút nữa đứa nhỏ có thể ra được.

Trong sách có những từ ngữ là lần đầu tiên hân nhìn thấy, những cũng không gây ảnh hưởng đến việc lý giải của hân. Từ mật độ đau bụng của Khinh Nhan mà đoán, đứa nhỏ còn ít nhất nửa canh giờ nữa mới có thể sinh ra. Nhìn đến sản đạo. . . hân thật sự không nhìn ra có cái gì khác ngày thường, ngoại trừ máu tươi chói mắt kia từ trong thân thể nàng chảy ra.

“Cái này. . . cung khẩu mở ra bao nhiêu xem xét như thế nào?” Hân hỏi. Trên sách nói cung khẩu mở rộng ra ba ngón tay là biểu hiện sắp sinh, cung khẩu mở rộng năm ngón tay trên cơ bản là đứa bé có thể ra rồi, lúc đó mới có thể để cho sản phụ dùng sức.

Từ Ngọc đỏ mặt, không biết nên trả lời như thế nào, thiếu phụ trẻ tuổi e lệ cúi đầu không nói, Lão phụ nhân cười khan, run rẩy nói: “Lấy tay . . . lấy tay kiểm tra. . . .”

Nguyên Tĩnh Vũ dùng ống tay áo lau đi mồ hôi trên mặt Khinh Nhan, ôn nhu cười cười nói: “Đừng sợ, ta nhìn xem, phỏng chừng không có nhanh như vậy. . . .”

Khinh Nhan nhìn hẩn tin tưởng, chỉ là vì trong phòng có người mà có chút rụt rè.

Nguyên Tĩnh Vũ đang do dự vấn đề kiểm tra như thế nào, con đau bụng của Khinh Nhan lại bắt đầu. Lúc này đây tử cung co rút rất lợi hại, đau đến khiến nàng nhắm hai mắt quay đầu đi, cắn miếng vải rên rĩ ra tiếng. Nàng muốn giãy giụa, muốn phát tiết, nhưng có di chuyển như thế nào cũng cảm thấy khó chịu, lại lo lắng mình lộn xộn sẽ là tổn thương đến đứa nhỏ. . .

Nguyên Tĩnh Vũ khẩn trương nắm lấy tay nàng, liên tục an ủi nói: “Đừng sợ, đừng sợ. . . Đứa nhỏ rất nhanh sẽ ra thôi, ngấm lại con của chúng ta đáng yêu bao nhiêu. . . .”

Khinh Nhan hít thật sâu vào, cảm thấy đau đớn kịch liệt kia thoáng dịu đi một chút, nhưng vẫn cô gắng cầm lấy tay của hẩn như vậy.

Một canh giờ đau đớn cùng lo lắng cũng trôi qua rất nhanh. . .

Đau bụng sinh càng ngày càng mãnh liệt, tử cung co thắt đứt đoạn, Khinh Nhan biết, đứa nhỏ sắp ra. Bỗng nhiên, nàng rõ ràng cảm giác được có rất nhiều dòng nước đi ra, vì thế thở hắt lên nói: “Cảnh Hãn. . . nước ối hình như vỡ. . .”

Vỡ nước ối? trong sách nói vỡ nước ối chính là tín hiệu đứa nhỏ sắp ra. Nếu như nước ối vỡ, đứa trẻ lại lâu lắm không sinh ra, đứa nhỏ sẽ gặp nguy hiểm.

Nguyên Tĩnh Vũ khẩn trương nghiêng thân nhìn, quả nhiên là nước ối vỡ rồi. Nói vậy có thể dùng sức rồi sao? Hẩn lại kiểm tra đứa nhỏ thêm lần nữa, đã tới cửa chậu rồi, nhưng xương chậu lại mở ra nhỏ hơn đầu của đứa nhỏ. . .

Hẩn nhìn Khinh Nhan đang mồ hôi đầy đầu, chần chờ nói: “có thể mở xương chậu ra thêm chút nữa không?” người luyện võ gân mạch tính bền bỉ càng mạnh, xương cốt đều linh hoạt, muốn mở xương chậu ra không phải là chuyện không thể.

Khinh Nhan khe khẽ gật đầu, hít vào thật sâu, yên lặng vận nội công tác động dây chằng mở xương chậu. . .

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn thấy nàng trên mặt đầy mồ hôi, vẻ mặt đau đớn, lòng cũng càng siết chặt, gần như quên mất hô hấp, chỉ có thể vận nội công truyền một luồng nội lực cuộn cuộn không ngừng đưa vào trong cơ thể nàng, giúp nàng mở xương chậu, giúp nàng cùng nhau mang đứa nhỏ đẩy ra ngoài. . .

“A.” nàng bỗng nhiên cao giọng hét lớn, có chút khóc nức nở kêu lên, “Cảnh Hãn, Cảnh Hãn. . . nó như thế nào còn không ra?”

“Đừng gấp, không phải sợ, rất nhanh sẽ ra thôi. . .” Nguyên Tĩnh Vũ cũng đầu đầy mồ hôi, hoảng hốt cuống cuống cũng không ít hơn nàng. Một bên truyền nội lực cho nàng, một bên chú ý nhìn sản đạo đứa nhỏ còn không chịu ra, luồng cuống tay chân, gấp muốn chết.

Khinh Nhan bỗng nhiên lắc đầu, bắt được tay hẩn nói: “Ta không chịu được nữa, còn phải sinh bao lâu nữa? Nếu không. . . nếu không thì chàng dùng dao giúp ta mở bụng, mang đứa nhỏ ra đi?”

“Nói bậy!” nguyên Tĩnh Vũ hung hăng trừng liếc nàng, phản thủ cầm lấy tay nàng, nhìn vào mắt nàng nói: “Khinh Nhan, nàng có biết đứa nhỏ này đối với ta quan trọng thế nào, nàng có biết có bao nhiêu người đang chờ đợi nó được sinh ra, cho nên, chúng ta phải dùng hết toàn lực để đứa nhỏ này bình an sinh ra!”

Khinh Nhan cắn môi gât đầu, nhưng mà nàng sinh không được, cho nên mới bảo hẩn dứt khoát mở bụng nàng lấy ra là được rồi. Nàng không phải chưa từng bị thương, nếu như chỉ là vết dao trên bụng, so với sanh đứa nhỏ còn thoải mái hơn nhiều.

Nguyên Tĩnh Vũ vừa thấy vẻ mặt của nàng liền hiểu được nàng nghĩ gì, hẩn ôn nhu lau mồ hôi trên đầu nàng, thật nghiêm túc nhìn mắt nàng nói: “Khinh Nhan, nàng còn chưa hiểu được, đứa nhỏ này với ta mà nói rất trọng yếu, nhưng, nàng so với nó còn quan trọng hơn! Ta tuyệt đối không thể mạo hiểm mạng sống của nàng, ta không chịu nổi. Khinh Nhan, chúng ta đã nói muốn sống đến đâu bạc răng long, nàng không thể nuốt lời!”

Khinh Nhan nhắm mắt lại, đột nhiên cảm thấy con đau kia tựa hồ như không có đau như vậy nữa. Nàng nhất định phải bình an sinh con ra! Hít một hơi thật sâu, nàng cắn chặt môi, lần nữa dùng sức đẩy đứa nhỏ ra. . .

Nguyên Tĩnh Vũ hồi hộp chờ đợi. . . bỗng nhiên, hẩn kích động nắm lấy tay nàng nói: “Ta thấy đầu đứa nhỏ, Khinh Nhan, dùng sức thêm lần nữa!”

Khinh Nhan bám vào tay hẩn dùng sức----

“A----- nàng dùng sức hết lên một tiếng, đứa nhỏ rốt cuộc cũng được sinh ra.

Khinh Nhan chỉ cảm thấy nhẹ nhõm và hạnh phúc như chưa bao giờ được được thấy. Hài tử, con của bọn họ cuối cùng cũng bình yên đến với thế giới này.

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn đầu đứa nhỏ bị đẩy ra ngoài một chút, sự rung động này làm cho hẩn nâng đứa nhỏ thiếu chút nữa chảy nước mắt.

Hóa ra một sinh mệnh tới thế giới này như vậy. . .

Thì ra sinh con là khó khăn như thế. . .

Thấy đứa nhỏ được sinh ra rồi, Chu Tử Ngọc vội vàng đi tới, mang hài tử để vào trong nước nóng rửa sạch.

Nguyên Tĩnh Vũ chợt cảm thấy trong tay nhẹ đi, trên mặt còn lưu lại vết máu, nghe tiếng khóc vang dội của đứa nhỏ, lúc này mới tỉnh táo. Hắn quay người nhào đến trước mặt Khinh Nhan, nhẹ nhàng vỗ về tươi cười nhẹ nhõm trên mặt nàng, hai người nhìn nhau cười.

“Vất vả cho nàng rồi. Ta chưa bao giờ biết được, sinh con lại vất vả như vậy. . . .”

Khinh Nhan cảm thấy rất hạnh phúc, nhưng mà cũng quá mệt mỏi. Nàng muốn ngủ, thế nhưng trước đó nàng nhất định phải nhìn con nàng một lần: “Con khỏe không?”

“Khỏe!”

“Là nhi tử sao?”

“Hử? Không chú ý, ta xem xem. . .” Nguyên Tĩnh Vũ đúng là vui vẻ đến choáng váng đầu, vừa rồi nhìn thấy đứa nhỏ từ trong thân thể nàng trượt ra rơi xuống trong tay mình, cảm giác này quá chân thực quá rung động, hắn cảm thấy mình giống như nắm giữ toàn bộ vũ trụ, trong lòng nhất thời lại quên nhìn xem đứa nhỏ là nam hay nữ.

Lúc này, Chu Tử Ngọc đã rửa sạch sẽ cho đứa nhỏ, cắt đứt cuộn rốn quấn kỹ trong một cái tã đã được chuẩn bị sẵn, nhưng không có lập tức trả lời. Ngược lại lão phụ nhân giúp đỡ tắm rửa cười ha ha nói: “Chúc mừng Vương gia vương phi, là quân chúa! Tục ngữ nói trước tiên nở hoa sau mới nhận lấy, đây là lần đầu mang thai của vương phi, chớ sang năm sinh thai thứ hai sẽ dễ dàng, bảo đảm là một nhi tử. . .” Nàng bất luận như thế nào cũng không nghĩ tới Nguyên Tĩnh Vũ lại là một Vương gia, hơn nữa còn là một vương gia tự đỡ đẻ cho nữ nhân của mình, nghe lời Nguyên Tĩnh Vũ nói lúc trước, lòng nàng cũng vô cùng chấn động.

Thì ra còn có nam nhân sẽ coi trọng nữ nhân hơn nhi tử. . . .nàng dâu nhỏ vốn không có cảm giác tồn tại đang núp ở sau cửa cũng liếc mắt nhìn Nguyên Tĩnh Vũ.

Nhưng mà giờ khắc này Nguyên Tĩnh Vũ ôn hòa Khinh Nhan đều ngây người.

“Không phải nhi tử sao?” Nguyên Tĩnh Vũ nhanh chóng ôm đứa nhỏ lại, mờ tịt nhìn, quả nhiên là một nữ hài! Hắn biết Lăng tiêu các chuyên về y dược, trước kia hắn luôn nói nhi tử nhi tử khinh Nhan cũng không có phản bác, hắn vẫn luôn cho rằng nàng có thể khẳng định trong bụng nàng là nhi tử, hóa ra chỉ là hiểu lầm. Khinh Nhan tự xem mạch cho chính mình đúng là không chuẩn lắm, Chu Tử Ngọc cũng không thông thạo việc này, Khinh Nhan không phản bác hắn chỉ vì nàng cũng hy vọng là nhi tử. . .

Khinh Nhan vẻ mặt cũng kinh ngạc thất vọng, nhìn đứa nhỏ đang khóc nức, thấp giọng nói: “Thực xin lỗi. . .”

“Hử?” Nguyên Tĩnh Vũ hồi phục tinh thần, “Không, không trách nàng. Nàng đã rất vất vả rồi. . . ta vừa rồi vốn là đang suy nghĩ, chỉ cần chúng ta có nhi tử, sau này sẽ không sinh nữa, sanh con thật quá cực khổ. . .”

Khinh Nhan hít sâu, cố gắng quên thống khổ vừa rồi, lấy dũng khí nói: “Không cần gấp, ta lại sinh thêm lần nữa là được. . .”

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn nàng mồ hôi đầy đầu thấm ướt cả tóc, trên mặt còn có vết máu vừa rồi hắn vuốt ve lưu lại, vẻ mặt mệt mỏi, vừa mới kinh qua một lần thống khổ lại còn nói sẽ sinh cho hắn một đứa nữa. . . Tâm thần hắn chấn động, cảm động từ sâu trong đáy lòng như một dòng nước ấm chảy toàn thân, một khắc kia, hắn cảm thấy có thể có được nàng là điều hạnh phúc nhất trong cuộc đời này.

Cúi đầu vỗ nhẹ nhẹ hài tử, hắn bỗng nhiên nói: “Khinh Nhan, nàng xem đứa nhỏ này có phải rất giống ta hay không?”

Khinh Nhan đã xóc lại tinh thần lại liếc hắn một cái. Tóc rất được, đen sẫm dày đặc, lông mi cũng rất mỏng, lúc này nàng đang nhắm mắt kêu khóc, chính là da của nàng vừa hồng lại nhẵn, nhìn thế nào cũng thấy giống một tiểu lão đầu. . .

“Làm sao . . . làm sao lại xấu như vậy? Giống một tiểu lão đầu. . . .” Đứa nhỏ này thật sự là do nàng sinh ra sao?

Nguyên Tĩnh Vũ chợt cười, nói: “May mắn là đứa nhỏ này là ta đích thân đỡ đẻ, bằng không nàng còn không vu khống người ta trộm thay đổi hài tử của nàng? Ta nhìn sao cũng cảm thấy đáng yêu, ừ, quả thực là rất giống ta!” Nói xong, hắn cúi đầu hôn hôn khuôn mặt đứa nhỏ. Đứa nhỏ da dẻ thoát nhìn có chút đỏ lên, kỳ thực đặc biệt non mịn. Động tác của hắn rất là nhẹ nhàng, sợ mình dùng sức quá lớn sẽ tổn thương đứa bé.

Khinh Nhan nhìn thấy vui sướng trên mặt hắn không giống đang giả vờ, lúc này mới thở dài. Tuy rằng rất muốn có con trai, nhưng nếu đã sinh ra nữ nhi cũng không có cách nào. Chung quy vẫn là con của bọn họ, là nàng chờ đợi lâu như vậy, khổ cực như vậy mới sinh ra được. . .

Nguyên Tĩnh Vũ đặt đứa nhỏ trên giường bên cạnh Khinh Nhan, nói với Chu Tử Ngọc: “Tử Ngọc, người đi ra ngoài thông báo, nói Vương Phi đã sinh ra thế tử! Nếu có ai hỏi đứa nhỏ, nói bởi vì sinh ra thiếu tháng, thân thể yếu đuối, không thể ôm ra ngoài cho mọi người xem.” Nói xong, hắn nhìn lão phụ nhân cùng tiểu tỳ phụ kia tràn ngập sát khí, trong mắt tràn đầy uy hiếp cảnh cáo.

Lão phụ nhân hôm nay bị rung động đã nhiều, nhưng vận bị dọa đến giật mình. Hiểu được ánh mắt uy hiếp của Nguyên Tĩnh Vũ, nàng vội vàng cúi đầu,

nhỏ giọng nói: “Chúc mừng vương gia vương phi sinh được thế tử!”

Chu Từ Ngọc đi ra ngoài báo tin, bên ngoài rất nhanh cũng vang lên tiếng hô vui sướng, dù cách một bức tường kín, trong phòng cũng có thể nhận thấy sự vui sướng của những thị vệ kia.

Lúc Từ Ngọc bụng nước nóng trở lại, Dịch Kinh Nhan đã ngủ mê man rồi Nguyên Tĩnh Vũ lau thân thể cho nàng, bôi thuốc, thay quần áo sạch cùng ga giường, lúc này mới ôm đứa nhỏ kiên nhẫn dụ dỗ. Hắn vừa đi vừa nhẹ nhàng vỗ lưng đứa nhỏ, bộ dáng lại rất quen thuộc. Đôi mắt đứa nhỏ đặc biệt xinh đẹp, khóc lâu như vậy, vẫn trong veo như vậy. nàng khóc một trận, nhìn hắn vài lần, lại tiếp tục khóc. . . .

Nguyên Tĩnh Vũ sai Chu Từ Ngọc đi nấu một chút cháo đến, đứa nhỏ này hẳn là đói bụng. Hắn cười vươn một ngón tay ra chạm nhẹ khuôn mặt đứa nhỏ, đứa nhỏ lập tức nín khóc, cái miệng nhỏ nhắn hướng đến gần ngón tay hắn, đáng tiếc là thân hình quá mềm, chỉ có thể động động miệng, thủy chung vẫn không thể như ý. Nguyên Tĩnh Vũ nhìn không được cười, ngón tay cái đặt trên miệng nàng. Tiểu hải tử lập tức ngậm lấy ngón tay phụ thân bắt đầu mút mút, nhưng hút nửa ngày không ra sữa, thất vọng khóc rống lên, sau đó lại tìm kiếm ngón tay hắn. . . .

Nguyên Tĩnh Vũ cảm thấy cực kỳ đáng yêu, dứt khoát ôm đứa nhỏ ra gian ngoài đùa giỡn, tránh cho tiếng khóc của nàng kinh động đến Kinh Nhan đang nghỉ ngơi. Hiện tại chỉ chờ Kinh Nhan nghỉ ngơi tốt mới có sữa, đứa bé nhỏ như vậy không thể uống cháo, nhiều nhất là tạm thời cho hút nước cơm. Hắn bỗng nhiên nhớ đến đứa con đầu tiên của hắn cùng Thực Ninh, nếu còn sống, bây giờ cũng bằng tuổi Minh Tuệ. . . .

Hắn nhất định sẽ bảo vệ tốt đứa con này, con của hắn và Kinh Nhan a!

Tiểu Duệ tiến vào xin chỉ thị bố trí tiếp theo, thấy Nguyên Tĩnh Vũ vô cùng cao hứng ôm đứa nhỏ, không nhận được duỗi cổ nhìn nhìn.

Nguyên Tĩnh Vũ đặc ý ôm con đến trước mặt Tiểu Duệ như dâng vật quý nói: “Hải tử giống ta chứ?”

Tiểu Duệ nhìn thật kỹ càng trẻ sơ sinh gương mặt nho nhỏ vừa nhăn lại vừa hồng, nghi hoặc mà nhúc nhủ, hắc hắc cười ngây ngô vài tiếng, liên tục gật đầu nói: “Vương gia đặt tên cho thế tử rồi chứ?”

Nguyên Tĩnh Vũ sợ run, nhìn con, lại nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, do dự nói: “Đứa nhỏ này sinh lúc mặt trời lặn đầy trời mây ngũ sắc, là hy vọng của Trung Châu chúng ta, hắn sẽ bắt đầu một thời đại mới tinh huy hoàng, gọi là Minh Huy đi!”

Tiểu Duệ vui mừng mang tin tốt này truyền ra ngoài, Nguyên Tĩnh Vũ tươi cười mặc dù nhu hòa, trong lòng đã có chút lo lắng.

Minh Tuệ chạy vào, hưng phấn nhìn đến thiên hạ nho nhỏ đang nằm trong lòng phụ vương, trừng mắt, ngập ngừng hỏi: “Phụ vương, con có thể sờ sờ đệ đệ không?”

Nguyên Tĩnh Vũ mỉm cười gật đầu: “Có thể, song con phải nhẹ nhàng chút. . . .” Nói xong, hắn vươn một ngón tay khe khẽ sờ sờ khuôn mặt phấn nộn của Minh Huy làm mẫu. Minh Huy tự dưng bị quấy rầy, cái miệng nhỏ nhắn liếm một chút lại chưa được ăn cái gì, mắt húng hừ hai tiếng.

Minh Tuệ lại thấy thật cao hứng, cảm thấy đệ đệ thật đáng yêu.

“Tiểu bảo bối của phụ vương, đừng khóc a. . . Minh Huy là tiểu nam tử hán, phải kiên cường đừng cảm a. . . .” Nguyên Tĩnh Vũ sùng nịnh cười cười, vỗ nhẹ mông nhỏ của hải tử dụ dỗ.

Bên ngoài, thị vệ Tiểu Duệ nghe Vương gia ở trong phòng dụ dỗ một đứa nhỏ, một đám miệng mở lớn thiếu chút nữa cảm rơi xuống đất. Quả nhiên nhi tử không giống nhau a, con do Dịch vương phi sinh ra, xem Vương gia cao hứng đến.

Kinh Nhan tỉnh lại là đã nửa đêm, trong phòng có một ngọn đèn cây, Nguyên Tĩnh Vũ ôm đứa nhỏ ngủ trên giường nhỏ được làm tạm thời bên cạnh giường, Minh Tuệ ngủ ở bên chân nàng, Từ Ngọc dựa vào giường mà ngủ gà ngủ gật, những người khác phòng chừng đều dựng lều trại ngủ ở bên ngoài.

Khó được Nguyên Tĩnh Vũ lại có thể dỗ đứa nhỏ không khóc nháo, Kinh Nhan dịu dàng cười. Nàng hít sâu vài cái, khe khẽ kêu: “Từ Ngọc?”

Từ NGọc tỉnh lại, vui vẻ nói: “Các chủ người tỉnh? Có chỗ nào khó chịu hay không?”

Kinh Nhan còn chưa trả lời, Nguyên Tĩnh Vũ đã đi đến, nói: “Nhất định là đói bụng, Từ Ngọc, người đến phòng bếp xem thử, không phải có nấu cháo tào đồ sao?”

Từ Ngọc đi ra ngoài, Nguyên Tĩnh Vũ ngồi xuống bên người Kinh Nhan, nắm lấy tay nàng, thấp giọng nói: “Nàng khổ cực rồi. Còn đau không?”

“Không sao, bất động sẽ không đau. . . .” nàng thấy hắn ôn nhu, trong lòng có chút áy náy.

“Đừng nghĩ ngợi lung tung, đợi lát nữa ăn no ngủ một giấc thật ngon, còn chuyện hải tử nàng không cần lo lắng, ta sẽ an bài tốt. Chỉ là. . . .” Hắn khẽ thở dài trong lòng, Minh huy là con gái, hắn tự nhiên cũng có chút thất vọng, nhưng làm sao mà trách nàng chứ? Nếu như có thể quyết định sinh nam hay nữ, tự nhiên là cũng muốn nhi tử. Hắn chỉ là than thở mọi việc không thể lường toàn, nếu đã quyết định xem minh huy là nhi tử, phải cẩn thận gấp đôi mới được, chỉ sợ không thể trưởng thành ở bên cạnh nàng.

“Là gì?” nàng nhẹ giọng hỏi.

Hắn vuốt ve mặt nàng, vô hạn thương tiếc nhìn nàng, nói: “Chuyện của Minh Huy chúng ta không thể để cho những người khác biết, ngay cả Tiểu Duệ ta

cũng giấu, cho nên. . . chúng ta không thể mang no theo bên người. . . .”

Khinh Nhan trong mắt lóe lên đau đớn, ngay sau đó liền nhìn về nơi khác. Chín tháng trước nàng hài tử của Liễu Phu Nhân, báo ứng nhanh như vậy sao? Hài tử cả nàng, hài tử mà nàng phải cực khổ mới sinh ra được. . . chính mình từ nhỏ đã không có mẫu thân, nàng biết rõ một đứa nhỏ cần mẫu thân yêu thương bảo vệ đến cỡ nào. Thế nhưng vì để ổn định lòng người, để đạt được mục đích riêng của nàng, nàng phải vứt bỏ con của chính mình. . . Nàng có lỗi với con gái của chính mình, gọi Minh Huy sao? Minh Huy, Minh huy, con của nàng. . . .

“Khinh Nhan. . . .” Nguyên Tĩnh Vũ đoán được suy nghĩ trong lòng nàng, cúi đầu nhẹ nhàng hôn trên mặt nàng, thờ dài nói: “Chúng ta không phải muốn vứt bỏ nó, chỉ là tạm thời gửi nuôi ở một nơi bí mật, chờ nó lớn hơn một chút hiểu chuyện hơn, là có thể trở về bên cạnh nàng. Hơn nữa, chúng ta có thể thường xuyên gặp nó. Bây giờ cần nghĩ thật cẩn thận là nên để hài tử đầu ở đâu thì tốt. . . .”

Đừng nói nàng không muốn, hấn làm phụ thân cũng không nỡ a! Hài tử nhỏ như vậy, từ trong bụng mẫu thân sinh ra liền rơi vào trong tay mình, hấn ôm nàng, dỗ nàng, hôn nàng, đút nước cơm cho nàng, đổi tã lót cho nàng. . . .Hề là việc hấn có thể làm vì nàng, hấn đều dụng tâm làm tốt, bởi vì cả đời hấn nhất định là mắc nợ đứa con này. (oa oa oa, ta chịu không nổi rồi T_T)

Khinh Nhan quay đầu, cắn cắn môi, cuối cùng vẫn nhìn không được kêu hấn, khóc thành tiếng.

Nguyên Tĩnh Vũ cẩn thận ôm nàng vào lòng, hôn nhẹ lên gương mặt nàng, vô cùng thân thiết vuốt ve tóc nàng: “Đều do ta không tốt. . . .nếu không thì. . . .”

“Không!” nàng đột nhiên ngẩng đầu, hấp hấp mũi nói: “Ta hiểu được, là ta không tốt, Cảnh Hân. . . .Ta chưa ba giờ nghĩ tới chàng lại tốt với ta như vậy. . . .”

Nguyên Tĩnh Vũ trong lòng không khỏi cảm động, vì thế liền ôm chặt nàng: “nàng ngốc à? Minh Huy là con của chúng ta, đứa con mà nàng cực khổ hoài thai mười tháng vất vả mới có thể sinh ra. . . .nàng làm sao có thể cho rằng ta không thích nó chues? Ta chỉ cảm thấy áy náy, vì để Trung Châu được yên ổn, vì để cho kẻ làm phụ mẫu như chúng ta ít phiền hà một chút, nhất thiết phải hy sinh thời thơ ấu của con, có lẽ còn phải hy sinh rất nhiều rất nhiều. . . .cho nên, lúc con còn ở bên cạnh, ta sẽ dốc hết khả năng yêu thương nó. . . .

Mặc dù không thể để nó ở bên cạnh nuôi lớn, nhưng hấn sẽ yêu thương nó, hấn sẽ không để cho đứa con này dẫm vào vết xe đổ của hấn thời thơ ấu, chỉ cần có cơ hội, hấn sẽ cho nàng biết, phụ vương cùng mẫu phi của nàng đều rất yêu nàng, rất yêu rất yêu. . . .

Nguyên Tĩnh Vũ càng thông cảm, Khinh Nhan lại càng cảm thấy áy náy, nàng càng hổ thẹn, hấn càng cảm động, càng thương tiếc yêu thương nàng. . . .

“Giờ đây ta mới biết được, Khinh Nhan, nàng thực ra là một nha đầu ngốc. . . .” bất kể nàng từng kiên cường mạnh mẽ như thế nào, mặc kệ võ công nàng cao bao nhiêu, mặc kệ nàng tài trí bao nhiêu, khinh Nhan hiện tại trong lòng hấn chính là một nha đầu ngốc yếu ớt. Nàng có gì phải áy náy chứ? Nàng vì hấn mang thai, sinh con vất vả như vậy, hấn vốn nên cảm kích nàng mới đúng. . . .

Hấn chưa ba giờ nghĩ đến nữ nhân sinh sản lại kinh tâm động phách như vậy, căn bản là vật lớn với tính mạng, nhớ đến người kiên cường như nàng vậy lại không thể chịu đựng được đến nỗi yêu cầu hấn rạch bụng nàng lấy con, thật là quá đau! AI nói nữ nhân nhu nhược, mỗi một người mẹ đều kiên cường vĩ đại, mỗi một sinh mệnh mới đều là do mẫu thân bọn họ dùng chính máu và nước mắt của mình đổi lấy. . . .

Hấn bỗng nhiên nhớ đến trong vương phủ những nữ nhân đã từng sinh con cho hấn, tuy rằng đến giờ hấn chỉ có bốn nữ nhi, nhưng trên thực tế các nàng đã sinh đến mấy lần. . .

“Khinh Nhan,” hấn bắt ngờ nhìn vào mắt nàng, có chút do dự, “Sinh con rất vất vả, cho nên ta muốn. . . .sau này nên đối tốt với Thục Ninh bọn họ một chút. . . .”

Khinh Nhan khẽ gật đầu, ừ một tiếng, trả lời: “Vì chàng, các nàng quả thật trả giá rất nhiều. Trước kia ta chưa từng sinh con không biết. . . .Thục ra, lần này ta sinh con là rất thuận lợi rồi, chỉ có một buổi chiều hài tử đã ra đời, ta biết rất nhiều nữ nhân phải sinh rất lâu, các nàng so với ta càng vất vả.”

“Chờ sau khi trở về hỏi Thục Ninh một chút, nếu có người nguyện ý rời đi, để cho các nàng đi ra ngoài cũng được. Nếu muốn ở lại, ta sẽ đem hết khả năng che chở cho các nàng suốt đời.” Trong lòng Nguyên Tĩnh Vũ cảm động, Khinh Nhan của hấn, thực ra luôn luôn thiện lương sẵn sàng như vậy. . . .

Từ Ngọc bụng bát cháo táo đỏ quay lại, Nguyên Tĩnh Vũ đỡ Khinh Nhan ngồi dậy, sau đó từng múng từng múng thổi nguội đút cho nàng. Ánh mắt hai người gât gao nhìn nhau, trong trời đất giống như chỉ còn lại bọn họ, đầu này cuối mắt lộ ra ôn nhu, là bọn họ ý hợp tâm đầu cảm kích cùng hạnh phúc đậm đà ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Duyệt Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 8: Mập Mò Dạ Tiệc Nguyên Tiêu

Ngày mười lăm tháng giêng, Nguyên Tĩnh Vũ đáp ứng lời mời của Nghiêm thị tham gia dạ tiệc Nguyên Tiêu.

Từ ngày Kinh Nhan sinh nở, mười bảy tháng chạp năm ngoái trở về sau, hơn phân nửa thời gian hần bồi ở bên cạnh nàng cùng hài tử, mừng ba tháng giêng mới trở về thành, sau đó là tiệc mời không dứt. Hần biết rõ đạo lý rỗng mạnh không áp chế được rắn độc, hướng chỉ Trung Châu nhiều mặt tác chiến, binh lực không đủ, vì bảo đảm vùng đất mới chiếm đóng ổn định, lời kéo quý tộc địa phương là cực kỳ cần thiết.

Mấy lần tham gia yến tiệc trước, các vị gia chủ biết hần một thân một mình ở tiền tuyến, không có mang theo thê thiếp bên người, cho nên nhiệt tâm tặng ca kỹ vũ nữ cho hần, nói oai là cho Vương gia giải buồn, bằng không khen thưởng tướng sĩ có công cũng được.

Hần không tiện cự tuyệt ý tốt của người ta, đành phải đem một đám lớn nữ nhân mang về Thành Chủ Phủ, sau đó phái người đi điều tra lai lịch những nữ tử này, thân thể trong sạch liền ban cho các tướng lĩnh có công lần này làm thiếp, còn lại sắp xếp vào quân kỹ doanh đưa đi uỷ lạo quân đội.

Vào thời điểm đặc thù, vì kiêng dè nghi ngờ, hần cho dù thị nữ cũng không dám lưu lại. Thật ra thì cũng không phải sợ gì trong lòng, hần đường đường chánh chánh không có gì phải sợ hãi, cũng tin tưởng Kinh Nhan sẽ tin hần, nhưng vẫn là cảm thấy nhiều một chuyện chi bằng bớt một chuyện. Thân thể nàng chưa hồi phục, tối kỵ ưu tư mệt nhọc.

Hôm nay là ngày hội Nguyên Tiêu, hần vốn là muốn trở về biệt viện ngoại thành bồi Kinh Nhan cùng hài tử, nhưng Nghiêm thị lại là quý tộc đứng đầu sĩ tộc Ích Châu, thật sự rất khó từ chối.

Tổng trưởng Nghiêm thị tên chữ là Thái An, tuổi hơn bốn mươi, lời nói cử chỉ tao nhã lịch sự, phong cách vô cùng quý phái, tướng mạo tuấn tú cao lớn nhìn như danh nhân đương thời, ấn tượng đầu tiên làm cho người ta cảm thấy có chút tương tự Nguyên Tĩnh Vũ. Nhưng chung chung mới biết người này rất là khôn khéo lão luyện, đối với Nguyên Tĩnh Vũ nhiệt tình và cung kính, thân thiết và thủ lễ, khiến cho Nguyên Tĩnh Vũ vừa nhìn thấy cũng rất có cảm tình.

Đầu tiên Nghiêm Thái An và Nguyên Tĩnh Vũ đi phía trước cùng các tướng lĩnh Trung Châu đạp tuyết thưởng mai trong vườn, dọc theo đường đi toàn nói thi từ ca phú, Nguyên Tĩnh Vũ mặc dù đọc sách cũng không ít, nhưng với phương diện thi từ chỉ là thường thường, nhưng qua mấy câu nói của Nghiêm Thái An, hần nghiêm nhiên trở thành danh nhân văn hóa nổi tiếng, là tri kỉ Nghiêm Thái An tìm kiếm nhiều năm không thấy.

Nguyên Tĩnh Vũ cười ôn hòa, vẻ mặt thật là vui vẻ, nhưng trong lòng thì rất phòng bị. Người này rất không bình thường a, cần phải cẩn thận ứng phó mới được.

Cùng đi phía sau, các tướng lĩnh Trung Châu phần lớn là người lỗ mãng, trừ Dịch Minh Dương xuất thân danh môn cũng là thân vệ Nguyên Tĩnh Vũ, phần lớn chưa từng thấy qua khu vườn tinh xảo như thế, ở nơi trời rét đất cứng này thế nhưng lại gọi nên hứng thú a. Chỉ là Vương gia cùng Nghiêm tổng trưởng trước mặt nói những thứ thơ a từ a cái gì kia bọn họ thật sự nghe không hiểu, cũng may bình thường Vương gia chưa bao giờ theo chân bọn họ nói những thứ này, nếu không còn không làm chết người a?

Dịch Minh Dương đi theo sau Nguyên Tĩnh Vũ, bất giác có chút bận tâm. Nhìn tư thế Nghiêm tổng trưởng thế này, bữa tiệc hôm nay sợ là mỹ nhân yến a! Các tổng trưởng trước đây cũng tặng một đám mỹ nữ, không ngờ Vương gia khen thưởng toàn bộ cho thuộc cấp, lần này, Nghiêm tổng trưởng sợ là có chuẩn bị mà đến!

Thưởng tuyết, ngắm hoa, thời gian cũng không còn nhiều lắm, Nghiêm Thái An liền dẫn khách đi đại sảnh hội yến.

Đại sảnh Nghiêm thị rất rộng rãi, lời không dễ nghe cũng phải nói, đại sảnh người ta so với đại sảnh Ích Châu Ngụy Xương Thành Chủ Phủ có hơn chứ không kém. Đại sảnh Ngụy Xương Thành Chủ Phủ mặc dù cũng lớn, cũng rất khí khái, nhưng bố trí rõ ràng không bằng nơi đây, phồn hoa tinh xảo, khắp nơi tôn vinh vị chủ nhân phú quý và cao nhã, đập vào mắt lại không có chút nào phàm tục.

Nghiêm Thái An mời Nguyên Tĩnh Vũ ngồi lên chủ vị, lại mời các vị các tướng quân cùng tới trước nhập tọa, cuối cùng mình mới ngồi vào phía dưới bên trái chủ vị của Nguyên Tĩnh Vũ, hần ngồi đối diện với Chủ soái Trung Châu Tây Bắc quân Dịch Minh Dương.

Nghiêm Thái An nói lời mở màn, cảm tạ Trung Châu Vương cùng với chư vị tướng quân ghé thăm, sau đó liền bảo tấu nhạc, dâng thức ăn.

Vừa khai tiệc không lâu, quân gia lặng lẽ đi tới sau lưng Nghiêm Thái An nhỏ giọng thông báo: "Thống soái Định Nam quân Lưu nguyên soái đến."

Nghiêm Thái An hết hồn, đối với Trung Châu Vương và tướng lĩnh mưu sĩ ngồi đây, hần đều đã điều tra căn cứ, lai lịch vị Thống soái quân Định Nam này thật mơ hồ, trên dưới quân Định Nam đối với hần rất tin phục, mà hần lại được Nguyên Tĩnh Vũ cũng rất là tin tưởng. Từ khi Trung Châu ba mặt khai chiến tới nay, quân Định Nam xuất chiến không nhiều, nhưng mỗi lần ra trận tất thắng, cũng không thấy vị nguyên soái này thân lên chiến trường. Cực kỳ quái là thời điểm gần đây vị nguyên soái này cũng không ở trong quân đội, có lời đồn đãi nói hần đi chiến trường Đông Bắc thị sát chỉ huy, cũng có lời đồn đãi nói hần ngã bệnh tu dưỡng, sự thật đến tột cùng là như thế nào cũng không ai biết được.

Vị nguyên soái này là nhân vật thần bí, không có nhiều người đã gặp, hay là thích khách giả trang? Hần phải cẩn thận chút mới được.

Nghiêm Thái An đang muốn xin phép Nguyên Tĩnh Vũ, liền nhìn thấy Phó thống lĩnh đội thân vệ trong phủ Nguyên Tĩnh Vũ hiện nay Nhạn Vô Ngân bước nhanh vào, quỳ một chân trên đất thông báo: "Khởi bẩm Vương gia, Định Nam quân Lưu nguyên soái cầu kiến!"

Về mặt Nguyên Tĩnh Vũ từ lúc khai tiệc tới giờ vẫn là lễ độ mà khó lòng, Nghiêm Thái An mặc dù bố trí rất nhiều thứ, tốn rất nhiều tâm tư, nhưng thủy chung không thấy hần yêu thích, nhưng mà giờ phút này, thế nhưng hần lại thấy rõ vị Vương gia dù trời có sập xuống cũng sẽ không nhủi mảy may này nghe mấy chữ Định Nam quân Lưu nguyên soái thân sắc có chút dị thường. Trong mắt hần tựa hồ thoáng qua một chút sợ hãi, sau đó là vui mừng, nhưng mơ hồ còn có chút tức giận, thật là làm cho người đoán khó hiểu được.

"Nàng làm sao lại tới?" Nguyên Tĩnh Vũ phản xạ hỏi ngược một câu. Hôm nay mới 15 tháng giêng, nàng sinh nở vẫn chưa tới một tháng, tại sao lại chạy ra ngoài?

Nhận Vô Ngân tướng mạo khôi ngô, thân thể rắn rỏi, năm nay vẫn chưa tới ba mươi tuổi, nguyên là cô nhi quý tộc Nghiêm thị nhận nuôi, bởi vì võ nghệ cao cường nên được Nghiêm Thái An coi trọng, cất nhắc hẳn dần dắt tư binh gia tộc, sau lại bảo hẳn đầu quân cống hiến cho Nguyên Tĩnh Vũ. Nguyên Tĩnh Vũ lúc này đang chấn chỉnh đội ngũ, giả bộ không biết dụng ý của Nghiêm thị, thật cao hứng nhận quân, còn nghĩ sắp xếp hơn ba ngàn tư binh này thành đội quân thân vệ của mình, lại để cho Nhận Vô Ngân làm Phó thống lĩnh đội thân vệ. Nhận Vô Ngân chưa từng thấy qua Thống soái Định Nam quân Lưu Ngạn Phi, không biết nội tình trong đó, vốn là có chút hoài nghi thân phận của hẳn, chỉ là nhìn bọn thị vệ thủ hạ đối với vị Lưu nguyên soái này rất tôn kính, cho nên mới vội vàng đi vào thông báo. Giờ phút này, hẳn đối với phản ứng của Vương gia rất là nghi hoặc, đến tột cùng là mời vào hay là an bài khác a?

Nguyên Cảnh Vũ nhìn Nhận Vô Ngân đang lo lắng, không khỏi cau mày nói: "Người đâu? Sao còn không mời vào?"

Trời lạnh thế này, thân thể Khinh Nhan làm sao chịu được đây? Ai, thiết là, nàng sao lại vào thành a? Cũng làm mẫu thân người ta rồi, thế nhưng một chút cũng không hiểu được cách chăm sóc mình, mọi người đều nói nữ nhân ở cử rất quan trọng, nàng làm sao lại không nghe lời đây? Nếu đã vào thành, cũng nên ở trong Thành Chủ Phủ tu dưỡng thật tốt, phải người tới đây báo cho hẳn biết một tiếng là được, cần gì mạo hiểm gió tuyết tới đây. Trời lạnh thế này, thân thể Khinh Nhan làm sao chịu được đây? Ai, thiết là, nàng sao lại vào thành? Cũng làm mẫu thân người ta rồi, thế nhưng một chút cũng không hiểu được cách chăm sóc mình, mọi người đều nói nữ nhân ở cử rất quan trọng, nàng làm sao lại không nghe lời đây? Nếu đã vào thành, cũng nên ở trong Thành Chủ Phủ tu dưỡng thật tốt, phải người tới đây báo cho hẳn biết một tiếng là được, cần gì mạo hiểm gió tuyết tới đây...

Tất cả mọi người an tĩnh lại, không nói tướng lĩnh Trung Châu, ngay cả Nghiêm Thái An cùng với Nghiêm thị tài đức hào sảng tôn quý cũng biết quân Trung Châu Định Nam biên chế từ nghĩa quân Giang Nam, tổng cộng hơn ba mươi vạn người, Thống soái Lưu Ngạn Phi là một nhân vật vô cùng thần bí, Trung Châu Vương thậm chí đem kỵ binh Tật Phong doanh trong tay mình cũng chuyển giao dưới trướng của hẳn, có thể thấy người này trong lòng Trung Châu Vương có phân lượng rất lớn.

Lưu Ngạn Phi người mặc cẩm bào màu trắng, đeo mặt nạ hoàng kim dữ tợn, khoác áo choàng Ngân Hồ thật dài theo sau Nhận Vô Ngân đi vào, trong tay dắt Minh Tuệ. Tướng lĩnh Trung Châu, đặc biệt là tướng lĩnh quân Định Nam, vội vàng đứng lên, cung kính hành lễ tham bái, nhưng nàng cũng không liếc mắt nhìn bọn họ chút nào, trực tiếp hướng tới vị trí của Nguyên Tĩnh Vũ.

Đám người Nghiêm thị rất ngỡ vực, tại sao còn có đứa bé?

Ở bên ngoài, trước mặt quần thần, Khinh Nhan vẫn rất nể mặt Nguyên Tĩnh Vũ. Nàng tính làm lễ nghi quân thần đối với hẳn, chỉ là Nguyên Tĩnh Vũ không muốn nàng chịu ảm ức, không cho nàng cơ hội này.

Nguyên Tĩnh Vũ nhanh đi xuống chủ vị, lôi kéo tay Minh Tuệ lại nhìn Khinh Nhan nói: "Trời rét đất lạnh, tại sao lại tới? Thân thể tốt lên rồi sao?"

Minh Tuệ thấy phụ thân, cao hứng kêu một tiếng phụ vương, mọi người mới biết tiểu cô nương kia là Quận chúa Trung Châu.

Nguyên Tĩnh Vũ dịu dàng sờ đầu đứa bé, bất đắc dĩ cười cười, ngẩng đầu lại khe khẽ thở dài với Dịch Khinh Nhan.

Dịch Khinh Nhan chỉ cười không nói, mắt thâm sâu nhưng có chút đau thương.

Nghiêm Thái An vội vàng tới làm lễ ra mắt nói: "Sớm nghe nói đại danh Lưu nguyên soái, hôm nay nhìn thấy quả thật tam sinh hữu hạnh! Nếu Lưu nguyên soái không chê, không bằng cùng lão phu ngồi cùng bàn?"

Chỗ ngồi trong phòng đã sớm an bài xong, đột nhiên lại tới một người, lại là đại nhân vật, cũng không thể tùy tiện thêm một bàn ở chót. Cho nên, hẳn chỉ có thể ra dàn xếp, mời Lưu Ngạn Phi cùng hẳn cùng bàn. Với vị trí tổng trưởng Nghiêm thị, hai người cùng bàn cũng coi như thân phận tương đương.

Nguyên Tĩnh Vũ không muốn lại cau mày nói: "Không nên phiền toái, Ngạn Phi cùng Bồn vương cùng bàn là tốt rồi." Nói xong, liền lôi kéo Minh Tuệ đi tới chủ vị, Khinh Nhan không có khước từ, gật đầu một cái đi sau hẳn.

Hôm nay người phục vụ của Nghiêm thị ở đây đều là người khéo léo, khi Nguyên Tĩnh Vũ nói cùng bàn với nàng đã có người đi xuống chuẩn bị, cho nên khi Nguyên Tĩnh Vũ trở lại chủ vị, tất cả đều sắp xếp xong xuôi.

Minh Tuệ ngồi ở bên tay phải Nguyên Tĩnh Vũ, Khinh Nhan ngồi ở bên trái hẳn.

Nghiêm Thái An có chút kỳ quái. Truyền thống Viêm tộc bọn họ từ trước đến giờ bên trái là quan trọng. Hải tử kia mặc dù còn bé, nhưng là Quận chúa Trung Châu cao quý, lại ngồi bên phải Trung Châu Vương, nhìn biểu tình các tướng lĩnh Trung Châu tựa như không có chút nào ngoài ý muốn, vị Lưu nguyên soái này tại Trung Châu đến tột cùng là có địa vị như thế nào đây?

Nguyên Tĩnh Vũ đầu tiên mang Quế Hoa Cao thơm mềm trên bàn đưa đến trước mặt Minh Tuệ, vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nói: "Ăn trước khỏi điểm tâm, sau đó uống chút canh nóng."

Minh Tuệ quả thật đói bụng.

Đoàn người Khinh Nhan từ biệt trang bên ngoài vào trong thành, đến Thành Chủ Phủ mới biết Nguyên Tĩnh Vũ không có ở đây, nói là đi Nghiêm thị dự tiệc, Khinh Nhan cẩn thận hỏi han mấy câu, liền dẫn Minh Tuệ lên xe ngựa vội vàng tới Nghiêm phủ, để Chu Tử Ngọc lưu lại an bài sửa sang hành lý họ

mang về.

Tiểu Thụy dẫn đội hộ tống Minh Huy Thế từ trở về Vinh Dương, không cùng các nàng trở lại, soái ản Định Nam quân của Kinh Nhan cũng lưu lại nơi Nguyên Tĩnh Vũ, nếu không phải vì trong thân vệ Thành Chủ Phủ của Nguyên Tĩnh Vũ còn có người cũ, căn bản bọn họ không vào được cửa chính.

Minh Tuệ nhìn Quế Hoa Cao trong mâm hương vị ngọt ngào, nuốt nước miếng, đôi tay ngược lại bùng lên cho Dịch Kinh Nhan nói: "Xin sư phụ dùng trước!"

Nguyên Tĩnh Vũ ngẩn ra, cùng Dịch Kinh Nhan nhìn nhau cười một tiếng. "Minh Tuệ đói bụng, ăn trước đi, sư phụ không thích ăn cái này." Kinh Nhan dịu dàng nói, giọng rất nhỏ, nhưng thật ấm áp.

Nguyên Tĩnh Vũ sờ đầu Minh Tuệ, an ủi nói: "Thật là một đứa bé ngoan, biết hiếu kính sư phụ. Giỏi lắm, phụ vương biết người đói bụng, nhanh ăn đi!"

Minh Tuệ nhìn nụ cười dịu dàng trên mặt phụ thân, cao hứng ăn điểm tâm.

Nguyên Tĩnh Vũ quay đầu hướng Dịch Kinh Nhan nói: "Mặt nạ có muốn tháo xuống hay không? Áo choàng..."

Kinh Nhan khẽ lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Không thể tháo..." Tuy nói đến làm khách trong nhà người ta không lấy mặt nạ xuống vô cùng không lễ phép, cũng may ai cũng biết Định Nam quân Lưu nguyên soái có thói quen mang mặt nạ, trừ người thân cận bên cạnh không người nào biết diện mạo thật của hắn. Nghiêm Thái An trong lòng cũng có chút không vui, nhưng nếu người ta trước mặt Trung Châu Vương mang mặt nạ, mình chỉ là nhà giàu có đứng đầu một phương cũng đành đồng ý.

Nguyên Tĩnh Vũ vừa nghe lời nói Kinh Nhan lập tức hiểu. Lần này nàng tới vội vàng, không có hóa trang, cũng may mặt nạ của nàng có chứa lỗ mũi và miệng, sẽ không ảnh hưởng dùng cơm. Hắn nhìn rượu và thức ăn trên bàn một chút, chọn canh táo đỏ ngân nhĩ tự tay múc cho nàng.

Kinh Nhan cũng biết hiện tại có rất nhiều thức ăn mình không thể ăn, chỉ là những thứ canh bổ kia trong một tháng này đã sớm uống ngán, cũng may canh táo đỏ ngân nhĩ hôm nay còn chưa thử qua. Bụng không nhìn bàn đầy đồ ăn ngon lại không thể động đũa, thống khổ như thế người khác không cách nào thể nghiệm.

Tay trái Nguyên Tĩnh Vũ ở dưới bàn kéo tay phải của nàng đặt ở trên đùi mình, nhẹ nhàng vuốt ve. Tay của nàng có chút lạnh. Nguyên Tĩnh Vũ nghiêng đầu nhìn thị nữ đứng đối nhau ở phía sau nói: "Đi lấy một lọ sủi tay tới đây, để một chút trầm thủy hương."

Kinh Nhan dùng tay trái cầm muỗng ăn canh, các tướng quân phía dưới đều đã an tĩnh lại, không còn thô lỗ giống vừa rồi, cũng không tiến lên mời rượu nữa. Nghiêm Thái An hiển nhiên cũng chú ý tới sự dị thường trên chủ vị, mặc dù kinh hãi hắn vẫn như cũ bắt lộ thanh sắc đứng lên mời rượu.

"Tại hạ ngưỡng mộ Lưu nguyên soái từ lâu, đáng tiếc vô duyên nhìn thấy, hôm nay có thể mời được Vương gia cùng chư vị đại nhân, thật sự là Nghiêm thị may mắn. Lưu nguyên soái, Nghiêm mẫu mời ngài một ly!"

Kinh Nhan ngẩng đầu lên, nhìn ly rượu của mình trên bàn một chút, mới vừa bung chuẩn bị đứng lên, liền bị Nguyên Tĩnh Vũ đoạt mất.

Nguyên Tĩnh Vũ nói: "Đa tạ Nghiêm tông trưởng ưu ái, chỉ là thân thể Ngạn Phi khó chịu, ly rượu này do Bôn vương thay mặt uống!" Nói xong, hắn từ xa nâng chén với Nghiêm Thái An, uống một hơi cạn sạch.

Lúc này, thị nữ đưa lọ sủi tay lên, Nguyên Tĩnh Vũ nhận lấy, cảm giác nhiệt độ vừa đúng, liền đưa qua tay Kinh Nhan.

Lúc này, thị nữ lại mang thêm mấy món ăn tới, đều là đồ bổ, còn có một chén cháo bát bảo đậu đỏ hạt sen.

Nguyên Tĩnh Vũ trên mặt rất là vui vẻ, nhưng mà trong nội tâm lại có chút kiêng kỵ. Nghiêm Thái An cũng quá tỉnh ý rồi. Chỉ là Kinh Nhan dùng thêm một chén canh táo đỏ ngân nhĩ, hắn liền biết Ngạn Phi thích ăn món ăn thanh đạm, vội vàng phân phó phòng bếp đưa tới. Ánh mắt này thật không đơn giản a!

Nếu Vương gia nói thân thể Lưu nguyên soái không tốt, những người khác cũng không nên đi mời rượu, thậm chí mọi người trong lòng đều nghĩ, bữa tiệc tối nay sẽ tan cuộc tương đối sớm, Lưu nguyên soái sẽ về sớm một chút để nghỉ ngơi.

Nhưng là Lưu Ngạn Phi vẫn không có nói một lời cần nghỉ ngơi, vì vậy sau khi dùng xong bữa Nghiêm Thái An theo an bài trước mời Vương gia thưởng thức ca múa.

Dịch Kinh Nhan cười lạnh, lúc này mới đến trọng tâm chính sao? Khó trách hôm nay Nguyên Tĩnh Vũ khác thường như vậy, thì ra là có tính toán này. Hắn cho là khiến Nghiêm Thái An hiểu lầm quan hệ bọn họ mập mờ người ta sẽ không dùng mỹ nhân kế? Không dùng được mỹ nữ người ta còn có thể đổi thành thiếu niên tuấn tú, đến lúc đó xem mặt mũi người đặt chỗ nào? Chỉ là lấy kiến thức của tông trưởng Nghiêm thị cũng sẽ không làm cái loại nịnh hót vô mộng ngựa trở thành chạp vó ngựa mới đúng. . .

Nguyên Tĩnh Vũ âm thầm than thở, tại sao liên minh chính trị nhất định phải dùng nữ nhân duy trì? Cối đời này sẽ có bao nhiêu nam nhân bởi vì một nữ nhân mà buông tha lợi ích chính trị? Hắn vẫn cho rằng lợi ích bản thân mới là cơ sở hợp tác tốt nhất.

Ca múa thật hay, chỉ là Nguyên Tĩnh Vũ xem nhiều, cũng không có kinh ngạc ao ước gì, duy nhất một tiết mục xuất sắc là một đám cô nương trang phục khác nhau xách theo các loại hoa đăng biểu diễn, vừa thường đèn, lại thường vũ, còn nhìn mỹ nhân.

Những vũ nữ thủy mị kia dĩ nhiên là không tầm thường, diễm lệ, thanh thuần, mềm mại, nhã nhặn lịch sự, các loại khí chất đều có, quả thật hơn hẳn tất cả các ca vũ cơ may gia tộc trước đưa tới, vốn dĩ Nguyên Tinh Vũ đối với Nghiêm Thái An rất hiểu rõ, chỉ sợ trọng tâm chính tới nay chưa bắt đầu diễn.

Quả nhiên, sau mấy màn ca múa, Nghiêm Thái An đứng lên lần nữa nói: "Hôm nay may mắn mời được Vương gia đại giá quang lâm, quả thật toàn gia Nghiêm thị vui mừng. Vương gia lấy thân tôn quý đến Ích châu đất lạnh khủng khiếp này, lòng cần chính yêu dân khó tìm. Hôm nay, hạ thần đại diện sĩ tộc Ích Châu hướng Vương gia biểu đạt thành ý tự đáy lòng của chúng ta, dâng lên mấy phần tặng phẩm nhỏ, hi vọng Vương gia không thoái thác. Dĩ nhiên, Vương gia cao quý như trăng thanh gió mát, hạ thần không dám dùng vật phẩm tục bình thường làm ô uest mắt của Vương gia."

Nói xong, hấn vỗ hai tay, ba thiếu nữ mặt che lụa mỏng rách chậm rãi đi tới, dáng người liễu yếu đào tơ tuyệt đẹp thốt không lên lời, sóng mắt đắm đuối đưa tình động lòng người, trang phục hoa mỹ, thanh nhã mà cao quý, nhìn cũng biết không phải những cô nương tầm thường.

Trong tay ba thiếu nữ đều đang nâng khay, lại dùng lụa đỏ che lại, chắc là "tặng phẩm nhỏ" mà Nghiêm Thái An nói rồi. Nghiêm Thái An vén lên lụa đỏ khay thứ nhất, bên trong là tượng thủy tinh Quan Âm tôn tử. Dĩ nhiên, nếu là loại tượng thủy tinh Quan Âm bình thường cũng sẽ không lấy ra hiến tặng cho Trung Châu Vương đi. Chỗ kỳ lạ của tượng Quan Âm này là ở khối thủy tinh không thuần chất, bên trong có chất lỏng màu trắng sữa tạo hình hoa sen trắng, trong mơ hồ còn có thể lay động. Quan Âm đứng trên một đóa sen trắng lớn, trước người còn cầm một đóa sen trắng, thậm chí trong lòng ngực cũng có một đóa sen trắng, sau đầu còn phảng phất một cái trùn đầu màu trắng ngà.

"Tặng phẩm này quả thật quý trọng!" Nguyên Tinh Vũ đã từng nghe nói qua tượng Quan Âm này, đúng là tinh phẩm trong tượng Phật, tục truyền ngưng thần tránh quỷ đặc biệt linh nghiệm.

"Vương gia là vui lòng nhận?" Nghiêm Thái An chợt nói một câu như vậy.

Nguyên Tinh Vũ gật đầu một cái. Người ta hết sức tặng lễ từ chối cũng không phải.

Nghiêm Thái An thật cao hứng, lại vén lên khay thứ hai.

Trong khay thứ hai là một hộp gỗ nhỏ chạm trổ tinh xảo nạm vàng khảm ngọc. Nhìn hộp mọi người đoán bảo bên trong nhất định không tầm thường, cho nên rất là mong đợi. Nghiêm Thái An đang lúc ánh mắt mọi người chuyển chú mớ hộp ra, bên trong là một viên dạ minh châu, trong màu trắng sữa lại lộ ra một tia xanh biếc nhàn nhạt, mọi người xôn xao bàn tán, dưới ngọn đèn dầu rực rỡ nhưng cũng hiện ra ánh huỳnh quang mờ mờ.

Nghiêm Thái An dùng một miếng lụa đen che hạt châu lại, hạ lệnh tắt ngọn đèn dầu bên cạnh, ánh huỳnh quang mơ hồ xuyên qua mảnh lụa...

Mọi người tại chỗ đều không nhịn được hít một hơi thật sâu, thậm chí kinh ngạc tán thưởng ra tiếng.

Nghiêm Thái An vén vailụa lên, mọi người đều cảm giác hai mắt tỏa sáng, hạt châu kia thật giống như một chiếc đèn sáng, ánh sáng sáng ngời mà nhu hòa.

"Kiểu Nguyệt?" Nguyên Tinh Vũ mặc dù không đam mê những thứ này, nhưng cũng nghe nói qua đại danh viên tuyệt thế minh châu kia.

"Vương gia quả nhiên hiểu biết!" Nghiêm Thái An bảo đốt đèn, thu hồi viên dạ minh châu vào trong hộp, nói: "Xin Vương gia vui lòng nhận cho!"

Nguyên Tinh Vũ mỉm cười gật đầu một cái, nhưng trong lòng có chút bất an. Người ta tặng lễ nặng như vậy, chỉ sợ cầu cũng không nhỏ. Chi là thực lực hiện nay của mình còn chưa đủ, cũng không khỏi không cùng bọn họ giao thiệp lôi kéo.

Lúc này, Nghiêm Thái An lại đi đến trước mặt người nâng khay thứ ba, lại đưa tay nói: "Xin Vương gia tự mình vén lên lụa đỏ."

Nguyên Tinh Vũ cười cười, nghĩ rằng hấn có đùa bốn cũng không ra trò trống gì, vì vậy đưa tay vén lụa đỏ ——

Nguyên Tinh Vũ ngờ ngác nhìn đồ trong khay, lần này hấn thật sự tính sai.

Chẳng những Nguyên Tinh Vũ, cơ hồ tất cả mọi người nhìn đồ trong khay cũng không nhịn được há to miệng...

Nghiêm Thái An trong mắt có mấy phần tính toán hiện lên ý cười, trên mặt vẫn như cũ cười ôn hòa: "Vương gia cảm thấy thế nào?"

Nguyên Tinh Vũ vẫn cười nhàn nhạt như cũ, tựa hồ rất thú vị nói: "Đúng là ba món tặng phẩm cái sau càng nặng hơn." Nói xong, hấn giống như lơ đãng lướt nhìn mọi người, đặc biệt nhìn ánh mắt của Dịch Khinh Nhan. Nàng đang đeo mặt nạ, hấn không nhìn ra thần sắc của nàng, chỉ có thể thông qua ánh mắt của nàng tìm tòi nghiên cứu suy nghĩ của nàng.

"Vương gia bằng lòng nể mặt nhận?" Nghiêm Thái An khẩn trương hỏi, trong lời nói đã có chút ý bức hiếp rồi. Xác định Vương gia ngại không bằng lòng nể mặt rồi!

Nguyên Tinh Vũ không biến sắc cầm thiếp canh trong khay lên mở ra nhìn một chút, bỗng nhiên lại ngẩng đầu nhìn cô nương đang cầm khay trước mặt. Tinh tế xem ra, nữ tử này quả nhiên so với hai người kia càng động lòng người. Dáng người có lối có lối, da thịt trắng nõn như ngọc, lông mày lá liễu tinh tế, đôi mắt phượng sáng rõ, môi đỏ mọng dày mỏng vừa phải, trong kiêu mị lại thanh thuần. Lúc này, nàng nhướn lông mày mỉm cười, khẽ vuốt cằm, ngưng ngưng tựa hồ chứa tình ý vô tận, quả thật là Quốc Sắc Thiên Hương.

Nguyên Tinh Vũ lại đem thiếp canh trong tay thả lại vào khay.

"Nghiêm tông trưởng quả nhiên ra tay rộng rãi!" Dịch Khinh Nhan cười lạnh nói.

Nghe được thanh âm của nàng, tộc nhân Nghiêm thị không nhận ra cái gì, nhưng các tướng lĩnh Trung Châu có chút lo lắng.

Chuyện Lưu Ngạn Phi cùng Vương gia quan hệ mập mờ trong hàng tướng lĩnh cao cấp vốn không phải là bí mật, tướng lĩnh quân Định Nam càng biết rõ chân tướng trong đó, bọn họ cũng lo lắng phản ứng của Lưu Ngạn Phi, nếu nàng không đồng ý, chỉ sợ Vương gia thật đúng là không dám nhận lấy lễ nặng như vậy. Nhưng nếu Vương gia quả thật không thu lễ, chỉ sợ sĩ tộc Ích Châu sinh hai lòng.

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn Dịch Khinh Nhan, không nói gì.

Nghiêm Thái An không khỏi có chút khản trương, Nguyên Tĩnh Vũ cầm lên thiếp canh nhìn, mọi người cũng sẽ đoán được, cuối cùng lại đem thiếp canh thả trở về, chẳng lẽ hẳn đối với người còn không hài lòng cái gì hay sao?

Lúc này, Mạnh Đông Húc nhẹ nhàng ho một tiếng nói: "Vương gia, đây là một mảnh tâm ý của thế tộc Ích Châu ta, ngài cũng không nên từ chối."

Dịch Minh Dương mặc dù rất khinh thường loại phí hết tâm tư kết thân này nhưng nghĩ nếu Vương gia quả thật nạp nữ nhi thế tộc Ích Châu làm phi, đối với việc tăng cường thống trị Ích Châu là rất hữu ích. Những quý tộc này đều là thế lực địa phương hùng mạnh, nếu không thể sử dụng, chỉ sợ sinh thêm sự cố. Trung Châu hiện nay dù được xem là lớn mạnh, nhưng ba mặt tác chiến, phương nam có Nam Vương đứng mãnh mẽ nhìn chằm chằm, quả thật không thể diệt trừ những nhà giàu có có thế lực này.

Không thể hoàn toàn diệt trừ cũng chỉ có thể lôi kéo trấn an. Dịch Minh Dương thầm thở dài ở trong lòng, gộp lời: "Vương gia, tuy nói Trung Châu đã có thế tử, nhưng con cháu ngài mỏng manh, quả thật cũng nên chiêu mộ thế thiếp, Nghiêm thị đứng đầu thế tộc Ích Châu, quý nữ Nghiêm thị tất tương xứng với Vương gia." Nói xong, hắn nhìn Dịch Khinh Nhan một chút, sắc mặt có chút lo âu, cũng có chút gấp gáp.

Trên mặt Nguyên Tĩnh Vũ bất giác có chút khó coi. Hắn chợt quay đầu lại nhìn, hỏi: "Minh Tuệ đâu?"

Nghe hắn hỏi Minh Tuệ, Dịch Khinh Nhan trong lòng trầm xuống, chợt cười khẽ một tiếng, nhìn thiếu nữ tuyệt sắc trước mặt đã có chút khản trương, ngừng đầu nói với Nguyên Tĩnh Vũ: "Quý nữ Nghiêm thị, tư thế tuyệt thế, Vương gia còn do dự cái gì?"

Thấy Lưu Ngạn Phi mở miệng, tướng lĩnh Trung Châu không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nhưng Nguyên Tĩnh Vũ không có dấu hiệu buông lỏng chút nào, ngược lại trầm ngâm một chút, nghiêm túc nhìn nàng nói: "Ngạn Phi cũng cảm thấy Bốn vương nên chiêu mộ thế thiếp để thêm con cháu?"

Dịch Khinh Nhan kìm nén ở trong lòng, nhưng lúc này không thể không đáp, cơ hồ tất cả mọi người đều nhìn nàng! Nàng trầm ngâm nói: "Vương gia chỉ tại thiên hạ, sa vào nữ sắc tất nhiên không nên, chỉ là Nghiêm thị tôn quý nhà cao cửa rộng, tự nhiên không thể so với dòng chi tục phàm bình thường..."

Nguyên Tĩnh Vũ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cười ảm áp nói với Nghiêm Thái An: "Như thế thì đa tạ mỹ ý của tông trưởng! Cũng xin Nghiêm tông trưởng yên tâm, Bốn vương nhất định sẽ không bạc đãi thế tộc Ích châu, phàm là dưới sự thống trị của Bốn vương, vô luận Dự Dương, Trung Châu, Hà Tây, Hà Gian, Bốn vương đều đối xử như nhau, luận công ban thưởng, không đến nỗi nặng bên này nhẹ bên kia!"

Nghiêm Thái An lúc này mới yên lòng lại. Hắn đi một nước cờ này cũng là đang đánh cuộc, đánh cuộc Trung Châu Vương hiện tại không dám đắc tội thế tộc Ích châu, đánh cuộc quân đội Trung Châu quyền quý sẽ vì quyền lợi chính trị mà thỏa hiệp. Hắn đã từng nghĩ tới Nguyên Tĩnh Vũ có thể có chút ghét kết thân chính trị, lại nói mấy gia tộc trước đưa người qua hẳn một cũng không muốn, thậm chí ngay cả Trung Châu Quận chúa cũng không muốn, nghĩ là có liên quan đến xuất thân cùng với sự chín chắn. Duy nhất Nghiêm Thái An không ngờ tới khó khăn lớn nhất trong quân Trung Châu chính là Thống soái Lưu Ngạn Phi này. Mặc dù hắn nhìn ra hai người Nguyên Tĩnh Vũ cùng Lưu Ngạn Phi quan hệ mập mờ, nhưng không có nghĩ tới lực ảnh hưởng của Lưu Ngạn Phi đối với Nguyên Tĩnh Vũ lớn như thế. Hắn đã sớm biết Nguyên Tĩnh Vũ không nặng nữ sắc, nhưng hắn vẫn cho là với tài mạo cùng xuất thân của nhi nữ, có thể trong hậu cung Trung Châu Vương đoạt lấy một chỗ, xem ra hôm nay hắn không còn lòng tin gì.

Thì ra là Trung Châu Vương không nặng nữ sắc nguyên nhân lại là yêu thích nam sắc a?

Người không rõ chân tướng đều suy đoán như thế.

Nếu Nguyên Tĩnh Vũ đã đáp ứng, mọi người cũng ủa lên chúc mừng, Nguyên Tĩnh Vũ nhàn nhạt thản nhiên mỉm cười, ánh mắt hữu ý vô ý chung quy lại đảo quanh trên người Lưu Ngạn Phi.

Nghiêm Thái An rên sát khi còn nóng, hỏi: "Không biết Vương gia khi nào rời Ích Châu, an bài hôn kỳ vào lúc nào thì tốt?"

Nguyên Tĩnh Vũ khẽ cau mày, hắn mới đáp ứng việc hôn sự này liền phải đính hôn, có phải đang ép người quá đáng rồi?

Dịch Khinh Nhan suy nghĩ một chút, nói: "Vương gia nạp phi, Nghiêm thị gả con gái, cũng không thể quá qua loa. Theo Ngạn Phi thấy, không bằng định tháng sau đi, cụ thể cân nhắc ngày nào mới tốt, luôn luôn chọn ngày hoàng đạo mới đúng."

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn nàng một chút, gật đầu nói: "Ừ, như thế rất tốt." Sau đó, hắn hướng Nghiêm Thái An cùng Mạnh Đông Húc nói: "An bài cụ thể phải phiên toái Nghiêm tông trưởng rồi! Đúng rồi, Đông Húc, người phụ trách hôn sự đi, có cái gì không rõ hãy hỏi Tuấn Kiệt."

Nghiêm Thái An hài lòng, Mạnh Đông Húc cũng lĩnh mệnh, Nguyên Tĩnh Vũ liền dẫn mọi người cáo từ trở về Thành Chủ Phủ.

Thời điểm rời Nghiêm thị Minh Tuệ đã ngủ rồi, Nguyên Tĩnh Vũ sai Nhạn Vô Ngân bế nàng, bản thân lại dắt tay Dịch Khinh Nhan, không nói chuyện, sắc mặt có chút nghiêm túc.

Khinh Nhan cảm thấy như vậy không tốt, còn có một đám người sau lưng, nhưng từ chối mấy lần không tránh được. Nàng đột nhiên cảm thấy bản thân không cần phải buồn bực, chuyện hôm nay không thể trách hấn, việc đã đến nước này, hiện tại quan trọng nhất là suy tính chuyện sau này, lần này muốn cười phải cười, không muốn cười cũng phải cười.

Vừa lên xe ngựa, Khinh Nhan còn chưa ngồi xong, liền bị Nguyên Tĩnh Vũ ôm đến trên đầu gối, tháo mặt nạ xuống.

Hai người ôm thật chặt một hồi, cũng không có mở miệng nói chuyện. Hấn tựa đầu vào bên tai nàng, dùng mặt của mình nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng.

Sau khi sinh nở, Dương phu nhân không cho nàng tắm rửa gội đầu, nàng liền không để cho hấn đến gần. Hấn hiểu được điều nàng cố kỵ, trong lòng có chút xúc động, cũng cảm thấy có chút buồn cười. Nàng cho là mình quan tâm những thứ bên ngoài đó sao? Đáng vẻ chật vật của nàng hấn cũng không phải chưa từng thấy qua.

Khinh Nhan đột nhiên cảm thấy mắt có chút chua chua, ngực của hấn thật ấm áp, để cho nàng tham luyến. Nàng cảm thấy mình đã không còn là Dịch Khinh Nhan trước kia rồi, tình cảm làm cho nàng trở nên mềm yếu. Nhưng hấn nếu thật phản bội nàng, nàng phải làm sao? Nhưng tối nay, hấn lại một lần nữa làm cho nàng cảm động, vì tuân thủ cam kết với nàng, hấn lại muốn Minh Tuệ cùng Nghiêm thị kết thân, Minh Tuệ mới bảy tuổi a!

"Dương phu nhân mang Minh Huy đi rồi?" Hấn hỏi.

Nàng buồn buồn "Ừ" một tiếng, trong lòng có chút chua chua. Nghĩ tới hải tử, đột nhiên cảm thấy ngực có chút căng. Vốn là sư phụ dẫn theo bà vú tới, nhưng nàng kiên trì muốn cho hải tử bú sữa của mình. Nàng có thể vì đứa bé này cũng chỉ có thể làm như vậy.

Vì trên đường hải tử không khóc nháo, trong khoảng thời gian này sư phụ mỗi ngày đều bồng Minh Huy, chỉ hai mươi mấy ngày, hải tử phát triển đến không nhận ra nữa. Mấy ngày gần đây, sư phụ còn kêu bà vú đem sữa nặn ra, Minh Huy ăn được rất vui mừng, sư phụ nói hải tử rất tốt, nói nàng không phải lo lắng. Khinh Nhan không lo lắng, nàng chỉ có chút thương tâm, nàng thậm chí hoài nghi mấy ngày nay Minh Huy có thể phân rõ ai mới là mẫu thân sao?

"Không phải nói chờ đến tháng ba mới lên đường sao?" Hôm nay thấy Khinh Nhan đến, Nguyên Tĩnh Vũ quả thật rất kinh hãi. Thấy nàng cùng Minh Tuệ tới, hấn biết Dương phu nhân nhất định đã mang Minh Huy đi.

"Sư môn có chuyện, sư phụ muốn trở về, cho nên nói đi trước." Khinh Nhan cảm thấy ngực căng rất khó chịu, vì vậy khe khẽ đẩy hấn ra.

"Vậy nàng cũng nên ở trong biệt viện bảo dưỡng tốt mới tới đây, khí trời lạnh như thế... Ai, nàng thật là một chút cũng không hiểu được cách chăm sóc mình..." Nguyên Tĩnh Vũ bắt đầu đi thờ dài. Trước kia vẫn cho là nàng độc lập kiên cường, bây giờ mới biết nàng vẫn cần người quan tâm, nhưng vì nàng, hấn cũng cảm thấy vui vẻ chịu đựng. Hấn hiểu tâm tình của nàng. Minh Huy đi rồi, nàng cảm giác trống rỗng khổ sở, cho nên mới muốn tìm hấn, mong mau sớm gặp được hấn...

Hấn lại ôm sát hông của nàng, một tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nàng, sau đó cúi đầu nhẹ nhàng hôn nàng. Hấn không dám quá quyến luyến, sợ mình không khống chế được, thân thể của nàng còn chưa phục hồi.

So với hấn, Khinh Nhan ngược lại càng nhiệt tình, hải tử rời đi, nàng chỉ có ở trong lòng ngực của hấn mới có thể yên tâm. Nàng hiện tại đã biết rõ tại sao nữ nhân luôn là khó có thể thành chuyện lớn, bởi vì nữ nhân không chỉ là nữ nhân, nữ nhân còn là mẫu thân. Nữ nhân làm mẫu thân sẽ thay đổi sẽ kiên cường, nhưng đồng thời nữ nhân cũng sẽ vì hải tử mà trở nên mềm lòng.

"Khinh Nhan... Khinh Nhan..." Hấn không dám tiếp tục nữa, chỉ có thể buông môi nàng ra ôm nàng thật chặt.

Khinh Nhan cũng ý thức được mình quá vọng động rồi, sư phụ dặn đi dặn lại thân thể chưa phục hồi như trước kia là không thể sinh hoạt vợ chồng. Nghĩ tới mình mới vừa rời nhiệt tình quyến luyến thậm chí mong đợi, nàng không khỏi đỏ mặt, lại tràn đầy cảm động, hấn vẫn như thế thông cảm nàng.

Thành Chủ Phủ cách chủ trạch Nghiêm thị cũng không xa, không lâu sau xe ngựa liền dừng lại, Nhạn Vô Ngân mời Nguyên Tĩnh Vũ xuống xe.

Nguyên Tĩnh Vũ xuống xe ngựa trước, sau đó ôm Dịch Khinh Nhan xuống. Nhưng hấn cũng không thả nàng xuống, trực tiếp ôm đi tới tấm điện của mình. Chư tướng tự cáo từ trở về nghỉ ngơi, chỉ có Nhạn Vô Ngân đi theo sau Nguyên Tĩnh Vũ. Là Phó thống lĩnh đội thân vệ của Nguyên Tĩnh Vũ, hôm nay Tiểu thống lĩnh không có ở đây, hấn phải mỗi thời mỗi khắc ở bên cạnh bảo vệ Nguyên Tĩnh Vũ.

Khinh Nhan mắc cỡ chết được, giục giã muốn xuống tự mình đi, thế nhưng hấn lại rất nghiêm nghị trách cứ nàng nói: "Đừng làm rộn, thân thể nàng không tốt, không nên cử động nhiều. Lúc trước đi đường nhiều như vậy cũng không so đo với nàng, bắt đầu từ bây giờ, không có ta cho phép, không cho nàng ra khỏi cửa phòng nữa bước!"

"Nào có nghiêm trọng như vậy?" Nàng nho nhỏ nói thăm.

Nguyên Tĩnh Vũ không nói gì nữa, chỉ là nghiêm mặt lườm nàng một cái. Khinh Nhan chợt không nhịn được cười lên, nhe mồm tựa vào trong ngực hấn, ôm chặt hấn. Có người trông nom, có người quan tâm thì ra là tốt như vậy a! Hoàn toàn không giống với cách sư phụ quan tâm yêu thương nàng, đây chính là cách nam nhân yêu thương nữ nhân sao? Không chỉ có yêu thích thân thể thân mật, hơn nữa còn bỏ tâm tình quan tâm.

Chu Tử Ngọc ôm Minh Tuệ đi theo phía sau bọn họ, mặc dù thấy đã nhiều, nhưng vẫn không dám ngẩng đầu nhìn.

Nhận Vô Ngân không ngờ được Vương gia cùng Lưu nguyên soái thân mật tới mức như thế, đồ mặt nhìn đông nhìn tây cũng không dám nhìn về phía trước. Trong lòng hẳn rất là phức tạp, vừa cảm động Vương gia tin tưởng mình, lại không thể phản bội Nghiêm thị và tông trưởng nuôi dưỡng và vun trồng cho mình trưởng thành. Tình huống như thế này có nên báo cáo chi tiết cho tông trưởng hay không?

Nhận Vô Ngân không biết, nguyên bản Nguyên Tĩnh Vũ không có ý định gạt hân, nếu phân công Nhận Vô Ngân làm đội trưởng đội thân vệ, chuyện hân và Khinh Nhan tuyệt đối không có cách nào giữ bí mật, dù sao chuyện này trong đội quân cấp cao cũng không coi là bí mật gì, cho Nghiêm Thái An biết cũng không có sao. Cho những người đó phát hiện Nguyên Tĩnh Vũ hẳn cũng có khuyết điểm trên người, bọn họ mới yên tâm hơn.

Đến tầm điện, Chu Tử Ngọc bế Minh Tuệ đi ngủ, Nhận Vô Ngân cũng dừng bước, ở bên ngoài an bài tra xét thủ vệ tối nay.

Nguyên Tĩnh Vũ mang theo Khinh Nhan rửa mặt sau trở về phòng ngủ, phân phó bắt đầu từ tối nay không cần người trực đêm, buổi sáng cũng không cần người hầu hạ.

Cởi áo khoác thay quần áo ngủ, trên giường ấm áp dễ chịu, dưới gầm giường lúc trước tăng thêm than sưởi nhưng lúc này đã lấy đi rồi. Khinh Nhan không có thói quen ngủ ấm nóng như phương bắc, nhưng khí trời Tây Bắc quả thật quá lạnh, cho nên Chu Tử Ngọc nghĩ ra biện pháp như thế.

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn nàng lặn qua lộn lại tựa hồ có chút khó chịu, lo lắng sờ trán của nàng, lại nắm cổ tay của nàng bắt mạch.

Khinh Nhan lại không dám lật người, ngoan ngoãn vùi ở trong ngực hân, nhỏ giọng nói: "Ta không sao. Chính là... có chút sưng..."

Nguyên Tĩnh Vũ dùng một chút mới suy nghĩ ra nàng..., nguyên lai là hải tử đi rồi, vú bị căng a. "Không phải có dùng thuốc?"

"Hôm nay còn chưa kịp..."

"Nha..."

"..."

Lần này đến phiên hân ngủ không được, trong đầu xuất hiện hình ảnh bộ ngực nàng căng cứng vì Minh Huy, nghĩ đến lòng hân nhột nhạt.

"Nếu không, ta giúp nàng hút, ngày mai trở về cố gắng dùng thuốc là được?"

Khinh Nhan suy nghĩ một chút, ngượng ngùng "ừ" một tiếng.

Hân lục lọi cùi váy của nàng, đẩy nàng nằm ngang ở trên giường, có chút gấp gáp ngậm vào một bên vú. Bởi vì bộ ngực của nàng tựa hồ trưởng thành không ít, trước mềm mại thế nhưng lúc này có chút phù cứng.

Thời điểm không có sữa, nàng gấp gáp, nhưng ngực căng cứng mà hải tử không có ở đây, nàng lại khó chịu. Hôm nay có người đem sữa hút ra ngoài, quả thật rất thoải mái. Nàng không nhịn được nhẹ nhàng thở ra.

Nguyên Tĩnh Vũ vốn vô cùng yêu bộ ngực nàng mềm mại trắng nõn, hiện nay cảm dục đã lâu, cũng thật có chút không khống chế được đáng điệu.

Hân có chút bất lực cạo sát thân thể của nàng, lý trí còn sót lại không ngừng tự nói với mình bây giờ còn chưa thể, không thể... Vì vậy cuối cùng hân cũng chỉ có thể ôm thật chặt nàng than thở, lần lượt hít sâu làm dịu dục vọng của mình lại.

"Khinh Nhan, bằng không nàng trước đừng trở về uống thuốc, mỗi ngày ta giúp nàng hút ra là được rồi..." Nói chuyện dời đi lực chú ý là phương thức cực tốt, chỉ là hân giống như chọn sai đề tài rồi.

Nàng không trả lời hân, hồi lâu sau mới nhỏ giọng nói: "Ta giúp chàng!" Nói xong, một cái tay liền dọc theo ngực của hân đi xuống vuốt ve...

Hân không ngừng hôn nàng, trong khoảnh khắc đã lâu không có thời dài nói: "Khinh Nhan, Khinh Nhan, nàng thật tốt..."

Hôm sau, Nguyên Tĩnh Vũ một mình gặp Nhận Vô Ngân, hỏi thăm cụ thể tình hình của nhi nữ Nghiêm thị, cuối cùng rất nghiêm túc nói với hân: "Hiện nay Tiểu thống lĩnh không có ở đây, người đi theo bên cạnh Bôn vương lâu dài, có một số việc cần ghi nhớ. Chuyện tình của Ngạn Phi và Bôn vương phần lớn tương lĩnh trong lòng hiểu rõ, nhưng cảm bất cứ kẻ nào đàm luận, vì vậy, bên cạnh Bôn vương, người sai người trước kia là được rồi, binh lính xuất thân Nghiêm thị không cần phải tới trước mặt ta. Người phải nhớ thân phận mình bây giờ là Thống lĩnh quân thân vệ của Bôn vương, chứ không phải là thống lĩnh tư binh Nghiêm thị."

Lời nói này có điểm nghiêm trọng, trên trán Nhận Vô Ngân xuất chút mồ hôi lạnh, có chút sợ hãi, cũng có chút cảm động. Vương gia hôm nay mở lòng mở dạ nói ra những lời này với hân tức là đã đem hân làm người tâm phúc rồi.

"Thuộc hạ hiểu!" Nhận Vô Ngân thật bội phục sự can đảm và chí khí của Nguyên Tĩnh Vũ, hẳn cái gì cũng biết, nhưng vẫn cho bọn họ nhét tư binh vào trong quân thân vệ của mình.

"Còn có một điểm," Nguyên Tĩnh Vũ thoáng dừng một chút mới nói tiếp, "Người sau này cũng phải nghe lệnh Lưu nguyên soái, phải bảo vệ hân, kính trọng hân giống như đối với Bôn vương! Đặc biệt là thời điểm Bôn vương không có ở đây, mệnh lệnh của hân chính là vương lệnh!"

Nhận Vô Ngân lần này là thật sự kinh hãi, hân không hiểu tại sao Vương gia lại tin tưởng Lưu Ngạn Phi như thế. Coi như Lưu Ngạn Phi là người của

Vương gia, cũng không cần sủng ái đến nước này chứ? Tháng sau tiểu thư Nghiêm thị gả cho Vương gia, chỉ sợ sẽ tìm Lưu nguyên soái gây phiền phức, đến lúc đó muốn hấn đứng ở bên nào.

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn bộ dáng ngẩn ra của Nhạn Vô Ngân chỉ nhàn nhạt mỉm cười. Hấn làm sao không biết mục đích và ý nghĩ của Nhạn Vô Ngân, cũng bởi vì nhìn thấu bản tính Nhạn Vô Ngân, hấn mới dám trọng dụng người này. Nhạn Vô Ngân là một người không cam lòng đứng sau người khác, chưa tới ba mươi tuổi đã trở thành thống lĩnh tư binh Nghiêm thị, vì thế, hấn chăm chỉ luyện võ khô học binh thư, gia thất cũng không có. Hôm nay mình trọng dụng hấn, cũng là cho hấn một cơ hội, cơ hội thăng chức rất nhanh, cơ hội hoàn toàn thoát khỏi Nghiêm thị, tin tưởng hấn đủ thông minh, biết lựa chọn như thế nào.

"Thuộc hạ hiểu!" Nhạn Vô Ngân rất nhanh liền lựa chọn. Mới vừa rồi lời của Vương gia chính là nói cho hấn biết, từ nay về sau muốn hấn vứt bỏ xuất thân của mình, hoàn toàn lấy lệnh vua làm việc, chỉ có như vậy Vương gia mới có thể tin tưởng hấn, thứ hấn muốn mới có thể đạt được.

Nguyên Tĩnh Vũ vui mừng gật đầu một cái, vỗ vai hấn, nói: "Hãy làm cho thật tốt! Ngắm lại người tiền nhiệm của ngươi, hôm nay đều là Thống soái tay cầm trọng binh trong quân, tiền đồ không có ranh giới!"

Hôn kỳ rất nhanh được định đoạt, là mừng tám tháng hai, ngày hoàng đạo, thích hợp cưới gả.

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn Mạnh Ngôn Húc trình lên danh mục sinh lễ chi tiết cùng an bài cụ thể của hôn lễ.

Sinh lễ do Quách Tuấn Kiệt và Mạnh Ngôn Húc cùng nhau chuẩn bị, Nghiêm thị không thiếu tiền nên không coi trọng cái này, nhưng lễ nhẹ thì không phù hợp với thân phận của phiến vương một phương, cho nên sinh lễ này cũng coi là nặng nhất trong tất cả các lễ thiếp của Nguyên Tĩnh Vũ rồi. Dĩ nhiên, của hồi môn của Nghiêm thị cũng không ít, khoản này Nguyên Tĩnh Vũ cũng không thiết thời, nếu đòi người khác nhất định là phải dự tính thật tốt.

Nghiêm thị thế nhưng đem hai vị đường tử muội của tân nương làm đáng thiếp theo của hồi môn tới. Theo tin tức của Nhạn Vô Ngân, hai vị đáng thiếp này chỉ có một vị là thứ nữ tiểu thư, một vị khác giống với tân nương từ cũng là tiểu thư con vợ cả, đều xuất phát từ một chi của Nghiêm thị.

Nguyên Tĩnh Vũ cùng Khinh Nhan thương lượng chuyện đón dâu, hi vọng nàng cho ý kiến. Trong lòng hấn hiểu, lần này coi như Khinh Nhan nhường một bước, nhưng chỉ cho một danh phận mà thôi, ranh giới cuối cùng của nàng ở chỗ nào, tuyệt đối không thể nhượng bộ.

Nàng đã sớm nói với hấn, đêm này nàng một bước cũng không nhượng. Hấn vẫn ghi ở trong lòng, cũng không dám quên. Nhưng là, đêm tân hôn phải làm sao đây?

Hấn cũng định, chờ hôn lễ đi qua, hấn sớm an bài người đưa nữ nhân kia trở về Trung Châu Vương phủ, trong Vương phủ có Giản Vương phi, không cần hấn quan tâm. Nhưng vấn đề là nữ nhân kia phải ở trong Thành Chủ Phủ vài ngày mới có thể đi. Hấn cũng không thể giả bộ say vài ngày đi? Khinh Nhan quen thuộc được lý, tất nhiên có biện pháp tốt hơn.

Khinh Nhan nhìn hấn lo âu, không tìm không phải nói: "Chuyện của mình, tự mình nghĩ biện pháp!" Trong giọng nói vẫn mang chút tức giận.

Nguyên Tĩnh Vũ bắt đầu dĩ than thở, ôm nàng nói: "Khinh Nhan, nàng như vậy là không đúng. Nàng muốn cái gì, không cần nàng mở miệng, ta đều sẽ đem hết khả năng làm được vì nàng. Nhưng hôm nay ta gặp phải khó khăn, làm sao nàng có thể khoanh tay đứng nhìn? Muốn tình cảm một lòng một dạ thì chúng ta phải cùng nhau kiên trì, hôm nay có phiền toái chúng ta cũng nên cùng chung đối mặt, hợp lực giải quyết mới đúng."

"Thật muốn ta giúp một tay?" Khinh Nhan chợt cười, có chút giảo hoạt, thậm chí còn có mấy phần âm hiểm.

Nguyên Tĩnh Vũ trong lòng hoang mang, cũng rất tò mò. Hấn biết Khinh Nhan trong lòng cực hận Nghiêm Thái An, vì vậy giận chó đánh mèo đến nữ nhi vô tội kia cũng không kỳ quái, nhưng nàng sẽ đối phó nữ nhân kia thế nào?

"Bốn vương tất cả đều nghe theo vương phi an bài!" Hấn cười nói.

Khinh Nhan chợt ôm cổ hấn hôn một cái lên mặt hấn, sau đó thoát ra khỏi ngực của hấn, chấp tay sau lưng đi mấy bước, chợt lại hướng về phía hấn cúi người chào, nghiêm mặt nói: "Như thế, hãy để cho thần thiếp vì phu quân đại nhân phân ưu! Chỉ là, Vương gia đến lúc đó không cần đau lòng là được rồi!"

Nguyên Tĩnh Vũ xem nàng biểu diễn, lắc đầu cười. Nữ tử này, đến tột cùng là có bao nhiêu mặt đây? Mỗi một lần hấn cảm giác mình đã hoàn toàn hiểu rõ nàng, nhưng nàng lại luôn không ngừng làm cho hấn vui vẻ. Chỉ là khó có được hôm nay nàng cao hứng, hấn cũng nguyện ý phối hợp cùng nàng chơi đùa.

Sau khi hài tử rồi đi, nàng cũng rất ít cười vui vẻ như vậy.

Chợt, nàng lại có chút thương cảm nhào vào trong ngực hấn ôm thật chặt hấn, thật lâu mới nói: "Chàng là của ta, là của một mình ta, vĩnh viễn là người của ta!"

Nguyên Tĩnh Vũ thấy buồn cười, xúc động đáp trả nàng, dùng thanh âm trầm thấp nói lại một lần: "Ta là của nàng, là của một mình nàng, vĩnh viễn... Đều là người của nàng..."

"Vậy chuyện này chàng không cần lo lắng, tất cả giao cho ta đi! Ta sẽ bắt Nghiêm thị khổ mà không nói được, chỉ có thể ngoan ngoãn trở về Vương phủ. Hừ, thế nhưng muốn cướp người của ta..." Nàng không che giấu chút nào tham muốn giữ lấy hấn của mình, nếu dựa theo nữ đức, nàng đây chính là ghen tị, sẽ làm trượng phu bỏ vợ. Chỉ là, Nguyên Tĩnh Vũ lại yêu lòng dạ hẹp hòi của nàng cực kì, nàng như thế là quan tâm hấn, để cho lòng của hấn ấm áp

Q.3 - Chương 9: Chương 9

Chương 09: Đối trắng thay đen động phòng (03)

Editor: Tiểu Di

Mùng tám tháng hai, khí trời sáng sủa, quả nhiên là ngày tốt. Nhạn Vô Ngân đại diện Nguyên Tĩnh Vũ đi Nghiêm phủ rước dâu, dùng xe ngựa được thay đổi phục trang mới hoàn toàn màu đỏ thẫm, đem tân nương tử mang về Thành Chủ Phủ. Dùng xe ngựa mà không dùng kiệu, chủ yếu là tính đến việc cưới chánh thê mới có thể dùng đại kiệu tám người khiên, nhi nữ Nghiêm thị dù có quý trọng nhưng mà cũng chỉ là tiểu thiếp, nếu dùng đại kiệu bốn người khiên, ngược lại lại hạ thấp mặt mũi của Nghiêm thị.

Bởi vì là trắc phi, cho nên rất nhiều lễ nghi cũng có thể miễn, nhưng là tôn trọng Nghiêm thị cùng sĩ tộc Ich Châu, Nguyên Tĩnh Vũ vẫn cố gắng làm đủ để cho Nghiêm thị thể diện. Phiên vương nạp trắc phi có thể không cần bái đường, chỉ ở tiền đường tuyên đọc chiếu thư trắc phi là được.

Nghiêm Thái An đối với việc này vốn có chút bất mãn, nhưng Mạnh Ngôn Húc giải thích thân phận Vương gia quý trọng, trừ cười chảnh thê, từ trước đến giờ đều chỉ dùng một tờ chiếu thư. Thời điểm người tiếp tân tuyên đọc chiếu thư trắc phi, Nguyên Tĩnh Vũ không nhìn được nghĩ, mình và Khinh Nhan còn không có bái đường, nữ nhân này xứng sao? Mặc dù Khinh Nhan không quá quan tâm những thứ này, nhưng hẳn vẫn cảm thấy rất áy náy, chỉ muốn dùng nhiều yêu thương đền bù nàng.

Kết thúc buổi lễ, tân nương tử đưa vào động phòng, Nguyên Tĩnh Vũ ở trong đại sảnh tiếp nhận chúc mừng của mọi người.

Tướng lĩnh trong quân là vui mừng thật, Vương gia cùng sĩ tộc Ích Châu kết thân, đối với ổn định thế cục Ích Châu rất có lợi, hơn nữa quả thật con cháu Vương gia thừa thớt, hiện nay chỉ có Dịch vương phi sinh ra một thế tử. Ai cũng biết

Nguyên thị cùng Tiều thị về mặt con nôi đôi rất là khó khăn, khó có được nhi tử, có nhi tử còn phải lo lắng có phải kẻ ngốc hay không, không phải người ngốc còn phải bình an lớn lên mới được. Vì vậy, Vương gia sinh nhiều nhi tử là rất cần thiết.

Sĩ tộc Ích Châu cũng thành thật cao hứng, sĩ tộc Ích Châu có Trung Châu Vương hùng mạnh để dựa vào, tự nhiên chân có thể đứng vững ở trong

thời loạn thế này.

Dịch Minh Dương ngồi ở đối diện Dịch Khinh Nhan, nhìn khoe miệng nàng cười nhàn nhạt, có chút ngĩ không ra. Người khác không rõ lắm, nhưng hẳn hiểu cháu gái của hẳn ghen đến cỡ nào. Mặc dù lúc ấy bắt đắ đi đáp ứng hôn sự này, nhưng nhìn lời nói và việc làm của Vương gia lúc đó cũng sẽ khiến trong lòng nàng nhất định không thoải mái. Vì sao hôm nay nàng còn có thể cười vui vẻ như vậy?

<http://cungquanghang.wordpress.com/>

Cả sảnh đường quan viên tân khách rồi rít hương Nguyên Tĩnh Vũ chúc rượu, đồng thời cũng không quên quan sát vị trong trường hợp ngày hôm nay vẫn mang mặt nạ như cũ Thông soái Định Nam quân Lưu Ngạn Phi.

Lưu Ngạn Phi là Thông soái tối cao trong quân, ngồi ở vị trí thứ nhất phía dưới Nguyên Tĩnh Vũ, ánh mắt Nguyên Tĩnh Vũ khẽ quét là có thể thấy nàng. Tất cả mọi người hướng Trung Châu Vương kính rượu, nàng cũng không nên ngoại lệ a! Ngĩ tới đây, nàng cũng bưng ly rượu đứng lên nói:

"Thần cũng chúc mừng Vương gia niềm vui tân hôn!" Nói xong uống một ly. Lời nói này có chút dở dỏ ương ương, nhưng đặt ở trên người nàng lại

cổ tình làm cho người ta cảm giác rất bình thường. Nếu nàng cũng giống những người khác một dạng cung kính nói lời chúc phúc cát tường, ngược lại có vẻ không thành thật rồi.

Nguyên Tĩnh Vũ khẽ cau mày, hẳn còn chưa đồng ý cho nàng uống rượu! Những ngày qua hẳn gây đủ sức ép, nàng vẫn như trước dịu dàng thâm tình, có lúc hẳn cũng hoài nghi nàng không phải cố ý trêu chọc hẳn, nhưng mỗi lần đến thời khắc máu chót nàng liền đặc biệt xin lỗi nói thân thể chưa hồi phục, xin hẳn thông cảm. Hẳn nghĩ tới nàng sinh đẻ gian khổ, tự nhiên cũng thông cảm nàng. Thấy nàng sinh nở còn chưa đến hai tháng, đúng là hẳn quá cấp thiết rồi. Nhưng nếu thân thể chưa phục hồi sẽ không thích hợp uống rượu, nàng sao chẳng yêu quý thân thể của mình?

Lúc này, Khinh Nhan chợt hướng hẳn từ xa nâng chén, dùng khẩu hình nói một câu: thân thể ta đã tốt hơn, người không phải lo lắng.

Nguyên Tĩnh Vũ đọc hiểu những lời này của nàng, tâm liền không còn có thể bình tĩnh lại nữa. Cho tới giờ khắc này hẳn mới loáng thoáng đoán an bài tối nay của nàng, hẳn vẫn thiếu nàng một đêm động phòng hoa chúc, nàng là muốn tối nay

bồi thường cho nàng?

Vẻ mặt Trung Châu Vương đột nhiên trở nên rất là hưng phấn vui vẻ, hoàn toàn không giống với vẻ cao quý lễ phép cười yếu ớt lúc trước. Lúc này mới như tân lang sắp vào động phòng! Các nam nhân lòng dạ biết rõ cười cười, mời rượu càng nhiệt tình, những thứ chúc phúc tân hôn, ca công tụng đức Nguyên Tĩnh Vũ tán tụng càng nhiều.

Nguyên Tĩnh Vũ rút cuộc "Không thắng tư lực", bước chân hơi có chút lảo đảo đứng lên cáo từ tân khách, hẩn muốn vào động phòng. Mặc dù rượu của hắn trong bầu đều là nước giả, nhưng uống nhiều quá cũng khó chịu.

<http://cungquanghang.wordpress.com/>

Bạn đang đọc truyện *Duệ Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Q.3 - Chương 10: Khói Lửa Sinh Ra Chiến Thần

Mọi người chúc mừng, sau đó náo loạn thật lâu mới rời đi.

Cơ hội như vậy cũng không phải là thường có, sĩ tộc Ích Châu lôi kéo Trung Châu Vương, cũng sẽ không tự nhiên bỏ qua giới quân lĩnh Trung Châu quyền quý. Nguyên Tĩnh Vũ cất nhắc rất nhiều con em bản hàn, chưa chắc người nào cũng có thể chống đỡ phú quý hấp dẫn.

Tâm phúc trước mắt của Trung Châu Vương, Thống soái Định Nam quân Lưu Ngạn Phi dĩ nhiên là đối tượng để bọn họ lôi kéo hàng đầu, chẳng qua là khi bọn họ bùng ly rượu lên chuẩn bị mời thì đã không tìm được người.

Nguyên Tĩnh Vũ đầu tiên đi động phòng.

Động phòng an bài ở Tây Viện Thành Chủ Phủ, Nguyên Tĩnh Vũ và Kinh Nhan ở Đông Viện.

Trong phòng nền đồ cao chiếu, tân nương tử lẳng lặng ngồi ở trên hi giường, hai thị nữ tướng mạo thanh tú đứng bên cạnh, bên giường cách đó không xa còn có một vị bán lão nương tiếp tân, chờ đợi hoàn thành những bước cuối cùng của hôn lễ.

Nguyên Tĩnh Vũ nhàn nhạt mỉm cười đi tới, dùng cán cân khều khăn voan của tân nương ra.

Tân nương từ hơi có chút khấn trương, đôi tay để trên đầu gối, sắc mặt vui mừng, xoắn khăn tay.

"Tên gì?" Hấn hỏi.

"Tiếp nữ danh Mộng Liên..."

"Ừ, quả nhiên là có ý thơ. Là phụ thân người đặt sao?" Nguyên Tĩnh Vũ tự mình đi tới trước bàn bưng rượu hợp cần, ý bảo tất cả mọi người lui ra, tùy ý và ân cần nói, "Mũ phượng quá nặng, lấy xuống trước đi!"

Hai thị nữ đỏ mặt lảng lảng đi ra ngoài, người nữ tiếp tân nguyên là Nghiêm Thái An phải tới thám thính, nhìn Vương gia đối với tân nương từ tựa hồ có vẻ rất tốt, liền mỉm cười lui xuống. Ra cửa nàng thuận tiện đem cửa đóng lại, cơ hồ lặng yên không một tiếng động.

Nguyên Tĩnh Vũ thấy người cũng rời đi, liền cẩn thận ném một chút rượu, quả nhiên có vấn đề. Nhưng không biết là ý tứ của Khinh Nhan hay là an bài của Nghiêm Thái An. Ngay sau đó, hấn lại thả ít đồ xuống.

Đem ly rượu đưa cho Nghiêm Mộng Liên, Nguyên Tĩnh Vũ dụ dỗ: "Uống đi, uống hết rượu coi như kết thúc buổi lễ rồi."

Hai ly rượu nhỏ bằng bạc dùng một sợi chỉ đỏ nối liền, hai người dốc hết đem rượu trong ly uống vào. Chỉ là lúc Nghiêm Mộng Liên không chú ý, Nguyên Tĩnh Vũ đem rượu đổ xuống y phục mà thôi.

Nghiêm Mộng Liên thẹn thùng e lệ len lén đánh giá phu quân của mình. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới mình có thể gả cho một vị Vương gia làm phi, càng không nghĩ tới chính là vị vương gia này thật là anh tuấn nho nhã, giống như trăng thanh gió mát phong thái cao nhã, phong thần như ngọc. Nàng nghĩ, có thể có được nam nhân như vậy, tất nhiên là phúc khí mình đã tu luyện mấy đời.

Nhìn một chút, nàng đột nhiên cảm thấy đầu có chút choáng váng, chẳng lẽ mình uống say? Nàng lắc đầu một cái, cố gắng muốn thanh tỉnh, nhưng vẫn là vô lực ngã trên giường.

Nguyên Tĩnh Vũ trào phúng cười, để ly rượu xuống, đóng kín cửa, đổi một thân áo khoác màu đen, lại bay người lên trên nóc phòng, ngang qua phòng sát vách, sau đó mở cửa sổ, lặng yên không một tiếng động biến mất trong màn đêm.

Nguyên Tĩnh Vũ vốn cho là ở nơi đó nhất định không ngủ được, ai biết khi hấn tỉnh lại đã là gần tới ngày hôm sau. Phản ứng đầu tiên của hấn là tới hôm qua thật sự quá mệt mỏi, Khinh Nhan đã làm tiêu hao hết tinh lực của hấn, hơn nữa còn hút đi nội lực của hấn, cho nên mới mệt mỏi như vậy, nhưng rất nhanh hấn phát hiện được có cái gì đó không đúng ——

"Vương gia, ngài tỉnh?"

Nguyên Tĩnh Vũ hơi hơi hí hất, kinh ngạc phát hiện lão ngự y theo quân đang canh giữ ở bên giường mình.

"Chuyện gì xảy ra?" Chẳng lẽ hấn ngủ thật lâu?

Lão ngự y nghiêm trang khuyên nhủ: "Vương gia tỉnh là tốt rồi, ngài nhất định đói bụng đúng không, đồ ăn sẽ đưa tới đây ngay lập tức, ngài nghỉ ngơi mấy ngày là được rồi, không cần uống thuốc. Chỉ là sau này. . . Sau này kính xin Vương gia bảo trọng thân thể, tuy nói ngài cùng Nghiêm phu nhân tân hôn yên nhĩ, nhưng túng dục quá độ làm tổn hại thân thể sẽ không tốt."

Nguyên Tĩnh Vũ dò xét cẩn thận một chút, hôm nay mình vẫn ngủ ở trên hi giường Tây viện như cũ, chỉ là khăn trải giường đã đổi cái khác. Hấn nhíu mày, nghi ngờ hỏi: "Bốn vương đến tốt cùng ngủ bao lâu? Tại sao ta lại nhớ mới vừa nằm dài trên giường đã ngủ mất rồi?"

Lão ngự y cũng thận trọng, nhớ tới phẩm hạnh thường ngày của Nguyên Tĩnh Vũ, hơi chần chừ nói: "Cựu thần sáng nay tới đây bắt mạch có người được trong phòng loãng thoáng có một cổ mùi vị mê được."

Nguyên Tĩnh Vũ mặt biến sắc, u ám dọa người. Dịch! Khinh! Nhan! Nàng lại thả thuốc mê trong phòng, để cho hấn ngủ mê lâu như vậy, làm phiền ngự y. Nói cách khác, hôm nay tất cả mọi người đều biết đêm động phòng hoa chúc hấn bởi vì túng dục quá độ mà lâm vào hôn mê. Ghê tởm! Nàng cuối cùng là muốn đối phó Nghiêm Mộng Liên hay là đối phó hấn? Quả thật là kẻ sách hay a! Khó trách lúc trước nàng cái gì cũng không chịu nói! Tồn nghiễm một người đàn ông của hấn, mặt mũi của một phiến vương tất cả đều mất hết rồi.

Lão ngự y suy đoán hơn phân nửa là tân phu nhân vì muốn cung chiêu cho nên dùng thuốc mê, Vương gia bắt tri bắt giác trúng kế, cho nên tức giận. Đúng vậy a, từ khi Vương gia kế vị tới nay, chuyện nữ sắc từ trước đến giờ luôn biết nặng nhẹ, rất được thần tử kính yêu, làm sao có thể làm ra chuyện cười này? Cho dù lúc trước chuyên sủng Dịch vương phi, tinh thần cũng rất tốt .

"Nghiêm Phu Nhân đâu?" Nguyên Tĩnh Vũ đen mặt hỏi.

"Ách." Lão ngự y có chút xấu hổ nói, "Bởi vì sáng sớm hôm nay gọi thế nào ngài cũng không tỉnh, sau lại thần lại chẩn đoán được thân thể của ngài. Cái này. Cho nên, cho nên chư vị tướng quân đối với Nghiêm Phu Nhân rất có phê bình kín đáo. Vì vậy, Nghiêm Phu Nhân đã dọn đi trác phòng rồi, chư vị tướng quân để cựu thần ở chỗ này hầu hạ Vương gia."

Đôi mắt Nguyên Tĩnh Vũ tựa hồ muốn phun ra lửa, trong lòng vừa giận vừa sợ. Vô luận như thế nào hấn cũng không nghĩ đến Khinh Nhan thế nhưng lại

làm ra chuyện như vậy.

"Luu nguyên soái đâu? Truyền hán tới đây!" Hân muốn đứng dậy, lúc này mới phát hiện ra toàn thân mình vô lực, trong lòng càng thêm tức giận. Nhưng nghĩ tới ngọt ngào đêm qua, liền cường bách mình bình tĩnh lại, hay là cứ nghe một chút giải thích của nàng trước đi! Tốt nhất nàng nên có một giải thích tốt! Nếu không,

"Cái này. Theo thần biết, sáng sớm hôm nay Luu nguyên soái đã dọn đi trại lính, nói Vương gia ngài cưới Nghiêm phu nhân, một ngoại thần như hân ở tại nội viện thật sự không hợp lễ nghi." Chuyện Luu nguyên soái cùng Vương gia bọn họ đều biết rõ, chẳng lẽ Luu nguyên soái vì thế cùng Vương gia giận đối rồi hả?

"Cái gì?" Nguyên Tinh Vũ khuôn mặt tràn đầy tức giận, đảo thoát? Làm hại hân nằm trên giường hôn mê bất tỉnh, nàng vẫn dám chạy? Một khắc kia, Nguyên Tinh Vũ thật muốn nhảy xuống giường tìm được nàng hảo hảo đánh một trận ngay lập tức! Nữ nhân này cũng quá vô pháp vô thiên! Điều do trước kia mình quá cưng chiều nàng. Thật ra thì các đời trước đã sớm nói qua, cưng chiều nữ nhân là phải có hạn.

"Người tới, đỡ Bôn vương đi Đông viện!" Hân không tin nàng cứ như vậy bỏ đi, hân muốn tự mình đi qua nhìn một chút, chẳng lẽ chỉ là một giấc mộng xuân? Chẳng lẽ đêm qua những dịu dàng ân ái tất cả đều là nàng giả vờ.

Mùng mười tháng hai, Nguyên Tinh Vũ cuối cùng khôi phục chút hơi sức có thể xuống giường, Nghiêm Phu Nhân vui sướng tới đây thỉnh an, trong mắt hơi nhiều sầu lo cùng uất ức. Nguyên Tinh Vũ đã sớm bình tĩnh lại, nhưng nhìn nàng vẫn không nhận được nhớ tới cảnh tượng mình nhìn thấy đêm tân hôn. Cho tới giờ khắc này, hân mới mang theo vài phần giễu cợt cùng bội phục kẻ sách Khinh Nhan, có một màn kia, mình vô luận như thế nào cũng sẽ không gặp mặt nữ nhân này được rồi. Nàng đối với hân như vậy không yên lòng sao? Nhất định phải dùng chút thủ đoạn này?

Nhớ tới Dịch Khinh Nhan, hân không nhận được đau lòng tức giận, hân đối với nàng xuất phát từ nội tâm, thế nhưng nàng lại dùng tin tưởng cùng sủng ái của nàng đi đối phó hân! Làm tổn thương hân ở phía sau lại còn bỏ đi! Chẳng lẽ nữ nhân này thật không có trái tim sao?

Hân dùng ngôn ngữ dịu dàng trấn an Nghiêm Mộng Liên, lại ăn trưa cùng với nàng, lúc này mới lấy lý do mình còn cần nghỉ ngơi đuổi nàng trở về. Rồi sau đó, hân liền truyền Nhạn Vô Ngân đi vào cẩn thận hỏi thăm trong khoảng thời gian mình hôn mê chuyện gì đã xảy ra, cùng với hướng đi của Luu nguyên soái.

Bởi vì hân hôn mê chưa tỉnh, cho nên mời ngự y, sau đó chẩn đoán được kết quả là tưng dục quá độ, chứng tương liên giận chó đánh mèo đến trên người Nghiêm Phu Nhân, mọi người đều biết Nguyên Tinh Vũ là hạng người gì, cho nên nhất trí cho rằng Nghiêm Phu Nhân dùng thuốc gì mới làm cho hân cảm giữ không được cứ thế làm thương tổn thân thể, ngự y ở trong phòng vừa vận nghe thấy được một mùi vị thuốc mê, lại cùng với trong rượu kết quả nghiệm ra có thời tình được. Đối với lần này, Nghiêm Thái An trên mặt cũng rất khó coi.

Nghiêm Thái An vô lực cãi lại, bởi vì hân đã dạy bảo con gái của mình, hơn nữa đêm tân hôn đó hân quả thật cần dẫn thấp hương hòa hợp với một chút được trong rượu. Điều duy nhất hân không ngờ tới chính là Nguyên Tinh Vũ thật giống như chưa bao giờ dùng qua loại được này, một chút được tính thế nhưng sinh ra hiệu quả mạnh như vậy, hân thật không biết nên khóc hay nên cười. Sau đó hân liền lấy được tin tức Luu Ngạn Phi rời khỏi phủ, không khỏi có chút đắc ý, nhưng đồng thời cũng có chút lo lắng. Nếu là nữ nhi mình có thể được Vương gia sủng ái thì cũng thôi đi, nếu là sau này Luu Ngạn Phi ở trên chiến trường lập được chiến công hiển hách, hân chỉ sợ có gái này không dễ chịu. Huống chi đêm tân hôn con gái mình lại khơi mào tức giận của nhiều người, trong thời gian này chỉ sợ vương sẽ không tin yêu nàng nữa, ra khỏi chuyện như vậy, hai tiểu thiếp của hồi môn chắc chắn là sẽ ban thưởng cho người khác.

Nghiêm Thái An có chút hối hận, sớm biết cũng không nhiều những thứ kia nội tâm rồi, hôm nay coi như là tiền mất tật mang, cũng may Vương gia là một nhân tài, cũng sẽ không đến mức giận chó đánh mèo ích châu Sỉ Tộc chứ?

Thân thể Nguyên Tinh Vũ từ từ hồi phục, nhưng bởi vì mất đi nội lực, tinh thần xem ra còn chưa tốt như ngày trước, các chư tướng mãnh liệt yêu cầu, đem hai người tiểu thiếp của hồi môn Nghiêm gia ban cho các tướng lĩnh có công.

Tỷ tỷ Nghiêm Mộng Liên Nghiêm Phi Yên ban cho Định Nam quân tướng lĩnh Dương tấn, muội muội Nghiêm Tuyết Lạc ban cho cận vệ của mình quân Phó Thống Lĩnh Nhạn Vô Ngân. Nguyên Tinh Vũ vốn là muốn Nghiêm Tuyết Lạc ban cho Dự Dương, nhưng tiểu tử gốc kia thế nhưng không cần, Ngụy Thu năm tuổi con cộp còn nhỏ, Tần Cánh bởi vì chuyện Nghiêm Mộng Liên mà có thành kiến với nữ nhi Nghiêm gia, Tiểu Duệ lại không có ở đây, cuối cùng tiện nghi cho Nhạn Vô Ngân.

Nhạn Vô Ngân vì thế đối với Nguyên Tinh Vũ vô cùng xúc động, thế thân phục Vương gia đâu có chết không chối từ. Hân xuất thân là cô nhi, ở Nghiêm gia cũng chỉ là gia nô, trước đó, hân nào dám vọng tưởng con vợ cả tiểu thư Nghiêm gia?

Mấy ngày nay các tướng lĩnh trong quân cũng năm lần bảy lượt tới thăm Nguyên Tinh Vũ, duy chỉ có Định Nam quân Thống soái Luu Ngạn Phi một lần cũng không có tới! Nghe nói Luu nguyên soái đi trại lính luyện binh, Nguyên Tinh Vũ liền làm bộ đi tới kiểm tra.

Đến trại lính, Nguyên Tinh Vũ không để cho người thông báo, trực tiếp đi luyện binh trường.

Đầu xuân ánh mặt trời, Luu Ngạn Phi mang theo dấu hiệu mặt nạ hoàng kim đang cho bọn lính phát biểu. Nguyên Tinh Vũ xa xa đứng ở viên môn bên ngoài, nghe nàng đang khiển trách: ". Bình thường chảy nhiều mồ hôi, thời chiến ít chảy máu! Tăng cường huấn luyện cũng là vì để cho các người có thể giữ lại mạng nhỏ về quê nhà đoàn tụ cùng người thân! Khổ ít như vậy thì đã không chịu nổi? Các người cũng dám nói xằng nam tử hân? Nói cho các người biết, đến hôm nay các người đã không có lựa chọn nào khác, muốn chết ở trên chiến trường hoặc là cố gắng sống nữa cùng cha mẹ vợ con đoàn tụ, chính các người chọn."

Nguyên Tinh Vũ hỏi thăm một phó tướng đi cùng mới biết được mấy ngày nay Luu nguyên soái tâm tình tựa hồ không được tốt lắm, chẳng những huấn

luyện cùng với mọi người, còn gia tăng cường độ huấn luyện. Lưu nguyên soái võ nghệ cao cường nội công thâm hậu đương nhiên có thể thông dong ứng đối, nhưng là mấy tên binh lính kia sao có thể so cùng với nàng? Vì vậy mấy ngày nay trong quân doanh tiếng oán than khắp nơi, mỗi người đều âm thầm mắng Nguyên soái này không phải là người, cho nên hôm nay bị tập trung lại khiển trách.

Nguyên Tĩnh Vũ mặt không thay đổi nghe xong, trong lòng có một chút không phải tư vị. Nàng còn tâm tình không tốt? Biết mình làm sai lại không thể nghiêm mặt cùng hắn nói xin lỗi?

Rốt cuộc, Lưu Ngạn Phi cũng giáo huấn xong, để cho mọi người tiếp huấn luyện. Lần này không còn người oán trách. Lưu Ngạn Phi tự mình truyền thụ kỹ xảo đánh nhau, làm thế nào bằng phương thức dùng ít sức giết chết kẻ địch, làm thế nào tránh né đao kiếm kẻ địch.

Những thứ đồ làm sao cần nàng chỉ dạy? Những trung cấp tướng lĩnh kia là lấy tới làm chi hay sao? Nguyên Tĩnh Vũ ở trong lòng hừ lạnh một tiếng. Chỉ là, hắn không thừa nhận cũng không được, phương thức của nàng quả thật rất tốt. Kinh nghiệm đánh nhau của nàng cực kỳ phong phú, vừa theo nghề thuốc, tổng kết lại gì đó quả thật hơn thực dụng một chút.

Dịch Khinh Nhan đã sớm phát hiện Nguyên Tĩnh Vũ tới, nhưng nàng làm bộ như không thấy, hết sức chuyên chú luyện binh. Bây giờ còn chưa đến thời điểm giải hòa.

Nguyên Tĩnh Vũ không tin Dịch Khinh Nhan đến bây giờ cũng không có phát hiện mình, giải thích duy nhất là nàng hi vọng hắn chủ động giải hòa. Nhưng rõ ràng là nàng sai, lần này hắn tuyệt đối sẽ không tha thứ dễ dàng cho nàng! Lần này, hắn nhất định không thể tha thứ nàng, nếu không sau này làm sao quản giáo nàng?

Mất thấy sắp tới giữa trưa, Nguyên Tĩnh Vũ không còn bình tĩnh nữa, nhưng vì tôn nghiêm nam nhân của mình, mặt mũi của Vương gia, hắn nén lấy một hơi tới trước doanh trại trung tâm, sau đó chính thức truyền lệnh Định Nam quân Thống soái Lưu Ngạn Phi yết kiến.

Dịch Khinh Nhan chú ý tới hướng đi của Nguyên Tĩnh Vũ, nhìn hắn đi tới doanh trại trung tâm, mình cũng vội vàng chạy ra.

Nguyên Tĩnh Vũ tả đàng hữu đàng cuối cùng cũng lấy được tin tức là Lưu nguyên soái mới đi Tật Phong doanh.

"Đáng giận!" hắn hoàn toàn khẳng định, nữ nhân kia quả nhiên là làm bộ như không thấy hắn, nàng đến tột cùng muốn thế nào? Chẳng lẽ nàng vẫn còn tức hắn! Nàng có tư cách giận sao?

Tức không chịu nổi, Nguyên Tĩnh Vũ ném ly trà xuống, cơm trưa cũng không ăn mà trở về Thành Chủ Phủ .

Như thế, các tướng lĩnh trong quân cũng biết Lưu nguyên soái bởi vì chuyện Vương gia nạp phi mà giận đối Vương gia.

Tối hôm đó, Dịch Khinh Nhan ngủ bên trong doanh trại trung tâm Tật Phong, Khinh Vân nghiêm túc hỏi nàng: "Muội cùng Vương gia đến tột cùng chuyện gì xảy ra?"

Bên ngoài mặc dù đều đồn Lưu nguyên soái bởi vì Vương gia nạp phi mà giận đối, nhưng hắn cùng Phụng Khinh Trần đều biết chân tướng là như thế nào. Không có hai người bọn họ tương trợ, nơi nào có thể làm được Thành Chủ Phủ nhiều như vậy thị vệ?

"Không có gì, hắn giận muội." Dịch Khinh Nhan cười lơ đãng, tựa hồ còn rất vui vẻ .

"Muội không phải nói là có biện pháp để cho hắn nguôi giận?" Lâm Khinh Vân cùng Phụng Khinh Trần đã sớm khuyên qua nàng chớ làm như vậy, Vương gia nhất định sẽ tức giận, nhưng nàng vẫn khẳng khái phải làm như vậy, còn nói nàng tự có biện pháp cho hắn nguôi giận. Còn nói cái gì chỉ có quyết tâm ác tới như vậy mới có thể một lần vắt và suốt đời nhàn nhai.

Lâm Khinh Vân không nhịn được nghĩ, nếu là Vương gia lúc này bị tức điên rồi, ngoan hạ tâm lai, chỉ sợ lại thật sự muốn "Một lần vắt và suốt đời nhàn nhai" rồi. Đã từng nói với nàng đối với một nam nhân, mặt mũi là rất quan trọng, nam nhân nhường một người một chút cũng không sao, nhưng chuyện liên quan đến tôn nghiêm cùng thể diện, là một nam nhân gặp phải chuyện như vậy nhất định sẽ nổi giận .

Khinh Nhan cười thần bí: "Bây giờ còn không phải lúc."

Vẫn chưa tới thời điểm? Chờ hắn thương tâm thất vọng có nữ nhân khác chính là lúc? Lâm Khinh Vân lại khuyên nàng, đáng tiếc không có hiệu quả chút nào, cũng đành phải thôi.

Khinh Nhan trần trọc ở Định Nam quân các lực lượng trong quân doanh tuần tra tình huống huấn luyện, thỉnh thoảng nàng tự mình chỉ đạo, nếu có người dám oán trách nàng sẽ thấy tới một Nguyên soái phát biểu. Không đề cập tới vốn là đối với nàng rất là trung thành Định Nam quân Kỳ Binh Doanh cùng Bộ Binh Doanh, thậm chí đám Tật Phong doanh chiế kia xuất thân giang hồ thảo mãng sĩ cũng bị võ công của nàng chiết phục, ngoan ngoãn huấn luyện nâng trăn hình phối hợp . Chỉ là gần gần nửa tháng, tất cả doanh đều hiệu quả quá nhiều.

Nguyên Tĩnh Vũ nghe hồi báo về hành tung Lưu nguyên soái ngày gần đây, lâm vào trong trầm tư.

Lúc trước hắn vẫn cho là Khinh Nhan đang phát cáu cùng mình đùa giỡn, mặc dù là nàng phạm sai lầm, chính mình vẫn như cũ muốn tự đi dụ dỗ nàng, nhưng hôm nay xem ra không giống. Lần này, hắn đoán không ra tâm tư của nàng, bọn họ yêu nhau lâu như vậy, hắn không tin tưởng nàng sẽ cùng những nữ nhân khác một dạng ý sủng mà kiêu, hơn nữa sử dụng yêu thương tổn thương tới hắn, hắn không cách nào tiếp nhận xa lạ như vậy, cảm giác không hề tin tưởng Dịch Khinh Nhan. Hắn đã nhượng bộ lần thứ nhất, nhưng là nàng không có đi tới, cho tới bây giờ, hắn không muốn nhượng bộ nữa rồi. Nếu nhượng bộ lần nữa, hắn cũng không là Nguyên Tĩnh Vũ rồi.

Hắn chỉ không ngừng trông ngóng trong lòng: Khinh Nhan, đừng để cho ta thất vọng.

Ngày hai mươi lăm tháng hai, Nguyên Tĩnh Vũ ngủ được mơ mơ màng màng, chợt giật mình tỉnh lại. Người tập võ cảm giác luôn là rất bén nhạy.

Hắn mở mắt từ trên giường ngồi dậy, thấy một bóng dáng nữ nư quen thuộc vén rèm che lên đi tới.

Hắn không khỏi nín thở lập tức.

Khinh Nhan cắn môi từ từ đến gần. Nguyên Tĩnh Vũ cuối cùng bình tĩnh lại, lần nữa nằm lại trên giường, một câu cũng không có nói. Hắn chò nàng mở miệng trước.

Hai người im lặng lâu như vậy, nói không muốn nàng là gạt người, nhưng lúc lòng của một người bị thương tổn, thời điểm tràn đầy tức giận, nhu cầu thân thể có vẻ không có ý nghĩa rồi.

Khinh Nhan cũng không nói chuyện, chậm rãi bỏ áo khoác của mình vén chần lên chui vào.

Nguyên Tĩnh Vũ có chút khẩn trương, trong lòng tràn đầy chờ mong. Lần này, nàng sẽ cầu xin hắn tha thứ chứ? Hơn nửa tháng không thấy, nàng chắc là nhớ hắn đi?

Hắn vẫn như cũ lạnh lùng không nói lời nào, đôi tay rũ xuống đặt ở bụng mình.

Khinh Nhan rúc vào chần ấm áp, rất tự nhiên kéo cánh tay của hắn ra gối lên, gương mặt lạnh như sương băng tựa vào bộ ngực hắn. Nàng một tay ôm hông của hắn, hơi dùng chút sức, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ sát ngực hắn một cái vị trí thoải mái, liền bất động.

Nguyên Tĩnh Vũ đã đợi lại đợi, thủy chung không thấy nàng mở miệng, cũng không còn cảm thấy tay ôm hông mình sờ loạn lộn xộn.

Sau đó hắn nghe được hô hấp thông thả mà đều đều, nàng ngủ thiếp đi. Nàng dĩ nhiên cứ như vậy ngủ thiếp đi!

Đây là cái gì?

Nàng rốt cuộc muốn làm cái gì?

Nguyên Tĩnh Vũ lòng tràn đầy tức giận, nhưng khi nhìn khuôn mặt an tĩnh của nàng, không hạ được quyết tâm lay tỉnh nàng hỏi rõ ràng. Hắn nghĩ, đợi buổi sáng ngày mai tỉnh ngủ nhìn nàng còn có cái gì để nói. Bất tri bất giác cánh tay hắn đã nhẹ nhàng cong lên ôm nàng, nàng ngủ rất say, tựa hồ rất lâu không có cảm giác ngủ ngon như vậy. Chẳng lẽ mấy ngày qua nàng cũng mất ngủ giống như hắn?

Nguyên Tĩnh Vũ thật ra thì cực hận nữ nhi tình trường, hận mình bị nàng rối loạn tâm tình, nhưng là, lúc đối mặt nàng, hắn luôn không hạ được quyết tâm. Chẳng lẽ nàng nhất định là duyên phận của mình?

Buổi sáng, Nguyên Tĩnh Vũ tỉnh lại sớm một chút, lẳng lặng nhìn Khinh Nhan. Trong mũi quanh quẩn hương thơm ấm áp của hơi thở nàng, để cho lòng của hắn mềm mại theo. Chẳng lẽ cứ như vậy tha thứ nàng? Đây chính là mục đích của nàng sao? Không được, lần này hắn không thể nhượng bộ!

Hắn buông cánh tay đang ôm ra của nàng, ánh mắt bình tĩnh cũng biến thành lạnh lùng.

Khinh Nhan như cảm giác mà tỉnh táo lại, nhìn về mặt không thay đổi của hắn, nàng tựa hồ có chút thương tâm, nhưng vẫn như cũ không nói gì. Nàng chợt kéo hắn đứng lên ngồi xuống ghế, nắm tay của hắn, chậm rãi đem nội lực truyền cho hắn.

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn nàng loay hoay, không nói lời nào. Hắn cũng muốn xem đến tột cùng người nào không nhịn được trước!

Khôi phục công lực Nguyên Tĩnh Vũ có vẻ thần thái khỏe mạnh hai mắt sáng láng, chỉ là vẻ mặt vẫn lãnh đạm như cũ.

Khinh Nhan cũng không nói chuyện, rời giường mặc xong mặc quần áo xong liền đi ra ngoài

Nguyên Tĩnh Vũ thấy vậy, trầm giọng nói: "Đứng lại!"

Khinh Nhan lên tiếng dừng bước, nhưng không có quay đầu lại.

Nguyên Tĩnh Vũ chậm rãi đi tới phía sau nàng, muốn vươn tay kéo nàng, nhưng cuối cùng lại nắm chặt quả đấm không nhúc nhích. Người không nhịn được trước là hắn sao? Nữ nhân này quả nhiên là không thông minh bình thường! "Nàng cứ như vậy đi? Nàng không muốn cùng ta giải thích gì sao?"

Khinh Nhan thân thể tựa hồ run lên một cái. Nàng chậm rãi xoay người lại, nhìn ánh mắt của hắn như cũ là dịu dàng mà thâm tình. Nàng nói: "Lời này ta chỉ nói một lần, mặc dù tương lai chúng ta có hiểu lầm tiếp ta cũng không nói lần thứ hai."

Nguyên Tĩnh Vũ gất gao nhìn nàng, tập trung nghe.

Khinh Nhan tiếp tục nói: "Ta biết rõ chàng vì ta hy sinh rất nhiều, thậm chí vượt qua thân phận cùng trách nhiệm của chàng, ta vẫn luôn ghi nhớ trong lòng. Nhưng, những gì ta sắp có thể vì chàng bỏ ra, tuyệt đối không ít hơn chàng. "

Nguyên Tĩnh Vũ ngẩn ra, không nghĩ tới nàng lại nói những lời này. Hắn cái hiểu cái không, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, xem kỹ nàng mỗi một biến hóa nhỏ trên mặt nàng.

Khinh Nhan chợt cười cười, nói: "Ta làm tất cả đều dựa vào tin tưởng của chàng, nơi ta dựa dẫm cũng là tin tưởng của chàng, dĩ nhiên, ta còn có tin tưởng đối với chàng. Nếu như chàng không hiểu, nếu như chàng tạm thời không cách nào tha thứ ta vậy cũng không sao, ta sẽ tặng chàng một món quà cẩn thận nhận lỗi với chàng."

Nguyên Tĩnh Vũ tựa hồ phải bắt đến trọng điểm gì đó, nhưng đáng tiếc chính là giờ phút này trong đầu quá rối loạn, không thể để ý rõ ràng.

Khinh Nhan thâm tình nhìn hắn, xoay người rời đi.

Nhận Vô Ngân giật mình nhìn một thiếu niên dung mạo tuấn mỹ từ phòng ngủ Vương gia ngủ ra ngoài. Đêm qua là hắn trực, thế nhưng không có phát hiện người này đi vào lúc nào, hơn nữa, ban đêm cũng không có nghe được thanh âm gì. Hắn đang lo lắng Vương gia có chuyện gì xảy ra hay không thì lại thấy những thị vệ khác đang khom người hành lễ đối với thiếu niên kia.

Nhận Vô Ngân lúc này mới phản ứng được, thì ra là thiếu niên này không phải là ai khác, chính là Lưu nguyên sai cùng Vương gia giận dữ! Nhưng tin tức hắn lấy được không phải nói Lưu nguyên soái đang ở trại lính sao?

Hóa ra Lưu nguyên soái này đáng đáp tuấn mỹ như thế, thắng được vô số hồng nhan, khó trách có thể được Vương gia sủng ái.

Ban đêm hôm đó, Nguyên Tĩnh Vũ cõi lòng đầy mong đợi chờ Khinh Nhan lặng lẽ trở lại bỏ vào chốn của mình.

Lời nói của nàng sáng sớm hôm nay mặc dù không có nghe được rõ ràng, nhưng có hai điểm hắn khẳng định, nàng vẫn luôn tin tưởng mình, cảm tình nàng đối với hắn cũng không hề thiếu so với mình đối với nàng, chỉ cần xác định hai điểm này, những thứ khác đều có thể tha thứ. Hắn nghĩ tốt lắm, lần này bắt kẻ nàng có nói hay không nói, trước ăn nàng rồi nói tiếp! Tối hôm qua nàng chọc cho lòng hắn khó nhin, tối nay hắn muốn đem nửa tháng trước nàng thiếu hắn bù lại. Thực sắc tính đã, hắn tuân theo bản tính mình có cái gì không đúng? Nếu là nàng chủ động đến tìm mình, kia chưa tính là hắn nhượng bộ đi? Nhẹ mặt mũi từ mỏng, đoán chừng này đã coi như là nàng nói xin lỗi, hắn là người đàn ông, nên rộng lượng chút mới đúng.

Đang mơ màng, chợt nghe Nhận Vô Ngân ở ngoài cửa nhẹ giọng hô: "Vương gia, Vương gia, khẩn cấp quân báo!"

"Lấy vào!" Nguyên Tĩnh Vũ căn bản là không có ngủ, nghe khẩn cấp quân báo liền vội vàng xuống giường.

Nhận Vô Ngân vào cửa, nhanh chóng thấp nền.

"Hừ!" Nhìn xong cấp báo, Nguyên Tĩnh Vũ hừ lạnh một tiếng nói, "Không nhìn ra Hà Tây còn có chút nhân vật! Vốn là còn muốn để cho bọn họ tiêu dao mấy ngày, xem ra chúng ta chịu nhưng người ta không chịu a! Truyền lệnh tất cả tướng lĩnh cùng Mạnh tiên sinh lập tức tới đây họp!"

Đây là thám tử truyền tin tức Nguyên Tĩnh Vũ an bài ở Hà Tây Lương châu, bởi vì chuyện khẩn cấp, cho nên biểu thị kiểu dáng thành khẩn cấp quân báo. Thám tử hồi báo nói, Lương châu đã chiêu mộ mười lăm vạn người bí mật hướng Ích Châu đi đến, giờ phút này đoán chừng đã tới biên giới Ích Châu. Hôm nay cả Ích Châu cũng bởi vì chuyện vui của Trung Châu vương mà hân hoan, khó tránh khỏi phòng thủ sơ hở, tình thế rất là nguy cấp.

Nhận Vô Ngân tuân lệnh lui ra, Nguyên Tĩnh Vũ lúc này mới mặc quần áo tử tế đi phòng nghị sự. Buổi chiều tháng hai vẫn còn lạnh thấu xương, hắn chợt nhớ tới đêm qua Khinh Nhan lạnh như vậy hẳn là do ban đêm một mình chạy đường xa như vậy tới đây, chỉ là vì ở trong lòng hắn ngủ một giấc. Nghĩ tới đây, hắn đột nhiên cảm thấy trong lòng ấm áp, có chút cảm động. Hắn lại hoài nghi tình cảm của nàng, thật sự là không nên, hôm nay chỉ hy vọng thân thể của nàng không có bị bất kỳ ảnh hưởng gì.

Rất nhanh, tướng lĩnh trong quân liền tới.

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn chung quanh: "Định Nam quân xảy ra chuyện gì?"

Định Nam quân thế nhưng một tướng lĩnh cũng không.

Lúc này, Nhận Vô Ngân nhắm mắt đáp: "Hồi bẩm Vương gia, Định Nam quân. . . . Định Nam quân trại lính tất cả đều trống không, tất cả binh sĩ cùng tướng lĩnh tất cả đều chẳng biết đi đâu."

"Định Nam quân mấy vạn người, rồi đi thế nhưng không ai biết? Gió thổi mọi người chết sạch?" Nguyên Tĩnh Vũ giận dữ, một chương đem bàn gỗ đồ án thư trước mặt đánh rớt xuống biến thành bột.

Nhận Vô Ngân co lại rụt cổ, hắn lần đầu tiên thấy Vương gia nổi giận! Lúc trước bị tính kế mất mặt mũi tôn nghiêm cũng không thấy hắn tức giận như vậy.

Chẳng những Nhận Vô Ngân, mọi người cũng kinh hãi, sau đó nghị luận ầm ĩ.

Định Nam quân làm sao biến mất không thấy gì nữa? Bọn họ đi đâu vậy? ở đây đều truyền Định Nam quân Lưu nguyên soái đang cùng Vương gia giận dữ, chẳng lẽ là hắn dưới con nóng giận mang đám người chạy đi rồi?

Lúc này, Nguyên Tĩnh Vũ từ từ tỉnh táo lại.

Hắn chợt nhớ tới trước khi đi Kinh Nhan nói một câu, nàng muốn đi lấy một quà tặng tới thỉnh cầu sự tha thứ của hắn, chẳng lẽ nàng đã sớm nhận được tin tức, cho nên mang theo Định Nam quân đi biên giới rồi hả ? Định Nam quân chỉ mấy vạn người, Hà Tây đầu gi cũng có mười mấy vạn, nữ nhân này thật là to gan lớn mật.

"Dịch Duẫn Diệu nghe lệnh!"

"Có mặt tướng!"

"Mệnh người lập tức đem ba vạn binh tiến về phía đan hoàng trợ giúp! Nếu gặp Định Nam quân phải chờ đợi Lưu nguyên soái chỉ huy!"

"Mặt tướng tuân lệnh!"

Dịch Duẫn Diệu lập tức cáo lui lên đường.

"Hùng Phi nghe lệnh!"

"Có mặt tướng!"

"Mệnh người lập tức đem ba vạn binh tiến về phía Thương Nam trợ giúp! Nếu gặp Định Nam quân phải chờ đợi Lưu nguyên soái chỉ huy!"

"Mặt tướng tuân lệnh!"

.

Rất nhanh, Nguyên Tĩnh Vũ liền sai binh lực trợ giúp Ích Châu biên giới, sau đó lập tức cùng Mạnh Đông Húc, Quách Tuấn Kiệt chờ mưu sĩ của thương nghị các nơi hành chánh các biện pháp cùng hành chánh nhân tài triệu tập cùng sử dụng chờ vấn đề.

Bởi vì sớm đã có tâm thống nhất thiên hạ, vì vậy Nguyên Tĩnh Vũ lãnh nghề chính nhân tài bên trên cũng không phải một chút cũng không có chuẩn bị. Chỉ là, theo chiếm lĩnh càng ngày càng nhiều, tình hình kinh tế của hắn nhân tài liền càng thêm căng thẳng, vì thế, hắn không thể không ở Hà Tây quy hàng quan lại người trung gian giữ lại một phần, lại đang các nơi thể gia trung chọn lựa một nhóm người mới.

Mạnh Đông Húc cùng Quách Tuấn Kiệt đối với Định Nam quân mất tích vốn là có chút bận tâm, nhưng nhìn Vương gia bình tĩnh như thế, một chút cũng không lo lắng chiến cuộc, ngược lại gấp gấp sau khi chiến đấu giờ xuống thành mới thiếu hụt hành chánh nhân tài, như thế mới hoàn toàn yên lòng.

Thật ra thì nói không lo lắng là giả, dù sao người mình yêu ở trên chiến trường, hơn nữa binh lực lại không chiếm ưu thế. Chỉ là, hắn không chỉ là một trượng phu, hắn còn là Trung Châu vương, lúc này, hắn không thể không suy tính cho đại cục.

[quyền thứ ba chinh phạt thiên hạ: chương thứ mười khởi lửa sinh ra Chiến thần (bốn)]

Ngày cuối cùng tháng hai, Dịch Kinh Nhan mang theo Định Nam quân Tật Phong doanh cùng Phi Vũ doanh đi tới Lương châu và Ích châu biên thành thương Nam.

Tự chiếm lĩnh thương Nam về sau, Nguyên Tĩnh Vũ bố trí năm vạn bộ binh dùng cho thủ thành lần nữa, thực lực không hề yếu. Vì vậy, Hà Tây đại quân được xưng mười lăm vạn người đang trận đầu đánh lên phải không sau, liên tiếp ba ngày cường công cũng vẫn như cũ không có đánh hạ tòa phòng ngự năng lực chỉ là một loại thành trì. Dĩ nhiên, thương khó khăn quân coi giữ thương vong cũng rất nặng.

Lần này Hà Tây còn tám bé tân vương ở mẫu thân phụ tá, ở mấy vị thần tử trung thành trong ngược lại ngồi vững vàng chỗ ngồi, chỉ là ai cũng biết đây chỉ là tạm thời, Trung Châu cùng Yên vương chiến sự đã đều, cùng Hà Gian chiến sự cũng xử vụ chủ động vị, chỉ là trước mắt không có phát động mãnh liệt tiến công mà thôi. Lễ mừng năm mới Trung Châu vương cũng không có trở về vương phủ mà ở lại Hà Tây Ích châu, kẻ ngu cũng biết hắn muốn làm cái gì. Hà Tây chúng thần cùng Vương thái hậu bản bạc, thay vì bị động, không bằng chủ động xuất kích, thừa dịp Trung Châu vương vui sướng đắm chìm trong tân hôn sơ hở phòng bị, nói không chừng bọn họ còn có cơ hội chuyển bại thành thắng.

Trải qua sự chuẩn bị khẩn trương, Hà Tây tụ tập đầy đủ binh lực hai châu Lương châu và Thanh châu liền lĩnh đánh cuộc.

Thấy viện binh đến, Thương Nam Thủ tướng Phùng Diễn cơ hồ cực vui mà khóc, hắn cũng nhanh không lấy được rồi. Hắn tin tưởng Vương gia sẽ phái viện binh tới được, nhưng không nghĩ tới viện binh thế nhưng tới nhanh như vậy. Mà trên thực tế tin cầu viện tới ngày hôm qua mới vừa tới trên tay Nguyên Tĩnh Vũ.

Phùng Diễn là Phùng Văn Tuyên con cháu bà con xa, mấy năm trước để lại vào trong quân lịch lãm, cho đến lần này xuất binh Hà Tây mới được nâng lên phong làm kỳ binh dũng mãnh tướng quân, chỉ huy vạn người.

Có lẽ biết viện binh Trung Châu đã đến, phía Hà Tây tạm thời ngưng tiến công.

Dịch Kinh Nhan mang theo mặt nạ hoàng kim, một thân nhung trang tư thế oai hùng lên thành lầu, xa xa nhìn lính Hà Tây cùng dưới thành tường hỗn loạn hải cẩu, tâm tình có chút nặng nề.

Sau đó nàng triệu tập tất cả tướng lĩnh thảo luận thực lực Hà Tây cùng các biện pháp ứng đối.

Chúng tướng phần lớn đều ôm ý tưởng thủ thành, nghĩ bằng bọn họ hơn bảy vạn Nhân Nan đạo còn không lấy được thương Nam Thành nhỏ nhỏ này? Vấn đề duy nhất bọn họ lo lắng là lương thảo.

Lần này dụng binh Trung Châu chung quanh, lương thảo không đủ, nhiều dựa vào Hà Tây thế gia van ủng hộ, lần này ra ngoài bọn họ chỉ dẫn theo quân lương mấy ngày mấy ngày, nhưng thương Nam Thành lại nhỏ, lương thảo không nhiều lắm, bọn họ nhiều người tới như vậy, chỉ sợ Phùng tướng quân không chịu trách nhiệm nổi.

Phùng Diễn tự nhiên không chịu trách nhiệm nổi, nhưng trước mắt hắn muốn bảo vệ thành trì, hắn nghĩ mấy ngày nữa Vương gia nếu không đưa lương thảo tới đây đến lúc đó dù là chém giết hắn cũng sẽ có cách khiến các huynh đệ Định Nam quân ăn no bụng.

Dịch Kinh Nhan ở dưới mặt nạ mặt giờ lên khoe miệng cười đến có mấy phần thần bí, còn có mấy phần đắc ý. Tất cả mọi người thảo luận đều giống nhau, nâng gờ bàn một cái ý bảo mọi người im lặng, sau đó đứng dậy trong ánh mắt của mọi người, cực kì hời hợt và hào khí nói: "Về vấn đề lương thảo chư vị tướng quân không cần phải lo lắng, chúng ta không có, trong đại doanh Hà Tây có sao! Định Nam quân ngày mai nghỉ ngơi một ngày, nghỉ ngơi dưỡng sức, ngày mốt chúng ta liền nhất cử bất lại đối diện Tây Xuyên thành!"

Phùng Diễn dưới trướng chư tướng cũng vì Lưu nguyên soái tự tin mà vô cùng kích động, giống như trong máu hạo chiến nhân tử cũng bị lời của nàng kích thích, chỉ là tác dụng không dài, chờ sau khi tan họp mọi người trở lại trong quân doanh nhìn binh lính mệt mỏi mới phát hiện Hà Tây binh lực không hề yếu, mà binh ta đã mệt mỏi không chịu nổi. Nếu là Định Nam quân không thể đánh bại đại quân Hà Tây, ngược lại đưa người ta chạy về, chỉ sợ thương Nam Thành không lấy được.

Ngược lại, Định Nam quân đối với Nguyên soái bọn họ là một lòng tin phục, nếu Lưu nguyên soái đã nói như vậy, nhất định là có nắm chắc. Bọn họ mong đợi cuộc chiến tranh này, mong đợi vinh dự cùng chiến công thuộc về Định Nam quân.

Mùng hai tháng ba. Đầu giờ mẹo, Định Nam quân đứng dậy rửa mặt; giờ Mẹo hai khắc điểm tâm, giờ Mẹo bốn khắc tập hợp chuẩn bị lên đường.

Dịch Kinh Nhan đứng lên Điểm Tướng Đài, thân hình thon thả mà cao ngất, làm nổi bật tia nắng ban mai thâm lam thiên màn bên trong, áo choàng đỏ thắm bay phất phới trong gió, trên mặt mặt nạ hoàng kim ở trong ánh lửa hơn lộ vẻ dữ tợn.

Rộng rãi luyện binh trường lên, ba vạn kỵ binh đứng nghiêm bên cạnh chiến mã yên lặng chờ đợi chủ soái phát biểu.

"Trận chiến này, là Định Nam quân ta đại thế xuất động trận chiến đầu tiên, là lần đầu tiên bốn soái tự mình chỉ huy trận chiến, trận chiến này, chỉ cho phép thắng, không cho thua!"

"Trận chiến này, không cần thương xót, bốn soái đem cùng các người hóa thân thành Tu La, không phải địch chết chính là ta mất!"

"Trận chiến này, các người chỉ cần đi theo sau lưng bốn soái, không sợ hãi!"

"Sau trận chiến này, Trung Châu tiêu diệt thế lực Hà Tây còn sót lại hoàn toàn, chúng ta Định Nam quân tướng nổi thiên hạ, trở thành thần thoại Đại Viêm chiến tranh mới trong lịch sử! Thân nhân của các người đều bởi vì các người anh dũng mà tự hào!"

"Các tướng sĩ, hãy hô to cùng ta: Trung Châu vô địch! Định Nam quân vô địch!"

Dịch Kinh Nhan dùng nội lực, khiến cho cả luyện binh trường thượng mỗi người đều cảm nhận được tự tin cùng kiên định của nàng, mọi người cùng hô to:

"Trung Châu vô địch!"

"Định Nam quân vô địch!"

Dịch Kinh Nhan nhảy lên lưng ngựa, rút kiếm hô to: "Các dũng sĩ Định Nam quân, lên đường——"

Trận chiến này, Định Nam quân Thống soái Lưu Ngạn Phi xung trận lên ngựa trước bay trước mặt mọi người, xuyên qua mưa tên dày đặc Hà Tây, dài ba trường kiếm đánh đầu trắng đỏ không gì cản nổi, mặt nạ hoàng kim dữ tợn giống như từ thần cho gọi, đến mức không người là nàng hợp lại chỉ địch, một đường gió tanh mưa máu.

Tật Phong Doanh theo sát sau lưng Dịch Kinh Nhan, nhẹ nhàng đỡ tên, nhanh chóng vọt vào Hà Tây đại doanh, đối mặt nghênh chiến Hà Tây kỵ binh.

Hà Tây kỵ binh này là Hà Tây cuối cùng còn dư lại một lực lượng cường đại, đến từ Thanh châu biên phòng quân coi giữ, giao chiến cùng Yết Tộc kỵ binh trên thảo nguyên lâu dài, lực chiến đấu cực mạnh. Hôm nay lãnh địa Hà Tây nếu bị Trung Châu hoàn toàn chiếm lĩnh, Hà Tây chúng thần cửa cũng không để ý tạm thời dẹp yên ngoại tộc biên phòng, điều trung kỳ châu quân làm liều chết cuộc chiến.

Đây là tương đối gian khổ đánh một trận, đối mặt kinh địch như thế, nếu không phải là có thân là Nguyên soái Lưu Ngạn Phi gương cho binh sĩ hoàn toàn đánh nát quân địch sĩ khí, nếu không phải là có xuất thân giang hồ thảo mãng Tật Phong doanh đánh trận đầu, Phi Vũ doanh chỉ này xây dựng không lâu kỵ binh căn bản không đủ người ta chém.

Dịch Kinh Nhan đánh đầu trắng đỏ không gì cản nổi thật to khích lệ mấy phe tinh thần, hay bởi vì trên mặt dữ tợn mặt nạ hoàng kim, cho Hà Tây kỵ binh lưu lại một ác ma ra đời kinh khủng ấn tượng, khiến phía sau Tật Phong doanh kỵ binh cũng lợm không ít tiện nghi. Bọn họ đi theo chủ soái sau lưng,

thành công đánh loạn kẻ địch trận hình. Những người này nguyên bản là võ công rất cao, thuật cỡi ngựa rất tốt, hôm nay lại cường luyện Tiểu Trận hình phối hợp tác chiến, một đường xông tới cũng là thể như chẻ tre, không người nào có thể ngăn.

Phía sau Hà Tây kỵ binh chính là bộ binh, mặc dù bọn họ có tám trăm có trận hình, lại nơi nào chống đỡ được kỵ binh thể xông, trận hình vừa loạn, cũng liền còn dư lại chờ chịu mổ số mạng!

Kịch chiến gần hai canh giờ, Hà Tây ba vạn kỵ binh cơ hồ bị tiêu diệt hầu như không còn. Định Nam quân Phi Vũ doanh mục tiêu là Hà Tây bộ binh, bởi vì Tật Phong doanh thành công kéo cũng tiêu diệt Hà Tây kỵ binh, Phi Vũ doanh thương vong nhỏ hơn, ở Tật Phong doanh phối hợp phụ trợ hạ thành công hoàn thành tiêu diệt Hà Tây bộ binh gian cự nhiệm vụ.

Trận chiến này, Định Nam quân lấy hơn ba vạn người binh lực tiêu diệt Hà Tây mười lăm vạn người, không có tiếp thu một tù binh. Bên ngoài Thương Nam Thành, máu chảy thành sông, thi thể bị cắt đứt cùng chà đạp đã hoàn toàn mất đi hình người, chỉ có máu tươi loài người thấm vào dưới đất, nhiễm đỏ đỉnh đầu là bầu trời bao la.

Mùi máu nồng nặc theo gió bay vào trong thành, binh lính thủ thành cũng không nhận được nôn mửa.

Trận chiến này sau mười năm, thương nhân trên đường đi qua nơi đây vẫn cảm giác Âm Phong Trận, tục truyền cứ đến ban đêm, khắp nơi đều là ma quỷ.

Sau trận chiến này, lực lượng cuối cùng của Hà Tây cũng bị tiêu diệt, thế cục đã chia tay mình, Hà Tây trên thực tế đã diệt vong.

Sau trận chiến này, Định Nam quân thực sự trở thành thần thoại, kỳ chủ đẹp trai Lưu Ngạn Phi bởi vì anh dũng không sợ chết được gọi là Trung Châu Hoàng Kim Chiến Thần, mà dân gian Hà Tây, lại bị truyền là sử giả đến từ địa ngục —— mặt quỷ Tu La, là ác ma chuyên hù dọa đứa trẻ khóc vào ban đêm

Bạn đang đọc truyện *Duệ Mẫn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 11: Chương 11

Hai người Mạnh Đông Húc và Quách Tuấn Kiệt hoảng hốt cảm thấy trong mắt Vương gia tựa hồ có chút đau thương cũng không khỏi sầu lo. Chẳng lẽ Thương Nam không bảo vệ được? Đại quân Hà Tây đánh tới? Vậy cũng không cần phải đau thương chứ? Ở Hà Tây có gần hai mươi vạn quân Trung Châu mà!

Nguyên Tĩnh Vũ đem tin báo đưa cho bọn hắn, chậm rãi bước đi, thông thả ra khỏi thư phòng đi đến bên trong hoa viên. Bất tri bất giác lại đến tháng ba, trong hoa viên trăm hoa lộng lẫy, cây đào mận thối nhưng đã nở rộ rồi. Vẫn còn nhớ buổi sáng hôm Khinh Nhan rời đi, hắn chạy đuổi theo, bóng người cũng không có gặp, chỉ thấy cảnh hạnh đầu tiên trong vườn nở rộ. Dưới tàng cây, trên bùn đất xấp có dấu chân của nàng in nhàn nhạt, nghĩ lại, nàng đã từng đứng dưới tàng cây nhìn lại mình chứ?

Ngẫm nghĩ, từ khi bọn họ thể kiếp này làm bạn cho tới bây giờ, mặc dù đã có một hài tử, tính ra vẫn là chung đặng thì ít mà xa cách thì nhiều. Hắn dẫn nàng xem qua mấy lần nắng chiều? Thường qua mấy lần hoa xuân? Thời điểm bọn họ đi chung với nhau cũng là luôn nghĩ tới cục diện chính trị thiên hạ, chiến sự biên quan, kể từ khi nàng đi theo mình, đã từng hưởng mấy ngày yên tĩnh hạnh phúc? Cho dù là mang thai phải trở về Dự Dương Vương phủ tu dưỡng, cũng thay mặt hắn xử lý quân chính Trung Châu... Nàng gả cho hắn, không có biết đến hưởng thụ bình an phú quý, ngược lại lại cùng hắn gánh chịu trách nhiệm lao tâm lao lực.

Khinh Nhan...

Nhìn lên trời cao ánh tích dương như máu,

ráng đỏ đầy trời chói mắt như vậy, bất giác trong mắt có chút ướt. Hắn hít một hơi thật sâu, đem cảm động trong lòng từng chút một đè xuống giấu ở đáy lòng, nhưng nỗi nhớ trỗi dậy lại càng rõ ràng. Giọng nói, dáng điệu, nụ cười của nàng, câu nói trước khi đi của nàng lúc ấy hắn không hiểu rõ lắm, hôm nay cuối cùng tất cả đều đã hiểu.

Trước kia, hắn vẫn cho rằng lấy thân phận tôn quý của mình có thể vì nàng làm những điều như vậy là đã đến cực hạn, hắn cho là chỉ cần mình giữ vững lời hứa với nàng, chính là đã bỏ ra lớn nhất đối với nàng. Hôm nay hắn mới biết được, theo như lời nàng, nàng bỏ ra cho hắn một chút so với hắn cũng không ít hơn, thậm chí còn nhiều hơn...

Vì hắn, nàng, một cô gái thiện lương thuần khiết, thế nhưng hóa thân thành Tu La, xuyên qua chiến trường gió tanh mưa máu, lấy hai vai mảnh khảnh của mình gánh chịu tiếng xấu sát nhân...

<http://cungquanghang.wordpress.com/>

quý Tu La? Không! Nàng là Chiến thần Trung Châu! Hoàng Kim Chiến Thần!

Nguyên Tinh Vũ chợt xoay người trở lại thư phòng, lập tức hạ chỉ truyền lệnh tam quân, cũng hướng các quân hạt trong tất cả châu phủ ban bố thông báo, thông báo mừng hai tháng ba quân Trung Châu ở Thương Nam giành được thắng lợi trọng đại, quan trọng nhất là muốn cho tất cả mọi người Trung Châu, bất kể là dân chúng, quan viên hay là binh lính đều biết, Trung Châu xuất hiện một vị Chiến thần, một vị lấy ba vạn binh mã tiêu diệt hết mười lăm vạn quân Hà Tây, Hoàng Kim Chiến Thần!

Nàng là Chiến thần, không phải đến từ địa ngục Tu La!

Sau đại chiến Thương Nam, Trung Châu Định Nam quân lấy được hơn hai vạn con chiến mã tốt, vài chục vạn gánh lương thực. Ngay sau đó, Định Nam quân tiến vào chiếm giữ Tây Xuyên thành, dân chúng bên trong thành đóng hết các cửa nẻo giống như sợ ác ma xuất hiện.

Phòng thủ thành Tây Xuyên dẫn quan viên lớn nhỏ của Tây Xuyên quý ở cửa thành nghênh đón Định Nam quân vào thành, còn đám quyền quý Tây Xuyên bọn họ co đầu rút cổ ở trong phủ phái người dâng

lên mỹ nữ tiền bạc tơ lụa muốn cầu cùng vị ác ma chuyển kiếp trong truyền thuyết, Lưu nguyên soái, giao hảo.

Đối với quà tặng người ta đưa, Dịch Khinh Nhan không cự tuyệt, sau đó toàn bộ thưởng cho thuộc hạ. Đặc biệt là các tướng sĩ Tật Phong doanh, lần này lập chiến công lớn, ban thưởng cũng nhiều nhất. Mà người có chút xuất thân giang hồ hay dân gian thích nhất cũng chính là những thứ đồ này, có lẽ trước kia bọn họ đi theo Trung Châu Vương giành chính quyền là vì mơ ước cái gì, đến nay đều đã sắp trở thành hiện thực; có lẽ bọn họ từ khi bắt đầu không có cam lòng bị chuyển đến dưới trướng của Định Nam quân Lưu nguyên soái, cho tới bây giờ cũng đã tâm phục khẩu phục, cũng thấy quang vinh rồi.

Dịch Khinh Nhan dù nhận quà tặng, nhưng người ta thỉnh cầu gấp mặt cũng là vọng tưởng. Không chỉ như thế, nàng còn truyền lời xuống nói: có bao nhiêu người muốn cung kính hiển mỹ nữ để bày tỏ thành ý thì phải nắm bắt thời gian, ai đến Định Nam quân cũng không cự tuyệt! Nhưng mà, chờ khi Trung Châu Vương đến, nếu ai cung kính hiển mỹ nữ cho hắn, chính là tự tìm đường chết!

Lời này vừa nói ra, lập tức làm cho mọi người nghi ngờ. Thì ra là vị Lưu nguyên soái này thật cùng Trung Châu Vương có quan hệ mập mờ nha! Nói như vậy tin đồn Lưu nguyên soái bởi vì Trung Châu Vương nạp phi ở Ích Châu mà có vết rạn là sự thật?

Không lâu sau, cả dân gian đều thảo luận. Người nói Nghiêm thị Ích Châu ghê tởm đáng giận? Người nói người đưa cái gì lấy lòng Trung Châu Vương không được? Nhất định đưa nữ nhân, chính người tiền mất tật mang không sao, cũng không cần phải đem dân chúng Thanh Châu và Lương Châu chúng ta hại thảm? Người biết rõ Vương gia cùng với Mặt quỷ Tu La Lưu Ngạn Phi đó có quan hệ mập mờ, người còn giả nữ nhi cái gì? Khiến ác ma kia giận chó đánh mèo giết chết ta rồi sau lại ban bao nhiêu ân huệ a! Vốn là vị Lưu nguyên soái truyền thuyết kia ngày trước không thích giết người đó sao, thì ra là không chỉ có nữ nhân thích ăn dấm, nam nhân ăn một lần dấm lại càng không được, máu chảy thành sông a...

Nghe lời đồn đãi như thế, Dịch Khinh Nhan đặc ý cực kỳ, Nguyên Tĩnh Vũ dở khóc dở cười, Nghiêm Thái An biết vậy chẳng làm.

Dịch Khinh Nhan tính toán thời gian ban bố lệnh chiêu mộ quan viên trong dân chúng, sau dẫn binh thừa thế đi cướp thành trì mới.

Nguyên Tĩnh Vũ dẫn người một đường đuổi theo tới, lại bị chính vụ vùng đất mới chiếm ngăn lại. Hắn chỉ có thể y theo kinh nghiệm Ích Châu, một mặt tiếp tục sử dụng quan viên Hà Tây đầu hàng, mặt khác từ dân gian chiêu mộ một bộ phận quan lại cấp thấp, cũng may công việc chuẩn bị chiêu mộ đã hoàn thành, cuối cùng hắn chỉ cần xác định thí sinh có tài dùng là được rồi.

Lưu Ngạn Phi cứ thế đánh một tòa thành lại một tòa, chỉ dùng thời gian ba tháng đã bình định toàn bộ Hà Tây, Hà Tây Vương Mạnh thị tộc toàn bộ bị treo cổ. Đồng thời, nàng tiếp nhận đại thần Hà Tây đầu hàng, chọn ưu tú thu nhân tài. Là một người xuất thân giang hồ, nàng vô cùng hiểu nỗi cô tịch gốc là cần thiết.

Nguyên Tĩnh Vũ sai người đem Nghiêm phu nhân đưa về Trung Châu Vương phủ, bản thân hắn đi theo phía sau nàng trấn an một tòa thành lại một tòa thành, cho đến tháng tám mới tới Lương Châu Hà Tây Vương Vương phủ. Mà lúc này, Dịch Khinh Nhan đã mang binh tiến công Hà Gian rồi.

Chiến tranh bình định Hà Gian thật ra thì một chút cũng không có kịch tính, trước không nói thực lực Hà Gian vốn không ra làm sao, chỉ cần nhìn kết quả Hà Tây bọn họ liền bị sợ vỡ mật. Tân vương từ khi kế thừa Hà Gian sau khi nghe được tin tức Hà Tây diệt vong, toàn bộ Mạnh thị tộc bị giết liền bắt đầu suy tính đại kế chạy trốn, về sau biết Lưu Ngạn Phi tự mình lãnh binh xuất chinh Hà Gian, hắn càng thêm kiên định quyết tâm, đẩy tốc độ nhanh hơn. Vì vậy, khi Trung Châu Định Nam quân và Tây Bắc quân hai mặt vây đánh Hà Gian không lâu liền thu được tin tức Hà Gian Vương bí mật bỏ trốn. Vì thế, lòng quân Hà Gian tan rã, các châu phủ trước sau mở thành đầu hàng, Trung Châu thuận lợi nắm Hà Gian.

Hà Tây bên này đánh khổ cực như vậy, mà Hà Gian bên kia lại đến tay dễ dàng như thế, chư tướng Trung Châu rối rít cảm thán. Nguyên Tĩnh Vũ tự nhiên cũng cực kỳ hưng phấn, nhưng dù cao hứng rất nhiều hắn cũng cảm thán. Nếu không phải Khinh Nhan giết nhiều người ở Thương Nam như vậy, dùng vũ lực trấn áp thiên hạ, Hà Gian nào sẽ dễ dàng đầu hàng Trung Châu như thế?

Thật ra thì bọn họ cho rằng có được chiến tích như vậy còn phải quy công ở một người, Nam Vương Hàn

Nhược vân.

Nguyên Tinh Vũ cảm thấy mình càng ngày càng không hiểu biết gì về Hàn Nhược Vân, hẳn đến tốt cùng là muốn làm gì? Người nói hẳn vô ý với thiên hạ, hẳn lại cùng Mạnh Kỳ Thụy hợp tác chuẩn bị nửa giả nửa thật ám sát hai lần, khiến Trung Châu lâm vào nguy cơ ba mặt tác chiến; người nói hẳn chí tại thiên hạ, cố tình tại thời điểm Trung Châu cùng Hà Tây, Hà Gian, và Yến Vương ba mặt tác chiến lại tha hẳn một lần, không chỉ khiến Khinh Nhan thuận lợi mang theo nghĩa quân tình nhuệ đi tới Trung Châu, đã hơn một năm mà vẫn án binh bất động. Lúc chiến trường Hà Tây lâm vào khốn cảnh nếu Nam Vương chen vào một chân, thế cục còn không biết phải sửa thành bộ dạng gì nữa...

Tháng chín, giữa thu, Định Nam quân thành công chiếm toàn bộ Hà Gian, chia đóng ở biên quan, chủ soái Lưu Ngạn Phi mang theo hai ngàn thân vệ đặc thắng trở về.

Nguyên Tinh Vũ tạm ở Hà Tây Vương phủ xử lý cả quân chánh Hà Tây lẫn Hà Gian, phân phối từ Trung Châu một nhóm lớn các quan lại đặc lực đến các châu phủ Hà Tây và Hà Gian nhậm chức, cũng toàn lực trấn an môn phiệt sĩ tộc hai vùng. Bởi vì một câu nói của Mặt quỷ Tu La, những thế gia này thật đúng là không người nào dám hiến tặng mỹ nữ cho Nguyên Tinh Vũ, muốn thể hiện lòng trung thành cũng là dâng tặng kim ngân châu báu tiền bạc găm vốc, cắt giảm tư binh cung cấp cho Trung Châu Vương cũng không ít.

Nguyên Tinh Vũ cảm thán, một
chiêu này của Khinh Nhan thật
đúng là một lần vất vả suốt đời nhàn
nhã! Từ nay về sau, trừ phi người nào
chán sống, ai dám khiêu chiến uy
phong Trung Châu Hoàng Kim
Chiến Thần?
Khinh Nhan... Nàng thật là đủ nhẫn
tâm, vừa đi chính là hơn nửa năm,
thậm chí ngay cả một phong thư nhà
cũng không có, mỗi lần đưa tới đều
là tin tức chiến tranh đâu ra đấy...
Nàng không biết hẳn đã sớm hối
hận sao? Nàng không biết hẳn nghĩ
đến nàng đến muốn điên rồi sao?
Bên Hà Gian đâu cần nàng tự mình
ra mắt? Cho huynh đệ Dịch Duẩn

Huy, Dịch Duẩn Diệu rèn luyện một lần cũng tốt a! Nếu không thì sai Phụng Khinh Trần đeo mặt nạ của nàng là được rồi, ai biết dưới mặt nạ là ai a?

Thật ra thì hẳn biết mình không nên như thế, hẳn hiểu được nàng đều là vì mình, tất cả đều là vì thiên hạ này! Nhưng hẳn lại không nhận được oán giận, hẳn thật quá nhớ nàng...

 <http://cungquanghang.com>

 <http://cungquanghang.com>

Nhận được tin tức Chiến thần Trung Châu sắp trở về, Nguyên Tĩnh Vũ hưng phấn đến liên tục mấy ngày cũng không ngủ. Nằm ở trên giường nghĩ muốn nàng nghĩ đến cả người cũng đau, ngủ như thế nào được? Mấy ngày nay Minh Tuệ cũng đặc biệt ngoan, đi theo Chu Tử Ngọc khắc khổ luyện công, chỉ vì chờ sư phụ trở về có thể cao hứng. Chỉ là, chờ Khinh Nhan trở về, hẳn tốt nhất là mang theo nàng đến biệt viện phụ cận ở vài ngày, né tránh đám tiểu ma nhân tinh, nha

dầu này trong khoảng thời gian ở
chung càng ngày càng không sợ hãi,
còn có đám sĩ tộc quý tộc Hà Tây
đều nhìn chăm chăm vị chiến thần
Khinh Nhan này!

<http://cungquanghang.com/>

Trong lúc hắn đang mơ mơ màng
màng muốn ngủ, chợt trong lòng
sinh ra một loại dao động khó hiểu,
giống như... giống như Khinh
Nhan đang ở bên cạnh mình, cách
đó không xa...

 <http://cungquanghang.com/>

.....<http://cungquanghang.com/>.....

Hắn mở mắt ngồi dậy, mới vừa xuống
giường, chỉ thấy cửa sổ bị người từ
bên ngoài mở ra lặng yên không một
tiếng động, một bóng người màu đen
nhảy vào. Trong nhà không có chút
đèn nào, tối nay cũng không có ánh
trăng ánh sao, mượn ánh đèn mờ
lưng bên ngoài hành lang, dựa vào
cảm giác, hắn lập tức nhận ra, đúng là
cái người mình mong nhớ ngày đêm!

"Khinh Nhan!" Hắn nhỏ giọng gọi

một tiếng, nhào qua ôm nàng vào trong ngực.

"Còn chưa ngủ?" Khinh Nhan giơ tay lên, vuốt ve mặt của hắn, mũi của hắn, còn có cảm lúng phúng mọc râu con. Ai nói nàng không nhớ hắn? Ở trên chiến trường, bình tĩnh ngồi lại, ai không tịch mịch? Ai không nhớ người thân người yêu của mình?

Nàng nhớ con của nàng, cũng không biết hôm nay lớn lên hình dáng ra sao rồi. Nàng cũng rất nhớ hắn, nhớ hắn dịu dàng cười, đưa mắt nhìn thâm tình, giả vờ giận trừng mắt nhìn mình, nhớ hắn ôn hòa ôm hôn...

Bạn đang đọc truyện *Duệ Mẫn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 12: Ngàn Dặm Tìm Chồng, Nổi Phong Ba

Nguyên Tĩnh Vũ cũng đang nâng mặt nàng tí mỉ vuốt ve mặt mày của nàng, nói: "Nhớ nàng, không ngủ được..."

Nói đến chỗ này, hai người đồng thời hô hấp căng thẳng, trong lòng rung động, đầu óc lập tức hiện ra những hình ảnh thân mật tuyệt đẹp kia.

Hắn cúi đầu hôn lên đôi môi mình hoài niệm đã lâu, đôi bàn tay đã không còn kịp chờ đợi cởi quần áo của nàng..

Hắn muốn nàng, rất muốn, rất muốn...

Sáng sớm hôm sau, Nguyên Tĩnh Vũ bất thường không có rời giường đứng giờ.

Nhạ Vô Ngân nghe được thị vệ báo cáo, vội vàng đến phòng ngủ Vương gia, cách màn cửa thật dày nhẹ giọng nói: "Vương gia, ngài đã tỉnh rồi sao?"

Nguyên Tĩnh Vũ âm thầm thở dài ở trong lòng, mở mắt. Hắn mới vừa ngủ không lâu đấy... Ừ, bất quá tuy rằng bị người quấy nhiễu giấc ngủ, tâm tình của

hắn còn rất tốt. Phải nói là chưa từng tốt hơn như thế!

"Bồn vương còn muốn ngủ một lát, đừng cho người đi vào quấy rầy. Mặt khác, chuẩn bị cháo thịt gà cùng chút thức ăn dễ tiêu hóa, Bồn vương tỉnh sẽ dùng."

Nhận Vô Ngân lĩnh mệnh đi, Dịch Khinh Nhan cũng đã bị đánh thức. Nàng lầu bầu một tiếng, ở trong lòng hắn cọ cọ vài cái, nói một tiếng "Ghét" lại tiếp tục ngủ.

Nguyên Tĩnh Vũ rốt cuộc lại ngủ không được, hắn gần như tham lam nhìn nàng, ánh mắt dịu dàng tỉ mỉ miêu tả mặt mày, sau đó nhẹ nhàng vén chăn lên... À, cái này vốn là hắn muốn nhìn một chút, hơn nửa năm này không thấy, nàng ở trên chiến trường có bị thương không, mặc dù người phải đến bên cạnh nàng luôn hồi báo nói là nàng trăm trận trăm thắng chưa từng bị thương bao giờ, nhưng trên chiến trường đao tên không có mắt, hắn phải luôn luôn tận mắt nhìn mới yên tâm đúng không hả? Chỉ là, chỉ là mắt cùng tay này cũng có chút không nghe sai bảo, tiểu huynh đệ cũng không cam chịu tịch mịch... Cho nên, hắn thật không phải là cố ý...

Khinh Nhan cau mày ní non một tiếng "Ngủ", đẩy đầu hắn chôn ở trước ngực mình ra, sau đó lại dựa vào trong ngực hắn, một cánh tay trắng như tuyết ôm eo của hắn, lại cọ cọ bộ ngực hắn một chút rồi ngủ tiếp.

Nguyên Tĩnh Vũ cố nén nuốt nước miếng một cái, cuối cùng vẫn dịu dàng ôm nàng, không đành lòng quấy rầy giấc ngủ của nàng. Mặc dù nàng không có nói, nhưng hắn cũng biết nàng vì trở lại bên cạnh hắn trước một ngày nhất định đã đi đường suốt đêm rồi.

Nhìn lại nhìn, rốt cuộc vẫn không có cam lòng. Hắn nghĩ, hắn nhẹ nhàng hôn nàng, không ảnh hưởng nàng ngủ là được. Vì vậy từng cái hôn êm ái nhỏ nhẹ rơi xuống mí mắt, khoe mặt, chớp mắt, cằm của nàng, tiếp đó lại kéo một cánh tay hôn bàn tay của nàng, cùng mỗi một ngón tay...

Khinh Nhan nhắm mắt cười khúc khích, khi môi hắn ở bên tay thuận thế lau mặt của hắn, sau trượt xuống ôm cổ của hắn, ngược lại thờ dài nói: "Tôi hôm qua giằng co người ta cả đêm, chàng không mệt mỏi sao?"

Không đợi hắn trả lời, nàng lại làm nũng nói: "Cảnh Hân, phu quân, người ta còn phải ngủ... Ta muốn chàng với ta cùng nhau ngủ... Chàng lâu không có ôm ta ngủ, người ta một mình thường không ngủ được..."

Nghe nàng mềm nhũn ní non, hắn chỉ cảm thấy cả người tê dại, thật là một tiểu yêu tinh a! Thế nhưng lại dùng chiêu này với hắn. Giờ khắc này, tim của hắn mềm mại giống như có thể bóp ra nước, chỉ có thể dịu dàng ôm nàng, nắm một cánh tay của nàng đặt ở ngực, nhắm mắt lại...

Nhận Vô Ngân theo Vương gia phân phó phân công xuống, càng nghĩ càng cảm thấy có cái gì không đúng. Vương gia không phải là người tùy tiện lười nhác chính vụ, hôm nay làm sao khác thường như thế? Hơn nữa nghe thanh âm cũng không giống, chẳng lẽ ngã bệnh?

Nhận Vô Ngân có chút nóng nảy, vội vàng sai mời lão ngự y trong quân tới. Ai ngờ mới vừa đi tới cửa, hắn liền nghe thấy bên trong có người nói chuyện, tựa hồ như bởi vì còn buồn ngủ mà giọng mũi nặng nề, làm cho người ta nghe không rõ là nam hay nữ.

Nhận Vô Ngân không nhìn được đầu đồ mờ hồi lạnh. Trong phòng ngủ của Vương gia sao có thể có người?

Lại nói vị vương gia này của bọn họ thật đúng là kỳ quái. Trước ở Ích Châu cưới Nghiêm Phu Nhân, thế nhưng bởi vì mê được thúc giục giục mà mệt mỏi quá độ nên hôn mê, sau khi tỉnh lại không thấy hắn tin chiều nữ nhân. Mặc dù về sau hắn lại tận mắt thấy Lưu nguyên soái tử trong phòng ngủ Vương gia ra ngoài, nhưng từ đó về sau mãi cho đến hôm nay, bên cạnh Vương gia đều không cần thị nữ hầu hạ, cuộc sống căn bản tự lo liệu, làm trong lòng hắn sinh kính nể đồng thời cũng cảm thấy nghi ngờ khó hiểu. Chẳng lẽ Vương gia chán ghét nữ nhân?

Vậy đêm qua sẽ không có người lại dùng thuốc mê làm Vương gia cùng chiều chứ?

Lão ngự y nhìn Nhận Vô Ngân dừng bước lại, quay đầu liếc mắt nhìn nói: "Nhận thống lĩnh, thế nào còn không đi?"

Lúc này, liền nghe âm thanh có chút tức giận từ trong phòng Nguyên Tĩnh Vũ truyền đến: "Bồn vương không có sao, đều lui ra đi."

Lão ngự y xoay người lại, cùng Nhận Vô Ngân hai mặt nhìn nhau. Lần này, bọn họ cũng nghe được một nữ nhân bắt đầu rên rỉ.

Dịch Khinh Nhan bắt đầu mở mắt, thờ dài nói: "Thôi, dậy đi! Ta ăn no lại ngủ tiếp..."

Nhận Vô Ngân ở bên ngoài nghe được tròn mắt hốc mồm, lão ngự y lại híp mắt cười xoay người rồi đi. Hắn đã nghe được bên trong là người nào. Nguyên lai là vương phi đến, khó trách Vương gia sáng nay không dậy nổi! Ha ha, con cháu Vương gia thừa thốt, vương phi thật vất vả trở lại, cũng nên cố gắng nhiều một chút mới đúng...

Nguyên Tĩnh Vũ mang Khinh Nhan đi hồ tắm rửa sau mới trở về dùng đồ ăn sáng. Nhận Vô Ngân từ trong khe hở màn cửa liếc mắt nhìn, phát hiện bên cạnh Vương gia là một nữ nhân ăn mặc nam trang đang ngồi, tóc dài xõa, y phục kia rõ ràng cho thấy là của Vương gia, không quá vừa người. Chỉ thấy Vương gia liền tiếp gấp thức ăn cho nàng, phần lớn thời gian còn lại ngồi cười nhìn nàng ngẩn người.

Nhận Vô Ngân cũng không phải là chưa từng thấy qua mỹ nữ, bất kể là thể tử của mình hay là Nghiêm phu nhân trước đây cũng được cho là cực phẩm mỹ nhân, nhưng tựa hồ cũng không có cách nào so sánh cùng nữ nhân bên trong. Tuy chỉ là sợ hãi thoáng nhìn, thế nhưng hắn lại phát hiện trên người nữ nhân này tựa hồ có khí khái hào hùng mà những nữ nhân bình thường đều không có.

Đúng rồi, hắn làm sao lại cảm giác nữ tử này có chút quen mặt a? Nhận Vô Ngân cẩn thận hồi tưởng mình đã từng thấy qua nữ nhân xinh đẹp này ở đâu,

làm thế nào cũng không nhớ nổi đến tốt cùng là mình đã gặp qua nữ nhân đặc biệt như vậy ở nơi nào.

Đang lúc này, chỉ nghe bên trong truyền đến một giọng nữ trầm thấp nói: "Nhận thống lĩnh!"

Nhận Vô Ngân lập tức khom người đáp: "Có thuộc hạ!" Đây cơ hồ là phản ứng bản năng, nhưng vừa dứt lời hắn liền kịp phản ứng. Đây là thanh âm của nữ tử, không phải Vương gia, nhưng là giọng nói và ngữ điệu rất giống Vương gia. Hắn bắt giác có chút xấu hổ, trên mặt mơ hồ có chút ửng hồng.

Khinh Nhan vui vẻ cười cười, hướng về phía Nguyên Tinh Vũ nhướng nhướng lông mày. Nguyên Tinh Vũ nồng đậm cung chiêu nhìn nàng, lắc đầu cười. Bất kể Khinh Nhan của hắn đã trải qua bao nhiêu chém giết tàn khốc, tâm chung quy vẫn là tinh khiết, trên người luôn mang theo một tính cách trẻ con, hồn nhiên vui vẻ như vậy. "Người nhà... Khi không sao trên chóc hắn làm cái gì? Ăn no rồi ngủ một giấc thật ngon đi, ta đi xem điều trần chính vụ Phùng Văn Tuyên và Sầm Viên Chỉ đưa tới một chút."

Khinh Nhan chợt đảo tròn mắt, làm nũng nói: "Nếu như người ta muốn chàng ở đây?"

Nguyên Tinh Vũ cười như không cười nhìn nàng: "Nàng xác định?"

Khinh Nhan lập tức xem như thua trận, vừa khoát tay vừa gấp gấp nói: "Không cần, không cần, Vương gia còn có chính vụ quan trọng hơn..."

Tối hôm đó, Định Nam quân vào thành, Nguyên Tinh Vũ tự mình đến cửa thành nghênh đón.

Dịch Khinh Nhan một thân quân trang, tư thế oai hùng bùng bùng phấn chấn, mặt nạ hoàng kim dưới ánh nắng chiều phát sáng rạng rỡ, một bộ áo choàng gấm đỏ to lớn khoác sau lưng, hai ngàn thân vệ mang giáp bạc cỡi ngựa chính tề theo sát sau lưng nàng.

Trong ngoài cửa thành rất nhiều người đứng, quan viên thị vệ cùng đi với Nguyên Tinh Vũ tới đây nghênh đón Trung Châu Hoàng Kim Chiến Thần Lưu nguyên soái, thế gia các nơi phái người tới đây nghênh đón Chiến thần chiến thắng trở về mong muốn lôi kéo quan hệ, bên trong thành còn có dân chúng thích xem náo nhiệt.

Xa xa ước chừng mười trượng, Dịch Khinh Nhan chợt ghim chặt ngựa, tay phải vừa nhấc, binh lính sau lưng liền cùng thẳng ngựa, xoay người xuống.

Dịch Khinh Nhan lại cỡi ngựa chạy về phía trước mấy bước, rồi sau đó tiêu sái nhảy xuống lưng ngựa, cách năm bước thì đứng lại ở trước mặt Nguyên Tinh Vũ, mang theo hai ngàn binh lính cùng nhau quỳ một chân trên đất, cao giọng nói: "Thống soái Định Nam quân Lưu Ngạn Phi tham kiến Vương gia! Định Nam quân may mắn không làm nhục mệnh, nay bình định Hà Tây cùng Hà Gian khái hoàn mà về! Ngô Vương vạn tuế!"

Dịch Khinh Nhan mặc dù thoát nhìn mỏng manh, vậy mà thanh âm vang dội mười phần trung khí, vì vậy chẳng những hai ngàn binh lính phía sau nàng, thậm chí ngay cả dân chúng nơi xa đều nghe được câu phục mệnh tràn đầy tự tin cùng hào khí của nàng.

"Ngô Vương vạn tuế!"

Binh lính sau lưng cùng hô to kêu lên!

"Ngô Vương vạn tuế!"

Quan lại cùng dân chúng xung quanh đều quỳ xuống đất hô to.

Nguyên Tinh Vũ nhìn Dịch Khinh Nhan, tất cả trong đôi mắt đều là cảm động! Dịch Khinh Nhan hướng về phía hắn lơ đãng cười cười, lại mở trừng hai mắt. Nguyên Tinh Vũ thấy buồn cười, vội vàng đem nàng đỡ dậy, đồng thời cao giọng nói: "Định Nam quân chinh chiến khổ cực, truyền lệnh khao thưởng toàn quân! Thống soái Định Nam quân Lưu Ngạn Phi chiến công lớn lao, được phong làm Trung Châu Chiến thần, bây giờ nâng làm Thống lĩnh tam quân, miễn tất cả lễ quy lạy. Chúc Thống soái Định Nam quân tạm do Thống lĩnh Tật Phong doanh Lâm Phi tướng quân (Lâm Khinh Vân) tiếp nhận!"

"Tạ vương gia!" Giờ khắc này, làm thần tử của hắn, nàng cũng rất vui lòng phục tùng. Nàng cố gắng chinh chiến, không thể đủ lực cai quản ở các thành thị. Nhưng hai người bọn hắn liên thủ, Hà Tây và Hà Gian sẽ rất nhanh biến thành căn cứ địa mới của Trung Châu, là hậu phương lớn, vì tương lai xuất binh phương Nam mà chuẩn bị.

"Trung Châu Chiến thần!"

"Trung Châu Chiến thần!"

Chẳng những hai ngàn thân vệ của Dịch Khinh Nhan, binh sĩ phụ trách thủ vệ cùng với bách tính quỳ gối một bên cũng không nhận được hô to lên.

Trong loạn thế, mọi người đều là sùng kính anh hùng, mặc dù vị anh hùng này đã từng giết rất nhiều người của bọn họ, nhưng từ nay về sau, bọn họ cũng phải ỷ lại vào bảo vệ của nàng.

Nguyên Tinh Vũ đỡ hai vai Dịch Khinh Nhan, ngưng mắt nhìn ánh mắt của nàng nhẹ giọng nói: "Ta làm người vất vả rồi!"

Dịch Khinh Nhan chợt lười biếng trả lời một câu: "Đừng nha, thần chỉ dùng thời gian nửa năm liền bình định Hà Tây cùng Hà Gian, Vương gia tính toán phần thưởng cho thần thế nào?"

Nguyên Tinh Vũ dở khóc dở cười lườm nàng một cái, nàng vừa cố ý đi! Chỉ là khó được nàng nghiêm chỉnh lâu như mới vừa rồi, đoán chừng hôm nay

quý với hấn trong lòng không phục! Còn nữa nàng cho là còn ai dám làm trái với mệnh lệnh của nàng hiền mỹ nữ cho hấn? Cho nên mới nhất định vào lúc này đem chuyện mập mờ truyền ra.

Chợt, Dịch Khinh Nhan gỡ mặt nạ trên mặt xuống, nghiêm túc nhìn hấn hỏi: "Vương gia, người còn nghi ngờ thần sao? Định Nam quân trình lên món quà tặng này, người có hài lòng không?"

Nguyên Tĩnh Vũ sừng sốt một chút, nữ nhân này, lại nhằm ngay lúc này tính nợ cũ với hấn. "Đều là lỗi của Bôn vương, về sau sẽ không bao giờ như vậy nữa." Thôi, lần này thật do mình hiểu lầm nàng, mặt mũi của Vương gia đáng giá mấy đồng tiền? Coi như trước mặt nhiều người như vậy nói lời xin lỗi với nàng cũng không có gì, dù sao về sau chân tướng sẽ phơi bày khắp thiên hạ. Nói xong, lại đem mặt nạ của nàng mang lại. Dung mạo tuyệt sắc của nàng là thuộc về hấn, làm sao có thể cho nam nhân khác nhìn?

Khinh Nhan đắc ý cười, ngược lại cầm tay của hấn.

Nguyên Tĩnh Vũ cười nòng đậm cung chiều, lại tự mình đỡ nàng lên ngựa. Đoán chừng chuyện này lại làm cho người ta đàm luận thật lâu rồi.

Mọi người bởi vì thoáng nhìn thấy dung mạo tuyệt thế của vị Trung Châu Chiến thần này mà khiếp sợ, phần lớn cũng không có nghe rõ hai người đã nói thứ gì, cho đến khi thấy hai người song song lên ngựa sóng vai đi về phía trước mới thanh tỉnh lại.

Bách tính rồi rít từ hai bên đường phố nhỏ đầu ra, cũng muốn nhìn xem một chút vị Trung Châu Vương yêu dân như con kia cùng với ác ma mặt quỷ Tu La chuyển kiếp.

Nhìn thấy Dịch Khinh Nhan mang mặt nạ trên mặt, mọi người lại hít một hơi thật sâu, quả nhiên dọa chết người... Cái gì? Mặt quỷ Tu La đó thật ra thì ngày thường rất tuấn tú? Làm sao có thể? Nếu bộ dạng xinh xắn thì cần gì mang mặt nạ che? Chỉ là nói đi thì nói lại, nếu là đáng ghét xấu xí thật, chỉ sợ Vương gia không thèm nhìn... Cái gì? Cái gì? Tin tức mới nhất là Vương gia sợ người khác nhìn thấy dung mạo Lưu nguyên soái, cho nên mới để cho hấn mang mặt nạ hay sao? ...

Mười mấy tên thị vệ mở đường đi trước, đi theo đằng sau là quân thân vệ của Trung Châu Chiến thần, hai người Nguyên Tĩnh Vũ và Dịch Khinh Nhan cỡi ngựa đi ở chính giữa, chậm rãi cùng dạo phố tựa như trở về vương phủ. Công lực hai người cao cường, đang lúc vô ý nghe được dân chúng nghị luận, cũng không nhận được cảm thấy buồn cười.

Vốn là Mạnh Đông Húc đề nghị xua đuổi dân chúng về nhà không cho phép dò xét thiên uy, nhưng Nguyên Tĩnh Vũ nói như thế thì việc bọn họ long trọng hoan nghênh Trung Châu Chiến thần trở về sẽ mất đi ý nghĩa. Mạnh Đông Húc lại đề nghị bắt dân chúng quý ở hai bên đường lớn tung hô vạn tuế nghênh đón Vương gia cùng Lưu nguyên soái, cũng khiến Nguyên Tĩnh Vũ bác bỏ, nói nếu dân chúng thật kính yêu hấn, cũng không cần nệ ở hình thức quý lạ, nếu trong lòng bọn họ không muốn mà bị bức bách, chỉ sợ mới vừa tích tụ một chút dân tâm lại tiêu tán.

Dĩ nhiên, bọn họ lo lắng nhất là vấn đề an toàn của Vương gia, dù sao Hà Tây là do chiếm được, chiến sự mới vừa kết thúc không lâu, Lưu nguyên soái lại giết vô số người. Nhưng việc này do Nhạn Vô Ngân phụ trách cụ thể, Mạnh Đông Húc và Quách Tuấn Kiệt cũng chỉ có thể lo lắng suông, hai người đều không biết võ công.

Nhạn Vô Ngân rất là khẩn trương, nhưng Vương gia cố tình không cho phép hấn phải thêm thị vệ đóng ở hai bên đường phố hay cách ly dân chúng, còn nói mình biết võ công nên hấn không cần khẩn trương như thế. Hấn có thể không khẩn trương sao? Hôm nay Tiểu thống lĩnh không có ở đây, hấn là Thống lĩnh toàn quyền phụ trách vấn đề an toàn của Vương gia, nếu là có cái gì ngộ nhỡ xảy ra...

Cũng may dân tâm Hà Tây coi như thuần phác, cho dù có chút lòng dạ xấu xa cũng biết có Trung Châu Hoàng Kim Chiến Thần ở đây, đoán chừng không người nào có thể đến chiếm tiện nghi, vì vậy, Nguyên Tĩnh Vũ trên đường trở lại Hà Tây vương phủ bình an.

Nhạn Vô Ngân thở ra một hơi thật dài, sau khi Vương gia xuống ngựa liền kéo tay Lưu nguyên soái cùng nhau vào cửa chính cũng không làm cho hấn sinh bất kì lòng hiếu kì nào.

Mặc dù Nhạn Vô Ngân không thêm đề ý quan hệ của Vương gia mình và Lưu nguyên soái, nhưng trong thiên hạ có khối người có cảm giác hứng thú với chuyện này. Sau lần đó, quan hệ giữa Trung Châu Vương và Chiến thần Lưu Ngạn Phi không còn là lời đồn đãi nữa mà là sự thật. Thiên hạ đều không hiểu Trung Châu Vương vì có gì lại làm chuyện này lộ ra ánh sáng trước mặt mọi người, chẳng lẽ hấn không lo lắng chuyện này sẽ ảnh hưởng danh dự của mình, trở thành án lưu truyền thiên cổ? Cho đến nhiều năm sau Hoàng quý phi thay mặt đế vương thân chinh nói cho người trong thiên hạ hiểu, thì ra là thể gian này còn có một nữ nhân không thua đáng mấy râu như vậy, thì ra là trên đời này còn có một đoạn tình yêu cùng thể sinh tử như vậy...

Khinh Nhan Hối tiếc hấn một cái, lười phải nghe hấn nói bậy, chỉ là trong nội tâm lại ngọt ngào. Hấn luôn tỉ mỉ như vậy, chỉ là... Nàng cúi đầu nhìn trang phục của mình hôm nay, chợt cười cười, vươn một tay ôm cổ hấn, trong khi thần sắc hấn kinh ngạc lại nhẹ nhàng hôn mặt hấn.

Nguyên Tĩnh Vũ ngạc nhiên. Mặc dù Khinh Nhan không phải là loại cô nương ngượng ngùng, ở trong phòng cũng sẽ nhiệt tình chủ động, nhưng to gan như vậy dám ở bên ngoài chủ động hôn hấn thế lại là lần đầu.

Hấn kỳ quái nhìn nàng, chẳng lẽ nàng hiểu rõ dụng tâm của hấn rồi, bởi vì cảm động cho nên mới như vậy?

Khinh Nhan không nói lời nào, chỉ là hướng cảm về phía bờ bên kia.

Nguyên Tĩnh Vũ theo ánh mắt của nàng nhìn sang, mắt không khỏi nhắm lại. Hấn không nhìn lầm chứ? Giản Vương phi? Làm sao nàng đến nhanh như vậy? Cúi đầu tròn mắt nhìn Khinh Nhan một cái, hấn bất đắc dĩ thở dài, đứng dậy.

Hôm nay, một thân Kinh Nhan mặc cẩm bào màu trắng, đầu đội ngọc quan, một bộ đồ nhẹ nhàng bình thường như cách ăn mặc của thiếu niên trẻ tuổi, đoàn người Giản Vương phi không xem nàng là nam nhân mới lạ!

Chẳng lẽ Thục Ninh là bởi vì nghe được tin đồn của hắn và Lưu Ngạn Phi mới chạy tới hay sao? Nhưng nàng biết rất rõ Lưu Ngạn Phi chính là Dịch Kinh Nhan...

Kinh Nhan miễn cưỡng cười, từ trên hàng rào xuống, nói: "Vợ chồng các người đã lâu không gặp, cũng nên nói mấy lời trong lòng. Thân phận của ta tạm thời không nên bại lộ, không thể chính thức gặp mặt các nàng, người theo các nàng ăn cơm tối đi." Nói xong, liền nhún nhảy từ bên cạnh hắn đi qua.

Nguyên Tĩnh Vũ kéo tay của nàng, thờ dài, nói: "Ta ăn cơm xong trở về, chờ ta."

"Được..." Kinh Nhan quay đầu, dịu dàng cười.

Nguyên Tĩnh Vũ như cũ không chịu buông tay, trong lòng cảm giác thật có lỗi với nàng. "Kinh Nhan... Uất ức người..."

Lúc này, trong lòng Kinh Nhan thật cảm động. Nàng yên lặng thâm tình đưa mắt nhìn hắn, sau đó lắc đầu nói: "Không cần gấp gáp, ta chịu được uất ức này, không cần gấp gáp, thật ra thì họ uất ức hơn..."

Chỉ cần trong lòng của hắn là nàng, nàng cũng không cảm thấy uất ức.

"Người thật nghĩ như vậy?" Nguyên Tĩnh Vũ chột cau mày, tà khí cười cười, "Vương phi đường xa mà đến, người nói Bôn Vương tối nay không phải nên an ủi nàng một chút?"

Kinh Nhan hí mắt nhìn hắn, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: "Nên! Chẳng những nên an ủi Vương phi, Liễu phu nhân và Nghiêm phu nhân cũng có thể an ủi."

Nguyên Tĩnh Vũ chột ôm lấy nàng, dịu dàng hôn mi tâm của nàng, cười nói: "Kinh Nhan, thật ra thì, ta thật thích bộ dạng người ghen... Chờ ta trở lại an ủi người..."

Nói xong, hắn buông nàng ra, nhanh bước rời đi.

Kinh Nhan nhìn bóng lưng của hắn, trầm mặc hồi lâu. Thật ra thì, nàng cũng là một người rất ích kỷ a!

...

Đoàn người Giản Vương phi xe nhẹ hành lý ít đi tới Hà Tây Vương phủ, sau khi thị vệ đi theo thông báo, Nhận Vô Ngân và Quách Tuấn Kiệt cùng nhau ra đón. Bọn họ nói Vương gia đi tản bộ trong vườn, nhất thời không tìm được người, nhưng Vương gia đã có an bài trước, cho các nàng ở tại chủ viện trong điện Phụng Nghi Hà Tây Vương phi ở qua.

Điện Phụng Nghi? Giản Vương phi thăm nghĩ, đây là ý tứ Vương gia, là hắn bảo đảm cho mình? Dịch Kinh Nhan cũng không có ý kiến? Không, nàng không thể lơ là, đến cuối cùng tốt cùng là người nào mới có thể Phụng Nghi Thiên Hạ còn chưa chắc chắn đâu...

Hà Tây Vương phủ rất lớn, so với Dục Dương Vương phủ lớn hơn, cũng tinh xảo hơn, quy mô cũng muốn vượt qua Trung Châu Vinh Dương Vương phủ rồi. Nhận Vô Ngân an bài kiệu mềm, nhưng Giản Vương phi và hai vị Nghiêm Liễu phu nhân đều không muốn dùng, nói muốn từ từ đi thuận tiện ngắm cảnh, ngược lại vị tiểu Quận chúa bốn năm tuổi thật cao hứng được người khiêng.

Vừa đi vào cửa chính hậu viện Vương phủ, họ liền nghe thấy âm thanh tiếng tiêu réo rất. Giản Thục Ninh cảm thấy rất quen thuộc, trong lòng đã suy đoán là Dịch Kinh Nhan rồi. Còn nói không tìm được người? Sợ là không dám qua quấy rầy? Không nghĩ tới vừa mới di chuyển đến bên hồ không lâu, liền nhìn thấy bên kia bờ trong đình ven hồ có hai người ngồi. Hai người ngồi ở trên lan can đình, rất không đoan trang, lại tựa vào nhau...

Gió đêm nâng lên tóc dài cùng áo bào của hai người đang ngồi ven bờ sông phiêu lãng như tiên. Nếu như một người trong đó không phải là trượng phu của mình, Giản Vương phi sẽ thừa nhận bức họa kia thật ra là cực đẹp, nhưng trong lòng nàng lại tức giận, cảm tưởng duy nhất chính là Vương gia làm như thế thật rất không nên. Nếu hôm nay Dịch Kinh Nhan mặc nam trang, bọn họ nên kiêng dè mới phải, tại sao có thể ở lúc ban ngày ban mặt thân mật như thế? Nàng không hiểu Vương gia luôn coi trọng danh dự bản thân vì sao lại như thế.

"Vương phi, giống như là Vương gia!" Nghiêm Mộng Liên cũng rất nhanh phát hiện hai người trong đình bờ bên kia. Hai người đàn ông này một đen một trắng, thân mật tựa vào nhau, thế nào cũng cảm thấy chướng mắt. Chẳng lẽ Vương gia thật sự thích nam tử?

Đúng lúc này, âm thanh tiêu thổi ngừng lại, rồi cảnh thấy sau đó càng làm cho bọn họ tức giận.

Vương gia thấy họ, tuy nhiên vẫn không bỏ được nam tử kia! Một khắc kia, trong lòng Nghiêm phu nhân có một chút ác độc, nghĩ nếu như nam nhân mặc áo bào trắng đó không phải là Lưu Ngạn Phi, nàng nhất định phải nghĩ biện pháp xử tử hắn! Ghê tởm! Thật không ngờ lại làm bại hoại danh dự Vương gia... Vương gia thể nhưng ôm hắn dịu dàng như vậy, Vương gia... cũng không có ôm mình như vậy...

Liễu phu nhân vẫn là vui vui mừng mừng, nàng chỉ muốn xem xem nữ nhi của mình một năm qua có tốt hay không, có cao lên hay không, công phu luyện được như thế nào...

Từ xa thấy một mình Nguyên Tĩnh Vũ bước tới, so sánh với lúc trước, Giản Vương phi biết trước mặt thân phận của Dịch Kinh Nhan vẫn phải giữ bí

mặt. Cô nương tiến quân doanh vốn bị coi là điềm không lành xuất hiện, còn là bàn về lãnh binh? Có lẽ nàng có thể... Không, không được, Dịch Khinh Nhan không chỉ là nữ tử, còn là Trung Châu Chiến thần, nàng có thể ghen tị tính kế một nữ nhân, nhưng nàng không thể mang tiền đồ Trung Châu mạo hiểm..

...

Nguyên Tĩnh Vũ vẫn ôn hòa giống quá khứ, thậm chí còn thêm mấy phần chân thành yêu thương. Hắn mỉm cười ôm lấy Minh Hi, hỏi thân thể Giản Vương phi như thế nào, lại cảm tạ nàng đoạn thời gian này vất vả; rồi sau đó lại cùng Liễu phu nhân nói chuyện Minh Tuệ đáng yêu như thế nào; cuối cùng còn thân thiết hỏi thăm Nghiêm phu nhân hơn nửa năm qua đến Vương phủ ở có quen hay không. Ba nữ nhân cảm thấy trạng thái của các nàng cũng không có quên mình, lúc này thấy Dịch Khinh Nhan mà sinh ra khó chịu cũng bất tri bất giác tiêu tán.

Nghiêm Mộng Liên thậm chí có chút mong đợi, mặc dù đêm tân hôn lần đó phụ thân của nàng trong rượu hợp cẩn và hương nhang thêm thuốc là không phải, nhưng Vương gia cũng lạnh nhạt mình thật lâu, nhìn hôm nay Vương gia đối với nàng vẫn dịu dàng như cũ như thế, nàng không khỏi lại dâng lên hi vọng. Chỉ là Giản Vương phi là chánh phi, tối nay bất kể thế nào Vương gia cũng sẽ làm bạn với Giản Vương phi? Vậy ngày mai hay ngày mốt đây? Nghĩ đi nghĩ lại, trên mặt nàng không khỏi nóng lên.

Viện Hà Tây Vương phủ để trống rất nhiều, nhưng Nguyên Tĩnh Vũ an bài cho ba người các nàng cùng ở tại điện Phượng Nghi, nói là thị nữ Vương phủ phần lớn bị phân phát, Vương phủ hiện nay trừ thị nữ họ tự mình mang tới, cũng chỉ còn có năm ba thị nữ hầu hạ bên cạnh Minh Tuệ.

Đoàn người Giản Vương phi vừa tới điện Phượng Nghi, Minh Tuệ đã đến. Nàng cao hứng nhào vào trong ngực Liễu phu nhân, lưu riu nói chuyện mình luyện công khổ cực có thành tựu thế nào, còn nói sự phụ tùng nói với nàng ý tứ lời nói gì, sự tỷ thí thế nào kiên nhẫn dạy nàng chăm sóc nàng, cuối cùng hứng trí ngẩng cao nói tiểu đệ đáng yêu thế nào, nàng cùng phụ Vương trêu chọc hân ra sao...

Nghe được Minh Tuệ nói đến thế tử Trung Châu duy nhất, Giản Vương phi cũng hăng hái, còn chân chân thực thực lắng nghe. Nguyên Tĩnh Vũ cũng chỉ là mặt mỉm cười nhìn Minh Tuệ, nghe giọng nói thanh thúy trẻ con của nàng lại một lần nữa hồi tưởng chuyện mình tự tay đỡ đẻ tiểu tử...

Đêm đó, Nguyên Tĩnh Vũ và bọn họ cùng nhau dùng cơm tối, dịu dàng dặn dò họ nghỉ ngơi thật tốt, liền rời đi.

Đối với chuyện này, Giản Vương phi đã sớm hiểu rõ trong lòng, cũng không cảm thấy gì kỳ quái. Thời điểm tháng hai vốn mong đợi Nghiêm phu nhân ở trước mặt sẽ phá lệ, Vương gia có lẽ sẽ đền bù cho họ, nhưng kể từ khi thu được tin Lưu Ngạn Phi vì Nghiêm phu nhân mà ở thành Thương Nam giết mười lăm vạn người Hà Tây cũng không dám vọng tưởng như thế nữa. Nàng chỉ là không nhận được hận ở trong lòng, cõi đời này tại sao lại có một người vừa có khả năng lại hay ghen tị như Dịch Khinh Nhan?

Liễu phu nhân có Minh Tuệ, cái gì cũng không quan.

Nghiêm phu nhân khiếp sợ nhìn Vương gia rời khỏi điện Phượng Nghi, rồi sau đó liền ngơ ngác nhìn Giản Vương phi.

"Đừng xem, nếu vào Trung Châu Vương phủ sẽ phải chấp nhận, Vương gia không phải là người nặng nữ sắc, vì vậy qua nhiều năm như vậy con cháu cũng ít... Vương gia chính là như vậy, năm đó Thôi tỷ tỷ người sau khi vào cửa hắn cũng chưa từng qua viện khác, sau lại có Lưu nguyên soái... Vương gia cũng chưa có thân cận qua thế thiếp khác, muội muội người là người duy nhất ngoài ý muốn..." Giản Vương phi lộ ra một nụ cười khổ, mặc dù rất mất mặt, nhưng nàng biết chuyện này lẽ không được người, huống chi, nàng cần quân đồng minh.

Nghiêm Mộng Liên tựa hồ đã hiểu ra cái gì, nhưng lại không muốn tin, kinh ngạc đứng nhìn ở nơi đó, thấy Giản Vương phi cũng không nhận được đau lòng.

Ý Nguyên Tĩnh Vũ muốn đề cho tiện, vẫn ở tại tiền viện của Vương phủ, chủ điện Quy Nguyên điện, Dịch Khinh Nhan sau khi trở về từ chiến trường vẫn cùng hắn ở chung một chỗ, Nhạn Vô Ngân cũng không phải là kẻ ngu, ngày đó liền hiểu rõ. Thì ra là Trung Châu Chiến thần Lưu Ngạn Phi danh chấn thiên hạ lại là nữ tử, hơn nữa tám chín phần mười chính là vị Dịch Vương phi xuất thân tướng môn.

Cho đến lúc hiểu được, hắn mới chân chính kiên định việc mình tuyên thệ thần phục vị Vương gia này, đồng thời càng thêm kiên định thế chết tín nhiệm đi theo Vương gia.

Vương gia là vô tình, nhưng đồng thời hắn cũng là nam nhân thâm tình nhất. Nhạn Vô Ngân vẫn cho rằng chỉ có người tình táo vô tình mới có thể đoạt được thiên hạ, mà chỉ có chủ tử hữu tình mới đáng thật lòng theo đuổi. Hắn rất may mắn, thế nhưng thật gặp được một chủ tử như vậy.

Một mình Dịch Khinh Nhan trở lại tắm điện Quy Nguyên điện, thần sắc lạnh lùng. Thị nữ Bối Nguyệt Ảnh tới xin phép dọn bữa tối.

"Cái này dọn đi, không cần nhiều như vậy, một mình ta thôi." Khinh Nhan hơi có chút mệt mỏi nói.

Thật ra thì nàng sớm biết Giản Vương phi mang theo Liễu phu nhân và Nghiêm phu nhân tới, chỉ là chưa từng nghĩ hôm nay đã đến đây. Nàng tin tưởng, nàng có thể có được tin tức, khẳng định trong lòng Nguyên Tĩnh Vũ cũng biết rõ, đoán chừng hắn cũng giống bản thân không ngờ động tác của bọn họ lại nhanh như vậy mà thôi. Đối với lần này, bọn họ cũng không có nói rõ, tránh cho đối phương nghi ngờ.

"Các chủ, thân thể ngài khó chịu?" Bối Nguyệt Ảnh cho tới bây giờ chưa nhìn thấy qua thần sắc Các chủ mình sùng kính âm đạm như vậy.

Khinh Nhan ngẩng đầu dịu dàng cười, lắc đầu một cái."Ta rất khỏe, người không phải lo lắng, tất nhiên cũng không nên nói cho Chu sư thúc người biết."

Bối Nguyệt Ảnh là nàng mang về từ phân bộ Hà Gian, vốn chỉ là đệ tử trên danh nghĩa, nhưng Khinh Nhan nhìn thấy nàng tư chất không tệ, liền giữ ở bên

người. Đứa nhỏ này năm nay mới mười ba tuổi, mặt tròn, mắt to, ngây thơ tinh khiết, vô cùng đáng yêu.

Hai năm qua Từ Ngọc theo hầu hạ bên người, trung thành và tận tâm, Minh Tuệ lại có khả năng, chăm sóc cuộc sống thường ngày của nàng cẩn thận, Khinh Nhan cũng không bỏ được nàng. Nhưng Từ Ngọc dù sao cũng lớn tuổi, nàng không thể làm trẻ mãi cả đời người ta a! Hai năm qua nàng cũng nhìn ra, trong lòng Từ Ngọc đã có người. Vì vậy, nàng cố ý vun trồng Nguyệt Ảnh, hi vọng sang năm có thể để cho Từ Ngọc gả cho lang quân như ý.

Minh Tuệ lập tức nhảy đến trên người Khinh Nhan, hai cánh tay ôm cổ của nàng làm nũng nói: "Sư phụ, người lâu không có ôm ta, thừa dịp hiện tại phụ Vương không có ở đây, người hôn Minh Tuệ đi!"

Khinh Nhan bật cười hân hoan mặt của nàng một cái, nói: "Người cùng mẫu phi khó được gặp nhau, dẫn nàng đi chung quanh một chút."

Liễu phu nhân nhìn Dịch Khinh Nhan thật lòng thương yêu Minh Tuệ, trong lòng cũng vui mừng. Nàng không thể không thừa nhận, Minh Tuệ đi theo Dịch Vương phi thế nào cũng tốt hơn so với theo mình. Dịch Khinh Nhan là Bình phi, lại được Vương gia sủng ái, bởi vì quan hệ này của nàng, Vương gia cũng sẽ càng yêu Minh Tuệ.

Nghiêm Mộng Liên nhìn Liễu phu nhân trước mặt Dịch Khinh Nhan ăn nói khép nép, trong lòng rất là tức giận. Mặc dù hôm nay Khinh Nhan mặc một bộ hắc bào, Nghiêm Mộng Liên vẫn nhận ra gần tới ngày hôm qua chính hấn là nam nhân kia ở trong đình cùng Vương gia ngồi thân mật chung một chỗ, cũng chính là người được đồn là đi lên trời xuống dưới đất không gì làm không được Trung Châu Chiến thần Lưu Ngạn Phi.

Cũng chỉ là "tên mặt trắng" mà thôi, Chiến thần cái gì...

Nghiêm Mộng Liên bất kể như thế nào cũng không chịu thừa nhận nam nhân ẻo lả này lại có đáng đáp so với mình đẹp mắt hơn. Nghĩ tới Vương gia sủng ái một người đàn ông, nàng đã cảm thấy ghê tởm. Hơn nữa, mình là trắc phi của Vương gia, Lưu Ngạn Phi này dù có bản lĩnh thế nào cũng chỉ có thể là thần tử, vốn là hấn nên tham bái mình mới phải, Liễu tỷ tỷ thật sự quá mềm yếu. Cho nên, nàng quyết định hoàn toàn không nhìn tên ẻo lả này, xa xa đứng ở một bên, mắt lạnh cao ngạo nhìn hấn.

Dịch Khinh Nhan nhàn nhạt quét Nghiêm Mộng Liên một cái, cũng không cùng nàng so đo. Một đại tiểu thư bị làm hư mà thôi.

Lúc này, Chu Từ Ngọc bưng nước trà cùng điểm tâm tới.

Minh Tuệ vội vàng chạy tới nhận lấy. Nàng trước đem nước trà đưa cho Dịch Khinh Nhan nói: "Sư phụ xin dùng trà!"

Dịch Khinh Nhan nhận lấy, cười vỗ vỗ gương mặt của nàng.

Minh Tuệ lại mang một cái bánh ngọt trong đó bưng cho Liễu phu nhân nói: "Mẫu phi, nếm thử cái này một chút! Chu sư thúc làm bánh ngọt ăn là ngon nhất!"

Liễu phu nhân vui mừng nhận lấy. Chỉ là hơn một năm không thấy, đứa bé này giống như hoạt bát hiểu chuyện hơn rất nhiều. "Minh Tuệ thật biết nghe lời..." Nàng bắt giác trong mắt lại có chút ướt.

Minh Tuệ không có phát hiện mẫu thân kích động, nàng nhìn chung quanh, rốt cuộc tìm được Nghiêm phu nhân còn đứng ở một bên, cao hứng kêu lên: "Nghiêm mẫu phi, mau tới đây a!"

Nhìn Nghiêm Mộng Liên vẫn như cũ chần chờ đứng ở nơi đó bất động, Minh Tuệ liền vui vẻ chạy tới lôi nàng tới, còn nhiệt tình giới thiệu: "Nghiêm mẫu phi, mau mau tới bái kiến sư phụ ta, sư phụ ta là thiên hạ đệ nhất cao thủ, là đại anh hùng trên đời này cực kỳ lợi hại đó!"

Đối với lời nói của hài tử, Dịch Khinh Nhan và Liễu phu nhân cũng chỉ cảm thấy buồn cười, không để ý, vậy mà Nghiêm Mộng Liên không cho là như vậy.

"Ta là trắc phi của Vương gia, tại sao phải tham bái một ngoại thần?"

Liễu phu nhân bị nàng làm sợ hết hồn, vội vàng đứng lên, có chút khẩn trương nhìn Dịch Khinh Nhan.

Dịch Khinh Nhan căn bản không đem Nghiêm Mộng Liên coi vào đâu, thấy Liễu phu nhân khẩn trương như thế ngược lại cảm thấy buồn cười. Nàng giống như thế này làm cho người ta sợ sao?

"Liễu tỷ tỷ cần gì khẩn trương như thế? Nhanh ngồi xuống! Chỉ là một câu nói mà thôi, chẳng lẽ ta cùng nàng so đo hay sao?"

Nghiêm Mộng Liên thấy Dịch Khinh Nhan không đặt mình ở trong mắt chút nào, trong lòng giận quá nhưng mà lại không thể làm gì. Thuở nhỏ được phụ thân nâng niu trong lòng bàn tay lớn lên, nàng làm sao chịu phạt lạnh nhạt như vậy? "Liễu tỷ tỷ, chúng ta hay là đi thôi! Cùng gặp riêng ngoại thần như thế, nếu Vương gia biết chỉ sợ không tốt."

Liễu phu nhân âm thầm lắc đầu, không hiểu Nghiêm muội muội nhìn thật thông minh này làm sao lại không có nhãn quan như thế, Dịch Vương phi mặc dù mặc nam trang, nhưng thế nào cũng đều thấy là nữ tử! Nàng làm sao lại không nhìn ra đây?

Dịch Khinh Nhan cũng cảm thấy buồn cười, nàng đều rõ ràng như thế rồi, người ta vẫn xem mình là một nam nhân như cũ, vậy cũng không có biện pháp a! "Cũng được!" Nàng đứng dậy, lười biếng nói, "Minh Tuệ, dẫn hai vị mẫu phi đi dạo một chút đi!"

Nói xong, nàng xoay người hướng chủ điện Mặc Hiền đi tới. Nguyên Tĩnh Vũ đang ở bên trong xử lý chính vụ.

Nghiêm Mộng Liên nhìn Dịch Khinh Nhan đi xa, hùng hăng quăng ống tay áo một cái, dậm chân nói: "Liễu tỷ tỷ cần gì lấy lòng hân? Chi là một luyến đồng mà thôi, kỹ nữ trên phố so với hân còn cao quý hơn!"

"Muội muội chớ nói!" Liễu phu nhân vội vàng lôi kéo Nghiêm Mộng Liên rời đi.

Minh Tuệ cau mày quan sát vị Nghiêm mẫu phi này, nàng đang chờ sự phụ? Luyến đồng là cái gì? Kỹ nữ là cái gì?

...

Đêm đó, Nguyên Tĩnh Vũ vẫn đi điện Phượng Nghi dùng bữa tối như cũ, vừa quan tâm hỏi thăm thân thể Giản Vương phi nghỉ ngơi, vừa cười hỏi hai vị Nghiêm Liễu phu nhân hôm nay đi dạo ở nơi nào.

Nghiêm Mộng Liên ngượng ngùng nhìn Nguyên Tĩnh Vũ, hi vọng hân phát hiện điểm tốt của mình, hi vọng hân không cần đắm chìm vào trong nam sắc đó, hy vọng có thể lấy được sủng ái của hân. Phụ thân đã cho người ta truyền tin tới, bảo nàng nhất định phải sinh một hài tử. Nhưng là nói ở Vương phủ sanh con dễ vậy sao? Qua nhiều năm như vậy, chẳng qua Vương gia cũng chỉ có một nam ba nữ mà thôi.

Minh Tuệ chợt chạy đến bên cạnh Nguyên Tĩnh Vũ, mở đôi mắt to nhìn phụ thân của mình, khờ dại hỏi: "Phụ Vương, luyến đồng là ai? Kỹ nữ lại là người nào?"

Lời này vừa nói ra, cơ hồ sắc mặt tất cả mọi người đều đại biến. Giản Vương phi kinh hãi, Liễu phu nhân nóng nảy, Nghiêm phu nhân hoảng sợ.

Nghiêm Mộng Liên biết Liễu phu nhân bẩm sinh nhu nhược thiện lương, cho nên sáng hôm nay mới dám nói như vậy, không nghĩ tới đứa bé Minh Tuệ này thế nhưng...

Nguyên Tĩnh Vũ ngăn ra, sau đó híp mắt nhìn về phía ba vị thê thiếp của mình. Giản Vương phi hôm nay không có đi ra ngoài, hơn phân nửa không phải nàng nói, Liễu phu nhân là mẹ đẻ của Minh Tuệ, nếu là nàng nói, Minh Tuệ cũng sẽ trực tiếp hỏi nàng. Như vậy tất nhiên là Nghiêm Mộng Liên nói? Nàng nói gì rồi? Luyến đồng? Là nói Ngạn Phi?

"Minh Tuệ, người nghe ai nói?" Nguyên Tĩnh Vũ ôn nhu hỏi.

Nghiêm Mộng Liên nhìn thần sắc Nguyên Tĩnh Vũ biến chuyển nhanh chóng mà tự nhiên như thế, trong lòng càng phát sợ. Trước kia nàng vẫn cho là Vương gia ôn hòa, hôm nay mới phát hiện tất cả rất có thể chỉ là tướng tượng.

Minh Tuệ nhìn Nghiêm Mộng Liên một cái, nghi ngờ nói: "Nghiêm mẫu phi nói sự phụ ta là luyến đồng, còn nói kỹ nữ so với người càng cao quý. Phụ Vương, Nghiêm mẫu phi là mắng sự phụ ta sao? Sự phụ ta rõ ràng là đại anh hùng đệ nhất thiên hạ, nàng tại sao muốn mắng sự phụ ta?"

Lời này Minh Tuệ vừa nói ra, Giản Vương phi cũng không ngồi yên. Nàng vội vàng đứng lên, nhanh nhẹn nói: "Vương gia ngàn vạn lần đừng tức giận, Nghiêm muội muội mới vừa vào cửa, còn không minh bạch nguyên nhân trong đó, thiếp sẽ chỉ bảo nàng..."

Nguyên Tĩnh Vũ cũng không có nổi giận như Giản Vương phi dự liệu, hân chỉ nhàn nhạt nhìn quét Nghiêm Mộng Liên một cái, cười lạnh nói: "Bản Vương chỉ là ngoài ý muốn, một vị danh môn khuê tú thế nhưng có thể nói ra lời như vậy. Cũng được, Lương Châu ngược lại rất là gần Ích Châu, ngày mai sai người đến đưa cho phụ thân người một phong thư đi, nói hân phải người đón người trở về đi thôi!"

Nghiêm Mộng Liên kinh hãi, nàng vốn là còn chuẩn bị dựa vào đạo lý mà cùng Vương gia bảo hộ quyền lợi của mình, không nghĩ tới Vương gia thế nhưng không hỏi nguyên do liền bỏ mình. Một khắc này, tất cả kiêu ngạo cũng không còn, nàng lúc này mới nhận rõ thực tế, nàng đã sớm không còn là Nghiêm thị đại tiểu thư, nàng hiện tại chỉ là một tiểu thiếp của Trung Châu Vương... Một tiểu thiếp không đáng kể, không được sủng ái...

Chỉ thấy Nghiêm Mộng Liên "bùm" một tiếng quỳ trên đất, cơ hồ bò đến gót chân Nguyên Tĩnh Vũ, liên tiếp cầu khẩn: "Cầu xin Vương gia khoan thứ! Ti thiếp nguyện ý nói xin lỗi với Lưu nguyên soái, ti thiếp về sau cũng không dám nói thị phi Lưu nguyên soái..."

Giản Vương phi lo lắng nhìn Nguyên Tĩnh Vũ, chợt thấy Minh Tuệ bên cạnh hân lộ ra một nụ cười giảo hoạt, nàng trừng to mắt mà nhìn Minh Tuệ, đứa bé này thế nhưng cũng học được dùng chút âm mưu quỷ kế rồi?

Lúc này, Liễu phu nhân cũng cầu cạnh Nguyên Tĩnh Vũ, nhưng Nguyên Tĩnh Vũ chỉ hừ lạnh một tiếng, ngược mắt liếc nàng một cái, nàng liền cảm miệng không dám nói nữa. Liễu phu nhân sớm hiểu, kể từ khi Vương gia có Dịch Vương phi, đã không còn là phu quân thương yêu của mình rồi.

Giản Vương phi suy nghĩ một chút, khuyên nhủ: "Có lẽ Lưu nguyên soái căn bản không có nghe được câu này, làm lớn chuyện ra, người nghe được ngược lại càng buồn bực. Lại nói Nghiêm muội muội cũng chỉ là tâm cao khí ngạo không có hiểu rõ mà thôi, xem chừng cũng chỉ là hiểu lầm, Vương gia tha thứ nàng lần này đi!"

"Vương gia, xin tha thứ cho ti thiếp lần này thôi..." Nghiêm Mộng Liên cầu khẩn lần nữa, cho tới bây giờ lệ đã rơi đầy mặt, biết vậy chẳng làm

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn ba vị thê thiếp của mình một chút, họ mỗi một người đều xinh đẹp như hoa, một hiền huệ tài giỏi mà tính toán tỉ mỉ, một thiện lương mềm yếu, một cao ngạo ngu muội...

Đúng vậy a, thế gian này cũng chỉ có một Dịch Khinh Nhan mà thôi...

"Lập tức đến thiên điện quỳ cả đêm suy nghĩ thật kỹ! Sau này không cho tái phạm!" Nguyên Tĩnh Vũ lạnh lùng nói. Hắn vốn cũng chỉ là hù dọa nàng một chút mà thôi, vì mặt mũi Nghiêm thị cùng với cả thể tộc Ích Châu cũng không thể bỏ nàng thật.

Nghiêm Mộng Liên lĩnh mệnh đi, mới vừa đi ra ngoài một lát, Dịch Kinh Nhan đã đến.

Nguyên Tĩnh Vũ kinh ngạc nhìn nàng, tin tức này truyền đi cũng không tránh khỏi quá nhanh a? Chẳng lẽ Nhạn Vô Ngân cũng đầu phục Kinh Nhan, chuyện gì ở đây trước tiên đều thông báo nàng?

"Sao ngươi lại tới?" Nguyên Tĩnh Vũ ngênh đón.

"Nhạn thống lĩnh tới cầu xin ta, cho nên ta tới xem một chút." Kinh Nhan vừa nói vừa cùng Nguyên Tĩnh Vũ đi vào đại điện, hướng Giản Vương phi nói: "Tỷ tỷ một đường khổ cực, thân thể khá hơn chút nào không?"

Giản Vương phi lời kéo tay Dịch Kinh Nhan, thân thiết nói: "Một năm không thấy, tinh thần muội muội càng ngày càng tốt!"

Dịch Kinh Nhan gật đầu một cái, tự nhiên ngồi xuống ở trên ghế khách, sắc mặt trong nháy mắt nghiêm túc lại, lạnh lùng nói: "Minh Tuệ, tới đây!"

Minh Tuệ cúi đầu bên ngón tay từ từ đi tới, nhỏ giọng nói: "Sư phụ..."

Dịch Kinh Nhan không nói lời nào, chỉ lạnh lùng nhìn nàng.

Minh Tuệ không dám ngẩng đầu, càng ngày càng sợ, cuối cùng không nhận được áp lực, phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, nhỏ giọng nói: "Sư phụ, Minh Tuệ hiểu rõ đã sai rồi..."

Liễu phu nhân không rõ chân tướng, bị tư thế của Dịch Kinh Nhan dọa sợ, muốn vì nữ nhi mà cầu cạnh, lại không biết lỗi của hài tử ở đâu. Ngược lại trong lòng hai người Nguyên Tĩnh Vũ và Giản Vương phi mơ hồ đoán được nguyên do, ánh mắt nhìn Kinh Nhan rất là kinh ngạc.

Về mặt Dịch Kinh Nhan vẫn nghiêm túc như cũ, chỉ nghe nàng lạnh giọng hỏi: "Lỗi ở nơi nào hả?"

"... Minh Tuệ không nên tố cáo với phụ vương... Minh Tuệ chỉ là tức giận Nghiêm mẫu phi nói xấu sư phụ, sư phụ không biết, Nghiêm mẫu phi nàng nói sư phụ..."

"Tốt lắm!" Dịch Kinh Nhan cắt đứt lời nàng, nghiêm nghị nói, "Lập tức đem những lời nói không đứng đắn kia quên hết cho ta!"

"Dạ, đồ nhi tuân lệnh!" Minh Tuệ cảm thấy rất uất ức, nhưng vẫn dập đầu cung kính lĩnh mệnh.

Kinh Nhan nhìn Minh Tuệ trước mặt, trên đất chợt nhỏ vài giọt nước mắt, tâm cũng mềm nhũn, vì vậy khẽ thở dài nói: "Lúc ấy ta cũng nghe thấy..."

Minh Tuệ càng thêm không hiểu, có chút uất ức ngẩng đầu.

Kinh Nhan vừa dùng khăn tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt của nàng, vừa răn dạy nàng: "Ngươi là Trung Châu Quận chúa, là trưởng nữ của phụ vương ngươi, tương lai sẽ là một trường công chúa hoàng triều, ngươi là Thiên Chi Kiều Nữ chân chính, học những kỹ xảo tiểu nhân làm cái gì? Không được hạ thấp thân phận của mình! Nếu trong lòng ngươi không phục, lúc ấy có thể chất vấn nàng; ngươi nếu không muốn sư phụ nghe được thương tâm, sau khi rời khỏi Mặc Hiên cũng có thể chất vấn nàng, nhưng là ngươi không nói gì, ngược lại lại cười nhẹ nhàng làm bộ chơi rất vui vẻ. Trong lòng ngươi không cam, nghĩ đến tố cáo với phụ vương của ngươi cũng không có gì, nhưng ngươi nên dâng hoàng nói rõ ràng với phụ vương của ngươi, đường đường chánh chánh chất vấn nàng, mà không phải đùa bỡn nhỏ mọn dẫn dụ phụ vương của ngươi tức giận từ đó đạt được mục đích. Ngươi ngây thơ chất phác là chúng ta thích nhất, nhưng ngươi không thể dùng sự ngây thơ chất phác của mình lừa gạt chúng ta, ngươi hiểu chưa?"

Minh Tuệ nháy mắt nghe sư phụ nói, mặc dù cái hiểu cái không, nhưng là mơ hồ hiểu lỗi của mình là không đủ quang minh chính đại, mơ hồ cảm nhận được sư phụ nghiêm nghị tức giận đều là bởi vì thật lòng thương yêu mình, vì vậy chợt oa một tiếng ôm chân Dịch Kinh Nhan khóc lên...

Kinh Nhan bắt đắc dĩ than thở, vỗ nhẹ lưng của nàng. "Hiểu rõ chỗ sai là tốt rồi, về sau muốn làm đại anh hùng, thì không thể nói láo, phải quang minh chính đại biết không? Mặc dù sư phụ có lúc cũng không đủ quang minh chính đại, thậm chí nhiều lần còn không thể không nói láo, nhưng đều là bị tình thế bức bách. Nếu như có thể, sư phụ cũng không muốn như vậy, ngươi hiểu không? Sư phụ cả đời này là chịu tình thế bức bách thân bất do kỷ, nhưng ngươi không cần phải cũng như thế, ngươi có thể làm một công chúa chân chính cao quý, ngươi nên tự nhiên thấy kiều ngạo!"

"Minh Tuệ nhớ..."

...

Sau khi giáo huấn Minh Tuệ, Dịch Kinh Nhan lại đem nàng giao trả cho Liễu phu nhân, lấy lý do kẻ không biết không có tội yêu cầu Nguyên Tĩnh Vũ hủy bỏ trừng phạt với Nghiêm Mộng Liên, rồi sau đó hai người cùng nhau trở về tẩm điện Quy Nguyên điện. Nguyên Tĩnh Vũ vẫn không nói gì, Kinh Nhan còn cho là hắn bối vì sự thay đổi xoay xoạch mà tức giận, hướng chỉ hấn vốn cũng là há giận cho mình.

Vậy mà khi trở lại tẩm điện, Nguyên Tĩnh Vũ liền kích động ôm lấy nàng, ôm hồi lâu, khiến Kinh Nhan hơi có chút không hiểu. Hắn đây là vì nàng "khoan hồng độ lượng" mà cảm động? Không đến nỗi chứ?

Hắn rút cuộc cũng buông nàng ra, mắt thâm tình nhìn ánh mắt nàng hơi nghi hoặc, rồi sau đó dịu dàng hôn lên mi tâm của nàng, từ trong đáy lòng phát ra một tiếng thở dài:

"Khinh Nhan, nàng thật tốt..."

Bạn đang đọc truyện *Duyệt Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 13

Edit: Đặng Uyên

Mọi sự thuận lợi theo kế hoạch, Nguyên Tĩnh Vũ và Dịch Khinh Nhan đến Hà Tây và Hà Gian chờ thế cục ổn định liền xuất binh đi Đông Bắc, hoàn toàn diệt trừ Yến Vương. Vì vậy hai người tạm thời ở tại Hà Tây vương phủ, không vội trở về Trung Châu Vinh Dương.

Nhưng người tính không bằng trời tính, lúc Giản vương phi ở Hà Tây vương phủ ngày thứ ba, bọn họ lại nhận được tin cấp báo từ Vinh Dương. Tiêu Dật Phi phát bệnh, đang hấp hối, muốn gặp Trung Châu Vương lần cuối.

Nguyên Tĩnh Vũ lệnh cho hạ nhân chuẩn bị hành trang, lại triệu tập mấy vị đại tướng tập trung tại vương phủ, thương nghị sắp xếp bố cục mọi chuyện sau khi hắn rời khỏi nơi này. Trong thời gian chờ đợi, Nguyên Tĩnh Vũ lại liên tiếp phát ra thêm mấy đạo thủ lệnh an bài tất cả mọi chuyện trong mấy tháng sắp tới.

Giản vương phi nhận được tin tức, hoảng hốt, trong lòng thầm nghĩ: không tốt, vội vàng đề cho Nghiêm Liễu nhị phu nhân chuẩn bị hành trang.

Sang sớm ngày tiếp theo, mọi người tập trung tại một sảnh trong thiên điện gần đại môn của vương phủ chuẩn bị lên đường. Nguyên Tĩnh Vũ an bài Giản vương phi cùng với Nghiêm Liễu nhị phu nhân và Minh quận chúa lên xe ngựa về Vinh Dương. Bản thân hắn cùng Dịch Khinh Nhan lại cười ngửa trở về, không mang theo bất cứ thị vệ nào.

Liễu phu nhân thật cao hứng vì được ở cùng với nữ nhi. Nghiêm phu nhân thì vừa mới bị trừng phạt, dù lòng không muốn cũng không dám mở miệng phản đối.

Giản vương phi trong lòng lại lo lắng cho an nguy của Nguyên Tĩnh Vũ, vì vậy nói muốn cùng đi với Nguyên Tĩnh Vũ. Nàng thầm nghĩ, nếu nàng đi cùng, vương gia sẽ mang theo vài thị vệ.

Nguyên Tĩnh Vũ lạnh lùng nhìn nàng một lúc, nhìn thấy ánh mắt bối rối của nàng, hắn hừ lạnh một tiếng nói: “Chúng ta có thể trên ngựa ăn, trên ngựa ngủ mấy ngày mấy đêm không xuống ngựa, ngươi có thể không?”

Hốc mắt Giản vương phi lập tức đỏ lên, nhìn xuống. Bao nhiêu năm nay gả cho Nguyên Tĩnh Vũ, hắn chưa bao giờ trước mặt nhiều người làm nàng mất mặt như vậy. Trong lòng nàng hiểu, vương gia đang trách nàng, Dật Phi ngã bệnh, nàng không chăm sóc hắn lại vội vàng chạy đến Hà Tây. Nhưng Dật Phi là biểu đệ của hắn, có mẫu thân, có thê tử, có nữ nhi, có nhi tử. Nàng là một biểu tẩu, lấy tư cách gì đi chăm sóc hắn? Huống chi nhìn Tiêu Dật Phi vẫn bình thường, ai biết được lần này hắn bệnh nặng rồi....

Dịch Khinh Nhan hiểu là Nguyên Tĩnh Vũ đang giận chó đánh mèo. Lòng nàng thầm thở dài, nhẹ nhàng bước đến đỡ lấy vai Giản vương phi, thấp giọng nói: “Tỷ tỷ yên tâm, có ta ở đây, chắc chắn sẽ bảo vệ vương gia bình an trở về vương phủ. Vương gia nhất thời nóng nảy giận chó đánh mèo, người đừng đau lòng khổ sở....”

Giản vương phi ngẩng đầu lên, trên đôi mắt vẫn đỏ nàng cố nở nụ cười, hít sâu một hơi, thấp giọng nói: “An toàn của vương gia giao cho người, các người đi đường cẩn thận...”

Nghiêm phu nhân sững sờ nhìn Dịch Khinh Nhan, lúc này mới phát hiện thanh âm của nàng rất giống nữ tử. Nhìn kỹ lại: tư thái kia, hình dáng kia, dung mạo kia... mặc dù trên người là nam trang nhưng rõ ràng đây chính là một nữ tử! Nhưng... đây không phải là chiến thần Lưu Ngạn Phi sao? Tại sao lại trở thành một nữ tử? Thật ra nàng có phải là Lưu Ngạn Phi không?

Dựa theo Nguyên Tĩnh Vũ an bài, đoàn người của Giản vương phi vội vã chạy về Vinh Dương, để cho Nhạn Vô Ngân cải trang thành mình, Phụng Khinh Trần mang mặt nạ hoàng kim của Lưu Ngạn Phi đến ở tại biên cảnh. Như vậy, ai có thể biết được Tung Châu Vương một mình trở về Vinh Dương? Nếu không ai biết, làm gì có chuyện hắn bị ám sát?

Nguyên Tĩnh Vũ cũng để lại Quách Tuấn Kiệt và Mạnh Đông Húc. Kế hoạch này, trừ đám người vương phủ nữ quyến Giản vương phi, Nhạn Vô Ngân và mấy tên thân vệ không ai có thể biết được, nên rất an toàn. Huống chi, với võ công của hắn và Dịch Khinh Nhan, có thể nói, trên đời này đã không còn bao nhiêu kẻ được gọi là đối thủ.

Trời chưa sáng bọn họ đã chuẩn bị xuất phát, Nguyên Tinh Vũ cùng với đại quân ra thành, trong rừng cây ngoài thành thay đổi y phục rồi cùng Dịch Khinh Nhan đi về phía trước.

Nguyên Tinh Vũ cùng Dịch Khinh Nhan đơn độc lên đường, cải trang thành một đôi phu phụ bình thường trên giang hồ, mệt mỏi thì cười chung một con ngựa, một người một ngựa thay phiên nhau lần lượt nghỉ ngơi.

Chiều ngày hai mươi tám tháng chín, trời mưa, càng lúc càng lớn. Bọn họ không thể làm gì khác ngoài việc tìm một hốc nhỏ bên vách đá của núi ven đường để tạm lánh, khí trời càng ngày càng lạnh, mà có thêm cơn mưa này lại càng lạnh hơn. Nguyên Tinh Vũ mang mấy khối đá đặt dưới chân, hai người lại cùng ngồi lên khối đá ôm nhau thật chặt để chống lạnh.

Bởi vì nơi này thật sự rất nhỏ, bọn họ đành buộc ngựa vào gốc đại thụ, ở nơi này muốn đốt lửa lên cũng không có chỗ. Cũng may là hai người từng lăn lộn nhiều năm trên giang hồ, nên bao nhiêu đây cũng không có gì gọi là gian khổ.

Đêm đến, Nguyên Tinh Vũ cúi đầu nhìn Khinh Nhan đang ngủ ngủ rất ngon trong lòng mình. Nhìn với tất cả yêu thương trong lòng mình. Nàng đi theo mình, cho đến giờ chưa từng được hưởng phúc, ngược lại chỉ cùng hắn chịu toàn là gian khổ vất vả, hắn không yêu thương nàng, còn biết thương yêu ai?

Hắn nhúc nhích cánh tay đã có chút tê dại, dùng áo choàng che kín nàng thêm chút nữa, lại ôm nàng chặt thêm chút nữa. Lòng hắn khe khẽ: Khinh Nhan, đây là nữ nhân của hắn, là thê tử của hắn chân thành...Nhẹ nhàng hôn lên đầu nàng, hắn khép hờ đôi mắt, tiếp tục mơ màng ngủ.

Ngày thứ hai, mưa từ từ ngừng rơi, hai người ăn lương khô, rồi tiếp tục lên đường.

Thăng một đường, phóng ngựa kiên trì không ngại nắng gió, cuối cùng vào giữa trưa ngày một tháng mười, hai người Nguyên Tinh Vũ và Dịch Khinh Nhan đã về đến Vinh Dương vương phủ.

Nhưng, trong ngoài vương phủ nghiêm trang, cờ tang trắng phấp phới bay...

Đêm ngày hai mươi tám tháng chín, Trung Châu Nghệ An vương Tiêu Dật Phi qua đời.

Nhìn thấy hai người Nguyên Tinh Vũ và Dịch Khinh Nhan phong trần mỏi mệt trở về, tất cả mọi người dường như không dám tin vào mắt của mình. Trong mắt đầy tơ máu, tóc tai rối tung, áo bào đầy bụi bặm...Đó là Trung Châu Vương gia và Vương phi của bọn họ?

Nguyên Tinh Vũ bước vào linh đường của Tiêu Dật Phi, bi thương bái Nguyên Tinh Trinh: “Thật xin lỗi, ta đã trễ...Ta muốn nhìn hắn có được không?”

Nguyên Tinh Trinh khóc kêu một tiếng “Nhị ca” rồi hôn mê bất tỉnh. Từ lúc Dật Phi đột ngột qua đời, đất trời quanh nàng như sụp đổ. Mấy ngày nay nàng vẫn canh giữ linh đường, không nghỉ ngơi, đến nay đã không còn kiên trì được nữa.

Dịch Khinh Nhan lệnh cho tỷ nữ đưa Nguyên Tinh Trinh về nghỉ ngơi, sau đó cùng Nguyên Tinh Vũ vào nhìn mặt Dật Phi.

Nguyên Tinh Vũ bi thương nhìn Hàn Ngọc quan, nhìn Tiêu Dật Phi thân thể gầy gò ốm yếu không thành hình người nữa, nhìn thấy hắn chết đi đôi mày vẫn nhũn lại. Nghĩ đến hắn làm tất cả mọi thứ vì mình, bất chợt mở nắp quan, cất lấy một chòm tóc đặt bên gối hắn, thì cho hắn một hi vọng đi! Khi hắn còn sống không thể cho hắn, hôm nay những người khác không có ở đây, còn so đo những thứ kia làm gì, coi như báo đáp cũng được, coi như cảm tạ cũng tốt...

Đậy nắp quan, Nguyên Tinh Vũ chợt quay đầu hỏi Dịch Khinh Nhan: “Ngươi có trách ta không?”

“Ân?” Khinh Nhan trong lúc nhất thời lại không hiểu hắn nói gì. Nàng vì sao phải trách hắn?

“Ta”, Nguyên Tinh Vũ lại nhìn quan tài Tiêu Dật Phi “Ta cho phép Dật Phi một lần hi vọng”

Khinh Nhan nhẹ nhàng lắc đầu, lại dịu dàng tựa vào ngực hắn, ôm hông hắn thấp giọng nói: “Ta hiểu được, ngươi không cần phải suy nghĩ nhiều, Dật Phi có thể mỉm cười nơi cửu tuyền...” Cho đến giờ nàng vẫn không tin cái gì gọi là quý thân, cái gì gọi là số mạng, nàng chỉ tin vào chính mình, chỉ tin vào những gì mình thấy được. Cái gọi là kiếp trước hay kiếp này, chẳng qua cũng chỉ là lúc người đời đau buồn thất vọng ôm lấy một giấc mộng để tự an ủi mà thôi.

Nguyên Tinh Vũ tựa đầu lên vai nàng, khẽ thở dài: “Trong hai năm qua, ta quả thật ít quan tâm đến hắn...”

“Hắn sẽ không trách ngươi. Hắn vẫn là người hiểu ngươi nhất, ủng hộ ngươi nhất, hắn hiểu được khát vọng của ngươi, hắn biết ngươi bất đắc dĩ...” Khinh Nhan nhắm mắt lại, ôm sát hông hắn, để cho hắn cảm nhận được mình tồn tại.

“Ân, hắn ủng hộ ta nhất...Không có hắn, ta làm sao có thể là Nguyên Tinh Vũ của hôm nay, cũng sẽ không có ngươi...” Ôm lấy Khinh Nhan, nghe nàng nói, những áy náy trong lòng hắn từ từ tan đi.

“Cho nên chúng ta nên cảm kích hắn, để cho hắn an tĩnh...Chúng ta nên tẩy rửa sạch sẽ, lại đến bồi bên cạnh hắn được không? Ngươi biết hắn là người thích sạch sẽ mà...”

Có lẽ hiện tại trong vương phủ chỉ có hai người bọn họ là bản thủ nhất, khó được hấn một lần không so đo bản thân cũng cùng dạng rối loạn đầu tóc, bộ dạng bản thủ. Dĩ nhiên Kinh Nhan tự hiểu bản thân rối loạn bản thủ là như thế nào. Nữ nhân luôn chú ý đến hình tượng bên ngoài của mình, đặc biệt là trước mặt nam nhân mà mình yêu thương.

“Hảo” Nguyên Tĩnh Vũ khôi phục như cũ, nắm lấy tay Kinh Nhan: “Chúng ta trước tẩy rửa, lại dùng thiện, sau đó nghỉ ngơi thật tốt, mai lại bồi bên cạnh Dật Phi”

Bởi vì quanh năm đau ốm, nên Vương lăng của Tiêu Dật Phi từ lúc hấn bắt đầu xây dựng, kích thước cũng không lớn, cho đến bây giờ, cơ bản cũng đã hoàn thành, xây dựng không sai biệt lắm. Chỉ còn trang trí bên ngoài, và một đạo cơ quan cần hoàn thiện thôi.

Sau khi thương nghị cùng với Nguyên Tĩnh Vũ và Nguyên Tĩnh Trinh, Lễ bộ quyết định thời gian hạ táng là mừng chín tháng sau.

Sau khi định ngày Nguyên Tĩnh Vũ, bất đắc dĩ nói với Kinh Nhan: “Thật xin lỗi, năm nay sinh thần của ngươi lại không thể ăn mừng rồi.”

Sinh thần Kinh Nhan là mười bảy tháng mười. Năm trước vào ngày sinh thần nàng vẫn còn đang trên đường chạy về Dự Vương vương phủ. Năm ngoái sinh thần, nàng đang có thai đang chạy đến Hà Tây chiến trường. Năm nay sinh thần nàng lại gặp phải Dật Phi qua đời...

Dịch Kinh Nhan lơ đãng cười: “Chỉ là một ngày sinh thần thôi mà, qua một năm lại thêm một tuổi, có gì đáng để ăn mừng sao? Không phải ngươi cũng như vậy sao?”

Sinh thần Nguyên Tĩnh Vũ là mừng bốn tháng ba. Năm trước sinh thần hấn thì Tiêu Dật Phi bệnh nặng, hấn đến Vinh Dương Nghệ An vương phủ, mặc dù Dật Phi biết, cho người tổ chức lễ mừng sinh thần cho hấn, nhưng không phải trong nhà mình thì còn có ý nghĩa gì? Năm ngoái sinh thần, hấn đang đánh giặc tại Yên Lĩnh, cũng không nhớ được đó là ngày sinh thần. Năm nay sinh thần, Kinh Nhan đi phương nam, hấn lại bận rộn tình hình chính sự tiền tuyến, làm gì còn nghĩ đến sinh thần.

Thật ra thì ý nghĩ của Nguyên Tĩnh Vũ và Kinh Nhan cũng giống nhau. Cả hai từ nhỏ cũng không được coi trọng, cũng không được lễ mừng sinh thần. Hôm nay, bọn họ đều có thân phận địa vị, đã có thể náo náo nhiệt nhiệt mà vui vẻ tổ chức sinh thần, đáng tiếc đã không còn chờ đợi mong mỏi như thuở còn bé.

Mùng chín tháng mười, đoàn người Giản vương phi đến vương phủ.

Từ lúc Nguyên Tĩnh Vũ trở về vương phủ, vẫn ở Phi Vũ các, nơi đó là Dật Phi dành riêng cho hấn, thể hiện một phần tâm ý dành cho hấn.

Lúc Giản vương phi mang toàn bộ Dự Dương vương phủ chuyển đến, đem Nguyên Tĩnh Vũ chủ điện định tại trong chánh điện Càn Khôn điện, bản thân nàng ở tại tẩm cung của hoàng hậu tiền triều Phụng Nghi cung Chiêu Dương điện, an bài Dịch vương phi cùng ở Phụng Nghi cung Khánh Dương điện, Liễu phu nhân ở Bích Lam cung, Chu phu nhân chưa có nhi nữ từ cùng ở chung Liễu phu nhân. Thôi phu nhân ở Xuân Hoa cung cạnh ngự hoa viên. Nghiêm phu nhân ở Di Hương cung, sáu thiếp thị của Nguyên Tĩnh Vũ cũng an bài tại mấy nơi trong thiên điện.

Giản vương phi trở lại vương phủ không lâu, Lễ bộ liền tấu thỉnh số con, thỉnh vương gia đến ở nội điện Càn Khôn điện, nói Phi Vũ các quá nhỏ không phù hợp thân phận của vương gia.

Nguyên Tĩnh Vũ vốn không suy nghĩ nhiều, chỉ vì nhiều năm qua vẫn ở tại Phi Vũ các, rồi đi có chút không đành lòng, nếu các thần tử cảm thấy không phù hợp thân phận thì đành chuyển đi! Phi Vũ các cũng không cho ai vào ở, niêm phong lại để đó xem như lưu giữ kỉ niệm.

Nhưng có vấn đề xảy ra ngoài ý muốn. Theo Giản vương phi an bài, Dịch vương phi cũng nên đến ở tại Phụng Nghi cung, nàng nói Dịch vương phi là bình phi, cùng mình không phân biệt được lớn nhỏ, người nào ngụ Phụng Nghi cung cũng không tốt, mà Phụng Nghi cung lại rộng lớn, nên cuối cùng quyết định cả hai cùng ngụ tại Phụng Nghi cung.

Nguyên Tĩnh Vũ vừa nghe qua Giản vương phi an bài liền hiểu rõ ý định của nàng. Mặc dù lòng hấn ghét, nhưng đối với đám người Giản vương phi còn có chút áy náy, cũng không nói thêm câu gì, chỉ hỏi hột phán: “Phụng Nghi cung ban cho Giản vương phi. Dịch vương phi ở cùng với bản vương. Không an bài tẩm điện nào khác nữa.”

Lời này vừa nói ra, ý tứ biểu đạt độc sủng Dịch vương phi thể hiện rất rõ ràng, trong triều có người khuyên can, có người nghị luận, hấn cũng hờ hững chẳng quan tâm. Hôm nay “nhi tử” cũng có. Hấn sợ cái gì? Chỉ là có một chút lo lắng. Nếu trở về vương phủ, sau này lễ tết thế nào cũng mang thế tử cho chúng thần nhìn một chút, nhưng hôm nay hải tử còn nhỏ quá...

Tốt nhất phải tranh thủ kiếm thêm mới được....

Trở lại vương phủ, Minh cũng

Trở lại vương phủ, thông minh cũng trở về đến Dịch Kinh Nhan bên cạnh, bởi Nguyệt Ảnh trải qua trong khoảng thời gian này học tập thích ứng, đã có thể đảm nhiệm Từ Ngọc công tác. Chỉ là thiếu một phần trầm ổn, làm sự tình hấp tấp, vậy mà đặc biệt vui vẻ. Từ Ngọc đối với người kế nhiệm này cũng là hài lòng, có Nguyệt Ảnh, nàng cũng có thể an tâm lập gia đình. Nhớ tới người yêu, nàng không khỏi trên mặt nóng lên. Thật ra thì bọn họ cũng không có

nói thêm cái gì, tình yêu nam nữ rất lâu cũng không cần quá nhiều ngôn ngữ, mấy ánh mắt ân cần là đủ rồi.

Khinh Nhan đang giúp Nguyên Tĩnh Vũ xử lý quân vụ, trong lúc vô tình nhìn thấy bộ dáng này của Từ Ngọc, cũng không nhịn được cười trêu nói: "Nguyệt Ảnh người nhanh đi bên ngoài xem một chút có phải mùa xuân đến rồi hay không?"

Đáng thương Bối Nguyệt Ảnh vẫn còn là hài tử ngây thơ, làm sao có thể nghe ra sự trêu chọc trong đó. Nàng sững sờ nhìn Dịch Khinh Nhan, nghi ngờ nói: "Các chủ, không phải thân thể ngài không thoải mái chứ? Mặc dù đã sắp vào đầu mùa đông rồi, nhưng mùa xuân còn sớm lắm!"

"Nào có ngại như vậy khi dễ tiểu bối Các chủ." Từ Ngọc vừa thẹn vừa cáu, nhưng nhìn Nguyệt Ảnh đáng yêu chính mình cũng không nhịn được buồn cười, cuối cùng dậm chân một cái đi ra ngoài.

Bối Nguyệt Ảnh nháy nháy mắt, trong lòng nghi ngờ: Các chủ lúc nào thì khi dễ tiểu bối rồi hả? Các chủ không phải vẫn cười hi hi sao?

Khinh Nhan nhìn Nguyệt Ảnh, vui vẻ ngoài cũng có chút lo lắng. Đây là một đơn thuần hài tử, vậy mà đi theo bên cạnh mình cũng không đơn thuần a! Tỷ như mình sinh đẻ lúc ở cái đó nhà nông, kia hai người nông phụ tựu ứng hẳn là từ Từ Ngọc xử lý. Nguyên Tĩnh Vũ liền Tiểu Duệ cũng cùng nhau dấu diếm, tự nhiên sẽ không dùng đi theo thị vệ, lúc ấy theo bên người lại đáng giá tín nhiệm, cũng chỉ có Từ Ngọc rồi. Nàng không hỏi, nhưng cũng không bày tỏ nàng không biết.

Mấy ngày nay nguyên Tĩnh Vũ bận về việc.. Tiểu Dật Phi hậu sự, phần lớn chính vụ quân vụ đều là nàng thay xử lý, cũng may Chu Trọng Nguyên, Phùng Văn Tuyên cùng Sầm Viễn Chí ba người làm chung cũng không tệ lắm, chính vụ xử lý đâu vào đấy, nàng chỉ muốn thăm tra sau đóng dấu thông qua là được.

Ba người trong đó, Sầm Viễn Chí trước gặp qua Nguyên Tĩnh Vũ cùng Dịch Khinh Nhan cùng nhau để ý chính vụ, đối với nàng hôm nay một mình làm chủ cũng không có ý kiến quá lớn; Chu Trọng Nguyên trước cũng phụ trợ qua Dịch Khinh Nhan để ý chính, cũng không còn cảm thấy có cái gì không tốt; chỉ có mới vừa điều nhiệm Trung Châu nội chính đại thần Phùng Văn Tuyên luôn là thần sắc lo lắng, nhưng nhìn Dịch Khinh Nhan cũng không có làm ra cái gì không may, hẳn cũng không tiện trực tiếp nói ý kiến phản đối. Hẳn chỉ là âm thầm cùng Chu Trọng Nguyên cảm thán, nói vương gia như thế sùng ái một nữ nhân, chỉ sợ không phải là chuyện may mắn.

Chu Trọng Nguyên trầm ngâm sau nói: "Vương phi xác thực có tài, thời kỳ đặc thù phụ tá Vương gia để ý chính cũng không cần chặt, chỉ là. Vương gia độc sủng một nữ nhân, Dịch thị lại tay cầm trọng binh, lâu dài đi xuống, sợ là. Không nói Vương gia thân phận ở chỗ này, tương lai cần cùng thế lực khắp nơi kết thân, lạnh nhạt ai cũng không tốt. Chỉ sợ tương lai sách sử nhớ thượng một khoản, Vương gia một đời anh danh. Ai."

Phùng Văn Tuyên coi như là tìm được quân đồng minh, vì vậy liền muốn lôi kéo Sầm Viễn Chí cùng tiến lên phản đối Vương gia độc sủng Dịch vương phi, không muốn Sầm Viễn Chí lại câu nói đầu tiên đuổi trở lại, hẳn nói: "Gia sự của vương gia, Ngoại Thần không nên nhiều lời."

Phùng Văn Tuyên có ý định gì sầm viễn chí trong lòng rất rõ ràng, nhưng hôm nay Trung Châu mặc dù chiếm lĩnh Hà Tây cùng Hà Gian, muốn Nhất Thống Thiên Hạ vẫn còn có chút trận chiến muốn đánh. Đông Bắc Yên vương mặc dù chia ra làm hai, nhưng có chiến tranh hai bên nhất định phải hợp lực ngăn địch. Nam Phương Nam Vương đi nghĩa quân cái này họa lớn, lấy hôm nay Trung Châu binh lực cũng chưa chắc có thể thủ thắng. Lúc này Vương gia làm sao có thể rời đi Dịch thị ủng hộ? Những người khác có thể vứt bỏ, Trung Châu Chiến thần có thể vứt bỏ sao? Trừ phi Vương gia đầu óc ngu.

Coi như muốn tranh quyền đoạt lợi, cũng nên chờ thiên hạ bình định sau, Phùng đại nhân cũng thật sự quá cấp thiết chút.

Huống chi lấy hẳn xem ra, Dịch vương phi mặc dù tính ghen hơi lớn, xử sự cũng là bất thiên bất ý lúc nào cũng khắp nơi vì đại cục suy nghĩ. Dịch vương phi mặc dù xuất từ tướng môn Dịch thị, cũng không dựa vào Dịch thị trong quân đội thế lực, hẳn ngược lại mơ hồ cảm giác Vương gia có lấy Dịch vương phi kiềm chế Dịch thị một môn ý tưởng, trong quân đề bạt một nhóm trẻ tuổi tướng lĩnh, đều là Vương gia tâm phúc. Lúc này, hẳn mới sẽ không đi rủi ro.

Trung Châu Hoàng Kim Chiến Thần, cũng là Hà Tây Hà Gian dân gian truyền thuyết mặt quỷ Tu La, nàng nhưng là cùng người trong thiên hạ mình xác biểu thái: nếu ai dám hướng Trung Châu Vương dâng hiến mỹ nữ, chính là cùng hẳn Lưu Ngạn Phi đối nghịch.

Hẳn cũng chỉ là cá văn thần, nhưng không chọc nổi Lưu Ngạn Phi cái này Chiến thần.

Tự Tiêu Dật Phi bệnh phát, Tiêu Nguyên thương tâm quá độ, đối với trong vương phủ bên ngoài khống chế có điều giảm xuống, đè nén đã lâu mọi người liền không nhịn được lộ đầu ra. Đặc biệt Dịch Khinh Nhan cùng Nguyên Tĩnh Vũ cùng nhau dọn vào Càn Khôn điện sau, tiền triều thần tử cùng vương phủ hậu viện các nữ nhân cũng chưa có đoạn qua nghị luận.

Trước kia Tiêu Dật Phi vẫn còn ở thời điểm, họ sợ Tiêu Nguyên, nhưng hôm nay Tiêu Nguyên chỉ là một cỗ xác chết biết đi mà thôi, ngày trước lực chấn nhiếp rút xuống ngàn trượng. Huống chi họ chỉ là nói một chút nữ nhân gia sự, lại không thiệp cập chính trị, người nào quản được? Hôm nay vương phủ là gián vương phi đương gia, gián vương phi nhưng là rất thiện lương đại độ nhân a! Không giống Dịch vương phi, chẳng những tham gia vào chính sự, còn độc sủng, này ở các triều đại đổi thay đều là từ không có trôi qua chuyện.

Lời như vậy Nguyên Tĩnh Vũ, Dịch Khinh Nhan dĩ nhiên là không nghe được, thậm chí ngay cả một đặc biệt ánh mắt đều nhìn không tới. Bọn họ cũng đắm chìm ở trong tân hạnh phúc cùng vui sướng, không hề để ý chung quanh bọn thị nữ cùng hộ vệ.

Dịch Khinh Nhan từ trở lại Trung Châu sau liền thường xuyên thông qua mật đạo len lén đi Thanh Dương phái thăm Minh Huy, có thời gian Nguyên Tĩnh Vũ hãy cùng nàng cùng đi, không rảnh rồi thời điểm nàng chỉ có một người đi.

Hải tử giống như có nào đó ma lực, thật sâu dẫn động tới lòng của nàng, nàng luôn là không nhận được suy nghĩ hải tử giờ khắc này ở làm cái gì? Hôm nay ăn cái gì? Hôm nay vừa học được nói cái gì.

Minh Huy mười tháng rồi, này rậm mắt phượng mỏng môi, quả nhiên lớn lên giống hần phụ vương, mềm mại da, thấy thế nào thế nào đáng yêu, cùng mới vừa sinh ra được ngày đó vừa hồng lại nhần bộ dạng quả thật có khác biệt trời vực. Kinh Nhan cũng không hiểu, thế nào mới vừa sinh ra được thời điểm Nguyên Tĩnh Vũ thì phải là hết hải tử giống hần, khi đó nơi nào giống hần? Nàng vô số lần thầm nghĩ, chỉ nhìn đơn thuần vào dung mạo, đứa nhỏ này tuyệt đối có thể gạt người.

Minh huy bò được rất nhanh, cũng có thể đỡ bằng ghế dài đi hai bước, nhưng để cho Kinh Nhan mừng rỡ là đứa nhỏ này từ nửa tuổi sau liền bắt đầu y y nha nha học nói chuyện, hôm nay là dạy cái gì biết cái gì, học được cực nhanh. Hiện tại hải tử đã sẽ gọi mẹ, có lúc cũng gọi là mẫu phi, chính là phụ vương hai chữ làm cho không thể nào rõ ràng, nhưng vẫn là đem Nguyên Tĩnh Vũ mừng rỡ không được. Kinh Nhan thiết nhiều lần nghe được hần cảm thán: nếu như minh huy thật sự là. Là tốt.

Tự lại nhìn thấy hải tử lần nữa ngày đó lên, Kinh Nhan liền bắt đầu suy tính lúc nào thì đem hải tử nhận được bên cạnh mình nuôi, chỉ là thế cục trước mắt có chút không ổn, cho nên mới bắt đầu đi đem chuyện này thâu.

Bởi vì Tiêu Dật Phi qua đời, nguyên Nghệ An vương các đại thần mơ hồ có chút xao động, không biết nơi nào truyền chút lời đồn ra ngoài, nói Trung Châu vương vẫn muốn đưa bọn họ đổi đi.

Nguyên Tĩnh Vũ xác thực có này ý tứ, này một hai năm cũng làm một chút chuẩn bị, chỉ là tiến hành được rất là cẩn thận chậm chạp, không muốn lúc này thậm chí có nhân ra ngoài khích bác. Thật ra thì không cần suy nghĩ nhiều cũng biết, tất nhiên là Nam Vương nắm vững tại trung châu nhân ở tung lời đồn đãi ảnh hưởng Trung Châu cục diện chính trị, nhưng muốn điều tra kỹ cũng là rất khó. Vì trấn an Trung Châu cựu thần, nguyên Tĩnh Vũ rất mất chút tinh thần, đặc biệt đề bạt mấy vị hoặc đẳng hoàng hoặc có thể làm quan viên.

Nếu không phải bởi vì Kinh Nhan, chuyện vốn là rất tốt làm, hần chỉ muốn chọn mấy người nữ nhi của những quan viên này vì phi là tốt rồi, nhưng là Kinh Nhan quan tâm nhất cái này, hần tự nhiên sẽ không bởi vì điểm việc nhỏ thế này để cho nàng thương tâm. Nàng vì mình bỏ ra đã qua nhiều.

Mùng hai tháng mười một, Nam Vương phái sứ giả tới đây điều khiển, bí mật lại đưa một phần minh ước.

Kinh Nhan sau khi xem, cùng Nguyên Tĩnh Vũ cùng nhau cảm thán, thật là thời buổi rối loạn a! Chỉ cần thiên hạ này không có thống nhất, cũng sẽ không có ngày lành qua.

Nam Vương ý tứ rất rõ ràng, hần sắp đối với giang cang dụng binh, lo lắng Trung Châu thừa dịp cháy nhà hôi của, vì vậy lấy một hữu nghị minh ước, hi vọng Trung Châu đến lúc đó có thể bảo trì trung lập.

Không muốn đến ngày thứ hai, tiếp xúc mùng ba tháng mười một, giang cang sứ giả cũng đến, vẫn như cũ đánh vì nghi Khang hầu (Tiêu Dật Phi) điều khiển cờ hiệu, bí mật hẹn gặp Trung Châu vương, hi vọng hai bên kết minh, chung đồ Nam Vương.

Giang việt vị ở đông nam Lâm Hải, ba mặt bị Nam Vương bao vây, không có nửa điểm không gian phát triển, chỉ là qua nhiều năm như vậy có thể ở Nam Vương ba mặt bao vây dưới bảo vệ tổ thượng điểm này cơ nghiệp đã là tương đương không dễ rồi, đủ thấy kỷ thực lực mạnh. Hôm nay, Nam Vương giải quyết nghĩa quân cái họa lớn trong lòng , bước kế tiếp dĩ nhiên chính là đối với giang cang dụng binh. Giang cang không thể ngồi mà đợi từ, duy nhất biện pháp có thể làm được chính là cùng trung châu kết minh, cùng xuất binh.

Có Trung Châu kiềm chế, giang cang cướp lấy Bắc Phương hai tòa thành trì cũng có có thể, này hai tòa thành trì mặc dù địa phương không lớn, ý nghĩa lại trọng đại. Giang cang nếu cướp lấy này hai tòa thành, liền thoát khỏi Nam Vương ba mặt vây quanh trạng huống, trực tiếp cùng Yên vương tiếp nhượng. Như thế, giang cang an phận ở một góc cũng liền nhiều mấy phần khả năng.

Nhìn chung trước mắt thiên hạ thế cục, Yên vương đã mất khả năng xưng bá, Trung Châu cùng Nam Vương ai cũng có nhất thống thiên hạ thực lực, rồi lại ai cũng không dễ dàng. Bọn họ hoặc là chia giang sơn mà trị, hoặc chính là một cuộc tử chiến, thua nhất phương muốn lật người liền khó khăn. Vì vậy, vô luận Nam Vương còn là Trung Châu, trước mắt cũng sẽ cẩn thận dụng binh, mà tìm kiếm cái khác không có uy hiếp đồng bạn cùng nhau xuất binh không thể nghĩ ngờ là cực hảo chiến lược.

Nguyên Tĩnh Vũ quả thật động lòng.

Chỉ là trước mắt Trung Châu kinh tế vẫn còn ở khôi phục bên trong, mới vừa nhập vào bản đồ Hà Tây Hà Gian lưỡng địa còn cần trấn an, bởi vì Tiêu Dật Phi đột nhiên qua đời, bọn họ không thể nhất cử bắt lại Yên vương, hôm nay tinh thần đã lui, mất đi tiên cơ. Hần đang tính toán quán triệt Dĩ Chiến Dường Chiến sách lược, chờ Hà Tây Hà Gian thoáng ổn định sau liền trực tiếp giết đến Yên vương lãnh địa, hôm nay là không được.

Trước mắt Trung Châu tài chính cùng tình trạng kinh tế thật sự không tốt chút nào, không nên tùy tiện động binh, nếu có thể qua cá hai ba năm là tốt, chỉ là, thời cơ không đợi người a!

Cho tới bây giờ Nguyên Tĩnh Vũ có chút hiểu Nam Vương trước án binh bất động dụng ý, nếu là đi năm Nam Vương đối với Trung Châu dụng binh, mặc dù thắng cũng sẽ tự tổn ba phần, đến lúc đó giang cang nào động dụng binh, hần cũng không chiếm được bao nhiêu tiện nghi. Nhưng hần nhìn xuống án binh bất động, lại bảo đảm Nam Phương ổn định, không nói cướp lấy thiên hạ, hần có ít nhất chia đều thiên hạ thực lực.

Nguyên Tĩnh Vũ lần nữa cảm thán: Hàn Nhục vân, thật không thể coi thường.

Nguyên Tĩnh Vũ cùng Dịch Khinh Nhan nghĩ tới nghĩ lui, thùy chung có chút không nắm được chủ ý.

Cùng giang cang liên hiệp xuất binh từ trên chiến lược mà nói thật là tốt , chỉ là thời cơ không đúng lắm, nếu có thể muộn hai năm là tốt, nhưng là Nam Vương sẽ không cho giang cang thời gian a. Nguyên Tĩnh Vũ ở vương phủ triển khai hội nghị bí mật, triệu tập Chu Trọng Nguyên, Phùng Văn Tuyên, Sầm Viễn Chí, Dịch Minh Thần chờ trọng thần đi họp, thương nghị lần này lập trường vẫn đề.

Thảo luận tới thảo luận lui, vấn đề mấu chốt hay là đang một chỗ —— tiền!

Phùng Văn Tuyên là nội vụ đệ nhất đại thần, chủ quản dân chính cùng kinh tế, tuy nói dự đương cùng Trung Châu vốn cũng coi là giàu có, nhưng trải qua hai năm qua trận đánh, cũng còn dư lại không có mấy rồi. Không từ mà biết, Nguyên Tĩnh Vũ kể vị vài chục năm rồi, còn chưa có bắt đầu xây dựng Vương Lăng là có thể nói rõ bọn họ có nhiều tiết kiệm. Từ xưa tới nay, nữa cần kiệm để vương cũng sẽ không hà khắc của mình lãng tằm, nhà nào Vương gia không phải ngồi lên vương vị liền bắt đầu Kiến Lăng hay sao? Cũng chỉ có nhà bọn họ Vương gia là ngoại lệ.

Nguyên Tĩnh Vũ cho nên kiên trì như vậy tạm không tu lăng, còn không phải vì tiết kiệm được tiền? Cho nên, Phùng Văn Tuyên chủ trương cùng Nam Vương kết minh, cùng hấn đòi điểm thực tế chỗ tốt, tỷ như Giang Nam lương thực vài vốc cái gì.

Sầm viễn chí chủ quản nội chính, đối với Trung Châu tình trạng kinh tế biết quá tường tận, cũng tán thành.

Chu trọng nguyên là ngoại vụ đại thần, từ quân sự góc độ suy tính là tán thành cùng giang cang kết minh cùng đem binh đánh Nam Vương . Thừa dịp cháy nhà hôi của nha, luôn có thể vớt chút chỗ tốt , qua thôn này nhưng là không có này điểm. Hấn đối với Định Nam quân cùng với Trung Châu Chiến thần nhưng là vô cùng tin tưởng!

Dịch Minh Thần là tướng lĩnh, từ chiến cuộc thượng suy tính, cũng đồng ý chu trọng nguyên - ý kiến.

Nguyên Tĩnh Vũ vừa nhìn lại là kết quả này, cũng đành phải tiếp tục nhứt đầu. Trận chiến hấn là muốn đánh , nhưng là không có tiền.

Tiền a, muốn chống đỡ một cuộc chiến tranh tiền lương, không phải một số lượng nhỏ, để cho hấn đi đâu nhĩ lấy đi.

Dịch Khinh Nhan cũng ở đây suy tư cái vấn đề này.

Trung Châu kinh tế cứ như vậy, nửa chen nửa trả cũng không còn bao nhiêu mở rồi, về phần Hà Tây Hà Gian, nguyên bản là lạnh khủng khiếp không nói, dù sao cũng là mới chiếm lĩnh , đối với dân chúng cũng muốn trấn an. Nghĩ tới bọn họ ở Hà Tây ngày.

"Ta có biện pháp!" Khinh Nhan chợt đứng lên, hưng phấn nhìn nguyên Tĩnh Vũ.

"Vương phi có gì diệu kế?"

Nguyên Tĩnh Vũ chưa mở miệng, chu trọng nguyên ngược lại không kịp đợi.

Phùng văn tuyên cũng là mặt mong đợi nhìn Dịch Khinh Nhan. Hấn nghĩ phá đầu cũng không tìm được sinh tiền biện pháp, Dịch vương phi thật chẳng lẽ chính là Chiến thần chuyển thế, là Vương gia phúc tinh?

Khinh Nhan ngay sau đó trấn tĩnh lại, chậm rãi nói: "Chúng ta ở Hà Tây Hà Gian chẳng những có hai tòa vương phủ, còn tịch thu rất nhiều Vương tộc phủ đệ trạch viện, bên trong còn có vô số trân quý."

Sầm viễn chí lập tức tỉnh ngộ lại: "Vương phi nói là đem Hà Tây Hà Gian vương phủ cũng bán?"

Nguyên Tĩnh Vũ tạm thời không có lên tiếng, hấn đang cẩn thận suy tính tính khả thi của chuyện này.

Dịch Minh Thần cau mày, chần chờ nói: "Đem hai tòa vương phủ cũng bán, chỉ sợ với Vương gia danh dự không tốt lắm." Nghèo đến điên rồi sao? Thậm chí ngay cả vương phủ cũng bán?

Dịch nhệ nhan lo lắng nói: "Vương gia có ta, đâu còn có cái gì danh dự có thể nói?"

Dịch Minh Thần tức giận lườm nàng một cái, lại không thể làm gì với người nữ nhi này. Dù sao hôm nay nàng là đường đường chánh chánh vương phi rồi, hấn cho dù là nàng phụ thân, nhưng mà cũng chỉ là cá thần tử.

Phùng văn tuyên nhẹ nhàng gạt đầu, thầm khen vị này Dịch vương phi vẫn còn có chút tự hiểu.

Nguyên Tĩnh Vũ có chút dở khóc dở cười nhìn nhìn Dịch Khinh Nhan, nhẹ nhàng lắc đầu một cái. Nàng này tính tình a! Trên chiến trường là một người rất tỉnh táo cẩn thận, đang quen thuộc tin tưởng nhân trước mặt cũng có chút lời nói Vô Kỵ rồi. Chỉ là, mình thích cũng không chính là nàng phần này thật sao?

"Bốn vương nghị, đến tốt cùng người nào có kia sao nhiều tiền có thể mua vương phủ?" Nguyên Tĩnh Vũ trầm ngâm nói, "Các người chưa từng đi Hà Tây, không hiểu rõ lắm, Hà Tây vương phủ so với tiền triều hoàng cung cũng không sai được bao nhiêu."

Nguyên Tĩnh Vũ tỏ thái độ, đã là đồng ý phương án này. Cũng thế, ngay cả mình Vương Lăng cũng có thể buông tha không tu xây dựng, nơi nào còn để ý những thứ khác cái gì danh dự?

Đối với chút này, Phùng vẫn tuyên trương đối lãnh nghề. Hắn hơi chần chờ, chậm rãi nói: "Cũng không phải là mua không nổi. Vương phủ bán ra, Hà Tây Hà Gian sĩ tộc cửa nhất định sẽ động lòng, vấn đề là giá tiền. Giá tiền càng cao càng có thể chương hiền vương phủ tôn quý, tự nhiên cũng có thể nâng cao thân phận của bọn họ, chỉ là, bọn họ trong khoảng thời gian ngắn nơi nào có thể rút ra nhiều tiền như vậy tới? Trước mắt chiến sự nhưng là vô cùng cấp bách a!"

Sầm viễn chí xuất thân Thứ Tộc, đối với mấy cái này vấn đề cũng có nghiên cứu, hắn đề nghị: "Có thể hay không để cho bọn họ phân mấy năm trả hết? Trước mắt chỉ cần trước đem chúng ta lần này phải cần quân phí gom góp đến là được."

Nguyên Tĩnh Vũ cặp mắt sáng lên: "Cái biện pháp này không tệ!"

"Máu chốt là phải mau!" Chu trọng nguyên bổ sung thêm một câu.

"Thần xin chỉ ngày mai tựu xuất phát!" Phùng vẫn tuyên cũng là làm hiện thực nhân, qua nhiều năm như vậy có thể được nguyên Tĩnh Vũ tin tưởng cũng không phải là không có đạo lý.

"Vậy thì giao cho Phùng đại nhân rồi!" Nguyên Tĩnh Vũ một câu nói, chuyện liền định xuống rồi.

Trở lại tâm điện, nguyên Tĩnh Vũ vẫn thật cao hứng. Phiên nào nhiều ngày như vậy vấn đề, chỉ một cái từ phải lấy thuận lợi giải quyết.

"Thế nào ta sớm một chút sẽ không nghĩ tới chứ?" Khinh Nhan gõ gõ đầu của mình.

Nguyên Tĩnh Vũ cười kéo hạ tay của nàng, một tay lấy nàng ôm vào trong ngực, kích động nói: "Khinh Nhan, người nhất định là ta trong lòng quý nhân! Người là của ta phúc tinh, là của ta Chiến thần, là ta tất cả mơ ước cùng kiêu ngạo! Ta hiện tại thật không dám nghĩ, nếu như ngày đó ta ngại vì Vương gia mặt mũi không có cầu xin đến của người tha thứ, nếu như ta vào thời điểm kia liền mất đi người, ta thật sự không biết mình là hay không còn có thể sống đến bây giờ, thiên hạ của ta lại không biết là cái dạng gì?"

Nguyên Tĩnh Vũ đem lấy nàng nói xong quan trọng như thế, Khinh Nhan ngược lại có chút ngượng ngùng. Đem nàng mặt chôn ở bộ ngực hắn, đôi tay ôm sát hông của hắn, nhẹ giọng nói: "Ta nào có quan trọng như vậy? Ta chỉ là của người thê tử mà thôi. Thật ra thì ta cũng vậy rất may mắn, may mắn ngày đó mềm lòng, may mắn mình cho người một cái cơ hội, cũng cho tự ta một đợt được hạnh phúc cơ hội. Cảnh hân, người đối với ta tốt như vậy, ta nguyện ý vì người bỏ ra tất cả."

"Khinh Nhan." Nguyên Tĩnh Vũ động tình ôm nàng càng chặt hơn. Hắn mặc dù cũng bỏ ra rất nhiều, nhưng hắn cảm giác mình lấy được nhiều hơn. Khinh Nhan nhưng thật ra là cỡ nào dễ dàng thỏa mãn nha đầu ngốc a

Bạn đang đọc truyện *Duyệt Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 14: Xua Quân Xuôi Nam, Chuyện Vui Tới Cửa (1)

Editor: Tiểu Di

Trong mấy ngày sau đó, Nguyên Tĩnh Vũ chu toàn hai nhà Nam Vương và Giang Việt, tận lực lôi kéo bọn họ, chỉ chờ mong chiến sự giữa bọn họ bùng nổ càng trở càng tốt.

Mùng chín tháng mười một, quan tài Tiêu Dật Phi được đưa vào Vương lăng, Nguyên Tĩnh Vũ tự mình đưa hắn xuống địa cung, sau đó đóng lại cửa chính địa cung. Thời điểm mở ra cánh cửa này lần thứ nhất, chính là lúc Nguyên Tĩnh Trinh đi vào bầu bạn với hắn. Vì vậy, hôm nay Nguyên Tĩnh Trinh không thể tiến vào.

Dịch Khinh Nhan thờ dài, từ sau khi Tiêu Dật Phi đi, thật ra Nguyên Tĩnh Trinh đã muốn đi theo hắn rồi. Nếu không phải còn có vài nữ nhân cần chăm sóc, Khinh Nhan không nghi ngờ Nguyên Tĩnh Trinh nguyện ý tuần táng đi làm bạn với Tiêu Dật Phi.

Thật ra thì Dật Phi cũng hạnh phúc. Sinh ở gia đình phiên Vương, bởi vì thuở nhỏ hắn bị coi như nữ tử mà nuôi dưỡng nên thiếu đi những tính toán nguy hiểm. Tuy là kết thân với quyền lực, thê tử kết tóc lại yêu hắn sâu đậm. Hắn vì người mình yêu có thể làm hết thảy, khiến Nguyên Tĩnh Vũ cả đời không thể quên hắn...

Cả đời này của hắn mặc dù ngắn ngủi, lại cực kỳ ngoạn mục.

Nguyên Tĩnh Trinh cũng có thể coi là hạnh phúc chứ? Mặc dù giữa nàng và Tiêu Dật Phi là hôn nhân vì quyền lực, hai người tất phải là có tình cảm thật. Nguyên Tĩnh Trinh say đắm Tiêu Dật Phi tuần mỹ tôn quý, dịu dàng săn sóc, vì hắn không tiếc phân bội mẫu thân và gia tộc của mình. Mà Tiêu Dật Phi

đối với Nguyên Tĩnh Trinh cũng không hẳn là lợi dụng, cùng chung sống nhiều năm như vậy, vợ chồng ân ái, mặc dù già cũng trở thành thật. Đặc biệt là sau khi Dật Phi bệnh nặng, Nguyên Tĩnh Trinh cẩn thận hầu hạ, hẳn cũng cảm động. Có lẽ giữa bọn họ không có tình yêu khắc cốt ghi tâm, nhưng thân tình nhiều năm cũng là không nghi ngờ gì nữa.

Dịch Khinh Nhan nghĩ tới tình cảm của Nguyên Tĩnh Trinh và Tiêu Dật Phi, bỗng nhiên lại nghĩ đến chuyện Nguyên Tĩnh Vũ cùng Giản Vương phi. Năm đó, Nguyên Tĩnh Vũ đối với Giản Vương phi cũng là ôm hy vọng rất lớn ư? Mặc dù giữa bọn họ không có tình yêu, thân tình hơn mười năm cũng là có. Cho nên, Giản Vương phi hận nàng cũng không có gì là quá khó hiểu, dù sao cũng là mình tới sau...

Nhưng mà đã nếm được mùi vị hạnh phúc, nàng quyết sẽ không nhường bộ. Là bản thân Giản Vương phi không thể lưu lại tim của hắn, cũng chẳng oán được ai. Nếu có một ngày Nguyên Tĩnh Vũ bởi vì một nữ nhân khác mà rời bỏ mình, nàng tuyệt sẽ không oán hận, nàng chỉ sẽ giết người...

Sứ giả Giang Việt nhận được ám hiệu của Nguyên Tĩnh Vũ, hài lòng trở về.

Bởi vì Trung Châu Vương sư tử há to miệng mà sứ giả Nam Vương mãi lo nghĩ, cho đến khi chuyện Tiêu Dật Phi được hạ táng xong xuôi còn chưa có thảo luận xong, về sau vẫn do Hàn Nhượng Vân gửi thư thức tỉnh mới hiểu được, bực tức rời đi. Nguyên Tĩnh Vũ không phải sợ Hàn Nhượng Vân biết tâm tư của hắn, hắn cố ý thể hiện rõ ràng như thế, chính là hi vọng Hàn Nhượng Vân bận tâm lo lắng, chần chờ động thủ, từ đó Trung Châu thắng được thời gian gom góp lương thảo.

Mất thấy tạm thời có thể bình yên, Khinh Nhan và Nguyên Tĩnh Vũ thương lượng hôm nay xem xét sổ sách xong sớm một chút rồi bọn họ sẽ đi thăm hài tử, liền nghe Bối Nguyệt Ảnh đi vào thông báo: "Vương phi, Dịch phu nhân cầu kiến!"

Dịch phu nhân?

Khinh Nhan ngẩn ra một chút, vị Dịch phu nhân nào kia? Phu nhân của cha nàng hay là chị dâu của nàng? Đứa nhỏ Nguyệt Ảnh này điểm này thật không tốt, không hỏi rõ ràng một chút, xem ra phải từ từ huấn luyện mới được.

"Người ở đâu vậy?"

"Nô tỳ an bài họ chờ ở thiên điện."

Khinh Nhan nghĩ một chút, buông sổ sách trong tay, nói với Nguyên Tĩnh Vũ: "Vậy ta đi trước xem, người trở về sớm một chút."

"Ừ, chúng ta cùng dùng bữa tối." Nguyên Tĩnh Vũ ngẩng đầu hướng nàng nhàn nhạt cười một tiếng, thuận thế lướt nhanh Bối Nguyệt Ảnh một cái, cười nói, "Về sau nếu Tần Cảnh dám cười vợ bé, đừng nói người, chính ta sẽ không tha cho hắn!"

Khinh Nhan đi tới cửa, nghe vậy cũng không nhịn được quay đầu lại cười một tiếng.

Bối Nguyệt Ảnh có chút hồ đồ, không hiểu hai người đang cười cái gì, nhưng nhìn thấy các chủ cao hứng, trong lòng nàng cũng vui vẻ.

Điện Càn Khôn nguyên bản chính là cung điện xử lý chính vụ của hoàng đế tiền triều, đồ sộ hào hùng, tiền điện dùng để triệu kiến thần tử xử lý chính vụ, hậu điện là tam điện. Điện Càn Khôn có bốn thiên điện lớn, một gian trong đó là thư phòng của Nguyên Tĩnh Vũ, một gian làm phòng tiếp khách của Dịch Vương phi, hai gian khác hiện nay bỏ trống.

Dịch Khinh Nhan đi vào mới phát hiện ra mình đã hoàn toàn đoán sai. Dịch phu nhân bên trong không phải là mẹ cả của nàng, càng không phải là chị dâu của nàng. Ba người bên trong lại là thắm nương của nàng, cùng đường tẩu và đường muội.

Ba người đang muốn làm đại lễ tham bái Vương phi, Khinh Nhan vội vàng nói "Thắm nương không cần đa lễ!" rồi đỡ nàng lên. Mặc dù lúc nhỏ nàng đối với thắm nương cũng không có gì ấn tượng, nhưng quan hệ của nàng cùng thúc phụ rất tốt, vì vậy đối với vị thắm nương này cũng đặc biệt thân thiết.

Dịch Khinh Nhan nhìn thắm nương cùng đường muội có chút gò bó, cho nên bảo tất cả các thị nữ đi ra ngoài, chỉ để lại Bối Nguyệt Ảnh ở bên cạnh, lúc này mới ôn hòa cười nói: "Thắm nương có chuyện không ngại nói thẳng, chỗ này không có người ngoài."

Phu nhân Phạm thị của Dịch Minh Dương vẫn có chút chần chờ như cũ, nụ cười trên mặt cũng có chút miễn cưỡng.

Dịch Khinh Nhan kỳ quái, chẳng lẽ thật có chuyện cầu xin nàng? Có chuyện gì thúc phụ đại nhân không tiện mở miệng sao? "Thắm nương?"

"Ách... Cái này... Gần đây có chút lời đồn đãi... Ta biết rõ quan hệ của Vương phi cùng đại tẩu cũng không quá tốt, cho nên liền mạo muội tới đây..." Phạm thị xuất thân nhà buồn, mặc dù là trưởng bối, ở trước mặt Dịch Khinh Nhan vẫn có cảm giác áp lực như cũ.

Dịch Khinh Nhan nhìn bộ dạng này của nàng cũng sốt ruột, chuyện gì nói ra là được, sợ cái gì? Nàng xem bộ dạng đường tẩu ngược lại khôn khéo lão luyện, dứt khoát hỏi nàng: "Nhị tẩu, các người nghe được lời đồn đãi gì rồi?"

Kim thị là thê tử của Dịch Duẫn Diệu, con thứ của Dịch Minh Dương, trước đó Khinh Nhan cũng chỉ gặp có một lần.

Kim thị sinh ra vốn mồm miệng khéo léo, mấy câu liền đem chuyện nói rõ.

"Hồi bẩm Vương phi, ngài ở trong viện Vương phủ không biết, bên ngoài tin đồn truyền thành dạng gì rồi đâu? Những người đó cũng thật là ghê tởm, dám nói ngài trong nhà quen được cung chiều, đổ kị thành tánh, không để tâm con cháu Vương gia thừa thối, còn không cho Vương gia thương yêu các thê

thiếp khác, nói ngài... Ai, đều là những người đó nói càn, Vương phi ngài ngàn vạn lần đừng tức giận. Ngài có thể được Vương gia sủng ái, đó là vinh dự cả nhà Dịch thị chúng ta, những người đó đồ kỵ ngài mới nói như vậy. Chỉ là tuy nói như thế, nhưng truyền nhiều người, đối với danh dự của ngài cũng là không tốt, ngài là quý nhân của Dịch thị tộc chúng ta, chúng ta đều là người một nhà, tại sao có thể để Vương phi ngài chịu chửi bới như vậy đây? Cho nên, ta cùng mẫu thân thảo luận, suy nghĩ một biện pháp, chỉ cần Vương phi ngài tự mình chọn một vị trắc phi đặt ở bên cạnh Vương gia, những lời đồn đãi kia không công cũng tự phá rồi. Hiện nay tất cả mọi người đều nói Giản Vương phi hiền đức, không phải là bởi vì nàng ta chủ động vì Vương gia nạp phi cầu tự sao? Đúng rồi, thế nào vẫn không có thấy tiểu thể tử a? Bên ngoài đều nói thân thể tiểu thể tử không tốt, còn có người nguyên rủa nói tiểu thể tử thông minh đáng yêu của chúng ta có tật ở não, cho nên mới không để cho người khác thấy. Vương phi ngài nghe một chút, những người này thật ác độc a! Chờ thân thể tiểu thể tử tốt lên rồi, ngài nhanh mang ra cho mọi người xem, những người đó sẽ không có thể nói..."

"Tốt lắm!" Dịch Kinh Nhan nén một bụng khí nghe nàng nói rõ ý đồ, nghe đến đó cũng nhin không nổi nữa.

Kim thị thấy sát khí trên mặt Dịch Kinh Nhan thì sợ hết hồn, thầm nghĩ: có lẽ lời đồn bên ngoài cũng không hẳn đều là lời đồn đãi, vị cô nãi nãi nhà các nàng này thật không phải là chủ nhân thiện lương hiền huệ a!

"Thẩm nương, nhị tẩu, các người thật không hổ là thân nhân của ta!" Kinh Nhan cười trào phúng nói, lại nhìn hướng kia, vị đường muội đang yên lặng ngồi ở một bên, thật sự là một tiểu mỹ nhân dịu dàng nhã nhặn lịch sự a!

Phạm thị biết Dịch Kinh Nhan nổi giận rồi, giờ phút này lúng túng há miệng, nhưng không biết còn có thể nói gì.

Kim thị vẫn còn có mấy phần can đảm, miễn cưỡng cười nói: "Vương phi ngài đừng tức giận, đó cũng là những thứ ngu ngốc do tiểu nhân bên ngoài nói hươu nói vượn, mẫu thân ta cũng là có ý tốt. Người xem Phiêu Như, tính tình ôn hòa, tuyệt đối sẽ không cùng ngài tranh thủ tình cảm, chỉ cần Vương gia có nhiều nhi tử, sẽ không có người có thể..."

"Tâm ý của các người ta nhận." Kinh Nhan lần nữa cắt lời Kim thị, suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi: "Chuyện này thúc phụ có biết không?"

"A, cái này... Phụ thân quanh năm đóng quân bên ngoài, chuyện trong nhà mẫu thân làm chủ là được rồi..." Kim thị miễn cưỡng cười nói.

Kinh Nhan gật đầu một cái, cuối cùng thờ phào.

Kim thị nhìn thần sắc nàng có hơi hòa hoãn, trong lòng cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Kinh Nhan trầm mặc một chút, chợt nói với Dịch Phiêu Như: "Muội muội cũng nguyện ý sao?"

"Có thể hầu hạ Vương gia, là phúc khí của Phiêu Như." Dịch Phiêu Như khẽ ngẩng đầu lên, nhưng ngay sau đó lại hạ xuống, mặt đã đỏ bừng mắc cỡ.

Kinh Nhan gật đầu một cái, lại cười nói: "Như vậy đi, đợi lát nữa Vương gia tới đây, ta hỏi ý tứ hần một chút, nếu Vương gia không phản đối, ta lập tức an bài muội muội vào Vương phủ."

Phạm thị cùng Kim thị nghe được những lời này của Kinh Nhan, thờ phào nhẹ nhõm, ngay sau đó lộ ra nụ cười hài lòng.

Kinh Nhan hít một hơi thật sâu, nói với Bối Nguyệt Ảnh: "Nguyệt Ảnh, đi xem một chút Vương gia xong chưa thì nhanh đưa đến."

Bối Nguyệt Ảnh lĩnh mệnh đi, vừa tới cửa liền quay trở lại, cao hứng nói: "Vương phi, Vương gia đã tới."

Dịch Kinh Nhan ngồi bất động, ba người Phạm thị, Kim thị và Phiêu Như vội vàng đứng dậy tới cửa quỳ nghênh đón: "Tham kiến Vương gia!"

Nguyên Tĩnh Vũ đi vào, ôn hòa nói Dịch phu nhân đứng dậy, lại mời họ ngồi xuống, lúc này mới phát hiện ra còn có một vị thiếu nữ chưa chồng, hần đi tới chủ vị ngồi xuống, nghiêng đầu cười với Kinh Nhan: "Muội muội của người? Sinh ra không tệ, hứa hôn với người nào rồi?" Chẳng lẽ là tới xin người tỷ tỷ Kinh Nhan này chỉ hôn hay sao?

Kinh Nhan cười nói: "Còn chưa có, giao cho Vương gia thì như thế nào?"

Nguyên Tĩnh Vũ mới vừa nhận trà Bối Nguyệt Ảnh đưa lên uống một miếng, thiếu chút nữa bị sặc. Hần nắm quyền chống đỡ miệng ho, kinh hãi nhìn Dịch Phiêu Như một cái, vội vàng quay đầu lại tỉ mỉ xem kỹ vẻ mặt Kinh Nhan.

Ừ, mặc dù cười, nhưng nụ cười một chút cũng chưa đạt tới đáy mắt. Chẳng lẽ câu cười giỡn mới vừa rồi của mình là thật? Bọn Dịch phu nhân tới đây là muốn đưa đường muội của Kinh Nhan vào Vương phủ làm bạn cùng Kinh Nhan?

Chuyện có chút nghiêm trọng a. Nguyên Tĩnh Vũ chợt hối hận mới vừa rồi mình nói một câu không phân nặng nhẹ như vậy. Hần vốn nhìn thấy là phu nhân Dịch Minh Dương, nghĩ nàng sẽ không đến làm khó Kinh Nhan, cho nên mới nói chuyện thân cận một chút.

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn nụ cười miễn cưỡng trên mặt Kinh Nhan, nghĩ tới biểu tình Dịch phu nhân cùng với câu nói vừa rồi kia, trong lòng mơ hồ hiểu được.

Hần bỗng chốc thu hồi dịu dàng ấm áp lúc trước, trong giây lát trên mặt giăng đầy sương lạnh, ánh mắt kỹ càng chậm rãi quét qua Phạm thị tâm thần bất an, Kim thị khẩn trương lo lắng vô cùng và Dịch Phiêu Như thẹn thùng e lệ. Thậm chí ngay cả thể tử Dịch Minh Dương cũng muốn tính toán Kinh Nhan? Kinh Nhan ở trong gia tộc không phải cùng thúc phụ của nàng có quan hệ tốt nhất sao?

Nguyên Tĩnh Vũ chợt vì Kinh Nhan cảm thấy lòng chua xót. Hần chậm rãi đi tới, đem nàng từ trên ghế kéo dậy, khẽ thở dài: "Đừng cười! Người không

phải buồn cười cũng không cần miễn cưỡng mình. Trên đời này không có ai có thể miễn cưỡng người làm cái gì." Hai tay hắn đang ôm mặt của nàng, ngón tay thon dài mon tròn mặt mày nàng."Ta đã cam kết với người, sẽ không có nữ nhân khác, bất kể vua và dân nghị luận như thế nào, tất cả đều do ta gánh chịu, tại sao người luôn không chịu tin tưởng ta đây? Đừng nghe những phụ nhân vô tri kia nói hươu nói vượn, chúng ta có Minh Huy, ai cũng lật không nổi."

Khinh Nhan biết những lời này hắn nói là cho thăm nương bọn họ nghe, nhưng người nào nói đó không phải là lời trong lòng của hắn đây? Mặc dù sớm đã biết rõ, nhưng nghe hắn cam kết lần nữa, trong lòng vẫn cảm động như vậy.

"Người yên tâm," Nguyên Tĩnh Vũ dịu dàng cười cười, chợt xoay người hướng Dịch Phiêu Như nói: "Về sau nếu có nữ nhân cố gắng dẫn dụ Bôn Vương, ta liền một kiếm giết nàng!"

Dịch Phiêu Như nghiêm mặt trắng bệch, thân thể không nhịn được khẽ run, sợ hãi cúi đầu.

Phạm thị cùng Kim thị đều bị dọa đến vội vàng đứng lên quỳ trên mặt đất, rồi lại không biết nên nói gì.

Nguyên Tĩnh Vũ kéo Khinh Nhan chậm rãi đi tới chủ vị ngồi xuống, chậm rãi uống một hớp trà, lúc này mới lên tiếng nói: "Dịch phu nhân quỳ trên mặt đất làm cái gì? Đứng lên đi! Nếu nữ nhi thật sự không ai thêm lấy, Bôn Vương vì Dịch tướng quân mà phân ưu, chỉ hôn cho nàng đi!"

Dịch Phiêu Như vừa nghe, vội vàng theo quỳ trên đất.

Nguyên Tĩnh Vũ chợt cao giọng nói: "Phạm thị nghe chỉ, nữ nhi của Thống soái Tây Bắc quân Thiên Uy tướng quân Dịch Minh Dương gả cho Thống lĩnh Thân Vệ quân Tiểu Duệ! Trong tháng ba thành hôn!"

Phạm thị lĩnh chỉ tạ ơn.

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn ba nữ nhân không ngừng run rẩy quỳ gối trước mặt mình, chợt cảm thấy chán ghét: "Dịch phu nhân trở về chuẩn bị hôn sự đi!" Sau đó hừ lạnh một tiếng kéo Khinh Nhan đi ra.

Khinh Nhan nắm chặt tay Nguyên Tĩnh Vũ, trước đó nàng quả thật thương tâm, nhưng mà giờ phút này trong lòng cảm thấy thật hạnh phúc.

Thông qua mật đạo đi tới Thanh Dương phái, ngay sau đó Mục Vũ Phi dẫn Minh Huy tới.

Hai ngày không thấy, Khinh Nhan gọi một tiếng sư phụ liền đem Minh Huy ôm ở trong ngực.

Minh Huy trắng trẻo mập mạp, toàn thân mặc áo bông màu đỏ sậm thêu cát tường màu vàng, hoa văn hình mây, trên đầu đội nón đầu hổ, đáng yêu cực kỳ. Nàng nài thanh nài khí mà kêu "Mẹ", "Mẫu thân", "Mẫu phi", lại duỗi đôi tay nhỏ bé mập mạp ra lôi kéo chơi đùa tóc của mẫu thân, đem Khinh Nhan nghịch vui vẻ. Nàng ôm hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của hài tử, cảm thấy nhìn thế nào cũng nhìn không đủ, hôn thế nào cũng tựa như hôn không đủ.

Nguyên Tĩnh Vũ đem nàng và hài tử cùng nhau ôm vòng vào trong ngực, duỗi ngón tay điểm khuôn mặt mập mạp của hài tử một cái, dụ dỗ: "Minh Huy, ngoan, kêu phụ vương!"

"Phụ hoàng..." Minh Huy học theo một tiếng, gọi là phụ hoàng.

Mặt Nguyên Tĩnh Vũ vui mừng: "A, bảo bối ngoan! Gọi phụ hoàng cũng giống vậy!"

"Đứa nhỏ này..." Khinh Nhan cũng cười. Nhỏ như vậy cũng biết nịnh hót sao?

"Khinh Nhan, người xem, bộ dạng hài tử giống ta nhiều hơn!" Nguyên Tĩnh Vũ có hơi chút đắc ý nói.

Khinh Nhan ngẩng đầu liếc hắn một cái: "Nhìn hài tử một lần người nói một lần, không chê phiền à!"

"Ha ha!" Nguyên Tĩnh Vũ cẩn thận ôm hài tử tới "Đến, để phụ vương ôm một cái!"

Hắn giống như trở lại thuở ban đầu lúc làm cha mười năm trước, đem hài tử nâng niu trong tay, cẩn thận như vậy, giống như trên tay đang ôm chính là toàn bộ thế giới. Đáng tiếc, hài tử kia đã sớm vắng mặt nhân thế rồi... Minh Huy, hắn nhất định sẽ bảo vệ tốt! Nhất định khiến nàng bình an lớn lên!

Hắn chợt ngẩng đầu nhìn Khinh Nhan, nghiêm túc nói: "Lúc Minh Huy thôi nôi, chúng ta dẫn nàng trở về cho mọi người xem một lát đi! Sau đó lại giao cho Dương phu nhân như cũ, qua hai năm đón trở về Vương phủ."

Khinh Nhan vẫn còn có chút sầu lo, nàng xưa nay rất ít gạt người, huống chi là lời nói dối như cưới như vậy. Nhưng nghĩ tới thế cục trước mắt, cũng đành phải an ủi mình, hiện nay thời tiết lạnh, hài tử ăn mặc nhiều, cũng sẽ không bị phát hiện...

"Đừng lo lắng, ta sẽ an bài xong hết thảy!" Nguyên Tĩnh Vũ một tay ôm hài tử, cái tay trống vượn tới nắm tay Khinh Nhan cho nàng thêm sức mạnh. Hắn hiểu được, mỗi lần thấy hài tử, Khinh Nhan liền không nhịn được sầu lo, suy nghĩ lung tung.

"Đây rốt cuộc cũng không phải là kế hoạch lâu dài..." Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Minh Huy giống Nguyên Tĩnh Vũ, Khinh Nhan nhẹ nhàng thở dài. Minh Huy đáng thương...

Nguyên Tĩnh Vũ nghiêm trang nói tiếp: "Cho nên Bồn Vương còn cần cố gắng nhiều hơn a! Phu nhân người cũng nên phối hợp mới phải, không cần luôn từ chối!"

Khinh Nhan lập tức đỏ mặt, vội vàng nhìn bốn phía. Hoàn hảo không có ai...

Bên ngoài, Tiểu Duệ ở biệt viện bảo vệ tiểu thế tử, nhưng biệt viện ở chỗ nào, có những người nào, tất cả đều là cơ mật, ngay cả Giản Vương phi cũng không biết. Trên thực tế, Tiểu Duệ mang theo mấy trăm thủ hạ tâm phúc của hắn, tất cả quân ra mã trường chọn ngựa thuần phục ngựa. Năm ngoái, Phụng Khánh Trần sai người đem ngựa tốt qua, hắn cũng chọn được nhiều con tốt, chờ nhóm tiểu mã này lớn lên huấn luyện tốt thì cần phải một năm. Trong khoảng thời gian này, bọn họ cũng chỉ phải đảm đương làm thầy thuần phục ngựa. Chỉ là, Vương gia đã nói, hắn chính là Thống lĩnh kỵ binh tiếp theo, hắn thuần phục tốt đám ngựa tương lai tất cả đều thuộc về hắn. Có những lời này của Vương gia, Tiểu Duệ cùng các huynh đệ trong bang mang theo mười phần nhiệt tình.

Nhận được ý chỉ hôn, Tiểu Duệ có chút kỳ quái, chờ trở lại Vinh Dương hỏi thăm một chút sẽ hiểu toàn bộ câu chuyện trong đó. Tiểu Duệ xuất thân là quân thân vệ của Nguyên Tĩnh Vũ, cũng là cô nhi, phụ thân huynh trưởng đều đã chết ở trên chiến trường, nếu không phải là Vương gia thu dưỡng bọn họ, còn tự thân dạy bọn họ võ công, hôm nay còn không biết sống chết tại nơi nào đây?

Tuy nói là sau lưng việc chỉ hôn còn có sự tình bên trong, nhưng Vương gia đầu tiên là nghĩ đến mình, hẳn vì Vương gia vượt lửa vượt sông cũng cảm thấy đáng giá! Hắn là một cô nhi, nếu không phải Vương gia ưu ái, nào dám vọng tưởng nữ nhi của tướng quân Dịch Minh Dương? Tiểu Duệ âm thầm tự nói với mình, ân tình Vương gia đối với mình, cho dù dùng tánh mạng của mình cũng không cách nào báo đáp. Minh có thể làm, chỉ có trung thành, cả đời trung thành!

Mà đồng thời, Tần Cánh đóng tại Hà Tây cũng nhận được một ý chỉ hôn, cũng giống như Tiểu Duệ, trong lòng hắn ngoại trừ hạnh phúc cũng chính là cảm động. Hắn chưa bao giờ nói qua tâm sự của mình cùng Vương gia, nhưng mà Vương gia cùng Vương phi thể nhưng vẫn xem ở trong mắt, để ở trong lòng. Hắn càng không nghĩ tới Vương phi lại chịu đem Từ Ngọc cô nương nể trọng nhất gả cho mình, phần ân tình này, vợ chồng bọn họ nhất định lấy cả đời trung thành để báo đáp!

Dịch Minh Dương ở Tây Bắc phụ trách bảo vệ biên quan, trước mắt vẫn còn đang làm quen địa hình địa phương, rất là bận rộn. Đột nhiên nhận được ý chỉ hôn của Vương gia, hắn rất là nghi ngờ, Vương gia nghĩ như thế nào mà gả tiểu nữ của mình? Còn tiểu tử Tiểu Duệ kia lúc nào đã coi trọng Phiêu Như nhà hắn rồi hả? Nghĩ tới nghĩ lui, khả năng này tương đối lớn. Hắn xin chỉ trở về Vinh Dương gả con gái, sau đó mới từ trong miệng thế tử biết rõ ngọn nguồn. Dịch Minh Dương dưới con nóng giận hung hăng mắng thế tử một trận, lại gọi con thứ tới dạy dỗ thông suốt, để cho hắn quản tốt nữ nhân của mình. Thường ngày chắc là rất thư thái sao? Thế nhưng dám nghĩ tới tính kế với Dịch Vương phi? Nếu không phải nhìn mặt mũi hắn, hai nữ nhân ngu xuẩn này còn có thể ở tại soái phủ nói ngắn nói dài?

Sau đó Dịch Minh Dương liền chạy tới Vương phủ bẩm kiến Dịch Khinh Nhan, hướng nàng tạ lỗi.

Khinh Nhan sớm đã biết rõ không phải ý tứ của thúc phụ, tự nhiên sẽ không trách hắn, vẫn là thân thiết thường ngày như cũ. Không lâu Nguyên Tĩnh Vũ trở về, còn lưu hắn dùng bữa tối xong mới về. Dịch Minh Dương nhìn bộ dạng Vương gia và Khinh Nhan tình thâm ý trọng, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù vừa trở về, nhưng những lời đồn đãi bên ngoài kia thật đáng hận, nhưng mọi điều cố tình lại là sự thật. Thì ra hắn vẫn vì Khinh Nhan mà lo lắng, nhưng hôm nay nhìn Vương gia đối với nàng tình thâm ý trọng như vậy, hắn mới coi là yên tâm một chút. Đứa bé này nhận chịu nhiều khổ cực cùng lời đồn đại như vậy, nhưng không nghĩ thân nhân của mình sẽ ở sau lưng đâm một dao... Ai! Lúc ấy nàng thật có nhiều khổ sở a! Dịch gia bọn họ thật sự có lỗi với nàng a!

Hôn lễ được định vào mừng tám tháng chạp.

Lúc này, Tiểu Duệ và Tần Cánh đến điện Càn Khôn tạ ơn lần nữa. Nguyên Tĩnh Vũ thật cao hứng, hôm nay hắn là người chủ hôn.

Hắn trước nói với Tiểu Duệ: "Vị đường muội này của Vương phi Bồn vương có gặp qua, tính tình ôn hòa, dung mạo xuất chúng, coi như tiểu tử người có phúc khí! Về sau chúng ta trên triều đình là quân thân, cá nhân là huynh đệ cột chèo, ta và Vương phi đều là thân nhân của người, có chuyện gì nhớ tới tìm chúng ta, không cần khách khí."

Tiểu Duệ vừa cảm động vừa có chút sợ hãi, vội vàng quỳ một chân trên đất tạ ơn.

Nguyên Tĩnh Vũ đỡ Tiểu Duệ dậy, lại nói những lời thăm thía với Tần Cánh: "Từ Ngọc cô nương này không tệ, thông minh có khả năng, tâm địa thiện lương, Vương phi bình thường vẫn xem nàng như muội muội, không cho người phụ bạc nàng. Mặc dù tương lai là một người xuất chinh ở bên ngoài, trong lòng nhớ tới thế tử trong nhà, không nên bị hoa thom cỏ dại bên ngoài mê hoặc nhân tâm. Người bây giờ còn rất trẻ, gấp gáp cô nương quá ít, có lẽ chưa hiểu, cõi đời này cô nương xinh đẹp vô số, nhưng có thể tìm được một cô nương ý hợp tâm đầu với mình để làm vợ thật không dễ dàng, phải hiểu được quý trọng a!" Bởi vì Chu Từ Ngọc xuất thân từ Lăng Tiêu Các, cho nên Nguyên Tĩnh Vũ đặc biệt dặn dò mấy câu, chỉ sợ tiểu tử này bởi vì nhất thời hiếu kỳ mà phạm sai lầm.

Tần Cánh cảm động quỳ xuống tạ ơn, Nguyên Tĩnh Vũ nâng hắn dậy, cười nói: "Tốt lắm, giờ không còn sớm, các người mau chóng đi rước dâu đi!"

Bởi vì hai hôn sự cùng nhau làm, Tần Cánh và Tiểu Duệ hiện nay đều chưa có được ban thưởng phù đệ, vì vậy Nguyên Tĩnh Vũ đặc biệt ban thưởng bọn họ tạm thời ở trong Vương phủ, tân phòng hai đôi mới được an bài ở phía nam Vương phủ, viện Đoàn Tụ.

Viện Đoàn Tụ nguyên danh trước kia là cung Di Phúc, Nghệ An Vương trước đây mặc dù thế thế không ít, nhưng hoàng cung tiền triều hiện nay quá lớn, rất nhiều cung điện cũng để đó không dùng, cung Di Phúc chính là một trong đó. Lần này sau khi ý chỉ hôn được truyền đạt, Dịch Kinh Nhan đặc biệt phân phó đem cung Di Phúc dọn dẹp, cho hai đôi mới làm tân phòng.

Vương gia tự mình giả cũng đảm đương luôn người chủ hôn, lần này hôn lễ tự nhiên rất náo nhiệt. Hai vị chú rể đều là ái tướng tâm phúc rất được Vương gia tin tưởng, bản thân nhân duyên không tồi, vì vậy được các đại thần trong triều thành tâm chúc mừng, nhiều loại quà tặng chất đống toàn bộ hai gian phòng.

Trong những trường hợp chính thức, Nguyên Tĩnh Vũ luôn luôn mang theo hai vị Vương phi cùng nhau có mặt. Trong quá khứ, vị nữ chủ nhân Giản Vương phi luôn là như cá gặp nước cùng Nguyên Tĩnh Vũ chủ trì cục diện, mà Dịch Vương phi luôn là cười đến có chút cứng nhắc, cảm giác không quá tự tại. Nhưng hôm nay trong ngày đại hỉ này, hai vị Vương phi lại làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn, chỉ thấy nụ cười Giản Vương phi có chút miễn cưỡng, mà Dịch Vương phi lại rất chân thành.

Mọi người đang náo náo nhiệt nhiệt uống rượu mừng, bỗng nhiên có người lên tiếng nói thế từ rất nhanh sẽ đến lúc thôi nôi rồi, hỏi Vương gia tính toán ăn mừng như thế nào?

Nguyên Tĩnh Vũ cũng biết sẽ có người không nhịn được nói lên chuyện này, cho nên sớm đã chuẩn bị cả rồi. Chỉ thấy hắn cười ha hả nói: "Thôi nôi thế từ chính là đại hỉ sự của cả Trung Châu, cư nhiên phải ăn mừng thật lớn. Chư vị đại nhân chuẩn bị quà tặng đi! Đứa nhỏ Minh Huy này thế nhưng rất biết chọn đồ tốt!"

Nghe Nguyên Tĩnh Vũ nói như thế, chúng thần vốn là bởi vì lời đồn mà có chút hoài nghi trong lòng cũng yên ổn không ít. Trước kia Vương gia từng có mấy vị thế tử không thể nuôi lớn, lần này đặc biệt cẩn thận cũng có tình lý trong đó, bọn họ quả thật không nên hoài nghi Vương gia và Vương phi.

Hai đôi mới cưới ba ngày sau lần nữa đi tới điện Càn Khôn tạ ơn, Tiểu Duệ cùng Tần Cánh đi gặp Nguyên Tĩnh Vũ, Dịch Phiêu Như cùng Chu Từ Ngọc tới gặp Dịch Kinh Nhan.

Chu Từ Ngọc đi theo Kinh Nhan mấy năm, mặc dù hôm nay lập gia đình, bưng trà dâng nước, vẫn giống trước kia một dạng thân thiết tự nhiên, nghiêm túc là thị nữ cận thân trước đây.

Kinh Nhan cũng không cùng nàng khách khí, chỉ cần cười nhạt, kia phần thân thiết ẩn ý liền tan ra ở đáy mắt.

Kinh Nhan cười nói với Dịch Phiêu Như: "Muội muội hôm nay còn ngờ ta sao?"

Dịch Phiêu Như liền nói không dám, nhớ tới mấy tháng trước si tâm vọng tưởng, không khỏi có chút xấu hổ.

Kinh Nhan thấy vậy, càng thêm thân thiết nói: "Phàm là nữ tử, ai cũng muốn tìm một phu quân tốt, nhưng thay vì cùng người của hắn cùng hưởng một trượng phu, không bằng độc hưởng toàn bộ tình yêu của một nam nhân. Muội muội cảm thấy đúng không? Tiểu thống lĩnh đi theo bên cạnh Vương gia nhiều năm rồi, cũng coi như tuổi trẻ tài cao văn võ song toàn, người chỉ cần thật thương hắn, hắn sẽ cả đời đối tốt với người."

Dịch Phiêu Như cúi đầu, ghen ngào nói một tiếng: "Đa tạ Vương phi!"

Kinh Nhan khẽ thở dài nói: "Chuyện đã qua cũng không cần nhớ ở trong lòng, ta cùng với thúc phụ tình như phụ tử, người lại là nữ nhi duy nhất của thúc phụ, ta và Vương gia sẽ không vì chuyện lúc trước mà trách tội mẹ con các người. Vương gia đem người ban cho ái tướng tâm phúc hẳn tin tưởng nhất đã biểu minh tất cả, người không nên phụ một mảnh tâm ý của chúng ta." Nhìn Dịch Phiêu Như chân chính nghe để trong lòng, Kinh Nhan liền cho nàng đi về.

Trong nội tâm Kinh Nhan biết rõ ràng, bên trong gia tộc Dịch thị, phụ thân và huynh trưởng là không thể dựa vào rồi, cũng không phải bởi vì bọn họ một chút cũng không thương mình, chỉ là ở trước mặt số mạng gia tộc, tình phụ tử, tình huynh muội cũng trở nên không còn ý nghĩa, thật lòng thương yêu mình cũng chỉ còn lại có thúc phụ thôi. Kinh Nhan không hiểu vì sao thúc phụ độc nhất thích mình, lúc tuổi nhỏ thì trông nom nhiều mặt, càng về sau nàng có khát vọng bình định thiên hạ thúc phụ cũng là hết sức ủng hộ, thậm chí không tiếc phản bội tín ngưỡng gia tộc. Vì phần yêu mến cùng ủng hộ này của thúc phụ, nàng cũng sẽ đem hết khả năng làm cho hài tử của hắn có một cuộc sống hạnh phúc.

Mười bảy tháng chạp rất nhanh đến, Trung Châu Vương phủ khoác lụa hồng treo hi khí xanh biếc nhẹ nhàng, vì Trung Châu thế tử thân bí mừng sinh thần, cơ hồ tất cả mọi người đều lộ ra nụ cười chân thành mong đợi.

Nghiêm Mộng Liên ở trong tẩm cung của mình đi tới đi lui thật lâu, thủy chung không cách nào quyết định có nên đi điện Long Khánh ăn mừng thôi nôi thế tử hay không. Nàng cũng biết hôm nay mình không thể không đi, có thể tưởng tượng trước kia mình đã hiểu lầm Dịch Vương phi thế nào, còn có những lời nói hết sức vũ nhục kia, trong lòng luôn bất an. Nàng thật hối hận, ai có thể nghĩ tới Mặt quỷ Tu La giết người không chớp mắt đó hiển nhiên cũng là Dịch Vương phi mà Vương gia sủng ái?

Mắt thấy sắp đến giờ, Nghiêm Mộng Liên làm khó, muốn cùng Giản Vương phi và các vị phu nhân đến, nói là mọi người kết bạn cùng đi điện Long Khánh. Dọc theo đường đi, Giản Vương phi an ủi nàng không cần suy nghĩ nhiều, nói Dịch Vương phi cũng không phải là người lòng dạ nhỏ mọn, chỉ là hay ăn dấm chua mà thôi, tâm địa vẫn rất tốt.

Nghiêm Mộng Liên cũng như vậy mà khuyên nhủ mình, nhưng mà mỗi khi nhớ tới Lưu Ngạn Phi bởi vì chuyện của mình mà ở Thương Nam giết mười lăm vạn binh lính Hà Tây nàng liền không cách nào lừa mình dối người. Cho đến đi vào điện Long Khánh, lòng của nàng luôn là tâm thần thấp thòm như cũ.

Trên điện Long Khánh, chúng thần cũng đã đến đông đủ chờ nhìn tiểu thế tử.

Nhìn Giản Vương phi đến, chúng thần mơ hồ nghị luận đối với Dịch Vương phi càng nhiều. Chỉ thấy mỗi một người đều lặng lẽ lắc đầu, thảm than Dịch Vương phi cũng quá ghen tị đi, Vương gia sùng ái một nữ nhân như thế, thật sự không phải chuyện may mắn...

Trong ánh mắt ngàn vạn chờ đợi của mọi người, Nguyên Tĩnh Vũ cùng Dịch Khinh Nhan mang theo một đứa bé từ sau vòng ra ngoài.

Hôm nay thôi nôi Minh Huy, nhưng lại bị cha mẹ dắt "Đi" ra ngoài!

Chúng thần đều đưa cổ dài nhìn sang. Nhưng thấy đứa bé này có một khuôn mặt hồng hào nhỏ nhắn, ngũ quan cực kỳ giống Vương gia, đặc biệt là cặp mắt phượng hẹp dài, lúc này đang tràn đầy tò mò quan sát chung quanh, một chút cũng không sợ.

Chỉ liếc mắt một cái, chúng thần liền khẳng định ba sự kiện: một, đứa bé này tuyệt đối là hài tử của Vương gia, tướng mạo kia không lừa được người; hai, đứa nhỏ này thân thể rất khỏe mạnh, mới vừa thôi nôi là có thể đi bộ; ba, đứa nhỏ này rất thông minh, chỉ cần nhìn ánh mắt linh động kia đã biết.

Chỉ cần nhìn một cái, chúng thần liền hoàn toàn yên tâm

Trung Châu có hậu!

"Phụ hoàng!" Minh Huy giong giọng kêu một tiếng.

Nghe được lời nói của Minh Huy, mọi người ngẩn ra, sau đó liền vui vẻ cười lên. Tiểu thế tử của bọn họ thật là thông minh a! Mới vừa thôi nôi đã nói chuyện được rồi, lại còn đem phụ vương gọi là phụ hoàng. Đây là không phải ám hiệu Vương gia xưng đế không xa sao?

Nguyên Tĩnh Vũ ôm Minh Huy ngồi ở bên cạnh mình, chúng thần liền cùng nhau quỳ xuống tham bái Vương gia, Vương phi cùng thế tử.

Giản Vương phi nhìn Minh Huy, nhớ tới con của mình, không khỏi có chút lòng chua xót.

Nguyên Tĩnh Vũ nhảy cảm nhìn nàng một cái, khẽ thờ dài: "Đừng suy nghĩ, Minh Huy là hài tử của ta cùng Khinh Nhan, cũng là con của ngươi, ngươi cũng là mẫu phi của hắn!"

Đối với Giản Vương phi, Nguyên Tĩnh Vũ cảm thấy rất áy náy.

Hắn luôn cho rằng Thục Ninh muốn có một hài tử, nhưng dù thế hắn lại không có cách nào đạt thành nguyện vọng của nàng. Đình Thanh Sơn từng nói qua bọn họ bởi vì là biểu tỷ đệ lập gia đình, vì vậy sanh con sẽ không tốt. Nếu như thế, hắn cũng không tái hiện lại đau đớn trước kia. Huống chi Khinh Nhan hay ăn dầm chua, mình cũng đáp ứng nàng sẽ không gặp mặt nữ nhân khác... Vì vậy, hắn cũng chỉ có thể phụ lòng Thục Ninh rồi.

Dịch Khinh Nhan có thể hiểu được tâm tình của Giản Vương phi, nàng đồng tình, nhưng sẽ không vì vậy mà nhượng bộ.

Minh Huy nhìn "Phụ hoàng" cùng người khác nói chuyện, không để ý tới mình, liền đưa ra hai cánh tay đánh về phía Dịch Khinh Nhan, thân thiết kêu: "Mẫu phi ôm ôm!"

Khinh Nhan ôm nàng qua, nàng liền lưu lại trên mặt Khinh Nhan một dấu nước miếng, sau đó muốn bắt trâm vàng trên đầu mẫu phi.

Khinh Nhan bình thường không thích mang đồ trang sức, hàng ngày cũng chỉ là đeo một cây ngọc trâm, cài một đoá hoa lụa mà thôi, Minh Huy nhìn cái gì lung la lung lay chiếu lấp lánh rất là mới lạ, lập tức hứng thú.

Khinh Nhan bắt đắc dĩ than thở, vỗ nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, đưa tay mang trâm vàng trên đầu lấy xuống đưa cho nàng.

Nguyên Tĩnh Vũ ngoảnh đầu lại, vội vàng đem trâm cài sắp tới tay Minh Huy đoạt đi, cắm lại ở trên đầu Khinh Nhan, nói: "Tiểu hài tử không thể chơi cái này, nguy hiểm."

Minh Huy chu cái miệng nhỏ nhắn nhìn Nguyên Tĩnh Vũ, miệng chọt hét to một tiếng: "Phụ hoàng, hư!" Sau đó liền lên tiếng khóc lớn lên.

Chúng thần thấy, không khỏi cùng cười cả lên.

Vị thế tử này của bọn họ thật sự quá thông minh, thật là đáng yêu!

Sau lại chọn đồ vật đoán tương lai, Minh Huy tựa hồ đối với cái gì cũng cảm thấy hứng thú, chọn một đồng lớn đồ, chỉ là chọn đồ mới liền vứt bỏ đồ cũ, đến cuối cùng trong tay chỉ nắm một thanh kiếm gỗ nhỏ nhỏ không ném, trong miệng kêu "Anh hùng!", "Đại Anh Hùng!"

Chúng thần cười ha ha, đều nói hồ phụ sinh hồ tử. Nguyên Tĩnh Vũ cùng Dịch Khinh Nhan nhìn nhau, rất hoài nghi hài tử nhỏ như vậy biết cái gì là anh hùng sao? Chẳng lẽ đứa nhỏ này trưởng thành thật đúng là muốn học mẫu thân nàng chinh chiến sa trường hay sao?

Minh Tuệ cao hứng vây quanh "Tiểu đệ đệ", nhìn nàng chọn kiếm gỗ, cũng rất cao hứng, còn la hét chờ đệ đệ trưởng thành, nàng sẽ dạy "Hắn" luyện võ, làm Đại Anh Hùng...

Một đám nữ nhân của Nguyên Tĩnh Vũ đều nhìn Minh Huy, trong lòng rất là hâm mộ, chỉ có Liễu phu nhân đang nhìn nữ nhi của mình, cười đến rất thỏa mãn.

Sau lần đó, chúng thần đối với thế tử hết nghi ngờ, đối với việc độc cung chiều Dịch Vương phi cũng không còn ghét như vậy rồi. Bọn họ chỉ ngóng trông, Dịch Vương phi có thể vì Vương gia sinh thêm mấy người con trai đáng yêu như thế thì mới phải.

Năm mới bắt đầu, Nam Vương bên kia đã rục rịch chộn rộn, nhìn tư thế, đoán chừng vừa sang xuân sẽ động thủ. Giang Việt không có được trả lời chắc chắn chuẩn xác của Trung Châu, luôn bất an, liên tục phái nhiều người tới cùng Trung Châu Vương thương nghị việc liên hiệp xuất binh. Ở thời khắc mấu chốt này, Phùng Văn Tuyên từ Hà Tây truyền về tin tức, quân phi động binh lần này đã có.

Nguyên Tĩnh Vũ thật cao hứng, lập tức cho Giang Việt trả lời chắc chắn chính xác. Sứ giả Giang Việt hài lòng ra về, Nguyên Tĩnh Vũ cũng bắt đầu tích cực chuẩn bị chiến tranh.

Mùng sáu tháng hai, Nam Vương chính thức dụng binh với Giang Việt, đồng thời cách tuyển thượng đẳng cũng tăng phái không ít binh lực.

Nhận được tin tức, Nguyên Tĩnh Vũ lập tức triển khai hội nghị quân vụ, bố trí tất cả quân và tất cả các ngành cùng chuẩn bị nhiệm vụ, lần này, hẳn tính tự mình mang binh.

Trên thực tế Nguyên Tĩnh Vũ ngay từ năm trước cũng đã chuẩn bị xong.

Bởi vì Định Nam quân đến từ Giang Nam, lo lắng Nam Vương sẽ uy hiếp thân nhân của Định Nam quân ở Nam Phương, Nguyên Tĩnh Vũ hạ lệnh đem Định Nam quân điều đi đóng ở biên quan Hà Tây Hà Gian, phòng ngừa dân tộc thảo nguyên xâm lấn; đem Thống soái Tây Bắc quân Dịch Minh Dương điều đi Tây Nam phụ trách phòng thủ; đem Thống soái Tây Nam quân Dịch Minh Thần điều đến Đông Nam trở thành quân chủ lực xuất binh Nam Vương lần này. Tại Trung Châu, trong quân đội, từng có kinh nghiệm giao chiến cùng Nam Vương quân trừ Thống soái Tây Nam quân Dịch Minh Thần, cũng chỉ có nguyên phụ trách phòng tuyến Nam Phương của Nghệ An Vương, Thống soái Nam Phương quân tướng quân Cận Thế Vinh coi giữ.

Chúng thần cũng phản đối Vương gia thân chinh. Tướng quân Dịch Minh Thần có kinh nghiệm phong phú, có Trung Châu Chiến thần trẻ tuổi dũng mãnh, Vương gia còn có cái gì không yên lòng hay sao?

Thật ra thì cũng rất nhiều người đang hoài nghi, chẳng lẽ chính là do Trung Châu Chiến thần Lưu Ngạn Phi phải xuất chinh, cho nên Vương gia mới kiên trì muốn đi theo sao? Cũng thật sự là kỳ quái a, Dịch Vương phi không phải rất hay ăn dấm chua sao? Thế nào lại chỉ không để ý tới Lưu Ngạn Phi này? Đầu óc linh hoạt liền bắt đầu hoài nghi nội tình trong đó, tự nhiên sẽ rất nhanh nghĩ thông suốt mấu chốt trong đó, thì ra Dịch Vương phi chính là Lưu Ngạn Phi sao? Khó trách Vương gia độc cung chiều Dịch Vương phi đấy...

Lần này, Trung Châu Chiến thần Lưu Ngạn Phi chỉ dẫn theo bên cạnh Tật Phong doanh, ngay cả Thân Vệ quân Phi Vũ doanh cũng ở lại Tây Bắc.

Mùng mười tháng hai, đại quân Trung Châu đã chuẩn bị xong việc tiến công ở bờ bắc Ly Giang. Ngày mười hai tháng hai, khoái mã của Trung Châu Vương Nguyên Tĩnh Vũ và Trung Châu Chiến thần Lưu Ngạn Phi chạy tới bờ bắc Ly Giang bảo vệ Khang Thành.

Nguyên Tĩnh Vũ cẩn thận dò xét bản đồ. Lần này mục đích bọn họ xuất chinh không phải là một bước bình định Giang Nam, mà chỉ là chiếm lĩnh một khối căn cứ địa tại bờ nam Ly Giang, chờ sau này đối đầu với đại thế dụng binh của Nam Vương sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Ánh mắt Nguyên Tĩnh Vũ chăm chú vào ba tòa thành trì tại bờ nam Ly Giang là Cẩm Nguyên, Kiến Thành, và Cao An.

Lấy thực lực Nam Vương, muốn một hớp nuốt hết là không thể nào, trước mắt Trung Châu có thể làm chỉ là mượn cơ hội Nam Vương cùng Giang Việt động binh, thừa dịp cháy nhà hôi của đoạt vài tòa thành trì của hắn, mưu đồ phát triển sau này.

Đây là một bước cờ thật thật giả giả.

Trong trường hợp Nguyên Tĩnh Vũ bên này hấp dẫn binh lực Nam Vương đông đảo, nếu hành động khó khăn, Dịch Minh Dương ở Nam An cũng có thể động binh, mục tiêu chính là hai thành Đức An và Vĩnh Tu ở bờ bắc Ly Giang. Tóm lại, chỉ cần có thể thu được một tòa thành trì bờ nam Ly Giang coi như là thành công.

Nguyên Tĩnh Vũ vẫn cho rằng muốn đoạt một tòa thành của Nam Vương ở bờ nam Ly Giang vốn không dễ dàng, nhưng nếu đánh được một tòa thành sau lấy hai tòa thành sẽ dễ dàng hơn nhiều. Dĩ nhiên, thành đã cướp muốn bảo vệ lại càng không dễ, nhưng Nguyên Tĩnh Vũ đối với tình hình Trung Châu có lòng tin.

Bạn đang đọc truyện *Duyệt Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 15: Mấy Phen Tính Toán Mấy Phen Buồn

Mười bốn tháng hai, thủy quân Trung Châu xuất động, mạnh mẽ tiến lên đất liền thành Cẩm Nguyên.

Dọc tuyến Ly Giang Nam Vương vẫn luôn phải trọng binh phòng thủ, mà thành Cẩm Nguyên cách thành Phụng Tân là mục tiêu của Giang Việt rất gần, binh lực bố trí đặc biệt đông đảo. Cũng có rất nhiều người không hiểu tại sao Nguyên Tĩnh Vũ muốn chọn một chỗ như vậy để đánh, cách xa chiến trường Nam Vương và Giang Việt không được sao? Ít nhất cũng làm cho viện binh Nam Vương một lát Đông một lát Tây, mệt mỏi như vậy không phải tốt hơn sao?

Thậm chí ngay cả Dịch Kinh Nhan ban đầu cũng không hiểu.

Nguyên Tĩnh Vũ suy tính, Cẩm Nguyên cách Giang Việt rất gần, bây giờ mặc dù đánh nhau cần phí chút công phu, nhưng chỉ cần có thể thành công thu được, đối với việc phòng thủ là một chỗ tốt. Đổi lại là những thành khác, có lẽ đánh sẽ dễ dàng hơn, nhưng chỉ cần chờ chiến tranh Nam Vương cùng Giang Việt kết thúc, Nam Vương tập trung binh lực phản pháo, Trung Châu muốn thành công bảo vệ điểm thành này quả thật là không dễ dàng.

Sau khi hấn giải thích xong, mọi người cẩn thận nghĩ lại, quả thật là như thế.

Ngày thứ nhất chiến sự chỉ là thử dò xét tính giao chiến, Trung Châu quân không có chiếm được bất kỳ tiện nghi nào, thương vong hơn ngàn người lui về bờ bắc.

Bởi vì sớm biết trận đánh này không dễ đánh, các tướng lĩnh Trung Châu thật cũng không cảm thấy rất thất vọng, buổi tối tụ họp thương thảo sách lược hôm sau.

Mặc dù thiên hạ cũng biết quan hệ mập mờ giữa Trung Châu Chiến thần và Trung Châu Vương, nhưng chỉ có các tướng lĩnh Định Nam quân biết Lưu Ngạn Phi chính là Trung Châu Dịch Vương phi. Cho nên, các tướng lĩnh quan viên Trung Châu còn lại đối với nàng là vừa kính vừa oán. Kính nàng, là bởi vì nàng tác chiến dũng mãnh, vì Trung Châu thu phục Hà Tây, Hà Gian, ngay cả Tây Bắc quân cũng vui lòng phục tùng; oán nàng, là bởi vì nàng làm tổn hại danh dự Vương gia, một đời anh danh của Vương gia bởi vì quan hệ với nàng mà làm cho người đời sỉ nhục. Nhưng tình huống trước mắt, chúng tướng bắt chập cái khác, đều dùng ánh mắt trông mong mà nhìn nàng. Cứ nghe vị Lưu nguyên soái này dụng binh rất là quý dị, thường luôn là thắng vì đánh bất ngờ, lấy ít thắng nhiều.

Dịch Minh Thần cũng không khỏi không buông mặt mũi, bộ mặt khiêm tốn thỉnh giáo: "Không biết Lưu nguyên soái có thể có thượng sách?"

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn Dịch Minh Thần một chút, lại nhìn Dịch Kinh Nhan một chút, thật sự không nghĩ ra tại sao ánh mắt Dịch Minh Thần sẽ kém đến như thế này. Vóc người kia, động tác thói quen kia, thanh âm kia, chỉ cần thoáng chú ý là có thể phát hiện ra chân tướng, hấn làm sao lại không nhìn ra đây? Người nói coi như ánh mắt kém một chút đi, chẳng lẽ đầu óc cũng vậy... Trung Châu Vương sùng ái Dịch Vương phi đã là chuyện tình thiên hạ đều biết hết cả rồi, hơn nữa bình thường Vương phủ vẫn tuyên bố với bên ngoài là thân thể Dịch Vương phi khó chịu, ở tại viện khác tu dưỡng, hấn làm sao lại không nghĩ ra được đem hai người này liên hệ đây? Hấn làm phụ thân, đối với nữ nhi mình cứ xa lạ như vậy sao? Cứ theo như vậy phát triển tiếp, chờ đến ngày hấn hiểu rõ chân tướng, sợ là thật...

Ai...

Nguyên Tĩnh Vũ ở đấy lòng thờ dài một tiếng, bắt đầu đi lắc đầu một cái, lại nghe Dịch Kinh Nhan lười biếng nói: "Vượt sông tác chiến, phòng thủ của quân địch lại mạnh, còn có thượng sách nào? Chỉ đúng một cách là đánh lên mà thôi. Trước kia Nam Vương tấn công Trung Châu cùng Dụ Dương dùng những kế sách gì, chúng ta cũng không ngại học tập, bọn họ không thể thành công không chừng to chúng ta cũng sẽ thất bại."

Đánh lên?

Đúng vậy a, trừ đánh lên, đầu còn có biện pháp nào khác? Nhưng là, đánh lên thế nào? Mặt sông Ly Giang rộng lớn, nước chảy xiết, thời tiết đầu xuân trời rét thấu xương, ai có thể nấp trong nước bơi qua sao?

Tất cả mọi người bắt đầu chia tính khả năng đánh lên.

Dịch Minh Thần suy nghĩ một chút, rốt cuộc quyết định nói: "Chính là bởi vì ai cũng không nghĩ tới, chúng ta đánh lên mới có thể thành công! Lấy khí trời hôm nay, bất kể như thế nào quân coi thành Cẩm Nguyên cũng không nghĩ tới chúng ta sẽ lặn xuống nước đánh lên!" Hấn sớm có ý này, chẳng qua là cảm thấy phần thắng không cao, nếu như có biện pháp tốt hơn, hấn cũng không ngại để cho binh lính mình tí mĩ huấn luyện phiêu lưu mạo hiểm như vậy.

Dịch Kinh Nhan âm thầm cười cười, vị phụ thân này của nàng quả không hổ là danh tướng đương thời, chỉ là có lúc suy tính quá nhiều, ngược lại bó tay bó chân, trên chiến trường nên quyết định thật nhanh nắm lấy thời cơ mới được. Chỉ là, phải giúp hấn đem kế hoạch này hoàn thiện mới phải. "Khí trời như thế, trong quân Dịch nguyên soái có người có thể thuận lợi lặn xuống bờ bên kia sao? Coi như qua được, có thể lên tường thành vì quân ta trên đất liền mà bình định chừng ngại sao?"

Thành Cẩm Nguyên tổng cộng có ba đạo phòng tuyến, đạo phòng tuyến thứ nhất trên bờ đê con sông, xây dựng trên thành tường là đồng tên, bọn họ căn bản là không có cách nào lên đất liền. Đạo phòng tuyến thứ hai bên ngoài thành, đạo phòng tuyến thứ ba tại nội thành, phương diện phòng thủ giống Trung Châu như đúc. Vì vậy trải qua nhiều năm, Trung Châu cùng Nam Vương giao chiến vô số lần, ai cũng không thể đem thành trì đối phương hạ xuống.

Dịch Minh Thần tự tin nói: "Chúng ta có thể bơi thuyền nhỏ đến lòng sông, sau đó phái người xuống nước lên đất liền..."

Nguyên Tĩnh Vũ nghiêm túc hỏi: "Khí trời tháng hai, ở trong nước sông rét lạnh, lặn xa hơn mười trượng, tứ chi sẽ không chết lạnh? Còn có hơi sức đi lên thành tường giết chết quân coi giữ?"

Dịch Minh Thần gật đầu một cái: "Những năm gần đây thần ở thành Nam An đặc biệt huấn luyện một nhóm binh lính thủy tính tốt, có hơn ba ngàn người, mỗi ngày kiên trì xuống nước bơi lội, ba chín hai bảy ngày không từng gián đoạn."

Chư tướng vừa nghe, cũng cảm thấy có thể được.

Nguyên Tĩnh Vũ cũng gật đầu một cái: "Vậy thì thương nghị cụ thể một kế hoạch chi tiết đi!"

Cụ thể phụ trách huấn luyện nhóm thủy binh đặc thù này là Tiền Thống lĩnh nói: "Thuộc hạ nghe nói lần này quân y cùng đi hộ tống Vương gia phản đông xuất thân từ đương kim vô lâm đệ nhất đại phái Lăng Tiêu các, có thể đề cho bọn họ chuẩn bị một chai rượu thuốc cho mỗi binh lính, trợ giúp hoạt huyết kháng hàn. Bình thường chúng ta huấn luyện lúc nào cũng uống chút rượu, nhưng là uống nhiều quá lo lắng sẽ say, cho nên tốt nhất có rượu thuốc chế biến đặc biệt."

"Được!" Nguyên Tĩnh Vũ gật đầu một cái.

Dịch Khinh Nhan vẫn đang suy nghĩ, nàng mang tới hơn một trăm quân y xác thực xuất thân từ Lăng Tiêu các, nhưng nàng không phải yêu cầu mọi người khiêm tốn sao? Làm sao tướng sĩ toàn quân cũng biết rồi hả? Nàng lại không biết đây là ý tứ của sư phụ mình, Mục Vũ Phi.

Mục Vũ Phi suy tính, Tây Nam quân không biết rõ lắm Lưu Ngạn Phi chính là Dịch Khinh Nhan, thiên hạ cũng ít có người biết Trung Châu Dịch Vương phi chính là Lăng Tiêu các Lăng Nguyệt các chủ, nhưng Mục Vũ Phi nàng là Đại Hộ Pháp Lăng Tiêu các lại là chuyện mọi người đều biết, nàng gả cho Dương Hồng Nhạn Thanh Dương phái cũng là chuyện tình trên giang hồ mọi người đều biết, nếu như Lăng Tiêu các đối với Trung Châu Vương không có chút nào ủng hộ, ai tin? Nếu như thế, nàng sẽ quang minh chính đại phái vài đệ tử cho Trung Châu Vương làm quân y, tránh cho các đại môn phái cũng nhìn chằm chằm Lăng Tiêu các, xem họ đến tốt cùng sẵn sàng góp sức cho phiên Vương nào. Nếu có người tra được Lăng Tiêu Các chủ chính là Trung Châu Vương phi thì phiền toái...

Dịch Khinh Nhan ngay sau đó đề nghị: "Ta cảm thấy đến lòng sông cũng không cần tất cả mọi người xuống nước. Chọn một đêm không có ánh trăng, ngọn đèn dầu trên tường thành của bọn họ sáng nửa cũng chiếu không tới trên mặt sông, chỉ cần không gây ra thanh âm bơi nước, kẻ địch cũng sẽ không phát hiện chúng ta. Vì vậy, có thể để cho một nhóm người xuống nước, chỉ phụ trách lặn xuống bờ bên kia, mà phụ trách binh lính tiến công thì nằm ở trên bè trúc..."

"Ừ, tốt!"

"Không tệ!"

Dịch Minh Thần cũng gật đầu một cái, thầm nghĩ: vị Lưu nguyên soái này mặc dù trẻ tuổi, vô luận võ công mưu kế đều không phải là kẻ đầu đường xó chợ. Ai, nếu như tiểu tử này không mê hoặc Vương gia, Dịch Minh Thần hẳn cũng sẽ thật lòng bội phục hắn...

Nguyên Tĩnh Vũ hướng về phía Khinh Nhan cười tán thưởng, quay đầu hướng Dịch Minh Thần nói: "Cứ làm như thế đi! Về phần người công thành, Tật Phong doanh của Ngạn Phi có thể cấp cho Dịch nguyên soái."

Dịch Minh Thần mừng rỡ, lập tức lĩnh mệnh tạ ơn. Hắn đã sớm nghe nói qua Tật Phong doanh lợi hại, có đội quân mạnh này, hẳn đối với cơ hội đánh lên thành công cũng tin chắc nhiều hơn.

Mùa xuân hạ lưu sông Ly Giang vốn là nhiều mưa, hơn nữa đặc biệt thích mưa đêm, đến ngày hôm sau thời tiết thật là trong xanh, cho nên hai bờ sông cỏ cây um tùm, chính là đất lành nổi tiếng thiên hạ.

Đêm ngày mười bảy tháng hai, dưới bầu trời mưa bụi mù mịt, quân Cẩm Nguyên trực đêm coi giữ mang theo đầu lạp mỗi nửa canh giờ ở trên tường thành làm một vòng, sau đó trở về thành lâu uống rượu hơi lửa. Khí trời lạnh như vậy, bầu trời vẫn còn ở trời mưa, quân Trung Châu chính là mọc cánh cũng bay không tới!

Dịch Minh Thần là vị Nguyên soái thương lính như con, hắn còn đặc biệt chuẩn bị rất nhiều vải dầu khoác lên bè trúc, để tránh cho binh sĩ chủ công ở bè trúc vì gặp mưa mà ảnh hưởng lực chiến đấu.

Ngày mười tám tháng hai giờ dần, thuyền nhỏ của thủy quân Trung Châu lên đường, cũng không cần đốt đèn, ngọn đèn dầu trên tường thành Cẩm Nguyên bờ bên kia chính là đèn hướng dẫn bọn họ. Trên thuyền nhỏ có bè trúc, tướng sĩ Tật Phong doanh nằm trong bè trúc.

Đến lòng sông, thuyền nhỏ dừng lại, phòng ngừa tiếng nước chảy kinh động tướng thủ thành Cẩm Nguyên.

Thủy binh phụ trách lặn xuống nước lặng yên không một tiếng động lội xuống, lôi kéo bè trúc chậm rãi lặn xuống bờ bên kia...

Giờ dần bốn khắc, Tật Phong doanh lặng yên không một tiếng động thu phục được đạo phòng tuyến thứ nhất ở Cẩm Nguyên, thủy quân Trung Châu ngay sau đó ngồi thuyền lớn lên đất liền Cẩm Nguyên.

Đầu giờ Mão, Tật Phong doanh tập kích bất ngờ ngoại thành Cẩm Nguyên, hơi có thương vong, thuận lợi thu được ngoại thành.

Cuối giờ Mão, đại quân Trung Châu đại tiến công nội thành Cẩm Nguyên, kịch chiến đến cuối giờ Mùi, cuối cùng chiếm lĩnh nội thành, Nam Quân binh bại.

rút đi, quân Trung Châu nhanh chóng không chế tòa thành trì này.

Trận chiến này, Trung Châu thương mất gần vạn người, mà phần lớn là lúc đánh mạnh vào nội thành bị mũi tên Nam Quân bắn bị thương. Dịch Minh Thần mặc dù không có nói gì, nhưng nhìn sắc mặt hắn cũng biết là hắn có nhiều đau lòng.

Trận đại chiến đầu chết nhiều người như vậy, trong lòng Nguyên Tĩnh Vũ cũng không dễ chịu, nhưng thần tốc như thế có thể lấy được Cẩm Nguyên, hẳn cho là đáng giá.

Binh khỏe tướng mạnh của Trung Châu, từ Cẩm Nguyên xuất binh, muốn hạ hai thành láng giềng Kiến Thành và Cao An là vô cùng dễ dàng.

Ngày mười bốn tháng hai, Giang Việt trải qua nhiều khổ chiến trường kì, rốt cuộc đoạt được thành Tân Phụng của Nam Vương, cách xa Ly Giang cùng Yến Vương.

Sau khi củng cố phòng thủ Cẩm Nguyên, ngày hai mươi tám tháng hai, Trung Châu đem binh đến Kiến Thành.

Lần trước tấn công thành Cẩm Nguyên, Trung Châu thương vong quá lớn, Dịch Kinh Nhan cũng cảm thấy đau lòng, vì vậy khổ cực suy nghĩ, rốt cuộc chế biến ra một loại thuốc mới. Nàng chọn trong Tật Phong doanh mấy tên tướng sĩ kinh công tốt lên vào Kiến Thành, đem bột thuốc bỏ vào trong nước uống của quân dân.

Thuốc này hòa tan trong nước có một ít mùi thuốc nhàn nhạt, không chú ý sẽ không ngửi thấy, cho dù có quân y ngửi thấy, dùng ngân châm cũng kiểm nghiệm không ra, vì vậy không có đưa tới chú ý của quân dân Kiến Thành.

Khi công thành, cung binh dưới sự che chắn của xe công thành đi tới dưới thành, đem từng nhánh hỏa tiễn bắn vào trong thành, rồi sau đó nhanh chóng lui bước.

Quân coi giữ Kiến Thành rất là không hiểu. Chẳng lẽ Trung Châu Vương cho là một chút lửa này là có thể khiến thành lâu Kiến Thành thiêu cháy hay sao?

Sau một phút đồng hồ, đại quân Trung Châu phát binh mạnh mẽ, thuận lợi hạ Kiến Thành, cơ hồ không có thương vong gì. Quân coi giữ Kiến Thành mặc dù trúng độc, nhưng chỉ là cả người vô lực, dân chúng trong thành cũng không có xuất hiện bất kỳ khó chịu nào.

Đây là một loại thuốc lẫn vào nước, Kinh Nhan đặt tên là Thanh Phong. Thanh Phong, khó lòng phòng bị, vô khổng bất nhập.

Sau trận chiến này, chẳng những tướng sĩ Tây Nam quân, mà ngay cả Dịch Minh Thần cũng không khỏi đối với Lưu Ngạn Phi lau mắt mà nhìn, vui lòng phục tùng. Cho tới bây giờ hắn có chút hiểu vì sao Vương gia lại coi trọng vị Lưu nguyên soái trẻ tuổi này rồi. Hắn chỉ là cảm thán, thanh niên thông tuệ có khả năng như vậy, tại sao lại nhất định thích nam nhân a!

Bữa tiệc mừng công, đều là tướng lĩnh cao cấp trong Tây Nam quân, dưới sự an bài của Nguyên Tĩnh Vũ, Kinh Nhan không có hóa trang, chỉ mặc nam trang, mang theo mặt nạ đi dạ tiệc.

Chư tướng đối với vị chiến thần mặt nạ này bất mãn đã lâu rồi, về mặt coi thường hay thái độ làm người ngày thường cũng không thể hiện rõ, giờ phút này lại cao hứng, là hết muốn gặp diện mạo thực của Chiến thần.

Dịch Kinh Nhan ngồi ở vị trí phía dưới bàn thứ nhất, đối diện chính là Thống soái Tây Nam quân Dịch Minh Thần. Nhìn mọi người ồn ào lên, nàng liền đứng dậy, nhìn chủ vị Nguyên Tĩnh Vũ nhàn nhạt cười một tiếng.

Nguyên Tĩnh Vũ mỉm cười đi xuống, tự mình dắt tay của nàng đi tới chủ vị, sau đó chậm rãi giơ tay lên gỡ xuống mặt nạ của nàng.

Chư tướng từ lúc Vương gia rời đi chủ vị liền ngừng thở nhìn hai người, cho đến khi hắn gỡ xuống mặt nạ hoàng kim dữ tợn đó của Lưu Ngạn Phi xuống.

Kinh Nhan nâng khoe miệng hướng về phía mọi người khẽ mỉm cười.

Chư tướng kinh ngạc nhìn xem nụ cười tuyệt mỹ đó, thần trí nửa ngày cũng không về được. Trừ Lâm Kinh Vân nhàn nhạt mỉm cười, bộ mặt của Dịch Cẩm Hồng thì sùng kính, Dịch Cẩm Hồng tuy chỉ có mười bốn tuổi, nhưng võ công là do thân truyền của Lâm Kinh Vân, tác chiến dũng mãnh không sợ, cũng do Dịch Kinh Nhan cùng Lâm Kinh Vân có ý vun trồng, hiện nay ở đã rất có uy vọng trong Tật Phong doanh.

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn ánh mắt mọi người kia si mê, nặng nề ho một tiếng.

Dịch Minh Thần phục hồi tinh thần lại, trừng to mắt mà nhìn xem Dịch Kinh Nhan, đưa tay chỉ nàng nói: "Người... người thế nhưng..."

Dịch Minh Thần quá kinh hãi! Lưu Ngạn Phi hiển nhiên cũng là nữ nhi của mình! Cái chiến thần trẻ tuổi đó, cái mặt quỷ Tu La giết người không chớp mắt đó, cái nữ nhân nữ giả nam theo phu xuất chinh đó lại là con gái của mình! Nàng đến tột cùng muốn làm cái gì? Dịch thị trông coi binh quyền Dự Dương nhiều năm, nàng thân là Vương phi, phi tử tham gia quân chánh đã là không nên, sao còn có thể ra ngoài mang binh? Vương gia thế nhưng để cho nàng thay thế mình làm Nguyên soái ba quân! Vương gia thật cứ như vậy tin tưởng nàng, tin tưởng Dịch thị môn bọn họ sao?

Khó trách lần trước Duẩn Tiệp đứng về phía Giản Vương phi! Hải tử kia, thì ra là không giống hẳn thường ngày biểu hiện ngu xuẩn như vậy...

Khinh Nhan tự nhiên mà kêu một tiếng "Phụ thân", sau đó ở ánh mắt nghi hoặc của chư tướng tự tin kiêu ngạo mà nói: "Phụ thân, nữ nhi ở điện Uy Đức đã từng nói, cuộc đời này nhất định phải cùng với Vương gia đánh đông dẹp tây nhất thống giang sơn. Phụ thân, nữ nhi hành động, không hề kém so với nam nhi chứ?"

Nguyên Tĩnh Vũ cũng đứng dậy, lại cười nói: "Còn không tham bái Dịch Vương phi!"

Chư tướng đến thời khắc này mới hoàn toàn tỉnh ngộ, nghi ngờ trước đó đều đã có giải thích. Thì ra Lưu nguyên soái chính là Dịch Vương phi, khó trách có thể có được tin tưởng cùng sủng ái Vương gia. Trước kia bọn họ nghi ngờ, từ trước đến giờ Vương gia không nặng nữ sắc làm sao độc cung chiêu Dịch Vương phi? Có Dịch Vương phi, tại sao lại cùng Lưu nguyên soái mập mờ không rõ?

Thì ra Trung Châu Chiến thần bách chiến bách thắng không gì cản nổi dĩ nhiên cũng là Dịch Vương phi phong hoa tuyệt đại!

Quả nhiên là hổ phụ sinh hổ tử a!

Chư tướng đại lễ tham bái Dịch Vương phi, sau đó lại hướng Dịch Minh Thần chúc mừng. Dịch Minh Thần nhìn chằm chằm Dịch Khinh Nhan, giận đến đỏ mặt tía tai, mới vừa tham bái xong một câu đều không nói. Chư tướng cảm thấy kỳ quái, nhưng rất nhanh liền phản ứng kịp, chuyện tình Lưu nguyên soái chính là Dịch Vương phi, Dịch nguyên soái không biết trước a! Chỉ là, vị Dịch Vương phi này chân chính là bậc nữ nhi không thua đấng mày râu a, đừng nói là cô nương, cho dù là nam tử, lại có mấy người có thể bằng được với nàng? Khó trách Vương gia sủng ái như thế...

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn tất cả mọi người nghĩ cũng không sai biệt lắm, liền đứng dậy nghiêm túc nói: "Chư vị tướng quân, chuyện tình Vương phi mọi người đều biết rồi, cũng không cần truyền ra ngoài, Trung Châu muốn chinh phạt thiên hạ, cần Chiến thần Lưu Ngạn Phi!"

Mọi người rất nhanh liền phản ứng kịp, cũng biết tin tức này là một bí mật tương đối lớn. Huống chi giờ phút này Vương gia là ban Vương lệnh, bọn họ không thể kháng mệnh!

Vào thời khắc này, Nhạn Vô Ngân chợt đi vào, ở trước mặt Nguyên Tĩnh Vũ nhỏ giọng nói mấy câu, rồi sau đó đưa lên một phong thư.

Nguyên Tĩnh Vũ nghi ngờ giờ mở, nhìn mấy lần, trong nháy mắt sắc mặt trầm xuống.

Khinh Nhan không hiểu, đem thư trong tay hẩn lấy ra nhìn.

Nguyên lai là quý tộc Ân thị Hưng Châu đưa tới, nói nguyên ý đem toàn lực gia tộc trợ giúp Trung Châu Vương một tay cướp lấy thiên hạ. Dĩ nhiên là có điều kiện. Thật ra thì cũng không coi là điều kiện gì, chỉ là một loại phương thức hợp tác đặc thù mà thôi!

Chương Môn Nhân quý tộc Ân thị là một cô gái, nàng bày tỏ nguyện ý gả cho Trung Châu Vương làm phi, mà toàn bộ thế lực cùng tài phú Ân thị đều là sính lễ của nàng..

Nhìn Vương gia cùng Vương phi vẻ mặt nặng nề, phía dưới chư tướng cũng an tĩnh lại, chẳng lẽ lại xảy ra chuyện lớn gì?

Dịch Khinh Nhan nhìn chằm chằm Nguyên Tĩnh Vũ, nửa buổi không nói lời nào, Nguyên Tĩnh Vũ không khỏi chột dạ. Hẳn giống như là có tội gì chứ? Nàng như vậy nhìn mình là có ý gì?

"Khinh Nhan."

"Ta làm sao lại không nhìn ra đây? Chẳng nói chẳng rằng không phải là Vương gia sao? Không phải là công chiếm Hà Tây Hà Gian sao? Không phải là mới vừa đánh thắng mấy trận sao? Cũng không phải là công lao của một mình chàng, làm sao lại có nhiều nữ nhân mất bị mù trăm phương ngàn kế muốn gả cho chàng?" Khinh Nhan bĩu môi, tức giận nói.

Nguyên Tĩnh Vũ không nhịn được bật cười nói: "Khinh Nhan, nàng thật là một bình dấm chua!"

Khinh Nhan hừ lạnh một tiếng, rồi lại hắt đầu, nghiêm túc và tùy hứng kêu lên: "Ta bất kể, dù sao chàng là của ta, của một mình ta! Không cho chàng đáp ứng!"

Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ nhàng thở dài, bắt được tay của nàng, cười trêu nói: "Vương phi yên tâm đi, nàng là Trung Châu Hoàng Kim Chiến Thần ! Lợi hại như nàng vậy, trên đời này nữ nhân nào là đối thủ của nàng? Nếu ai dám giành với nàng, nàng một kiếm giết người đó là được!"

Gương mặt giãn ra, vôi vàng cúi đầu. Mới vừa rồi mình thật giống như là đang ghen nha! Nhưng là muốn Ân thị kết thân, nàng vẫn như cũ tức cảnh hờn. Hừ, nàng chính là đang ghen thì thế nào! Trong lòng nàng không cam lòng, muốn tránh thoát tay của hắn, thế nhưng hẩn lại kéo đến rất chặt.

Khinh Nhan thở phì phò ngẩng đầu lên, lại thấy Nguyên Tĩnh Vũ đang khoe môi mỉm cười, bộ mặt dịu dàng vui sướng nhìn mình. Nàng đột nhiên cảm thấy mình có phần chút phản ứng quá độ, chuyện này giống như cũng không thể trách hắn, hơn nữa, hắn cũng không nói phải đáp ứng.

"Khinh Nhan, chuyện này giao cho ta, nàng chỉ cần nhìn là tốt rồi." Nguyên Tĩnh Vũ chợt lòng tin mười phần nói.

Khinh Nhan khẽ vuốt cằm, nhẹ nhàng"Ừ" một tiếng, lại biến trở về là cô gái dịu dàng ngượng ngùng.

Nguyên Tĩnh Vũ đem phong thơ cho chư vị tướng quân phía dưới truyền đọc, lại hỏi Nhạn Vô Ngân: "Người tới còn không?"

Nhạn Vô Ngân đáp: "Ồ đây, hần nói muốn chờ vương gia trả lời chắc chắn. Thuộc hạ an bài hần ở tạm trong phòng khách, phái bốn người phục vụ."

Nguyên Tĩnh Vũ gật đầu một cái, kêu dẫn người tới đây, hần tính toán tự mình hỏi một chút.

Nhạn Vô Ngân lĩnh mệnh đi, Dịch Khinh Nhan suy nghĩ một chút, lần nữa đe dọa mang theo, nói: "Ta đi ra trước ngồi đi!"

Nguyên Tĩnh Vũ gật đầu một cái, biết nàng đã bình tĩnh, nhẹ nhàng buông tay của nàng ra, rồi lại thờ dài nói: "Khinh Nhan, chuyện này không đơn giản. . ."

"Ừ?" Khinh Nhan dừng lại, chờ đợi hần nói tiếp.

Nguyên Tĩnh Vũ nhỏ giọng nói: "Có cái người này là chiến thần ở Hà Tây cuồng ngôn, chỉ cần là nữ nhân có đầu óc đều sẽ không làm Bôn vương lung lay chủ ý, nàng một nữ nhân nếu có thể làm gia chủ, tuyệt sẽ không là người ngu!"

Khinh Nhan cau mày nói: "Có lẽ nàng cho là mình có nhiều cửa hội môn có thể gả à?"

"Có lẽ vậy! Cho nên đợi lát nữa muốn hảo hảo nghe một chút người tới nói thế nào." Nguyên Tĩnh Vũ cười đến gió nhẹ nước chảy tràn đầy tự tin.

Khinh Nhan hiểu ý gật đầu một cái ngồi trở lại ghế, chư tướng cũng đem phong thơ truyền đọc không được sai biệt lắm rồi. Mọi người hiểu ngọn nguồn, cũng đều thờ phào nhẹ nhõm. Mới vừa rồi nhìn bộ dạng Dịch vương phi, còn tưởng rằng xảy ra chuyện lớn gì đâu, hoá ra là như vậy - chuyện tốt! Chỉ là, Dịch vương phi hung hãn đó kỳ thật đúng là danh bất hư truyền a!

Nhạn Vô Ngân đem sứ giả Ân thị phái tới mang vào. Nguyên Tĩnh Vũ tỉ mỉ xem kỹ, chỉ thấy người tới là một văn nhân trung niên sắp ba mươi tuổi, chỉ là ánh mắt sắc bén, nhìn thần thái cũng có chút tràn đầy tự tin, hình dáng là người gây sự phách lối. Hần cúi người chào thăm bái Trung Châu vương, tự giới thiệu mình nói mình là Ân thị gia tộc hệ tử tôn, được đặt tên là đời lớn nhất, đại biểu Ân thị gia tộc hướng Trung Châu vương vãn an, cũng thành tâm thương thảo việc kết thân.

Nguyên Tĩnh Vũ cười ôn hòa, hỏi: "Gia chủ là một cô gái không lấy chồng sao? Khó được lại có thể trở thành Ân thị gia chủ, cũng là Kỳ Nữ Tử!"

Văn nhân trung niên bộ mặt tán tụng, nói: "Tệ gia chủ hai mươi tuổi hoa, chính là con vợ cả lão gia chủ, huyết mạch duy nhất, văn võ song toàn, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, bởi vì thân gánh trọng trách nên hôn nhân rất thận trọng. Tự năm trước Trung Châu ba mặt xuất chiến thời gia chủ liền bắt đầu chú ý Vương gia, trong lòng rất là ngưỡng mộ Vương gia tài cán phong thái, hôm nay Vương gia cuối cùng tới Giang Nam, gia chủ liền kêu tại hạ đến cầu thân!"

Nguyên Tĩnh Vũ gật đầu một cái. Nghe người này nói không hề sơ hở, nhưng vì sao hệ thống tình báo của hần chưa bao giờ đề cập tới một nữ nhân như vậy? Chính mình đã chú ý Giang Nam van thế gia, đặc biệt là sau khi làm chủ Trung Châu, Nam Vương cục diện chính trị biến hóa xảy ra, hần vẫn ở Giang Nam thu tập tin tức. Lẽ ra một nữ nhân thừa kế vị trí gia chủ cũng coi như lý kỳ, vì sao lại một chút tiếng cũng không có?

Là hệ thống tình báo của hần bỏ quên nữ tử này, hay cô gái này thừa kế vị trí gia chủ là chuyện mới đây?

Nguyên Tĩnh Vũ hỏi ý chư tướng phía dưới. Mọi người cơ hồ nhất trí cho là còn đây là thiên đại chuyện vui, đối với Trung Châu đối với Vương gia cũng có trăm ích mà không một làm hại. Trong đó dịch Minh Thần trước hết tỏ rõ mình ủng hộ kết thân lập trường, mà Lâm Khinh Vân từ đầu chỉ cuối không có mở miệng.

Mọi người tự nhiên cũng đã nghe nói qua Vương gia ở Hà Tây lúc nạp Nghiêm thị làm trắc phi, nếu vì lung lạc Hà Tây cũng có thể cưới một Nghiêm Phu Nhân, hôm nay tự nhiên cũng có thể tái giá một vị Ân phu nhân. Huống chi vị Ân phu nhân này có thể so với Nghiêm Phu Nhân kia mạnh hơn nhiều, người ta là Ân thị gia chủ, là mang theo cả Ân thị gia tộc cùng nhau gả tới, tài lực và thế lực đối với Vương gia rất có ích cho việc bình định Giang Nam.

Chư tướng xem ra, đây quả thực là trời giúp Vương gia đại hỷ sự a! Cho nên, vui sướng nghị luận âm ỉ, giống như kết thân đã thành định cục, Trung Châu bình định Giang Nam đang ở trước mắt.

Chợt, chỉ nghe "Pằng" một tiếng, một cái ly uống rượu bị rơi xuống nát bấy!

Chỉ thấy Dịch Khinh Nhan từ chỗ ngồi đứng lên, lớn tiếng nói: "Ta không đồng ý! Ân thị muốn cưới liền cưới, cần gì phải đồ thừa coi trọng Vương gia nhà ta? Chẳng lẽ không có Ân thị ủng hộ, Trung Châu liền không lấy được Giang Nam?"

Mọi người khê giạt mình, biết Dịch vương phi lại đồ bình dấm chua, mọi người đều biết Vương gia thường ngày sùng ái nhất là vị vương phi này, cho nên ai cũng không dám tiếp lời, dù sao Vương gia đang ngồi phía trên!

Nguyên Tĩnh Vũ cùng Khinh Nhan nhanh chóng trao đổi ánh mắt, trầm ngâm nói: "Lưu nguyên soái nói. Cũng không phải là không có đạo lý."

Tất cả mọi người không nghĩ tới Nguyên Tĩnh Vũ thế nhưng lại nghiêm trang cứ như vậy nói ra một câu. Đặc biệt là văn nhân trung niên. Lúc trước mặc dù cũng điều tra qua Lưu Ngạn Phi, biết hần độc trực, nhưng là không nghĩ tới lại như vậy. Vấn đề thượng trung Châu Vương thế nhưng cũng theo ý của hần. Hần không khỏi nhìn Nguyên Tĩnh Vũ mấy lần, trong lòng đối với phiên vương trẻ tuổi kiên quyết có một tia hoài nghi.

Văn nhân trung niên chợt chuyển sang Dịch Khinh Nhan nói: "Vương gia cùng Ân thị gia chủ kết thân có lợi mà không có hại, có Ân thị tương trợ, Vương gia nhanh chóng bình định ả Giang Nam, Lưu nguyên soái há có thể vì một mình chi tử mà nghiệp lớn của Vương gia không để ý?"

Dịch Khinh Nhan hừ lạnh một tiếng nói: "Chuyện cười! Không có Ân thị tương trợ, ta làm theo có thể vì Vương gia bình định Giang Nam!"

Văn nhân trung niên nhìn Nguyên Tĩnh Vũ thế nhưng không nói lời nào, không khỏi thử dò xét nói: "Trung Châu Chiến thần, thật là nghe danh không bằng gặp mặt! Hẹp hòi như đàn bà, không để ý đại nghĩa, lại giấu đầu lòi đuôi, tại hạ thật đúng là không thể tin được người như vậy có thể gánh nổi danh hiệu Chiến thần này!" Tiếp, hân hướng Nguyên Tĩnh Vũ nói: "Vương gia, ngài đứng đầu Trung Châu, lòng mang thiên hạ, tự nhiên hiểu chuyện này hơn thiệt, chuyện lớn như thế, kính xin Vương gia nghĩ lại!"

Văn nhân trung niên này ám hiệu rất rõ ràng rồi, cho nên Khinh Nhan tựa hồ cũng bị chọc giận, chỉ thấy nàng vỗ bàn đứng lên, chỉ vào hân nói một tiếng: "Người ~" chợt xoay người liền hướng bên ngoài đi.

Mọi người kinh ngạc nhìn nhìn Dịch Khinh Nhan, bởi vì luôn cho rằng nàng bộc trực, thật cũng không cảm thấy có cái gì kỳ quái, chỉ là cảm thấy Dịch vương phi tựa hồ rất không cho Vương gia mặt mũi.

Đang lúc này, chỉ nghe Nguyên Tĩnh Vũ nghiêm nghị nói một tiếng: "Đứng lại!"

Dịch Khinh Nhan quả nhiên đứng tại chỗ bất động.

Nguyên Tĩnh Vũ lại nói: "Trở lại!"

Dịch Khinh Nhan từ từ xoay người, đi trở về.

Văn nhân trung niên trong mắt mang theo vài phần giễu cợt nhìn Lưu Ngạn Phi hơi có vẻ mỏng manh vóc người, trong lòng có chút khinh thường nghĩ, chỉ là một nam sủng mà thôi, ở bên trong Giang Nam danh môn thế gia, có nhiều người như vậy

Nguyên Tĩnh Vũ chợt đứng dậy đi tới bên cạnh Dịch Khinh Nhan, lôi kéo tay của nàng đi tới trên vương vị ngồi xuống, văn nhân trung niên ánh mắt kinh ngạc, Nguyên Tĩnh Vũ lạnh lùng cười một tiếng nói: "Bốn vương vương vị cũng có thể cùng Ngạn Phi hưởng, còn có cái gì hân không thể làm chủ hay sao?"

Văn nhân trung niên đầu chợt đỏ mặt hơi lạnh, hân giờ mới hiểu được chính mình luôn luôn bị Trung Châu vương xem ra ôn hòa vô hại lừa!

"Ân tiên sinh, chỉ sợ gia chủ của các người vô ý vào Trung Châu vương phủ ta chứ?" Nguyên Tĩnh Vũ vẫn như cũ nhàn nhạt mỉm cười, lại có vẻ cao thâm khó lường.

"Vương gia hiểu lắm, chúng ta gia chủ quả thật một mảnh thành tâm thành ý." văn nhân trung niên lúc này mới phát hiện ra chuyện lần này không dễ làm.

"Là vậy sao?" Nguyên Tĩnh Vũ múc một chén canh đưa cho Khinh Nhan, lười biếng nói, "Thiên hạ ai không biết Trung Châu Chiến thần Lưu Ngạn Phi là người của Nguyên Tĩnh Vũ ta, Ân tiểu thư nếu thật tâm ngưỡng mộ Bốn vương, nên biết tỷ muội hòa thuận mới phải Tề gia chi đạo, nhưng vừa rồi Ân tiên sinh mưu cầu danh lợi, kích bác Bốn vương cùng Ngạn Phi quan hệ trong đó, chẳng lẽ cũng là ý của Ân tiểu thư?"

Phía dưới chúng tướng sĩ không khỏi cười trộm, hôm nay Vương phi cải nam trang, Vương gia lại nói cái gì tỷ muội hòa thuận chính là Tề gia chi đạo, nếu Ân gia chủ ở chỗ này, như thế nào chịu được vũ nhục này? Chỉ là nghe Vương gia ý tứ trong lời nói, thật chẳng lẽ đối với việc kết thân này không có hứng thú? Hay là giả vờ để mưu kế?

Mà Dịch Minh Thần đến thời khắc này lại tỉnh táo chút. Phụ tá Vương gia nhiều năm, hân vẫn cho là mình hiểu rõ hân, nhưng hôm nay nhìn hân cùng với nữ nhân của mình diễn kịch mới hiểu được, lòng của Vương gia hân tuyệt đối không có thể tính toán đến. Chẳng những Vương gia, mà cả nữ nhân này, hân cũng chưa từng hiểu qua.

"Cái này. Đều là tại hạ nhất thời lỡ lời, Ân gia chủ không liên quan." văn nhân trung niên có miệng khó trả lời, hân quả thật có ý này, thế nhưng không thể thừa nhận a!

"Vậy sao?" Nguyên Tĩnh Vũ cười như không cười nhìn hân một chút, ngược lại lại nghiêm túc, "Xin Ân tiên sinh trở về chuyển cáo gia chủ, nếu Ân thị thật có sẵn sàng góp sức giúp Bốn vương, Bốn vương tất nhiên sẽ không bạc đãi nàng!"

Văn nhân trung niên vội vàng đáp: "Ân gia chủ quả thật thành tâm thành ý!"

"Như thế này." Nguyên Tĩnh Vũ tựa hồ suy nghĩ một chút, "Vậy thì xin phiền Ân tiểu thư tới đây, chúng ta gặp mặt nói chuyện đi!"

"Tại hạ nhất định là chuyển cáo gia chủ!" Ân đời cực kỳ nâng lên tay áo xoa xoa mồ hôi lạnh trên đầu, lúc này mới phát hiện ra mình đã mất hết kiêu ngạo và ưu thế rồi.

"Ừ" Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ nhàng gật đầu, bỗng nhiên lại cao giọng nói, "Nhận thống lĩnh, đưa Ân tiên sinh trở về đi thôi!"

Hân rời đi, Khinh Nhan gỡ xuống mặt nạ cùng Nguyên Tĩnh Vũ nhìn nhau cười một tiếng.

"Chơi thật khá sao?" Nguyên Tĩnh Vũ hỏi.

"Ừ, không tệ." Khinh Nhan Tiểu một chút gật đầu.

"Ta cảm giác chuyện này sau lưng chỉ sợ không đơn giản." Nguyên Tĩnh Vũ vẻ mặt nghiêm túc.

Khinh Nhan gật đầu một cái: "Hắn cũng quá nóng lòng. Chỉ là, hôm nay bốn soái thật là không có có mặt mũi, như đang ghen vậy!" Nàng trừng hắn.

Nguyên Tĩnh Vũ đắc ý cười lên.

Rất lâu, kỳ nhân lấy yếu cũng có thể tề đại kẻ địch. Lập lò nước đôi làm cho người ta không nắm được cũng có thể làm cho đối phương tự loạn trận trước.

※※※※※

Ba ngày sau, Ân thị gia chủ bí mật đi tới gặp Nguyên Tĩnh Vũ, đúng lúc Lưu nguyên soái đi trại lính luyện binh, Trung Châu vương Nguyên Tĩnh Vũ ở trong phòng khách đơn độc tiếp kiến nàng.

Ân thị gia chủ xuân xanh 20, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, tư thái thon thả, có lỗi có lỗi. Một đôi mắt thu thủy minh sòng, sáng ngời, thông tuệ mà đưa tình ân tình.

"Ân tiểu thư mời ngồi!" Nguyên Tĩnh Vũ tao nhã lịch sự, tác phong nhanh nhẹn.

"Tạ Vương gia!" Ân Thánh Tâm tự nhiên ngồi xuống, "Hôm nay có thể cùng Vương gia gặp mặt, quả thật là chuyện may mắn của Thánh Tâm!"

"Thánh Tâm?" Nguyên Tĩnh Vũ đùa giỡn lặp lại một lần nữa, "Tên rất hay!"

Thị nữ kịp thời đưa lên trà bánh, Nguyên Tĩnh Vũ ý bảo bọn thị nữ cũng đi ra ngoài, sau đó lại nhìn thị nữ đứng phía sau Ân Thánh Tâm kia.

Ân Thánh Tâm đoán không ra ý của Nguyên Tĩnh Vũ, cũng đành phải để cho thị nữ của mình lui ra ngoài.

Thấy mọi người đi hết, Nguyên Tĩnh Vũ chợt thở dài, cười hỏi: "Thánh Tâm đối với bản vương là có ý?"

Ân Thánh Tâm hơi có chút ngượng ngùng cúi đầu nói: "Thánh Tâm ngưỡng mộ Vương gia lâu rồi."

"Kia Thánh Tâm có biết Bôn vương đã có một vị chánh phi, một vị Bình phi, người nếu đi theo Bôn vương, trên danh phận." Nguyên Tĩnh Vũ nhìn Ân Thánh Tâm, vẻ mặt tựa hồ có chút tiếc nuối.

"Chỉ cần có thể được Vương gia sủng ái, chuyện danh phận Thánh Tâm có thể không ngại." Ân Thánh Tâm tựa hồ bởi vì ngượng ngùng mà không dám ngắt đầu, cho nên không nhìn thấy trên mặt Nguyên Tĩnh Vũ hơi cười trào phúng.

"Ài." Nguyên Tĩnh Vũ chợt thở dài, "Dịch vương phi rất ghen. Hơn nữa Ngạn Phi."

Ân Thánh Tâm ngẩng đầu lên, bộ mặt không hiểu: "Vương gia đứng đầu Trung Châu, chuyện gì không thể làm chứ?"

"Nhưng Bôn vương không muốn bọn họ khổ sở." Nguyên Tĩnh Vũ tựa hồ thật khó khăn.

Ân Thánh Tâm dịu dàng khuyên nhủ: "Vương gia, ngài lòng mang thiên hạ, tự nhiên phải biết, muốn thành đại sự, đầu tiên thì không thể đa tình!"

"Một người vô tình, Thánh Tâm cũng muốn?" Nguyên Tĩnh Vũ cười như không cười nhìn nàng, hỏi ngược lại.

Ân Thánh Tâm thở dài nói: "Trên đời nam tử, không phải đều như thế sao? Cho dù ai được sủng ái cũng chẳng qua mấy năm mà thôi, Thánh Tâm cũng không lòng tham, chỉ cần có đứa bé, có mấy năm tốt đẹp nhớ lại là đủ rồi."

"Thánh Tâm ngược lại thật sự là không tham lam!" Nguyên Tĩnh Vũ chợt cười lạnh hai tiếng, "Ân tiểu thư cho là Bôn vương thật không hiểu nữ nhân sao?" Một nữ nhân từ nếu thật đối một người đàn ông hữu tình, như thế nào lại không tham lam? Không tham lam tình cảm tuyệt đối không phải thật!

Ân Thánh Tâm kinh ngạc nhìn Nguyên Tĩnh Vũ, không tin hắn lật mặt nhanh như vậy, hơn nữa còn như thế. Tự nhiên.

Đúng vậy, tự nhiên! Không nghĩ tới cõi đời này lại có người biến sắc mặt cũng tuyệt đẹp tự nhiên.

"Ân tiểu thư, chúng ta nói trắng ra đi! Ân thị đến tốt cùng nghĩ muốn cái gì? Hoặc là nói, Ân tiểu thư người đến tốt cùng nghĩ muốn cái gì?" Nguyên Tĩnh Vũ thật bình tĩnh hỏi.

Ân Thánh Tâm nhìn Nguyên Tĩnh Vũ cao thâm khó lường, khuôn mặt thâm tình cùng bị thương, bộ dáng ngập ngừng cứ như đang muốn nói lại thôi.

Nguyên Tĩnh Vũ cũng không gấp gáp, bụng ly trà nho nhỏ hóp một hóp.

"Vương gia, Thánh Tâm đối với ngài thật sự là một lòng say mê!" Ân Thánh Tâm chậm rãi đi tới trước người Nguyên Tĩnh Vũ, cặp mắt rung rung, nhẹ nhàng muốn khóc nhìn hắn, vừa đáng yêu vừa đáng thương. Nhìn nàng nhu nhược có thể làm nam nhân sâu trong lòng ý muốn bảo hộ, mặc hắn tâm địa sắt đá cũng có thể hòa tan.

"Ân tiểu thư đến bây giờ còn không chịu nói thật sao?" Nguyên Tĩnh Vũ tựa hồ đối với nước mắt của nàng làm như không thấy. Nàng quả thật có một loại nhu nhược mỹ, đáng tiếc, một gia chủ là không thể nào nhu nhược. Cho nên, Nguyên Tĩnh Vũ không cần đầu óc nghĩ cũng biết nàng hiện tại làm bộ nhu nhược đáng thương là giả.

"Thánh Tâm biết mình liễu yếu đào tơ không xứng với Vương gia, nếu Vương gia vô ý, kia Thánh Tâm không thể làm gì khác hơn là." Ân Thánh Tâm chậm rãi xoay người, tựa hồ sẽ phải rời đi, động tác cô tình là như thể lưu luyến, làm động lòng người.

"Cần Bổng vương phái người hộ tống sao?" Nguyên Tĩnh Vũ âm thầm ở trong lòng cười lạnh, vô tha để bắt thật? Nữ nhân này có chút bản lĩnh này? Xem ra đối thủ của hắn cũng không hiểu rõ hắn sao! Thật chẳng lẽ chính là chủ ý của Ân thị? Sau lưng không có ai chỉ điểm?

"Vương gia." Ân Thánh Tâm xoay người lại, đỏ mắt lại kiên cường nhìn nguyên Tĩnh Vũ, "Thánh tâm cũng là xuất từ danh môn, nếu không phải tâm Hứa vương gia, nếu không phải Ân thị đến sống chết trước mắt, Thánh Tâm cũng sẽ không làm mặt dày."

"Ồ, Thánh Tâm tính toán nói thật sao?" Nguyên Tĩnh Vũ nhàn nhạt cười một tiếng, trong giây lát đó lại làm một chính nhân quân tử.

"Nói vậy Vương gia biết, cô cô ta vốn là Nam Vương chánh phi, mấy năm trước lại bị người hại chết, sau đó Hàn phu nhân thành chánh phi, Hàn Nhược Vân trở thành phụ tướng, nắm toàn bộ chức quyền. Mấy năm qua, Hàn thị vô tình hay cố ý luôn chèn ép Ân thị nhất tộc chúng ta, đại ca ta mấy tháng trước đây đột nhiên chết, bắt đắc dĩ, Thánh Tâm mới thừa kế vị trí gia chủ. Hôm nay đối mặt thiên hạ, cũng chỉ có Vương gia có thể trở thành chỗ dựa cho Ân thị."

Ân Thánh Tâm chậm rãi nói, trong giọng nói hơi nhiều bất đắc dĩ cùng vô dụng.

Nguyên Tĩnh Vũ trầm mặc một chút, tỉ mỉ suy tư, đối với lời nói này của nàng cũng là nửa tin nửa ngờ. Nếu là gần một hai tháng mới thừa kế vị trí gia chủ, vì sao tuổi đã hơn 20 chưa hôn phối? Trên đời tất cả các gia tộc đều lấy hôn nhân để tăng cường hợp tác, coi như phụ huynh thương yêu, cũng quyết sẽ không để tuổi đã hơn 20 còn ở trong nhà. Trừ phi nguyên nhân đặc biệt. Cho hắn Nguyên Tĩnh Vũ? Không thể nào! Hắn cũng không tin một nữ nhân đối với một nam nhân chưa bao giờ gặp mặt lại sinh ra tình cảm, dẫn tới cái lời gia tộc không chịu hôn phối.

"Nếu như Ân thị chỉ là cần một chỗ dựa, cái này dễ thôi, Bổng vương hiện tại liền có thể cho người lời hứa. Nếu người còn muốn điều khác, tốt nhất cùng bản vương nói rõ ràng, nếu không."

Ân Thánh Tâm cắn cắn môi, lấy hết dũng khí nói: "Ân thị ở Giang Nam cũng là một trong lục đại thế gia, tương lai Vương gia xưng đế, Thánh Tâm không dám xa cầu hoàng hậu vị, nhưng bốn phi vị cũng không làm khó Vương gia. Tục truyền Dịch vương phi sinh ra thế tử vô cùng thông minh lanh lợi, nói vậy tương lai vị trí thái tử không phải thì là ai, nhưng Thánh Tâm hi vọng mình cũng có thể có một vị hoàng tử, tương lai cho Ân thị dựa vào."

Nguyên Tĩnh Vũ vẫn lạnh nhạt như cũ nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt, chợt rất là hoài nghi trí khôn của cô gái này. Nàng đến tột cùng là quá tự tin còn là hoài nghi hắn trí lực? Hải tử nói là có thì có sao? Nếu nàng thật sự có nhi tử, không tranh vị trí thái tử mới là lạ!

"Như vậy đi, Bổng vương nhận người làm nghĩa muội như thế nào? Bổng vương biết nhiều thanh niên tuấn kiệt, Trung Châu các đại thế gia gia chủ, Ân tiểu thư có thể tùy tiện chọn."

"Vương gia vì sao không cần Thánh Tâm? Thánh Tâm tuy không tuyệt sắc, nhưng là thanh tú, tuy không hết sức tài hoa, nhưng thuở nhỏ đọc thuộc kinh sử, đã từng theo danh sư tập võ, tinh thông cưỡi ngựa bắn cung, cũng có thể mang binh xuất chinh theo đuổi Vương gia chùng." Ân Thánh Tâm càng nói càng uất ức, rốt cuộc rơi lệ.

Nguyên Tĩnh Vũ vuốt vuốt mi tâm, chợt thận trọng hỏi: "Thánh Tâm nhất định phải lấy Bổng vương?"

"Dạ!" Ân thánh tâm kiên định trả lời.

"Trừ kết thân, không có cách hợp tác khác?"

"Không có!"

"Người không hối hận?"

"Không hối hận!"

Nguyên Tĩnh Vũ đứng dậy đi tới trước người Ân Thánh Tâm, tỉ mỉ xem xét kỹ lưỡng ánh mắt của nàng, rồi sau đó thờ dài, rồi lại chợt ra tay điểm đại huyết toàn thân nàng.

Ân Thánh Tâm tưởng rằng Nguyên Tĩnh Vũ bị mình làm cho cảm động, sẽ phải đáp ứng kết thân, không nghĩ tới hắn lại điểm huyết mình. Nàng chợt có chút khẩn trương, nàng phát hiện mình một chút cũng đoán không ra ý vị Vương gia này.

Nguyên Tĩnh Vũ chậm rãi đi tới phía sau nàng, đưa lưng về phía nàng nói: "Nếu Ân thị thành tâm đầu nhập vào Trung Châu, Bổng vương tự sẽ không bạc đãi người. Nhưng là, người đòi hỏi quá nhiều, Bổng vương cấp không nổi. Cho nên."

Ân Thánh Tâm chợt có một loại dự cảm xấu. Hắn muốn làm cái gì? Nàng âm thầm vận công muốn xông phá huyết đạo, cũng phát hiện thủ pháp điểm huyết của Nguyên Tinh Vũ cùng người khác bất đồng, hơn nữa công lực rất cao. Bọn họ đã đánh giá thấp hắn.

Nguyên Tinh Vũ đột nhiên cười cười, lấy ra một bình sứ nhỏ, đổ ra một hoàn thuốc màu đen. Không nghĩ tới Nguyên Tinh Vũ cũng sẽ làm như vậy, không có lưu tình. Nhưng là, cơ hội đưa tới cửa, không thể mất!

Nguyên Tinh Vũ chuyển tới trước mặt Ân Thánh Tâm, đột nhiên nắm được cằm của nàng, đem hoàn thuốc ném vào miệng, cưỡng bách nàng nuốt vào, lúc này mới thông thả ung dung nói: "Trung Châu Chiến thần Lưu Ngạn Phi thiện độc thiên hạ ai đều biết, đây là hắn mới chế ra, chưa gọi là ! Ân tiểu thư nếu không phải nghĩ toàn thân thôi rữa mà chết, tốt nhất cùng Bồn vương hợp tác." Nói xong, hắn giải khai huyết đạo của nàng.

"Vương gia thế nhưng dụng độc không chế ta?" Ân Thánh Tâm khó có thể tin trọn to hai mắt.

"Thánh Tâm không phải đối bản vương một lòng say mê sao? Sao đã sinh lòng oán hận rồi hả ?" Nguyên Tinh Vũ quay lại ngồi về vị trí gia chủ, nửa hí mắt, cười như không cười canh chừng nàng bối rối.

"Vương gia đến tốt cùng ý muốn như thế nào?" Ân Thánh Tâm hít một hơi thật sâu nhanh chóng tỉnh táo lại, trong mắt không che giấu được bị thương, cùng với. Kiên cường!

Nguyên Tinh Vũ mang theo vài phần tán thưởng canh chừng về mặt nàng. Nữ tử này, xác thực không tầm thường!" Bồn vương còn không có nói rõ sao?" Nguyên Tinh Vũ cười nói, "Mặc dù nói không có Ân thị Bồn vương vẫn có thể đánh Hạ Giang Nam, nhưng nếu có Ân thị tương trợ, đó không phải là làm ít công to sao? Chỉ là Bồn vương đối với Ân tiểu thư phương thức hợp tác không hài lòng lắm, cho nên đổi một chút. Như thế mà thôi!"

"Thì ra Vương gia chỉ có như thế!" Ân Thánh Tâm giận quá hóa cười, "Hôm nay Vương gia cho Thánh Tâm được mở mắt! Đường đường một Trung Châu vương mà không từ thủ đoạn! Cũng không sợ người trong thiên hạ nhạo báng sao?"

Nguyên Tinh Vũ trầm mặc, chợt thở dài nói: "Nàng có thể vì ta hóa thân Tu La, ta vì nàng làm một lần tiểu nhân thì thế nào? Nếu có thể vì vậy giảm bớt quân ta thương vong, cảm giác không phải là công đức sao?"

Ân Thánh Tâm kinh ngạc nhìn nhìn hắn, mặc dù trong lòng tức giận bất bình, nhưng không có phản bác nữa. Nàng lần nữa cảm thấy khiếp sợ, trong miệng hần hần là ai? Lưu Ngạn Phi? Hắn thật yêu một người đàn ông?

"Ân tiểu thư, ngươi có thể đi trở về tìm đại phu giải độc thử nhìn một chút. Chỉ là tốt nhất trong năm ngày nên hạ quyết định, nếu không, Bồn vương cũng vô lực rồi." Nguyên Tinh Vũ bưng trà tiễn khách, thần sắc lạnh nhạt, tựa hồ mình mới vừa chuyện gì cũng không có đã làm, vừa tựa hồ đối với tất cả đều có mùi phàn nham chát.

"Không nghĩ tới Thánh Tâm đây cõi lòng hi vọng mà đến, lại thất vọng mà về!" Ân Thánh Tâm phức tạp nhìn Nguyên Tinh Vũ một cái, xoay người đi ra ngoài.

Nguyên Tinh Vũ tự tin cười cười, cất giọng nói: "Nhận thống lĩnh, đưa Ân tiểu thư trở về!"

Buổi tối, Khinh Nhan nghe Nguyên Tinh Vũ nói hôm nay ứng phó Ân Thánh Tâm ra sao, đầu tiên liền hỏi: "Nàng đẹp lắm sao?"

Nguyên Tinh Vũ buồn cười ôm nàng nói: "Không có chú ý nhìn. Cảm giác này. Cũng coi như xinh đẹp tuyệt trần đi! Cũng rất lợi hại, nhìn bề ngoài nhu nhược, thật ra thì chỉ là nguy trang."

Khinh Nhan gật đầu một cái, nghe hắn thuật lại lời nói Ân Thánh Tâm, nàng cũng không thể tin. Nhưng là, Ân thị đến tốt cùng muốn làm cái gì? Khinh Nhan cứ có cảm giác Ân Thánh Tâm có mục khác, quyết không giống như nàng nói Ân thị đơn giản cần tìm một chỗ dựa. Nàng nhất định phải gả cho Nguyên Tinh Vũ, chẳng lẽ là nghĩ chia rẽ bọn họ? Chẳng lẽ nàng vì đại ca mình? Chẳng lẽ đại ca còn chưa chết tâm?

"Đang suy nghĩ gì?" Nguyên Tinh Vũ nhìn về mặt nàng rất nặng nề, không khỏi có chút bận tâm "Nàng nghĩ ra cái gì?"

"Ta đang suy nghĩ Ân Thánh Tâm đến tốt cùng muốn làm cái gì. Chẳng nói xem mục đích của nàng ta có thể hay không chính là vì muốn chia rẽ chúng ta?" Khinh Nhan về mặt thành thật hỏi.

Nguyên Tinh Vũ vốn là có chút cảm thấy buồn cười, nhưng nhìn nàng thật tình như thế, cũng không khỏi cẩn thận suy nghĩ vấn đề này. Nếu như hắn vì lợi ích nhất thời ứng điều kiện Ân Thánh Tâm, Khinh Nhan nhất định sẽ rời mình đi, đến lúc đó Ân thị sẽ là người hưởng lợi.

"Rất có thể!" Nguyên Tinh Vũ nặng nề gật đầu, "Chỉ là, nàng ta như thế nào biết được một chiêu này có thể chia rẽ chúng ta?"

"Ta không phải rất ghen hay sao?" Khinh Nhan không biết nên như thế nào nói với hắn chuyện Hàn Nhược Vân, vì vậy cũng chỉ có thể nói như vậy.

Nguyên Tinh Vũ cười cười: "Điều này cũng đúng."

Khinh Nhan bất mãn bấm hắn một cái, hừ một tiếng, sau đó ở trong lòng hắn cọ xát tìm vị trí thoải mái, ôm hông của hắn ngủ.

Nguyên Tinh Vũ thấy nàng đối với chuyện mình bỏ thuốc một một chữ cũng không nói, trong lòng có chút nặng nề. Nhớ tới sự môn của mình, nhớ tới bản tính kiêu ngạo của mình, không nghĩ tới có một ngày mình cũng sẽ làm như thế. Không phải hắn lòng tham, hắn chỉ là muốn mau sớm kết thúc cái loạn thế

này, sau đó hẳn có thể cùng Kinh Nhan an ổn sống qua ngày. Kinh Nhan đi theo mình, chịu quá nhiều khổ cực.

"Kinh Nhan, hôm nay ta. . . ." Hẳn chợt có chút chần chờ.

"Thế nào?" Kinh Nhan không hiểu ngẩng đầu lên nhìn hẳn do dự.

"Ta. . . ." Hẳn vốn là muốn nói mình làm một việc tiểu nhân, nhưng nghĩ tới nàng vì mình làm nhiều như vậy cũng không có nói thêm cái gì, liền mặt nghiêm túc sửa lời nói, "Ta đã từng đối với nàng thế không đùng nữ nhân khác một đầu ngón tay, nhưng là hôm nay ta điểm huyết đạo của nàng, lại nắm cầm của nàng mớm nàng uống thuốc. Kinh Nhan, ta trái lời thế rồi, làm thế nào đây?"

Kinh Nhan sững sốt, chợt đập vào lồng ngực hẳn, cười đến vui vẻ.

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn nàng cười đến vui vẻ như vậy, trong lòng cũng cảm thấy vô hạn hạnh phúc thỏa mãn. Chỉ cần nàng vui vẻ, chỉ cần nàng không thêm dè ý, những người khác nghĩ như thế nào không quan trọng. Hạnh phúc, nguyên lai là đơn giản như vậy.

Mùng chín tháng ba, Ân thị phái người tới đây, dâng lên một phần hậu lễ, nhận lấy thuốc giải. Chư tướng không biết Vương gia đến tốt cùng dung thủ đoạn gì, Vương gia không có truyền ra tin tức nạp phi, Dịch vương phi xem ra cũng bình thường, nhưng là Ân thị lại thật hợp tác rồi.

Mọi người không có suy nghĩ sâu xa Vương gia là như thế nào làm được, bọn họ chỉ là cao hứng Ân thị thỏa hiệp cùng ủng hộ.

Cự ngạch quân của Cao An Thành, bản đồ phòng thủ cùng với tướng yêu thích, ước định đêm mười một tháng ba mở cửa đông thành nghênh đón Trung Châu quân vào thành.

Ân thị quả thật lấy ra thành ý.

Kinh Nhan nhìn Nguyên Tĩnh Vũ hơi có mấy phần nụ cười đắc ý, nhẹ giọng nói: "Nàng cũng chưa có tra được chàng cho nàng ăn không phải là độc được làm toàn thân thối rữa?"

Nguyên Tĩnh Vũ lúc này mới hiện ra mấy phần chân chính đắc ý tới: "Chuyện này sao, Bỏn vương đã sớm tính toán! Giang Nam danh y tám chín phần xuất thân từ Lăng Tiêu các, nếu có người nhận ra cũng sẽ không nói."

"Cũng không phải là không có phản ứng gì lớn sao? Chỉ là hiện chút nôn mửa, ngứa, miệng thối ... Triệu chứng. . . ." Thuốc kia chỉ là Kinh Nhan đưa phân phối hẳn tị độc côn trùng.

Giang Nam nhiều mưa, khí hậu ẩm ướt, cỏ cây sum xuê, độc vật rất nhiều, cho nên hẳn đặc biệt chế một hoàn thuốc khu trừng để hẳn mang theo, để cho hẳn mỗi ngày để một hoàn ở ống quần trong. Cách điều chế thuốc này là độc môn Lăng Tiêu các, nhưng phía ngoài đại phu cũng không phải là hoàn toàn không biết. Chỉ là Ân Thánh Tâm bởi vì thân phận địa vị, chỗ xin đều là danh y, vì vậy ngược lại không có ai nói với nàng lời nói thật, chỉ nói không tra được ra độc được.

"Đối với một nữ nhân mà nói, cái này còn là chưa đủ? Nàng là người vô cùng kiên cường mà có tâm kế nữ nhân, nhưng cuối cùng vẫn là nữ nhân, những bệnh trạng này chính là đại kỵ, cho nên ta đoán nàng nhất định sẽ thỏa hiệp." Nguyên Tĩnh Vũ tràn đầy tự tin phân tích nói.

Kinh Nhan đồng ý gật đầu, nhưng vẫn là nhắc nhở: "Hay là muốn cẩn thận chút!"

Nguyên Tĩnh Vũ nắm tay của nàng, nhu tình cực kỳ nói: "Yên tâm, đối với nữ nhân này ta sẽ không phớt lờ. Chưa có xác định có hay không có mai phục phía trước, ta sẽ không để cho đại quân vào thành."

Kinh Nhan lúc này mới hoàn toàn yên lòng. Mặc dù lần này bọn họ quả thật có chút tiểu nhân, nhưng hiệu quả quả thật không tệ, khó trách nhiều người như vậy tình nguyện làm thiệp không có người làm quân tử, "Chỉ là, chuyện này tuyệt không thể truyền ra ngoài, nếu không đối với danh dự hẳn của ảnh hưởng quá lớn. Nếu không phải thanh danh không tốt của nàng quá mức truyền đi rồi, thì cũng không cần hẳn phải làm như vậy, dù sao thanh danh của nàng đã thật không tốt, thêm một việc cũng không sao.

Mười một tháng ba đi ra rất nhanh rồi. Nguyên Tĩnh Vũ này đem hành động lúc trời tối toàn quyền giao cho Dịch Minh Thần, chỉ là dặn dò hẳn cẩn thận một chút. Đề phòng mai phục, Dịch Kinh Nhan cũng đem thám tử đi thám thính.

Đúng ngọ hôm sau truyền đến tin tức, Trung Châu đã hoàn toàn khống chế cao An Thành.

Nguyên Tĩnh Vũ lúc này mới mang theo Kinh Nhan vào thành đi. Nhưng thấy nơi cửa thành còn lưu lại đồ sậm vết máu, tuy trước đó cũng đã dọn dẹp sạch sẽ. Bên trong thành cơ hồ từng nhà đóng cửa từ chối tiếp khách, nhìn đường phố chính tề sạch sẽ, nghĩ đến lần này đoạt thành cũng không có liên lụy dân chúng.

Đến Thành Chủ Phủ, cCao An thành chủ Ân Hiến Chiêu tham bái Trung Châu vương, cũng tuyên thệ thần phục.

Nguyên Tĩnh Vũ vốn là tin Ân Thánh Tâm, giờ phút này thấy vị này mập mập lùn lùn Ân thành chủ, trong lòng lại toát ra chút cảnh giác. Vì biểu hiện thành ý của mình, Nguyên Tĩnh Vũ bây giờ còn không có thể hành động gì đối với vị này Ân thành chủ, nhưng hẳn vẫn kêu dịch Minh Thần phân phối hai vạn tinh binh bảo vệ bốn cửa thành, lại để cho 5000 thân vệ canh giữ ở Thành Chủ Phủ.

Ân thị quy phục đã phá vỡ kế hoạch lúc ban đầu của Nguyên Tĩnh Vũ.

Nguyên Tĩnh Vũ vốn là nghĩ thừa dịp Nam Vương cùng giang cang động binh chớp lấy cơ hội thừa dịp cướp lấy vài toà thành trì làm cứ điểm sau này tiến quân Giang Nam, nhưng nếu đón nhận Ân thị quy phục, nhất định phải bắt được thời cơ này, một khi Ân thị bại lộ, cũng liền mất đi giá trị lợi dụng.

Mặt khác, vô luận hãn cùng với Ân thị phương thức hợp tác như thế nào, vì tương lai mà tính, cũng không thể khiến Giang Nam thế gia thất vọng đầu khổ. Nếu đón nhận người ta quy phục, Trung Châu nhất định phải đem hết khả năng bảo vệ Ân thị.

Lúc ấy chỉ thấy Ân thị nhưng mang tới giúp ích, nhưng không có suy nghĩ sâu xa như vậy đối với cả kế hoạch ảnh hưởng. Trung Châu trước mắt binh lực, tài lực còn không cách nào chiến tranh kéo dài, muốn hoàn toàn thu được Giang Nam cơ hồ là chuyện không thể nào. Nhưng nếu cứ như vậy trở mặt nhìn cơ hội chạy mất, bảo hãn như thế nào cam tâm?

Nguyên Tĩnh Vũ triệu tập quân tướng lãnh cùng nhau nghị luận.

Mọi người nói đi nói lại vẫn là suy nghĩ muốn muốn tiếp tục đánh xuống, dù sao cơ hội khó có được, có Ân thị âm thầm ủng hộ, bọn họ có thể tiết kiệm rất nhiều hơi sức, giảm rất nhiều thương vong, cho nên cơ hồ tất cả tướng lãnh đều đồng ý bắt được cơ hội nhất cử bình định Giang Nam. Mặc dù không thể hoàn toàn thu được, lấy nửa giang san cũng là tốt rồi.

Quân nhân một lòng chỉ nghĩ tới đánh như thế, thế nào giảm bớt thương vong, nhưng là làm Trung Châu vương, Nguyên Tĩnh Vũ còn không thể không suy tính kinh tế Trung Châu có thể gánh chịu một cuộc đại chiến nữa không. Hơn nữa, chiến tuyến kéo dài, binh lực bọn họ cũng không đủ ! Nếu là cường chế động viên lính cũng có thể có chừng mười vạn người, lại không chắc lòng dân sẽ thế nào? Riêng quân phí không lồ kia sẽ cũng làm cho đau đầu.

Hắn lại nhìn một chút Dịch Khinh Nhan, Khinh Nhan lắc đầu một cái, bày tỏ mình cũng không hữu hảo phương pháp xử lí. Trước bọn họ thảo luận quá nhiều lần, hơn thiệt cũng phân tích được rất rõ ràng.

Lúc này, Dịch Cẩm Hồng chợt lên tiếng: "Chúng ta không có tiền, Nam Vương có tiền sao?"

Một câu đã nói toạc ra mấu chốt! Mặc dù bọn họ quân phí cũng thiếu không đánh nổi đại trận chiến, nhưng Nam Vương so Trung Châu bết bát hơn! Cho nên, thành bại là ở ai có thể kiên trì hơn một chút!

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn Dịch Cẩm Hồng, thầm khen thật không hổ là Dịch gia nam nhi a!

Vốn là, thấy Dịch Cẩm Hồng tư chất không thể tham dự quân vụ hội nghị, nhưng hắn là trưởng tôn của Dịch Minh Thần, là nghĩa tử của Lâm Khinh Vân, càng thêm Dịch vương phi dụng tâm vun trồng chất nhĩ, cho nên mỗi lần quân vụ hội nghị hắn cũng được dự thỉnh tăng trưởng kiến thức.

Nguyên Tĩnh Vũ cuối cùng lộ ra nụ cười nhẹ nhõm, cũng tán dương: "Cẩm Hồng trong hai năm qua tiến bộ không ít, so với người phụ thân thời điểm thiếu niên còn chừng chặc chút. Lâm Thống lĩnh dạy có cách, cực khổ rồi!"

Lâm Khinh Vân vẫn như cũ bình bình đạm đạm nói: "Thuộc hạ không dám giành công!"

Kế hoạch căn bản cứ như vậy định xuống rồi, toàn lực đánh ra, tranh thủ một hơi bắt lại Giang Nam nửa giang san.

Nguyên Tĩnh Vũ đem kế hoạch mới truyền về Trung Châu.

Phùng Văn Tuyên còn ở Hà Gian không trở về, Sầm Viễn Chí thấy Vương gia tự tay viết thư không khỏi đầu đổ mồ hôi lạnh, Vương gia thế nhưng tính toán mở rộng chiến cuộc! Ông trời, bọn họ đi đâu lấy tiền đây?

Chu Trọng Nguyên bị Nguyên Tĩnh Vũ sai ở lại vương phủ xử lý quân chánh, tập hợp lương thảo, nhận được kế hoạch mới giống nhau khiếp sợ! Thật sự là không quản lý việc nhà không biết cùi gạo đất, hãn từ trước đến giờ cho là Dụ Dương hòa Trung Châu đẹp yên phồn vinh, kinh tế ở mấy đại phiên vương trung coi như là cực hảo , cho đến mình phụ trách gom góp quân phí lương thảo mới phát hiện sự thật căn bản không phải cái dạng kia.

Bởi vì bọn họ thi hành biện pháp chính trị từ trước đến giờ coi trọng đẹp yên dân tâm, cho nên thu thuế ít, quốc khố thật ra thì không có bao nhiêu bạc cùng tồn lương. Lần này xuất chiến cũng đã bán Hà Tây Hà Gian hai toà vương phủ, lại hứa hẹn mười năm theo giai đoạn trả tiền, bây giờ còn có thể nghĩ cái gì biện pháp gom góp nhiều hơn quân phí lương thảo?

Ai, Vương gia làm sao trong lúc bắt chợt trở nên vội vàng rồi sao? Vương gia không phải từ trước đến giờ chừng chặc sao?

Chu Trọng Nguyên cùng Sầm Viễn Chí nhận được tin tức đã bẽ đầu sứt trán, tại phía xa Hà Gian Phùng Văn Tuyên nhận được tin tức thiếu chút nữa muốn học máu! Nhưng hắn là chủ quân Trung Châu nội chính kinh tế , tương đương với cả Trung Châu Đại Quân Gia, trong nhà có thể nặn ra bao nhiêu tiền không có ai rõ ràng hơn hắn. Lần này, hắn thật muốn mắng người! Những người kia lãnh binh đều là tốn chút hơi sức, trí tuệ, không có tiền, còn đánh cái gì trận chiến?

Wương gia cũng thiệt là.

Đang ở Trung Châu các đại thần âm thầm mắng, cùng thời điểm, Nguyên Tĩnh Vũ đang cùng Dịch Khinh Nhan thương lượng bước kế tiếp kế hoạch ra binh.

Bọn họ nhìn bản đồ, cẩn thận suy tính địa lý địa hình, lĩnh phòng giữ, cùng với địa phương hào môn thế gia bao gồm nhiều nhân tố, quyết định tiếp tục đi về phía nam đẩy mạnh, cùng giang cảng giữa chỉ để lại một hai tòa thành trì, làm Nam Vương chia. Làm giang cảng đồng minh, điều này cũng có lợi cho giang cảng khuếch trương.

Còn có một nguyên nhân, bọn họ nhất định phải bảo vệ Ân thị một môn, dĩ nhiên cũng có thể nói là vì chân chính không chế Ân thị một môn, bọn họ rất có cần thiết bắt lại Ân thị từ đường sở tại địa, Ân thị phát nguyên địa nhất nhất giang cửu.

Nguyên Tinh Vũ đối với ân thánh tâm không đủ tin tưởng, nữ nhân kia cho hắn cảm giác quá kiên cường quá âm hiểm chút. Hơn nữa, hắn thật sâu biết, dùng được vật không chế một người nhất định là không thể lâu dài, cho nên, hắn phải đem Ân thị từ đường, nhà cũ, trường lão, tộc nhân đều không chế ở trong tay.

Bất tri bất giác qua thời gian ăn trưa, Nhạn Vô Ngân đã thúc giục nhiều lần, Khinh Nhan cũng cảm thấy đói bụng rồi, liền lôi kéo Nguyên Tinh Vũ chuẩn bị đi ra ngoài dùng bữa. Ai biết mới vừa đứng lên, nàng chân mềm nhũn, đầu choáng váng, không thể làm gì khác hơn là vội vàng đỡ đầu áp vào trong ngực hắn.

"Thế nào?" Nguyên Tinh Vũ sốt ruột. Nàng chính là bị trọng thương vẫn cũng không kêu đau đến, hắn chưa bao giờ có thấy qua nàng cái này nhu nhược đáng về.

Hắn bỗng nàng lên đặt ở trong phòng tạm thời nghỉ ngơi trên giường cảm, vội vàng truyền Đinh Thanh Sơn tới đây.

Đinh Thanh Sơn tự Tiểu Dật sau đi theo Nguyên Tinh Vũ. Ở cạnh Nguyên Tinh Vũ, một năm trước, Giản vương phi trung được Nghệ An lão Vương phi đồng ý, đem Úc Hình Quận chúa gả cho Đinh Thanh Sơn. Vì vậy, hôm nay Đinh Thanh Sơn không chỉ là một vị ngự y, còn là hoàng thân quốc thích, hắn đã mơ hồ trở thành ngự y đứng đầu, tại trung châu quan viên thế gia trung đô rất có địa vị.

Khinh Nhan nhẹ nhàng lôi kéo tay áo Nguyên Tinh Vũ, an ủi: "Không cần gấp gáp, chỉ là có chút choáng váng đầu."

Nguyên Tinh Vũ vừa vì nàng bắt mạch vừa trừng nàng: "Nàng hôn mê còn không quan trọng hơn? Nàng trước kia đã có lúc nào choáng váng đầu chưa?"

Nhìn hắn khẩn trương như thế, Khinh Nhan cũng sẽ không nói gì, nhưng trong lòng quả thực cảm thấy rất hạnh phúc.

Đinh Thanh Sơn đang dùng cơm trưa, nghe được Vương gia gọi đến, hắn buông chén đĩa xuống, xách theo cái hòm thuốc một đường chạy, rất nhanh liền chạy tới.

Nhìn Các chủ nằm ở trên giường, Vương gia mặt gấp gấp đứng ở trước người của nàng, Đinh Thanh Sơn cũng giật mình. Các chủ tự thân y thuật cũng tương đối tốt, nhưng hôm nay lại truyền hắn tới đây, chẳng lẽ nghi chứng bệnh nan y?

Đinh Thanh Sơn vội vàng xem mạch, ai ngờ mới vừa xem hắn liền sững sờ một chút, rồi sau đó liền thật dài thở ra một hơi.

Nguyên Tinh Vũ gấp gáp hỏi: "Như thế nào?"

Đinh Thanh Sơn vui vẻ mà cười nói: "Chúc mừng Vương gia, Vương phi đây là hi mạch!"

Hi mạch? Khinh Nhan có thai rồi hả ?

Nguyên Tinh Vũ lập tức bộ mặt sáng lên, kích động bắt được tay Khinh Nhan, lời nói không có mạch lạc mà kêu: "Khinh Nhan, chúng ta có hài tử! Chúng ta lại có hài tử! A, thật tốt! Khinh Nhan, cảm ơn năgng Nàng làm mẹ như thế sao, có thai cũng không biết! Lần trước cũng giống vậy. Nhưng mà lần này nhất định phải coi chừng rồi, về sau nàng không được cỡi ngựa nữa, cũng không cho ra chiến trường, ngoan ngoãn đi theo bên cạnh ta."

Khinh Nhan lòng tràn đầy kích động, hiển nhiên nàng có thai, nàng liền mong đợi lần nữa mang thai, lần này nàng nhất định phải sinh con trai!

"Đúng rồi, đã bao lâu rồi?" Khinh Nhan gấp gáp hỏi.

Đinh Thanh Sơn bất đắc dĩ ở trong lòng liếc mắt, Các chủ đây là cao hứng hồ đồ sao? Minh mang thai không biết, bây giờ lại còn hỏi hắn đã bao lâu rồi? Minh kinh nguyệt đã muộn bao lâu cũng không biết?

"Ước chừng hai tháng đi! Vương phi chính mình có thể tính toán." Đinh Thanh Sơn lui sang một bên, khẽ cau mày nói, "Vương phi lần trước sau khi sinh sản đã không điều dưỡng tốt, lần này lại đang trên chiến trường dính vào quá nhiều máu tanh cùng chém giết, tâm thần bị tổn thương, hôm nay lại lao tâm phí công, vì vậy khí huyết hao tổn, lúc này mới xuất hiện chứng choáng váng đầu."

Nguyên Tinh Vũ nghe hắn nói thông suốt, càng nghe càng lo lắng, càng nghe càng đau lòng, vội vàng hỏi: "Hôm nay nên như thế nào?"

"Cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, ăn uống bồi bổ là được! Thanh Sơn đi xuống chuẩn bị!" Nói xong, Đinh Thanh Sơn liền cáo từ đi ra ngoài.

Nguyên Tinh Vũ cẩn thận đem Khinh Nhan ôm vào trong ngực, rồi lại nghiêm mặt giáo huấn: "Có nghe hay không? Về sau không cho phí công nữa, hảo hảo nghỉ ngơi! Về sau quân vụ cũng không cần tham dự, ta xem Cẩm Hồng thân hình với nàng có chút tương tự, hơi thấp hơn một chút, để cho hắn mang tạm thay nàng làm Chiến thần đi!"

Khinh Nhan cao hứng cặp mắt cũng có chút ướt át, biết hẳn là quan tâm thân thể của mình, không có bất kỳ dị nghị liền gật đầu đáp ứng.

Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ nhàng vuốt ve mặt nàng, chợt cúi đầu hôn nàng. Thật sự là quá kích động, bất tri bất giác hẳn lại có chút mất khống chế. Cho đến khi tay sờ tới bụng nàng vẫn như cũ mới nhớ tới nàng có thai rồi, vì vậy vội vàng đem vron tay ra, ôm thật chặt, bình phục hô hấp rối loạn.

Khinh Nhan cũng trở về ôm hông của hắn, mới vừa rồi kích động cũng không chỉ có hắn.

Đang lúc ấy thì, liền nghe Nhạ Võ Ngân ở bên ngoài thông truyền nói: "Vương gia, Dịch nguyên soái cầu kiến!"

Thoáng một lát sau, Nhạ Võ Ngân đang định nửa thông truyền lần thứ nhất, liền nghe bên trong Nguyên Tĩnh Vũ nói: "Xin Dịch nguyên soái vào đi!"

Dịch Minh Thần khẽ cau mày sai bước đi vào.

Đêm qua Vương gia để cho hắn hôm nay sau giữa trưa tới đây thương thảo kế hoạch tác chiến, đến mới biết Vương gia cùng vương phi thảo luận cho tới trưa lại vẫn chưa được ăn trưa, sau lại nghe Nhạ Võ Ngân nói mới vừa rồi Vương gia truyền Đình tiên sinh đi vào, hắn không khỏi có chút gấp gáp. Ai ngờ tiến cửa sau lại thấy Vương gia, Vương phi áo tóc lại có chút mất hồn, sắc mặt cũng mang theo chút ửng hồng.

Dịch Minh Thần cũng là người từng trải, như thế nào không nhìn ra? Vốn đang cảm động với hai người vì quân vụ không thương tiếc thân thể, liền ăn trưa thậm chí quên dùng, sau lại lo lắng hai người có hay không thân thể khó chịu, thì ra là ban ngày ở trong phòng làm cái này.

Dịch Minh Thần sắc mặt trầm xuống, mang theo vài phần tức giận khuyên can nói: "Vương gia thân là Trung Châu đứng đầu, chịu vạ người ủng hộ, lý nên vì bách quan biểu suất, vì dân chúng dựa vào, như thế nào không tự trọng như vậy? Còn là nói có người dẫn dụ mê hoặc."

"Dịch nguyên soái!" Nguyên Tĩnh Vũ có chút tức giận cắt đứt lời của hắn, nếu không phải hắn là cha đẻ Khinh Nhan, hẳn thật muốn giận tái mặt tới huân hắn dừng lại!

Dịch Minh Thần nhìn sắc mặt Vương gia mơ hồ có dấu hiệu nổi giận, liền ngậm miệng, cũng khẽ nghiêng người quay đầu đi, không dám nhìn!

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn hắn coi thường, đáy mắt có chút thần sắc bị thương, đang muốn nổi giận, Khinh Nhan lại lôi kéo tay áo của hắn, cũng nhẹ nhàng lắc đầu một cái. Hẳn lúc này mới nhận xuống tức giận, trầm tĩnh nói: "Dịch nguyên soái quá lo lắng rồi, mới vừa rồi Vương phi té xỉu, Đình tiên sinh chẩn ra Vương phi có thai hai tháng, vì vậy mới có chút kích động. Chẳng lẽ trong mắt Dịch nguyên soái, Bốn vương cùng Vương phi đều là hạng người không biết nặng nhẹ, hoang dâm háo sắc sao? Phu thê chúng ta mặc dù chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, nhưng Vương phi theo quân xuất chinh, kia lần thứ nhất không phải làm gương cho binh sĩ noi theo sao? Kia lần thứ nhất không phải lấy đại cục làm trọng bày mưu tính kế khắp nơi nhẫn nhịn?" Càng nói hắn càng không nhịn được tức giận, giọng nói rất là nghiêm nghị.

Khinh Nhan cầm tay của hắn, ý bảo hắn đừng nói. Dù sao cũng là cha của mình. Bị chính Vương gia mình kính trọng, đồng thời là con rể của mình khiển trách, phụ thân sẽ rất đau lòng!

Nghe Nguyên Tĩnh Vũ khiển trách, Dịch Minh Thần quả thật có chút xấu hổ. Mặc dù không đồng ý cách làm của nữ nhi, nhưng hắn không thừa nhận cũng không được, danh của Trung Châu Chiến thần Lưu Ngân Phi quả thật nữ nhi đảm đương nổi danh hiệu Chiến thần này. Làm cho hắn cũng vì con gái của mình cảm thấy kiêu ngạo. Chỉ là, nàng vì sao phải bộc trực? Nàng có chút nhu mì không được sao? Cũng chính là Vương gia sủng ái, nhưng chờ thiên hạ dẹp yên, danh hiệu Chiến thần không còn đất dụng võ, nếu tính khí không thay đổi sớm muộn là phải thua thiệt.

Bạn đang đọc truyện *Duyệt Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 16: Trải Qua Sinh Tử Không Hối Hận

Editor: Tiểu Di

Tin tức Dịch Khinh Nhan có thai từ trong hàng tướng quân cao cấp lặng lẽ truyền ra, mọi người vừa mừng vừa lo. Con cháu Vương gia rất ít, Vương phi có thai quả thật là chuyện vui trên đời, chỉ là vì sao Vương phi mang thai vẫn ở lại trong quân như thế? Trên chiến trường khắp nơi máu tanh, đối với thai nhi là cực kỳ bất lợi.

Người khác tự nhiên khó mà nói lời gì, nhưng Dịch Minh Thần là phụ thân của Dịch Vương phi, bụng làm dạ chịu. Coi như không vì nữ nhi của mình, cũng vì máu mủ của Vương gia, hắn nên khuyên Vương phi trở về Vương phủ dưỡng thai mới đúng. Nhưng mà hai cha con nàng từ trước đến giờ không thân cận, Dịch Minh Thần chần chờ nửa ngày, cuối cùng vẫn quyết định khuyên Vương gia đem Dịch Vương phi đưa về Vương phủ.

Nguyên Tĩnh Vũ nghe ra ý thương yêu trong lời nói của Dịch Minh Thần, trong lòng cũng cảm thấy ảm áp. Rốt cuộc là phụ tử, cho dù như thế nào máu mủ thân tình cũng không thể xóa bỏ.

Dịch Minh Thần thấy mình nói nửa ngày mà Vương gia chỉ nhàn nhạt mỉm cười nhìn mình, cũng không tỏ thái độ, rất là khó hiểu.

"Vương gia nghĩ như thế nào?"

"Đa tạ nhạc phụ đại nhân quan tâm!" Không có người ngoài, lại khó có được Dịch Minh Thần quan tâm Khinh Nhan như vậy, Nguyên Tĩnh Vũ cũng buồn dáng vẻ Vương gia.

Dịch Minh Thần rất là kinh ngạc, vội vàng đứng lên nói: "Lão thần không dám."

Nguyên Tĩnh Vũ cười cười, bảo hấn ngồi xuống, nói: "Ngài là phụ thân của Khinh Nhan, hiển nhiên chính là nhạc phụ của Bồn Vương. Chỉ là ngày trước ta vẫn cho rằng ngài không quá quan tâm nàng, thì ra là hiểu lầm. Cũng là, nào có ai làm cha mà không đau lòng cho nữ nhi của mình."

Dịch Minh Thần chợt cảm thấy xấu hổ, đó không phải là hiểu lầm, hấn quả thật không có quá quan tâm nữ nhi của mình.

"Thật ra thì nàng trở về chưa chắc đã tốt. Tính tình Khinh Nhan ngài cũng biết, nếu nàng trở về Vương phủ chỉ sợ không thể sống tốt cùng những người khác. Bồn Vương vẫn buồn phiền vì con nói dối ít, thiên hạ hiện nay đều truyền tai nhau là do ta bị nguyên rủa, thật ra thì đều là nhân họa mà thôi. Mặc dù Khinh Nhan nàng võ nghệ cao cường, nhưng tâm địa lại tính khiết thiện lương, làm sao có thể nhận thấy được những người không có ý tốt? Ngược lại ở lại bên cạnh ta, ta mới yên tâm một chút." Nguyên Tĩnh Vũ trầm ngâm nói, thanh âm rất thấp, Dịch Minh Thần nghe được tâm lại càng níu chặt. Chẳng lẽ Vương phủ của Vương gia là như vậy? Không phải nói Giả Vương phi hiền huệ độ lượng sao, các vị phu nhân cũng chung sống với nhau rất tốt sao?

"Nhưng trên chiến trường... Chúng ta lần này xuất binh chỉ mang mười lăm vạn người, ngộ nhờ có sơ xuất..." Dịch Minh Thần không nói rõ ngộ nhờ bị đánh bại phải vội và rút lui Vương phi nàng có thai thì làm thế nào, nhưng ý tứ đã biểu đạt rất rõ ràng.

Nguyên Tĩnh Vũ lẳng lặng suy nghĩ một chút, hiểu mối lo của Dịch Minh Thần, trong lòng rất là tán thưởng. Dịch Minh Thần không có bị thắng lợi trước mắt mà che mờ ý chí, mà lại tinh táo khiêm tốn, là một tướng lĩnh giỏi giang có tư chất nhất.

"Nghĩ lại một chút! Ta sẽ không để cho nàng ra chiến trường, quân vụ cũng không để cho nàng trông nom, hiện nay mới chỉ là hai tháng, sẽ không có vấn đề gì. Nhớ năm đó nàng mang thai Minh Huy còn bốn ba khắp nơi, từ Giang Nam đến Trung Châu lại qua An Lĩnh, cuối cùng sắp sinh nở còn chạy tới Hà Tây, hải tử cũng sanh ở giữa đường, còn là Bồn Vương tự mình đỡ đẻ... Cái gì nữ nhân không nên ở trong quân đội, cái gì phòng sanh nữ nhân dơ bẩn không sạch sẽ linh tinh, loại lời nói đó tất cả đều là gạt người! Cũng chỉ do người đời xem thường nữ nhân mà thôi! Nếu không phải nhờ nàng, Hà Tây Hà Gian làm sao dễ dàng thu phục như thế?" Nguyên Tĩnh Vũ chậm rãi nói làm cho Dịch Minh Thần rất cảm động. Vương gia đối với nữ nhi của mình lại tình sâu như vậy sao?

Nếu Nguyên Tĩnh Vũ đã nói như vậy, Dịch Minh Thần cũng không tiện khuyên nữa, nhưng trong lòng vẫn có chút không đồng ý. Ngược lại, trước mắt Khinh Nhan được sủng ái, lại đắc tội với những Vương phi phu nhân khác trong Vương phủ, tương lai... Ai, hấn làm cha, làm sao có thể không lo lắng? Nhưng là vì toàn bộ gia tộc, hấn thế nhưng lại không thể cùng nàng đứng chung một chỗ...

Khiến Nguyên Tĩnh Vũ và Khinh Nhan hết sức không ngờ chính là đứa bé này cùng Minh Huy không giống nhau, hấn sẽ vô cùng giày vò mẫu thân của mình. Khinh Nhan từ sau ngày đó hôn mê cũng chưa có được nghỉ ngơi qua, choáng váng đầu, nôn nghén thành chuyện thường như cơm bữa, uống thuốc của Đình Thanh Sơn, đầu của nàng hơi có chuyển biến tốt, nhưng nôn mửa thì không có biện pháp, càng về sau càng nhiều, cơ hồ đến nỗi ăn cái gì ỏi cái đó, khiến Khinh Nhan không ngừng kêu khổ. Thì ra là mang thai hải tử cũng không dễ dàng như vậy a!

Nguyên Tĩnh Vũ cũng là cả ngày mặt ủ mày chau, không nghĩ đứa bé này sẽ giày vò người như vậy? Thời điểm Khinh Nhan mang thai Minh Huy không phải là phản ứng gì cũng không có sao? Cùng là mang thai tại sao có thể có sự khác biệt lớn như vậy? Nhìn Khinh Nhan khổ sở như vậy, nhiều lần Nguyên Tĩnh Vũ muốn đem hải tử này lôi đi ra hung hăng đánh cho một trận!

Dịch Minh Thần nghe Nguyên Tĩnh Vũ oán trách, khuyên nói: "Ngày trước mang thai Minh Huy Thế tử không có phản ứng, hôm nay lại giày vò mẫu thân như vậy, sợ là Quận chúa quý giá đi!"

Nguyên Tĩnh Vũ vừa nghe, bộ mặt vui mừng nói: "Đúng, nhất định là như vậy!"

Dịch Minh Thần cũng chỉ nói một chút an ủi mà thôi, chưa từng thấy qua người ta nói sinh nữ nhi mà cao hứng đến như thế. Thấy Nguyên Tĩnh Vũ hưng phấn như thế, hấn cũng có chút tròn mắt hốc mồm.

Buổi tối hôm đó Nguyên Tĩnh Vũ nói với Khinh Nhan, hai người cũng rất tò mò đội, hoàn toàn bất đồng với Minh Huy, đó chính là con trai rồi! Đáng tiếc bây giờ còn nhỏ, nếu không có thể để cho Đình Thanh Sơn bắt mạch xem một chút.

Lần nữa mang thai, còn rất có thể là con trai, hai người cũng rất cao hứng, duy nhất không hài lòng chỉ có một chút, sẽ không có thể như ngày trước bữa bãi âu yếm như vậy. Nhưng mà thời gian bọn hấn ở chung với nhau vốn là không nhiều, nhẫn nại như vậy cũng coi là bình thường như ăn cơm. Chỉ cần hai người ở bên nhau, trong lòng luôn cảm thấy hạnh phúc và thỏa mãn.

Bởi vì Trung Châu thay đổi sách lược, Nam Vương đem phần lớn binh lực điều tới, Giang Việt chờ đợi mấy chục năm nguyện vọng rốt cuộc cũng đạt được. Hiện nay, Giang Việt đã đoạt được bốn tòa thành trì của Nam Vương, Nam Vương đối với Giang Việt từ ba mặt vây khốn biến thành hai mặt tây và nam. Sau này Nam Vương muốn hoàn toàn nuốt Giang Việt cũng chẳng phải dễ dàng gì.

Ngược lại, sau khi Trung Châu chiếm được hai thành trì, liền cùng Nam Vương bắt đầu tiến vào trạng thái giằng co, giao chiến mấy trận, có cả thắng bại.

Mặc dù có Ân thị âm thầm tương trợ, Trung Châu rốt cuộc cũng không thể chiếm được thêm tiện nghi gì, mà Nam Vương cũng không thể đem thành Trung Châu chiếm được đoạt lại.

Các tướng sĩ Trung Châu đều không thể không thừa nhận: Nam Vương xưng bá nhiều năm, cũng không phải là hư danh.

Mặc dù Nguyên Tĩnh Vũ không để cho Kinh Nhan tiếp xúc quân vụ, nhưng tình hình tiền tuyến như thế nào, chỉ cần nhìn sắc mặt mọi người một chút đã biết, trong lòng sao lại có thể không gấp gáp? Đứa nhỏ này cố tình lại âm ỉ, làm cho nàng hoàn toàn không có tinh lực dư thừa trông coi đại sự cho phụ vương của hắn.

Nhìn Nguyên Tĩnh Vũ trong lòng sầu lo, Kinh Nhan không muốn cho hắn thêm phiền toái, mặc dù một người sống ở trong sân rất nhàm chán, mặc dù mỗi lần đều ỏi cả người vô lực, nàng lại chưa bao giờ ở trước mặt hắn kêu một tiếng khổ. Nguyên Tĩnh Vũ nhìn thấy trong lòng càng thêm thương yêu nàng khổ cực, hận không thể thay thế nàng chịu đựng những thống khổ này, đáng hận nhưng không có biện pháp nào giảm bớt nỗi nhọc nhằn của nàng. Chỉ ngần ngừ một thoáng, nàng gầy xuống thấy rõ.

Lúc này, Đinh Thanh Sơn góp lời nói Vương phi tốt nhất nên trở về Vương phủ dưỡng thai thì hơn, nói vùng này mới trải qua chiến tranh, oán khí tương đối nặng, hơn nữa hiện tại mang thai gần ba tháng, thai nhi gần như ổn định, vừa đứng dậy lên đường. Rồi sau đó hắn lại lấp liếm ám chỉ Vương phi không ăn được những thứ này thứ nọ đối với sự phát triển của hài tử là không tốt. Nguyên Tĩnh Vũ vừa nghe cái này, cho dù không muốn cũng chỉ có thể đưa nàng trở về, chỉ hy vọng nàng sau khi trở về sẽ không ỏi nữa.

Bọn họ đều cần đứa bé này!

Sáng sớm ngày mười sáu tháng tư, Dịch Kinh Nhan được tiểu đội một trăm người bí mật hộ tống trở về Vinh Dương Vương phủ, Đinh Thanh Sơn cùng Bối Nguyệt Ảnh đi theo, một đường cẩn thận chăm lo nghỉ ngơi của nàng.

Chính mắt thấy chiến trường đầm máu tàn khốc, Nguyệt Ảnh cũng không còn ngây thơ hoạt bát giống như ngày trước nữa, Kinh Nhan cảm giác nàng giống như trong một đêm liền trưởng thành, trong lòng dù thương tiếc cũng đành bất đắc dĩ. Quá trình này mặc dù có chút tàn khốc nhưng là bất buộc.

Nguyên Tĩnh Vũ vốn là tính bất Dịch Cẩm Hồng đeo mặt nạ tạm thay làm Chiến thần, ai ngờ ngày đầu tiên đã bị lộ, các tướng sĩ Tất Phong doanh thiếu chút nữa vì như vậy mà phát sinh rối loạn, Nguyên Tĩnh Vũ nghe Lâm Kinh Vân khuyên thật lâu mới để cho mọi người tỉnh táo lại để tiếp nhận sự thật này. Nguyên soái của bọn họ, Trung Châu Chiến thần là một nữ tử, là Trung Châu Vương phi, bởi vì mang thai, bây giờ đã rời Giang Nam trở về Vinh Dương rồi.

Vì vậy, ngày mười bảy tháng tư, về đối ngoại, Nguyên Tĩnh Vũ tuyên bố Trung Châu Chiến thần Lưu Ngạn Phi bởi vì bệnh cũ đã trở về Vinh Dương tu dưỡng. Trong quân tướng lĩnh đã biết là chuyện gì xảy ra, binh lính bình thường mặc dù trong lòng tiếc hận không muốn Chiến thần rời đi, nhưng mà lại không thể làm gì, thật không có hoài nghi cái gì.

Một đường không nhanh không chậm, nhóm Kinh Nhan rốt cuộc gần tới ngày hai mươi chín tháng tư trở lại Vinh Dương Vương phủ.

Giản Vương phi trước một bước nhận được thư tay của Nguyên Tĩnh Vũ, tất cả đã sắp xếp xong xuôi.

Bởi vì Nguyên Tĩnh Vũ không có ở trong Vương phủ, một mình Kinh Nhan ở tại điện Càn Khôn cũng không thích hợp, vì vậy Giản Vương phi trực tiếp an bài nàng ở lại trong cung Phụng Nghi của mình. Cung Phụng Nghi có hai đại chủ điện, Giản Vương phi ở điện Chiêu Dương, điện Khánh Dương nguyên thủy chính là giữ lại cho Kinh Nhan, nay chỉ cần dọn dẹp thỏa đáng.

Nguyên Tĩnh Vũ không có ở đây, Kinh Nhan cũng không quan tâm ở chỗ nào. Cẩn thận nghĩ cùng Giản Vương phi ở chung một chỗ cũng không có gì, tin tưởng nàng sẽ chăm sóc thật tốt hài tử của mình, nếu hài tử xảy ra vấn đề gì khẳng định là phải tìm nàng chịu trách nhiệm rồi.

Nhắc tới cũng lạ, kể từ khi rời Giang Nam, chuyện Kinh Nhan nôn nghén liền chuyển biến tốt, trở lại Vương phủ căn bản là không khác gì người bình thường. Nguyên Tĩnh Vũ nhận được tin tức, cuối cùng thở phào một cái, thâm than đứa bé này thật búng bình.

Từ sau khi Kinh Nhan theo Nguyên Tĩnh Vũ tiến quân Giang Nam, Minh Tuệ bị đưa đến Tần Phủ theo bên cạnh Chu Tử Ngọc tiếp tục luyện võ, hiện nay Kinh Nhan về Vương phủ, Chu Tử Ngọc liền mang theo nàng cùng nhau trở lại.

Tần Cánh đã quay trở lại trong quân, Chu Tử Ngọc vẫn cùng một dạng trước khi xuất giá đi theo bên cạnh Dịch Kinh Nhan, cách thức cũng không có thay đổi. Nàng là lời nói rồi Các chủ thật không quen cỡ nào, một người trông coi một Tần Phủ trống trải, nếu không phải có Minh Tuệ ở bên cạnh thì người nói chuyện cũng không có.

Sau khi Tần Cánh và Tiểu Duệ lập gia đình không lâu, Nguyên Tĩnh Vũ thường cho hai người phủ đệ được xây lại không khác nhau là mấy, trước khi hai người về trong quân thì dọn vào ở. Nhà mới đó rất đẹp, chỉ là thiếu mất nam chủ nhân cùng hài tử, nhà như thế cũng không coi là một căn nhà hoàn chỉnh, rất quanh quẩn.

Kinh Nhan nghĩ cũng biết ngày như vậy sẽ có nhiều nhàm chán, đột nhiên nhớ tới Dịch Phiêu Như. Tiểu Duệ cũng đã trở về mã trường thuần phục ngựa, chẳng lẽ một mình nàng canh giữ ở Tiểu phủ? Chỉ là nhà mẹ nàng ở kê bên, nghĩ cũng sẽ không tịch mịch. Thật ra thì trong lòng Kinh Nhan cũng không ghét vị đường muội này, cũng chỉ là thiếu nữ ngây thơ thôi, tẩu tẩu nói thế như nào nàng liền tin thế ấy. Lại nói, thâm nương cũng là không có chủ kiến, đáng hận nhất chính là Kim thị đó rồi, thế nhưng dám tính toán trên đầu nàng, nếu không phải nhìn mặt mũi của đường huynh, hừ...

Có Minh Tuệ ở bên cạnh, ngày trôi qua cũng không nhàm chán, thoáng một cái là đã hai tháng rồi.

Liều phu nhân mỗi ngày đều muốn qua đây, Khinh Nhan dứt khoát để cho nàng một ngày ba bữa đều ở bên đây dùng cơm, hơn nữa còn có một Giản Vương phi khéo léo, ngày vừa nói vừa cười cũng trôi qua nhanh. Tiệc nuôi duy nhất là ở chung một chỗ cùng nhiều người như vậy, nàng muốn trộm chạy đi xem Minh Huy cũng trở thành vọng tưởng.

Có thể cùng Giản Vương phi, Liều phu nhân hòa thuận sinh hoạt chung một chỗ như thế trước đây Khinh Nhan chưa bao giờ nghĩ tới. Họ làm sao có thể đối với một nữ nhân đoạt chồng mình hòa khí như vậy, thậm chí còn quan tâm đến như vậy đây? Là họ rộng lượng còn mình thật quá hẹp hòi ư? Mỗi lần nghĩ tới chuyện này, trong lòng Khinh Nhan đều sẽ cảm thấy áy náy, họ cũng giống như bản thân, đều là thê thiếp như nàng a! Nhưng mà muốn Dịch Khinh Nhan nàng cũng giống các nàng một dạng hiền huệ rộng lượng nàng làm không được! Nàng không thể chịu được trượng phu của mình còn có nữ nhân khác, nàng không cách nào tưởng tượng được hình dáng nữ nhân khác nằm ở dưới Nguyên Tĩnh Vũ sẽ như thế nào. Nếu quả thật có một ngày như vậy, nàng sẽ nổi điên đấy!

Mấy ngày trước nhận được tin tức đến từ Giang Nam, Trung Châu cùng Giang Nam đã tiến vào trạng thái phòng thủ, hai bên cũng bởi vì vấn đề kinh tế không có sức gánh vác quân phí khổng lồ, đạt tới nhận thức chung tạm thời hoãn binh. Nguyên Tĩnh Vũ lưu Dịch Minh Thần ở lại Giang Nam chủ trì phòng thủ, chính hấn trở về Vương phủ chủ trì đại cục. Khinh Nhan tính ngày, nghĩ rằng hấn cũng nên đến rồi chứ?

Rảnh rỗi hai tháng, Khinh Nhan thật là có chút không quen. Mặc dù trở về Vương phủ, nhưng bọn Chu Trọng Nguyên, Sầm Viễn Chí được Vương lệnh, có chuyện cũng không dám tới đây phiền nàng, nàng bây giờ đối với thế cục bên ngoài hiểu rõ cũng chỉ khá hơn một chút so với bọn Giản Vương phi. Nguyên Tĩnh Vũ vẫn có đưa tin tới, mặc dù hấn sẽ không nói chiến cuộc với nàng, nhưng nàng có thể đoán.

Ngay cả tin tức Lăng Tiêu các truyền tới cũng là sau khi trải qua sàng chọn mới đưa râu ria cho nàng nhìn, coi như là cho nàng tiêu khiển, giết thời gian. Khinh Nhan trong miệng thì oán giận, nhưng mà trong nội tâm lại cảm động. Nguyên Tĩnh Vũ ngay cả sự phụ của nàng nơi đó cũng chào hỏi, nói muốn nàng tĩnh tâm dưỡng thai, đừng làm cho tục sự quấy rầy nàng.

Tháng bảy trời nóng, mặt trời nóng hừng hực nướng cả vùng đất, Khinh Nhan xuyên qua cây đại thụ cành lá dày đặc nhìn bầu trời nóng bỏng rực rỡ, trong lòng suy nghĩ Nguyên Tĩnh Vũ lên đường trong khí trời như vậy thật có nhiều khổ cực. Trong lòng đếm từng ngày, càng mong nhớ lồng ngực hấn nở nang, cái ôm của hấn mãnh liệt...

Trong hai tháng này, bộ dạng Giản Vương phi thật giống như một tỷ tỷ chăm sóc Khinh Nhan. Bởi vì trời nóng nực, Giản Vương phi từ trước đến nay tiết kiệm đã sai người để ở trong tấm điện của Khinh Nhan rất nhiều khối băng, để cho nàng có thể thoải mái ngủ trưa. Khinh Nhan trong thoáng chốc cảm giác bọn họ trước kia căn bản không có bất kỳ xung đột nào, họ thật giống như là tỷ muội...

Mùng ba tháng bảy, nắng gắt như lửa, thời điểm Nguyên Tĩnh Vũ về Vương phủ cả người mồ hôi ướt đầm. Chỉ là bên ngoài mặc dù mặt trời nắng ác, trong phòng cũng rất mát mẻ.

Hấn trực tiếp trở về điện Càn Khôn, sau đó mới nhớ tới Khinh Nhan không có ở nơi này. Hấn phân phó yêu cầu đối với chuyện mình trở về phủ tạm thời giữ bí mật, sau đó vội vàng đi tắm thay quần áo. Sau khi rửa mặt, ngay cả hấn cũng cảm thấy sáng khoái tinh thần, tâm tình cũng tự động tốt. Lập tức có thể nhìn thấy Khinh Nhan, còn có hài tử của bọn họ!

Theo hành lang râm mát đi tới cung Phượng Nghi, hấn tránh được thị nữ ngủ gà ngủ gật ở ngoài điện Chiêu Dương, đi tới điện Khánh Dương Khinh Nhan ở.

Điện Khánh Dương có một chủ điện, bốn thiên điện, ở trong rừng cây rậm rạp cao lớn, có vẻ rất là mát mẻ thanh tĩnh. Bình thường Khinh Nhan cũng không thích có nhiều người phục vụ, thị nữ cận thân cũng chỉ có hai người Chu Tử Ngọc và Bối Nguyệt Ảnh, nhiệm vụ chủ yếu của Chu Tử Ngọc là truyền thụ võ công cho Minh Tuệ, bình thường lúc này đều ở thiên điện, cho nên giờ phút này chỉ có Bối Nguyệt Ảnh cùng hai người thị nữ canh giữ ở bên ngoài tấm điện.

Nguyên Tĩnh Vũ lặng yên không tiếng động đi vào, đem ba nha đầu dọa sợ hết hồn. Nguyên Tĩnh Vũ bảo họ đừng lên tiếng, sau đó phát tay cho các nàng đi ra ngoài.

Khinh Nhan đang ngủ trưa. Mang thai đứa bé này nàng tựa hồ đặc biệt tham ngủ, mỗi ngày không ngủ đến cuối giờ Thân cũng sẽ không tỉnh.

Nguyên Tĩnh Vũ vén tầng tầng màn tơ đi vào, chỉ thấy cách giường không xa thả hai khối băng, thế nhưng lúc này đã tan hết rồi. Trong bình hoa đầu giường cắm ba cành hoa sen, trong không khí bay hương sen mát mẻ, làm cho người ta cảm thấy tinh thần sáng khoái.

Khinh Nhan nghiêng đầu lẳng lặng nằm ở trên giường mỹ nhân, một đầu tóc đen dựa vào ngọc chằm xanh biếc, trên đầu chỉ có một dây cột tóc màu lam nhạt, không thấy nửa điểm đồ trang sức. Người nàng mặc một bộ áo màu trắng, phía trên thêu hoa sen màu lam nhạt, bụng hơi nhô lên, trên đắp một tấm chăn mỏng đỏ thẫm thêu hình bách tử thiên tôn...

Cả căn phòng mát mẻ thanh tĩnh lại ảm áp, bởi vì có nàng, có hơi thở của nàng yên tĩnh ảm áp.

Chạy lâu dưới ánh mặt trời như vậy, nhìn thấy nàng giờ khắc này, Nguyên Tĩnh Vũ đột nhiên cảm thấy mặt trời cay độc kia, mồ hôi dính ướt lập tức tắt cả đều bị ảm áp hạnh phúc hiện nay che mờ. Giờ phút này, cả trái tim hấn chỉ có yên tĩnh hạnh phúc và cảm động.

Hấn ổn định hô hấp từ từ đi tới, vốn là không muốn quấy rầy nàng, nhưng Khinh Nhan rất tỉnh. Lấy tu vi của nàng, nếu không phải tâm tình buông lỏng không có phòng bị, sẽ không thể khiến Nguyên Tĩnh Vũ đi gần như vậy mới tỉnh.

Khinh Nhan vui mừng mở to hai mắt nhìn hấn, trong lúc nhất thời có chút hoài nghi có phải do mình nhớ hấn muốn điên rồi nên nằm mơ hay không! "Cảnh Hấn? Ta không phải đang nằm mơ chứ?"

Nguyên Tĩnh Vũ cười đi tới bên người nàng ngồi xuống, một tay cầm tay của nàng thả lên bên môi hôn, một tay hất mái tóc dài hơi xoắn xếch của nàng qua, tí mỉ miêu tả mặt mày của nàng. Hai tháng không thấy, nàng ngược lại đầy đà hơn, sắc mặt không tồi, khuôn mặt trắng nõn, hai má còn đỏ ửng.

"Hôn một cái sẽ biết không phải là nằm mơ..." Hấn không thể kiềm được, cúi đầu hôn đôi môi ẩm áp mềm mại của nàng.

Khinh Nhan nhắm mắt lại, đưa hai cánh tay ôm cổ hấn, không nhận được nhịp tim tăng nhanh nhiệt tình đáp lại hấn.

Thở dốc trong nháy mắt, hấn kim lòng không được nhỏ giọng thì thầm: "Khinh Nhan, ta rất nhớ nàng... thường xuyên... đều muốn đến không ngủ được..."

"Ta cũng thế... Mỗi lần ngủ cũng không không chế được mà mong nhớ chàng..."

Lời chưa nói xong, hấn đã muốn hôn nàng lần nữa. Thật ra thì những lời này cũng có chút dư thừa, họ nhiệt tình như vậy đã nói rõ tất cả, vậy mà nghe đến mấy lời nói này còn cảm thấy uất ức như vậy, cảm động như vậy, hạnh phúc như vậy...

Có câu nói tiểu biệt thắng tân hôn, trong lúc ôm hôn mãnh liệt, nhất thời kích động, hấn kim lòng không được kéo áo bào của nàng ra, bàn tay to thuần thực duỗi vào, động tình vuốt ve. Sau đó đôi môi đôi khát một đường hạ xuống, tới trước ngực nàng trần trọc mút hôn, cho đến tay của hấn đi xuống khai cương khoách thổ lúc đi tới bụng đội lên của nàng...

Nguyên Tĩnh Vũ khó khăn ngẩng đầu lên, hít một hơi thật sâu, cố gắng kiềm chế lửa dục đang dâng cao. Vì dòi đi lực chú ý, tay hấn nhẹ nhàng vuốt ve bụng nàng đang đội lên, cảm nhận nhịp tim của hải tử. Tuy nhịp tim của hải tử đều đều, tim của hấn lại không đập chậm lại được...

Khinh Nhan cũng tỉnh táo lại, một mặt thở, một mặt che hai gò má mình nóng lên. Nàng mang theo vài phần kiều mỵ cùng lệ nhìn hấn, nhìn vạt áo của hấn bị mình kéo ra, nhịp tim lại nhanh hơn. Nàng như vậy coi là háo dâm sao? Nhưng là, nàng thật rất muốn hấn a...

Chạm phải ánh mắt của Khinh Nhan trong kiều mị lại cất giấu vô số mong đợi lại cường chế ần nhẫn, đầu óc Nguyên Tĩnh Vũ ầm ầm nổ tung, tình cảm mãnh liệt trong giây lát liền che mất lý trí.

"Nha đầu ngốc..." Hấn trầm thấp khàn giọng ám muội cười mắng một câu, rồi sau đó cúi đầu hôn nàng lần nữa. Từ cái trán đầy đặn của nàng đến mí mắt, đến lông mi run động, đến gương mặt, đến đôi môi... Trần trọc mút vào, hấn lại một lần quên mất nàng đang mang bầu, đôi môi nóng bỏng dọc theo cảm đi tới cái cổ thon dài, sau đó là xương quai xanh tinh xảo đẹp đẽ, cuối cùng là tới bộ ngực đầy đà mướt mướt.

Trong miệng ngậm một bên anh đào màu hồng mê người, một tay hấn đã không nhận được đưa đến dưới người nàng...

Lần này Khinh Nhan tỉnh táo lại trước, vô dụng kêu: "Cảnh Hân, Cảnh Hân..."

"Không sao, ta sờ một cái..." Tay của hấn lưu luyến ở dưới người nàng vuốt ve bồi hồi, ngón tay giữa đã không kiềm được tìm được địa phương ngọt ngào vuốt ve thức tỉnh...

Sờ một cái? Có quý mới tin hấn! Khinh Nhan khe khẽ đẩy đầu của hấn chôn ở trước ngực mình ra, thở dốc nói: "Hải tử... Cẩn thận hải tử..."

Nguyên Tĩnh Vũ bắt đầu dĩ than thở, "Ta không phải còn chưa có đi vào sao?" Nói đến chỗ này, hấn lập tức cảm thấy dưới thân mình căng đau càng thêm khó chịu. Nếu như, nếu như có thể đi vào là tốt rồi! Hấn nghĩ đến ngọt ngào thỏa mãn trước đây, tâm liền xao động càng thêm lợi hại...

"Khinh Nhan, đứa nhỏ lớn chưa?"

"Sáu tháng, chàng làm sao quên..."

"Trong khoảng thời gian này ngoan không?"

"Cũng may, không có giày vò ta..."

"Vậy ta cẩn thận một chút cũng không có vấn đề gì chứ?"

"..."

"Ta đã hỏi ngự y rồi, nói nếu như bình thường không có cảm giác không khỏe, có thể ở giữa ba tháng đến bảy tháng, cẩn thận một chút là được... Khinh Nhan, ta nhớ nàng đến muốn nổi điên..."

"... Chàng thế nhưng lại hỏi ngự y cái này?" Khinh Nhan mắc cỡ muốn chết được.

"Không cần lo lắng, hấn sẽ không nói ra." Đang khi nói chuyện, hấn đã hoàn toàn coi bỏ quần áo của nàng, rút đi quần dài của nàng, giờ phút này đã nhanh chóng cởi bỏ quần áo của mình.

"Cảnh Hân, chàng thật muốn..." Khinh Nhan thật có chút sốt ruột. Nàng hiển nhiên cũng muốn hấn, nhưng hải tử làm thế nào? Ngộ nhớ...

"Khinh Nhan, cho ta đi, không cần lo lắng, ta cẩn thận một chút... Chúng ta đôi lại tự thế, không đụng đến hải tử là được..." Hấn hơi có chút vội vàng tách chân của nàng ra, nhiệt tình vuốt ve, duỗi ra ngón tay nhẹ nhàng tìm tòi, phát hiện nàng cũng giống như bản thân đã sớm động tình, trong lòng không khỏi

đắc ý.

Hắn để cho nàng chậm rãi lật người nằm nghiêng, rồi sau đó nâng một chân nàng lên, rồi từ phía sau đi vào...

Thôi Thụy Ngọc ngủ trưa tỉnh lại, mới vừa rửa mặt chải đầu xong, liền ngồi vào bên giường nữ nhi tự mình thay nàng lay động nôi. Đứa bé này Nguyên Tĩnh Vũ đặt tên là Minh Tú, hiện nay đã hơn hai tuổi rồi, về ngoài kế thừa ưu điểm của cha mẹ, cũng là một hài tử cực kỳ xinh đẹp và thông minh. Thôi Thụy Ngọc nghĩ vô số lần, nếu như Minh Tú là thể tử thì thật là tốt biết bao a!

Mặc dù trên mặt nàng luôn là một bộ dạng lạnh nhạt, thật ra thì trong lòng không khỏi oán hận. Ông trời vì sao đối với nàng không công bằng? Nàng đã mất đi sủng ái của Vương gia, vì sao không cho nàng một đứa con trai? Nữ nhân kia đã được lòng của Vương gia, tại sao còn để cho nàng có được một đứa con trai? Hài tử kia tại sao lại thông minh như vậy, lại một mặt giống y như bộ dạng của Vương gia?

Nàng thật sự rất hận...! Nhưng thúc phục cũng đã nói, trước mắt lòng của Vương gia ở trên người nữ nhân kia, nàng chỉ có thể nhẫn, từ từ tìm cơ hội.

Hôm nay, cơ hội tốt cuộc đã tới! Nữ nhân kia đang mang thai, cư nhiên không có cách nào phục vụ Vương gia, mà Thôi Thụy Ngọc nàng so với nữ nhân kia cũng không kém! Cho dù là làm công cụ phát tiết của Vương gia cũng tốt, nàng chỉ cần mang thai lần nữa là được rồi! Thúc phụ đã nói, nếu như nàng có thai lần nữa, nhất định có thể sinh con trai!

Đang trầm tư, liền nghe thị nữ cận thân Hải Đường ở bên tai nhẹ giọng nói: "Vương gia mới vừa trở về Vương phủ, nhưng đã phong tỏa tin tức, hiện tại đi cung Phụng Nghi rồi."

Cặp mắt Thôi Thụy Ngọc sáng bừng đứng lên, rồi hướng gương tỉ mỉ xem kỹ trang điểm của mình, sau đó mang theo Hải Đường đi ra cửa.

Đi tới điện Chiêu Dương cung Phụng Nghi, nàng kỳ quái phát hiện bên trong rất an tĩnh. Không phải nói Vương gia đã về rồi sao?

Giản Vương phi vừa mới ngủ trưa rồi giường, đang trang điểm, nghe thị nữ Thu Thiên thông báo nói Thôi phu nhân tới, không khỏi có chút kỳ quái. Từ sau khi Thôi Thụy Ngọc thất sủng thì tương đối an phận, sau khi sinh hạ Minh Tú Quận chúa thái độ làm người càng thêm hạ thấp. Lúc này, nàng tới đây làm cái gì?

Giản Vương phi đến tiền sảnh, Thôi Thụy Ngọc cung kính hướng nàng hành lễ thỉnh an, sau đó kinh ngạc hỏi: "Tiếp theo nghe nói Vương gia trở lại, cho nên chạy tới xem một chút, thân thể Vương gia vẫn khỏe chứ? Trời nóng to như vậy lên đường nhất định rất vất vả..."

"Vương gia trở lại? Muội muội nghe ai nói?" Giản Vương phi lấy làm kinh hãi, vì sao chuyện lớn như vậy thế nhưng lại không có ai thông báo cho mình? Hơn nữa tính ngày thì cũng hai ngày nữa mới đến chứ?

"Ách, bọn thị nữ ở đây đều nói a... Nói Vương gia trước về điện Càn Khôn, sau đó đã tới cung Phụng Nghi..." Thôi Thụy Ngọc cũng giật mình, chẳng lẽ tin tức sai? Không lý nào Vương gia tới cung Phụng Nghi Giản Vương phi không biết?

Giản Vương phi suy nghĩ một chút thì hiểu. Nếu như Vương gia thật đã trở về, lại tới cung Phụng Nghi, vậy khẳng định là trực tiếp đi điện Khánh Dương thăm Dịch Khinh Nhan rồi.

Đồng thời, Thôi Thụy Ngọc cũng hiểu.

"Chẳng lẽ Vương gia không có thông báo cho tỷ tỷ, trực tiếp đi thăm Dịch Vương phi rồi? Nếu không, tiếp theo cùng với tỷ tỷ đi xem sao?"

"Như vậy cũng tốt!"

Giản Vương phi cũng không nhẫn nại. Bất kể người nam nhân kia đối với mình vô tình như thế nào, hắn vẫn là trượng phu của nàng! Minh vĩnh viễn là thê tử kết tóc của hắn! Nếu trở về, lại đi ngang qua điện Chiêu Dương, thế nhưng hắn cũng không tới nhìn mình một chút...

Giản Vương phi cùng Thôi Thụy Ngọc kết bạn đi, dẫn theo thị nữ cận thân của mình tới điện Khánh Dương.

Điện Chiêu Dương và điện Khánh Dương cách một mảng rừng rậm rạp, cây rất cao lớn, chỉ là số lượng không nhiều lắm, phía dưới trồng một chút hoa cỏ. Đi ở trong rừng trên đường nhỏ đá xanh, ngửi mùi hoa cỏ nhân nhạ thơm ngát, cảm thấy tinh mịch mát mẻ gấp đôi.

Một nhóm bốn người tới chủ điện Khánh Dương cả người thị nữ cũng không đụng phải. Giản Vương phi bước chân hơi chậm lại, ngày thường Dịch Khinh Nhan ở bên trong ngủ trưa, Bối Nguyệt Ảnh luôn mang theo hai người thị nữ ở bên ngoài coi chừng. Chẳng lẽ Vương gia thật ở bên trong? Cho nên bọn thị nữ đã đi vào trong hầu hạ?

Giản Vương phi đang chần chờ không có người vào thông báo mà họ đi vào như vậy cũng không tốt, liền nghe bên trong mơ hồ truyền ra âm thanh kỳ quái...

"Cánh Hãn, chàng nhẹ một chút... Cẩn thận hài tử..." Trong thanh âm của nữ tử cư nhiên mang theo một chút nức nở quý dị.

"Ta nhịn không được... Khinh Nhan... Nàng chịu khó nhẫn nhịn, rất nhanh, rất nhanh sẽ tốt..." Trong giọng nam nhân dụ dỗ tựa hồ mang theo ả nể vô hạn.

"... Chàng, chàng đi ra ngoài đi... Ừ..."

Sau mấy tiếng thờ dốc dồn dập..."Hiện tại muốn cho ta ra ngoài, không bằng nàng một kiếm giết chết ta cho rồi..."

"Chàng, chàng mệt mỏi, nên nghỉ ngơi thật tốt..."

"Nàng yên tâm, ta chỉ làm một lần, một lần là tốt rồi..."

"..."

Ở phòng ngoài, hai người Giản Vương phi và Thôi Thụy Ngọc vừa thẹn vừa tức hai mặt nhìn nhau, hai mặt sung huyết đỏ bừng. Đang định rời đi, lại nghe bên trong truyền ra chút thanh âm...

"Cảnh Hân, bên ngoài hình như có người..." Thanh âm của nữ tử có hơi chút run rẩy, tựa hồ có chút nổi giận lo lắng.

"... Cái tiểu nha đầu Nguyệt Ảnh này thật là, một chút ánh mắt cũng không có, phải làm cho họ tan xa một chút chứ... Ừ..." Thanh âm của nam nhân có chút tức giận, rồi lại bất đắc dĩ. Cuối cùng một ít âm thanh cực giống lúc hân mỗi lần kết thúc mà vẫn chưa thỏa mãn thở dài...

"..."

Cuối cùng an tĩnh lại. Kết thúc sao? Vốn nên là cứ như vậy rời đi, nhưng hai người lại không nhịn được muốn nghe một chút lúc bọn họ ở chung một chỗ sẽ nói những thứ gì. Muốn biết những lời nói của hân với Dịch Kinh Nhan, đã từng nói qua với mình? Giản Vương phi và Thôi Thụy Ngọc cơ hồ ý bảo hai người thị nữ Thu Thiên và Hải Đường đi ra ngoài, họ mình vẫn đứng ở tại chỗ, không chút nào có ý tứ rời đi.

Không bao lâu sau, bên trong lần nữa truyền ra âm thanh của hai người.

"Ha ha, ta nói không cần lo lắng? Buổi tối ta trở lại..." Cho thấy tâm tình vui vẻ.

"Chàng điên ư! Tối nay ta ngủ giường, chàng phải ngủ trên đất, hay là ngủ ở cái sập hóng mát, tự chọn!"

"Không ôm nàng ta không ngủ được! Kinh Nhan, nàng nhẫn tâm để ta ngày đêm thần tốc một đường bốn ba trở lại lại không được nghỉ ngơi sao?" Giọng nói thậm chí có chút vô lại.

"... Không phải mới bởi chàng sao?" Giọng nói hơn bất đắc dĩ.

"Một lần làm sao đủ? Kinh Nhan, nàng biết rõ ta nhẫn nhịn lâu như vậy... đưa tay, phòng này lạnh, đừng để bị lạnh..." Tựa hồ đang mặc quần áo.

"Hi hi... Không nhịn nổi? Chàng tìm người khác đi nha!"

"Nàng là bình dấm chua nhỏ! Ta thật sự tìm người khác, nàng còn không lột da của ta?" Trong thanh âm thế nhưng hàm chứa cung chiêu nồng ý cười.

"Ha ha..." Nữ tử cười một trận, thanh âm lại trầm thấp, "Vì ta, để cho chàng chịu khổ... Trời nóng như vậy còn lên đường..."

"Khổ này coi là cái gì? Giờ này năm ngoái, nàng vẫn còn ở trên chiến trường chém giết? ... Nàng vì ta bỏ ra nhiều như vậy, Kinh Nhan, ta yêu nàng..."

"... Ta chưa bao giờ nghĩ tới mình có thể có hạnh phúc như vậy, Cảnh Hân, Cảnh Hân..." Thanh âm của nàng có chút nghẹn ngào, rồi sau đó lại trở nên mơ hồ, tựa hồ cúi đầu vào ngực của hân.

Nguyên Tĩnh Vũ trầm mặc một chút mới nói: "Nàng vì ta phải làm quá nhiều, mà ta có thể vì nàng, chỉ là một chút kiên trì này mà thôi... Trên thực tế, kể từ khi có nàng, những nữ nhân khác rất khó dẫn dụ được hứng thú của ta... Kinh Nhan, nàng là độc nhất vô nhị trên thế giới này, là nữ nhân tốt nhất tốt nhất..."

"... Cảnh Hân, chúng ta cả đời đều yêu nhau như vậy có được hay không?"

"Kinh Nhan, nàng thật là một nha đầu ngốc, chúng ta đương nhiên có thể hạnh phúc như vậy cả đời... Kinh Nhan, nàng nhất định không biết ta yêu nàng nhiều, bởi vì ngay cả tự bản thân ta... cũng không biết..."

"..."

Giản Vương phi nắm thật chặt quyền, móng tay dài đâm thật sâu vào lòng bàn tay, chỉ có mượn đau nhói này nàng mới có thể làm cho mình gắng giữ tỉnh táo.

Thôi Thụy Ngọc cắn thật chặt môi dưới của mình, nàng vốn cho là mình còn có hy vọng, đến thời khắc này đã hoàn toàn tuyệt vọng. Nàng sâu sắc ý thức được những lời đó của Vương gia không phải là tùy tiện dụ dỗ người, cho dù là thời điểm ban đầu nàng được cung chiêu, Vương gia cũng chưa từng nói với nàng lời nói tình sâu như vậy...

Giản Vương phi tỉnh táo lại, nháy mắt nhìn Thôi Thụy Ngọc, hai người liền nhẹ nhàng ra khỏi điện Khánh Dương.

Cho đến buổi chiều mừng bốn tháng bảy, Nguyên Tĩnh Vũ mới công khai bên ngoài chuyện mình đã trở về phủ, Giản Vương phi vui mừng tới báỉ kiến,

giống như trước đó mình không có nghe qua gì cả, còn quan tâm thờ dài nói: "Vương gia lận lộn đường xa, nhất định cực khổ, khí trời nóng như vậy..."

"Không cần lo lắng, Bồn Vương đều là buổi tối lên đường, ban ngày nghỉ ngơi." Trải qua một ngày nghỉ ngơi, lại cùng Khinh Nhan song tu hai lần, xem ra thần thái Nguyên Tinh Vũ sáng láng, một chút cũng không giống bộ dạng lận lộn đường xa.

Giản Vương phi nhìn Nguyên Tinh Vũ tựa hồ càng ngày càng tuấn mỹ trẻ tuổi, nghĩ tới mình lại càng thấy như lão thái, bất kể bảo dưỡng như thế nào, khóe mắt sớm đã có không ít đường vân, trong lòng vừa chua vừa chát, cảm giác đau đớn, lâm râm đau xót...

Trong đầu không tìm thấy ra những gì hôm qua nghe được, nghĩ tới mình lúc tuổi còn trẻ cũng xinh đẹp như Dịch Khinh Nhan, hôm nay người đã già sắp già suy, Vương gia càng không có hứng thú đối với mình! Nhưng là, nàng thật sự rất không cam lòng...!

Nhưng mà có không cam nhiều hơn nữa cũng cần ẩn nhẫn, nếu mọi người vạch mặt, nàng cái gì cũng không có... "Tiếp tiếp đã chuẩn bị một bữa tiệc cho Vương gia đón gió tẩy trần! Bọn tỷ muội lâu không thấy Vương gia, trong lòng tất nhiên cũng muốn gặp." Nụ cười của nàng vẫn tự nhiên hiền thực như trước.

"Được, nàng đi an bài đi!" Nguyên Tinh Vũ mỉm cười gật đầu, "Mấy ngày này ta sẽ vất vả nàng rồi, chú ý thân thể mình nhiều hơn, không nên quá mệt mỏi! Ài, nàng xem nàng, quá nửa năm không thấy, lại hao gầy tiêu tụy không ít..."

Nguyên Tinh Vũ ngược lại một mảnh thương tiếc, chỉ là vô tình dẫm lên nỗi đau của Giản Vương phi, nàng vốn có chút cảm động, nhưng nghe đến nửa câu sau của hắn cũng trở thành ghét rồi.

Sau khi Giản Vương phi rời đi, Khinh Nhan chợt nhẹ giọng hỏi: "Chàng có cảm thấy tỷ tỷ có chút không giống thường ngày không?"

"Không giống? Có gì không giống?" Mặc dù Nguyên Tinh Vũ dịu dàng ân cần nói mấy câu với Giản Vương phi, nhưng bây giờ hắn quả thật không sao nhìn được thần sắc của nàng. Trong ký ức của hắn, kể từ khi nàng làm Vương phi, đã không còn biểu lộ tâm tình của mình nữa rồi.

"Ta cũng nói không ra, dù sao giống bộ dạng có tâm sự." Khinh Nhan lắc đầu một cái, "Có lẽ là bởi vì sau khi chàng trở về liền tới chỗ ta trước đi! Chàng cũng thiệt là, nếu đi ngang qua điện Chiêu Dương, thế sao không đi vào xem nàng trước?"

Nguyên Tinh Vũ cười trêu nói: "Lúc ấy không phải nghĩ tới nàng ta đang ngủ trưa sao? Ta cứ đi vào như vậy à? Hơn nữa, nếu có nàng ta ở bên cạnh, chúng ta còn có thể có chuyện tốt sao?"

Mặt Khinh Nhan nóng lên, thuận tay cầm một quả nho ném tới. Nguyên Tinh Vũ nhẹ nhàng linh hoạt tiếp được bỏ vào trong miệng, còn chắc chắn vài tiếng: "Phu nhân tự tay hái quả nho thật là không giống! Mỹ vị, mỹ vị..."

"Ghét..." Khinh Nhan giận hờn một cái.

Nguyên Tinh Vũ tới ôm nàng vào trong ngực, một tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng nàng, chợt lại cúi người dán tai vào nghe nhịp tim của nàng. Nhi tử a, bọn họ cuối cùng cũng có con trai...

Đang lúc này, Minh Tuệ trở lại sau khi luyện võ, Liễu phu nhân cũng đi theo phía sau nàng. Hôm nay, Liễu phu nhân chính thức trở thành bạn học cùng luyện tập của Minh Tuệ.

"Phụ vương ~" Minh Tuệ cao hứng nhào qua, "Minh Tuệ rất nhớ người!"

Nguyên Tinh Vũ sửa lại tóc nàng ướt mồ hôi, ôn hòa cười nói: "Mấy tháng này phụ vương không ở đây người có nghe lời không? Luyện công rất vất vả chứ? Mẫu phi con cả ngày đi theo phía sau con, con có nghe lời hay không?"

Minh Tuệ đắc ý nâng lên cằm nhô: "Người ta rất nghe lời, Trương sư tỷ còn khen con!"

Khinh Nhan nhìn dáng vẻ nàng khá ái cũng không nhịn được cười lên, nói: "Minh Tuệ là một đứa bé ngoan, mấy tháng này quả thật rất dụng công." Rồi hướng Minh Tuệ nói, "Đi xuống rửa mặt đi, đợi lát nữa dùng bữa tối rồi."

Liễu phu nhân đã sớm hiểu Nguyên Tinh Vũ sẽ không nhìn mình lâu, cho nên đi theo Minh Tuệ ra ngoài.

Nguyên Tinh Vũ nhìn bộ dạng Minh Tuệ hoạt bát đáng yêu, không tìm được lại nhớ Minh Huy. "Trong khoảng thời gian này nàng đi thăm Minh Huy chưa?"

Khinh Nhan chán nản lắc đầu một cái. Ở dưới mắt Giản Vương phi, có thể có cơ hội sao.

Nguyên Tinh Vũ suy nghĩ một chút, nói: "Ngày mai chúng ta về điện Càn Khôn đi." Khinh Nhan hiểu rõ ý tứ của hắn, chỉ là cảm thấy mờ mờ ảo ảo vội vã rồi cùng Phụng Nghi như vậy Giản Vương phi có thể sẽ mất hứng.

Tin tức Nguyên Tinh Vũ trở về phủ nhanh chóng truyền ra, thế tiếp lâu không thấy mặt liền lục tục chạy tới gặp, điện Khánh Dương chưa từng có náo nhiệt như thế. Khinh Nhan phiền chết đi được, dứt khoát kêu Nguyên Tinh Vũ tới điện Chiêu Dương của Giản Vương phi.

Ở trong điện Chiêu Dương xảy ra chuyện gì Khinh Nhan cũng không hỏi, chỉ là ngày hôm sau Liễu phu nhân lặng lẽ nói chuyện với nàng.

Liễu phu nhân rất là thành khẩn nói: "Vương gia con cháu thừa thốt, thật vất vả lắm muội muội người có bầu, nhất định phải bảo trọng thật tốt mới đúng. Chỉ là muội muội người hôm nay thân thể nặng, cũng không dễ dàng phục vụ Vương gia... Ta xem Thôi phu nhân cùng Nghiêm Phu Nhân trẻ tuổi, người cũng đoan trang, không bằng muội muội khuyên Vương gia nghĩ tới bọn họ nhiều một chút, cũng thể hiện muội muội người hiền đức, tránh cho những người bên ngoài đó nói bóng nói gió. Muội muội hẳn là quên, Thôi phu nhân còn có một vị Minh Tú Quận chúa, hôm nay cũng hơn hai tuổi rồi, chính là thời điểm làm người khác ưa thích nhất, cũng nên để cho phụ tử bọn họ thân cận hơn một chút. Lại nói hình như Vương gia cho tới bây giờ cũng không có ôm qua hài tử kia, Thôi phu nhân trong miệng không nói, trong lòng khó tránh khỏi oán hận muội muội..."

Khinh Nhan nhìn Liễu phu nhân một mảng thành tâm thành ý, thở thật dài nói: "Liễu tỷ tỷ người xem ra thật là một người hiền lành..."

Liễu phu nhân cũng là nữ nhân, tự hỏi cũng hiểu nữ nhân, nhìn bộ dạng Dịch Khinh Nhan, cũng biết trong lòng nàng không thể nào vui lòng, vì vậy tiếp tục khuyên nhủ: "Muội muội nhưng là lo lắng người khác giành sủng ái của Vương gia? Thật ra thì muội muội quá lo lắng, trong lòng Vương gia rất là coi trọng muội muội, lại không nói người còn có Minh Huy, ngay đứa bé trong bụng này cũng sẽ khiến Vương gia thương nhớ."

Khinh Nhan cười khổ một cái, suy nghĩ một chút mới nói: "Liễu tỷ tỷ người chân chính là người độ lượng, mà ta không bằng... Ta quyết sẽ không vì hư danh hiển huệ kia mà đem nam nhân mình yêu thích đẩy vào trong lòng nữ nhân khác, ta tình nguyện hằn ngừ ở dưới giường ta cũng quyết không để cho hằn đi tìm nữ nhân khác thoải mái sung sướng!"

Liễu phu nhân nghẹn họng trân trối nhìn Dịch Khinh Nhan, hai tháng này sớm chiều chung đụng, nàng cảm giác được Dịch Vương phi là một người đầy lòng từ thiện độ lượng, đối với Minh Tuệ quả thật giống như ruột thịt của bản thân, cho nên mới nói với nàng những lời này, không nghĩ tới Dịch Vương phi thể nhưng thật giống như lời nói của những người khác, ghen tị như thế... "Muội, muội thật khiến Vương gia ngủ trên đất?" Nghĩ đến Vương gia mình một lòng ngưỡng mộ thể nhưng lại ngủ ở dưới giường một nữ nhân, Liễu phu nhân cũng có chút đau lòng. Vương gia tôn quý như thế, Dịch Vương phi tại sao có thể đối với hằn như vậy?

Khinh Nhan nhìn bộ dáng tin thật của Liễu phu nhân, bất giác vừa buồn cười, lòng vừa chua xót. "Tỷ tỷ chó khổ sở, ta bắt quá cũng chỉ là so sánh như vậy mà thôi, chẳng lẽ thật để cho Vương gia ngủ trên đất hay sao? Chỉ là, có một phần là thật, ta quyết sẽ không đẩy hằn cho nữ nhân khác. Liễu tỷ tỷ, người không phải cảm thấy nếu như hai người thật lòng yêu nhau, thì không nên có người thứ ba chen giữa sao?"

Liễu phu nhân im lặng, trong lúc nhất thời không có cách nào tiếp nhận quan điểm như vậy. Dịch Vương phi lại một lần nữa làm cho nàng kinh ngạc, nàng cho tới giờ khắc này mới thừa nhận, ban đầu nói mình hiểu rõ Dịch Vương phi chỉ là phiến diện. Cũng là nói nếu như Dịch Vương phi có thể dễ dàng nhìn thấu, Vương gia cũng sẽ không mê đắm nàng như thế...

Nguyên Tĩnh Vũ trở về điện Càn Khôn, ngay sau đó Dịch Khinh Nhan cũng dời qua, đối với lần này, ngược lại Giản Vương phi cũng không nói gì, nhưng các phu nhân khác lại ra tiếng vào nhất định là không thiếu được. Từ trước đến giờ Khinh Nhan không coi trọng những thứ này, tùy những người đó nói thôi, hiện nay nàng có thể cảm nhận được hạnh phúc là được rồi, có Nguyên Tĩnh Vũ bồi ở bên người không nói, thỉnh thoảng còn có thể đem Minh Huy đến bồi nàng.

Minh Huy đã qua tuổi rười, bước đi ổn định, nói chuyện ra từ rất là rõ ràng, hơn nữa còn thông minh hơn người, đã gặp qua người, đã nghe qua lời luôn là một lần liền nhớ, khiến Nguyên Tĩnh Vũ cũng lo lắng có thể dẫn nàng đến bên cạnh nuôi hay không.

Dĩ nhiên, sau vô số lần kinh ngạc vẫn là thờ dài như cũ, nếu như đứa bé này thật sự là con trai thì tốt biết mấy! Nhưng ngay sau hằn vừa muốn thì Khinh Nhan không phải lại sẽ sinh sao? Lần này Đình Thanh Sơn cùng mấy lão ngự y đều nói nhất định là con trai, lòng bọn họ treo lâu như vậy cuối cùng cũng buông xuống. Đều là hài tử của hằn và Khinh Nhan, nhất định sẽ giống Minh Huy một dạng thông minh đáng yêu.

Nguyên Tĩnh Vũ nghĩ lần này hằn cũng muốn nghĩ mọi biện pháp phá vỡ tất cả trở lực bồi ở bên cạnh Khinh Nhan nhìn nàng sinh nở, tự mình chào đón đứa con của bọn họ.

Nguyên vọng của Nguyên Tĩnh Vũ tốt đẹp là thế, đáng tiếc sự thật khiến cho người ta ứng phó không kịp.

Mười bốn tháng tám, Giang Nam truyền đến tin tức, Ân thị có biến, Ân Thánh Tâm đã mất đi vị trí gia chủ, hiện nay không rõ tung tích, mà nội bộ Ân thị đang vì vị trí gia chủ tranh bẽ đầu chảy máu. Bọn họ chiếm lĩnh năm tòa thành, ba người Ân thị phụ trách đều là người của Ân Thánh Tâm, giờ phút này có chút luống cuống, rồi rít quần Dịch Minh Thần nghĩ biện pháp. Bị ảnh hưởng này, chiến sự của Nam Vương và Giang Việt bên kia cũng ngừng, tựa hồ có dấu hiệu muốn cùng Trung Châu khai chiến lần nữa đoạt lại vài toà thành trì.

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn cấp báo của Dịch Minh Thần xong vừa giận vừa vội, mắt sức lớn mới đoạt được năm thành của Nam Vương, hôm nay bắt hằn phun ra làm sao được? Bất đắc dĩ, hằn phải liên lạc với Giang Việt một lần nữa. Có một đồng minh kèm chế, làm cái gì cũng dễ dàng hơn, hằn tin tưởng Giang Việt cũng suy nghĩ như vậy.

Qua tiết Trung thu, sáng sớm ngày mười sáu tháng tám, Nguyên Tĩnh Vũ lại một lần nữa chạy tới Giang Nam. Chuyện lớn như vậy, lấy hay bỏ, đổi lại là ai cũng xử lý không xong, hằn tự nhiên thấy chính mình đi mới yên tâm.

Nguyên Tĩnh Vũ muốn rời khỏi, chuyện tự nhiên không gạt được. Khinh Nhan nhìn xong tin tức, cũng không nhìn ra cái gì, ngược lại nàng cảm thấy Ân thị có biến mới bình thường. Lấy bản lãnh Hàn Nhược Vân, cho tới bây giờ mới phát hiện Ân thị phản bội thật ra thì cũng có hơi chậm.

Sau khi Nguyên Tĩnh Vũ rời đi, ngược lại Vương phủ lại an tĩnh hơn, chỉ là ngoài sáng và trong tối các vị phu nhân cùng với thị nữ của các mình đối với Dịch Vương phi càng có nhiều bất mãn. Bụng lớn như thế còn đem Vương gia chốt trong phòng mình, thật là không biết liêm sỉ...

Nguyên Tĩnh Vũ tự nhiên hy vọng có thể sớm ngày giải quyết chiến sự Giang Nam rồi chạy về Vương phủ coi chừng Kinh Nhan sinh nở, nhưng chính hắn cũng biết rõ hy vọng này hơn phân nửa là xa vời, cho nên trước khi đi đã chuẩn bị toàn vẹn.

Vì không để cho nàng lo lắng, hắn phân phó bất kể chuyện khẩn cấp ra sao, tất cả đại sự quân chính vẫn không được nói cho Dịch Vương phi biết như cũ. Suy tính đến sinh nở là một trong cửa ải cuộc đời khó khăn lớn nhất của nữ nhân, Nguyên Tĩnh Vũ chọn một lão ngự y tin tưởng ở lại Vương phủ tùy thời chăm sóc thân thể của nàng, lại để cho Mục Vũ Phi từ Lăng Tiêu các chọn ba đệ tử tinh thông đồ đệ và Đinh Thanh Sơn cùng nhau ở lại Vương phủ tùy thời đợi lệnh. Mặc dù nói thai thứ hai có thể dễ dàng hơn so với thai đầu, nhưng Nguyên Tĩnh Vũ nhớ tới lúc Kinh Nhan sinh Minh Huy kinh khủng như vậy, thì có thể yên tâm như thế nào được?

Kỳ sinh của Kinh Nhan vào khoảng tháng mười một, nhưng vừa tới tháng chín, nàng liền phát hiện không khí của Vương phủ không giống trước. Những ánh mắt chán ghét mình kia vẫn chán ghét như cũ, nhưng ngoại trừ chán ghét, họ mơ hồ còn có chút lo âu cùng mong đợi. Họ đang lo lắng cái gì? Lại đang mong đợi cái gì đây?

Đúng rồi, rất nhiều ngày không có tin tức của Nguyên Tĩnh Vũ, cũng không biết tình thế Giang Nam hiện nay có biến hóa gì mới. Kinh Nhan âm thầm nghĩ, không có tin tức hơn phân nửa là chiến sự không thuận đi, trong lòng nàng hiểu, đến lúc nàng sinh nở hơn phân nửa là hắn không trở lại được.

Sau giữa trưa mừng hai tháng mười, Kinh Nhan vẫn đi Ngự Hoa Viên tản bộ như cũ. Là thầy thuốc, nàng biết hoạt động nhiều đối với sinh nở là chuyện tốt. Chỉ là một người tản bộ thật sự là rất nhàm chán, nàng bắt đầu tưởng nhớ thời gian bọn họ ở một chỗ ở Hà Tây Vương phủ.

Bối Nguyệt Ảnh cẩn thận từng li từng tí đỡ nàng, phía sau còn có bốn thị nữ đi theo, dáng vẻ như lâm đại địch, thật ra thì có nghiêm trọng như thế không?

Mấy ngày này Chu Tử Ngọc sớm hay muộn gì cũng tới xem nàng một chút, ngay cả Minh Tuệ cũng không mang đến, nói Minh Tuệ lỗ mãng, coi chừng đụng đến bụng của nàng. Kinh Nhan không ngừng than thở, nói là để cho nàng an tâm dưỡng thai, nhưng giống như bây giờ ngay cả người nói chuyện cũng không có, tâm tình của nàng không phải bết bát hơn sao?

Nguyệt Ảnh ngược lại lại là một hài tử trung thành, chỉ là tuổi còn nhỏ, thiếu chút từng trải, rất nhiều chuyện nàng đều không hiểu, chuyện trong lòng Kinh Nhan dĩ nhiên là không cách nào nói với nàng.

Trong lúc chán chết ngẩn đầu nhìn, nàng chợt phát hiện Chu Trọng Nguyên vội vã từ cung Phụng Nghi đi ra, thần sắc rất là không tốt. Trong lòng Kinh Nhan nhất thời dâng lên một cổ dự cảm chẳng lành, nhất định là có chuyện gì xảy ra, nếu không Chu Trọng Nguyên sẽ không đi tìm Giản Vương phi. Từ trước đến giờ Giản Vương phi mặc kệ chính vụ, mà Chu Trọng Nguyên là đại thần ngoại vụ, lúc Nguyên Tĩnh Vũ không có ở đây luôn toàn quyền phụ trách Trung Châu quân vụ...

Chẳng lẽ chiến sự Giang Nam rất bất lợi?

Kinh Nhan bước nhanh qua, muốn ngăn Chu Trọng Nguyên hỏi rõ ràng, ai biết Chu Trọng Nguyên vừa nhìn thấy nàng thế nhưng mặt hốt hoảng, từ xa chào một cái liền quay người bỏ chạy. Võ công của Chu Trọng Nguyên không tồi, Kinh Nhan mang bầu chín tháng làm sao đuổi kịp hắn?

Kinh Nhan vừa giận vừa vội, trong lòng vừa sợ vừa loạn, xoay người chạy tới cung Phụng Nghi. Bất kể chân tướng của sự việc như thế nào, nàng nhất định phải hỏi rõ ràng!

Dịch Kinh Nhan đi tới cung Phụng Nghi cung, Giản Vương phi đang mặt đau thương lo lắng đi tới đi lui ở đại sảnh.

"Tỷ tỷ, đến tột cùng xảy ra chuyện gì?" Kinh Nhan không đợi thị nữ thông báo liền đi đến trước mặt Giản Vương phi nóng nảy hỏi.

Giản Vương phi thấy người đến là nàng, kêu một tiếng: "Muội muội làm sao người lại tới? Cũng không nhìn một chút mình bây giờ là đến tháng mấy rồi, ngộ nhờ hài tử... Ta làm sao giao phó cùng Vương gia..." Nghĩ đến Nguyên Tĩnh Vũ, lời chưa nói xong, nàng chợt nghiêng đầu đi, lại không nhận được nước mắt rơi như mưa.

Kinh Nhan hoảng sợ lui về phía sau hai bước, há to miệng khó có thể tin. Từ trước đến giờ Giản Vương phi kiên cường thế nhưng giờ nước mắt rơi như mưa, có thể tưởng tượng chuyện nghiêm trọng đến cỡ nào. Lòng của nàng trong nháy mắt chìm đến đáy, chợt kêu lớn: "Hắn đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Nói cho ta biết! Hắn đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?"

"Muội muội người đừng vội, người..." Giản Vương phi đỡ nàng ngồi xuống, rồi lại hết sức khó khăn nói, "Nhưng Vương gia không muốn nói cho người..."

Đến lúc nào rồi còn quân hắn nói lời gì. Kinh Nhan nắm chặt tay Giản Vương phi, nóng nảy và nghiêm túc nói: "Tỷ tỷ, người nhất định phải nói cho ta biết, Vương gia đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Nếu người không cho ta biết rõ ta an tâm chờ sanh như thế nào? Nếu thật có chuyện gì, lâu nay ta giúp đỡ Vương gia xử lý quân chính yếu vụ, cũng có thể đưa ra chủ ý bày mưu tính kế cho các người nha!"

Giản Vương phi suy nghĩ một chút, do dự liên tục, cũng nói ra thật tình.

Thì ra là, Trung Châu cùng Giang Việt bị mật liên hiệp, muốn nhất cử đánh tan quân đội Nam Vương, từ đó giành được một khoảng thời gian nghỉ ngơi và hồi phục, tăng cường phòng thủ, củng cố thành trì mình mới chiếm được.

Không có nghĩ tới là Ân thị đột nhiên phản bội, cùng Nam Vương trong ứng ngoài hợp, nhanh chóng thu hồi hai tòa thành trì dâng tặng trước kia. Nguyên Tĩnh Vũ mang theo tàn binh thối lui đến Kiến Thành, Dịch Minh Thần cũng mang binh lui giữ Cao An. Nguyên Tĩnh Vũ quyết định chủ ý nhất định phải bảo vệ ba tòa thành trì cuối cùng này, cũng truyền lệnh Cận Thế Vinh tướng quân hỏa tốc phái binh tăng viện.

Cận Thế Vinh vốn là phụ trách bộ phòng tuyến Ly Giang, trong lúc nhất thời cũng không cách nào điều quá nhiều binh lực tới. Cho nên, Nguyên Tĩnh Vũ lại để cho phụ trách bộ phòng tuyến phía Tây Ly Giang Dịch Minh Dương phải binh trợ giúp bộ phòng tuyến của Cận tướng quân, như thế, tốc độ cũng mau một chút.

Cận Thế Vinh tướng quân điều ba vạn binh lực vượt sông lên đất thành Cẩm Nguyên chuẩn bị cứu viện Vương gia, nhưng không nghĩ tới Giang Việt đột nhiên phản bội, ở giao giới Cẩm Nguyên và Kiến Thành tập kích viện binh Trung Châu, Cận Thế Vinh mang theo tàn binh bắt đắc dĩ lui về thành Cẩm Nguyên. Quân coi giữ thành Cẩm Nguyên trước đã điều gần một nửa cứu viện Vương gia, hiện nay binh lính trong thành không nhiều lắm, không dám tùy tiện hành động. Cận Thế Vinh biết, nếu Cẩm Nguyên thất thủ, muốn cứu Vương gia sẽ khó hơn. Vì vậy, Cẩm Nguyên bây giờ thủ thế bị vây, căn bản vô lực cứu viện Nguyên Tĩnh Vũ.

Hiện nay, Nam Vương và Giang Việt liên hiệp, chẳng khác gì cắt đứt đường lui của Nguyên Tĩnh Vũ, Kiến Thành và Cao An cũng bị Nam Vương và Giang Việt phân ra. Rất rõ ràng, Giang Việt tính cùng Nam Vương hợp tác tiêu diệt từng bộ phận, đem Nguyên Tĩnh Vũ vây trong Kiến Thành.

Nhưng mà Giang Việt và Trung Châu đang hợp tác rất tốt, tại sao lại quay giáo một kích đây? Hợp tác cùng Nam Vương hẳn có thể được cái gì?

Khinh Nhan không nghĩ ra, dứt khoát chẳng muốn nghĩ cái vấn đề này nữa. Quan trọng nhất trước mắt là phải phái binh khác tới cứu viện Nguyên Tĩnh Vũ, bọn họ bị vây ở Giang Nam, cầm cự không được bao lâu.

Trong đầu Khinh Nhan nhanh chóng thoáng qua tình huống đóng quân của Trung Châu khắp nơi. Mặc dù là chuyện khẩn cấp, Định Nam quân cũng không thể dùng, vậy cũng chỉ có thể từ mặt đông Trung Châu, trên phòng tuyến Yến Quân điều người rồi. Quân coi giữ các nơi khác cũng có thể điều một chút, mặc dù quân số không nhiều, nhưng tập hợp chung một chỗ thế nào cũng có năm ba vạn người.

Khinh Nhan lập tức có quyết định.

"Nguyệt Ảnh, nhanh chóng phái người truyền lệnh mấy vị đại nhân Chu Trọng Nguyên, Phùng Văn Tuyên, Sầm Viễn Chí lập tức đến điện Càn Khôn!"

Sau đó, Khinh Nhan đối diện với Giản Vương phi nói: "Xin tỳ tỳ chuẩn bị kiệu mềm cho ta, ta muốn lập tức trở về điện Càn Khôn. Chuyện hôm nay khẩn cấp, tỳ tỳ và ta cùng nhau đi đi!"

Giản Vương phi nhìn Dịch Khinh Nhan trấn định như thế, cũng tỉnh táo lại. Nàng nhanh chóng truyền hai cái kiệu mềm, hai người bằng tốc độ nhanh nhất trở lại phòng nghị sự điện Càn Khôn.

Bên trong điện Càn Khôn, Dịch Khinh Nhan trấn định hạ lệnh:

"Truyền lệnh từ trên phòng tuyến Yến Vương điều năm vạn binh hỏa tốc chạy tới thành Bảo Khang, nghỉ ngơi và hồi phục chút lập tức vượt sông tăng viện Cẩm Nguyên."

"Truyền lệnh tất cả phòng thủ hạt địa Trung Châu, quân coi giữ mỗi thành phân phối hai ngàn người nhanh chóng chạy tới thành Bảo Khang tập trung, chờ đợi lệnh!"

Chu Trọng Nguyên nhìn Vương phi trấn định như thế, trong lòng cũng đẹp yên không ít. Hắn vốn lo lắng hiện nay Dịch Vương phi sắp sanh tới nơi, nghe tin tức như thế sẽ không kiên trì nổi. Cũng may vị Vương phi này từng hiệp trợ Vương gia xử lý quân chánh, lại từng tự thân tới chiến trận, xử sự tỉnh táo chừng chạc, nhanh chóng liền ra quyết định.

Hắn hỏa tốc nghĩ, cuối cùng lại nói khó: "Vương gia không có ở đây, không có ấn tín Vương gia thần không cách nào điều động quân biên phòng và quân phòng thành."

Khinh Nhan lại nhú mày, ngay sau đó liền nói: "Dùng ấn soái của, ta là Nguyên soái tam quân Trung Châu, binh nơi nào cũng có thể điều! Sau lại thêm kim ấn Vương phi của ta!"

Lần trước Dịch Khinh Nhan mang thai từng một mình xử lý Trung Châu quân chánh, quan viên tướng lãnh các nơi đều đã thấy qua kim ấn Vương phi.

Chu Trọng Nguyên gật đầu, có thể được!

Sau khi đem hai đạo ý chỉ truyền ra ngoài, Khinh Nhan hướng Chu Trọng Nguyên nói: "Làm phiền Chu đại nhân ngại tự mình đi một chuyến đến thành Bảo Khang, đem các loại quân phòng thành biên chế chỉnh hợp, xem tình huống vượt sông tăng viện Cẩm Nguyên. Bất kể như thế nào, nhất định phải giữ được thành Cẩm Nguyên! Ngươi biện pháp phá vỡ bao vây của Giang Việt, nói Vương gia buông Kiến Thành, lui về Cẩm Nguyên. Chuyện cho tới bây giờ, chúng ta không nhận thua không được, chỉ cần giữ được thành Cẩm Nguyên, bao nhiêu thành trì cũng có thể đánh trở lại!"

Chu Trọng Nguyên đứng dậy, cung kính lĩnh mệnh.

Sau đó Khinh Nhan hướng Phùng Văn Tuyên nói: "Quân tình khẩn cấp, lương thảo binh lính tiền tuyến một chút cũng không thể thiếu. Bất kể ngại trộm cũng tốt, giành cũng được, tóm lại trong khoảng thời gian này lương thảo phía nam nhất định phải chuẩn bị đầy đủ! Thực là bắt đắc dĩ thì mở ra bảo kho Vương phủ, đem bảo vật cất trong kho cầm đi các đại thế gia đổi lương thảo, nói là ý của Lưu Ngạn Phi ta, nếu ai dám dương thịnh âm suy không hợp tác ta diệt toàn tộc hắn! Nguyên tắc và các biện pháp cụ thể ngươi cùng Giản Vương phi thương lượng."

Phùng Văn Tuyên lĩnh mệnh, Giản Vương phi cũng gật đầu một cái.

Cuối cùng, Dịch Kinh Nhan đối với Sầm Viễn Chí nói: "Chu đại nhân cùng Phùng đại nhân có yếu vụ khác, trong khoảng thời gian này Trung Châu quân chánh đại sự liền nhờ vả Sầm đại nhân người! Lúc khẩn cấp, có tất cả quyền hạn, có thể xử lý người có thể trực tiếp xử lý, không cần viết điều trần xin phép Vương gia, không xử lý được tới hỏi ta."

Sầm Viễn Chí lĩnh mệnh.

Kinh Nhan đề cho bọn họ tự mình trở về chuẩn bị, ngay sau đó lại tuyên triệu nghĩa phụ Dương Phi Hồng cùng sư phụ Mục Vũ Phi lập tức tới Vương phủ nghị sự.

Dương Phi Hồng mang theo Mục Vũ Phi từ mật đạo chạy tới, vẻ mặt rất là nặng nề.

Bọn họ thật ra nhận được tin tức so với Chu Trọng Nguyên sớm một bước, chỉ là lo lắng thân thể của Kinh Nhan mới không để cho nàng biết.

Mục Vũ Phi gặp mặt câu nói đầu tiên liền an ủi nàng: "Kinh Nhan người đừng vội, ta đã truyền lệnh cho các đệ tử Lăng Tiêu các ở Giang Nam hỏa tốc chạy tới Kiến Thành chờ đợi Vương gia sai khiến. Mặc dù quân không cách nào xông phá vòng vây, nhưng đệ tử Lăng Tiêu các chúng ta quen dùng thuốc, có thể thuận lợi tiến vào Kiến Thành. Người thoải mái đi."

Kinh Nhan gật đầu một cái, Giang Nam là vùng đất khởi đầu của Lăng Tiêu các, hoạt động nhiều năm, đệ tử đông đảo, có bọn họ tương trợ, Vương gia có thể giữ vững một thời gian. Nhưng mà như vậy còn chưa đủ, nàng hướng Dương Phi Hồng nói: "Nghĩa phụ, phiên lão gia người nhanh chóng triệu tập vô lượng cao thủ Trung Châu chạy tới Kiến Thành bảo vệ Vương gia. Ngài nhớ, nhiệm vụ của ngài chỉ có một, chính là bảo vệ Vương gia an toàn, để cho hãn còn sống trở về thấy ta! Chết bao nhiêu người ta bất kể, thành có thể bảo vệ hay không ta cũng không thêm để ý, ta chỉ muốn hãn bình an!"

"Vương phi yên tâm, nghĩa phụ nhất định bảo vệ tốt Vương gia!" Dương Phi Hồng nghiêm túc đón nhận, lại nhẹ nhàng thở dài trong lòng. Kinh Nhan vốn là hài tử mềm lòng cỡ nào a, nhưng là vì một chữ tình, chính nàng ở trên chiến trường Hà Tây giết hơn mười vạn người, hôm nay càng thêm trực tiếp, chết nhiều hay ít người nàng đều bất kể, chỉ cần trượng phu của mình...

Ai, ai không có vợ con cha mẹ, mạng của người nào không phải là mạng đây? Thời khắc mấu chốt, con người ta luôn ích kỷ.

Thấy Dịch Kinh Nhan hôm nay, Mục Vũ Phi cũng âm thầm than thở, nhưng nàng có thể hiểu tấm lòng của Kinh Nhan, vì người yêu, hóa thân làm ma thì như thế nào?

Sau khi Mục Vũ Phi cùng Dương Phi Hồng rời đi, Kinh Nhan lập tức truyền ngự y.

Ba đại phu Lăng Tiêu các được phái tới chạy tới trước hết, dù sao cũng có công phu bên người. Mà Đàm lão ngự y xách theo hòm thuốc một đường chạy chậm chậm tới điện Càn Khôn sau trên đầu cũng đầy mồ hôi.

Kinh Nhan phân phó dâng trà cho mấy vị tiên sinh, sau đó liền đem thị nữ đuổi ra ngoài, lại để cho Bối Nguyệt Ảnh canh giữ ở bên ngoài, lúc này mới nghiêm mặt nói: "Ý định của ta là thức sản, xin các vị tiên bối chuẩn bị một chút."

"Thức sản? Vì sao?" Đàm lão ngự y nghiêm túc hỏi.

Kinh Nhan hơi do dự một chút, biết ở chỗ này đều là người tin cẩn, cũng liền nói thẳng.

"Chiến sự Trung Châu ở Giang Nam bất lực, Vương gia bị vây khốn ở Kiến Thành, ta muốn mau sanh hài tử ra, mang binh đi cứu viện."

Hạ Vân Tề Lăng Tiêu các lập tức phản bác: "Chẳng lẽ Trung Châu không ai đến sao? Lại cần Vương phi tự mình mang binh!"

Hai đại phu khác của Lăng Tiêu các là Khang Vân Thủ và Tần Chi Di cũng gật đầu liên tục.

Ba vị này là tiên bối cao nhân ở Lăng Tiêu các, y thuật cao minh tinh xảo nhất, thân phận thấp nhất cũng là của sư thúc tổ của Kinh Nhan, Kinh Nhan mặc dù là Các chủ cao quý, cũng không có cách nào ra lệnh cho bọn họ, đối với bọn họ, nàng chỉ có thể tôn kính thỉnh cầu. Cho nên, nàng kiên nhẫn giải thích: "Hiện nay Trung Châu không có dư thừa binh lực, ta chẳng những là Trung Châu Vương phi, còn là Thống soái tam quân Trung Châu, ta không đi người nào đi đây?"

Lúc này, Đàm lão ngự y nói: "Vương phi, xin nghe lão hủ một lời."

"Đàm tiên sinh mời nói."

Đàm lão ngự y đứng dậy, nghĩa chính nghiêm từ nói: "Ngài hiện tại cần nhớ không phải là Vương gia, chuyện của nam nhân tự có nam nhân đi giải quyết! Ngài cần nhớ chính là, ngài bây giờ là một vị mẫu thân! Ngài phải nghĩ tới con của mình ở mọi thời khắc! Làm sao ngài có thể lấy tính mệnh của mình và hài tử đi mạo hiểm?"

"Nhưng ta chẳng những là mẫu thân, ta còn là thê tử Vương gia, trượng phu gặp nạn, ta đây làm vợ làm sao có thể đủ yên tĩnh ngồi ở chỗ này dưỡng thai? Nếu Vương gia ở Giang Nam có việc không hay xảy ra, tương lai mẹ con chúng ta dựa vào người nào?" Kinh Nhan biết lão ngự y cũng là tốt bụng,

nhưng nàng lại sốt ruột vì sao mọi người không thể hiểu được cảm nhận của nàng giờ phút này. Nàng làm sao có thể ngồi nhìn trượng phu của mình gặp nạn mà không để ý?

Đang lúc này, Đinh Thanh Sơn đến.

Đinh Thanh Sơn bởi vì cưới Úc Hình Quận chúa, thỉnh thoảng sẽ về nhà một chuyến, không có thường trú ở Vương phủ, cho nên ngược lại là người cuối cùng đến.

Đi tới cửa điện liền nghe thấy lời nói của Kinh Nhan, trong lòng hẳn không phải là không cảm động. Nhưng mà cảm động thì cảm động, càng đến thời khắc mấu chốt, càng cần cẩn thận làm việc. Cho nên, Đinh Thanh Sơn vào cửa liền phản bác: "Chính là bởi vì Vương gia ở Giang Nam tình thế nguy cấp, Vương phi ngài mới càng cần phải bảo trọng mình. Nếu Vương gia có ngộ nhờ, thế tử còn bé, Trung Châu cần phải có người đứng ra ổn định lòng người, cái gánh nặng này chỉ có Vương phi mới có thể gánh." "

Nhắc tới thế tử, Kinh Nhan không khỏi nghĩ đến hài tử trong bụng mình, đứa bé này mới là thế tử, là con trai duy nhất của Vương gia, bất kể như thế nào nàng cũng muốn bình an sinh ra hài tử.

Lúc này, mọi người cùng nhau khuyên nhủ, đều muốn nàng bảo trọng hài tử.

"Hài tử đã chín tháng rồi, thúc sản sẽ không có vấn đề!" Kinh Nhan vừa nóng vừa giận, không hiểu tại sao tất cả mọi người đều không hiểu mình. Nàng là người mẹ, nàng cũng yêu con của mình, nhưng mà hai chuyện căn bản không mâu thuẫn sao! Cũng chín tháng rồi, thúc sản hài tử sẽ không có vấn đề.

"Vương phi cũng học nghề thuốc, nên biết thúc sản có bao nhiêu biến số, chuyện không tốt chính là một xác hai mệnh! Chúng ta nhận lời Vương gia dặn dò chăm sóc Vương phi mang thai, quyết không đồng ý hành động mạo hiểm như thế!" Khang Văn Thủ lớn tuổi nhất, hẳn cũng ngắc kết luận, bốn người còn lại rồi rít hường ứng.

Kinh Nhan không nghĩ tới mấy người này thế nhưng lại liên kết, còn cứng đầu như thế, tức giận vỗ bên cạnh bàn đứng lên nói: "Ta bất kể, hôm nay Vương gia không có ở đây, ta lấy thân phận Trung Châu Vương phi ra lệnh các ngươi mau chế thuốc!"

Đinh Thanh Sơn hơi có chút khó khăn nhìn mấy vị trượng bối.

Đám lão ngự y không chút hoang mang đứng lên nói: "Vương phi chớ nổi giận, bọn ta nhận lời Vương gia dặn dò chăm sóc Vương phi và thai nhi, cho dù là ngài chém đầu chúng ta, chúng ta cũng không thể khiến ngài cùng tiểu vương tử mạo hiểm như vậy."

Ba vị tiền bối Lăng Tiêu các lần này tới càng mang lời nói của nàng như gió bên tai, một mực mặc kệ bộ dáng của nàng. Kinh Nhan không thể lấy thân phận Các chủ bức bách bọn họ, thật là vừa nóng vừa bức, vừa vội vừa giận.

Lúc này, Đinh Thanh Sơn trầm ngâm nói: "Vương phi, chúng ta có thể thông cảm tâm tình của ngài. Nhưng mà cũng xin ngài suy nghĩ một chút, coi như hiện tại ngài thúc sản thuận lợi sanh hạ hài tử, muốn dẫn binh xuất chinh cũng là chuyện tình hai tháng sau. Gần hai tháng, Vương gia có lẽ đã thuận lợi thoát hiểm trở lại Trung Châu rồi."

Kinh Nhan lập tức nói: "Không cần hai tháng, nửa tháng là đủ rồi!"

Đám lão ngự y âm thầm thở dài. Vị Vương phi này nha, chẳng lẽ vì Vương gia ngay cả mạng của mình cũng không cần sao?

"Nửa tháng, ngươi là muốn đi cứu Vương gia hay là tự mình đi chịu chết?" Tần Chi Di nổi giận nói.

Tần Chi Di là trưởng bối, Kinh Nhan cũng chỉ có thể cúi đầu nghe dạy, sau đó lại ngẩng đầu lấy giọng thương lượng nói: "Hai mươi ngày cũng có thể đi? Ta ngồi xe ngựa, dọc theo đường đi cũng có thể nghỉ ngơi, chờ đến thành Bảo Khang, đại khái cũng qua một tháng."

"Một tháng, chiến sự lại xảy ra biết bao nhiêu biến hóa?" Đinh Thanh Sơn hỏi ngược lại.

"Ta..." Kinh Nhan ngã ngồi ở trên ghế, nghĩ tới Nguyên Tĩnh Vũ ở Giang Nam sống chết chưa biết, tâm đã hồng rồi. "Nhưng mà ta cuối cùng không thể cái gì cũng không làm cứ làm như vậy chờ xem?"

"Ngươi chỉ cần bình an sinh hạ Vương tử là tốt, Vương gia bên kia ngươi không phải lo lắng, tự sẽ có người đi cứu hắn." Tần Chi Di an ủi.

Kinh Nhan tâm loạn như ma, biết bọn họ sẽ không giúp mình thúc sản, liền để cho bọn họ cũng đi xuống. Nàng mặc kệ cái gì một tháng hai tháng, nàng chỉ biết mình muốn đem hết khả năng bằng tốc độ nhanh nhất chạy tới bên cạnh hắn. Trời mới biết nàng chờ đợi đứa bé này đến cỡ nào, cho nên, nàng sẽ không để cho hài tử có chuyện. Nhưng mà phụ thân của hài tử cũng không thể không trông nom, mặc dù nàng đã phái vài nhóm người chạy tới cứu viện, nhưng trong lòng lại luôn có dự cảm xấu, thế nào cũng không đẹp yên xuống. Cảnh Hãn, Cảnh Hãn... Hẳn đối với nàng tốt như vậy, nàng cho dù là chết cũng muốn chết ở bên cạnh hắn...

Bản thân Kinh Nhan cũng là đại phu, một phương thuốc thúc sản vẫn không làm khó nàng, sở dĩ mời các vị tiền bối đến, chỉ là muốn nắm phần cơ hội lớn hơn mà thôi. Nếu bọn họ không đồng ý, nàng cũng chỉ có thể bí quá hóa liều. Đến lúc đó phát giác, không tin bọn họ có thể mặc kệ nàng.

Quyết định xong, Kinh Nhan lập tức viết ra một phương thuốc, kêu Bối Nguyệt Ảnh len lén đi dược phòng hốt thuốc, ai ngờ Nguyệt Ảnh rất nhanh trở lại, rũ đầu nói Đinh tiên sinh canh giữ ở ngoài điện, không cho nàng đi dược phòng.

Khinh Nhan giận dữ, rốt cuộc nàng còn là Lăng Tiêu các các chủ không! Nhưng tức giận xong nàng lại không nhịn được áy náy. Nàng là các chủ, còn là mình chủ võ lâm, nhưng nàng chưa từng chân chính trông nom qua sự vụ Lăng Tiêu các và võ lâm. Một lòng nàng, tất cả đều hướng vào trên người Nguyên Tĩnh Vũ, sự vụ Lăng Tiêu các và võ lâm đều là giao cho sự phụ xử lý. Sự phụ hiện giờ cũng giống như nghĩa phụ, đều nhận thức Nguyên Tĩnh Vũ, cái gì cũng nghe hần, một các chủ như nàng còn có uy tín gì?

Khinh Nhan một mình sinh hờn dỗi, cho đến khi Nguyệt Ảnh tới mời nàng đi dùng bữa tối.

Bụng chén, nàng ăn được vài miếng lại để xuống, thờ dài nói: "Rất lâu không có thấy Minh Tuệ rồi, thật đúng là muốn gặp nàng.. Nguyệt Ảnh, Minh Tuệ trong khoảng thời gian này còn luyện công chứ?"

Nguyệt Ảnh là một hải tử thành thật, nàng cũng rất lâu không có thấy Minh Tuệ Quận chúa rồi, nào có biết nàng có luyện công không? Vì vậy đề nghị: "Có muốn mời Chu sư thúc tới đây để ngài hỏi thăm một chút?"

Khinh Nhan suy nghĩ một chút, nói: "Không bằng mời Liễu phu nhân mang Minh Tuệ tới đây trò chuyện đi!"

Bối Nguyệt Ảnh không có suy nghĩ nhiều, lập tức phái người đi mời Liễu phu nhân cùng Minh Tuệ Quận chúa.

Khinh Nhan nhàn nhạt cười một tiếng, lại lần nữa bụng chén lên. Mặc dù không đói bụng, nàng cũng muốn ăn cơm thật tốt. Nàng cần dinh dưỡng, cần hơi sức, cần nghỉ ngơi dưỡng sức mới có thể bình an sinh hạ hải tử.

Đang trong lúc đợi Liễu phu nhân và Minh Tuệ, nàng một mình ở bên trong thư phòng chuẩn bị xong một túi gấm nhỏ.

Mấy người bọn Đinh Thanh Sơn thương lượng, trong khoảng thời gian này mấy người bọn họ thay phiên canh giữ ở điện Càn Khôn, đối với tất cả bọn thị nữ ra vào tiến hành kiểm tra, đặc biệt đối với Vương phi ăn vào cái gì tất cả đều tiến hành kiểm tra nghiêm khắc. Vương phi dù sao cũng là Vương phi, bọn họ không thể làm thật quá đáng, nhưng cũng không thể mềm lòng, ví dụ như thức ăn... chuyện nguy hiểm quyết không thể đáp ứng nàng. Bất kể là lòng chung hay lòng riêng, bọn họ cũng hi vọng Vương phi có thể bình an sinh hạ hải tử ở Vương phủ, Trung Châu cần nàng!

Liễu phu nhân chừng mấy ngày không có gặp Dịch Khinh Nhan rồi, nghe nói nàng nhớ hải tử, liền thật cao hứng mang theo Minh Tuệ cùng nhau tới. Mấy ngày nay trong Vương phủ có cái gì không đúng nàng không phải là không có nhìn ra, chỉ là giống như ai cũng không muốn nói cho nàng biết, nàng nghĩ tới thừa cơ hội này tới đây để hỏi cho rõ.

Minh Tuệ mấy ngày không thấy Khinh Nhan, đối với nàng rất là thân thiết, chỉ là nụ cười của Khinh Nhan có chút miễn cưỡng, ôm nàng nửa ngày không nói gì.

Liễu phu nhân nghi ngờ hỏi trong Vương phủ đến tột cùng có chuyện gì xảy ra, Khinh Nhan cũng chỉ mang theo chút đau thương nhẹ nhàng lắc đầu một cái, không nói gì.

Liễu phu nhân trong lòng càng thêm bất an, mờ mờ ảo ảo cảm thấy giống như xảy ra chuyện lớn gì rồi.

Trở lại cung Bích Lam, Liễu phu nhân đang định rửa mặt nghỉ ngơi, thế nhưng Minh Tuệ không muốn trở về còn len lén đưa cho mình một túi gấm, còn nói nhỏ không thể để cho người khác biết. Liễu phu nhân trở lại tắm điện, mở ra nhìn, bên trong là một phong thơ cùng toa thuốc.

Xem xong thư, Liễu phu nhân cả kinh thất sắc, trong thoáng chốc cảm giác ngày giống như sẽ sụp đổ. Cũng may chỗ này có một thị nữ tâm phúc A Vu, từ trước đến giờ trấn định, không có ngạc nhiên, chỉ là lo lắng hỏi đôi câu. Sau khi Liễu phu nhân phục hồi lại tinh thần, cố gắng trấn định nói mình rất tốt, lại giao phó A Vu ra ngoài không thể nói bậy, rồi đuổi nàng ra ngoài.

Một đêm này, Liễu phu nhân trần trọc trở mình cả đêm chưa ngủ, cho đến lúc sáng sớm mới quyết định. Nàng gọi A Vu tới, dặn đi dặn lại sau mới đưa phương thuốc Khinh Nhan giao cho nàng.

Sáng sớm mừng bốn tháng mười, Liễu phu nhân đưa Minh Tuệ tới điện Càn Khôn luyện võ thì Minh Tuệ đột nhiên nói với Chu Từ Ngọc: "Hôm trước lúc thỉnh an sư phụ nhìn thần sắc sư phụ không tốt, Minh Tuệ muốn đi xem sư phụ được không?"

Chu Từ Ngọc hiểu rõ nội tình, nàng có thể thông cảm tâm tình vội vàng của Vương phi, nhưng nàng cũng không đồng ý kế hoạch thức ăn của nàng. Mặc dù nàng chưa có sanh qua hải tử, nhưng đã thấy qua lần sinh nở đầu tiên của Vương phi, Vương phi là nữ tử kiên cường như thế cũng không chịu nổi phần thống khổ kia, năn nỉ Vương gia mở bụng nàng, có thể thấy được sinh nở đối với nữ nhân mà nói là một chuyện khó khăn thống khổ dường nào. Mọi người đều nói nữ nhân sinh nở không khác nào đi qua một lần trước quỷ môn quan, nàng làm sao có thể để cho các chủ mình kính nể mạo hiểm như thế? Huống chi Tần sư thúc tổ từng nghiêm túc nói với bọn họ, Các chủ vì Lăng Tiêu các đang đối mặt với một cơ hội nhưng khó khăn thiên cổ, bất luận như thế nào nhất định cũng phải giữ được tánh mạng của các chủ. Nếu như Vương gia không có ở đây, Vương phi phụ tá ấu chủ kế vị, nắm đại quyền, Lăng Tiêu các bọn họ chắc chắn trở thành võ lâm chí tôn chân chính...

Nhìn mặt Minh Tuệ hồn nhiên, Từ Ngọc gật đầu một cái. Thăm nghĩ tâm tình Các chủ không tốt, cho Minh Tuệ làm ồn ào nói không chừng có thể thông suốt một chút.

Minh Tuệ thân thiết chạy vào nội điện nhào tới trong ngực Khinh Nhan, Từ Ngọc thật là vì nàng toát mồ hôi. Đứa nhỏ này, nói thiệt nhiều lần là không cần lo lắng như thế, làm thế nào còn nôn nôn nóng nóng như thế này sao? Nhưng thấy khuôn mặt Vương phi vui mừng, nàng cũng lặng lẽ thờ nhẹ một hơi.

Sau khi Minh Tuệ rời đi, Kinh Nhan thu nụ cười, đuổi tất cả thị nữ ra ngoài, từ trong tay áo lấy ra một cái hồ lô nhỏ...

Nàng bứt nút gỗ, ngửi mùi một chút, lại nhỏ nếm thử một miếng, loáng thoáng có thể phân biệt ra mấy vị thuốc bên trong lúc đúng là phương thuốc mình viết không sai. Nàng hít một hơi thật sâu, nhẹ nhàng vuốt ve bụng nổi cao của mình, nhắm mắt lại, một hơi đem thuốc trong hồ lô uống hết.

Rồi sau đó, đem nàng tiểu hồ lô này ném xuống dưới sàng, truyền lệnh kêu mấy vị ngự y tới.

Hôm nay đại phu trực là Tần Chi Di, buổi sáng mới vừa bắt mạch cho Kinh Nhan xong, biết người lớn tuy rằng bởi vì lo âu tựa hồ ngủ không ngon, nhưng hài tử đều bình thường. Nàng không hiểu Các chủ truyền mọi người tới là dụng ý gì, chẳng lẽ lại muốn nhắc lại chuyện cũ?

Kinh Nhan xem tất cả mọi người đều đến rồi, lúc này mặt mới trấn định nói: "Xin các vị tiền bối chuẩn bị một chút, hài tử rất nhanh sẽ ra đời."

"Không thể nào!" Tần Chi Di lớn tiếng nói. Nhưng nhìn đầy mắt Vương phi trấn định, nàng bỗng nhiên lại không nắm chắc.

Đinh Thanh Sơn rất nhanh phản ứng kịp: "Vương phi ngài dùng thuốc thúc sản?"

Mọi người kinh hãi, thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Dịch Kinh Nhan.

Kinh Nhan thờ thật dài một cái, mặt mờ mịt nhìn hướng cửa chính, nhẹ giọng nói: "Các vị tiền bối không cần kinh hoảng như thế, đứa bé này ta và Vương gia chờ đợi đã lâu, ta sẽ không để cho hắc có chuyện." Nói xong, đem nàng phương thuốc của mình đưa tới.

Đinh Thanh Sơn đoạt lấy phương thuốc nhanh chóng nhìn qua một lần, sau đó thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Hạ Vân Tề lớn tiếng nói: "Rốt cuộc là ai đưa thuốc? Hôm nay có ai tới thăm Vương phi?"

Đàm lão ngự y bắt đầu dĩ vãng dĩ, nói: "Chuyện cho tới bây giờ hỏi tới những thứ kia còn có công dụng gì? Vẫn là tranh thủ thời gian chuẩn bị đi!"

Cuối giờ Ty, Kinh Nhan bắt đầu đau bụng sinh, Tần Chi Di sờ qua thai vị vừa giận vừa vội.

"Thai vị không đúng! Đầu của đứa bé thế nào lại chuyển hướng lên trên!"

Vốn là, cơ thể thai nhi ở trong bụng mẫu thân có nhiều loại tư thế, nhưng bình thường sau tám tháng cũng sẽ điều chỉnh thành tư thế đầu dưới chân trên để dễ dàng đẻ. Tháng trước Tần Chi Di sờ tới thai vị hài tử bình thường, sau này là ba ngày sờ một lần, vẫn luôn bình thường. Đáng sợ! Chẳng lẽ là bởi vì thuốc thúc sản kích thích, cho nên hài tử mới bắt đầu di động? Nhưng mà nàng cũng nhìn qua phương thuốc, không có vấn đề gì mới đúng a...

"Châm cứu!" Đàm lão ngự y nhắc nhở.

Tần Chi Di cũng biết trước mắt không thể làm gì khác hơn là như thế.

Mấy châm đi xuống, hài tử cuối cùng cũng không chuyển hướng lên trên, nhưng thai vị vẫn không đúng như cũ.

Mặc dù năm người ở chỗ này đều là danh y, nhưng bởi vì thân phận của vị sản phụ bên trong bất thường, mấy người cũng cảm thấy áp lực rất lớn.

"Phải tính toán tình huống xấu nhất!" Tần Chi Di nói.

"Nếu thật sự vạn bất đắc dĩ, tự nhiên phải giữ được Vương phi." Đàm lão ngự y nói, "Vương gia từng giao phó."

Đinh Thanh Sơn gật đầu nói: "Nên như thế! Chỉ cần Vương phi không có sao, hài tử sau này còn có thể sinh thêm, huống chi Trung Châu đã có Minh Huy thế tử."

Ba người Tần Chi Di, Hạ Vân Tề cùng Khang Văn Thủ liếc mắt nhìn nhau, trong bụng rất là khó xử.

Ba người bọn họ biết nội tình, tới thời điểm này Mục Vũ Phi đã nói với bọn họ, cho nên bất kể như thế nào bọn họ cũng không đồng ý thúc sản, bọn họ nhất định phải cam đoan người lớn đưa nhỏ đều bình an. Nếu Vương gia ở Giang Nam có biến, đứa bé này chính là con trai duy nhất của hắc, hắc kể vị Các chủ phụ chính ai cũng không có lý do gì phản đối. Nhưng nếu Các chủ xảy ra vấn đề gì, đó không phải là khiến Giản Vương phi không công chiếm tiện nghi?

"Bất kể như thế nào, Vương phi vạn lần không thể có chuyện!" Khang Văn Thủ nghiêm túc nói.

Mấy người còn lại nhao nhao gật đầu đồng ý.

Đàm lão ngự y nghĩ, Vương gia không có ở đây, Vương phi chính là hi vọng cả Trung Châu!

Mà bốn người Lăng Tiêu các là nghĩ, tất cả ích lợi của Lăng Tiêu các cũng quyết định bởi địa vị Các chủ, bất luận như thế nào cũng phải giữ được nàng!

Năm vị đại phu đạt được nhận thức chung, trong lòng tính toán tốt nhất xấu nhất, sau đó chia nhau chuẩn bị. Tần Chi Di trở lại trước giường sinh, rút ngân

châm xuống, bắt đầu nhẹ nhàng xoa bóp, cẩn thận đem đầu của đứa bé đẩy xuống xương chậu...

Lúc này, Giản Vương phi cùng Liễu phu nhân, Thôi phu nhân, Chu phu nhân, Nghiêm Phu Nhân cũng đã tới.

Giản Vương phi và Liễu phu nhân cùng nhau tiến vào phòng sanh, ân cần hỏi: "Tất cả có tốt không? Hải tử không có sao chứ?"

Khang Vân Thủ và Hạ Vân Tề nhìn nàng một cái, lười phải đáp. Đinh Thanh Sơn có chút do dự, không biết nên trả lời như thế nào. Chỉ có Đàm lão nương than thở nói: "Thai vị không đúng... Ai..."

"Kìa, vậy sẽ như thế nào?" Liễu phu nhân bộ mặt nóng nảy.

"Không thể lường toan sao?" Giản Vương phi vội la lên.

Khang Vân Thủ hí húp mắt lườm nàng một cái, trong bụng không thích. "Vương phi vẫn là đi ra ngoài chờ đi! Bọn ta chịu Vương gia dặn dò, chắc chắn dốc hết toàn lực."

Giản Vương phi vén lên màn thêu nhìn bên trong một chút, thấy trong miệng Dịch Khinh Nhan cắn cuộn vải bông, không có kêu thành tiếng, nhưng mồ hôi trên đầu đã ướt tóc, nhìn dáng dấp cũng không nhẹ nhõm.

"Vi Vương gia, muội muội cực khổ!" bộ mặt Giản Vương phi ân cần, "Nữ nhân sanh con chính là như vậy, muội muội không cần phải sợ, mọi người đều là như vậy qua được..."

Khinh Nhan vội nhìn nàng một cái, cảm thấy lời này nghe thế nào cũng có gai, nhưng ngay sau đó liền đau đến nhắm hai mắt lại.

Giản Vương phi ngay sau đó lôi Liễu phu nhân ra bên ngoài chờ.

Tất cả mọi người đang nóng nảy chờ đợi, nhưng nửa canh giờ đã qua, không có nửa điểm tin tức truyền tới, một canh giờ đi qua, vẫn không có tin tức sinh nở...

Giản Vương phi an ủi mọi người: "Bọn muội muội phần lớn đã sanh hải tử, biết chuyện này không gấp được. Không phải lo lắng, Khinh Nhan muội muội là thai thứ hai rồi, sẽ không có vấn đề."

Liễu phu nhân khăn trương vịn khăn tay đi tới đi lui ở trong sảnh, gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng. Nàng bắt đầu nghĩ lại mình có làm sai hay không, nếu như không phải là nàng giúp đỡ lên lên đưa thuốc thúc sản tới, Dịch Vương phi cũng sẽ không khó sanh, nhưng mà Vương gia bên kia lại...
Đều do nàng ích kỷ, nàng lo lắng Vương gia có chuyện, nhưng cũng không nên mang tính mạng Dịch Vương phi và thai nhi đi mạo hiểm a!

Một canh giờ trôi qua, từ trong phòng sanh lại bùng ra một bồn máu, làm Liễu phu nhân và Nghiêm Mộng Liên chưa từng trải qua sinh nở sợ tới mức mặt không còn chút máu.

Bên trong phòng sanh, mấy vị đại phu đang thương nghị, bởi vì Tần Chi Di mới nhìn thấy ở cửa sinh là mông của hải tử, cho nên tâm mọi người tâm cũng lạnh một nửa, cứ tiếp tục như thế người lớn trẻ nhỏ đều có thể nguy hiểm.

Nếu là sản phụ thiếu hụt thể lực, bọn họ dùng thuốc, dùng nội công, có thể từ từ đẩy hải tử ra ngoài, nhưng vấn đề lớn nhất bây giờ là thai vị hải tử không đúng, cái mông hướng xuống. Xương chậu Vương phi vốn tương đối nhỏ, nếu không phải bởi vì tập võ dày chẳng tương đối mạnh, có thể di động xương cốt, căn bản nàng cũng không thích hợp sanh con.

Ai! Cái thai vị này là ca sinh nở khó khăn nhất, chính là hai chân hướng xuống hoặc là tay đi ra trước tiên cũng khỏe hơn một chút. Nhìn tình huống trước mắt, khả năng hải tử bình an sanh ra được cực kỳ bé nhỏ.

Hạ Vân Tề nghe lời nói của Tần Chi Di, nóng nảy không nhịn được nghĩ, lúc mới bắt đầu rõ ràng thai vị chỉ có nghiêng một chút, nước ối vỡ ra thế nào, hải tử ngược lại lại chuyển lên trên đây? Nói đi nói lại còn là do Các chủ của mình, bọn họ đã sớm nói với nàng thúc sản dễ dàng xảy ra vấn đề, nàng chính là không nghe, dám lên lấy thuốc thúc sản...

"Chẳng lẽ là thuốc thúc sản kia có vấn đề?" Hạ Vân Tề nói.

Tần Chi Di ở bên trong nghe được lời của Hạ Vân Tề, than thở nói: "Hiện tại truy cứu những thứ này còn có công dụng gì? Mau mau nghĩ biện pháp đi!"

Đinh Thanh Sơn nói: "Bảo vệ Vương phi đi! Không nên do dự!"

"Nhưng đó là một bé trai!" Khang Vân Thủ nặng nề than thở.

Đàm lão nương cũng gật đầu một cái, nói: "Con cháu Vương gia mong manh, chúng ta tận lực cũng giữ được mẫu thân hải tử, không tới thời điểm cuối cùng, không thể thả vớt bỏ hải tử..."

Giản Vương phi cũng ngồi không yên. Nàng lại đi vào phòng sanh một lần nữa, lo lắng hỏi: "Tình huống như thế nào? Thế nào còn không sanh ra được a! Ai, bức chết người rồi..."

Đinh Thanh Sơn nói: "Chúng ta đang thương nghị."

Lúc này, Tần Chi Di ở bên trong cả giận nói: "Mau quyết định, nước ối vỡ lâu như vậy, hải tử động gay gắt, ra máu lại nhiều như vậy, chờ đợi thêm nữa một ai cũng không thể sống nổi!"

"Nghiêm trọng như thế sao?" Giản Vương phi nắm thật chặt ống tay áo ở trong phòng xoay chuyển hai vòng, trong miệng lo lắng nói, "Vương gia sủng ái Khinh Nhan muội muội như thế, lại tràn đầy mong đợi đứa bé này, như thế nào mới tốt?"

"Thôi, chuẩn bị giải phẫu đi!" Khang Vân Thủ đứng dậy, mở ra hòm thuốc của mình, lấy dụng cụ giải phẫu.

Ở thời điểm khó sanh, khi sản phụ cùng thai nhi không thể lưỡng toàn, nếu như bảo vệ hải tử, mổ bụng lấy hải tử ra, sản phụ hơn phân nửa không cách nào sống được. Nếu như bảo vệ mẫu thân, dùng cái móc đem thai nhi khuấy bể lòi ra ngoài, cực kỳ tàn nhẫn.

Lúc này, chỉ nghe trên giường sinh Dịch Khinh Nhan thét một tiếng kinh hãi: "Không, không được! Mổ bụng, lấy hải tử ra!"

Tần Chi Di lập tức giận dữ mắng một tiếng: "Ngươi không phải muốn chết sao! Ai cho ngươi cứng đầu cứng cổ! Hiện tại cũng biết đau lòng hải tử!"

Khinh Nhan khóc lóc đầu không ngừng: "Không, không được, nhất định phải giữ được hải tử! Sư thúc tổ, ta van ngươi! Ta đã từng tìm phổi suy giảm cũng còn sống, hôm nay chỉ là ở trên bụng xoẹt một dao, không cần lo lắng!"

"Không được!" Tần Chi Di quả quyết cự tuyệt, "Ta cả đời thám nhuần y thuật, làm qua bao nhiêu phẫu thuật mổ bụng lấy hải tử, nhưng sống sót không quá một hai phần, ta không thể bắt ngươi đem sinh mệnh mạo hiểm!"

"Đã có người có thể sống sót, ta nhất định cũng có thể sống sót!" Khinh Nhan đột nhiên kiên định, "Ta nhất định sẽ không có chuyện gì, ta còn muốn đi cứu hân, ta làm sao có thể chết!"

"Vậy thì buông tha hải tử đi!" Đinh Thanh Sơn ở phía ngoài nói.

"Không được! Ai cũng không cho phép làm hại hải tử của ta! Ta cùng hải tử sẽ không có chuyện gì, sư thúc tổ, giúp ta mổ bụng đi!" Vốn là sinh nửa ngày như vậy, nàng đã cảm thấy tinh lực không đủ, nhưng là nghĩ đến hải tử trong bụng bọn họ ký thác kỳ vọng cao, nàng lại có sức lực và quyết tâm.

Tần Chi Di nhìn mất năng kiên định cùng dục vọng cầu sinh mãnh liệt, nghĩ tới thuốc trị thương của Lăng Tiêu các không tồi, có lẽ nắm được năm phần mổ bụng xong nàng còn sống.

"Khang sư thúc, các ngươi xem sao?" Tần Chi Di bắt đầu dao động.

"Nhưng mà Vương gia giao phó tất cả lấy Vương phi làm trọng a!" Đàm lão ngự y khổ sở nói.

Lúc này, Giản Vương phi chen vào một câu: "Con cháu Vương gia mong manh, nếu như sủng ái Khinh Nhan muội muội như thế, muội muội há sẽ bởi vì tánh mạng chính mình mà bỏ đứa bé này? Một mẫu thân, mất đi hải tử của mình không phải so với muốn mạng của nàng còn khó chịu hơn sao?"

Đinh Thanh Sơn kinh ngạc nhìn Giản Vương phi một cái, không có mở miệng.

Đàm lão ngự y suy nghĩ một chút, khe khẽ thờ dài, cũng không có phản đối nữa.

Khang Vân Thủ hít mắt tỉ mỉ nhìn kỹ Giản Vương phi một cái, quyết định nói: "Xin Vương phi đi ra ngoài! Chúng ta chuẩn bị mổ bụng giải phẫu!"

"Khó cực mấy vị tiên sinh!" bộ mặt Giản Vương phi ưu thương bất đắc dĩ nhìn mảnh thêu giường sinh bên trong một cái, lui ra ngoài.

Đối với tình huống nguy cấp này mấy người trước đó thật ra đã thảo luận qua, cho nên sau khi quyết định cũng không còn hốt hoảng.

Khang Vân Thủ xuất công bảo vệ tâm mạch bên trong của Dịch Khinh Nhan, Hạ Vân Tề ghim kim thuốc mê ngừng đau, Tần Chi Di động dao, Đinh Thanh Sơn chuẩn bị xông chỉ ruột dê để vá lại và rượu thuốc rửa sạch vết thương. Đàm lão ngự y phụ trách bảo vệ thai nhi sau khi lấy ra.

Cuối giờ Thân, một nam nhi trắng trẻo mập mạp rời tử cung mẫu thân tới nhân gian, oa oa khóc lớn.

"Hải tử rất tốt!" Đàm lão ngự y ôm hải tử, mặt roi nước mắt vui sướng, chợt nhớ tới mẫu thân bên trong, vì vậy vội vàng hỏi: "Vương phi như thế nào?"

Hạ Vân Tề tức giận trả lời một tiếng: "Ngất đi!"

"Kia, vậy sẽ không biết..." Đàm lão ngự y đem hải tử đưa cho nữ mẫu sớm đã tuyền ở một bên, gấp gáp hỏi.

"Bây giờ còn khó mà nói..." Đinh Thanh Sơn thờ dài nói, "Cũng may không có chảy nhiều máu..."

Tần Chi Di rửa sạch vết thương, dùng chỉ ruột dê vá lại, đắp lên một tầng thuốc trị thương, lại dùng vải bông trắng sạch lau vết thương, cuối cùng ngẩng đầu lên hướng mọi người nói: "Tất cả thuận lợi, xác định vết thương khép lại. Cũng may ngày hôm nay khi trời mát mẻ thích hợp, khả năng nhiễm trùng tương đối nhỏ."

Nắm vị đại phu đều lau đi mồ hôi trên đầu mình, nhẹ nhàng thở phào một cái.

Khang Vân Thủ trầm ngâm nói: "Hài tử tạm thời do Tần sư diệt chăm sóc. Từ giờ trở đi, bốn người chúng ta thay phiên coi chừng Vương phi, mỗi người ba canh giờ. Phải tùy thời chú ý mạch tượng của Vương phi, trừ Từ Ngọc cùng Nguyệt Ảnh, không cho phép những người khác vào tầm điện."

Hôm nay, Các chủ và thế tử đều không có sao. Hần nghĩ tới hai lần gặp mặt Giản Vương phi gần gũi, bất giác có chút lo lắng. Dựa vào từng trải mấy chục năm của hắn, nữ nhân này không đơn giản a!

Bạn đang đọc truyện *Duyệt Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 17: Cứu Tử Nhất Sinh Chiến Giang Nam

Gần tới mừng tám tháng mười, Dịch Khinh Nhan đã ngủ mê man suốt bốn ngày đêm cuối cùng cũng tỉnh lại. Lúc ấy canh giữ ở một bên là Bối Nguyệt Ảnh và Đĩnh Thanh Sơn, sau khi Đĩnh Thanh Sơn bắt mạch nàng khạc ra một hồi khí bần thật dài, trên mặt cuối cùng cũng lộ ra vui vẻ như trút được gánh nặng. "Tốt lắm, cuối cùng là lần này ngài hữu kinh vô hiểm bình an vượt qua!"

"Hài tử đâu?" Giọng nói của Khinh Nhan có chút khàn khàn.

"Tiểu Vương tử rất tốt, đang ở thiên điện. Nó sẽ đi ôm tới đây cho người xem!" Mặt Bối Nguyệt Ảnh vui sướng, chạy ra ngoài như một cơn gió.

Nhìn Nguyệt Ảnh cứ như vậy vội vàng vàng chạy ra ngoài, Đĩnh Thanh Sơn âm thầm lắc đầu một cái. Hắn gọi một ly nước mật ong cho nàng uống vào, rốt cuộc vẫn là nhìn không được nhỏ giọng thở dài, nói: "Các chủ, lần này ngài thật sự quá mạo hiểm rồi!"

"Không phải là cũng bình an rồi sao?" Khinh Nhan cười đáp.

"Nhưng mà... Ngài nên biết, sau lần này ngài mổ bụng... Ai..."

"Về sau cũng không thể sanh con nữa sao?" Nụ cười trên mặt Khinh Nhan từ từ phai đi, "Chuyện sanh con thống khổ như vậy, người cho là ta vui lòng sao?" Bất kể vui hay không vui, tóm lại sau này sẽ không có hài tử nữa... Cũng may nàng đã có Minh Huy và Minh Hạo...

Minh Hạo, là Nguyên Tĩnh Vũ trước khi đi đặt tên cho hài tử.

Đĩnh Thanh Sơn suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: "Thật ra cũng không hẳn là không thể mang thai nữa, mà là nếu như mang thai nữa rất có thể sẽ nguy hiểm tánh mạng, ngài nhất định phải chú ý a... Ta nên làm cho ngài một chai thuốc tránh thai! Chỉ là uống thuốc này nhiều đôi với thân thể không tốt..."

Khinh Nhan gật đầu một cái, thật ra nàng đều hiểu. Thời điểm nàng ra quyết định kia cũng đã suy tính tất cả hậu quả. "Đúng rồi, có tin tức Giang Nam chưa?"

Đĩnh Thanh Sơn lắc đầu một cái.

Lúc này, Bối Nguyệt Ảnh đã dẫn theo nữ hầu Bành thị ôm hài tử tới, Tần Chi Di lạnh lùng theo sát ở phía sau các nàng.

Mặc dù không đủ tháng, nhưng Minh Hạo xem ra so với Minh Huy lúc mới sinh xinh đẹp hơn. Da thịt non nớt trắng hồng, cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm, lỗ mũi khéo, một đôi mắt đen lúng liếng loạn nhìn chung quanh.

Khinh Nhan cẩn thận nghiêng đầu nhìn hài tử bên cạnh, ngửi mùi sữa trên người của hắn, vô cùng hưng phấn nói: "Đứa nhỏ này giống ta! Nhìn một chút xem, thật xinh đẹp!"

Tần Chi Di và Đĩnh Thanh Sơn cũng không nhịn được cười, nhưng trong cười cũng có chút khổ sở. Đứa bé này quả thật rất đẹp, nhưng hắn thiếu chút nữa lấy mạng mẫu thân...

"Vậy sao? Ta xem một chút!" Bối Nguyệt Ảnh nhìn đứa nhỏ này vô số lần, tại sao nàng không có cảm thấy Tiểu Vương tử lớn lên giống Vương phi đây?

Khinh Nhan cười giải thích cho nàng: "Lúc Minh Huy vừa mới sinh vừa đỏ vừa nhão, như tiểu lão đầu, nhưng mà Vương gia liếc mắt một cái liền thấy hài tử giống hắn, lúc ấy ta thấy thế nào cũng nhìn không ra. Sau Minh Huy càng ngày càng lớn, quả nhiên càng ngày càng giống Vương gia. Minh Hạo và Minh Huy hoàn toàn khác nhau, trắng trắng mềm mềm, trưởng thành khẳng định giống ta!" Nói xong, nàng duỗi ngón tay ra chạm mặt hài tử một cái.

Bối Nguyệt Ảnh mở to hai mắt lộ vẻ mặt thì ra là như vậy.

"Minh Hạo?" Đĩnh Thanh Sơn tò mò nói, "Là tên của hài tử sao?"

Khinh Nhan "Ừ" một tiếng, "Là trước khi Vương gia đi đã đặt tên."

Minh Hạo nằm ở bên cạnh mẫu thân, nghe nhịp tim và âm thanh quen thuộc, yên lặng, một chút cũng không khóc nháo. Hai tay nhỏ bé còn nhẹ vung khẽ động, tiếc là cuối cùng vẫn vô lực nắm quyền đặt ở hai bên khuôn mặt nhỏ nhắn. Khinh Nhan càng nhìn càng yêu, thật muốn hôn một cái trên khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn. Đáng tiếc, hiện tại nàng không nhúc nhích được. Mới vừa rồi chỉ động tay một chút, vết thương ở bụng liền truyền đến cảm giác đau như thiêu đốt.

Lúc này, chỉ thấy mắt Minh Hạo nhìn chung quanh theo âm thanh của người lớn, cái miệng nhỏ nhắn khẽ giãy dụa, giống như đang tìm ăn. "Đói bụng sao? Không biết mẫu thân có sữa hay không..." Khinh Nhan nhỏ giọng thở dài nói.

"Cái người này đáng vẻ như thế còn muốn cho hài tử bú sữa?" Tần Chi Di ôm hài tử đứng lên cẩn thận thả vào trong tay nhũ mẫu, "Hài tử cũng nhìn rồi, đợi lát nữa ăn uống nghỉ ngơi thật tốt, những thứ khác không cần suy nghĩ."

Khinh Nhan há mồm muốn nói, cũng không biết nói có đúng không. Đúng vậy a, hiện tại nàng phải dưỡng thân thể thật tốt, nếu không đi Giang Nam như thế nào? Chỉ là trong lòng cực kỳ áy náy, nàng thật xin lỗi Minh Hạo a! Nàng đã thiếu nợ Minh Huy rất nhiều, nhưng đầu gối lúc ấy còn tự thân dứt sữa một tháng, nhưng còn Minh Hạo...

Hiển nhiên sau khi Minh Hạo sanh, Minh Tuệ mỗi ngày đều muốn đi qua nhìn, dĩ nhiên, mỗi lần Liễu phu nhân đều cùng nàng lại đây. Sau đó là Giản Vương phi, mỗi ngày ít nhất tới đây hai lần thăm hỏi hài tử, có lúc mang theo Minh Hi Quận chúa, có lúc một người.

Tần Chi Di phụ trách chăm lo sức khỏe và an toàn của Minh Hạo, vẫn canh giữ ở bên cạnh hài tử. Trải qua tỉ mỉ quan sát, nàng phát hiện Giản Vương phi có lẽ đối với Dịch Khinh Nhan là không đủ chân thành quan tâm, nhưng đối với Minh Hạo là thật lòng thích. Thuở nhỏ Tần Chi Di trưởng thành ở Lăng Tiêu Các, vô cùng không hiểu nữ nhân như vậy. Đối với hài tử mà trượng phu cùng nữ nhân khác sanh ra, làm sao lại thật lòng thích đây?

Nhưng mà quả thật Giản Vương phi vui mừng giống như ruột thịt của mình, hiện nay bộ dạng đối với Minh Hạo là tràn đầy yêu thích, chân thật làm người ta khó hiểu!

Trong lòng Khinh Nhan lo lắng cho an nguy của Nguyên Tĩnh Vũ, mặc dù cũng muốn tự mình nuôi dưỡng hài tử, nhưng cuối cùng vẫn là buông quyết tâm, đem hài tử hoàn toàn giao cho Tần Chi Di và nhũ mẫu Bành thị. Dù sao hài tử bình an, về sau nàng có thời gian đến bù thiệt thòi cho hắn, nhưng mà Nguyên Tĩnh Vũ ở Giang Nam sống chết chưa rõ, nàng lại không thể phân thân, trước mắt chỉ có thể chú ý nguy hiểm của một người.

Từ sau khi sinh nở, nàng vô cùng nghe lời, ăn cơm, uống thuốc, nghỉ ngơi, Đĩnh Thanh Sơn nói thế nào nàng liền làm thế đó. Nàng chỉ muốn miệng vết thương mau mau lành, nàng nghỉ ngơi dưỡng sức, chỉ vì sớm ngày đi Giang Nam.

Từ sau khi Khinh Nhan tỉnh lại, liền bảo hai người Khang Vân Thủ và Hạ Vân Tề trở về Lăng Tiêu các, chỉ để lại Tần Chi Di và Đĩnh Thanh Sơn chăm sóc nàng. Đàm lão nương y lớn tuổi, Khinh Nhan cũng cho hắn về nhà tu dưỡng, không tùy tiện phiền toái hắn vào Vương phủ. Thường ngày có Đĩnh Thanh Sơn coi chừng là đủ rồi.

Ngày mười bảy tháng mười, Sầm Viễn Chí nhận được tin tức đến từ Giang Nam, do dự liên tục, hắn quyết định bẩm báo Dịch Vương phi. Hắn biết Dịch Vương phi sanh mô Vương tử, hiện nay nên tu dưỡng thật tốt mới phải, thế nhưng chuyện tình cực lớn, hắn lờn không nói không được bao lâu, chuyện về sau còn cần Vương phi quyết định.

Lúc Sầm Viễn Chí tiến vào, Đĩnh Thanh Sơn đang ở phòng ngoài suy nghĩ com thuốc hằng ngày cho Dịch Khinh Nhan. Tâm tình các chủ Đĩnh Thanh Sơn hiểu rất rõ, cho nên hắn đem hết toàn lực làm cho nàng mau sớm dưỡng tốt vết thương, khôi phục thể lực. Trước mắt xem ra, hiệu quả không tệ.

Hai người cũng là người quen cũ, Đĩnh Thanh Sơn cũng không cùng hắn khách khí, gật đầu một cái khẽ mỉm cười, hỏi một câu: "Có chuyện tìm Vương phi?" Rồi sau đó hắn lại tiếp tục cúi đầu tìm cách điều chế thuốc, thậm chí cũng không có đứng dậy làm lễ ra mắt.

Sầm Viễn Chí ngồi xuống đối diện hắn, nhỏ giọng hỏi: "Thân thể Vương phi như thế nào?"

Đĩnh Thanh Sơn mỉm cười gật đầu một cái: "Khôi phục được không tệ."

Sầm Viễn Chí cũng hơi yên tâm, lại hỏi: "Hiện tại đang nghỉ ngơi?"

Đĩnh Thanh Sơn nhìn bộ dáng hắn thận trọng như thế, nhanh chóng phản ứng kịp, vội la lên: "Có tin tức Giang Nam?"

Sầm Viễn Chí gật đầu một cái.

"Tin tức xấu?"

Sầm Viễn Chí lại gật đầu một cái.

"Chúng ta thua trận?"

Sầm Viễn Chí lần nữa gật đầu, sau đó nhìn hắn bi thương thảm thiết.

Đình Thanh Sơn run sợ một hồi lâu, trong lòng đã nghĩ suy đoán xấu nhất, nghẹn cổ họng. Hắn cả người run rẩy hỏi: "Người, người... Chẳng lẽ, chẳng lẽ không có người?"

Sầm Viễn Chí nặng nề gật đầu, tiếp tục bị thương và khổ sở.

"Chuyện lớn như vậy, người còn muốn gạt ta sao?" Đình Thanh Sơn cả giận nói.

"Không phải là đang đến tìm Vương phi sao?" Sầm Viễn Chí run rẩy móc ra tin tức Giang Nam mình mới nhận được hai canh giờ trước, "Mùng mười tháng mười, Dịch lão tướng quân mang binh muốn xông phá phong tỏa của Giang Việt cứu viện Vương gia, bất hạnh bị thế tử Giang Việt gây thương tích, lão tướng quân không chịu lùi về phía sau, thế xông về phía trước, kết quả trúng tên lạc, đâm đó đi rồi..."

"Người, người... Ai!" Đình Thanh Sơn thật muốn cho hắn một quyền, chuyện lớn như vậy, thế nhưng không nói rõ ràng, hại hắn cho là Vương gia có chuyện! Đem tin tức trả lại cho hắn, Đình Thanh Sơn tức giận nói: "Đợi lát nữa người đi vào cái gì cũng không nên nói, trực tiếp đem tin tức này đưa cho Vương phi là được!"

Sầm Viễn Chí nghĩ là muốn cùng Đình Thanh Sơn thảo luận bẩm báo Vương phi sau. Dù sao Dịch lão tướng quân là phụ thân của Vương phi, mà theo tin tức từ nơi này truyền đến, tình huống của Vương gia cũng không lạc quan lắm, không biết Vương phi có thể chịu được hay không.

"Không cần lo lắng! Ta đi trước thông báo một tiếng." Đình Thanh Sơn đứng dậy đi vào bên trong. Hắn nghĩ Vương phi đau lòng, lo lắng là chắc chắn, nhưng chỉ cần Vương gia không sao, nàng có thể kiên trì.

Khinh Nhan vốn là đang mơ mơ màng màng ngủ, nhưng một tiếng gầm lớn giận dữ mới vừa rồi của Đình Thanh Sơn đã đánh thức nàng. Đang định bảo Nguyệt Ảnh đi ra ngoài xem một chút, Đình Thanh Sơn đã đi vào. Nếu là Vương phi bình thường và ngự y gặp nhau, mặc dù không lấy tơ treo chân mạch, ít nhất cũng phải kéo rèm. Nhưng Dịch Khinh Nhan xuất thân từ Lăng Tiêu các, đối với mấy lễ giáo này không phải rất coi trọng, để cho Đình Thanh Sơn khám bệnh dễ dàng chính xác, nàng bắt kể những thứ nam nữ cấm kỵ này.

"Vương phi, có tin tức Giang Nam tới. Sầm đại nhân chờ ở bên ngoài." Đình Thanh Sơn bình tĩnh nói.

Dịch Khinh Nhan xuyên màn nhìn thấy mặt hắn bình tĩnh, nghĩ cũng không phải có đại sự gì, mà hiện nay mình còn đang ở cử, cũng không tiện gặp ngoại thân, nói: "Người đem tin tức vào là được."

Đình Thanh Sơn đi ra ngoài, rất nhanh đem phần tin tức kia đưa vào cho Bối Nguyệt Ảnh.

Khinh Nhan bình tĩnh nhận lấy, rất mau trộn to hai mắt, sau đó không cầm được nước mắt rơi xuống. Tin tức trong tay cũng rơi xuống trên chăn đỏ thẫm thêu loan phượng bằng tơ vàng.

Nguyệt Ảnh vừa thấy, nóng nảy, vội vàng nhào qua nói: "Vương phi, ngài thế nào? Ngài đừng khóc a! Tàn trưởng lão nói rồi, ngài hiện tại không thể khóc."

Khinh Nhan nhắm mắt lại nằm ở trên giường, cắn thật chặt môi dưới vẫn không nói gì, chỉ là nước mắt vẫn không có tiếng động rơi xuống. Phụ thân... đã không còn ở đây sao? Mặc dù thuở nhỏ nàng rời nhà, cũng không thân cận cùng phụ thân, nhưng mỗi khi thời điểm cô độc nghĩ tới chính mình cũng có phụ thân, trong lòng cũng cảm giác một hồi ấm áp. Hôm nay, phần ấm áp này cũng rời xa nàng rồi...

Ngay cả phụ thân cũng không thể xông qua vòng phong tỏa Ly Giang, chỉ sợ những người khác cũng không xông qua được, Cảnh Hân hẳn không phải rất nguy hiểm sao?

"Vương phi? Vương phi?" Nguyệt Ảnh vô cùng sốt ruột, lại không biết có chuyện gì xảy ra. Nàng run rẩy cảm lên tin tức mở ra nhìn, có mấy chữ lại không biết. Thật là gấp chết người!

"Nguyệt Ảnh, người không cần phải lo lắng, để Vương phi yên lặng một chút đi!" Đình Thanh Sơn ở ngoài trường nhò giọng khuyên nhủ.

Nguyệt Ảnh vội vàng dùng tay áo lau đi nước mắt trên mặt mình, sau đó đứng dậy, lặng yên không một tiếng động đi ra ngoài bưng một chậu nước nóng tới, vắt một cái khăn lông nóng đi vào.

Khinh Nhan im lặng nhận lấy, lau chùi nước mắt trên mặt, sau đó đem khăn lông che trên hai mắt mình nước đang không ngừng rơi.

Trong phòng ngoài, Sầm Viễn Chí có chút đứng ngồi không yên. Thật chẳng lẽ là do bọn họ tham sao? Nguyên bản Trung Châu thuận lợi chiếm Hà Tây và Hà Gian, chia Yên Vương ra làm hai, sớm muộn gì cũng là của bọn họ... Không nghĩ tới Giang Việt lần nữa thỉnh cầu, tiến binh Giang Nam, lại ăn một gắp nhiều như vậy, đều do Giang Việt không nói uy tín, cũng không thể tưởng tượng nếu không phải Trung Châu xuất binh kèm chế Nam Vương, Giang Việt có thể đánh đến Ly Giang?

Đang lúc này, Giản Vương phi mang theo một thị nữ tiến vào. Thấy Sầm Viễn Chí ngồi một mình ở phòng ngoài cau mày trầm tư, nàng cũng không khỏi chuyển bước sang, ân cần hỏi: "Sầm đại nhân có chuyện gì sao? Hiện nay Dịch Vương phi cần tu dưỡng, các người không có đại sự tốt nhất đừng làm phiền nàng nghỉ ngơi..."

Sầm Viễn Chí lúc này mới phát hiện ra Giản Vương phi đến, vội vàng đứng dậy làm lễ ra mắt.

"Hồi bẩm Vương phi, bởi vì chuyện liên quan đến Dịch Vương phi, cho nên thần không thể không tới đây quấy rầy Dịch Vương phi tu dưỡng." Sầm Viễn

Chỉ suy nghĩ ý tứ trong lời nói của Giản Vương phi, đến tột cùng thật là muốn cho Dịch Vương phi tu dưỡng thật tốt, hay vẫn là suy nghĩ muốn đoạt quyền? Chẳng lẽ Giản Vương phi đối với quân chánh cũng có dã tâm? Nàng cho là quyền lực dễ dàng bắt được trong tay như vậy sao? Nàng có năng lực có thể xử lý quân chánh sự vụ? Nàng có thể có cái kiên quyết đó khiến đại thần cùng các tướng lĩnh trong quân tin phục?

Chuyện liên quan đến Dịch Vương phi? Trong lòng Giản Vương phi nghiền ngẫm lặp lại mấy chữ này, đến tột cùng là chuyện gì chứ? Lúc này, Đinh Thanh Sơn hơi có chút chán nản đi ra, sau khi cung kính hành lễ tham bái, nói: "Giờ phút này tâm tình Dịch Vương phi không yên, Vương phi nếu có chuyện, xin buổi chiều trở lại!"

Giản Vương phi vừa nghe, lập tức ân cần hỏi: "Đinh tiên sinh, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? Thân thể Vương phi thế nào?"

Đinh Thanh Sơn nghĩ chuyện này cũng không cần thiết giấu giếm, liền nói sự thật cho biết.

Giản Vương phi nghe nói Dịch Minh Thần tướng quân chết trận sa trường, cũng không có chút ý hờ hê nào, ngược lại cảm thấy sầu lo vô cùng. Ngay cả Dịch Minh Thần tướng quân cũng chết trận, Vương gia không phải sẽ nguy hiểm hơn sao? Nghĩ đến đây, nàng chợt sinh ý hối hận. Nhưng rất nhanh nàng liền trấn tĩnh lại, vén lên màn thêu dày cộm nặng nề sai bước đi vào, đứng ở trước giường Khinh Nhan, nàng lo lắng hỏi: "Muội muội, chiến sự Giang Nam như thế nào? Vương gia... Vương gia hẳn không có sao chứ?"

Bên trong Khinh Nhan đang đắm chìm trong thống khổ và lo âu, vô ý bị Giản Vương phi làm giật mình tỉnh lại. Nàng thả ra khăn lông đã trở nên lạnh ướt ở trong tay, kiên định nói: "Tỷ tỷ yên tâm, ta sẽ mau sớm chạy tới Giang Nam!"

"Thân thể muội muội đang rất cần nghỉ ngơi, chuyện của hải tử ngươi yên tâm, ta sẽ coi Minh Hạo như ta sanh ra chăm sóc thật tốt!" Giản Vương phi vén màn đi vào, kích động nắm tay Khinh Nhan.

Khinh Nhan ngẩn ra, muốn đem Minh Hạo giao cho nàng chăm sóc?

"Muội muội không tin ta?" Giản Vương phi nhìn trên mặt Khinh Nhan do dự, hơi thương tâm hỏi.

"Không thể nào..." Giản Vương phi hỏi như thế, ngược lại Khinh Nhan khó mà nói gì. "Chẳng qua là cảm thấy tỷ tỷ ngươi vừa để ý Vương phủ vừa chăm sóc Minh Hi Quận chúa, lo lắng ngươi bận rộn..."

"Không cần lo lắng, vì Vương gia, một mối một chút có là cái gì? Muội muội ngươi yên tâm, nhất định phải bình an cùng Vương gia đồng thời trở về." Mặt Giản Vương phi thành khẩn.

Khinh Nhan nhìn mắt nàng chân thành, nghĩ tới hai tháng kia mình ở cung Phượng Nghi hai người chung đụng cũng coi như không tệ, liền gật đầu. Nàng tin tưởng bất kể như thế nào, Giản Vương phi cũng sẽ không tổn thương hải tử của Vương gia.

"Muội muội ngươi phải nghỉ ngơi thật tốt, nhanh chóng dưỡng tốt thân thể..." Giản Vương phi chợt cúi đầu có chút xấu hổ, "Đều là ta vô dụng, nếu như ta cũng có thể cùng muội muội giúp đỡ Vương gia chinh chiến sa trường thật là tốt."

Khinh Nhan nghe ra là nàng khẩn trương sầu lo cho Nguyên Tĩnh Vũ, ngược lại yên tâm hơn. Nàng nhàn nhạt nói: "Tỷ tỷ cần gì như thế? Vương phủ cũng cần người trông nom, Vương gia có thể yên lòng mang binh xuất chinh, cũng đều nhờ tỷ tỷ ngươi làm cho hẳn không có phiền muộn trong nhà. Con cháu Vương gia mông manh, tin tưởng tỷ tỷ nhất định sẽ không để cho Vương gia lo lắng thất vọng."

Giản Vương phi khẽ mỉm cười gật đầu một cái: "Muội muội yên tâm! Tỷ tỷ ở trước giường ngươi thế, nhất định cẩn thận chăm sóc Minh Hạo thật tốt, ta dùng tánh mạng bảo đảm, lúc Vương gia và muội muội trở lại, nhất định có thể thấy một hải tử thông minh khỏe mạnh!"

"Như vậy liền nhờ tỷ tỷ!" Khinh Nhan hoàn toàn yên lòng.

Nếu Giản Vương phi đã chủ động thế, mình cũng không thể sau khi rời đi đem hải tử cho Tàn sư thúc tổ chăm sóc. Như vậy cũng tốt, nàng là nữ chủ nhân Vương phủ, có nàng tự mình nuôi dưỡng, ngược lại là hải tử an toàn nhất.

Ngày hai mươi lăm tháng mười, Dịch Khinh Nhan phân phó công việc chuẩn bị xuất hành thành Bảo Khang, Tàn Chi Di khuyên can không có hiệu quả, cũng chỉ có thể tùy nàng. Ngược lại Đinh Thanh Sơn không nói gì, chỉ kiên trì theo nàng lên đường, như thể mọi người mới yên tâm.

Ngày hai mươi bảy tháng mười, một chiếc xe ngựa đặc thù cải trang và 300 thị vệ hộ tống chạy tới thành Bảo Khang.

Bọn họ ngày đêm lên đường, nhưng một ngày ba bữa cũng không thể qua loa, Khinh Nhan đứng giờ dùng thuốc, cố gắng ăn cơm, thân thể khôi phục rất tốt. Chỉ là cách Bảo Khang thành càng gần, trong lòng nàng càng nóng nảy. Mấy ngày nay nhận được tin tức Giang Nam, tất cả đều là tin tức xấu...

Lâu như vậy, viện binh đến một lần lại một lần, chung quy cũng không cách nào xông phá được vây khốn của Giang Việt. Khinh Nhan chỉ hy vọng những Lăng Tiêu các đệ tử sư phụ sai đến có thể thuận lợi vào Kiến Thành.

Hắn bị vây ở Kiến Thành cũng đã hơn hai tháng, bảo vệ thành trì không dễ dàng a, vì sao không buông tha Kiến Thành xông phá phong tỏa của Giang Việt trở về Cẩm Nguyên đây? Là bỏ không được tòa thành trì thật vất vả đánh xuống hay còn có nguyên nhân khác?

Buổi chiều mừng sáu tháng mười một, rốt cuộc một nhóm của Dịch Khinh Nhan bình an tới thành Bảo Khang.

Chu Trọng Nguyên ngênh đón nàng vào trong quân doanh, lập tức đem tình huống trước mắt nói cho nàng nghe.

Khinh Nhan mặc dù mặt nghe không thay đổi, tâm lại trầm xuống. Giang Việt và Nam Vương đã bắt đầu tấn công Cẩm Nguyên rồi sao? Bọn họ không phải đang vây khốn Kiến Thành sao? Chẳng lẽ, chẳng lẽ nói...

"Vương phi..." Chu Trọng Nguyên rất là lo lắng, xem tình huống trước mắt, chỉ sợ thế cục Vương gia ở Kiến Thành không lạc quan a!

"Cho người biên chế lại quân phòng thành như thế nào rồi? Có bao nhiêu người?" Khinh Nhan tỉnh táo hỏi.

"Trước mắt có gần sáu vạn người, chỉnh đốn lại cũng cần bản hoàn thành, chỉ là trong khoảng thời gian này thủy binh Giang Việt luôn ngăn trở chúng ta đi Cẩm Nguyên, cho nên..." Chu Trọng Nguyên có chút xấu hổ, hần chủ mưu bất cẩn, đối mặt thủy quân Giang Nam mạnh mẽ chung quy lại là không công mà lui.

Thủy binh Giang Việt thiên hạ này là mạnh nhất, có thể thành công ngăn trở bọn họ cứu viện Cẩm Nguyên cũng không gì kỳ quái. Mới vừa rồi nàng vẫn lo lắng Nguyên Tinh Vũ, cho đến khi nghe tin tức thế mới yên lòng. Giang Việt ngăn trở bọn họ cứu viện như thế, nói rõ ít nhất trước mắt Vương gia còn sống, chỉ là tình cảnh khó khăn không cách nào truyền tin tức về.

"Chuẩn bị mấy thuyền nhỏ, sau chọn lựa hai ngàn tinh binh, tối mai ta dẫn người đi!" Khinh Nhan bình tĩnh phân phó xong, liền trở về trường nghỉ ngơi.

Cảnh Hân, kiên trì mấy ngày nữa! Ta rất mau sẽ đến!

Rạng sáng mừng tám tháng mười một, Dịch Khinh Nhan mang theo hai ngàn tinh binh cùng lương thảo ngồi thuyền nhỏ thuận lợi tiến vào thành Cẩm Nguyên.

Đinh Thanh Sơn nói: "Thủy binh Giang Việt cũng không ra sao! Chúng ta đây không phải là lạng lẽ qua sông? Chu đại nhân là xảy ra chuyện gì?"

Khinh Nhan nhàn nhạt cười cười: "Giang Việt chiếm lĩnh khoảng sông rộng sát Cẩm Nguyên, nhưng giữa hai thành dù sao cũng có chút khoảng cách, mặc dù bọn họ có thể không chút kiêng kỵ ngăn trở chúng ta tấn công Cẩm Nguyên, cũng chỉ là cậy vào thủy quân mạnh mẽ của mình, mà thủy quân tinh nhuệ của ta lại bị Vương gia mang đi Kiến Thành rồi. Nếu Chu đại nhân ngênh ngang qua sông nhất định phải phải binh đối phó thủy quân Giang Việt, do đó, chúng ta sẽ thương vong lớn. Chu đại nhân là người rất ôn trọng, hẳn đang làm hết sức để giữ thực lực cho chúng ta a! Bây giờ nghĩ lại, lúc ban đầu khi ta và Vương gia điều binh cần phải chú ý nhiều mặt mới phải, đều tại chúng ta quá tự tin rồi... Có lẽ, chúng ta có thể thuận lợi vượt sông không phải là bởi vì chúng ta ít người, càng không phải là bởi vì bọn họ không có phát hiện, có lẽ đây là bọn họ cố ý làm thế..."

Khinh Nhan có chút hoài nghi nguyên nhân Giang Việt lần này bội tín. Sẽ không phải là Giang Việt thể tử Tang Tế Hải phát hiện thân phận thật của nàng đi? Vốn là ngụy trang của nàng Giang Việt rất khó phát hiện, nhưng mà đại ca Hàn Nhượng Vân đã biết chân tướng, tình thế hiện nay nguy cấp, cho nên đại ca đem bí mật của mình nói cho Tang Tế Hải, hai người chung tay đến báo thù nàng cũng không phải là không có khả năng.

Chính là bởi vì nghĩ đến điểm này, nàng mới lo lắng như vậy. Nếu lần này Nguyên Tinh Vũ nguy nan nguyên do là ở mình, hai người đàn ông kia nhất định là muốn đẩy hẳn vào chỗ chết mới bỏ qua. Nàng nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có như vậy mới có thể giải thích được chuyện Giang Việt bội tín...

Những việc này Đinh Thanh Sơn không hiểu. Nguyên bản tâm hắn chỉ nhằm vào phương diện y thuật, rất ít suy nghĩ những thứ khác, hôm nay quan tâm quân chính, thứ nhất là bởi vì sự môn Lãng Tiêu các của hắn đã cuốn vào rồi, thứ hai hẳn lại cưới Trung Châu Quận chúa, chuyện liên quan đến vợ con, hẳn tự nhiên không thể giống như trước kia nữa đối với thiên hạ thế cục chẳng quan tâm.

Hiện nay chủ trì phòng ngự Cẩm Nguyên chính là Cận Thế Vinh tướng quân, Khinh Nhan đề cho hắn chuẩn bị lương thực cùng thuốc men, ngày mai nàng sẽ mang binh xông phá phòng tuyến Giang Việt đem các loại thuốc cứu mạng gì đó đưa vào Kiến Thành. Để bảo đảm lần này tấn công thành công, nàng muốn toàn bộ kỵ binh, cũng yêu cầu tất cả lương thực và thuốc men chứa ở trên xe ngựa, chỉ có như vậy mới có thể đánh mở phòng tuyến phía sau của Giang Việt nhanh chóng chạy tới Kiến Thành.

Trên thực tế trong khoảng thời gian này Chu Trọng Nguyên còn đưa không ít lương thực và binh lính tới, chỉ là quy mô nhỏ, mỗi lần đều không phải rất nhiều, nhưng cũng không thể làm gì hơn, chiến thuyền ở thành Bảo Khang cũng không nhiều, lại có Giang Việt ngăn trở, hẳn cũng chỉ có thể sử dụng thuyền nhỏ ban đêm trộm đưa tới.

Cận Thế Vinh vì thỏa mãn yêu cầu của Lưu nguyên soái, trên căn bản đem toàn bộ ngựa thành Cẩm Nguyên giao cho nàng. Cận tướng quân hiểu, có thể cứu Vương gia trở về hay không, xác định phải xem lần này Lưu nguyên soái có thể xông phá phòng tuyến hay không rồi. Chính hắn đã từng mang binh xông qua nhiều lần, tiếc rằng đại tướng Giang Việt thật lợi hại, hắn đánh không lại, mấy lần đều chỉ có thể giữ thực lực không công mà lui.

Tối hôm đó, Dịch Khinh Nhan lần nữa triệu kiến Cận Thế Vinh, mật đàm chiến sự ngày mai. Nghe xong kế hoạch của Dịch Khinh Nhan, cặp mắt Cận Thế Vinh sáng lên, trong lòng rất là bội phục, đối với kế hoạch cứu viện ngày mai rất có lòng tin.

Sáng sớm mừng chín tháng mười một, bầu trời phía đông mới vừa hiện ra một tia nắng ban mai nhạt, Trung Châu quân liền phá vỡ sự yên tĩnh của đất trời. Cận Thế Vinh mang theo hàng loạt lương thảo cùng gần một vạn người lại một lần nữa đánh thẳng vào phòng tuyến Giang Việt, cùng hắn lãnh binh còn có một vị nam tử trẻ tuổi đầu đội mũ hoàng kim. Trong quân Giang Việt đều truyền Trung Châu Chiến thần tới, trong lòng ít nhiều có chút sợ hãi.

Giang Việt thế tử Tang Tế Hải cười trào phúng, hôm qua mới đến Cẩm Nguyên, tựa như không thể chờ đợi sao? Hắn cũng muốn xem một chút vị Trung Châu Chiến thần này không dậy nổi sẽ như thế nào.

Tang Tế Hải lập tức chỉnh trang xuất chiến. Chỉ thấy hắn một thân áo giáp bạc, tay cầm cây thương màu đỏ, trên khuôn mặt anh tuấn một đôi mắt phượng và khí thế huy hoàng, tuấn mỹ như thiên thần. Hắn bề ngoài trấn định, trong lòng rất không yên tĩnh, hắn vừa khát vọng nhìn thấy nữ nhân kia lần nữa như thế, vừa vô số lần hướng lên trên trời van xin, chỉ mong Trung Châu Chiến thần không phải nàng! Không phải là nàng...

Ở giữa Cẩm Nguyên và Kiến Thành có mấy chục dặm đường, trông trải một mảnh, không có núi non trùng điệp, chỉ có mấy con sông tung hoành, tất cả đều hội tụ ở Ly Giang.

Đại quân Giang Việt đang ở giữa Cẩm Nguyên và Kiến Thành, canh giữ tất cả đường giao thông quan trọng, viện quân Cẩm Nguyên muốn xông phá phòng tuyến của bọn họ đi Kiến Thành cũng không dễ dàng.

Rất nhanh, Tang Tế Hải được giao chiến với vị Hoàng Kim Chiến Thần kia. Hắn lập tức đánh ngựa chạy tới, cuốn lấy đối phương không thả. Trải qua giao thủ ngắn ngủi, hắn liền phát hiện võ công người này chiêu thức rất giống với người kia, nhưng nhìn thân hình lại không thể nào giống. Hắn âm thầm nghi ngờ, chẳng lẽ sau khi nàng sinh nở hình thể có thay đổi? Thế nào công lực cũng giảm xuống? Đúng rồi, mới vừa nhận được tin tức, hình như nàng sinh nở xong không lâu, thân thể chưa phục hồi sao? Đáng giận! Vì người nam nhân kia, nàng cứ không nghỉ ngơi, thương tiếc thân thể mình như vậy?

Tang Tế Hải càng nghĩ càng giận, ra tay cũng không nhịn được có chút rối loạn, nhưng hắn thủy chung cẩn thận, mỗi lần lúc so chiêu đều có lưu đường sống. Hắn nhìn đối phương tựa hồ cũng có chút nghi ngờ, nhưng đáng tiếc chính là mặt nạ này che tất cả các ngũ quan của nàng, cả mặt cũng không thấy rõ.

Trong lòng hắn thầm nghĩ, nàng nhận ra mình rồi sao? Nàng có từng có chút nào hối tiếc?

Mặc dù người mang mặt nạ hoàng kim quấn lấy Tang Tế Hải, Cận Thế Vinh vẫn không thể nào tiến lên. Tang Tế Hải thầm nghĩ, thì ra là người có chủ ý này sao? Hừ, Giang Việt ta người nhiều, lẽ nào lại chỉ có ta là cao thủ?

Mất thấy không xông qua được, Cận Thế Vinh dẫn binh lui về Cẩm Nguyên. Nhìn người cũng rút lui cũng không sai biệt lắm, người đeo mặt nạ cũng bắt đầu lui.

Tang Tế Hải Dương nâng khóe miệng cười cười, cũng không hạ lệnh đuổi giết.

Mặt Tang Tế Hải nở nụ cười trở lại trong trường, bắt đầu nhớ lại mỗi một chiêu mỗi một thức hôm nay cùng người đeo mặt nạ giao thủ, càng khẳng định đó là võ công của Lăng Tiêu các không thể nghi ngờ. Nghi ngờ duy nhất chính là võ công của nàng làm sao lại thụt lùi nhiều đến như vậy? Đúng rồi, hình như là nàng mổ bụng sinh con, chẳng lẽ vết thương bị rách? Bỗng nhiên hắn có chút hối hận, không nên cứ như vậy thả nàng về, hắn nên nhân cơ hội này bắt nàng...

Hừ, Nguyên Tinh Vũ đó có gì tốt? Đáng được nàng liều mạng như vậy?

Nghĩ tới nàng vì nam nhân khác sinh hài tử, còn hắn lại tự thương hại mình như vậy, Tang Tế Hải vừa hận vừa ghen. Nếu như là nàng làm những chuyện này cho hắn, thật là tốt biết bao a! Không, không, nếu nàng đi theo hắn, bất kể như thế nào hắn cũng sẽ không để cho nàng chịu những thứ khổ này...

Đang miên mang suy nghĩ, chợt nghe thân binh ở ngoài trường nói: "Khởi bẩm thế tử, Đông Bắc có người báo lại, tảng sáng hôm nay Trung Châu quân ước chừng có sáu ngàn người do Trung Châu Chiến thần Lưu Ngạn Phi suất lĩnh xông phá phòng tuyến Đông Bắc, bây giờ đã tiến vào Kiến Thành. Hơn ba vạn người phòng tuyến Đông Bắc chỉ còn lại không tới một vạn người, Lý tướng quân trong khi giao chiến đã tử trận..."

"Cái gì?" Tang Tế Hải giật dử, mấy bước liền xông ra ngoài. "Mau nói rõ ràng! Làm sao còn có một Trung Châu Chiến thần Lưu Ngạn Phi? Lưu Ngạn Phi đó không phải mới vừa bị ta đánh lui về rồi sao?"

Thân binh truyền lệnh làm sao biết sẽ có hai Trung Châu Chiến thần?

Tang Tế Hải lập tức liền phản ứng kịp, hắn bị lừa! Sau khi tức giận, trong lòng hắn lại mơ hồ có chút mừng rỡ, như thế xem ra, thân thể của nàng không sao? Không ngờ nàng thật thông minh a! Dễ dàng lừa gạt mình...

Chỉ là, Nguyên Tinh Vũ, người cũng không cần cao hứng quá sớm!

Một ngày nào đó, hắn sẽ đoạt nàng đi!

Mùng chín tháng mười một, binh lính thủ thành Kiến Thành đang đối khổ lạnh lẽo lại phát hiện có đại đội nhân mã xông tới. Trong lòng mọi người vừa mong đợi vừa khẩn trương, lo lắng có phải Giang Việt tiến công hay không, rồi lại mong mỏi nếu như là viện binh thì thật là tốt.

Tin tức truyền tới cho Nguyên Tinh Vũ, hắn lập tức lên cửa thành. Giờ phút này, đã thấy rất rõ ràng đội nhân mã kia rồi, trên lá cờ đầu đang tung bay thật cao có ghi một chữ "Lưu" thật to, mà đang đi phía trước nhất là một người cưỡi ngựa đang mang một mặt nạ hoàng kim phát sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời.

Bọn lính hưng phấn cùng hô to lên:

"Luru nguyên soái đến rồi!"

"Luru nguyên soái mang binh tới cứu chúng ta rồi!"

"Trung Châu Chiến thần của chúng ta cuối cùng đã tới!"

"..."

Nguyên Tĩnh Vũ vui mừng vội vàng phân phó mở cửa thành ra, mình lại xoay người chạy xuống đầu tường.

Địch Khinh Nhan ở dưới thành bắt đầu tìm tung tích Nguyên Tĩnh Vũ, cho đến gần cửa thành nàng mới nhìn thấy bóng dáng để cho mình lo lắng mong nhớ ngày đêm. Rất tốt, hẳn không có bị thương, cũng không có ngã bệnh. Hắn còn sống tốt ...

Cỡi ngựa chạy nhanh vào cửa thành, vừa lúc Nguyên Tĩnh Vũ từ trên tường thành xuống, nàng không do dự, lập tức vớt bỏ ngựa bay tới phía hắn.

Nguyên Tĩnh Vũ nhảy lên không trung tiếp được nàng, hai người đồng loạt rơi xuống bên trên tường thành.

"Chàng (Nàng) làm sao vậy?" Hai người đồng thời mở miệng hỏi, rồi sau đó nhìn nhau cười một tiếng.

Nguyên Tĩnh Vũ vội vàng cúi mặt nạ của nàng xuống, đem lấy nàng từ trên xuống dưới nhìn qua một lần, nhìn trên người nàng loang lổ vết máu, hốt hoảng hỏi: "Bị thương chỗ nào?"

Khinh Nhan lắc đầu: "Không cần lo lắng, ta chỉ bị thương hai chỗ, chỗ khác đều là máu của kẻ địch."

"Cũng bị thương hai nơi còn không quan trọng sao?" Nguyên Tĩnh Vũ nóng nảy, liền ôm nàng chạy tới lều lớn của mình. Chạy thật nhanh, hắn lại nghĩ tới một chuyện lớn: "Đúng rồi, không phải là tháng này nàng mới sinh sao? Làm sao nhanh như vậy đã tới rồi? Hải tử đâu?"

"Hải tử rất tốt, là một nam tử, ta giao cho Giản tỷ tỷ chăm sóc." Nhớ tới nhi tử, Khinh Nhan không nhịn được dịu dàng cười một tiếng. "Ta đã nói với chàng, Minh Hạo lớn lên sẽ giống ta!"

"Nàng sanh hồi nào?" Nguyên Tĩnh Vũ càng nghĩ càng thấy không thích hợp, hiện tại sinh kỳ của nàng còn chưa tới, nhưng mà nàng đã từ Vinh Dương chạy tới Kiến Thành, rốt cuộc nàng sanh lúc nào? Chẳng lẽ lại sinh non? Chẳng lẽ là vì tin tức bên này truyền tới khiến nàng lo âu rồi sinh non sao?

"Mùng bốn tháng trước!"

"Do sinh non hay sao?"

"Ta dùng thuốc thúc sản..."

"Cái gì? Nàng..." Nguyên Tĩnh Vũ vừa tức giận vừa cảm động, không cần nói nữa cái gì, hắn đã hiểu tất cả. "Sinh nở có thuận lợi không? Thân thể nàng như thế nào? Lúc này chưa bao lâu mà nàng đã đến nơi này, lo lắng hơn nữa cũng nên dưỡng thân thể tốt trở lại đã..."

Bỗng nhiên Nguyên Tĩnh Vũ không nói được nữa, hắn ôm nàng thật chặt, mắt không có nhìn được chút ẩm ướt.

Khinh Nhan cũng không nói gì, chỉ là ôm cổ hắn, đầu tựa vào cổ hắn.

Đến lều lớn của hắn, hắn lập tức truyền quân y, rồi sau đó đem nàng đặt ở trên giường ấm bên trong, mình ngồi ở một bên xem xét thương thế của nàng.

Khinh Nhan đưa tay vuốt ve mặt hắn đang giận dữ lại cảm động, chọt lại gần, hôn hắn.

Nguyên Tĩnh Vũ khẽ ngăn ra, ngay sau đó ôm mặt nàng, hôn thật sâu trả lại nàng. Trong lòng cũng kích động giống như nàng, chỉ cần bọn họ còn sống, chỉ cần bọn họ ở chung một chỗ là tốt...

Quân y đi vào rất nhanh, đồng thời Nhạn Vô Ngân sai người mang nước nóng tới.

"Bị thương ở nơi nào hả?" Nguyên Tĩnh Vũ hơi có chút tức giận hỏi. Mới vừa rồi đang muốn cởi áo khoác nàng ra xem xét vết thương của nàng, lại bị sự nhiệt tình của nàng dẫn dắt. Lúc này, hắn không nên chỉ muốn thân thiết.

Khinh Nhan cười cười, quay đầu hướng quân y nói: "Đề cái hòm thuốc lại, các người đều lui ra đi!"

Nhạn Vô Ngân phát tay một cái, dẫn theo tất cả mọi người đi ra ngoài.

"Đến tột cùng là bị thương ở nơi nào rồi hả?" Nguyên Tĩnh Vũ có chút nóng nảy cởi áo của nàng ra, vừa lăm bắm, "Nàng cũng thiệt là, trên người có vết thương lại dẫn dụ ta? Mấy tháng không thấy, nàng biết ta không chịu được ..."

Khinh Nhan híp mắt thừa nhận cười, nhìn hắn vội vã như thế, liền nhắc nhở: "Trên vai trái có một nơi, trên đùi phải có một..."

Thấy vết thương máu thịt đầm đìa, thoáng động liền rí ra máu, Nguyên Tĩnh Vũ chỉ cảm thấy đau lòng, đau đến tựa hồ hần quên mất hô hấp, trong lòng bị đè nén rất khó chịu.

Hần vắt một cái khăn lông nóng thay nàng lau vết thương, sau đó cẩn thận thoa thuốc, lại dùng vải bông trắng lau thật sạch.

Khinh Nhan nằm ở trên giường mềm mại, bởi vì trong lòng đã yên, cũng bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Nguyên Tĩnh Vũ lấy y phục của mình tới chuẩn bị giúp nàng thay, đột nhiên phát hiện bụng nàng có một vết sẹo con dài chừng ba tấc màu hồng. Trong giây phút đó hần liền hiểu chuyện gì đã xảy ra, trong lòng hần vô cùng nóng giận, nhưng hơn nữa là vô cùng sợ hãi!

Nàng lại là mổ bụng lấy con sao? Nàng không muốn sống nữa ư? Không phải hần đã chuẩn bị nhiều danh y như vậy sao? Trước khi đi còn giao phó bọn họ phải chăm sóc nàng thật tốt, làm sao lại để cho nàng mạo hiểm như vậy? Từ trước tới giờ mổ bụng lấy con có mấy người có thể sống sót? Thế nhưng nàng không tu dưỡng thật tốt, nhanh như vậy liền chạy tới nơi này..."

Nữ nhân này, nữ nhân này rõ là...

Nhìn mặt nàng an tĩnh ngủ, hần vội vàng kéo chăn bông qua đắp kín cho nàng. Y phục dơi lát nữa thay cũng không có sao, nhưng ngàn vạn lần không thể để cảm lạnh. Mấy ngày này nhất định nàng không có ngủ một giấc an ổn, cho nên vừa nhìn thấy hần bình an vô sự liền yên lòng, lúc này mới ngủ say.

Hần giúp nàng gỡ ngân quan trên đầu xuống, để cho nàng có thể ngủ được thoải mái hơn một chút, rồi sau đó liền nắm một tay nàng, thả lên bên môi khẽ hôn...

Sau khi bị vây ở Kiến Thành hần suy nghĩ rất nhiều, mơ hồ hiểu Ân Thánh Tâm đầu hàng dâng thành chỉ sợ cũng là một nước cờ tốt do Hàn Nhượng Vân sớm kế hoạch, bất kể là hần đồng ý kết thân hay không, hần cũng sẽ động lòng với lợi ích không lồ Ân thị mang tới. Cho nên, Ân Thánh Tâm quyết không phải bị cái gì gọi là "độc dược" khống chế, mà là lập bẫy hay chờ hần chui vào. Duy nhất hần không nghĩ ra là tại sao Giang Việt lại bội tín quay giáo một kích?

Tang Tế Hải vây ở hai mặt Đông Bắc nhưng không đánh, Hàn Nhượng Vân cũng ở hai mặt Tây Nam mắt nhìn chăm chăm. Hần cũng nghĩ tới buông Kiến Thành trở về Cẩm Nguyên tử thủ, nhưng mà chỉ cần hần hơi có hành động, bốn phương liền có đại quân đánh tới. Chỉ cần hần mở ra một trong các cửa thành, sẽ gặp phải ngăn chặn không nói, ba cửa thành khác chỉ sợ cũng không giữ được, hần nhanh chóng sẽ chỉ còn lại kết quả toàn quân chết hết. Nguyên Tĩnh Vũ mơ hồ hiểu bọn họ là muốn vây chết hần ở chỗ này. Sau đó hần lại có chút nghi ngờ, Nam Vương và Giang Việt liên hiệp, nếu bốn phương đồng thời tiến công, phòng thủ thành Kiến Thành có khả năng hơn nữa cũng không ngăn được. Bọn họ là vì sao vẫn không tiến công, chỉ ngăn trở viện binh tăng viện đây? Thật sự là làm người ta khó hiểu...

Nhận Vô Ngân dần xếp viện binh thật tốt xong đi vào báo cáo.

Lúc Nguyên Tĩnh Vũ lặng yên không một tiếng động ra ngoài ngồi xuống nghe hần bẩm báo. Nghe Nhận Vô Ngân có chút hưng phấn bẩm báo hôm nay bọn họ có bao nhiêu lương thực, có bao nhiêu chiến mã, có bao nhiêu thuốc trị thương, nhưng mà mặt Nguyên Tĩnh Vũ thùy chung vẫn nặng nề, giống như không nghe thấy, lại giống như không thèm để ý chút nào.

Nhận Vô Ngân rất là không hiểu, trong hai tháng này bọn họ giảm ăn kiêng dùng, đem lương thực khắp thành tập trung lại, mỗi ngày phát theo đầu người, chính là đem lương tồn chỉ một tháng ăn cho hơn hai tháng, vì sao hôm nay viện binh đến, Vương gia một chút sắc mặt vui mừng cũng không có? Tuy nói viện binh không nhiều lắm, nhưng so với không có tốt hơn chứ?

Nguyên Tĩnh Vũ phát tay một cái cho Nhận Vô Ngân lui ra, mình một lần nữa tiến vào trong phòng canh giữ ở bên cạnh giường gấm.

Khinh Nhan nhất định một muốn chết rồi, cho nên ngủ kỹ như vậy. Hần nhìn nàng một hồi lâu, lại cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên mi tâm nàng, nàng cũng không có tỉnh. Chỉ thấy thần sắc nàng chậm rãi, khóe miệng mơ hồ mỉm cười, nhưng là mộng đẹp gì vậy?

Tối hôm đó, một con khoái mã tiến vào Kiến Thành, Nhận Vô Ngân lập tức đem người vừa tới mang tới bên ngoài chủ trường của Vương gia, nhỏ giọng bẩm báo, nói: "Vương gia, Đình tiên sinh đến."

"Vào đi!" Thanh âm Nguyên Tĩnh Vũ trầm thấp, nghe giọng điệu tựa hồ tâm tình không tốt chút nào.

Đình Thanh Sơn đi vào, phát hiện Nguyên Tĩnh Vũ đang xem bản đồ, hần vội vã đem mắt quét một vòng bên trong trường, không có phát hiện Dịch Khinh Nhan.

"Vương gia, Vương phi đâu?" Giọng điệu của hần tựa hồ có chút lo lắng.

"Còn đang ngủ, từ buổi sáng ngủ thẳng tới bây giờ còn chưa có tỉnh..." Nguyên Tĩnh Vũ hơi có chút ý trách cứ, "Đến tốt cùng nàng không ngủ bao lâu rồi hả?"

"Kể từ khi tin tức Vương gia bị vây ở Kiến Thành truyền về Vương phủ, trong lòng Vương phi cũng không yên tĩnh, hiển nhiên hàng đêm không có cách nào ngủ yên. Sau lại thúc dục mổ bụng lấy con, suýt nữa... Hiển nhiên nguyên khí tổn thương nặng nề. Sau đó vết thương dần dần tốt hơn, nàng lại kiên trì muốn tới Giang Nam... Không có tận mắt thấy Vương gia mạnh khỏe, nàng luôn không yên lòng. Hôm nay an lòng, đại khái muốn đem những gì trước đây bù lại!" Đình Thanh Sơn thoáng yên tâm. Nguyên bản hần lo lắng Vương gia và Vương phi, hai người chia tay đã lâu, củi khô lửa bốc ngò nhờ nhìn không được... Hiện tại thân thể các chủ chưa phục hồi, thật sự không nên làm chuyện phòng the.

"Trước khi ta rời đi không phải đã dặn dò các người tất cả lấy an toàn của Vương phi làm trọng sao? Làm sao lại dùng thuốc thúc sản? Lại mỗ bụng lấy con..." Nguyên Tĩnh Vũ nhớ tới liền sợ, "Nếu là vạn nhất..."

Đinh Thanh Sơn bắt đầu đi đem tình huống lúc đó nói một lần, Nguyên Tĩnh Vũ nghe được càng thêm căng thẳng nhưng lại cảm động. Nếu không phải giờ phút này nàng đã ở bên cạnh hắn rồi, hắn không biết là mình có thể tiếp nhận được sự thực đáng sợ như vậy hay không.

Nhìn sắc mặt Nguyên Tĩnh Vũ hơi có chút hoảng sợ, Đinh Thanh Sơn thừa dịp nói: "Trước mắt thân thể Vương phi còn cần điều dưỡng thật tốt, cho nên..."

"Bỏn Vương biết..." Nguyên Tĩnh Vũ nhìn dáng vẻ chán chờ của Đinh Thanh Sơn, làm sao không hiểu ý tứ của hắn.

"Còn có..." Đinh Thanh Sơn suy nghĩ một chút mới nói, "Về sau sợ rằng Vương phi... cũng không thể sinh nở... Nếu như có thai, chỉ sợ có nguy hiểm đến tính mạng..."

"Cái gì?" Nguyên Tĩnh Vũ khiếp sợ đứng dậy, tự lẩm bẩm, "Nghiêm trọng đến thế sao?"

Đinh Thanh Sơn trầm mặc một chút, không nói gì.

Nguyên Tĩnh Vũ rất nhanh liền tỉnh táo lại, dò hỏi: "Có thuốc tránh thai chứ?"

"Dạ!" Đinh Thanh Sơn cúi đầu, "Chỉ là dùng quá nhiều đối với thân thể không tốt..."

Nguyên Tĩnh Vũ có chút tức giận nhìn chăm chăm hắn, biết rõ hắn đau lòng thân thể Kinh Nhan, đây không phải là muốn hắn về sau kiềm chế tình cảm sao? Nhưng là, Kinh Nhan... Chẳng lẽ sau này cũng không thể dụng năng? Còn là một tháng một hai lần? Không được, bọn họ sớm chiều chung đụng, lại chân thành yêu nhau, hắn tuyệt đối nhìn không được đâu! Nguyên Tĩnh Vũ ở trong lều đi tới đi lui mấy bước, suy nghĩ không được phương pháp. Nghĩ tới nghĩ lui, bỗng nhiên hắn hỏi một câu ngoài dự tính:

"Có phương pháp ngừa thai cho nam tử không?"

Đinh Thanh Sơn ngẩn ra, cho tới bây giờ đều là thuốc ngừa thai cho nữ nhân, chưa từng nghe qua nam nhân cũng phải ngừa thai? Không muốn hài tử, ban cho một chén canh ngừa thai là đủ rồi.

"Rốt cuộc có không?" Nguyên Tĩnh Vũ hỏi tới.

"Chưa từng nghe qua." Đinh Thanh Sơn thành thật trả lời, "Nhưng mà, hắn là có thể điều chế?"

Nguyên Tĩnh Vũ gật đầu một cái: "Vậy chuyện này liền giao cho người. Nhưng đừng cho người thứ ba biết!"

"Dạ! Thần sẽ không phụ Vương gia nhờ vả! Thần cáo lui!" Trong lòng Đinh Thanh Sơn cảm động với tình cảm chân thành đích thực của hai người Vương gia và Vương phi, thậm hạ quyết tâm nhất định phải chế biến ra thuốc tránh thai nam tử không tổn thương thân thể. Nữ nhân sinh nở gian nan như thế, thật có thể nói là cửu tử nhất sinh, hắn và Úc Hình chỉ cần một hài tử là tốt rồi, bất luận nam nữ đều tốt.

"Đúng rồi, chuyện này Vương phi biết không?" Nguyên Tĩnh Vũ chợt gọi hắn lại.

"Vương phi học y, chắc cũng biết chứ?" Đinh Thanh Sơn hàm hồ nói.

"Như vậy cơ hồ tất cả mọi người đều có thể biết sau này Vương phi không thể sinh hài tử?" Chỉ cần người học y đều biết? Nguyên Tĩnh Vũ khẽ cau mày. Hắn và Kinh Nhan có Minh Hạo và Minh Huy là đủ rồi, chỉ sợ đại thần trong triều không nhìn như vậy a! Phải suy nghĩ biện pháp thật tốt mới được...

Nguyên Tĩnh Vũ phát tay một cái cho Đinh Thanh Sơn lui ra, mình từ từ đi tới ngồi xuống bên cạnh Kinh Nhan.

Mặc dù mùa đông phương nam so với phương bắc tốt hơn một chút, nhưng vẫn có chút lạnh, ngày thường một mình hắn cũng không cảm thấy, ngay cả chậu than cũng không chuẩn bị, cũng không biết Kinh Nhan có cảm thấy lạnh hay không..

Hắn duỗi ngón tay ra nhẹ nhàng đụng vào gương mặt ấm áp đỏ ửng của nàng đang lộ ra ngoài. Cảm thụ ấm áp của nàng, hắn cũng cảm thấy trong lòng ấm áp, bất tri bất giác cười khẽ.

Lúc này, nghe Nhận Vô Ngân ở bên ngoài nhỏ giọng nói: "Vương gia, bữa tối đã chuẩn bị xong."

"Đặt ở bên ngoài, sau đó đưa bồn nước nóng tới đây."

Nguyên Tĩnh Vũ hướng mặt ra ngoài phân phó một câu, sau đó quay đầu lại nhẹ nhàng vuốt ve mặt của Kinh Nhan kêu: "Kinh Nhan, tỉnh, đứng lên ăn một chút rồi ngủ tiếp."

Kinh Nhan thuận thế lật người, đem mặt tựa vào lòng bàn tay của hắn, khoe miệng nâng lên một nụ cười ngọt ngào, chỉ là không chịu mở mắt.

Nguyên Tĩnh Vũ biết nàng tỉnh, mỉm cười cúi đầu hôn mấy cái ở trên mặt nàng, sau đó đỡ nàng ngồi dậy, cẩn thận giúp nàng mặc xong quần áo. Tuy vết

thương trên người nàng nhưng không nặng, nhưng đụng trúng nhất định sẽ đau.

Khinh Nhan mở mắt cười nhìn hắn, chỉ cảm thấy lòng tràn đầy hạnh phúc và thỏa mãn.

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn thấy nàng cười, không nhịn được lại cúi đầu hôn nàng vài cái, lúc này mới đứng dậy đi ra bên ngoài bưng nước nóng tới giúp nàng rửa mặt qua loa.

"Đói bụng không? Ta cho người làm canh cá, nàng nếm thử một chút xem có thích hay không." Hắn ôm nàng ra ngoài, ngồi vào bàn ăn trước mặt.

"Chàng tính dứt ta sao?" Khinh Nhan nhìn hắn đặt mình ở trên đầu gối hắn, cười hỏi.

"Có gì là không thể?" Hắn nhìn nàng cười cười, múc cho nàng nửa bát canh.

Canh cá tuyết trắng, nổi từng viên cá lớn như ngón cái, ngửi thấy mùi hương bay lên. Khinh Nhan uống một hớp, chép miệng, mùi tanh bị mấy cọng gừng che mất, chỉ để lại nguyên hương vị cá tươi. "Uống ngon!"

Nguyên Tĩnh Vũ cũng múc cho mình nửa bát, rồi sau đó cười gật đầu một cái: "Thật lâu không có uống canh mỹ vị như thế này rồi..."

Khinh Nhan quay đầu khẽ nhìn gương mặt gầy gò của hắn, biết hắn bị vây hơn hai tháng này nhất định ăn không ngon ngủ không yên. Nguyên Tĩnh Vũ cũng nhìn nàng, trong lòng có chút áy náy. Nàng mới sinh xong liền chạy tới nơi này cứu hắn, nhưng mà hôm nay hắn ngay cả món ăn ngon cũng không có, cũng chỉ có món canh cá này có chút dinh dưỡng. "Khinh Nhan, uất ức cho nàng."

"Nào có gì uất ức?" Khinh Nhan cố ý liếc mắt, "Cá ăn còn không tốt sao? So với trước kia lần chúng ta trong sơn động muốn nướng rắn ăn tốt hơn nhiều!"

"Đừng a!" Nguyên Tĩnh Vũ gật đầu một cái, cười nói, "Nam Vương và Giang Việt muốn vây ta, nhưng mà bọn hắn quên mất trong Kiến Thành có hai hồ lớn ba nhánh sông, mỗi ngày ta tập hợp rất nhiều người bắt cá, chúng ta bắt kể là binh lính hay dân chúng, ngày ngày đều có canh cá uống..."

Khinh Nhan cũng không nhịn được cười. Hắn với người khác luôn là bất đồng, nếu như Vương gia khác bị vây chỉ có cá ăn có thể sẽ kêu khổ, thế nhưng hắn lại còn nói có canh cá uống..., thật tốt...

Tối muộn đang lúc hai người nằm ở trên giường, âu yếm một hồi, liền ôm ấp lấy chuyện tình hơn hai tháng này thuật lại.

Khinh Nhan nói đến Minh Hạo, sau nhớ Minh Huy và Minh Tuệ, bỗng nhiên lại nghĩ tới phụ thân đã qua đời, bất tri bất giác vẻ mặt có chút chán nản. Đi tới Giang Nam nàng liền vội vã chạy tới cứu hắn, di thể phụ thân ở nơi nào cũng không biết. Nghe nói di thể phụ thân vẫn còn ở thành Cao An? Những ngày qua vẫn chưa có tin tức Cao An, phụ thân qua đời, chỉ sợ Cao An đã bị Nam Vương thu phục rồi?

Nhớ tới Dịch Minh Thần, Nguyên Tĩnh Vũ cũng có chút tiếc hận cảm thán. Hắn chẳng những là nhạc phụ của mình, càng là thần tử trung thành nhất của mình. Lại nói, hắn cũng là vì cứu mình mà chết...

"Khinh Nhan, nàng có tin tức Cao An không?"

"Không có..." Khinh Nhan cảm thấy khổ sở, vì vậy lại trong ngực hắn cọ xát, vùi mặt trong ngực hắn, một cánh tay ôm sát hông của hắn. Khổ sở một trận, nàng chợt nghĩ đến: "Đừng rồi, nghĩa phụ ta đâu? Không phải hắn dẫn người tới sao?"

Nguyên Tĩnh Vũ bắt đầu dĩ thân thử: "Đúng vậy a, đáng tiếc hắn dẫn theo mười hai người tới đây, có hai người là gian tế của Nam Vương, vào buổi tối ngày vừa tới liền hành thích ta, Dương chương môn vì cứu ta, bị thương, mấy ngày nay mới vừa khá hơn một chút..."

"Tại sao lại có thể như vậy? Vô công nghĩa phụ cao như vậy, vô công của người càng lợi hại hơn, làm sao có thể chứ?" Khinh Nhan nhíu mày, không khỏi có chút hoài nghi.

Nguyên Tĩnh Vũ khẽ vuốt ve lưng của nàng, hôn lên đỉnh đầu nàng, tiếp tục nói: "Hai người kia hạ độc bọn Dương chương môn, vốn là kế hoạch không có sơ sẩy, chỉ là bọn họ không nghĩ tới ta vô công cũng cao cường, cho nên mới sắp thành lại bại."

Bỗng nhiên Khinh Nhan ôm chặt hắn, có chút sợ hãi. Vốn là nàng nói nghĩa phụ dẫn người tới đây bảo vệ hắn, không nghĩ tới thiếu chút nữa lại hại hắn. "Khó trách ta đến đây một ngày rồi cũng không nhìn thấy nghĩa phụ đâu, nhất định hắn cảm thấy thẹn với ta..."

Khinh Nhan tự lẩm bẩm, Nguyên Tĩnh Vũ lại âm thầm than thở ở trong lòng. Khinh Nhan cái gì cũng tốt, chính là có một chút làm cho người ta lo lắng. Nàng luôn rất dễ dàng tin tưởng người khác...

"Vì sao nàng không đem Minh Hạo giao cho Thục Ninh chăm sóc? Người cùng Uyển Nhu (Liễu phu nhân) không phải là rất tốt sao?"

"Là tỷ tỷ chủ động nói muốn giúp ta chăm sóc Minh Hạo, nàng nói hi vọng ta sớm ngày mang binh chạy tới Giang Nam cứu người, để cho ta không phải lo lắng, nàng sẽ đối với Minh Hạo như chính mình sinh ra." Khinh Nhan có chút nghi ngờ ý sau lời của Nguyên Tĩnh Vũ, "Ta đem một hài tử khỏe mạnh giao cho nàng, nàng sẽ không đối với hài tử làm cái gì đâu? Ta nhìn nàng quả thật rất thích Minh Hạo."

"..." Nguyên Tĩnh Vũ chợt cười cười, nói: "Có lẽ là ta suy nghĩ nhiều. Nàng cũng là một người vô cùng thông minh, hiểu rõ chỉ có chăm sóc thật tốt hài tử của chúng ta mới là lựa chọn tốt nhất cho nàng."

Khinh Nhan “ừ” một tiếng, nói: "Ta cũng nghĩ như vậy. Chính là bởi vì ta đem hài tử giao cho nàng, nàng sẽ không đụng tay chân làm cái gì, cũng sẽ bảo vệ đứa bé này thật tốt. Nếu không..."

"Cũng đúng!" Nguyên Tĩnh Vũ nghĩ, bọn họ còn có Minh Huy, dù sao đối với bên ngoài Minh Huy mới là Trung Châu thế tử, mặc dù Thục Ninh có thể đoán được Khinh Nhan không thể sinh con nữa, nhưng Khinh Nhan dù sao đã có "Hải" nhi tử, cho nên hẳn cũng sẽ không làm cái gì.

Hắn vốn là muốn đợi sau khi Minh Hạo sanh ra liền công khai thân phận của Minh Huy, xem ra hiện nay thân phận của Minh Huy còn phải giữ bí mật mới được, ít nhất phải chờ Minh Hạo lớn lên...

Hai người trầm mặc một hồi, lại không có ngủ.

"Cánh Hãn, ta rất nhớ chàng... Lúc chàng không ở bên cạnh ta thường không ngủ được..." Nàng chọt giờ tay lên vuốt ve mặt hắn.

Nguyên Tĩnh Vũ kéo tay của nàng thả lên bên môi hôn, thờ dài nói: "Ta cũng nhớ nàng..."

Nàng khẽ ngẩng đầu, hắn cũng nghiêng người cúi đầu xuống, hai mặt liền đụng vào nhau, hôn từ mi tâm đến khóe môi, rồi đến cổ, cuối cùng đến trước ngực.

Trong miệng hắn ngậm một bên anh đào, trong tay vuốt ve nơi mềm mại, hô hấp từ từ dồn dập. Nhưng mà khi một tay hắn chậm rãi dời xuống tới bụng nàng, chọt sờ tới vết thương của nàng, lý trí của hắn lập tức trở lại.

Hắn thở hắt hắt ngẩng đầu lên nằm ở bên người nàng, an ủi hôn môi của nàng một cái, sau ôm nàng bất động.

Thân thể Khinh Nhan đang đắm chìm trong sự vui sướng, có chút choáng váng chóng mặt, hỏi: "Thế nào?"

"Thân thể nàng chưa khôi phục..."

Nhớ tới chủ động của mình, Khinh Nhan lập tức đỏ mặt, cũng may hắn không thấy được. Mỗi lần khổ sở trong lòng, nàng đều thích ôm hắn, ngực của hắn luôn có thể cho nàng an tâm, hắn hôn luôn có thể cho nàng say mê, sau đó nhanh chóng tạm thời quên những thống khổ và ưu thương kia, chỉ nhớ rõ thân thể vui vẻ và yêu thương của hắn.

Chỉ có ở trước mặt hắn nàng mới có thể mềm yếu, có thể say mê, có thể cái gì cũng không cần trông nom, cái gì cũng không muốn, chỉ làm một nữ nhân thuần túy, một nữ nhân có người thương yêu. Cho nên, nàng không thể mất hắn, vì phần ân tình này của, nàng nguyện ý vì hắn bỏ ra tất cả...

Nửa đêm, lúc hai người đang ôm ấp nhau ngủ say, chợt nghe bên ngoài có âm thanh ồn ào. Nguyên Tĩnh Vũ vội vàng ngồi dậy, vừa đánh thức Khinh Nhan, vừa mặc y phục.

Khinh Nhan ý thức được tình huống có thể có nghiêm trọng, vội vàng bò dậy mặc quần áo.

Nguyên Tĩnh Vũ mặc xong của mình, lại vội vàng giúp nàng mặc. Trên người nàng còn có vết thương! Thật đáng giận, đến tốt cùng là có chuyện gì xảy ra đây?

Đang lúc này, chỉ nghe Nhạn Vô Ngân ở ngoài trướng lớn tiếng nói: "Vương gia, Giang Việt đánh lên cửa đông, cửa đông đã thất thủ!"

Cửa đông thất thủ!

Nguyên Tĩnh Vũ và Dịch Khinh Nhan đều cả kinh, vội vàng đeo kiếm đi ra ngoài. Trong lúc bối rối, Khinh Nhan còn cầm mặt nạ hoàng kim trên tủ đầu giường từ ôm trong ngực.

"Hiện giờ làm sao đây?" Chợt nhớ tới Khinh Nhan có thương tích, hắn dứt khoát bồng nàng lên ra khỏi lều lớn.

"Nếu không thì chúng ta tập trung nhân lực xông ra từ cửa bắc, trở về Cẩm Nguyên!" Khinh Nhan vội vàng ôm cổ hắn.

Bên ngoài trướng, trong thời gian ngắn ngủi, tất cả mọi người chuẩn bị chiến đấu xong. Lâm Khinh Vân đã dẫn người đi trợ giúp cửa đông rồi. Nhạn Vô Ngân cũng cho người dắt ngựa của Vương gia và Vương phi qua.

"Chỉ sợ hiện tại không còn kịp rồi!" Nguyên Tĩnh Vũ đặt nàng lên ngựa ngay lập tức, đưa dây cương cho nàng, sau đó mình cũng lên ngựa.

"Vậy không thể làm gì khác hơn là đánh đuổi kẻ địch!" Khinh Nhan nắm chặt bảo kiếm trong tay.

"Tình huống ba cửa thành khác như thế nào?" Nguyên Tĩnh Vũ dò hỏi.

Nhạn Vô Ngân lập tức đáp: "Bên ngoài cửa bắc tựa hồ mai phục rất nhiều người, nhưng không có phát động tiến công, cửa tây và cửa nam không có tin tức."

"Vậy chính là Giang Việt đơn phương hành động!" Kinh Nhan lập tức xuống phán đoán suy luận.

"Giang Việt vậy khốn lâu như vậy cũng không có nhúc nhích, vì sao hôm nay viện binh đến ngược lại hấn lại động thủ?" Nguyên Tĩnh Vũ không nghĩ ra, nhưng vẫn vỗ ngựa đi hướng đông. Vung tay lên, quân thân vệ của hắn đều cùng của hắn đi trợ giúp cửa đông.

Kinh Nhan đánh ngựa đi theo sau lưng Nguyên Tĩnh Vũ, chợt cười nói: "Có lẽ hắn bị ta lừa, trong nội tâm thật không cam lòng?"

Nguyên Tĩnh Vũ quay đầu lại kinh ngạc nhìn nàng một cái, ngạc nhiên nói: "Nàng thật giống như một chút cũng không lo lắng?"

Kinh Nhan qua đầu cười với hắn một tiếng, nói: "Chỉ cần ở bên cạnh chàng ta cảm thấy cả người cũng tràn đầy sinh lực, càng thời khắc nguy cấp, ta càng lạnh tĩnh, bất kể tình thế hiểm trở như thế nào, tóm lại chúng ta nhất định có thể xong ra."

Nguyên Tĩnh Vũ nghe ra ý tứ trong lời nói của nàng, hướng về phía nàng nặng nề gật đầu một cái.

Kinh Nhan ở trên ngựa vội vàng đem đầu tóc rối bời buộc lại, lại lấy ra mặt nạ đeo lên, lập tức liền giống như biến thành một người khác.

Hai người nhanh chóng đi tới thành đông, chỉ thấy Tất Phong doanh đang cùng binh lính Giang Việt giao đấu.

Binh lính bình thường làm sao lại là đối thủ của Tất Phong doanh? Chỉ tiếc nhân số Tất Phong doanh có hạn, lại phân thành binh đi ba cửa thành khác, trước mắt chẳng qua chỉ miễn cưỡng chặn bước chân kẻ địch, có thể tưởng tượng, nếu như không có trợ giúp, bọn họ cũng không kiên trì được bao lâu.

Chợt, trong quân địch chạy ra một hắc mã cường tráng xinh đẹp, lập tức xuất hiện một vị tướng quân mặc ngân giáp ở trong ánh lửa có vẻ tuấn mỹ tà khí dị thường.

Chỉ thấy hắn xông vào trong Tất Phong doanh múa thương, bất kể là khiêu, đâm, cơ hồ không thể thất thủ. Thấy vậy, Lâm Kinh Vân nhanh chóng giết chết mấy tên binh lính Giang Việt bên cạnh quán vào mình, đổi mặt vị ngân giáp tướng quân kia.

Hai người cùng là một thân ngân giáp, một người sử dụng kiếm, một người dùng thương, một nho nhã tuấn mỹ, một cuồng vọng tà mị. Suy cho cùng lập tức tác chiến và tỷ võ trên mặt đất hoàn toàn khác nhau, tỷ võ trên mặt đất, kiếm chính là vua trong binh khí, có danh xưng Quân Tử Kiếm, là vũ khí tốt nhất, nhưng ở lập tức tác chiến, bởi vì độ linh hoạt không đủ, ngược lại một tác dài một tắt mạnh rồi.

Cho nên, nguyên bản là Giang Việt thế tử kém hơn Lâm Kinh Vân một chút, qua mấy hiệp ngược lại bị Tang Tế Hải gây thương tích đành phải thoái lui.

Tang Tế Hải cười ha ha, chợt vung thương lên, lớn tiếng nói: "Dừng tay!"

Binh lính Giang Việt lập tức lui về phía sau mấy bước, kéo ra một khoảng cách với quân Trung Châu.

Kinh Nhan đánh ngựa đi tới bên cạnh Lâm Kinh Vân, nói: "Bị thương có nặng không?"

"Không cần lo lắng..." Lâm Kinh Vân lắc đầu một cái, ngược lại có chút áy náy nhìn nàng. Hắn chưa từng giống như giờ phút này cảm giác mình vô dụng, hắn thể nhưng không thể bảo vệ nàng.

Lúc này, chỉ nghe Nguyên Tĩnh Vũ giục ngựa tiến lên nói: "Bổn Vương còn chưa từng thấy qua tiểu nhân bội bạc, hôm nay cuối cùng may mắn có thể nhìn diện mạo thực của thế tử. Không biết tang thế tử còn có lời gì để nói?"

Tang Tế Hải hừ lạnh một tiếng nói: "Nghe nói Trung Châu Chiến thần đến, Tiểu Vương cố ý tới đây gặp vị Mặt quỷ Tu La nổi tiếng thiên hạ này đến tột cùng là như thế nào mà người ta nhận không ra người đây!"

Các tướng sĩ Trung Châu giận dữ, thật không ngờ lại vũ nhục Chiến thần của bọn họ! Nguyên Tĩnh Vũ tay giơ lên, tướng sĩ Trung Châu liền yên tĩnh lại.

Dịch Kinh Nhan đánh ngựa đi tới bên cạnh Nguyên Tĩnh Vũ, tình tảo nhìn Tang Tế Hải nói: "Không biết ý Tang thế tử muốn như thế nào?"

Tang Tế Hải đem Dịch Kinh Nhan từ đầu đến chân tỉ mỉ quét mắt một cái, rồi lại quay đầu hướng Nguyên Tĩnh Vũ nói: "Tiểu Vương muốn cùng Lưu nguyên soái bàn luận một chút, nếu Tiểu Vương thua, liền dẫn người rời đi, ngày mai chúng ta ngoài thành đông giao đấu! Nếu Bổn Vương thắng này... Ha ha..."

Nguyên Tĩnh Vũ lập tức nói tiếp: "Không bằng do Bổn Vương thay mặt Lưu nguyên soái xuất chiến! Nếu ngươi thắng, ta lập tức thoái lui khỏi Kiến Thành trở về Cẩm Nguyên!" Hắn nhàn nhạt mỉm cười, vẫn một mực tao nhã lịch sự như cũ.

Các tướng sĩ Trung Châu âm thầm bội phục vị Vương gia này của bọn họ, bất kể thắng thua, Trung Châu bọn họ đều không thua thiệt a!

"Vương gia ngược lại kẻ sách hay!" Tang Tế Hải oán hận nhìn hắn, rồi lại chợt cười, nói, "Nhưng Tiểu Vương phải cùng Lưu nguyên soái tỷ thí, nếu là Tiểu Vương thắng a, cái khác cũng có thể không cần, còn có thể lập tức mang binh lui về Giang Việt, sau này tuyệt không làm khó Trung Châu."

Trên đời này nào có chuyện tốt như vậy?

"Ngươi đến tột cùng muốn cái gì? Nam tử hán đại trượng phu, không thể sáng khoái chút sao?" Kinh Nhan lạnh giọng hỏi.

Tang Tê Hải tức giận cực kỳ nhìn chăm chăm nàng, cơ hồ là cắn răng nghiêng lợi nói: "Ta nếu thắng ngươi, ngươi hãy cùng ta trở về Giang Việt!"

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, Dịch Kinh Nhan nhanh chóng phản ứng kịp, quả nhiên hẳn biết rõ chân tướng rồi.

"Tang thế tử, chúng ta không cần nói nhảm, muốn đánh liền đánh đi! Dựa vào ngươi cũng muốn Trung Châu Chiến thần của ta? Vọng tướng sao?" Nguyên Tĩnh Vũ cũng rất nhanh hiểu được, thì ra nguyên nhân lần này Tang Tê Hải bội tín lại là thế. Khá lắm Tang Tê Hải, Kinh Nhan đã gả cho mình mấy năm, hài tử cũng sinh hai đứa rồi, hẳn vẫn vọng tướng! Thiên hạ không có nữ nhân sao?

"Vương gia không dám sao? Ngươi có thể tướng tượng được, ngoài thành đông Tiểu Vương còn có hai vạn người, ngoài thành bắc có ba vạn người, chỉ cần ta ra lệnh một tiếng, sẽ làm cho Trung Châu ngươi toàn quân bị diệt! Kiến Thành này chính là nơi chôn thân của các ngươi!" Tang Tê Hải cực kỳ cuồng vọng.

"Thế tử không ngại thử một chút!" Nguyên Tĩnh Vũ cười nhạo một tiếng, bộ mặt kiên định, không chút nào đem cuồng ngôn của Tang Tê Hải coi vào đâu.

"Ngươi", Tang Tê Hải tựa hồ không nghĩ tới đến giờ phút này Nguyên Tĩnh Vũ vẫn như cũ tự tin cuồng vọng như vậy, vì vậy ngược lại nhìn về Dịch Kinh Nhan nói, "Lưu nguyên soái nghĩ như thế nào!"

Kinh Nhan ôn hòa trả lời một câu: "Uy tín thế tử thật sự không được tốt lắm đâu, ai biết một lát bọn ngươi thua có thể trở về hay không?"

Tang Tê Hải bị tức đến thất khiếu bốc lên, cả giận nói: "Lần trước ta bội bạc, đó cũng là bởi vì ngươi lừa gạt ta trước! Tối nay ta có thể nhìn trời mà thề, bất kể thắng thua, tuyệt không lừa gạt ngươi!"

Dịch Kinh Nhan khẽ cười nói: "Như thế a, cũng có thể được..."

Nghe vậy, Nguyên Tĩnh Vũ quay đầu lờ mờ nhìn một cái, nghiêm nghị nói: "Bỏ Vương không đồng ý!" Sau đó lại mắng: "Cũng không nhìn một chút thân chưa nghĩ ngơi của mình, liền muốn náo động! Lui đến đằng sau cho Bỏ Vương!"

Các tướng sĩ Trung Châu đều ngẩn ra, nhưng sau đó hiểu được lòng của Vương gia. Thiên hạ người nào không biết Lưu nguyên soái là người của Vương gia? Giang Việt thế tử này thế nhưng cũng dám vọng tướng, còn lấy Lưu nguyên soái làm tiền đặt cược, thật đáng hận!

Lúc này, Tang Tê Hải ngược lại có chút nóng nảy, hẳn lạnh lùng cười một tiếng nói: "Thì ra là Trung Châu Chiến thần cũng chỉ là hạng người có hư danh, thật là nghe danh không bằng gặp mặt a! Chỉ sợ là bởi vì quan hệ mập mờ cùng Vương gia, lúc này mới được lên làm một Nguyên soái, phong danh một Chiến thần đi!"

Bọn lính Giang Việt âm thầm cười to, các tướng sĩ Trung Châu xấu hổ tức giận, lại không biết nên như thế nào biện bạch. Quan hệ giữa Lưu nguyên soái cùng Vương gia vốn cũng không phải là bí mật.

"Ta đáp ứng ngươi!" Kinh Nhan vỗ ngựa tiến lên phía trước nói.

"Tốt!" Tang Tê Hải không nhịn được đắc ý cười.

"Ngạn Phi, ngươi trở lại cho ta! Việc lớn như thế đến phiên ngươi làm chủ rồi hả?" Nguyên Tĩnh Vũ cả giận nói, tiến lên vài bước liền muốn đem lấy nàng bắt trở lại.

Kinh Nhan xoay người nhìn hắn, nghiêm túc hỏi: "Ngươi có thể không để ý chính ngươi, nhưng mà ngươi cũng nên thay các tướng sĩ suy nghĩ một chút, đã có một đường hi vọng, vì sao không tranh thủ? Ngươi cho là ta chạy tới Giang Nam này làm cái gì?"

Nguyên Tĩnh Vũ vội la lên: "Vậy ngươi vì sao không thay chính ngươi suy nghĩ một chút, trên người ngươi còn có thương tích!"

Các tướng sĩ Trung Châu giờ mới hiểu được, thì ra là trên người Lưu nguyên soái còn có thương tích a! Khó trách Vương gia không chịu đáp ứng tỷ thí! Bọn họ đã nói rồi, thiên hạ ai là đối thủ của Lưu nguyên soái?

Kinh Nhan nhìn hắn cười một tiếng, cầm một tay hắn nói: "Ngươi đừng lo lắng, hai vết thương trên người ta đều không tổn hại, võ công của hắn nguyên bản không bằng ta, ta sẽ không thua đâu! Huống chi, ta đây là Chiến thần do ngươi lời vàng ý ngọc phong tặng, ta là cả kiêu ngạo cùng tự hào của Trung Châu, ta là đối tượng tướng sĩ kính ngưỡng kính yêu, bảo vệ bọn họ cũng là trách nhiệm của ta! Ta sẽ làm người trong thiên hạ đều nhìn xem, cái gì gọi là Chiến thần!" Nói xong, nàng nặng nề nắm lại lòng bàn tay của hắn.

Nguyên Tĩnh Vũ hiểu được nàng là hạ quyết định nhất định phải tranh thủ một đường hy vọng này, trong lòng vừa áy náy vừa tức giận. Hắn quay đầu đi không nhìn nàng, lại đem nội lực của mình cũng truyền cho nàng.

Tang Tê Hải nhìn hai người nắm tay nhau thật chặt, trong lòng rất đố kỵ, vì vậy giễu cợt nói: "Không nghĩ Vương gia lại nhi nữ tình trường như thế, vì tư tình, thế nhưng đưa mấy vạn tánh mạng của tướng sĩ không để ý!"

"Tốt lắm!" Kinh Nhan hét lớn một tiếng, "Vương gia nhà ta chí tình chí nghĩa, tiểu nhân như ngươi vậy có thể hiểu sao? Bớt nói nhảm, động thủ đi! Chẳng qua ta cũng nhắc nhở ngươi, chẳng những Trung Châu tướng sĩ ta ở một bên nhìn, Giang Việt tướng sĩ cũng đều nhìn ngươi như thế, nếu như ngươi là thua không nhận, hừ hừ..."

"Ngươi câm miệng!" Tang Tê Hải giận dữ, "Ta nhất định sẽ cho ngươi biết, Tang Tê Hải ta cũng không phải tiểu nhân hèn hạ như vậy!" Nói xong, hắn

múa thương, binh lính Giang Việt sau lưng lần nữa lui về phía sau mấy bước, kéo ra một vòng lớn vây hai người vào giữa.

Khinh Nhan buông tay, Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ giọng nói: "Ngàn vạn lần cẩn thận!"

Thật ra thì, hiểu vọng tưởng của Tang Tế Hải, hẳn biết Khinh Nhan có phần thắng rất lớn. Nhưng mà mọi việc đều có vạn nhất, thành mất đi còn có thể đoạt lại, làm sao hẳn có thể mất đi Khinh Nhan? Chẳng lẽ bọn họ phải cùng nhau ở trước mặt mọi người một lần làm tiểu nhân không thủ tín?

Trong lòng Tang Tế Hải rất là đắc ý, hẳn tin tưởng võ công của mình. Hai ba năm qua hẳn ngày đêm khổ luyện, công phu đã sớm vượt qua sự phụ của mình nhiều. Mà theo hẳn biết, trong hai năm qua nàng hai lần mang thai sinh nở, lại trên chiến trường chém giết thật lâu, nhất định là không có thời gian luyện võ. Huống chi giờ phút này nàng vừa mới sinh không tới 40 ngày, thân thể chưa phục hồi như cũ, như thế nào là đối thủ của mình?

Khinh Nhan nghiêm túc rút bảo kiếm ra, tỉnh táo nói: "Xin thế tử ra chiêu đi!"

Tang Tế Hải chợt nhảy xuống ngựa, rút nhuyễn kiếm tùy thân ra nói: "Chúng ta xuống ngựa tỷ thí đi!"

"Được!" ngay sau đó Khinh Nhan cũng nhảy xuống ngựa, sau đó ở trên mông ngựa nhẹ nhàng vỗ một cái, con ngựa liền chạy chậm mấy bước trở lại bên cạnh Nguyên Tĩnh Vũ. Ngay cả ngựa của nàng cũng rất có linh tính, luôn biết vị trí của mình.

"Động thủ đi!" Khinh Nhan lớn tiếng nói, ngay sau đó vung bảo kiếm.

Hai người động thủ, chỉ thấy kiếm múa, hai cái bóng dáng lập tức như gió, thỉnh thoảng phát ra từng đạo ánh lửa sáng ngời chói mắt. Cho tới giờ khắc này các tướng sĩ hai phe mới biết võ công của chủ soái mình cao bao nhiêu.

Các tướng sĩ Trung Châu hiển nhiên biết võ nghệ Chiến thần của bọn họ nhất định bất phàm, nhưng là không nghĩ qua có thể cao đến nước này. Dù sao chiến trường và giang hồ khác nhau, ở trên chiến trường, mưu trí, võ công, thể lực, thuật cỡi ngựa, vũ khí, dùng khí chờ đều là một trong những điều kiện quan trọng thủ thắng, mà tỷ võ giang hồ là thiên nặng về võ công bản thân hơn.

Nhìn thấy võ công của Tang Tế Hải, Nguyên Tĩnh Vũ càng thêm khâm trọng. Không nghĩ tới võ công người này thế nhưng có thể cao tới mức như thế, trên người Khinh Nhan lại có vết thương, thể lực lại có chút không tốt, hẳn càng xem càng lo lắng, tùy thời chuẩn bị đem Khinh Nhan đoạt lại.

Mà đám binh sĩ Giang Việt trừ mừng rỡ võ công tuyệt thế của thế tử mình, đồng thời cũng kinh ngạc Trung Châu Chiến thần quả nhiên danh bất hư truyền.

Võ công của Tang Tế Hải khiến Khinh Nhan giật mình, nhưng nàng rất nhanh liền nghĩ kế sách thật tốt. Đối với một nam nhân tự đại mà nói, yếu thế với hẳn thường thường có thể thu đến kết quả không tưởng được. Huống chi mình chưa khôi phục nguyên khí, trên người lại có thương, phải tốc chiến tốc thắng.

Cho nên, chỉ sau một khắc giao thủ, trên căn bản Khinh Nhan là dựa vào khinh công tuyệt thế tránh né, kiếm kiếm đều là phòng thủ, rất ít chủ động tiến công.

Trong lòng Tang Tế Hải vui mừng, càng thêm từng bước từng bước ép sát.

Bỗng nhiên, Khinh Nhan có ý đề lộ sơ hở, Tang Tế Hải lập tức bị lừa, nhưng mắt thấy Khinh Nhan không cách nào tránh được một kiếm này, trong lòng hẳn lại sốt ruột, nhuyễn kiếm vội vàng rút lui nửa tấc. Mặc dù như thế, kiếm sắc bén của hắn vẫn phá vỡ mặt nạ trên mặt Khinh Nhan, kiếm khí giờ lên, đánh nát ngân quan buộc tóc của nàng.

Mặt nạ hoàng kim dữ tợn bị rách thành hai nửa, ngân quan buộc tóc cơ hồ cũng đồng thời rơi xuống đất, rồi sau đó, một đoạn tóc thăn nhiên rơi xuống...

Một khắc kia, chẳng những làm Nguyên Tĩnh Vũ sợ tới mức gần chết, các tướng sĩ hai phe cũng khâm trọng đem tâm thót lên tới cổ họng.

Đột nhiên nhìn thấy diện mạo thực của Dịch Khinh Nhan, Tang Tế Hải sững sờ một lúc, cho đến khi cảm giác trên cổ lạnh như băng. Trường kiếm của Khinh Nhan đã chống lên cổ hắn.

"Khinh Nhan!" Nguyên Tĩnh Vũ đã nhào tới ôm hông của nàng. Hắn một mặt đem lấy nàng từ đầu đến chân kiểm tra một lần, một mặt lo lắng hỏi: "Ngươi có bị thương không?" Tiếp theo vừa tức vừa gấp mắng: "Làm sao ngươi có thể mạo hiểm như vậy! Ngươi có ý muốn hù chết ta phải không!"

Tang Tế Hải cho tới giờ khắc này mới tỉnh ngộ lại. "Ngươi thế nhưng..." Hắn cũng không nói được nữa, cả mắt đều là tức giận tổn thương. Nàng biết rất rõ tình cảm của mình, thậm chí không tiếc tự mình dính vào nguy hiểm lợi dụng phân cảm tình này của hắn, lại là vì một người đàn ông khác.

Khinh Nhan bất kể giờ phút này hai người đàn ông này đang suy nghĩ gì, chỉ thấy nàng sáng sủa cười một tiếng nói: "Không biết thế tử có nguyện tuân thủ lời hứa?"

Các tướng sĩ Giang Việt cũng sững sờ. Không phải thế tử bọn họ rõ ràng đang chiếm thượng phong sao? Thế nào đột nhiên lại thua? Hơn nữa còn là thua ở trong tay một nữ nhân! Không nghĩ tới Trung Châu Chiến thần nổi tiếng thiên hạ lại là nữ tử! Khó trách thế tử muốn nàng đấy...

"Ta nhận thua." Tang Tế Hải chán chường nói.

Khinh Nhan thu hồi bảo kiếm, Nguyên Tĩnh Vũ vội vàng lôi kéo nàng trở lại bên trong doanh Trung Châu, trong lòng không yên như cũ, không ngừng hỏi: "Vết thương có nứt ra hay không?"

Khinh Nhan nhìn hần cười một tiếng, chợt vút bỏ bảo kiếm che vai trái của mình.

Nguyên Tĩnh Vũ đau lòng ôm nàng lên ngựa ngồi, sau đó quay đầu hướng Tang Tế Hải nói: "Chẳng lẽ thế tử muốn đổi ý?"

"Ta chỉ là nghĩ không thông tại sao nàng lựa chọn người? Người đến tốt cùng so với ta tốt ở điểm nào?" Về mặt Tang Tế Hải vô cảm nhìn chăm chăm vào Nguyên Tĩnh Vũ một hồi, chợt giơ tay lên đối với tướng sĩ Giang Việt nói, "Lui binh!" Rồi sau đó, hần xoay người lên ngựa, dẫn đầu thối lui khỏi cửa đông.

Giang Việt lui binh, tất cả các tướng sĩ Trung Châu đều nhìn Dịch Khinh Nhan không nói lời nào. Bọn họ vẫn biết quan hệ giữa Vương gia và Lưu nguyên soái, nhưng mà bất kể như thế nào cũng không nghĩ tới Lưu nguyên soái lại là nữ tử. Đường đường Trung Châu Chiến thần lại là nữ tử? Mặt quỷ Tu La đó ở trên chiến trường dũng mãnh không sợ giết người như ngóe lại là một cô gái tuyệt sắc?

Nguyên Tĩnh Vũ thấy tất cả mọi người nhìn chăm chăm Khinh Nhan, trong lòng không thích, xoay người lên ngựa ngồi ở sau lưng Khinh Nhan, lớn tiếng nói: "Mọi người không cần nghi ngờ, Trung Châu Chiến thần Lưu Ngạn Phi, tức là Dịch Vương phi của Bồn Vương, chính là nhi nữ của Dịch Minh Thần tướng quân. Dịch Vương phi văn võ song toàn, tham gia quân chánh, ôn hòa tông quân theo Bồn Vương xuất chinh, hai năm qua đánh đông dẹp tây vừa mới bình định Hà Tây Hà Gian 36 thành, vì Trung Châu phát triển ranh giới mấy ngàn dặm! Nàng vừa là ái thiếp của Bồn Vương, cũng là phụ tá đắc lực của Bồn Vương, là hoàn toàn xứng đáng là Chiến thần Trung Châu ta!"

Các tướng sĩ Trung Châu tỉnh ngộ lại, cùng kêu to: "Chiến thần! Chiến thần!"

Nguyên Tĩnh Vũ ra lệnh Lâm Khinh Vân mang binh lập tức tiếp quản thành đông, sau đó liền vội vàng mang theo Khinh Nhan trở về dùng thuốc.

Hần thật sự rất lo lắng thân thể của nàng, nếu chỉ là vết thương trên vai thì tốt, dù sao vết thương nơi đó cũng cạn, hần lo lắng vết thương ở bụng nàng có nứt ra hay không, một chỗ kia chính là chỗ chết...

A! Hần sao mà may mắn lấy được một nữ nhân tuyệt thế võ song như vậy làm thiếp...

Trở lại trong trường, sắc trời dần sáng. Tia nắng ban mai thấp thoáng trên mây bay nặng nề mà lạnh lạnh, trong quân doanh vẫn là một mảng đèn dầu sáng mờ. Mặc dù lúc trước từng có chút bối rối, nhưng đến giờ phút này tất cả đều an tĩnh lại. Tia nắng ban mai đã hiện, mây bay đầy cộm nặng nề, vậy mà ánh mặt trời luôn có thể xuyên qua tầng mây thật dày, đem ánh sáng ấm áp mang tới nhân gian.

Nguyên Tĩnh Vũ kiểm tra thương thế của Khinh Nhan, vết thương mới hôm qua không cần phải nói tất cả đều rách ra, máu đỏ tươi thấm ướt vải băng màu trắng, một khắc kia, hần cảm giác giống như có một thanh đao cùn đang lăm lăm trái tim của mình. Cũng may vết thương ở bụng nàng đã hơn tháng, giờ phút này xem ra lại tốt.

Nguyên Tĩnh Vũ cố nén đau lòng giúp nàng đổi thuốc thay băng bó kỹ lần nữa, rồi sau đó liền đem nàng đặt trên giường nghỉ ngơi. Hôm nay hần còn có rất nhiều việc cần hoàn thành, nhưng mà nàng phải nghỉ ngơi thật tốt.

Hôm nay, chỉ sợ cả Kiến Thành ở đây đều đàm luận chuyện Trung Châu Chiến thần là một nữ tử. Sau khi Nguyên Tĩnh Vũ rời khỏi chủ trường, liền nhận được vô số ánh mắt tò mò nghiên cứu mà khiếp sợ. Có lẽ ngày thường bọn họ cũng là xem thường nữ tử, nhưng hôm nay, bọn họ lại không thể không tiếp nhận một sự thật như vậy, Chiến thần chỗ dựa kính ngưỡng trong lòng bọn họ lại là một nữ tử...

Sau đó, liền có tin đồn nhanh chóng lưu truyền ra, thì ra là Chiến thần bọn họ không chỉ là Dịch Vương phi của Vương gia, còn là lãnh tụ Giang Nam nghĩa quân mấy năm trước — Tuyệt Y thần nữ. Nguyên lai là thần nữ a, vậy dĩ nhiên không phải nữ tử bình thường...

Đầu giờ Thìn, Giang Việt ở dưới thành đông khiêu chiến, Nguyên Tĩnh Vũ không rảnh để ý, phân phó tướng lĩnh thủ thành chỉ cần thủ thành là tốt rồi, không cho phép ra chiến.

Cuối giờ Thìn, Giang Việt lui binh, sau đó đưa tới chiến thư, hơi nhiều từ cuồng vọng uy hiếp, ước định ngày mai ở ngoài thành ba dặm quyết chiến cùng Trung Châu Chiến thần. Nguyên Tĩnh Vũ chưa nói đáp ứng, cũng không nói không đáp ứng, uy hiếp thế nào cũng được liền đem người đuổi đi về.

Giờ Ngọ, hần tranh thủ thời gian trở lại lầu lớn, Khinh Nhan vẫn còn ngủ say. Nhìn nàng ngủ được say như thế, trong lòng hần sẵn có chút chua xót, cũng có chút an lòng. Hần bắt đầu đi đánh thức nàng, cùng với nàng dùng chút thức ăn, nhìn nàng uống thuốc, sau đó liền để cho nàng tiếp tục ngủ, hần tính đi thị sát mấy cửa thành khác.

Khinh Nhan cũng biết trước mắt quan trọng nhất chính là mình điều dưỡng thân thể thật tốt, nếu không chỉ làm liên lụy hần, cho nên cũng không cựa mạnh, ngoan ngoan uống thuốc ngủ. Buổi tối, khi Nguyên Tĩnh Vũ trở lại, nàng đã tinh thần sáng khoái rửa mặt xong chờ hần.

Lúc trước nàng đi thăm nghĩa phụ, thương tích quả thật không nhẹ, nhưng thương nặng hơn hần là trong lòng hần. Đối với phụ tử ám sát Nguyên Tĩnh Vũ kia nàng đã từng gặp qua, cùng nghĩa phụ có vài chục năm giao tình, không nghĩ tới thế nhưng đã sớm bị Nam Vương thu mua làm thám tử nằm vùng tại Trung Châu. Thật ra thì trước kia nàng cũng nghĩ tới, nghĩa phụ quen biết khắp thiên hạ, làm thế nào có thể có tất cả đều là thật lòng kết giao bằng hữu. Bình thường không đụng chạm lợi ích tự nhiên không nhìn ra lập trường, vừa đến thời khắc mấu chốt, bằng hữu trở mặt là kẻ địch không nói, còn lợi dụng phần tình nghĩa này, cũng khó trách nghĩa phụ không chịu nổi. Nàng khuyên can thật lâu, nghĩa phụ cũng chỉ than thở, nàng biết hần cần thời gian mới có thể buông xuống, nhưng mà bọn họ hiện tại làm sao còn có nhiều thời gian như vậy?

"Bên ngoài tình hình như thế nào?" Nàng hỏi, thuận tay cởi áo choàng của hần, xoay người tính cầm đi treo.

Hần kéo tay của nàng, từ phía sau ôm hông của nàng, để cằm ở trên vai nàng, nghe trên người nàng hơi thở hương thơm quen thuộc, chỉ cảm thấy lòng

tràn đầy hạnh phúc, vốn là có chút tâm tình nặng nề cũng buông lỏng không ít...

Không thấy hấn trả lời, nàng đã hiểu thế cục tất nhiên có chút không hay.

"Nhớ đêm qua Tang Tế Hải nói hôm nay muốn cùng ta ở ngoài thành đông quyết chiến, hấn đã đến rồi sao?" Kinh Nhan nghiêng đầu muốn xoay người sang chỗ khác nhìn hấn, lại thấy hấn đối với mình nhàn nhạt cười một tiếng, ngay sau đó liền bị hôn lên môi lại không thốt nên lời.

Không thể phủ nhận, khi hấn thấy đến giờ Tang Tế Hải vẫn đối với Kinh Nhan không cách nào cảm lòng, trong lòng trừ tức giận còn có chút đắc ý. Dù sao chỉ có hấn lấy được nàng, chẳng những nhận được người của nàng, còn có tâm nàng so với bề ngoài càng thêm tốt đẹp. Nhớ tới Tang Tế Hải vẻ mặt chua chát cùng bộ dáng ghen ghét hấn lại càng cảm thấy hạnh phúc, hấn là may mắn đường nào a...

Nếu là may mắn, bọn họ tuyệt sẽ không là mệnh tang như thế!

"Cảnh Hấn..." Thật vất vả tránh thoát môi lưỡi của hấn, nàng mới phát hiện ra cả người mình đã vô lực tựa vào trong ngực hấn, đáy lòng mơ hồ lại có chút tiếc nuối.

Hấn lại nhẹ nhàng hôn hai cái lên môi nàng, lúc này mới ôm nàng ngồi xuống, không cho là đúng đem khiêu khích và uy hiếp của Giang Việt nói cho nàng nghe.

"Ngày mai đánh sao?" Kinh Nhan hỏi.

"Không đánh chỉ sợ không được!" Nguyên Tĩnh Vũ lắc đầu một cái, hấn nếu vẫn như cũ không ra chiến, chỉ sợ Tang Tế Hải then quá hóa giận lại thật sự muốn liên hiệp cùng Nam Vương ra binh rồi. Chỉ là... "Ý định của ta là tự mình mang binh cùng hấn liều chết đánh một trận!"

"Hấn không phải chỉ rõ muốn ta xuất chiến sao?" Kinh Nhan cau mày.

"Hấn nghĩ như thế nào liền như thế đó? Ta mạn phép không để cho hấn như ý!" Nguyên Tĩnh Vũ ôm sát nàng, làm sao chịu để cho nàng đi mạo hiểm nữa? "Ý định của ta một lần đánh vỡ bao vây của Giang Việt, sau đó nàng liền mang theo binh lính chúng ta còn dư lại cùng nhau xông ra, trở về Cẩm Nguyên."

Kinh Nhan cẩn thận phân tích binh lực hai phe địch ta, có chút lo lắng. "Lấy binh lực trước mắt trong tay chúng ta, xông phá phòng tuyến mặt đông cũng không phải khó khăn, nhưng phải về Cẩm Nguyên... Chỉ sợ có chút khốn đốn khó khăn..."

Nguyên Tĩnh Vũ khe khẽ thờ dài, hồi lâu mới nói: "Nhưng mà cũng không có biện pháp khác..."

"Vẫn là để ta đi đi!" Kinh Nhan rất nghiêm túc thận trọng nói. Bất kể như thế nào, Tang Tế Hải vẫn lưu cho nàng một đường sinh. Mặc dù nàng kinh thường lợi dụng tình cảm nam nhân, nhưng hôm nay tình thế hiểm trở chuyện liên quan đến sống chết tồn vong, nàng cũng không thể để ý quá nhiều. Từ trước đến giờ nàng không phải loại người cổ hủ!

Nguyên Tĩnh Vũ hiểu ý của nàng. Nhưng hấn dù sao làm Vương gia hơn mười năm, mặc dù ở bên cạnh nàng ngạo khí Vương gia thu lại rất nhiều, nhưng chỉ cần là một nam nhân chân chính, sẽ không có khả năng đối với chuyện như vậy hoàn toàn xem như không thấy. Trong lòng hấn từ trước đến giờ kiêu ngạo, làm sao có thể dễ dàng tha thứ việc nữ nhân của mình lợi dụng tình cảm của một người đàn ông khác vì hấn giải vây thoát khốn? Huống chi hôm nay thân thể Kinh Nhan thương tổn thương nhỏ không ngừng, làm sao hấn có thể yên tâm?

Nguyên Tĩnh Vũ chậm rãi lắc đầu một cái.

"Hấn nguyên bản chính là muốn mạng của chàng, chàng cần gì phải cậy mạnh? Ta không thể không có chàng, Cảnh Hấn..." Nàng thâm tình nhìn hấn, đôi tay vuốt mặt của hấn, bao nhiêu lời ở trong con ngươi muốn nói mà thôi.

Nguyên Tĩnh Vũ không chịu nổi nàng đưa mắt nhìn như vậy, giống như bị đầu độc lần nữa cúi đầu hôn nàng. Lần này, có chút kịch liệt.

Nhưng bất kể kịch liệt như thế nào hôn cũng chỉ có thể là hôn, bất kể như thế nào cũng không thể không quyết định. Bởi vì tình cảm, hấn trở nên do dự. Hấn vô số lần nghĩ nếu có thể để cho nàng bình an trở về, để cho hấn liều mạng tất cả đều nguyện ý. Nhưng vấn đề là coi như hấn liều mạng tất cả có thể vẫn là không cách nào bảo vệ nàng bình an.

"Để cho ta đi đi!" Kinh Nhan lần nữa nói ra, mặc dù vẫn là giọng thỉnh cầu như cũ, lại nhiều thêm mấy phần kiên trì. "Để cho chúng ta được ăn cả ngã về không từ chiến đến cùng đi! Đường này sợ là cơ hội tốt nhất cũng là cuối cùng của chúng ta rồi."

Nguyên Tĩnh Vũ ôm nàng, nửa ngày mới lên tiếng: "Nàng biết trạng thái thân thể của mình sao? Kinh Nhan, nàng nên biết, bởi vì là nàng, cho nên ta có thể không dằn nổi."

"Ta hiểu rõ, ta làm sao có thể không biết? Cảnh Hấn, ta còn muốn cùng với chàng cùng nhau hạnh phúc cả đời, ta mới không bỏ được mà chết, ta nhất định sẽ bảo vệ mình thật tốt. Chàng yên tâm..." Kinh Nhan nhàn nhạt cười cười, lại như vậy hạnh phúc mà kiên định.

Vì vậy, kế hoạch như cũ, chỉ là chủ tướng xuất chiến đổi thành Dịch Kinh Nhan.

Trên thực tế, trấn giữ trong thành cũng không dễ dàng. Lần này Giang Việt không cùng Nam Vương liên hiệp, cũng nói cửa bắc sẽ không chủ động tiến công, nhưng cam kết của Tang Tế Hải đích có độ tin cậy như thế nào còn phải bàn lại, hiển nhiên là phải phòng. Mà bên ngoài hai cửa tây, nam do đại

quân Nam Vương trú đóng, càng không thể để cho bọn họ nhìn ra bất kỳ dị động nào.

Ngày mười một tháng mười một, Dịch Kinh Nhan một thân nam trang lãnh binh một vạn sáu ngàn người ra khỏi thành giao chiến cùng Giang Việt. Giang Việt do thế tử Tang Tế Hải lãnh binh, lần này điều động ba vạn người.

Quân Giang Việt nhiều gấp hai lần quân Trung Châu, nhưng Dịch Kinh Nhan không sợ chút nào, chiến tích của nàng giương danh thiên hạ, mỗi một lần không phải lấy ít thắng nhiều sao? Chẳng những nàng, đối mặt với quân địch gấp hai lần, tất cả các tướng sĩ Trung Châu cũng không có sợ hãi.

Tang Tế Hải thấy Dịch Kinh Nhan nhưng trang xuất chiến, vẫn một thân nam trang như cũ, đầu đội ngọc quan, hắc mã ngân kiếm hiển ngang mạnh mẽ, không còn mang cái mặt nạ hoàng kim chướng mắt đó, tâm tình rất là kích động.

"Người đã đến rồi?" Hắn có thật nhiều lời muốn nói cùng nàng, nhưng đến lúc thật sự đứng trước mặt nàng, nhìn phong thái của nàng càng hơn trước, thậm chí lời nói có chút không mạch lạc.

Dịch Kinh Nhan lạnh lùng nhìn hắn, không nói gì, chỉ là chậm rãi rút bảo kiếm ra.

"Thương thế của người như thế nào?" Hắn tiếp tục hỏi. Mặc dù gương mặt nàng lạnh lùng, nhưng xem ra tăng thêm phần ý vị lãnh ngạo kia, Tang Tế Hải nhìn nàng, chỉ cảm thấy diện mạo nàng sáng sủa, căn bản không như mình đang gặp một nữ tử đã thành thân.

"Động thủ đi! Nếu trời cao đã nhất định bắt ta và người lập trường đối địch, cần gì phải nhớ một phần tình ý như có như không này!" Dứt lời, bàn chân Kinh Nhan ở bụng ngựa dùng sức kẹp lấy, con ngựa tựa như mũi tên xé gió xông vào trong quân Giang Việt.

Tang Tế Hải sớm đã ra lệnh, không được tổn thương vị Nữ Chiến thần này, cho nên mặc dù trận hình Giang Việt nghiêm mật, cũng không dám bắn tên, chỉ là thời khắc đề phòng, hoàn toàn mang trạng thái phòng thủ, tựa hồ quên mất Giang Việt mới là chủ động tiến công đối phương.

Kinh Nhan cố ý tránh Tang Tế Hải, quơ múa trường kiếm nhắm thẳng vào tướng sĩ trong quân Giang Việt, kiếm khí tung bay, sát khí giống như cầu vồng, kiếm quang vũ động đang lúc không chút nào nương tay mang đi từng cái sinh mạng đầu tiên. Các tướng sĩ Tật Phong doanh theo sát ở sau lưng chủ soái, đại đội hình bực tiểu đội hình, ăn ý mười phần, thành công đánh loạn trận hình phòng thủ nghiêm mật của Giang Việt, bất kể kỵ binh hay là bộ binh, không người nào có thể ngăn trở bước chân của bọn hắn.

Xa xa nhìn lại, nhân số kỵ binh Trung Châu tuy ít, chỉ là hơn ba ngàn người, lại thật giống như một cối xay thịt to lớn, nơi đi qua, thấy phơi khắp đồng.

Tang Tế Hải lần đầu tiên nhìn thấy Dịch Kinh Nhan lãnh binh xuất chiến, ào ào anh tuấn, kinh ngạc ngẩn ra, lúc này mới tỉnh ngộ nàng có thể có được ủng hộ của toàn quân tướng sĩ Trung Châu, hoàn toàn là dựa vào thực lực bản thân, phong hào Hoàng Kim Chiến Thần của nàng hoàn toàn xứng đáng! Hắn lập tức đánh ngựa đuổi theo, dọc theo đường đi chém giết vô số tướng sĩ Tật Phong doanh, nhưng lúc này đã trễ. Trận hình Giang Việt đã loạn, lòng quân sợ hãi hốt hoảng, thất bại đã hiện.

Tang Tế Hải vừa giận vừa sợ, đưa tay từ trong ngực lấy ra một tín hiệu pháo hoa, đốt ném lên trời cao.

Chỉ nghe "Đồ" một tiếng vang dài, pháo hoa càng bay càng cao, cuối cùng ở trên không trung "Bùm" một tiếng nổ tung...

Dịch Kinh Nhan nghe được tiếng vang liền hiểu rõ, Tang Tế Hải Nhất không chừng có phục binh. Quả nhiên, pháo hoa nổ tung không lâu sau, từ ba dặm phía sau chạy ra một đội kỵ binh khoảng hai ba ngàn người, theo sát phía sau còn có bộ binh ước chừng gần một vạn người...

Trên chiến trường coi trọng một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, hai thì suy, ba thì kiệt, từ khi thấy viện binh Giang Việt ngày càng nhiều như vậy, sĩ khí tướng sĩ Trung Châu liền không thể kiềm chế bị đã kích, nhanh chóng giảm xuống. Kinh Nhan cũng có chút luống cuống, nếu là như vậy, bọn họ thủ thắng cũng khó khăn, làm sao có thể dẫn dắt các tướng sĩ trong thành lao ra khỏi vòng vây về Cẩm Nguyên?

Nhưng trên chiến trường không thể do dự, thời cơ qua thoáng chốc. Chỉ thấy nàng giơ cao kiếm kêu một tiếng, nói: "Các dũng sĩ Trung Châu nghe đây, các người là chiến sĩ anh dũng nhất, là đội quân sức mạnh vô địch, là kiều ngạo của nhân dân Trung Châu! Đi theo ta, núi đao biển tên cũng không cần sợ hãi!"

Thấy Nguyên soái xông lên phía trước nhất, các tướng sĩ Trung Châu lập tức hiện ra vô tận hào hùng. Đó là Trung Châu Chiến thần của bọn họ, lại là Trung Châu Vương phi! Nàng là một nữ nhân chết có thể không sợ xông lên phía trước nhất, bọn họ từng người đều là một đại nam nhân nếu còn trong lòng sợ hãi vậy còn coi như là nam nhân sao?

Sĩ khí tướng sĩ Trung Châu lần nữa tăng cao, thấy vậy Tang Tế Hải vừa lo lắng vừa kính nể, điều duy nhất hắn có thể làm là chạy tới trước mặt nàng, cuốn lấy nàng, không để cho nàng mang binh xông ra.

Hai bên tiến vào đánh nhau kịch liệt, chết cũng rất nhiều. Kỵ binh Trung Châu tuy mạnh, bộ binh so với Giang Việt cũng không hẳn cao thấp, huống chi bọn họ đã kịch chiến lâu như vậy, người ta nhưng là dùng khoẻ ứng mệt.

Tang Tế Hải và Kinh Nhan vừa đánh vừa phân tâm quan sát đại cục, thấy tình huống như vậy, trong lòng hai người cũng rất là lo lắng.

Bỗng nhiên, Kinh Nhan nhạy cảm phát hiện cả vùng đất đang rung động, phía nam giống như có đại đội kỵ binh đang tới. Nhưng mà kỵ binh Giang Việt vốn cũng không nhiều, thực lực cũng không mạnh, chẳng lẽ hắn đều mang tất cả tới? Cũng không sợ toàn quân bị diệt? Hôm nay toàn bộ thiên hạ cũng

biết kỵ binh của Lưu Ngạn Phi nàng là mạnh mẽ nhất thiên hạ...

Giờ phút này, Tang Tế Hải cũng cảm thấy có đại đội kỵ binh đang tới, thỉnh thoảng nhìn về phía nam, trong mắt có chút nghi ngờ, thậm chí còn có chút hoảng sợ cùng phần hận.

Khinh Nhan từ trên nét mặt Tang Tế Hải liền đoán được người tới tất nhiên không phải là người của Giang Việt, chẳng lẽ là binh của Nam Vương?
"Người hẹn Nam Vương?" Nàng nổi giận nói.

"Không có..." Tang Tế Hải mới vừa phản bác một câu, kỵ binh Nam Vương đã đến.

Nhưng thấy người tới mặc áo giáp màu đen, mang một cây trường đao sáng như tuyết, trận hình chặt chẽ, một đường khí thế như cầu vồng xông lại hướng bọn họ, chẳng phân biệt bằng hữu gặp người liền giết. Bất kể là người của Giang Việt hay là người của Trung Châu, chỉ cần cản đường của bọn hắn, rất nhanh đều trở thành vong hồn dưới đao của bọn hắn.

Dịch Khinh Nhan cùng Tang Tế Hải đồng thời phản ứng kịp, đây là Nam Vương muốn đưa hai phe bọn họ một lưới bắt hết a, cho nên khi bọn hắn hai bên đã kiệt sức mới hiện thân. Khinh Nhan thầm ở trong lòng khen, thật là một cái kế sách hay sắc bén, Hàn Nhữc Vân, người quả nhiên bất phàm! Lần này, thật là người muốn mạng của ta đến thế sao? Cũng tốt, nhiều năm phân tình huynh muội ở nơi này trong chiến đấu đoạn tuyệt đi! Sau trận chiến này, trong lòng ta cũng không cần cảm thấy tội lỗi với người!

Thì ra lần này thật sự chính là ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi a. Hay cho một Hàn Nhữc Vân âm hiểm a! Ghê tởm! Tang Tế Hải lập tức nói:
"Chúng ta tạm thời bãi binh, trước cùng chung ngăn địch đi!"

"Được!" Khinh Nhan gọn gàng đáp ứng, rồi sau đó lập tức cao giọng hô, "Các tướng sĩ Trung Châu nghe lệnh, Nam Vương thừa dịp cháy nhà hôi của, muốn một lần tiêu diệt chúng ta, bây giờ chúng ta cùng các huynh đệ Giang Việt tạm thời bãi binh, trước hết giết đám tiểu nhân này xong hẳn nói!"

Đồng thời, Tang Tế Hải cũng hạ lệnh bãi binh cùng Trung Châu, cùng chung ngăn địch.

Kỵ binh Nam Vương này khoảng năm sáu ngàn người, nhân số không phải rất nhiều, nhưng cũng là gấp hai Trung Châu có thừa. Khinh Nhan vội vã nhìn qua, trong lòng rất là khiếp sợ. Kỵ binh này so sánh với thực lực kỵ binh Trung Châu cũng không khác biệt bao nhiêu, bất kể kỹ thuật, trận hình, đao pháp cũng tương đối khá. Giờ khắc này, trong lòng nàng mới chính thức dâng lên một nỗi sợ hãi. Trận chiến này, bọn họ không có bất kỳ phần thắng nào, tất nhiên càng là không thể nói mạng theo bên các tướng sĩ trong thành xông ra...

Nếu đại ca phái binh tới nơi này, như vậy khẳng định hai cửa thành tây, nam cũng sẽ đồng thời tiến công, ở bên trong thành Nguyên Tĩnh Vũ chưa được hai vạn người, như thế nào thủ được? Nếu hắn dựa theo kế hoạch bỏ thành chạy ra, ở đằng sau đi theo nhiều truy binh như vậy, bọn họ cũng không có chút nào hy vọng chạy thoát a! Lần này, đại ca thật là muốn đẩy vợ chồng bọn họ vào chỗ chết...

Tang Tế Hải cũng đã nhìn ra, Nam Vương phái một đội kỵ binh mạnh mẽ như vậy tới đây, hẳn và Trung Châu liên thủ cũng không có hi vọng chiến thắng, trước mắt sợ rằng chỉ có thể giữ được mình. Nhìn tư thế đội kỵ binh kia, tựa hồ chính là hướng về phía hai người bọn họ. Vì vậy, hắn thừa dịp loạn nắm lấy cương ngựa của nàng hướng phía đông bắc núi Thanh Bình mà chạy.

Núi Thanh Bình không cao lắm, cũng không đủ hiểm trở, nhưng là ngọn núi lớn nhất chung quanh đây rồi, chỉ cần lên núi, ưu thế kỵ binh Nam Vương dĩ nhiên là không thể phát huy. Bất kể như thế nào, hắn cũng không thể nhìn nàng chết!

Bên trong Kiến Thành, Nguyên Tĩnh Vũ từng thời khắc chú ý chiến cuộc ngoài cửa đông, nghe nói Giang Việt viện binh đến, hắn liền có chút ngồi không yên, đang định chinh binh ra khỏi thành cứu viện, lại được báo cáo nói hai cửa thành tây, nam, Nam Vương tăng phái rất nhiều binh lực, rất có tư thế phát động tiến công.

Bên trong thành binh lực không đủ, ba cửa thành tây, nam, bắc chỉ có riêng 5000 quân coi giữ, trước mắt cửa đông cũng chỉ có hai ngàn quân coi giữ, bất kể Giang Việt hay là Nam Vương, chỉ cần phát động công kích, bọn họ căn bản khó có thể giữ vững. Ngày trước hai phe cũng không có phát động tiến công thật sự rất là quý dị, hôm nay hai phe đồng thời động thủ mặc dù đối với Trung Châu rất bất lợi, nhưng cuối cùng thuộc về hiện tượng bình thường rồi.

Việc đã đến nước này, Kiến Thành nhất định là không thể nán lại rồi. Đứng ở trên cổng thành cửa nam, Nguyên Tĩnh Vũ cùng hai vị mưu sĩ bên cạnh còn sống cùng tướng thủ cửa nam Điền Túc đang tranh luận. Nguyên Tĩnh Vũ nói trước mắt tốt nhất lập tức buông vài cửa thành, mang binh lao ra cửa đông cùng Vương phi hội hợp, sau đó một tiếng trống thêm tinh thần hăng hái xông phá phòng tuyến Giang Việt trở về Cẩm Nguyên.

Nhưng mà quyết định của hắn bị mọi người phản đối.

Phòng thủ của Nam Vương đang ở cửa tây và cửa nam nhất định là xong không ra được, mà ngoài cửa đông đang khai chiến, hai ba vạn người Giang Việt còn đó, mặc dù có thể thắng nhưng cũng là thắng hiểm, hai ba vạn người bọn họ có thể xông ra được một hai phần cũng là không tệ rồi. Huống chi ra khỏi cửa đông lộ trình đi Cẩm Nguyên cũng xa, vậy không bằng từ cửa bắc phá vòng vây.

Bên ngoài cửa bắc vốn là Giang Việt phụ trách vây khốn, mà phần lớn binh tinh nhuệ đều điều đến cửa đông đi tham chiến rồi. Nếu bọn họ tập trung binh lực từ cửa bắc phá vòng vây, là chuyện có thể nắm chắc. Huống chi cửa bắc môn lại cách Cẩm Nguyên gần, mặc dù phía sau có truy binh cũng không sợ.

"Nhưng mà Vương phi vẫn còn ở ngoài cửa đông!" Nguyên Tĩnh Vũ tức giận nhắc nhở mọi người. Kể từ thân phận nữ tử của Khinh Nhan bị vạch trần, liền từ Lưu Nguyên soái biến thành Vương phi.

Điền Túc căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình nói: "Vương phi mang binh ra cửa đông giao chiến cùng Giang Việt chính là vì tạo cho chúng ta một cơ hội phá vòng vây như vậy, trong lòng Vương gia chắc cũng là hiểu rõ!"

Muru sĩ Triển Hưng Tồn cũng theo sát mặt nghiêm túc khuyên can nói: "Nếu từ thành đông phá vòng vây, cứu từ nhất sinh, nếu từ thành bắc phá vòng vây, dễ dàng. Vương gia, các tướng sĩ đi theo ngài nhiều năm như vậy, đánh đông dẹp tây không sợ sống chết không chối từ vất vả, ngài không yêu thương tánh mạng của tất cả bọn họ sao?"

Nguyên Tĩnh Vũ không phản bác được. Mặc dù ở trong lòng hấn sinh mệnh Khinh Nhan thắng tất cả, hấn cũng không thể nói cho người khác biết được.

Lúc này, Điền Túc lại nói: "Vương gia, lấy mưu trí cùng võ công Vương phi, hấn không có việc gì, ngài là thân thể quý giá, làm sao có thể mạo hiểm..."

"Các ngươi biết cái gì?" Nguyên Tĩnh Vũ cả giận nói, "Nàng mở bụng sanh con đến nay chưa đủ hai tháng, thời điểm từ Cầm Nguyên tới lại bị thương! Các ngươi thật cho là nàng là thần sao? Nàng với ngươi và ta là cùng một dạng, nàng cũng sẽ mệt mỏi, cũng sẽ bị thương, cũng sẽ chảy máu, nàng cũng chỉ là người phàm mà thôi! Nàng vì cứu Bồn Vương thoát hiểm mới không để ý sống chết xuất chiến, ta làm sao có thể trơ mắt nhìn nàng bị vây hãm nghiêm trọng mà không chú ý?"

Tất cả mọi người yên tĩnh lại, đối với vị Vương phi này, vị Trung Châu Chiến thần này, trước đây bọn họ chưa bao giờ nghĩ nàng là nữ tử, đã khâm phục không dứt, hôm nay biết thân phận chân thật của nàng, càng thêm không thể bắt bẻ, từng người một chỉ cảm thấy xấu hổ.

"Yêu cầu các tướng sĩ tập hợp, nguyện ý theo ta đi cửa đông cứu Vương phi thì hãy đi cùng ta, người còn lại sẽ do Điền tướng quân dẫn dắt đi cửa bắc đi!" Nguyên Tĩnh Vũ lười phải nghe bọn hấn dài dòng, kéo càng lâu, Khinh Nhan càng nguy hiểm.

Lúc ở nơi này vẫn còn đang tranh luận, bỗng nhiên có người không để ý vệ binh ngăn trở xông vào, lớn tiếng nói: "Vương gia, Nam Vương phái đại quân kỵ binh đang ở ngoài ba dặm, gặp người liền giết, Giang Việt thể tử và Vương phi tạm thời ngưng chiến cùng chung ngăn địch, tình thế dị thường nguy cấp! Lâm Thống lĩnh đã mang theo nhân mã đóng ở thành đông chạy tới..."

"Cái gì?" Nguyên Tĩnh Vũ chạy như bay qua hỏi rõ tình huống, lập tức mang theo đội thân vệ của mình liền hướng cửa thành đông mà chạy. Hấn không có thời gian cùng những thứ mưu sĩ, các tướng lĩnh thủ hạ này tranh chấp, hôm nay cửa động đã chặn chính thành tử địa, mà người bên ngoài đang vây khốn cửa bắc của bọn họ cũng nên trợ giúp Giang Việt thể tử đi, cũng trở thành lối thoát an toàn, hấn biết những người này chắc chắn sẽ không đồng ý để hấn đi thành đông mạo hiểm.

Điền Túc bước nhanh xông ra ngoài, quỳ gối trước ngựa Nguyên Tĩnh Vũ, than thở khóc lóc khuyên can nói: "Vương gia, ngài không thể đi! Hôm nay ba dặm thành đông đã hoàn toàn bị Nam Vương khống chế, kính xin ngài ngàn vạn lần bảo trọng mình mưu đồ tương lai!"

Nguyên Tĩnh Vũ tức giận nhìn chằm chằm hấn: "Ta bây giờ không phải là vua của các ngươi, ta chỉ là một nam nhân, thể tử của ta bị vây hãm nghiêm trọng sống chết chưa biết, ta muốn đi cứu nàng! Mặc dù chết, ta cũng muốn cùng nàng chết cùng một chỗ! Nguyên ý cùng ta đi cứu người liền theo ta, sợ chết thì từ cửa bắc chạy trốn chết đi! Trung Châu Vương đã không còn tồn tại, ta cũng bất chấp các ngươi!" Nguyên Tĩnh Vũ cao giọng quát, rồi sau đó vung roi ngựa lên vọt tới.

"Vương gia! Vương gia..."

Các tướng sĩ ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn ngươi, sau đó cũng phi thân lên ngựa đuổi theo.

Vương gia trọng tình trọng nghĩa làm cho bọn họ ngoài ý muốn. Nghĩ tới những năm gần đây Vương phi trả giá vì Trung Châu, nghĩ tới đêm hôm trước nếu không phải Vương phi bất chấp vết thương đáp ứng tỷ thí cùng Giang Việt thể tử, bọn họ chưa chắc có thể sống đến bây giờ. Người, không thể chỉ lo sống chết cùng vinh hoa, còn phải không phụ lương tâm của mình a...

Nguyên Tĩnh Vũ chạy tới ba dặm ngoài cửa đông, nhưng thấy trên cỏ cây phơi khắp đồng, binh lính ba phương Trung Châu, Giang Việt và Nam Vương giẫm phải thi thể đồng bào hoặc kẻ địch trong hỗn chiến tại chỗ, cơ hồ không phân rõ địch ta.

Nguyên Tĩnh Vũ ở trên chiến trường nhanh chóng tìm kiếm tung tích Lâm Khinh Vân, sau đó nhanh chóng chạy tới. Chỉ thấy bảo kiếm hấn quơ múa, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, không người nào có thể ngăn trở hấn cũng như kiếm quang cầu vòng. Hấn một đường xông tới, chém xuống vô số thi thể cùng tứ chi chặt đứt vút lên thật cao, máu tươi phun trào như mưa xối xuống... Hấn giục ngựa ở trong gió tanh mưa máu đi xuyên qua, ánh mắt lo lắng nhìn chung quanh tìm kiếm bóng dáng của nàng mà không thấy, trong lòng càng thêm hốt hoảng lo lắng.

Đây là một trường khổ chiến. Mặc dù Trung Châu đã cùng Giang Việt bãi binh liên thủ, mặc dù Giang Việt đã đem binh mã ngoài thành bắc tất cả đều điều tới, mặc dù Nguyên Tĩnh Vũ đã đem nhân mã bên trong Kiến Thành tất cả đều mang ra ngoài, đối mặt Nam Vương sáu ngàn kỵ binh và bốn vạn bộ binh, bọn họ cũng không có bao nhiêu phần thắng.

Trên thực tế Nguyên Tĩnh Vũ bây giờ đã không còn để ý thế cục toàn bộ chiến trường rồi, hấn hốt hoảng nóng nảy như thế cũng chẳng qua chỉ vì chú ý cái người kia mà thôi.

Khinh Nhan, nàng đang ở đâu?

Hấn không ngừng ở trong lòng hô hào, cặp mắt bị máu tươi che mắt vẫn còn lo lắng tìm kiếm chung quanh. Khinh Nhan, người nhất định phải chịu đựng! Khinh Nhan, chờ ta...

Thật vất vả đi tới bên cạnh Lâm Kinh Vân, hần vội vàng hỏi: "Thấy nàng chưa?"

"Không có..." Lâm Kinh Vân bị phần lắc đầu.

Tâm tình của hần cùng Nguyên Tĩnh Vũ không kém bao nhiêu.

Kể từ đi tới cái chiến trường địa ngục này hần cũng đã không còn là Thống lĩnh Tật Phong doanh nữa, hần đang trên chiến trường trần trụi giết địch, hần giết từ đông đến tây, giết từ nam đến bắc, cũng chính là vì tìm kiếm bóng dáng của cái người kia. Nhưng mà, không có! Nơi nào cũng không tìm thấy nàng, cũng không thấy hắc mã rất có linh tính của nàng. Tim của hần chìm thẳng xuống dưới, nhưng là vẫn ôm một tia hi vọng. Võ công của nàng tốt như vậy, làm sao có thể chết? Nhưng mà trong lòng có một âm thanh khác lại đang không ngừng phân bác, trên người nàng có thương tích, lại đã sớm kịch chiến nửa ngày...

Sắc trời dần tàn, vùng đất ba dặm ngoài náo nhiệt một ngày từ từ yên tĩnh lại, không biết là máu tươi trên chiến trường nhuộm đỏ bầu trời, hay là tà dương như máu tỏa ra trên chiến trường đầm máu, xa xa nhìn lại, lại hiện ra mấy phần quý dị lộng lẫy.

Sắc trời càng ngày càng mờ, gió đêm mang theo mùi máu tanh nồng đậm gào thét thổi qua, chiến kỳ nghiêng cắm trên mặt đất bay phất phới, chiến mã mất đi chủ nhân rên rỉ ở trong gió.

Nam Vương đã chính thức phái người tiếp quản Kiến Thành, bắt đầu phái người quét dọn chiến trường.

Đến nửa đêm, bầu trời dương dương sái sái dưới đất nổi một trận bão tuyết, chỉ qua hai canh giờ ở trên mặt đất tuyết dâng một tầng thật dày, giống như ở thượng giới đại kiếp nhân gian này.

Trên núi Thanh Bình, một đội nhân mã của Nam Vương đi theo hai người Tang Tế Hải và Dịch Kinh Nhan vào rừng, một đường đuổi giết. Tang Tế Hải và Dịch Kinh Nhan vừa đánh vừa lui, đến gần tối, sau lưng cuối cùng không có ai theo kịp rồi.

Hai người không dám nổi lửa, lại lo lắng còn có truy binh tới đây tìm kiếm, vì vậy núp ở trong khe đá lõm vào vách núi, lại dùng cỏ tranh khô héo chặn ở cửa động.

Tang Tế Hải nhìn mặt Dịch Kinh Nhan bên cạnh nhếch nhếch, nhưng trong lòng rất là hưng phấn. Đoạn đường này, bọn họ luôn luôn cùng nhau, đồng sinh cộng tử. Một khắc ở nơi này, dường như trong trời đất cũng chỉ còn lại có hai người bọn hần. Hần thậm chí còn dặt tay nàng, mặc dù ngắn ngủi vậy, nhưng hần vẫn thật sự cảm nhận được nhiệt độ của nàng.

Dịch Kinh Nhan hơi có chút bất đắc dĩ liếc nhìn Tang Tế Hải, không hiểu tại sao mình lại chạy lên trên núi. Tại sao nàng lại cùng người này cùng nhau thoát khỏi chiến trường đây? Nàng là chủ soái, cho dù muốn rút lui muốn chạy trốn cũng nên mang theo binh lính của mình cùng nhau chạy. Đáng tiếc lúc ấy tình thế nguy cấp, mới đầu nàng không có đề ý, chỉ là vừa chạy vừa giết, đợi lúc nàng phát hiện có chỗ không đúng, bọn họ đã cách xa chiến trường, sau lưng lại có một đại đội truy binh, bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là cùng hần vào rừng.

Khi an tĩnh lại, nàng liền lập tức bắt đầu nghĩ tới Nguyên Tĩnh Vũ. Giờ phút này, không biết hần cùng các tướng sĩ trong thành có thành công phá vây rồi chưa? Giang Việt đem mấy vạn người vây khốn cửa thành bắc cũng đã điều tới, bọn họ nếu từ cửa thành bắc phá vây đi ra ngoài chắc tương đối an toàn chứ? Nhưng mà nếu hần nghe được Nam Vương phái binh đánh bất ngờ, chỉ sợ không yên lòng nàng... Hần không đến nỗi bị kích động bỏ chạy tới đó chứ? Nam Vương ở ngoài thành đồng bố trí trọng binh, nếu hần dựa theo kế hoạch củ từ cửa đông ra ngoài, không phải là tự mình chịu chết sao?

Kinh Nhan chợt cảm thấy rất bất an, trực giác của nàng Nguyên Tĩnh Vũ sẽ "vò ngón ngắn"!

"Thương thế của ngươi ra sao?" Tang Tế Hải nhìn nàng cau mày, cho là nàng đau vết thương.

"Không cần lo lắng..." Kinh Nhan khẽ lắc đầu. Vết thương hôm nay mặc dù nhiều, nhưng là cũng rất cạn, chủ yếu vẫn là các vết thương cũ đang tác quái. Kịch chiến một ngày, lại mất công sức chạy lâu như vậy, vết thương không nứt ra mới là lạ. Nhưng mà hần không phải là Cảnh Hần, thân thể của nàng như thế nào cùng hần sao lại có quan hệ chứ? Yếu đuối của nàng chỉ có thể thể hiện ra trước mặt người mình tin tưởng nhất, trừ sư phụ và trọng phu, không có ai có thể chân chính cho nàng dựa vào hay lệ thuộc vào.

Tang Tế Hải nhìn thần sắc của nàng liền hiểu ý của nàng, không khỏi đau xót trong lòng, vì vậy vội vàng nghiêng đầu đi.

Một lát sau, hần thật giống như chợt nhớ tới cái gì, ở trên người lục lọi một hồi, móc ra một bình thuốc trị ngoại thương đưa cho nàng.

Kinh Nhan chần chờ nhận lấy, cũng chỉ giữ lại trong lòng bàn tay, cũng không tính dùng. Tang Tế Hải chợt hiểu được, nói: "Ta đi ra ngoài tìm một chút thức ăn, ngươi tốt nhất ở chỗ này, đừng có chạy lung tung." Nói xong liền vén cỏ tranh đi ra ngoài.

Kinh Nhan nghe được hần đi xa, lặng lẽ ở trong lòng thở dài, cẩn thận coi ý phục, ở trên vết thương mới cùng với vết thương nứt ra bôi thuốc trị thương. Vết thương này ba phen mấy bận nứt ra, hiện nay lại ăn đói mặc rách, chỉ sợ mặc dù tương lai khỏi hần, cũng sẽ chịu khí trời rét ảnh hưởng sẽ phát đau.

Qua một hồi, Tang Tế Hải trở lại.

Nguyên bản Kinh Nhan tưởng rằng hần nói ra ngoài tìm thức ăn chỉ là cái cớ, không nghĩ tới hần thật tìm được thức ăn trở lại.

Tháng mười một trong núi rừng không có quả dại gì, săn thú cũng không dễ. Hắn mang về là mấy quả thông và hai củ sắn.

Mấy năm trước lúc Kinh Nhan ở trong giang hồ, những thứ này cũng thường ăn, không nghĩ tới hắn là thể từ quý giá thế nhưng cũng ăn những thứ này rồi. Kinh Nhan cầm một củ sắn lột vỏ ra ăn, có chút ngọt, lại lẫn mùi thuốc, nàng đang cảm thấy khát nước, vì vậy hưng hăng hút vài hơi chất lỏng, cảm thấy mùi vị thật tốt.

Tang Tế Hải nhìn nàng ăn, cũng không có khách khí với mình, trong lòng thật cao hứng. Nhìn nàng tựa hồ thật thích ăn sắn, cho nên hắn đem một củ sắn còn lại cũng để cho nàng, mình thì cầm một quả thông bóc hạt ăn.

Kinh Nhan liếc hắn một cái. Mặc dù sắc trời đã tối, ngay cả sao cũng không có, trong động trên căn bản không có chút ánh sáng gì, nhưng nàng cũng biết về mặt hắn giờ phút này vui vẻ.

Đôi mắt si mê của hắn lúc này đây nói không có một chút cảm động là gạt người, nhưng mà nàng luôn có thể dễ dàng tại trên người của hắn điểm ra vài tật xấu. Hắn thân là Giang Việt thể tử, nhưng bởi vì một nữ nhân mà hoàn toàn không chú ý lợi ích của Giang Việt, khiến nhiều binh sĩ như vậy bỏ mạng, chỉ một lần này là nàng không có cách nào tán thành.

"Người tên thật là gì?" Hắn đột nhiên hỏi.

Kinh Nhan suy nghĩ một chút, nói: "Người có thể gọi ta là Nguyên phu nhân."

Tang Tế Hải bất mãn hừ một tiếng, cuối cùng quyết định gọi danh hiệu giang hồ của nàng: "Dong Nguyệt! Ta gọi người là Dong Nguyệt!"

Kinh Nhan âm thầm liếc mắt, kệ hắn đi.

"Ban đầu tại sao người chọn hắn mà lừa gạt ta?" Hắn chợt hỏi tới. Kinh Nhan nửa ngày không có mở miệng, vì vậy hắn còn nói một tiếng: "Dong Nguyệt, mời nói cho ta biết! Ta nhất định phải biết, ta đến tột cùng nơi nào kém hơn hắn hả?"

Kinh Nhan bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đáp: "Khi đó, ta đã là người của hắn."

Tang Tế Hải nắm chặt quả đấm, thờ hồn hèn vài hớp ngưng khí, phần hận kêu: "Ta đã nói rồi ta có thể không ngại!"

Kinh Nhan kinh ngạc quay đầu nhìn hắn. Người này thật sự được xưng là Giang Việt thể tử anh minh thần võ đó ư? Hay là từ nhỏ cũng bởi vì thông tuệ mà bị Giang Việt Vương làm hư rồi, lại không có chút nào hiểu được suy nghĩ vì người khác sao?

"Người không để ý, nhưng mà ta để ý!" Kinh Nhan thận trọng mà kiên định nói, "Nữ tử Lăng Tiêu các chúng ta yêu cầu trọng phu toàn tâm toàn ý, tương ứng, ta cũng như vậy sẽ toàn tâm toàn ý đối với hắn."

Tang Tế Hải cũng đã nghe nói qua Trung Châu Vương sủng ái Dịch Vương phi và Chiến thần Lưu Ngạn Phi như thế nào, nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng cũng chỉ ra một sai lầm: "Hắn không phải còn cưới nữ nhi Hà Tây Nghiêm thị?"

Kinh Nhan nhướn mày: "Đó là ta đồng ý, hơn nữa... Hắn cũng không có chạm qua nàng!"

Tang Tế Hải không hề cam lòng hừ một tiếng, không phản bác được. Trong lòng tức giận bất bình mà nghĩ, nếu là hắn, cũng có thể vì nàng làm những chuyện này...

Lúc nửa đêm, trời bắt đầu rơi tuyết, nhiệt độ cũng càng ngày càng thấp. Kinh Nhan vốn là đã ngủ mê man, giờ phút này cũng bị đông lạnh tỉnh.

Nguyên bản Tang Tế Hải là không ngủ được, nghe thấy Kinh Nhan bỗng nhiên nhúc nhích liền giật mình tỉnh lại. Cảm thấy lạnh có chút không tầm thường, hắn hơi do dự một chút, dịch một cái ngồi bên cạnh người nàng, có chút khàn trương nói: "Khí trời quá lạnh, người, người dựa vào ta đi, cũng ấm áp một chút..."

Kinh Nhan che kín áo choàng trên người mình, khàn giọng nói: "Không cần..."

Nghe được thanh âm Kinh Nhan khác thường, Tang Tế Hải liền khẳng định nàng rất lạnh, trong lòng không khỏi lo lắng cực kỳ, lập tức đem bản khoắn lúc trước quăng đi không còn một mống. "Ta ôm người, hai người tựa vào nhau cùng ấm áp..."

Kinh Nhan không đáp, chỉ là ôm sát mình cuộn thành một khối.

Tang Tế Hải rất đau lòng, suy nghĩ lại muốn, khuyên nhủ: "Người có muốn còn sống đi ra ngoài tìm hắn hay không? Người còn không muốn chết chứ? Chẳng lẽ người quên Trung Châu Vương phủ còn có hai đứa bé chờ người trở về? Ta không phải nghĩ muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, ta chỉ là không thể để cho người cứ như vậy chết đi! Chỉ là hai người tựa vào nhau cùng sưởi ấm, người cần gì cố hủ như vậy?"

"Người yên tâm, ta chết không được..." Kinh Nhan trả lời một câu, cảm thấy giọng nói có chút đau.

"Dạ! Bây giờ còn không chết được! Nhưng người bệnh nặng thì làm sao né tránh truy binh của Nam Vương đi ra ngoài? Cũng là người hi vọng ta ngày mai ôm người đi?" Tang Tế Hải vừa giận vừa vội.

Kinh Nhan không nói gì, suy nghĩ một chút, khe khẽ tựa vào người hắn.

Tang Tề Hải lòng tràn đầy vui mừng, kéo áo choàng của mình ra bao lấy nàng, sau đó run rẩy ôm lấy vai thon gầy của nàng...

Hắn không dám ngủ, cũng hưng phấn đến không ngủ được. Hắn muốn ôm nàng thực tốt, tỉ mỉ thể nghiệm mềm mại cùng ấm áp của nàng, có lẽ, kiếp này cũng chỉ có một cơ hội như vậy rồi...

—————临近天亮时

Gần tới lúc trời sáng, tuyết tựa hồ ngừng rơi, nhưng cửa động cỏ tranh của bọn hắn đã tích một tầng thật dày, hoàn toàn đem cửa động che giấu, không chú ý nhìn rất khó phát hiện nơi này có cái khe dốc nhỏ. Tang Tề Hải chợt nghe bên ngoài loáng thoáng tựa hồ có thanh âm kỳ lạ truyền đến, hắn lo lắng là người của Nam Vương lên núi tìm kiếm bọn họ đang tới, vội vàng đem Khinh Nhan lay tỉnh.

"Thế nào?" Khinh Nhan lập tức giật mình tỉnh lại, khàn giọng hỏi.

"Giống như có người lên núi, người nghe..." Tang Tề Hải tiến tới bên tai nàng nhỏ giọng nói.

Khinh Nhan ngưng thần cẩn thận nghe, quả thật có người từ dưới chân núi đi lên, hơn nữa nhân số còn không ít, thế nào cũng có hơn trăm người? Đang cẩn thận nghe, bọn họ tựa hồ đang kêu cái gì...

Chợt, tâm thần nàng chấn động, trong đầu trong giây lát đó lóe ra bóng dáng của Nguyên Tĩnh Vũ. Sẽ không phải là hắn chứ?

Nàng lập tức cúi lưng xuống đứng lên, nghiêng tai lắng nghe thật kĩ.

Thanh âm rất thấp, tựa hồ là có ý để ép giọng nói đang kêu; lại rất loạn, bởi vì rất nhiều người lộn xộn đều ở đây kêu lung tung, mà tiếng không cùng người lại kêu không giống nhau.

"... Vương phi..."

"... Nguyên soái..."

"... Khinh Nhan..."

Là hắn! Thật sự là hắn!

Khinh Nhan vén cỏ tranh ở cửa động chạy như bay ra ngoài, Tang Tề Hải muốn kéo nàng, lại chậm một bước, vì vậy vội vàng chạy theo ra ngoài.

Cách khe núi ẩn thân của bọn họ không xa, Nguyên Tĩnh Vũ mang theo mấy trăm người lục soát giữa sườn núi.

"Vương gia, trời sáng mau quá, không thể trì hoãn nữa rồi. Vương phi có thể không có ở trên núi này, chúng ta vẫn nên tranh thủ thời gian xuống núi đi!" Điền Túc khuyên nhủ. Trời lạnh như thế, võ công của hắn cũng không được coi là rất tốt, sớm đã có chút duy trì không nổi, tất nhiên đừng nói tới các tướng sĩ đi theo bọn hắn cùng nhau lên núi.

Lúc này, Nhạn Vô Ngân cũng nói: "Vương gia, ngài mệt mỗi một ngày một đêm rồi, hãy tìm nơi nào nghỉ ngơi một chút đi, nếu không chỉ bằng chút người chúng ta, làm sao có thể chạy qua tuyến phong tỏa của Nam Vương?"

Nguyên Tĩnh Vũ suy nghĩ một chút, trầm giọng nói: "Khổ cực mọi người, cho các tướng sĩ nghỉ ngơi một chút đi!" Dứt lời, hắn tiếp tục bò lên trên.

"Vương gia, ngài đi chỗ nào?" Nhạn Vô Ngân nói.

Nguyên Tĩnh Vũ cũng không quay đầu lại nói: "Ta đi trước xem một chút, ta cảm giác... nàng đang ở gần đây..."

Cảm giác, lại là cảm giác! Nhạn Vô Ngân cùng Điền Túc cũng đành im lặng. Bọn họ vốn là không có chút nào phát hiện tung tích của Vương phi, chỉ là có binh sĩ Tật Phong doanh nói giống như thấy Vương phi chạy hướng núi Thanh Bình, Vương gia liền mang theo người đến núi Thanh Bình, không nghĩ tới thật đúng là thấy được ngựa của Vương phi. Bọn họ cũng hoài nghi Vương phi có thể đã có chuyện ngoài ý muốn, Vương gia lại kiên trì nói Vương phi còn sống, hắn có thể cảm thấy. Từ trước đến giờ cũng chỉ nghe nói nữ nhân thích tin tưởng cảm giác, không nghĩ tới Vương gia một người làm chuyện lớn thế nhưng cũng tin cảm giác.

Lâm Khinh Vân nghe Nguyên Tĩnh Vũ nói như vậy, ngược lại rất là tin tưởng cảm giác của hắn. Hắn biết chuyện Nguyên Tĩnh Vũ và Khinh Nhan song tu, theo cách nói của các tiền bối, hai người song tu nếu yêu nhau chân thành, quả thật có thể tâm ý tương thông.

Những người khác dừng lại nghỉ ngơi, Nhạn Vô Ngân thấy cái Thống lĩnh thân vệ này cũng không nói gì chỉ muốn đi theo bên cạnh Vương gia, vì vậy cũng vội vàng đi theo.

Mặc dù trên người Lâm Khinh Vân có thương tích, nhưng trong lòng tin tưởng cảm giác của Nguyên Tĩnh Vũ, cho nên cũng đi theo.

Bỗng nhiên, chỉ nghe một hồi sần sật của tiếng bước chân từ phía trên truyền đến, Nhạn Vô Ngân chạy tới trước người Nguyên Tĩnh Vũ, bảo kiểm tra khỏi vỏ, mặt phòng bị.

Khinh Nhan bước dài bước ngắn chạy xuống, hô hấp dồn dập, ánh mắt vui mừng, cõi lòng đầy mong đợi tìm kiếm chung quanh "Cảnh Hân..."

Nguyên Tĩnh Vũ nghe được một âm thanh khàn khàn gọi mình, mặc dù âm sắc không đúng, nhưng trên đời này cũng chỉ có một người sẽ gọi mình như vậy. Hân vui mừng trợn to hai mắt, đẩy Nhạn Vô Ngân ra liền chạy tới.

Hình ảnh mơ hồ của hai người rớt cuộc xuất hiện ở đáy mắt đối phương, hai người bước chân hơi chậm lại, ngay sau đó liền hướng đối phương nhào tới...

"Khinh Nhan! Khinh Nhan..." Nguyên Tĩnh Vũ thấy mắt mà lại được sợ hãi ôm nằng thật chặt, không để ý trên người hai người có bao nhiêu vết thương, hân chỉ nghĩ khản thiết cảm thụ sự tồn tại chân thật của nằng. Trời cao đái hân thật tốt! Nằng còn sống! Bọn họ còn sống!

"Cảnh Hân..." Khinh Nhan thu hồi tay ôm ở bên hông hân, nắm lấy vạt áo trước ngực hân, đôi mắt đầm lệ mông lung nhìn trước mặt hân, trong lòng bắt đầu khởi động cảm động và hạnh phúc mệnh mông như nước thủy triều." chẳng thật là một đứa ngốc! Ngu ngốc... chẳng, chẳng biết rõ ra cửa đồng có nhiều nguy hiểm..."

Nguyên Tĩnh Vũ thỏa mãn ôm nằng, đầu tựa vào cổ của nằng, cảm giác mạch máu của nằng này lên, hồi lâu mới thờ dài nói: "... Ta chỉ biết, ta không thể mất đi nằng..."

Lâm Khinh Vân xa xa nhìn hai người ôm nhau, trong mắt dâng lên nước mắt chua xót và hạnh phúc. Trong ánh mắt của nằng cũng chỉ thấy một người ngốc Nguyên Tĩnh Vũ sao? Đến tột cùng thì lúc nào nằng đã giao trái tim ra rồi? Hân vẫn cho là nằng mọi việc lấy lợi ích nghĩa quân làm trọng, sẽ không yêu bất luận kẻ nào. Có lẽ một khi nữ nhân giao ra thân thể, lại có hải tử, tâm cũng liền đi theo luân hãm chứ? Cũng may Vương gia cũng không có phụ nằng...

Nhạn Vô Ngân thấy cuối cùng cũng tìm được người, trong lòng cũng buông xuống một khối đá lớn. Ban ngày chém giết một ngày, buổi tối tìm người lại tìm đến trời sắp tảng sáng, nhưng mà hân cũng chỉ là liều mạng một hơi mà thôi. Vương gia thân mình vạn kim cũng không kêu một tiếng khổ, hân nào dám oán trách cái gì? Thấy Vương gia cùng Vương phi thân mật ôm nhau, hân cũng rất là cảm động. Thì ra là tình yêu thật có thể để cho một người lý trí làm ra chuyện tình điên cuồng như thế. Hân vốn là có chút ngượng ngùng nghĩ nghiêng quay đầu đi, chợt thấy còn có ảnh một người từ phía trên chậm rãi đi xuống.

"Người nào?" Nhạn Vô Ngân nhanh chóng tiến lên đem Nguyên Tĩnh Vũ và Khinh Nhan bảo hộ ở phía sau.

Nguyên Tĩnh Vũ nghe được thanh âm Nhạn Vô Ngân như lâm đại địch, không khỏi buông cánh tay ôm chặt Khinh Nhan ra. Tay trái hân vẫn như cũ nắm ở hông của nằng, chân đá một cái, đem bảo kiếm mới vừa ném xuống đất câu lên giữ lại trong tay phải, nghiêng người hướng về phía đỉnh núi.

"Là Tang thế tử!" Khinh Nhan lúc này mới nhớ tới Tang Tế Hải, "Là hân dẫn ta tới nơi này..." Nói xong, nằng đã nghiêng người tựa vào trong ngực hân.

Cho tới giờ khắc này Nguyên Tĩnh Vũ mới phát hiện nằng chẳng những âm thanh khàn khàn, trên người còn có chút nóng. Nằng phát sốt? Hôm qua kịch chiến một ngày, không biết lại thêm bao nhiêu vết thương...

Nguyên Tĩnh Vũ sốt ruột: "Khinh Nhan? Thương thế của ngươi bị nhiễm trùng rồi hả?" Vết thương ở bụng nằng không có nứt ra chứ?

Khinh Nhan ở trong lòng hân nhàn nhạt cười, thoải mái nhắm mắt lại nói: "Không liên quan tới ngoại thương, chính là lạnh, chẳng ôm ta liền tốt rồi..."

Nguyên Tĩnh Vũ đau lòng ôm chặt nằng, một mặt kéo áo choàng của mình qua vây ở trên người nằng, một mặt ngẩng đầu đối với Tang Tế Hải nói: "Đa tạ Tang thế tử chăm sóc phu nhân ta!"

Tang Tế Hải từ xa nhìn bọn họ, chỉ cảm thấy trong lòng vừa chát vừa buồn, kìm nén đến mức hân khó chịu, nửa ngày mới đáp lại hai chữ: "Không cần!"

Nguyên Tĩnh Vũ có chút lo lắng sờ cái trán nóng bỏng của Khinh Nhan, ngẩng đầu đối với Tang Tế Hải nói: "Thế tử nếu không chán ghét, cùng chúng ta cùng nhau đi thôi!" Hân hữu nghị hướng Tang Tế Hải gật đầu một cái, rồi sau đó liền đem Khinh Nhan ôm ngang lên, đi xuống núi. Bất kể trước hận Tang Tế Hải này là tiểu nhân bội bạc như thế nào, nhưng lần này nếu không phải tên tiểu nhân này, hân có lẽ sẽ không thấy được Khinh Nhan rồi. Mặc dù tất cả đều là Tang Tế Hải làm ra, hân vẫn là nguyện ý thử tha thứ cái người vừa đáng hận vừa đáng thương này.

Trên sườn núi, Điền Túc tìm một nơi bí mật quét tuyết đọng dày đặc, đốt lên mấy đồng lửa. Mọi người vây quanh đồng lửa ngồi chung một chỗ, về mặt mặt mũi, nhưng thấy Nguyên Tĩnh Vũ ôm Dịch Khinh Nhan quay lại, tất cả mọi người thật cao hứng, trên từng gương mặt viết đầy mừng rỡ, từng người một hưng phấn kêu "Vương phi trở lại!" "Tìm được Vương phi rồi!" "Ta đã nói rồi, Vương phi là Trung Châu Chiến thần của chúng ta, khẳng định không có chuyện gì..."

Khinh Nhan mở mắt, nhờ ánh lửa nhìn mấy trăm quân sĩ trước mắt này, vừa đau lòng vừa cảm động. Mặc dù cổ họng đau đớn, nằng vẫn lớn tiếng nói: "Là ta liên lụy mọi người, ta thẹn với sùng kính và mong đợi của mọi người, bởi vì ta tính sai, khiến nhiều tướng sĩ mất đi sinh mạng như vậy..." Nói đến chỗ này, nằng chợt lệ nóng đầy mặt.

Nguyên Tĩnh Vũ ôm nằng ở bên đồng lửa ngồi xuống, đau lòng khẽ vuốt lưng của nằng nói: "Chớ nói nhảm, sẽ không ai trách ngươi, làm sao có thể trách ngươi..." Muốn trách cũng chỉ có thể trách hân. Là hân nhẹ dạ cả tin Tang Tế Hải và Ân Thánh Tâm mới có kết quả hôm nay.

"Không phải lỗi của Vương phi!"

"Chỉ cần Vương phi không việc gì là tốt rồi!"

"Đều do Nam Vương quá bi ỏi!"

"Đáng khinh nhất chính là Giang Việt bội bạc thay đổi thất thường..."

Mọi người nhớ tới huynh đệ đã chết của mình, tâm tình cũng rất trầm trọng, nhưng thấy Vương phi không có việc gì, lại cảm thấy mừng rỡ. Trong lòng mỗi người đều có một lòng tin giống nhau, chỉ cần Vương phi vẫn còn, Trung Châu cũng sẽ không bại!

Tang Tê Hải ngồi một mình ở dưới một cây đại thụ, nghe mọi người nghị luận, xấu hổ cúi đầu không dám nhìn thẳng ánh mắt người khác. Xác thực, đều là lỗi của hắn! Là hắn bội bạc phản bội mình ước với Trung Châu mới tạo thành cái kết quả ngày hôm nay, chẳng những Trung Châu thương vong thảm trọng, Giang Việt lần này binh lực điều động cũng cơ hồ toàn quân bị diệt... Tất cả đều trách hắn! Trách hắn lòng riêng quỷ phá si tâm vọng tưởng, nhẹ dạ cả tin Hàn Nhượng Vân tiểu nhân hèn hạ đó, chẳng những hại Giang Việt, cũng hại nàng...

Khinh Nhan bôi vì phát sốt, cứ có cảm giác lạnh, thân thể gầy yếu không ngừng hướng trong ngực Nguyên Tĩnh Vũ co lại, trong miệng loạn xạ lẩm bẩm: "Cảnh Hân, ta lạnh quá..."

Nguyên Tĩnh Vũ ôm nàng thật chặt, chẳng những đem lấy áo choàng của mình cho nàng, lại đem áo choàng của Lâm Khinh Vân cùng Nhạn Vô Ngân cũng đắp ở trên người nàng, còn xé một mảnh áo mình ngâm nước tuyết đặt ở trên trán nàng.

Nhìn Vương phi ngủ mê man, chúng tướng sĩ cũng có chút lo lắng, đáng hận hơn phần nửa trên người mọi người là mạng theo thuốc trị ngoại thương, cũng không có một người nào chứa thuốc hạ sốt phong hàn.

So với những người khác lo lắng nóng nảy, Nguyên Tĩnh Vũ tự nhiên càng thêm đau lòng, nhưng đồng thời hắn lại so những người khác có lòng tin nhiều hơn. Khinh Nhan nàng, sẽ không bị một trận gió rét đánh bại! Chỉ cần nàng vẫn còn ở trong ngực hắn, tim của hắn chính là bình yên, hắn tin tưởng nàng nhất định sẽ gắng gượng qua đi, rất nhanh...

Sau nửa canh giờ, sắc trời sáng choang, tất cả mọi người đều biết nếu như bây giờ xuống núi, chỉ có một con đường chết, vì vậy phái người chung quanh dò xét, tìm một ít thức ăn trốn trong một cái động dưới vách sườn núi.

Cái sườn núi này chỉ có mấy trượng sâu, nhưng rất dài, mọi người nhét chung một chỗ cũng ấm áp.

Nguyên Tĩnh Vũ phái người ra bốn phương cảnh giới, Lâm Khinh Vân cũng đi ra ngoài tìm chút thảo dược. Mặc dù tuyết ngừng rồi, nhưng mặt đất đã tích một tầng thật dày, Lâm Khinh Vân hoàn toàn dựa vào kinh nghiệm đào xới tuyết động tìm kiếm thảo dược khô héo, khó khăn không thể tưởng. Bận việc nửa ngày, chỉ là tìm được năm ba vị thuốc, nhưng có chút ít còn hơn không. Hắn đốt lên đồng lửa, lấy nón giáp của Điền Túc rửa sạch lấy nước tuyết nấu thuốc.

Nguyên Tĩnh Vũ đem Khinh Nhan đánh thức, cẩn thận đỡ nàng uống thuốc, một canh giờ sau liền có khởi sắc, chẳng những hết sốt rồi, người cũng có tinh thần hơn nhiều.

Thân thể Khinh Nhan xưa nay tốt, bình thường rất ít uống thuốc, cho nên uống mới nửa chén thuốc cảm thấy trận phong hàn này đã trở nên tốt hơn nhiều rồi.

Thấy thân thể Dịch Khinh Nhan được nghỉ ngơi có chuyển biến tốt, Tang Tê Hải liền cáo từ rời đi. Nhưng cho đến sau khi hắn rời đi, các tướng sĩ mới biết người kia chính là người lúc trước mình một mực mắng tiểu nhân hèn hạ Giang Việt thế tử. Nghe nói là tiểu nhân này đã cứu Vương phi, thì ra là hắn đối với Vương phi còn chưa chết tâm... Thật sự nhầm lẫn, các tướng sĩ cũng đành nói một chút những chuyện bất quá này để giết thời gian.

Thân thể Khinh Nhan chuyển biến tốt, liền cùng Nguyên Tĩnh Vũ thương lượng trở về Cẩm Nguyên như thế nào.

Nàng vẫn thấy kỳ quái, Hàn Nhượng Vân biết ba người bọn họ chạy trốn, thế nhưng cũng không có phái binh đuổi giết?

Nguyên Tĩnh Vũ lúc này mới cười nói với nàng tất cả đều sắp xếp xong xuôi.

Mặc dù ban đầu tình thế cấp bách, hắn mang binh ra cửa thành đông cũng không phải vội vàng bình thường, nhưng sau khi cùng Lâm Khinh Vân hội họp tìm không thấy nàng, liền nổi lên ý định khiến Đinh Thanh Sơn và Cẩm Hồng giả trang bọn họ phá vòng vây phía bắc. Hàn Nhượng Vân trấn tại Cẩm Đô, mặc dù cách nơi này cũng không xa, nhưng không có tự mình tới đây, chủ tướng bên này là đường huynh Hân úy của hắn, theo tình huống hiện nay xem ra là bị lừa rồi.

Khinh Nhan nhìn Nguyên Tĩnh Vũ cực kỳ khâm phục. Cũng may, lần này mặc dù hắn "vờ ngớ ngẩn", nhưng cũng còn lý trí, không hổ là mình chủ tự mình chọn!

Thì ra là bọn họ không có toàn quân bị diệt, Giương Hứng Hạo cùng nghĩa phụ dẫn theo mấy ngàn người từ cửa bắc trở về Cẩm Nguyên, Đinh Thanh Sơn và Cẩm Hồng mang theo mấy ngàn binh lính giả trang hai người bọn họ cũng xông ra ngoài. Trước nàng vẫn lo lắng, Cẩm Hồng hai năm qua mặc dù có tiến bộ rất lớn, dù sao vẫn là đứa bé, mà nghĩa phụ người lại bị thương nặng, nếu như đi theo Nguyên Tĩnh Vũ tới đây tất nhiên khó có thể chu toàn, hôm nay biết hai người bọn họ cũng bình an trở về Cẩm Nguyên lúc này mới yên lòng lại. Cẩm Hồng là nàng từ Dịch gia mang ra ngoài, là một người nàng ở Dịch gia thân cận nhất, nàng đã mất đi phụ thân, không thể lại mất đi một người thân nữa. Mà nghĩa phụ là đáp ứng thỉnh cầu của mình mới đi đến chiến trường, mặc dù ở giữa xuất hiện nhiều chuyện ra khỏi ngoài dự liệu như vậy, nhưng nếu ở chỗ này hắn có cái gì ngoài ý muốn, nàng phải giao phó cùng sự bá như thế nào? Trên thực tế, nghĩa phụ đã vượt ra ngoài ý muốn, chỉ sợ về sau trong lòng hắn có gánh nặng, không bao giờ chịu rời núi nữa rồi.

Nguyên Tĩnh Vũ bị mê hoặc trong ánh mắt sùng kính ái mộ của nàng, mặc dù không xa có rất nhiều người, hắn không nhận được cúi đầu hôn một cái ở

trên trán nàng, rồi sau đó liền đem nàng ôm thật chặt vào trong ngực.

Khinh Nhan mặc cỡ đồ mặt chôn ở trong ngực hắn không dám ngẩng đầu nhìn người. Mặc dù không có soi gương, nàng cũng biết mình giờ phút này là cái dạng gì, đầu tóc rối bời, trên áo bào vết máu loang lổ, một thân nhếch nhác cùng mùi máu tanh. Khó được hắn ôm mình thật lâu, không nói đến không có chút nào là không bình tĩnh, dưới tình huống như thế lại vẫn có thể sinh ra ý tình dục. Nàng ngồi ở trên đùi hắn, tự nhiên rõ ràng thân thể hắn đang biến hóa.

Nguyên Tĩnh Vũ cũng có chút lúng túng, nhưng nhìn dáng vẻ nàng e lệ lại quần bách cảm thấy thật cao hứng.

Đã trải qua một cuộc đại chiến sống chết như vậy bọn họ còn có thể ở cùng nhau, chẳng lẽ sự cao hứng đáng giá này là không đúng sao? Bỏ mất thành trì hẳn sẽ đoạt lại, chỉ cần bọn họ còn sống, thì có hy vọng!

Buổi tối ngày hôm sau, bọn họ liền lục đục xuống núi điều tra tình huống.

Nam Quân đóng tại mỗi một đầu đường, từng cái bến đò, không buông tha bất kỳ mỗi một cái tiểu đạo hay sơn lĩnh nào, sau khi Nguyên Tĩnh Vũ và Khinh Nhan thị sát cũng nghĩ không ra biện pháp nào.

Xem ra chỉ có thể tiến tới!

Đáng tiếc thời điểm bọn họ lên núi đều đem ngựa để chạy mất, hôm nay chỉ tìm về được mười mấy con ngựa, muốn xông qua mà lại không có ngựa nhất định sẽ có thương vong rất lớn. Hôm nay Dịch Khinh Nhan rất đau lòng hơn ba trăm tên tướng sĩ này đi theo Nguyên Tĩnh Vũ vào núi tìm kiếm mình, nàng cùng Nguyên Tĩnh Vũ có lẽ có thể cưỡi ngựa xông tới, nhưng mà, những người khác làm thế nào?

Nghĩ tới nghĩ lui, trừ phi có thể một người một ngựa, nếu không khả năng xông ra thật rất thấp, bọn họ lại không thể bỏ lại những tướng sĩ trung thành tận tâm này...

"A! Ta có biện pháp!" Khinh Nhan kích động đứng lên, mặt mũi tràn đầy hưng phấn.

Tất cả mọi người nhìn sang, tràn đầy mong đợi. Vương phi Chiến thần của bọn họ chính là rất khác biệt a, tất cả mọi người vô kể khả thi, nàng vẫn có thể nghĩ ra biện pháp tốt.

Khinh Nhan cười nói: "Hàn Nhượng Văn không phải là vì muốn bắt được Vương gia và ta mới ở ngoài thành Cẩm Nguyên thiết kế từng phòng tuyến kiểm soát sao? Nếu như đi về phía nam, tránh đi qua thành trấn mà đi đường sơn lĩnh tiểu đạo, có thể tới bất luận chỗ nào ở phương nam!"

Mọi người gật đầu một cái, quả thật như thế.

"Nhưng mà, Vương gia phải mau sớm trở lại Cẩm Nguyên mới có thể dẹp yên lòng người ..." Điền Túc lo âu nói.

Khinh Nhan gật đầu tán thưởng, nói: "Điền tướng quân nói không sai, bất kể như thế nào ta cùng Vương gia cũng phải mau sớm trở lại thành Cẩm Nguyên. Nhưng mà, những người khác có thể ở lại phương nam. Thứ nhất có thể giữ thực lực, thứ hai có thể thăm dò tin tức Nam Vương, nếu chúng ta xua quân xuôi nam, các người chính là nội ứng tốt nhất!"

Mọi người vừa nghe, cũng cảm thấy có thể được, chỉ là Nhạn Vô Ngân có chút chần chờ: "Nếu như tất cả mọi người lưu lại, Vương gia cùng Vương phi do ai bảo vệ?"

Nguyên Tĩnh Vũ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Người yên tâm, võ công của ta cùng Vương phi cũng không tệ, ít người một chút cũng không sao. Trước mắt chúng ta có 16 con ngựa, cũng chỉ có thể mang 16 người trở về, các tướng sĩ còn lại cũng chỉ có thể tạm thời lưu lại. Dĩ nhiên, nếu như không lâu sau Hàn Úy buông lỏng đối với phòng tuyến phía bắc, các người cũng có thể trở về Trung Châu, không nhất định phải lưu lại nơi này."

Mọi người gật đầu một cái, biết Vương gia và Vương phi cũng là vì sinh mệnh bọn họ mà suy nghĩ, cũng không có người phản đối.

Vì vậy, Nhạn Vô Ngân chọn mười một người thị vệ không có bị thương cùng đi theo Vương gia, Dịch Khinh Nhan đem tướng sĩ còn dư lại chia làm mấy tiểu đội, mỗi đội chọn một tiểu đội trưởng, nói mấy điểm liên lạc của Lăng Tiêu các ở phương nam cho bọn họ, liền để cho bọn họ nhanh chóng rời đi. Nếu như bọn họ hiện tại không đi, chờ bên này bắt đầu xông ra, bọn họ tất nhiên sẽ bị đánh lú.

Tất cả chuẩn bị sẵn sàng, Nhạn Vô Ngân hỏi: "Vương gia, chúng ta lúc nào thì xông ra?"

Nguyên Tĩnh Vũ trầm ngâm một chút, nói: "Gần tới đi, ở lúc bọn họ buông lỏng cảnh giác chuẩn bị ăn cơm tối!" Nếu như chờ trời tối có lẽ xông ra dễ dàng hơn một chút, nhưng mà bọn họ đối với địa hình lân cận chưa quen thuộc, đến lúc đó nên đi hướng nào chạy bên nào cũng không rõ lắm.

Khinh Nhan suy nghĩ một chút, gật đầu một cái, Lâm Khinh Văn cũng không có ý kiến. Mặc dù hắn và Khinh Nhan đã đi qua nơi này một hai lần, nhưng lúc đi là đường lớn, đối với địa hình cụ thể chung quanh đây cũng không có xâm nhập tìm hiểu rõ.

Gần tới, một nhóm 16 dè dặt đi tới đầu đường.

Hàn Úy ở mỗi đầu đường bố trí hai ngàn người, cách nơi đại chiến ba dặm bình mấy ngày trước, phòng thủ không có chút nào lơ lửng, xem ra là không tin bọn họ đã trở về Cẩm Nguyên rồi? Khinh Nhan chợt có chút bận tâm, Nguyên Tĩnh Vũ cho Đinh Thanh Sơn và Cẩm Hồng giả trang hai người bọn họ sẽ không bị Hàn Úy phát hiện ra chứ? Hai người bọn họ thật thuận lợi trở về Cẩm Nguyên sao?

Nhưng tên đã lấp vào cung, không bắn không được. Bọn họ đã lâu không có tin tức truyền về, lòng người thành Cẩm Nguyên tất nhiên sẽ tan rã, mấy ngày nữa, không cần Hàn Ủy mang binh đi tấn công, có lẽ chính bọn hán liền bỏ thành chạy trốn.

Gần tối, ánh sáng trời tây bên ngoài càng ngày càng mờ, bầu trời chìm vào mờ mịt, biểu thị buổi chiều có lẽ lại có một trận bão tuyết.

Một nhóm 16 người đột nhiên xông vào trại địch, sau một hồi giết chóc, nhanh chóng đột phá phòng tuyến hướng bắc chạy nhanh. Nam Quân hoảng hốt trận địa tổ chức chống cự, chết hơn trăm người, cuối cùng vẫn là trợ mắt xem bọn hán chạy xa.

Phát hiện phía sau không có truy binh, Điền Túc và Nhạn Vô Ngân đều buông lỏng khặc ra một ngụm khí, không nghĩ tới xông ra lần này lại thuận lợi như thế.

Nguyên Tinh Vũ và Khinh Nhan liếc mắt nhìn nhau, cũng cảm thấy xông ra lần này quá dễ dàng.

"Chậm đã!" Khinh Nhan bỗng nhiên dừng ngựa lại, "Chúng ta đi về phía đông!"

Lâm Khinh Vân nghĩ sơ, nói: "Mặt đồng hình như có con sông."

"Boi được không?" Dịch Khinh Nhan hỏi.

Vừa hỏi mới phát hiện, mười sáu người bọn họ, vậy mà chỉ có năm người có thể bơi, bao gồm Dịch Khinh Nhan, Lâm Khinh Vân cùng ba hộ vệ. Nguyên Tinh Vũ, Điền Túc, Nhạn Vô Ngân hơi có chút cười xấu hổ, ba người bọn hán không thể bơi.

Dịch Khinh Nhan bắt đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp: "Như thế, cũng chỉ có thể đi hướng bắc!"

Sắc trời càng ngày càng mờ, nhưng tiểu đạo đã loáng thoáng khó phân rõ. Mọi người đánh ngựa chạy hướng bắc, không lâu liền phát hiện trước mặt có một sườn núi nhỏ, chạy qua cái sườn núi nhỏ này, trước mặt vài trăm dặm là đến Cẩm Nguyên rồi.

Trên sườn núi rừng cây rậm rạp, có rất nhiều loại cây xanh thường gặp, mặc dù là mùa đông, nhưng là lò mờ không thấy rõ.

"Ta cuối cùng có chút cảm thấy bất an." Khinh Nhan thả tốc độ chậm lại nói.

Nguyên Tinh Vũ cũng theo đi chậm lại, nói: "Mặc dù phía trước có mai phục chúng ta cũng chỉ có thể xông ra, nếu không còn có thể làm sao?"

Nhạn Vô Ngân nói: "Hay để thuộc hạ đi trước thăm dò một chút!"

Nguyên Tinh Vũ gật đầu đáp ứng.

Nhạn Vô Ngân một mình đánh ngựa qua, rất nhanh đã vượt qua sườn núi nhỏ kia, trong rừng ngay cả chim chóc cũng không có. Mọi người yên lòng, đánh ngựa vội vàng chạy theo.

Lâm Khinh Vân còn chưa phải quá yên lòng, mang theo năm người đánh ngựa chạy ở phía trước. Nguyên Tinh Vũ và Khinh Nhan đi ở chính giữa, Điền Túc cùng sáu tên thị vệ khác đi theo ở đằng sau.

Trong lòng Lâm Khinh Vân cũng mơ hồ có chút bất an, cho nên vẫn cẩn thận, nhưng cho đến khi chạy qua đồi, cũng không thấy có bất kỳ dị tượng nào. Hẳn nghĩ, có lẽ thật sự là hán và sự muộn quá lo lắng.

Lúc Nguyên Tinh Vũ và Khinh Nhan đánh ngựa chạy qua cái sườn núi nhỏ đó đã có chút buông lỏng, nhưng không nghĩ tới lúc đang không có phòng bị có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Một hồi tên dày đặc đột nhiên xuất hiện bay tới về phía bọn họ, trên sườn núi có mai phục không ngừng, ngay cả hai bên đường nhỏ cũng có dấu người.

Dịch Khinh Nhan sơ lược đoán chừng một chút, nơi này mai phục ít nhất năm sáu trăm người! Mặc dù võ công của nàng và Nguyên Tinh Vũ cao, nhưng thân thể không phải là sắt đá, tên dày đặc như vậy, bọn họ căn bản không thể xông qua.

Chỉ trong chốc lát, Điền Túc cùng mấy tên thị vệ ở giữa đều rơi xuống đất, chỉ còn lại hai người bọn họ. Người ở chiến mã phía dưới bị trúng mấy mũi tên, suy sụp ngã xuống, Nguyên Tinh Vũ lúi Dịch Khinh Nhan bay xuống lưng ngựa, trên mặt đất lộn mấy vòng nhỏ tránh thoát tên bay, thuận thể thoát ra khỏi mấy trường xa, sau đó nhanh chóng đứng dậy kéo nàng bỏ chạy.

Hai người hoảng hốt chạy bừa, không có thời gian suy nghĩ dư thừa, chỉ có thể nhắm hướng đông mà chạy.

Chỉ nghe sau lưng một trận vó ngựa, một đội kỵ binh từ phía sau đồi đuổi theo, hai người vận khinh công, nhưng làm sao có thể chạy trốn ngựa có bốn chân? Qua sườn núi nhỏ trước, đám người Nhạn Vô Ngân và Lâm Khinh Vân chạy tới cứu viện, nhưng kẻ địch đông đảo, mấy người bọn hán, làm sao có thể xông tới?

Lại một trận tên bay tới, hai người Nguyên Tinh Vũ và Dịch Khinh Nhan vừa chạy vừa tránh né, thỉnh thoảng bay lên lại thỉnh thoảng lặn lộn trên mặt đất, lẩn trốn chặt vật không chịu nổi không nói, truy binh sau lưng lại càng ngày càng gần.

Bỗng nhiên chỉ nghe trước mặt mơ hồ cũng là một hồi tiếng vỗ ngựa truyền đến, Nguyên Tĩnh Vũ và Khinh Nhan nhanh chóng khó khăn nhìn thẳng vào mắt nhau, xoay người lại chạy hướng bắc.

Chỉ nghe tiếng vỗ ngựa sau lưng càng ngày càng gần, nhưng không còn bắn tên nữa rồi.

Chẳng lẽ bọn họ dùng hết tên rồi? Nguyên Tĩnh Vũ thầm nghĩ. Đang lúc này, chỉ thấy phía trước có một con sông chặn đường đi. Con sông này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, bởi vì sắp hội tụ Ly Giang, mặt nước ngược lại xem ra rất là yên tĩnh, nhưng thế nào chiều rộng cũng có mười trượng trở lại.

Nguyên Tĩnh Vũ đột ngột dừng bước xoay người lại, cùng Khinh Nhan dựa vào lẫn nhau thở.

Chỉ thấy hai đội truy binh ước chừng một ngàn người đuổi theo, cũng đang dừng lại ở nơi xa cách bọn họ khoảng mười trượng trở lại.

Rồi sau đó, kỵ binh phía trước chậm rãi tránh ra một lối, một nữ tử cỡ bạch mã người khoác một bộ ngân giáp đầy cộm nặng nề, áo choàng màu đỏ, anh tuấn ào ào, đánh ngựa chạy đến trước mặt.

Dịch Khinh Nhan nghi ngờ nghĩ, khi nào thủ hạ của đại ca lại có nữ tướng?

Nguyên Tĩnh Vũ lạnh lùng nhìn cô gái kia, lại kéo chặt tay Dịch Khinh Nhan khê lui về phía sau. Khinh Nhan hiểu hẳn là muốn chính nàng bơi qua sông. Nhưng là, nàng làm sao có thể bỏ lại một mình hắn qua sông?

Nàng nắm chặt tay của hắn, tỏ rõ quyết tâm mình cùng hắn đồng sinh cộng tử.

Nguyên Tĩnh Vũ rất kích động, khê nghiêng đầu nhanh chóng nhìn nàng một cái, sức dùng ở trên tay cũng lớn hơn. "Đó chính là Ân Thánh Tâm!"

"Trung Châu Vương cùng Vương phi quả thật đúng là tình thâm ý trọng làm người ta hâm mộ a!" Ân Thánh Tâm cười khanh khách nói.

Nguyên Tĩnh Vũ không để ý tới khiêu khích của nàng, biết hôm nay bất kể như thế nào là mình không chạy được nữa rồi, hôm nay hắn chỉ nghĩ tới làm sao mới có thể để cho Khinh Nhan còn sống rời đi. Nếu hắn không về, nàng còn có thể phụ tá Minh Hạo kế vị, có Chiến thần nàng ở đây, có Chu Trọng Nguyên và Sầm Viễn Chí phụ tá, ít nhất Trung Châu có thể ở thế bất bại. Nhưng, như thế nào mới có thể dùng lời nói khiến nàng rời đi đây?

Ân Thánh Tâm lần đầu tiên nhìn thấy Dịch Khinh Nhan, không khỏi nhìn thêm mấy lần, rồi sau đó lại cười nói: "Thật là nghe danh không bằng gặp mặt a! Trung Châu Chiến thần trong truyền thuyết tuổi này vô cùng, Dịch Vương phi rất được Trung Châu Vương sủng ái thì ra là bộ dáng như vậy a! Chắc chắn, tiểu nữ thật đúng là hoài nghi ánh mắt của Vương gia... Ha ha, ha ha ha..."

Khinh Nhan biết mình giờ phút này có nhiều nhếch nhác, tự nhiên không thể so sánh với cùng nàng ta sạch sẽ thoải mái ào ào anh tuấn, nhưng những thứ này quan trọng sao? Ở thời điểm sinh mạng bị uy hiếp nghiêm trọng, nàng nào có tâm tình cùng nữ nhân hèn hạ này so sánh hơn thua? Nhưng mà nghe lời nói của Ân Thánh Tâm, trong nội tâm nàng khê động, mơ hồ đoán ra chút đầu mối.

Chỉ nghe nàng lạnh nhạt nói: "Ân tiểu thư quả nhiên tài mạo song toàn, chỉ tiếc không người nào hiểu được thưởng thức. Mặc dù giờ phút này ta chật vật không chịu nổi, nhưng ở trong mắt nam nhân của ta, vĩnh viễn không thể thay thế!"

Nguyên Tĩnh Vũ quay đầu lại nhìn Dịch Khinh Nhan, cũng theo cười nói: "Không tệ, mặc dù giờ khắc này có thể là thời điểm nhếch nhác nhất trong cuộc đời chúng ta, nhưng ở trong mắt ta, nàng so bất cứ lúc nào trong quá khứ đều đẹp hơn."

Khê miệng Khinh Nhan cười cười, mặc dù hôm nay cùng hắn cùng nhau chết ở chỗ này, cả đời này nàng cũng không có cái gì tiếc nuối.

Nguyên Tĩnh Vũ không có nghe được gì, Ân Thánh Tâm lại nghe hiểu, nàng thẹn quá hóa giận nhìn chằm chằm Dịch Khinh Nhan, bỗng nhiên giơ tay phải lên nói: "Bắn cho ta! Ta ngược lại muốn nhìn, chờ ngươi chết rồi, hắn còn có cái gì trông mong đây!"

Ân Thánh Tâm nói sắc mặt liền thay đổi, Nguyên Tĩnh Vũ thấy phần lớn tên đều là hướng về phía Khinh Nhan, vội vàng quơ múa bảo kiếm giúp nàng cản trở. "Khinh Nhan, nàng đi nhanh đi!" Hắn rống to.

"Không, ta muốn ở chung một chỗ với chàng!" Khinh Nhan đột nhiên cảm thấy đau lòng, bọn họ phải chết sao? Nàng thật sự không bỏ được hắn.

"Khinh Nhan, hải tử cần nàng!" Nguyên Tĩnh Vũ cấp tốc múa kiếm chém rút mũi tên bay tới, trong lòng cực kỳ trầm thống. Làm sao hắn lại chịu cùng nàng tách ra?

Hải tử? Nghĩ đến hải tử, trong lòng Khinh Nhan lập tức một hồi đau khổ, nàng thậm chí ngay cả con của mình cũng quên... Đúng vậy a, hai đứa bé cũng còn nhỏ như vậy, nếu hai người bọn họ đều không về, Giản Vương phi sẽ đối với hai đứa bé của nàng như thế nào? Đặc biệt là Minh Huy, thân phận của con một khi bị vạch trần...

Khinh Nhan nhất thời mất hồn, bảo kiếm trong tay liền chậm nửa nhịp, Nguyên Tĩnh Vũ mắt thấy mấy mũi tên sẽ bắn tới trên người nàng, dưới tình thế cấp bách lập tức bỏ qua phòng thủ của mình phi thân cứu nàng.

Tên như mưa, chú ý đầu này liền không có được đầu khác, Nguyên Tĩnh Vũ chém rút tên bay về phía Khinh Nhan, nhưng không có ngăn trở được tên bay về phía mình...

Bởi vì bị thương, kiếm Nguyên Tinh Vũ lập tức cũng chậm lại, thật may là một người tướng lĩnh bên cạnh Ân Thánh Tâm khoát tay ngăn trở tướng sĩ thù hạ tiếp tục bắn tên. Chỉ nghe hán lớn tiếng nói: "Tướng gia nói không thể tổn thương Trung Châu Vương phi!"

Ân Thánh Tâm hừ lạnh một tiếng, chợt hạ lệnh: "Bắn Trung Châu Vương cho ta, bắn trúng có thưởng!"

Khinh Nhan nghe được thanh âm mũi tên đâm vào thịt, lập tức tỉnh táo lại. Nàng đỡ Nguyên Tinh Vũ, nhanh chóng bẻ gãy đầu mũi tên, phản hận nhìn chăm chăm Ân Thánh Tâm nói: "Cho dù ta chết rồi, người vĩnh viễn cũng không chiếm được tim của hán!"

Nguyên Tinh Vũ mới vừa nghe được có người nói một câu "Tướng gia nói không thể tổn thương Trung Châu Vương phi", lại nghe Ân Thánh Tâm hạ lệnh bắn chết mình, lo lắng Khinh Nhan vì mình ngăn đỡ mũi tên, liền quả quyết đẩy nàng ra, xoay người nhảy xuống sông...

"Cánh Hân!" Khinh Nhan vừa sợ vừa đau, liền theo sát nhảy xuống. Một khắc kia, trong lòng nàng lần qua lộn lại chỉ có một ý nghĩ, hán không biết bơi, lại có thương, nàng phải mau sớm tìm được hán!

Cánh Hân, Cánh Hân, làm sao chàng ngốc như vậy? Vợ chồng vốn là chim cùng rừng, tại hạ đến nơi người một mình chịu. Chàng như vậy, làm sao để cho ta có thể bỏ lại chàng một mình chạy trốn?

Bạn đang đọc truyện *Duệ Mẫn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 18: Khổ Tận Cam Lai Nặng Ân Ái

Nước sông thảng mười một lạnh buốt thấu xương, sắc trời lại u ám, Khinh Nhan trợn to hai mắt cũng không thấy rõ Nguyên Tinh Vũ ở chỗ nào. Nhưng nàng biết một người không biết bơi rơi vào trong nước hơn phân nửa sẽ bị nước cuốn đi, lại biết nội công của hán đặc biệt, có thể nín thở rất lâu, vì vậy bơi thẳng xuống dưới tìm.

Ân Thánh Tâm dẫn người đuổi tới bờ sông, phản hận ra lệnh bắn một trận tên vào trong lòng sông. Nhưng sắc trời quá tối, bản thân nước sông cũng gây ra tiếng động, bọn họ canh giữ ở nơi Nguyên Tinh Vũ và Khinh Nhan rơi xuống nước, hồi lâu cũng không thấy có người ló đầu lên, dự đoán hai người này hán phải chết không thể nghi ngờ, lúc này mới hài lòng dẫn người rời đi.

Khinh Nhan nén lấy một hơi tìm kiếm trong nước một hồi cũng không có phát hiện Nguyên Tinh Vũ, trong lòng vừa vội vừa đau. Nhưng nàng biết giờ phút này mình phải tỉnh táo, nếu không một tia cơ hội cuối cùng cũng chôn vùi.

Nàng cẩn thận từ trong nước thò đầu lên thở ra một hơi rồi hít thật sâu, lần nữa lặn xuống. Thị lực thật sự có hạn, nàng toàn dựa vào cảm giác đôi tay tìm tòi, đồng thời không ngừng ở trong lòng gọi: Cánh Hân, người ở chỗ nào? Người ngàn vạn lần cố chịu đựng, ta lập tức sẽ tìm thấy người...

Nàng lấy tốc độ nhanh nhất của mình trong nước tìm kiếm, cho đến khi đầu ngón tay chạm chạm phải cái gì trơn mềm... Nàng chạm mà nghĩ phải nắm được, bị chạm một bước, tựa hồ bị nước cuốn trôi đi rồi. Nàng men theo phương hướng nước chảy đuổi theo, rất nhanh lại lần nữa chạm được thứ lúc này... mềm nhẵn. Cảm giác của nàng không sai, đó là tóc của hán...

Khinh Nhan mừng rỡ. Nàng lo lắng hán nín thở kìm nén quá lâu, vì vậy cảm mặt của hán in lên bờ môi của hán, lại đẩy môi của hán ra đem một hộp không khí quý báo thổi vào. Rồi sau đó, nàng một tay bơi nước, một tay cầm một cái cánh tay hán kéo đi lên.

Nguyên Tinh Vũ rơi vào trong nước liền vội vàng nín thở, bởi vì không muốn Khinh Nhan tới cứu, vì vậy cũng không có giẫy giụa trong nước, mặc cho nước chảy mang theo hán cuốn đi đâu. Nhưng mà nín thở càng lâu, đầu óc càng mơ hồ, cảm giác thân thể cũng từ từ phai đi, hán chỉ cảm thấy lạnh, lạnh thấu xương. Chính hán cũng không biết trôi qua bao lâu, cho đến khi cảm giác trên môi ẩm áp mềm mại, rồi sau đó hô hấp được một hộp không khí, lúc này mới tỉnh táo lại. Hán mở mắt, cái gì cũng nhìn không rõ, chỉ cảm thấy cặp mắt đau nhói một hồi, nhưng mà cái ôm trên thân mình quen thuộc như thế, trong lòng hán lại dâng lên hi vọng, hai cánh tay vòng qua, liền ôm thật chặt hông của nàng.

Thân thể Khinh Nhan không khỏi bị kéo xuống dưới, vội vàng kéo tay hán ôm chặt mình ra. Mặc dù Nguyên Tinh Vũ không hiểu tại sao nàng không để cho hán ôm, nhưng vẫn như nàng mong muốn buông lỏng tay ra. Lúc này, hán chợt cảm thấy nàng cầm tay mình thật chặt, đang cố gắng kéo hán lên. Hán lập tức hiểu, một cái tay khác đồng thời cũng học nàng cố gắng bơi nước.

Giống như qua thật lâu, trên thực tế chỉ là ngắn ngủn trong chốc lát, cuối cùng đầu Khinh Nhan trong nước trôi lên, ngay sau đó, Nguyên Tinh Vũ cũng từ trong nước trôi đầu lên. Hai người hô hấp không khí trong lành thật sâu, bỗng nhiên có cảm giác cuộc sống này chưa từng tốt đẹp như thế. Hán nhìn bóng dáng nàng mơ hồ cười, không nghĩ tới kế hoạch của Ân Thánh Tâm lại kín đáo chặt chẽ như thế, mũi tên kia như mưa rơi xuống, nhưng bọn họ lại có thể tìm được một đường sống.

Khinh Nhan nắm chặt tay của hán hướng bờ bên kia bơi đi, Nguyên Tinh Vũ cũng sử dụng mấy phần hơi sức cuối cùng rẽ nước theo nàng. Nhưng mà, vừa tới giữa sông, đột nhiên hán cảm thấy bắp chân co rút, loại co rút kia đau đớn nhanh chóng đem một tia hơi sức cuối cùng trên dưới toàn thân hán mang đi.

"Khinh Nhan, buông ta ra đi! Ta có thể, không được..."

Thân thể của hắn không ngừng bị chìm xuống. Kinh Nhan càng ngày càng có hết sức, nhưng cũng không có cách nào, chỉ có thể cắn răng kiên trì. Nàng bị lạnh đến rùng mình, ngón tay bị đông cứng mất đi cảm giác, cơ hồ sắp nắm không được hắn. Trong lòng nàng cực kỳ nóng nảy, nước từ trên mặt nhỏ xuống không biết là nước sông hay là nước mắt. Nhưng mà, bất kể như thế nào, nàng quyết không thể bỏ lại hắn!

Ngón tay từ từ mất đi cảm giác, một chút không chú ý, bỗng nhiên tay nàng buông hắn ra. Đầu óc Nguyên Tĩnh Vũ còn có chút thanh tỉnh, nhưng thân thể không nghe sai bảo nữa, lập tức bị chìm xuống. Lúc Kinh Nhan nhìn theo đầu hắn, thấy hắn bỗng nhiên chìm xuống, mới biết tay của mình thế nhưng không biết từ lúc nào lại buông lỏng ra. Nàng sốt ruột, liền giang hai cánh tay nhào qua ôm chặt lấy hắn.

"Ôm lấy eo của ta! Nín thở!" Nàng vừa nói vừa kéo cánh tay của hắn vòng qua ngang hông của mình, bọn họ cùng nhau chìm xuống, mặc cho nước chảy mang theo bọn họ. Chờ hắn ôm chặt mình, nàng nhanh chóng vận nội công khắp tứ chi một lần, tay chân liền lại linh hoạt.

Nàng lần nữa nâng một cánh tay hắn kéo đi, cuối cùng mất sức của chín trâu hai hổ mới lần nữa nổi lên mặt nước. Nhưng mà Nguyên Tĩnh Vũ quá nặng, thân thể lại không có lực, cho tới giờ khắc này đầu của hắn vẫn còn ở trong nước. Nàng dứt khoát lặn xuống trực tiếp truyền hơi cho hắn, rồi sau đó đem nội lực bản thân truyền cho hắn, truyền cho tứ chi hắn một lần. Sắp không nhịn nổi, nàng lại nổi lên mặt nước để hít khí. Như thế lặp lại mấy lần, tình trạng của hắn đã chuyển biến tốt hơn.

Nguyên Tĩnh Vũ vốn chỉ cảm thấy vừa lạnh vừa đau, đặc biệt là hai chân, đã hoàn toàn mất đi cảm giác, nhưng có nội lực của nàng kéo lại, trong giây lát đó hắn hiểu được, vận nội công của mình cùng với nàng dung hòa chung một chỗ. Rất nhanh, hai tay của hắn liền khôi phục tri giác, bắp chân cũng không co rút, trên người lại có lực.

Kinh Nhan trong lòng mừng rỡ, vội vàng kéo hắn ra khỏi mặt nước.

Bọn họ gần như tham lam hô hấp không khí rét lạnh trên mặt sông, sau nhìn nhau cười, nhớ tới nguy hiểm vừa rồi, nhớ tới đối phương không để ý tánh mạng bản thân vì mình làm tất cả, trong lòng chợt dâng lên một luồng nhiệt chảy tới xương cốt tứ chi toàn thân, dường như băng hàn ở trong giây lát đó rồi xa bọn họ.

Bỗng nhiên Nguyên Tĩnh Vũ ngang nhiên xông qua ở môi nàng hôn xuống, thờ dài kêu một tiếng: "Kinh Nhan..."

Tuy chỉ có hai chữ ngắn ngủn, nhưng đang lúc ẩn chứa tình cảm ấy lại sâu lắng làm sao, sâu lắng đến không có bất kỳ ngôn ngữ nào có thể diễn tả, cho nên hắn chỉ kêu tên của nàng, nàng cũng chỉ là nắm chặt tay của hắn.

Trong lòng hai người có tình cảm dâng trào, toàn thân giống như đều có sức lực. Bọn họ cùng nhau rẽ nước, trải qua tất cả cố gắng, cuối cùng đã tới bờ bên kia.

Bọn họ cùng nhau ngã vào trên đất cát mềm mại, hai tay đan xen thật chặt. Trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, mệt mỏi và rét lạnh đồng loạt kéo tới, ai cũng không muốn động, nhưng lại hiểu không thể ngủ như vậy.

Kinh Nhan lần nữa vận nội công ở toàn thân chạy một lần, khôi phục một chút hơi sức, sau đó mang theo hắn cùng nhau vận công. Nguyên Tĩnh Vũ bởi vì eo bị trúng tên, huyết chương môn bị cản trở, kinh mạch từ chân đến gan không cách nào đã thông, Kinh Nhan liền trực tiếp nắm chân của hắn, bắt đầu từ huyết dừng tuyến, dọc theo kinh mạch thận hướng lên trên. Nàng biết mình cũng không còn dư lại bao nhiêu hơi sức, bọn họ muốn thoát hiểm còn phải tìm chỗ an toàn ẩn nấp mới được, vì vậy quyết không thể để cho hai chân của hắn bị lạnh rút gân.

Mặc dù hơi trì hoãn chút thời gian, nhưng bởi vì tu tập nội công, hai người cũng khôi phục một chút nhiệt độ và hơi sức. Kinh Nhan đỡ Nguyên Tĩnh Vũ đi lên bờ, chỉ thấy phía trước mờ hồ là ngọn núi, hai người hai mặt nhìn nhau, không biết nước chảy đến tột cùng đã cuốn bọn họ ra đâu, bọn họ cũng không nhớ bờ bên kia có núi.

Bầu trời một mảng đen ngịt, ánh sao cũng không có. Kinh Nhan nhặt từ ven đường cành cây gãy để dò đường, hai người dắt dìu nhau bước dài bước ngắn đi. Chỉ mong ông trời có mắt, bọn họ có thể tìm được nhà nào đó.

Một trận gió thổi qua, hai người mặc quần áo dính nước, càng thêm cảm thấy lạnh thấu xương như băng. May mắn bọn họ theo đường nhỏ bên bờ đi không bao lâu, thì có một tia sáng của ánh lửa đập vào tầm mắt.

Hai người mừng rỡ, chạy thẳng tới ánh lửa, lão đạo sư nửa té ngã.

Gần đến, phát hiện là một hộ nhà nông nghèo khó. Một hàng rào tre làm thành một cái sân nhỏ, bên trong là ba gian nhà lá, một ít tia từ ngọn đèn dầu ấm áp chính là từ trong cửa sổ gian phòng lớn nhất kia hắt ra.

Kinh Nhan mượn một ít ánh sáng yếu ớt nhìn trước một chút trên người Nguyên Tĩnh Vũ, sẽ không để có cái gì có thể bại lộ thân phận nơi chốn, sau đó lại kiểm tra mình. Mặc dù nàng mặc một thân nam trang, lại có thể nhìn rõ ràng là một nữ tử. Nàng suy nghĩ một chút, có lẽ một nữ nhân đi gọi cửa sẽ dễ dàng hơn, chỉ hy vọng người ở bên trong không coi nàng như nữ quỷ là tốt rồi.

Kinh Nhan gõ cửa hai cái, trong phòng truyền ra một thanh âm không kiên nhẫn của một nam tử trẻ tuổi. Nàng cũng không kiên nhẫn, tay thoáng dùng sức, cửa sân liền mở ra. Nàng đỡ Nguyên Tĩnh Vũ đi tới trong sân, liền nhìn thấy cửa nhà mở ra, một nam tử trung niên mặt đen mang theo chút tức giận đi ra.

"Các người là người nào? Đến nhà ta làm cái gì?" Nam tử trung niên giọng điệu rất hung hãn.

Khinh Nhan hít một hơi thật sâu ngăn chặn lửa giận trong lồng ngực, nói: "Hai vợ chồng ta vì loạn quân tập kích rơi vào trong sông, bị nước sông mang tới nơi này, hi vọng vị đại ca này giúp đỡ, để cho chúng ta tã tũn một đêm."

Nam tử kia nghe được là giọng nói của nữ tử, yên tâm không ít. Nói thẳng "Xúi quẩy", nhưng vẫn mang theo vài phần bất đắc dĩ nói: "Vào đi!"

Khinh Nhan đỡ Nguyên Tĩnh Vũ vào nhà, phát hiện bên trong còn có một nam tử trẻ tuổi ngồi bên cạnh bàn, hai phụ nhân trẻ tuổi một đồ hải tử, một mượn ngọn đèn dầu mờ nhạt khâu vá sửa lại y phục.

Trong phòng ba người đã nghe được đối thoại trong sân, cho nên chậm rãi đứng dậy, nhưng thấy Dịch Khinh Nhan và Nguyên Tĩnh Vũ vào cửa vẫn có chút ngoài ý muốn.

Mặc dù hai người bọn họ giờ phút này toàn thân ướt đầm rồi, có thể nói nhếch nhác cực kỳ, nhưng vẫn không che giấu được tuấn mỹ và cao quý bẩm sinh. Bốn người lại nhìn Nguyên Tĩnh Vũ hai người mặc dù y phục đơn giản, vài vóc vẫn là hàng tốt, bọn họ lập tức hiểu rõ người mình gặp phải quyết không phải là người bình thường. Với thời tiết tháng mười một, rơi xuống sông không có bị chết đuối cũng không có bị đông cứng chết, còn có thể bò dậy đi đường xa như vậy tìm tới nơi này, người bình thường tuyệt đối không làm được.

Khinh Nhan nhanh chóng đem toàn bộ căn phòng quét mắt một lần, một mặt đỡ Nguyên Tĩnh Vũ đi hướng về phía bên phải phòng, một mặt quay đầu hướng thiếu phụ trẻ tuổi đang may y phục nói: "Làm phiền vị đại tẩu này giúp ta nấu chút nước nóng."

Trong nhà hai người đàn ông sững sờ đi theo Dịch Khinh Nhan vào phòng, không khỏi có chút nghi ngờ nghĩ: đây tốt cùng là người của nhà nào a? Nhưng mà tiếp xúc ánh mắt Dịch Khinh Nhan, bọn họ không tự chủ được mà phát run ở trong lòng. Bọn họ chưa từng thấy qua ánh mắt sắc bén như thế, sắc như dao găm, giống như một câu nói là có thể giết người...

"Giúp ta tìm một bộ y phục sạch sẽ tới đây!" Khinh Nhan vừa giúp Nguyên Tĩnh Vũ bỏ đi quần áo ướt sũng, vừa phân phó nói.

Một người đàn ông lập tức đi tới cửa sổ, mở một cái rương gỗ trên đất ra, rất nhanh lấy ra một bộ quần áo sạch sẽ. Đây là bộ quần áo tốt nhất trong tất cả quần áo của hắn, chỉ có hai miếng vá nhỏ.

Bởi vì trên người Nguyên Tĩnh Vũ có thương, cho nên Khinh Nhan cởi quần áo cho hắn cũng rất cẩn thận.

Thấy trên người Nguyên Tĩnh Vũ nhiều vết thương như vậy, đặc biệt là ngang hông còn có một mũi tên chưa lấy ra, hai nông phu trẻ tuổi cũng có chút sợ. Đây chính là người từ trên chiến trường tới sao? Người đàn ông này bị tổn thương nặng như vậy rơi xuống sông lại vẫn không chết? Đi đoạn đường này thậm chí cũng không thốt một tiếng, đây là người nào...

"Các người có thuốc trị thương không?" Khinh Nhan lại hỏi. Nàng giúp hắn bỏ đi tất cả quần áo ướt sũng, chỉ mặc một cái áo đơn liền đỡ hắn nằm xuống trên giường, tạm thời dùng chăn bông đắp.

"Có." Nói xong, nông phu trẻ tuổi đó mở ra một hộp tủ khác, cẩn thận lấy ra một chai thuốc trị đao thương đưa tới.

Khinh Nhan nhận lấy, khẽ mỉm cười nói: "Vẫn là thuốc Lăng Tiêu các chúng ta, không tệ!"

Nguyên Tĩnh Vũ đã có chút hỗn loạn rồi, nhưng thấy Khinh Nhan cười, hắn vẫn là cười theo, cười nhàn nhạt, thậm chí ngay cả chính hắn cũng không biết. Nhìn đầu tóc nàng nhỏ nước, hắn bất được tay nàng đang giúp mình lau tóc, nhẹ giọng nói: "Khinh Nhan, nàng cũng nhanh đem quần áo ướt sũng đổi đi!"

Nàng dịu dàng kéo tay của hắn ra, nhàn nhạt mỉm cười nhìn ánh mắt của hắn nói: "Giúp người lau khô tóc đã!" Giờ phút này, trong lòng nàng bỗng nhiên nhớ tới một câu: đại nạn không chết, tất có hậu phúc! Về sau, nàng không bao giờ để cho hắn mạo hiểm như vậy nữa. Đau lòng nóng nảy như vậy, cả đời có một lần như vậy là đủ rồi!

Lau một hồi, chẳng qua cũng chỉ lau khô một nửa tóc hắn. Khinh Nhan đem hai người đàn ông này đuổi ra ngoài, mình tìm một bộ nữ trang thay, lập tức liền thay đổi thành cô thôn nữ xinh đẹp. Nguyên Tĩnh Vũ thấy trên người nàng cũng là thương lớn thương nhỏ liên tiếp, rất là đau lòng.

Thấy nàng bị thương, tim của hắn so với mình bị thương còn đau hơn. Hắn nhắm mắt lại không đành lòng nhìn, không nghĩ mơ mơ màng màng liền ngủ mê man.

Lúc này, một phụ nhân tuổi còn trẻ bung vào một chậu nước nóng. Khinh Nhan liền bắt đầu xử lý vết thương của Nguyên Tĩnh Vũ.

Trước giúp hắn lau mặt, nàng đang muốn giúp hắn lau thân thể, chợt ngừng lại. Nàng thể nhưng cảm giác sắc mặt Nguyên Tĩnh Vũ càng ngày càng không tốt, hơn nữa người cũng đã ngủ mê man rồi, không khỏi có chút hoảng hốt, vội vàng bắt mạch cho hắn. Mạch hắn vô cùng yếu, hơn nữa còn là càng ngày càng yếu, giống như... Giống như sẽ phải rời nàng đi... Nhưng mà, nhưng mà rõ ràng mới vừa rồi nàng thấy tinh thần hắn rất tốt a!

Khinh Nhan gấp đến độ không tốt, hốc mắt nàng đỏ lên, nhẹ nhàng đứng đưa hai vai của hắn kêu, nói: "Cánh Hân, Cánh Hân, chàng đừng ngủ..."

Mặc dù kinh hoàng đau lòng, nàng cũng rất nhanh suy nghĩ hiểu rõ. Người hắn bị thương nặng, mất máu quá nhiều, lại ngâm trong nước đang băng hàn lâu như vậy, hoàn toàn là dựa vào một ý niệm chịu đựng. Chờ đến nơi này, nằm chết đi trên giường ấm áp, lòng hắn thanh tĩnh chút, liền đã ngủ mê man rồi.

Mất thấy sinh mệnh Nguyên Tĩnh Vũ đang im lặng trôi dần, lòng của Khinh Nhan đau cực kỳ. Làm thế nào giờ? Ai có thể nói cho nàng biết làm thế nào? Nàng thật vất vả mới ở trong nước sông lạnh như băng tìm được hắn, lại dùng hết hơi sức toàn thân mới đưa hắn lên bờ, chẳng lẽ hắn còn muốn rời khỏi nàng sao? Ông trời vì sao tàn nhẫn như vậy, lần lượt cho bọn họ hi vọng, lại một lần một lần để cho bọn họ lâm vào tuyệt vọng, bọn họ yêu nhau như

vậy, vì sao ông trời không thể thành toàn cho bọn họ?

A, đúng rồi, từ trước đến giờ nàng không tin ông trời không tin số mệnh, cho nên trời cao trừng phạt nàng...

Ông trời nhất định hiểu nàng thương hân hơn cả tánh mạng của mình, cho nên mới muốn dẫn hân đi, là như thế này sao? Đều do lúc ấy nàng phân tâm, hân mới vì nàng ngăn đỡ mũi tên, nếu hân chết, đều là do nàng làm hại...

Chết? Không, nàng sẽ không để cho hân chết! Nàng nhất định phải chống lại ông trời, nàng nhất định sẽ có biện pháp, nhất định sẽ có biện pháp...

Nàng cường bách mình tỉnh táo lại, quả nhiên rất nhanh liền nhớ lại trên người mình còn có một viên thuốc cái tử hồi sinh! Nàng từ trong cổ áo lấy ra đây chuyễn, mở ra hoa tai ngọc bích hình lăng tiêu, lấy ra viên thuốc nho nhỏ kia.

Khinh Nhan tìm cái ly trà sạch sẽ đem thuốc bỏ vào, sau đó từ trong giày của mình lấy ra chủy thủ rửa sạch sẽ.

Thiếu phụ mang nước kia đứng ở một bên, hoảng sợ nhìn trong tay nàng hiện ra chủy thủ sáng lạnh.

Khinh Nhan chậm rãi kéo ống tay áo, trong tiếng thét chói tai của nữ tử hướng cổ tay trái của mình nhẹ nhàng rạch một đường.

Hai người đàn ông và một phụ nhân khác xông tới, chỉ thấy máu đỏ tươi trên cổ tay nàng đang chảy vào ly trà. Khinh Nhan thấy bọn hân trợn mắt hốc mồm bộ dạng vừa hãi vừa sợ, nhân nhạ nói: "Giúp ta đỡ hân lên, ta muốn đem máu tươi trong chén cho hân uống vào."

Nhìn trong chén trà đã có nửa ly máu, nàng lập tức điểm huyết cầm máu, xoa một chút thuốc trị thương, liền để kéo ống tay áo xuống, nâng chung trà lên nắm cầm hân cho hân uống. Vì tăng cường công hiệu của thuốc, nàng lại vận công trong cơ thể của hân hai mạch nhâm đốc và thái dương qua kinh mạch trên vai, tay từ kinh mạch phổi thái dương chờ tất cả thông thuận chạy hai lần trong kinh mạch.

Rồi sau đó, nàng bắt mạch lần nữa, phát hiện kinh mạch hân nhảy lên có chút khởi sắc, từ từ có lực. Nàng thở ra một hơi thật dài, nắm tay của hân đặt ở trên mặt mình, si ngốc nhìn mặt mũi tái nhợt của hân, nước mắt sợ hãi im lặng nhỏ xuống...

Lại qua một canh giờ, nàng cho hân uống nửa bát canh cá, mình cũng uống một chén, nhìn mạch tượng hân ổn định lại, lúc này mới dám động thủ giúp hân rút tên ra.

Người tập võ, thân thể đã tạo thành quán tính, tới thời điểm nguy hiểm thân thể tự động phản ứng thường so với lý trí còn nhanh hơn, lúc này mới tránh thoát tổn hại, khiến cho tên vốn là đối diện bụng của hân nghiêng cắm vào eo, gần huyết chương môn.

Nàng lấy chủy thủ đặt ở trên lửa nung một chút, rồi sau đó vén chăn lên lộ ra đầu tên ở bụng hân. Ở trong nước lâu như vậy, chung quanh vết thương cũng không có quá nhiều vết máu, chỉ có một chút máu nhân nhạ chảy ra.

Lấy ra đầu tên tương đối dễ dàng, cũng không có ra quá nhiều máu. Nàng cẩn thận đem da thịt bị ngâm nước chung quanh vết thương của hân cùng nhau cắt đi, lúc này mới đắp lên thuốc trị thương. Xử lý tốt chỗ trúng tên nghiêm trọng nhất này, nàng giơ cánh tay lên dùng ống tay áo lau đi mồ hôi lạnh trên đầu mình, quay đầu nhìn lại, mặc dù Nguyên Tinh Vũ mơ hồ kêu đau, vẫn không có tỉnh.

Nàng nắm cổ tay của hân tỉ mỉ cảm thụ mạch cánh tay hân, cũng may, mạch tượng tốt. Khinh Nhan thở ra một hơi thật dài, lại đem những vết thương khác trên người hân tất cả đều xử lý tốt, lúc này mới nhớ tới mình cũng bị thương cả người. Đáng tiếc, thuốc trị thương đã không còn. Nàng xin thiếu phụ trẻ mang nước kia giúp một tay, qua loa đem vết thương của mình rửa sạch một chút cho xong chuyện.

Giờ phút này đã gần qua giờ tỵ, trong túp lều bảy người, trừ một hài tử hơn một tuổi và Nguyên Tinh Vũ ngủ mê man, những người khác cũng không có ngủ. Khinh Nhan lúc này mới tỉnh ngộ lại mình đã chiếm phòng ngủ của người ta không nói, còn làm như chủ nhân và tội tở mà sai bảo. Nàng đi vào phòng, cảm kích nói với bốn vị chủ nhân: "Tối nay đa tạ hai vị đại ca chứa chấp, lại làm phiền hai vị tẩu tẩu, phần ân tình này, ngày sau nhất định sẽ hậu báo!"

Chủ nhân liền nói không dám, thậm chí không dám nhìn thẳng ánh mắt của nàng.

Hai người đàn ông nhà này này vốn là huynh đệ, bởi vì nghèo khó, hơn 30 tuổi mới lấy vợ, bọn họ nhìn Dịch Khinh Nhan mặc dù trăm gỗ quần vải, nhưng từng câu từng chữ, khi giờ tay nhắc chân cũng toát ra phong thái uy nghiêm của người trên, cho nên không chút nào dám bày đáng về chủ nhân.

"Nơi đây tên gì? Nơi nào quán hạt?" Khinh Nhan ngồi xuống ở cái bàn trước mặt, lại uống một chén canh cá mới vừa đang còn nóng, lúc này mới bắt đầu suy tính chuyện về sau.

Đang lúc này, chỉ nghe bên ngoài một hồi dày đặc tiếng bước chân truyền đến, một đám binh lính giờ một cây đuốc hướng nhà lá đi tới. Bởi vì cửa chính của sân lúc trước bị Khinh Nhan làm hư, bọn họ liền tiến quân thân tốc vào.

Khinh Nhan vội vàng đứng lên, khăn trương đi tới cửa sổ len lén nhìn ra bên ngoài, lòng mới vừa bình tĩnh lại lần nữa ghen ở cổ họng.

"Xin hỏi có nhìn thấy một nữ tử rơi xuống nước hay không..." Một giọng nói thiếu niên lão thành vang lên trong sân.

"Cầm Hồng!" Khinh Nhan hưng phấn kêu một tiếng, mở cửa sải bước đi ra ngoài.

Dịch Cầm Hồng mượn cây đuốc thấy rõ nữ tử trăm gỗ quần vải đứng ở cửa chính là Dịch Khinh Nhan, hân mừng rỡ chạy tới, đỏ mắt kêu một tiếng "Cô

cô", sau đó liền thận trọng quỳ gối trước mặt nàng nói: "Thần Dịch Cẩm Hồng tham kiến Vương phi!"

Lâm Kinh Vân trọng thương chạy về Cẩm Nguyên, nói Vương gia và Vương phi song song trúng tên rơi xuống sông, bọn họ biết Vương gia không biết bơi, cho nên chỉ mong đợi Vương phi có thể còn sống, cho Trung Châu một chỗ dựa vào. Bọn họ tìm kiếm dọc theo sông, thấy hộ nông gia này nửa đêm vẫn sáng đèn, cảm thấy bất thường, cho nên tới xem một chút, không nghĩ tới lại thật tìm được. Thật là trời phù hộ Trung Châu a!

Theo sát sau lưng, chừng một trăm người cùng nhau quỳ trên mặt đất trong sân, tràn ngập vui mừng kêu lên: "Tham kiến Vương phi!" Còn nói, "Trời xanh có mắt, Vương phi không việc gì!"

Kinh Nhan đi tới đỡ Dịch Cẩm Hồng dậy, nhìn thấy hần không có việc gì, trong lòng nàng cũng rất cao hứng. Nàng biết, cho tới giờ khắc này, bọn họ mới coi như là chân chính thoát hiểm rồi.

Kinh Nhan thở ra một hơi thật dài, nhàn nhạt cười nói: "Đều đứng lên đi! Vương gia đang ở trong phòng, các người mau phái người trở về bẩm báo. Mang nhiều người nữa tới đây, chuẩn bị xong thuốc trị thương cùng kiệu mềm, trời sáng liền đem Vương gia đưa về trong thành dưỡng thương."

Nghe nói Vương gia còn sống, đám binh sĩ vốn đã lục tục đứng lên lần nữa quỳ xuống đất, lấy nước mắt vui mừng cùng lòng cảm ơn bái tạ Vương phi, bái tạ ông trời!

Wương gia cùng Vương phi đều còn sống, Trung Châu cũng sẽ không loạn, thân nhân của bọn họ cũng sẽ bình an...

Mặc dù Nguyên Tinh Vũ bất tỉnh trở lại thành Cẩm Nguyên, vẫn là khích lệ tinh thần cực lớn, bởi vì lúc trước bọn họ lấy được tin tức là Vương gia đã bị loạn tiền Nam Quân bắn chết rồi.

Mới vừa trở lại trong thành, Dịch Kinh Nhan cũng ngã bệnh, may mắn có Đinh Thanh Sơn vị danh y đương thời ở đây, lại có đệ tử Lăng Tiêu các giúp một tay, hần chăm sóc đồng thời vài bệnh nhân cũng không coi là quá cố hết sức.

Khi hần phụ trách bốn người bị thương ở bên trong, Nguyên Tinh Vũ đã ăn thuốc bí truyền của các chủ Lăng Tiêu các, thân thể đang từng bước khôi phục ở bên trong, hần cũng không lo lắng; vết thương trên người Dịch Kinh Nhan mặc dù nhiều, nhưng cũng không nặng, hiện nay hôn mê chủ yếu vẫn là do một nhọc chịu rét đưa tới, cần từ từ điều dưỡng; nghiêm trọng nhất vẫn là Lâm Kinh Vân và Nhạn Vô Ngân, hai người bọn họ vốn đã qua vòng mai phục của Nam Quân, bởi vì thấy Vương gia và Vương phi bị tập kích lại chạy về, mấy người này mặc dù võ công cao hơn nữa cũng làm sao có thể đối kháng cùng mấy trăm người? Cuối cùng bọn họ có thể lưu lại một chút sức trở về thành Cẩm Nguyên báo tin đã là cố hết sức rồi. Bởi vì phần trung thành này của bọn họ, Đinh Thanh Sơn thậm hạ quyết tâm nhất định phải chữa khỏi hai người bọn họ. Đáng tiếc một nhóm mười sáu người bọn họ, hôm nay chỉ còn lại bốn người, Điền Túc tướng quân cũng bị loạn tiền bắn chết rồi.

Gần tới ngày hôm ấy trở về thành, Nguyên Tinh Vũ đã tỉnh lại. Hần cẩn thận hỏi thăm tình hình thân thể Vương phi cùng với tình huống khác trong thành, dặn dò hai chuyện, lại để cho Đinh Thanh Sơn đỡ hần đi đến sát vách. Cho đến khi hần tận mắt thấy Dịch Kinh Nhan nằm ở trên giường lớn thiên điện sát vách, sờ mạch tượng của nàng biết nàng chỉ là một mê, lúc này mới yên lòng uống thuốc đi ngủ.

Đinh Thanh Sơn nhìn Nguyên Tinh Vũ ngủ say, nhớ tới giao phó của hần, vừa cảm động lại không hiểu.

Buổi tối, các tướng lĩnh trong thành cũng tới đây vấn an Vương gia, Đinh Thanh Sơn lấy lý do Vương gia cần tĩnh dưỡng can tất cả lại.

Buổi sáng lúc Nguyên Tinh Vũ trở lại mọi người đều biết trên eo hần có một nơi trúng tên rất nghiêm trọng, nghe nói lúc chạng vạng Vương gia có từng tỉnh qua, mỗi một người đều yên lòng, cảm tạ ông trời có mắt.

Vậy mà Đinh Thanh Sơn lại do dự chần chừ nửa ngày, muốn nói lại thôi, giống như muốn nói cái gì không thoải mái đặt trong lòng cố tình lại không thể nói.

Chư tướng vừa nhìn cũng có chút nghi ngờ, nếu Vương gia không sao, Đinh tiên sinh vẫn còn sầu lo cái gì? Chẳng lẽ thân thể Vương phi có cái gì không ổn?

Giương Húng Hạo thay mặt mọi người hỏi nghi ngờ trong lòng: "Chẳng lẽ là bệnh tình Vương phi không tốt lắm?"

Đinh Thanh Sơn lắc đầu một cái, nói: "Vương phi vì cứu Vương gia về, ngâm ở trong sông nước lạnh như băng quá lâu, sau lại cố chữa thương cho Vương gia, một thân y phục ướt sũng cũng không có kịp thời đổi lại... Nàng vốn chính là sinh mổ lấy hài tử, nguyên khí tổn thương nặng nề, sau lại bị thương không có được nghỉ ngơi, ngược lại ra chiến trường liều mạng chém giết, gió rét chưa lành lại rơi xuống sông..."

"Kia Vương phi..." Tất cả mọi người có chút nói không được. Một nữ nhân tử mới vừa sinh mổ lấy hài tử, lại nghe nói phụ thân chết trận phu quân bị nguy, không nói gì vội ra chiến trường giết địch, chỉ hai tin tức này cũng đủ để ép vỡ một nữ nhân. Vương phi không hổ là Trung Châu Chiến thần của bọn họ a!

Wương gia nhiều năm không con, nhưng mà nàng đi theo Vương gia ba năm liền sinh hai nhi tử thông minh khỏe mạnh; Vương gia ở Hà Tây bị Hà Tây Vương kia liên tiếp ép lui về phía sau, Vương phi bụng lớn cũng không đến một năm đến hai vùng đất Hà Tây Hà Gian; Vương gia bị nguy ở Kiến Thành, viện binh Trung Châu ai cũng không vào được, chỉ có nàng lấy kỳ mưu cùng anh dũng của mình đem viện binh dẫn theo vào; Vương gia trúng tên bị thương rơi xuống sông, nàng không chút do dự liền nhảy xuống, còn cứu người trở lại... Nàng tuyệt đối là quý nhân, phúc tinh trong đời Vương gia!

Đối với vị Vương phi chiến thần này, trong lòng bọn hần chỉ có kính nể!

Đình Thanh Sơn thu hết vẻ mặt đăm đông vào mắt, sau lại nói tiếp: "Thân thể Vương phi bị tổn thương nặng nề, cần điều dưỡng thời gian dài. Nhưng mà, Vương gia..."

"Vương gia thế nào? Không phải nói gần tới Vương gia đã tỉnh lại, hơn nữa thương thế cũng ổn định lại sao?" Cận Thế Vinh nói.

"Thương thế của Vương gia hẳn tất nhiên khôi phục rất tốt, nhưng là... trên người Vương gia thật ra thì còn có một nơi vết thương.." Đình Thanh Sơn như làm khó mọi người, không biết nên nói hay không nên nói, nên nói như thế nào mới phải.

Chư tướng càng nghe càng gấp, thế nào nghe theo ý Đình tiên sinh, tình huống Vương gia so Vương phi lại nghiêm trọng hơn? Mọi người nóng nảy, người một lời ta một câu thúc giục hần mau mau giảng rõ hơn.

Đình Thanh Sơn làm khó nói: "Chuyện này mọi người vạn vạn không thể truyền ra ngoài a!"

Mọi người xem đáng vẻ hần lại thận trọng như thế, nhao nhao mà gật đầu đáp ứng.

"Vết thương một chỗ khác của Vương gia thật ra thì không nặng, chỉ là cái vị trí kia... Có thể, về sau Vương gia sẽ mất đi khả năng sinh con.." Đình Thanh Sơn do dự liên tục, cuối cùng đem lời này nói ra.

Nhưng tất cả mọi người đều giật mình.

Vương gia sẽ mất đi khả năng sinh con? Là không thể giao hợp hay sao? Thế nhưng lời nói này lại không thể hỏi. Mọi người nhìn lẫn nhau, rồi sau đó cũng cúi đầu, lại không dám nghị luận với nhau. Khó trách Đình tiên sinh lại khó khăn đến vậy? Bệnh tình này của Vương gia quả thật khó mà nói.

Giương Hứng Hạo cau mày, thận trọng nói: "Chuyện này chớ vị tướng quân nhất định phải giữ bí mật, ai cũng không thể nói! Tốt nhất liền như vậy quên đi!"

Mọi người hiểu ý gật đầu một cái. Chuyện như vậy, nhất định là muốn bảo mật, nếu không, một đời anh danh của Vương gia toàn bộ mất đi rồi không nói, cả Trung Châu cũng sẽ bắt a! Cũng may Vương gia đã có thể từ thông minh khỏe mạnh...

Khinh Nhan ngủ mê man gần một ngày, tỉnh lại phát hiện mình một thân một mình nằm ở trên giường lớn gỗ đỏ khắc hoa, trong phòng hai ngọn đèn dầu mờ nhạt, một thị nữ xa lạ ngồi ở đầu giường nâng, đang ngủ gật.

"Vương gia đâu?" Nàng nóng nảy hỏi, ngay sau đó liền muốn đứng dậy, đáng tiếc đầu choáng váng nặng nề, cả người vô lực.

Thị nữ thấy nàng tỉnh lại, bộ mặt vui mừng. Một mặt nói Vương gia thì ở cách vách dưỡng thương, một mặt đỡ nàng nằm xuống.

Đúng vậy a, bọn họ đã trở về thành Cẩm Nguyên, nàng nhớ rõ ràng mình vào cửa thành mới tể xiu.

Khinh Nhan thành thành thật thật uống thuốc, ăn cháo, sau lại yêu cầu đi sát vách nhìn xem Vương gia.

Thị nữ đang khó xử, Đình Thanh Sơn liền dắt díu Nguyên Tĩnh Vũ tới.

Lúc này đã gần đến giờ Tuất, Nguyên Tĩnh Vũ đáng lẽ đã ngủ, chợt lòng cảm thấy tỉnh táo, sau nghe nói Vương phi đã tỉnh lại đang uống thuốc, liền vội vàng tới.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, tràn đầy nhu tình, trong trời đất giống như cũng chỉ còn lại có hai người bọn họ, trong mắt chan chứa chỉ có người kia, không chứa nổi cái gì khác.

Nguyên Tĩnh Vũ đi tới bên giường ngồi xuống, kéo tay của nàng qua bắt mạch của nàng, hỏi: "Uống thuốc chưa?"

Khinh Nhan ừ một tiếng, cũng kéo cổ tay của hần qua sờ mạch.

Đình Thanh Sơn bất đắc dĩ lắc đầu thở dài nói: "Chẳng lẽ Vương gia và Vương phi cũng không tin nổi y thuật của thần?"

Nguyên Tĩnh Vũ và Khinh Nhan nhìn nhau cười một tiếng, cười có chút uất ức, hơi một hai phần lúng túng. Bọn họ nắm thật chặt tay của đối phương, không buông ra được.

Đình Thanh Sơn thúc giục Nguyên Tĩnh Vũ nói sắc trời không còn sớm nên trở về nghỉ ngơi.

Nguyên Tĩnh Vũ cực kỳ không muốn nhìn về phía Dịch Khinh Nhan, chợt quay đầu hướng Đình Thanh Sơn nói: "Tôi nay bồn Vương ở nơi này, không sao đâu. Các người đều lui ra đi!"

Đình Thanh Sơn nhìn chằm chằm hai người bọn họ, vỗ trán khuyên nhủ: "Vương gia, vết thương của ngài còn chưa có khế lại, thân thể Vương phi cũng không tiện... Chính các ngài cũng biết trên người mình có bao nhiêu vết thương chứ?"

Nguyên Tĩnh Vũ nghiêm trang nhìn hần, ngạc nhiên nói: "Bồn Vương chỉ là muốn cùng Vương phi nói thêm mấy câu, cũng sẽ không làm những chuyện gì khác, Đình tiên sinh nghĩ đi đâu?"

Khinh Nhan đỏ mặt núp ở sau lưng Nguyên Tĩnh Vũ, nhưng mà không nhận được cười trộm.

Đình Thanh Sơn không phản bác được, khuyên giải không ngược lại mình lại đỏ mặt lui xuống. Ai, hai người kia thiệt là... Dù thế nào đi nữa hấn làm đại phu nên nói đều nói, thân thể là của bọn họ, bọn họ thật sự muốn không thương tiếc, hấn cũng không có biện pháp..."

Rất nhanh, thị nữ cũng để xuống tầng tầng màn che thối lui đến phòng ngoài, Khinh Nhan hướng vào bên trong, để cho Nguyên Tĩnh Vũ cẩn thận lên giường. Bọn họ đầu nằm gần nhau, tay cầm tay, cũng không có nói bao nhiêu lời. Trao đổi giữa bọn họ đã không cần quá nhiều ngôn ngữ, tâm tình của bọn hấn, cũng không phải là ngôn ngữ nhọt nhọt trên thế gian có thể biểu đạt ra.

Thật ra thì Đình Thanh Sơn thật quá lo lắng. Bọn họ đã trải qua đại kiếp sống chết, đã sớm hiểu, chỉ cần hai người còn sống, có thể dắt tay của đối phương, cảm giác nhiệt độ đối phương, đã là hạnh phúc cực lớn trong cuộc sống..

Ngày hôm sau, thị nữ đang định bôi thuốc ngoại thương cho Khinh Nhan, bỗng nhiên Khinh Nhan cầm lấy lọ thuốc tỉ mỉ nhìn, lại mang tới bên mũi ngửi, hỏi: "Đây là thuốc trị ngoại thương Đình tiên sinh đưa tới?"

"Hồi bẩm Vương phi, đây đúng là thuốc Đình tiên sinh đưa tới a!" Thị nữ không biết làm sao, cuống quýt quỳ trên đất.

"Không có sao, giúp ta bôi thuốc đi!" Khinh Nhan cười nhạt một tiếng, đem lọ thuốc đưa cho nàng.

Thuốc này đúng là thuốc trị liệu ngoại thương, thuốc cũng rất hiệu quả. Chỉ là, rõ ràng Lăng Tiêu các còn có thuốc tốt hơn... Tại sao Đình Thanh Sơn không cho nàng dùng thuốc có thể đi trừ vết sẹo đây?

Sau giữa trưa Đình Thanh Sơn tới đây xin chân mạch, Khinh Nhan đem lọ thuốc đưa cho hấn.

Đình Thanh Sơn bình tĩnh nhận lấy, nói: "Là ý tứ của Vương gia, thuộc hạ cũng không hiểu... Nếu ngài không nguyên ý, liền đổi vậy!" Nói xong, hấn đem một bình thuốc khác đưa tới. Xem ra, hấn đã sớm ngờ tới nàng sẽ hỏi chuyện này.

Khinh Nhan suy nghĩ một chút, chậm rãi lắc đầu một cái, không có nhận. "Vậy làm theo như ý tứ của hấn đi!" Nếu hấn không nói, nàng cũng không hỏi. Nàng tin tưởng hấn làm như vậy tất nhiên có lý do của hấn. Không phải là giữ lại một thân đây vết sẹo sao? Nếu hấn cũng không để ý, nàng cũng không cần chú ý.

Ngoại thương của nàng không nghiêm trọng lắm, nếu đã trở lại, cũng nên đến trước linh vị phụ thân bái tế một cái.

Thành Cao An từ sau khi Dịch Minh Thần qua đời cũng đã thất thủ, thi thể của hấn còn là do Tang Tế Hải phái người đưa về thành Cẩm Nguyên. Ban đầu Tang Tế Hải và Hàn Uy vậy khôn Kiến Thành chọn lựa chính sách vậy nhưng không đánh, chính là không muốn đắc tội Dịch Khinh Nhan, hi vọng bên kia thiếu kiên nhẫn giết chết Nguyên Tĩnh Vũ, mình sẽ chiếm tiện nghi. Dịch Minh Thần mang binh trợ giúp Kiến Thành, dĩ nhiên bọn họ không thể để cho hấn vào, cho nên mới muốn dùng trận tên dày đặc bức hấn trở về Cao An, không nghĩ người kia sao liều mạng, cuối cùng trúng tên bỏ mình.

Tâm tư cẩn thận này của Tang Tế Hải và Hàn Nhược Vân, Khinh Nhan vừa nghĩ liền hiểu. Mặc dù nói phụ thân là một quân nhân, chết ở trên chiến trường cũng coi như là chết có ý nghĩa, nhưng cũng không bày tỏ nàng có thể tha thứ hai người đàn ông này. Chờ Nguyên Tĩnh Vũ có thể xuống giường, sau khi bái tế phụ thân, nàng sẽ an bài người đưa linh cữu phụ thân trở về Trung Châu. Nói vậy giờ phút này trong nhà đã loạn thành một đoàn đĩ? Phụ thân qua đời, huynh trưởng Dịch Duẩn Tiếp công trạng hiện nay còn chưa đủ để kê dưới phục tùng, cho nên vị trí gia chủ Dịch thị hơn phân nửa rơi vào trên người thúc phụ, vị mẹ cả kia của nàng không biết thương tâm nhiều thế nào...

Ba ngày sau, Nguyên Tĩnh Vũ bắt đầu nằm ở trên giường xử lý quân vụ, Khinh Nhan hiệp trợ. Cụ thể là Khinh Nhan ngồi ở bên giường đọc cho hấn nghe, sau đó hai người thảo luận, cuối cùng Khinh Nhan dùng bút chuẩn rồi phát đi.

Nhạn Vô Ngân và Lâm Khinh Vân bị thương còn nằm ở trên giường không dậy nổi, Dịch Cẩm Hồng tạm giữ chức thống lĩnh đội thân vệ của Vương gia và Vương phi. Một lúc sau, Dịch Cẩm Hồng đi vào, đưa lên một tin báo mới nhất về Giang Việt.

Bởi vì toàn quân Giang Việt ở trên chiến trường ba dặm bị diệt, thế tử Tang Tế Hải sống chết chưa biết, lòng quân Giang Việt lay động, Hàn Nhược Vân phái đại tướng quân Hàn Phượng Tri tự mình mang binh tấn công Giang Việt, hiện nay chẳng những thu phục lại ba tòa thành trì Tang Tế Hải chiếm lĩnh trước đây, còn vừa mới đánh vào thủ phủ Giang Việt.

Giang Việt có nguy cơ bị diệt vong! Nếu Giang Việt mất, Nam Vương không có kỵ nữa, không nghi ngờ chút nào Hàn Nhược Vân sẽ lập tức đối phó Trung Châu, không bàn tới hấn có thể vượt qua Ly Giang không, không có Giang Việt kiềm chế, ít nhất thành Cẩm Nguyên bọn họ rất khó thủ.

Sắc mặt Khinh Nhan mặc dù bình tĩnh, đáy mắt vẫn còn có chút khiếp sợ. Sau khi đem tin tức đọc cho Nguyên Tĩnh Vũ, nàng hỏi: "Chúng ta muốn chen vào một chân sao?"

"Nàng thấy thế nào?" Nguyên Tĩnh Vũ khẽ cau mày.

"Binh lực chúng ta chưa đủ, quân phí không đủ." Khinh Nhan khe khẽ thờ dài, lại nói, "Làm sao Nam Vương lại có nhiều lương thảo quân phí như vậy đây?"

Nguyên Tĩnh Vũ cũng đang suy tư vấn đề này: "Hấn không đến nỗi đem toàn bộ vốn tộc Hàn thị cũng lấy ra hết? Hay vẫn là dùng chiến dưỡng chiến? Điều này cũng không giống hấn thường làm..."

"Trừ phi hần thật tính toán phé bỏ con rồi Nam Vương này tự mình xưng Vương." Kinh Nhan suy nghĩ nói, "Tin tưởng chậm nhất là ngày mai sẽ có tin tức cụ thể đến."

"Chúng ta nên nên sớm mà chuẩn bị, phải tính toán tình huống xấu nhất!" Mặt Nguyên Tinh Vũ thận trọng.

"Thực là bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể lui về bờ bắc..." Kinh Nhan vừa nói vừa nhìn sắc mặt hần. Chết nhiều người như vậy, Vương gia hần thiếu chút nữa đem mệnh cũng để lại chỗ này, cứ như vậy ảo não lui về, mặt mũi của hần đặt chỗ nào?

Nguyên Tinh Vũ nhìn đáng vẻ thận trọng của nàng, chợt nhàn nhạt cười. Hần cầm một tay nàng nói: "Ta dĩ nhiên là không cam lòng, nhưng mặt mũi làm sao có thể so vượt tánh mạng? Kinh Nhan, chúng ta đều phải còn sống thật tốt, hiện tại ta cảm thấy được không có gì có thể so sánh với việc chúng ta hạnh phúc cùng một chỗ với nhau. Về phần thiên hạ này... Có thể lấy chúng ta đương nhiên là muốn lấy, nếu thực lực chưa đủ, cũng không thể tham vọng quá cao a! Hàn Nhược Vân đúng là một đại nhân vật! Nếu thực là bất đắc dĩ, chúng ta liền cùng Đông Bắc Yến Vương chia bờ cõi mà trị, coi như cho Hạo Nhi một nền tảng tốt đi, chúng ta không thể hoàn thành tâm nguyện, để cho con trai của chúng ta hoàn thành cũng giống như nhau."

Thấy hần không đem các loại tiếng tăm ngoài thân để ở trong lòng, nàng cũng cười.

Nguyên Tinh Vũ nhìn mặt thon gầy của nàng, nhìn nàng ảm áp mà buồn lòng cười, bỗng nhiên lại nhớ tới ngày đó ở dưới sông nàng bắt chấp tất cả cứu hần, nhớ tới nàng một thân đầy vết thương, nhớ tới Đinh Thanh Sơn thuật lại nàng không muốn cho mình biết chuyện tình...

Đem một viên thuốc cứu mạng cuối cùng của nàng cũng cho hần, chính nàng nếu bị thương bị bệnh có thể làm sao? Cho nên, sau này hần nhất định phải cực kỳ cẩn thận bảo vệ nàng, vạn lần không thể mạo hiểm...

"Kinh Nhan, nàng lại đây dựa vào một chút, ta với nàng nói chuyện một chút!" Hần chợt nghiêm túc nói.

Kinh Nhan nghi ngờ nháy mắt, lúc bọn họ xử lý quân vụ trước sau như một không cần người phục vụ, nơi này lại không có người khác, còn muốn nói thầm cái gì? Mặc dù nghĩ như vậy, nàng vẫn đi qua.

"Kinh Nhan..." Hần khẽ cười hân ở trên mặt nàng, nàng bị giật mình quay đầu lại lại hân đôi môi của nàng...

Hai ngày nay hần luôn khắc chế tình cảm mê mông trong lòng, lo lắng không khống chế được mình, cũng không dám hôn nàng. Trời mới biết hần cỡ nào muốn cùng với nàng thân mật một chút, đó không phải là dục vọng, chỉ là tình đến chỗ sâu không tìm được phương thức tốt hơn để thổ lộ...

Không lâu sau thì có tin tức cận kề của Giang Việt, quân phi Hàn Nhược Vân một phần đến từ Hàn thị và ủng hộ mạnh mẽ của Ân thị, một phần khác đến từ lúc tuyệt tình chiếm đoạt thuộc địa của Giang Việt. Đồng thời, tài liệu cận kề của Ân Thánh Tâm nữ nhân này cũng truyền tới.

Thì ra là, Ân Thánh Tâm ngay từ mấy năm trước liền đối với Hàn Nhược Vân động tâm chú ý, vì trợ giúp hần cướp lấy quyền lực, nàng một nữ nhân dẫu có chết cũng không sợ, phí hết tâm tư ở lại gia tộc Ân thị cũng vì muốn cướp lấy vị trí gia chủ. Phụ thân khi còn tại thế nàng không dám vọng động, cho đến đầu năm nay cha nàng qua đời, nàng liền độc ác hạ độc hại chết huynh trưởng ruột thịt, rồi sau đó ở dưới sự ủng hộ của Hàn Nhược Vân tiếp nhận vị trí gia chủ. Không lâu sau, nàng lại dưới sự sai sử của Hàn Nhược Vân giả vờ đầu hàng Trung Châu. Hàn Nhược Vân tính toán rất chính xác, Nguyên Tinh Vũ không thể kháng cự được hấp dẫn của Ân thị, bất kể hần lựa chọn thế nào, cuối cùng cũng sẽ đi vào trong bẫy của Hàn Nhược Vân...

Ân Thánh Tâm đúng là một nữ tử văn võ song toàn, nếu không có Dịch Kinh Nhan, có lẽ nàng chính là nữ tử xuất sắc nhất cái thời đại này, một viên minh châu long lanh nhất. Đáng tiếc, Hàn Nhược Vân biết trước hết không phải nàng mà là Dịch Kinh Nhan. Không phải nàng chưa đủ tốt, chỉ là nàng xuất hiện quá muộn.

Sau trận chiến này, tài trí mưu kế của Hàn Nhược Vân kinh động thiên hạ, ngay cả Nguyên Tinh Vũ cũng không khỏi không cảm thán mình không thể so được với hần. Người này quá mức ảm nhẫn, rất có kiên nhẫn, âm hiểm, tráo trở, ác độc, không ra tay thì thôi, nếu ra tay nhất định một kích phải trúng!

Nhìn vào chiến sự trước mắt của Nam Vương và Giang Việt, suy tính đến tương lai thành Cẩm Nguyên và Trung Châu, các tướng sĩ nghị luận ầm ĩ, lòng quân có chút không ổn. Vì thế, sau cơm trưa Tinh Vũ triệu tập các tướng lĩnh thành Cẩm Nguyên ở phòng nghị sự thành chủ phủ họp.

Thương thế Nguyên Tinh Vũ chưa lành, cho nên chủ vị đặc biệt chuẩn bị noãn tháp rộng rãi, trên đệm giường thật dày trải một lớp da hổ, phía trên còn đắp thảm lông cừu trắng noãn. Nguyên Tinh Vũ và Kinh Nhan cùng nhau ngồi xuống ở trên chủ vị, hội nghị liền chính thức bắt đầu.

Trước kia Kinh Nhan trong quân đội đều mặc nam trang, mặc dù sau khi thân phận bị thế từ Giang Việt vạch trần cũng không có thay y phục. Nhưng lần này sau khi bị thương, nàng biết mình trong thời gian ngắn cũng sẽ không ra chiến trường, cho nên đổi về nữ trang. Vì vậy, lúc nàng và Nguyên Tinh Vũ cùng nhau tiến vào, các tướng lĩnh trong quân thật là có chút không thói quen.

Chu Trọng Nguyên từ thành Bảo Khang tới đây đã mấy ngày rồi, đối với thế cục cũng rất minh bạch, hội nghị lần này chủ yếu do hần chủ trì. Thương thế Nhạn Vô Ngân và Lâm Kinh Vân dần dần tốt, miễn cưỡng có thể xuống giường đi lại, vì vậy cũng dự thỉnh hội nghị lần này.

Mặc dù mọi người đối với nội dung của hội nghị lần này cũng rất rõ ràng, Chu Trọng Nguyên vẫn là lặp lại một lần nữa. Rồi sau đó, liền cho các tướng quân tự do lên tiếng.

Hội nghị thảo luận rất nhiệt liệt.

Phái bảo thủ có Cận Thế Vinh, Chu Trọng Nguyên và Giương Hứng Hạo làm đại biểu, cho là nên đem tài nguyên của Cẩm Nguyên cố gắng hết sức chuyển đến thành Bảo Khang, đem toàn bộ phòng thủ thành Cẩm Nguyên phá đi, chủ động lui về bờ bắc Ly Giang.

Phái cấp tiến lấy Lâm Khinh Nhan, Nhạn Vô Ngân, Dịch Cẩm Hồng tướng lĩnh trẻ tuổi làm đại biểu, bọn họ cho là Trung Châu hy sinh nhiều binh lực như vậy mới giữ lại được thành Cẩm Nguyên, mà thành Cẩm Nguyên với sau này tiến quân Giang Nam có ý nghĩa trọng đại, vì vậy bất kể như thế nào cũng nên giữ vững.

Phái bảo thủ cho là quân phí Trung Châu chưa đủ, đã vô lực đảm nhận chiến sự lớn, trước mắt nên lấy bảo tồn thực lực khôi phục sản xuất làm chủ. Vì thế, Chu Trọng Nguyên lại đưa ra chi tiết cặn kẽ tài chánh thu vào cùng quân phí chi ra của Trung Châu trong mấy năm này. Phái cấp tiến lại cho rằng chỉ cần giữ vững một tòa thành Cẩm Nguyên mà thôi, vừa lấy phòng thủ làm chủ, cũng không cần quá nhiều binh lực, cho nên cũng không dùng bao nhiêu quân phí. Lại cường điệu vì nghiệp lớn bình định thiên hạ, cắt giảm chi phí đem tới đây làm quân phí là rất cần thiết.

Hai bên bên nào cũng cho là mình đúng, tựa hồ cũng có đạo lý, nhao nhao ầm ĩ nửa ngày, ai cũng không thuyết phục được đối phương.

Khinh Nhan vừa mới uống thuốc, vừa bắt đầu còn nghiêm túc nghe, nhưng nghe nhiều cũng cảm thấy không có ý nghĩa, ý tứ hai bên cũng rất rõ ràng rồi, cứ ầm ĩ như vậy cũng không phải là biện pháp, tốt nhất vẫn là phải tìm một kế hoạch tất cả mọi người đều có thể tiếp nhận mới được. Tại sao tâm tư của nàng và Nguyên Tĩnh Vũ cũng không có một người nào có thể đoán được đây? Trong lòng nàng vừa buồn lòng, thành phần an thần trong thuốc liền phát ra rồi, bất tri bất giác bắt đầu ngủ gà ngủ gật.

Nguyên Tĩnh Vũ biết nàng mỗi ngày uống thuốc đều muốn ngủ một lát, liền cẩn thận từng li từng tí ôm nàng tới, để cho nàng tựa vào trên người mình, lại kéo qua thảm lông cừu đắp lên trên người nàng.

Mọi người nhao nhao khí thế ngất trời, chợt thấy Vương phi thế nhưng lại dựa vào Vương gia ngủ gà ngủ gật, mỗi một người đều không kim hãm được ngậm miệng lại, trong phòng nghị sự lập tức liền an tĩnh lại. Mỗi một người đều có chút tự trách, bọn họ nhất thời kích động liền quên mất vết thương trên người Vương gia và Vương phi cũng còn chưa có tốt...

Khinh Nhan vốn là ngủ trong lúc ồn ào, vừa an tĩnh lại ngược lại nàng có chút không quen. Nàng mơ mơ màng màng mở mắt, đột nhiên nhớ lại mình vẫn còn tham gia hội nghị quân vụ, lập tức giật thót mình, vội vàng ngồi dậy. Thấy mọi người tròn to mắt nhìn mình, nàng lần đầu tiên cảm thấy ngượng ngùng, thoáng chốc đỏ mặt.

Một nữ nhân đỏ mặt vốn không phải là chuyện lớn gì, nhưng các vị ở đây trừ Nguyên Tĩnh Vũ người nào gặp qua bộ dạng nàng đỏ mặt? Bình thường trong quân đội, nàng một thân nam trang không nói, còn mang theo một mặt nạ dữ tợn, mặc dù không mang mặt nạ, cũng là đáng vẻ nghiêm nghị được chuẩn bị trước, khí chất rất là cách biệt, chưa bao giờ lộ ra nửa phần "Nữ tử". Hôm nay nàng một thân nữ trang, vừa không có đeo khăn che mặt, phần ngượng ngùng kia giống như thiếu nữ chưa lấy chồng, nhẹ nhàng tinh khiết, giống như một mảng lớn hoa ngọc lan ở trong giây lát đó đua tranh mở ra...

Một khác kia, rất nhiều lòng của nam nhân cũng không kim hãm được nhẹ nhàng rung động một chút, tự chủ tốt vội vàng cúi đầu hoặc là dời tầm mắt đi, tự chủ kém cứ như vậy kinh ngạc nhìn nàng chăm chăm.

Nguyên Tĩnh Vũ mày kiếm nhăn lại, chợt đem lấy đầu nàng dựa trở về ngực mình, nói: "Mệt mỏi phải dựa vào ta ngủ, đừng cựa mạnh!" Lời của hắn tuy rất dịu dàng, lại ngẩng đầu tròn mắt nhìn những người đó một cái, trong lòng nghĩ tới, sau này vẫn nên là khiến Khinh Nhan mặc nam trang. Hắn cũng không muốn xinh đẹp của vợ mình cho nam nhân khác nhìn.

Khinh Nhan càng cảm thấy ngượng ngùng, lại lo lắng mình đụng phải vết thương của hắn, không dám giẫy giụa, dứt khoát dựa vào lồng ngực hắn, không hề ngẩng đầu nhìn người nữa.

Cúi đầu nhìn thấy cái bộ dạng ngượng ngùng này của Khinh Nhan, cảm thụ nàng đối với mình tin cậy cùng không muốn xa rời, Nguyên Tĩnh Vũ cảm thấy trong lòng dị thường mềm mại. Ngẩng đầu, hắn lạnh nhạt đối với chư tướng nói: "Vương phi mệt mỏi, hội nghị hôm nay liền dừng nơi này đi, xin chư vị sau khi trở về suy nghĩ lại cho tốt, ngày mai chúng ta lại thảo luận."

"Không, thảo luận tiếp một chút đi!" Khinh Nhan chợt tỉnh táo lại, ngẩng đầu ngồi dậy, trong chốc lát mặt đã nghiêm túc, ngượng ngùng lúc trước biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Chư tướng đứng dậy đang định hành lễ cáo lui, nghe được lời này của Vương phi lại từ từ ngồi xuống.

Nguyên Tĩnh Vũ không hiểu nhìn Dịch Khinh Nhan.

Khinh Nhan nghiêm mặt nói: "Lúc nghe ý kiến chư vị, tựa hồ tất cả mọi người bỏ quên một chuyện. Hiện tại mặc dù Giang Việt liên tiếp bại lui, nhưng cuối cùng nhất định sẽ bị tiêu diệt sao? Mặc dù Hàn Nhượng Vân có thể bình định Giang Việt, phải cần bao nhiêu thời gian đây? Nam Vương muốn thu phục Giang Việt không phải một năm hai năm nay, nhưng đã nhiều năm như vậy rồi, trước mắt lấy đất rộng của nhiều binh nhiều tướng mạnh của Nam Vương cũng chiếm được quả ngon của Giang Việt. Hiện nay mặc dù Giang Việt Vương có vẻ hơi bình thường, nhưng cũng không ngu ngốc, lòng người Giang Việt yên ổn, mặc dù nhất thời thất lợi, Hàn Nhượng Vân cũng chưa chắc có thể như nguyện..."

Này thật ra thì cũng là ý tứ Nguyên Tĩnh Vũ, nhưng hắn vẫn cho rằng lần thất bại này đều là do mình nhẹ dạ cả tin Ân Thánh Tâm nữ nhân kia tạo thành, vì vậy, những lời này chính hắn sẽ không nói. Dịch Khinh Nhan hiểu rõ trong lòng hắn tự trách, cho nên giúp hắn đem các lời này nói ra ngoài.

"Nhưng mà, Giang Việt thế tử mất tích, chỉ sợ đã dữ nhiều lành ít. Giang Việt quân tâm đã loạn, chưa chắc có thể kiên trì bao lâu..." Cận Thế Vinh phản bác.

Khinh Nhan cười nói: "Ai nói Giang Việt thế tử mất tích dữ nhiều lành ít? So với chúng ta hắn rời núi Thanh Bình sớm một ngày, giờ phút này đã nên trở lại trong quân Giang Việt. Hắn không có lộ ra, có lẽ chính là vì để cho Hàn Phượng Tri khinh địch liều lĩnh."

À? Còn có chuyện này? Mọi người lại thảo luận, sau đó lần nữa trầm mặc. Bọn họ hơn phân nửa đã đoán được tâm tư của Vương gia rồi. Hồi lâu, Chu Trọng Nguyên mới nói: "Ý tứ của Vương phi... vẫn là ủng hộ từ thù sao?"

"Không!" Kinh Nhan lắc đầu một cái, "Ý của ta là chúng ta còn có rất nhiều thời gian, hoàn toàn có thể chuẩn bị xong hai đường! Thành Cẩm Nguyên lấy được không dễ, đối với sau này chúng ta tiến quân Giang Nam có ý nghĩa trọng đại, tự nhiên không thể dễ dàng buông tha. Nhưng là, nếu Giang Việt bị tiêu diệt, thành Cẩm Nguyên chúng ta nhất định không trụ được. Vì vậy, nếu thật đến một ngày như thế, chúng ta liền hủy diệt phòng thủ phía bắc thành phố, lập tức lui về bờ bắc thành Bảo Khang. Xin chur vị tin tưởng, ta cùng Vương gia quyết sẽ không khiến các tướng sĩ hi sinh vô ích."

Nghe lời nói Dịch Kinh Nhan, các tướng lĩnh cũng an tâm. Mặc dù Vương gia không có tỏ thái độ, nhưng từ lâu, ý kiến Vương phi chính là ý kiến Vương gia

"Nếu tất cả mọi người không có ý kiến khác, liền giải tán đi!" Nguyên Tĩnh Vũ nhàn nhạt nói.

Chư tướng hành lễ cáo lui, Nguyên Tĩnh Vũ kéo tay Kinh Nhan nửa ngày không lên tiếng, chỉ là đưa mắt nhìn nàng thật sâu, cho đến khi thấy phải nàng đỏ mặt ngượng ngùng. "Chúng ta trở về một lát thôi?" Hấn chợt cười nói.

Kinh Nhan liếc hấn một cái, ban ngày mà cố ý nói mập mờ như thế làm cái gì?

"Ta có chút mệt mỏi." Hấn nghiêm trang nói.

Kinh Nhan nghĩ, vết thương của hấn chưa lành, cũng nên nghỉ ngơi thật nhiều. Những ngày này, phần lớn thời gian hấn nằm ở trên giường, mỗi ngày sau khi nàng uống thuốc liền lên giường dựa vào hấn một lát. Mà Nguyên Tĩnh Vũ cũng hiểu, sau lần bị thương này nàng bắt đầu sợ lạnh, hơn nữa càng không muốn xa rời mình.

Hấn thật muốn khỏe nhanh lên một chút...

Đình Thanh Sơn nhìn Vương gia và Vương phi hai người tay cầm tay từ từ đi về, chậm rãi tiến lên thỉnh an, rồi sau đó hơi chần chờ xin chỉ thị: "Vương gia, Vương phi, hôm nay thương thế của Lâm Thống lĩnh và Nhậm thống lĩnh dần khỏi, vì vậy thần nghĩ hồi tống bộ sư môn một chuyến."

"À? Ừ, chuẩn! Đi nhanh về nhanh!" Nguyên Tĩnh Vũ vừa bắt đầu có chút nghi ngờ hấn lúc này hỏi sư môn làm cái gì, nhưng ngay sau đó liền kịp phản ứng.

Đình Thanh Sơn hướng Dịch Kinh Nhan nói: "Thuộc hạ muốn vào ần các, xin Các chủ ân chuẩn!"

Ấn các trong Lăng Tiêu các để các loại sách thuốc bí truyền, phòng ngoài còn có dược liệu cùng thuốc pha chế sẵn trân quý nhất, đệ tử đích truyền được phân công hàng năm đi vào hai tháng, mà đệ tử phổ thông không có thủ lệnh Các chủ không thể đi vào.

"Ta viết thủ lệnh cho ngươi đi! Có lẽ ần các có thể cho y thuật của ngươi lần nữa được đề cao." Kinh Nhan gật đầu nói, còn nói, "Đây là điều ngươi mơ ước từ xưa tới nay hả? Vậy thì ngươi tính toán chế biến thuốc mới gì?"

Nguyên Tĩnh Vũ thấy Đình Thanh Sơn không có nói ra sự việc này với Dịch Kinh Nhan, trong lòng thật cao hứng. Kinh Nhan ngẩng đầu đối với hấn nói: "Chàng đi trước vào ngủ đi, ta viết thủ lệnh xong sẽ vào!"

Nguyên Tĩnh Vũ mỉm cười vào phòng ngủ, Dịch Kinh Nhan mang Đình Thanh Sơn đi vào thư phòng bên cạnh.

Đến thư phòng, Dịch Kinh Nhan bảo thị nữ hầu hạ mài mực đi ra ngoài. Án tín Các chủ Lăng Tiêu các đang ở trên người nàng, quyết không thể khiến một người thị nữ bình thường biết.

Chợt, Đình Thanh Sơn nhỏ giọng nói: "Các chủ, miệng vết thương của ngài đang khép lại, nếu ngài đòi ý, bây giờ còn một cơ hội cuối cùng."

"Không, ta tin tưởng hấn làm như vậy nhất định có lý do của hấn." Kinh Nhan không cho là đúng cười.

Đình Thanh Sơn nói là vết sẹo trên người Kinh Nhan, Kinh Nhan cũng hiểu.

"Thuộc hạ đã hỏi Vương gia, hấn nói... Hấn nói ngài quá hoàn mỹ..." Đình Thanh Sơn không biết rõ ý nghĩa hành động lần này của Nguyên Tĩnh Vũ, một nữ nhân, hoàn mỹ một chút không được sao? Huống chi nữ tử này còn là thê tử của mình!

Kinh Nhan ngẩn ra, gương mặt cảm động. Đình Thanh Sơn không hiểu, nàng vừa nghe liền hiểu. Hấn như thế là sợ mất đi nàng a...

"Ngươi tính toán ở ần các bao lâu?" Kinh Nhan đột nhiên hỏi, "Mấy ngày trước nhận được tin tức, không phải nói Úc Hinh có thai rồi sao?"

Nhớ tới Úc Hinh, Đình Thanh Sơn lập tức lộ ra nụ cười dịu dàng. Úc Hinh mặc dù là Quận chúa cao quý, lại không chút nào ngại hấn một cô nhi không cha không mẹ, chưa bao giờ bày ra dáng vẻ Quận chúa, luôn dịu dàng sẵn sàng, bất kể hấn muốn làm cái gì, nàng đều toàn lực ủng hộ. "Ta sẽ mau sớm trở về, lần này đi ần các, thứ nhất cũng coi như là tròn mơ ước thời niên thiếu, thứ hai... Vương gia muốn ta phối trí một loại thuốc cho hấn..."

Kinh Nhan nghi ngờ nhìn hấn.

Đình Thanh Sơn cúi đầu suy nghĩ một chút, vẫn là nói với nàng lời nói thật.

"Hắn thế nhưng để cho người tung lời đồn đãi bên ngoài như vậy ..." Kinh Nhan chấn động hoảng sợ ngồi ở trên ghế, một hồi mới bình tĩnh lại, "Nếu hắn không để cho ta biết, ta liền không biết đi!"

Kinh Nhan đem thủ lệnh viết xong ấn lên ấn tín Các chủ đưa cho hắn, mặt bình tĩnh trở về phòng ngủ.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Đình Thanh Sơn đã rời đi. Hắn chân trước mới vừa đi, sau giữa trưa Mục Vũ Phi liền dẫn mấy vị Quận chúa đi tới thành Cẩm Nguyên.

Dịch Kinh Nhan đang ngủ trưa, Nguyên Tĩnh Vũ ở cùng với nàng, nghe được thị nữ ở ngoài trường bẩm báo nói gì Quận chúa đến, đang bên ngoài chờ triệu kiến. Hắn lập bập kinh hãi. Vị Quận chúa kia? Tại sao trước đó một chút tin tức cũng không nghe được?

Người tập võ vốn là dễ dàng thức tỉnh, chỉ là bởi vì đối với Nguyên Tĩnh Vũ có toàn tâm tin tưởng. Kinh Nhan mới cho phép mình ngủ sâu như vậy, nhưng trong mơ mơ màng màng nghe được hai chữ Quận chúa, nàng lập tức nghĩ đến Minh Tuệ.

Kinh Nhan vừa thúc giục Nguyên Tĩnh Vũ mặc quần áo rời giường, vừa nói: "Là Quận chúa Minh Tuệ sao?"

Thị nữ còn chưa kịp trả lời, Minh Tuệ liền chạy vào, kêu lớn: "Sur phụ! Sur phụ!"

"Thật sự là Minh Tuệ!" Kinh Nhan hưng phấn lật người xuống giường. Nguyên Tĩnh Vũ cau mày hỏi nàng trở lại, nhanh chóng giúp nàng đem áo khoác mặc xong, thăm nghĩ trong lòng: đứa nhỏ Minh Tuệ này cũng quá không hiểu chuyện rồi, không biết hắn cũng ở bên trong đây?

Trong phòng ngoài, Mục Vũ Phi và Chu Tử Ngọc không kéo được Minh Tuệ, mặt mày ảo não. Minh Tuệ còn nhỏ, lỗ mãng như vậy chạy vào, sẽ không thấy cái gì không nên thấy chứ?

Kinh Nhan cúi người xuống ôm lấy Minh Tuệ, ở trên mặt nàng hôn một cái, cao hứng hỏi: "Sao người lại tới đây? Người nào dẫn người tới?"

"Ha ha..." Minh Tuệ đắc ý cười, lôi kéo nàng chạy ra ngoài, "Sur phụ, mau, mau, sur tổ nói muốn cho ngài một kinh ngạc thật to!"

Sur tổ? Đó chính là sur phụ đến rồi! Kinh Nhan cao hứng chạy ra ngoài, Nguyên Tĩnh Vũ ở phía sau gấp gấp kêu: "Nàng chạy chậm chút..."

Thương thế của hắn tương đối nặng, vẫn chưa thể chạy, chỉ có thể từ từ đi ra ngoài, nhưng mới vừa vén lên màn che thứ nhất, liền nghe bên ngoài một giọng trẻ con giòn giã mà kêu: "Mẫu phi, mẫu phi, Huy Nhi rất nhớ người..."

Lại có Minh Huy!

Nguyên Tĩnh Vũ cũng không nhịn được, liền bước nhanh đi ra ngoài. Minh Huy, tâm can bảo bối của hắn a! Nàng làm sao lại tới rồi? Đúng rồi, Dương phu nhân không phải đã đến rồi sao, nhất định là không yên lòng để nàng ở lại Thanh Dương phái, cho nên liền mang theo cùng đi rồi.

Nguyên Tĩnh Vũ đi ra đến bên ngoài, liền nhìn thấy Minh Huy bị Kinh Nhan ôm, một đôi tay nhỏ bé ôm hôn cổ của mẹ nàng, "Xoạch" một tiếng ở trên mặt nàng nặng nề hôn một cái.

"Tham kiến Vương gia!" đám người Mục Vũ Phi, Chu Tử Ngọc, Bối Nguyệt Ảnh cùng nhau đứng dậy hành lễ.

"Dương phu nhân xin đứng lên! Tất cả mọi người không cần đa lễ!" tâm tình của Nguyên Tĩnh Vũ giờ khắc này thật sự không phải một chữ tốt có thể hình dung. Hắn xoay người đi tới bên cạnh Kinh Nhan, sờ sờ gương mặt của Minh Huy, dụ dỗ: "Minh Huy, mau tới cho phụ vương ôm!"

Minh Huy đưa mắt từ trên người mẫu thân nàng dời đi, hưng phấn kêu một tiếng "Phụ hoàng", giang hai cánh tay nhào tới trong ngực hắn.

Kinh Nhan ôm hai từ không thả, quay đầu lại nhìn chăm chăm Nguyên Tĩnh Vũ, nghĩa chính nghiêm từ nói: "Thương thế của chàng còn chưa khỏe, không thể ôm hai từ!"

"Cường từ đoạt lý! Thương thế của nàng cũng không có tốt?" Nguyên Tĩnh Vũ bắt mắt tròn mắt nhìn Kinh Nhan một cái, ôm gương mặt của Minh Huy nhìn quanh, càng xem càng hài lòng, càng xem càng cao hứng, cúi đầu trên gương mặt mềm mại của nàng hôn một cái. "Minh Huy của ta thật là càng ngày càng giống phụ vương rồi, cũng hôn phụ vương một cái!" Nói xong, hắn liền đưa mặt qua, Minh Huy cũng rất nể mặt, trên mặt hắn nặng nề hôn một cái, lưu lại một dấu nước miếng.

Kinh Nhan không để cho hắn ôm hai từ, hắn liền gom người lớn đưa nhỏ cùng nhau ôm vào trong ngực, trong lòng không nói ra được hạnh phúc và thỏa mãn...

Chu Tử Ngọc xem một nhà bọn hắn đoàn tụ, liền lôi kéo Bối Nguyệt Ảnh lặng lẽ lui ra ngoài. Mục Vũ Phi vốn là muốn hỏi một chút tình huống Dương Phi Hồng, nhìn dáng vẻ này cũng đành phải lui ra ngoài tìm người khác hỏi.

Minh Tuệ nhìn sur phụ và phụ vương đều nhìn đệ đệ không để ý tới mình, bĩu môi mà nói: "Phụ vương thiên vị, chỉ thích đệ đệ, không thích Minh Tuệ!"

Nguyên Tĩnh Vũ bật cười buông mẹ con Kinh Nhan ra, kéo tay Minh Tuệ đi tới chủ vị ngồi xuống, ôn hòa nói: "Minh Tuệ là một đứa bé ngoan, phụ vương làm sao sẽ không thích đây? Đệ đệ nhỏ, cho nên sur phụ người cùng ta mới ôm, thời điểm người còn nhỏ, phụ vương cũng là ôm người như vậy a!"

"Có thật không?" Minh Tuệ cao hứng, lại kéo tay Nguyên Tĩnh Vũ nói, "Minh Tuệ nghe nói phụ vương bị thương, phụ vương còn đau sao?"

"Ừ, vốn là còn chút đau, nhưng khi nhìn đến Minh Tuệ chúng ta hiểu chuyện như vậy, phụ vương cũng không đau đớn." Nguyên Tĩnh Vũ cười vỗ vỗ gương mặt của Minh Tuệ.

"Có thật không? Có thật không?" Minh Tuệ cao hứng cực kỳ, phe phẩy tay phụ thân trên mặt đất này lên.

Minh Huy thấy, giùng giàng muốn xuống đất, Kinh Nhan đặt nạng trên mặt đất, nạng liền hướng Nguyên Tĩnh Vũ chạy tới, lập tức ôm lấy hai đầu gối phụ thân, gấp gấp nói: "Huy Nhi cũng ngoan, phụ hoàng ôm!"

Nguyên Tĩnh Vũ vui vẻ ôm Minh Huy lên đặt ở trên đùi mình, nói: "Huy Nhi ngoan nhất, lâu như vậy không thấy còn nhớ rõ phụ vương và mẫu phi."

Minh Huy cười ha ha không ngừng, nói: "Sư tổ mỗi ngày đều nói cho Huy Nhi chuyện xưa của phụ vương Và mẫu phi, mỗi ngày Huy Nhi đều có hướng phụ vương và mẫu phi thỉnh an nha..."

Nguyên Tĩnh Vũ bắt đầu có chút nghi ngờ, nhưng rất nhanh liền hiểu. Mục Vũ Phi vẽ bức họa hai người hấn và Kinh Nhan treo trong phòng, mỗi ngày đều cho Minh Huy nhìn, cho nên mặc dù bọn họ gần một năm không thấy, Minh Huy một chút cũng không nhận sai.

Người một nhà đang ngọt ngọt ngào ngào, bỗng nhiên lại có người thị nữ không để ý xông tới.

Nguyên Tĩnh Vũ cau mày, thầm nói đứa nhỏ Cẩm Hồng này chuyện gì xảy ra thế, tại sao người nào hấn cũng cho vào nha?

Hấn đi ra ngoài, lại kinh ngạc nheo mắt lại, hấn sẽ không nhìn lầm rồi chứ? Thế nào lần này lại nhiều người tới như vậy? Nơi này là tiền tuyến a! Hơn nữa bọn họ vừa mới bị đánh bại...

"Biểu ca, Thanh Sơn đâu? Tại sao không thấy hấn?" Úc Hinh gấp gấp hỏi.

Từ sau khi trận đánh ba dặm truyền về Vinh Dương, Úc Hinh cũng ngồi không yên nữa rồi. Nàng tìm Giản Vương phi thương nghị, Giản Vương phi không nặn không lạt an ủi nàng không phải lo lắng, cũng không có bảo những thứ khác. Nàng thất vọng tìm Chu Từ Ngọc, Chu Từ Ngọc suy nghĩ một chút, lại tìm Mục Vũ Phi, vì vậy một đoàn nữ nhân hải từ cứ như vậy lặng lẽ tới.

Nguyên Tĩnh Vũ bắt đầu dĩ cười, nói: "Thật là không đúng dịp, sáng sớm hôm nay Thanh Sơn mới rời đi!"

"Đi đâu vậy?" Úc Hinh hộc mắt đều đỏ.

Kinh Nhan lôi kéo tay của nàng ngồi xuống, nói: "Úc Hinh muội muội không nên gấp, Thanh Sơn hấn chỉ là hồi sư môn một chuyến, sẽ không có nguy hiểm. Hấn nói với ta, sẽ rất mau trở về. Người có hải từ còn chạy loạn như vậy, hấn rất là không yên tâm!"

Nhắc tới hải từ, Úc Hinh lập tức an tĩnh.

Buổi tối, Mục Vũ Phi theo Dương Phi Hồng lại hướng Nguyên Tĩnh Vũ xin tội, Nguyên Tĩnh Vũ ôn hòa đỡ bọn họ dậy, cười nói: "Còn là Dương phu nhân cái tử hồi sinh a!"

Dương Phi Hồng cúi đầu, thủy chung không cách nào ngẩng đầu đối mặt ánh mắt Nguyên Tĩnh Vũ và Kinh Nhan.

Mục Vũ Phi trợn mắt nhìn Dương Phi Hồng một cái, trong lòng cũng cảm thấy thẹn với tin tưởng của Dịch Kinh Nhan. Nếu không phải Vương gia võ nghệ cao cường, vợ chồng bọn họ không phải muốn dùng cái chết tạ tội? Nhưng là, chuyện đã xảy ra, nàng làm vợ cũng chỉ có thể tận lực hóa giải tâm kết hai bên rồi.

Bỗng nhiên Nguyên Tĩnh Vũ cho bọn thị nữ đi ra ngoài, hấn nhìn một chút ánh mắt mong chờ của Kinh Nhan, chân thành mà đối với Dương Phi Hồng nói: "Dương chương môn không cần như thế. Cổ ngữ có nói, người không phải là thánh hiền, ai có thể không sai? Ta hiểu người một lòng trung thành, chỉ là bị người lợi dụng mà thôi. Kinh Nhan mặc dù không là nữ nhi ruột thịt của ngài, nhưng ta hiểu rõ nàng đối với ngài so cha ruột còn thân hơn. Ngài như vậy, trong lòng nàng vẫn rất khổ sở, nàng chưa từng có trách người, ngược lại tự trách mình suy nghĩ không chu toàn khiến một đời anh danh của ngài bị hủy trong chốc lát. Thật ra thì tính cách của nàng và ngài rất giống nhau, tôn trọng quang minh lỗi lạc, dễ dàng tin tưởng người khác. Điểm này là ta thích nhất, nhưng cũng là ta lo lắng nhất..."

Dương Phi Hồng muốn nói điều gì, nhưng không đợi hấn mở lời, Nguyên Tĩnh Vũ lại nói: "Đối với Dương chương môn người, trong lòng ta vẫn là tin tưởng, nhưng mà đối với nấy bằng hữu kia của người, ta cho tới bây giờ cũng chưa có tin tưởng, cho nên ngày đó bọn họ mới không được như ý."

Nói xong, Nguyên Tĩnh Vũ khe khẽ thở dài, lại đi tới bên cạnh Kinh Nhan ngồi xuống.

"Tại sao?" Kinh Nhan không hiểu hỏi. Nàng tin tưởng sư phụ, cho nên tin tưởng nghĩa phụ, tiến tới tin tưởng bằng hữu nghĩa phụ. Thật chẳng lẽ chính là nàng sai lầm rồi sao?

Nguyên Tĩnh Vũ cười nhạt một tiếng nói: "Sau lưng Thanh Dương phái là Nghệ An Vương đây là chuyện thiên hạ đều biết, tất cả các nhà phiên vương như thế nào lại không chú ý đánh vào hấn đây? Dương chương môn tính cách hào sảng, thích kết giao bằng hữu, không ngại cho những người đó cơ hội sao? Chỉ là Dương chương môn cũng không cần vì chuyện này canh cánh trong lòng, hơn mười năm giao tình, như thế nào tất cả đều là giả? Chỉ là đều vì

mình làm chủ thôi! Bọn họ cũng có bắt đắ dĩ của mình..."

Dương Phi Hồng nghe Nguyên Tĩnh Vũ và Khinh Nhan chẳng những không trách tội mình, ngược lại phí hết tâm tư khuyên bảo mình, trong lòng càng thêm cảm thấy không đắ dung thân.

"Thần, bưng tình đối với tin tưởng của Vương gia Vương phi!" Hấn chợt quỳ đén trước mặt Nguyên Tĩnh Vũ. Có lẽ một khắ này, trong lòng hấn mới coi như là hoàn toàn phục Nguyên Tĩnh Vũ.

Khinh Nhan lập tức đứng dậy nâng hấn, kéo cánh tay của hấn nói: "Nghĩa phụ, ngài đừng như vậy, nữ nhi nhìn khổ sở trong lòng..."

Lúc này, Nguyên Tĩnh Vũ chợt nắm một tay Khinh Nhan kéo qua, bộ mặt không vui nói: "Mặc dù Dương chương môn là nghĩa phụ người, nhưng cũng là người đàn ông, không cho lỗi lỗi kéo kéo!"

Khinh Nhan bộ mặt kinh ngạc nhìn hấn, khi nào dắ tính của hấn trở nên lớn như vậy rồi?

Nguyên Tĩnh Vũ ôm hông của nàng tiếp tục nói: "Ta chính là đắ ứng nàng không đưng nữ nhân khác một đầu ngón tay, nàng cũng phải bảo đắ cho ta không đưng nam nhân khác một đầu ngón tay mới đượ!"

Mục Vũ Phi không nhậ đượ bật cười, vội vàng lôi kéo Dương Phi Hồng nghiêng đi.

Khinh Nhan nhìn đắ mắt hấn bao dung cùng sùng ái, mặt đỏ lên, bỗng nhiên lại nghịch ngợm cười nói: "Không thể ngoại lệ sao?"

"Nàng muốn cái gì ngoại lệ?"

"Ha ha!" Khinh Nhan chợt cười lên, "Minh Hạo nha!"

Nguyên Tĩnh Vũ thấy buồn cười, nhẹ nhàng ở trên đầu nàng gõ một cái. "Nghịch ngợm!" Quay đầu lại, hấn lại nghiêm nghị hỏi: "Dương phu nhân, Minh Hạo ở Vương phủ còn tốt đó chứ?"

Mục Vũ Phi suy nghĩ một chút mới nói: "Theo ta đượ biết, Giản Vương phi đối với Minh Hạo Vương tử tốt vô cùng. Giống như ruột thịt của mình..." Chính là vì vậy nàng mới cảm thấy kỳ quái, nàng đắ mình vào hoàn cảnh người khác mà nghĩ qua, nếu là mình, tuyệt đối không thể nào đối với hài tử trượng phu cùng nữ nhân khác sanh tốt như vậy. Giản Vương phi đén tốt cùng là cái dạng nữ nhân gì? Nàng càng nhìn càng hồ đồ...

"Như vậy ta cũng yên tâm!" Khinh Nhan mỉm cười, thờ ra một hơi thật dài.

Nguyên Tĩnh Vũ khề cau mày, trong lòng có chút dự cảm xấu, nhưng lại nói không ra. Hấn tin tưởng với trí khôn của Giản Vương phi sẽ không có cái tư tưởng xấu gì đối với hài tử, nhưng trong lòng nàng không thích Khinh Nhan đó là khẳng địn, đối với hài tử của Khinh Nhan lại coi như chính mình sinh, còn khiến Dương phu nhân cũng nhìn không ra dối trá... Thục Ninh nàng đén tốt cùng đang suy nghĩ gì đây?

Bạn đang đợc truyện *Duyệt Mẫn Hoàng Quý Phi* đợc tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 19: Tạm Hoãn Binh Mẩu Tử Đoàn Tụ

Minh Huy từ khi đén Cẩm Nguyên thành liền yêu cầu đượ ngủ cùng với mẩu phi, Khinh Nhan quả thật là cầu còn không đượ, liền vui vẻ đắ ứng. Đưa nhờ này hiếu động, thích chạy đống chạy tây, nhìn thấy cái gì cũng đều tò mò, không hỏi cho rõ ràng là không đượ. Bởi vì nghe sư tổ của nàng kể rất nhiều về chuyện xưa anh hùng về mẩu phi, cho nên bây giờ, nàng muốn mẩu phi kể cho nàng nghe, còn phải thường xuyên "sửa chữa" những sai lầm của nàng, sau cùng còn phải diễn luyện thực tế cho nàng xem.

Nguyên khí của Khinh Nhan vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, nhưng cũng không thể không xốc lại tinh thần để biểu diễn cho nàng xem khinh công và kiếm thuật, những thứ mà Minh huy thích nhất. Minh Huy thấy vậy thì rất cao hứng, thỉnh thoảng vỗ tay trợ uy trầm trở khen ngợi, lại còn thỉnh thoảng phát biểu một chút về quan điể của bản thân, chẳng hạn như "Mẩu phi người lại phi cao thêm chút nữa", "Mẩu phi, sư tổ nói người một lần có thể tạo ra đén tám đóa hoa kiếm, vậy mà sao Huy Nhi chỉ thấy có ba đóa?" ...

Khinh nhan chỉ là tự mình dẫn theo nàng nửa ngày nàng đã kêu to là ăn không tiêu, ăn cơm trưa xong phải đi ngủ trưa . Cho đén lúc này nàng mới cảm nhận đượ sự gian khổ khi nuôi dưỡng đặ dĩ hài tử của bậc cha mẹ, chẳng trách tại sao người ta lại nói rằng on sinh thành không bằng on dưỡng dục!

Nguyên Tĩnh Vũ cũng là dở khóc dở cười giống như vậy.

Khinh Nhan chỉ trong chốc lát đã ngủ trưa, còn Minh Huy lại ngủ không đượ. Nàng là một hài tử tốt "biết điều", biết mẩu phi "thân thể không tốt" cần giấc ngủ trưa, không đượ làm phiền, cho nên liền chủ độn yêu cầu đi "bồi" phụ hoàng, lại còn cam đoan sẽ không làm ảnh hưởng phụ hoàng "làm chính sự" .

Nguyên Tĩnh Vũ thấy Minh Huy đến thì rất vui mừng, ôm nàng để nàng ngồi trên đầu gối mình. Vốn là dự định bởi nàng nói mấy câu hoặc là chơi đùa nháo loạn một hồi, nàng ở trong phòng một lúc rồi không nhìn được đi ra ngoài, ai biết được tiểu đại nhân nàng đường như thúc giục hẳn rằng "làm đại sự" quan trọng hơn, không cần bởi nàng chơi.

Nguyên Tĩnh Vũ cực kỳ cao hứng, liền cầm lấy bản báo cáo chính vụ do khoái mã mang về từ Vinh Dương ở trên bàn bắt đầu xem.

Minh Huy tò mò xem xét hoa văn hình rồng trên y bào của phụ thân, sau đó lại nghiên cứu tại sao phụ hoàng không có ria mép, rồi lại đụng đụng lên hầu kết của phụ thân, nàng nghi hoặc, "Không phải bảo là Huy Nhi và phụ hoàng lớn lên giống nhau sao? Tại sao trên cổ phụ hoàng lại có một quả hạch đào chuyển động, còn Huy Nhi lại không có?"

Nguyên Tĩnh Vũ vừa tức giận vừa buồn cười, không thể làm gì khác hơn là giải thích cho nàng rằng cái này chỉ có người lớn mới có, còn tiểu hài tử thì không có. Minh Huy suy nghĩ một chút, lớn tiếng phản bác nói: "Không đúng! Mẩu phi là người lớn, nhưng mẩu phi cũng không có! Sư tổ không có, sư tỷ cũng không có mà!" Mặt mày Nguyên Tĩnh Vũ mang theo bất đắc dĩ, đang định giải thích cho nàng là chỉ có nam nhân mới có còn nữ nhân thì không, thì chính nàng đã tổng kết ra được: "Huy Nhi đã biết rồi! Thứ này phải là nam nhân trưởng thành mới có!" Nói xong nàng lại kỳ quái tự thì thảo lắm bả: "Sư tổ bảo phụ hoàng là người thông minh nhất trên đời này, tại sao đến cái chuyện này cũng không biết?"

Mặt Nguyên Tĩnh Vũ tràn đầy hắc tuyến, phía bên dưới, Chu Trọng Nguyên đang ngồi trợ giúp xử lý quân vụ và Triển Hưng Hạo đang sắp xếp lại thư từ tin tức cũng không giấu được ý cười. Nghĩ đến hẳn đường đường là một vị Trung Châu vương, lại bị đứa con không đến hai tuổi của mình khinh thường... Vì vậy, hẳn lảng sang chuyện khác nói: "Huy Nhi có muốn đi ra ngoài chơi hay không?"

"Không cần!" Minh Huy cự tuyệt không mang một chút nề tình nào, "Huy Nhi chính là thế tử Trung Châu, không thể ham chơi, Huy Nhi muốn theo phụ hoàng mẩu phi học tập từ nhỏ, như vậy thì khi trưởng thành mới có thể làm một đại đại đại đại đại anh hùng, là một đại anh hùng to lớn có thể so sánh với phụ hoàng và mẩu phi!"

Nguyên Tĩnh Vũ gật đầu nói: "Àn, Huy Nhi của chúng ta là thông minh nhất, tương lai nhất định là người tài hoa giỏi nhất trên đời này."

Minh Huy đắc ý cực kỳ, vênh đuôi nói: "Sư tổ cũng bảo Huy Nhi chính là hài tử thông minh nhất trên đời!" Nàng đột nhiên chỉ vào một chữ trong cuốn sổ con trên tay Nguyên Tĩnh Vũ, nói: "Phụ hoàng, Huy Nhi biết chữ này!"

"Sao? Huy nhi còn nhỏ như vậy mà đã có thể nhận biết chữ?" Nguyên Tĩnh Vũ cũng cực kỳ hưng phấn, dứt khoát cầm lấy cuốn sổ con ở trước mặt hẳn, hỏi: "Huy nhi còn biết được chữ nào nữa?"

Minh Huy nhìn một chút, đầu ngón út mập mạp chỉ vào chữ mà mình biết, thanh âm non nớt tràn đầy ý khoe khoang, dào dạt đắc ý.

Thừa dịp nàng đang hưng phấn, Nguyên Tĩnh Vũ cũng nhìn không được dạy nàng nhận biết thêm một ít chữ tương đối đơn giản. Hẳn vốn là nghĩ dạy nàng nhận thức tên mình, chẳng qua là Minh Huy đã biết từ lâu, chẳng những nhận thức được tên của nàng, mà tên của hẳn cùng Kinh Nhan, tên của vợ chồng Dương Hồng Nhan, tên của tỷ tỷ Minh Tuệ, đệ đệ Minh Hạo của nàng, nàng đều biết hết. Đương nhiên, nàng chỉ biết nhận thức chứ không biết viết. Chỉ có chữ đại trong danh từ "đại anh hùng" thì nàng có thể lấy đầu ngón tay dính nước trà viết ra.

Minh Huy học này nọ đều khang kham, chẳng những Nguyên Tĩnh Vũ dạy được cho nàng mà mặt mày hớn hờ, phía dưới Chu Trọng Nguyên cùng với Triển Hưng Hạo bỏ xuống những việc đang làm dở trên tay chăm chú nhìn nàng...

Đương nhiên bọn họ không biết, Minh Huy học rất nhanh, nhưng quên cũng rất nhanh, ngủ qua một đêm là đoán chừng đã quên gần hết. Nàng học được mấy chữ kia cũng là nhờ có Mục Vũ Phi không ngại phiền dạy nàng thật lâu nên nàng mới thuộc được.

Buổi sáng thật sự là quá mệt mỏi, Kinh Nhan ngủ thẳng tới lúc chàng vạng mới tỉnh lại, đi vào thư phòng tìm được hài tử trong đó, phát hiện cha con hai người đang chơi rất là vui vẻ! Nguyên Tĩnh Vũ đem Minh Huy giao lại cho Kinh Nhan, lúc này mới phát hiện nguyên cả một buổi chiều hẳn thế nhưng chỉ xem được có ba cuốn sổ con. Chẳng những hẳn, mà Chu Trọng Nguyên và Triển Hưng Hạo hai người cũng không làm được chuyện gì. Quân thần ba người liếc nhau, bất đắc dĩ lắc đầu cười khẽ, xem ra đêm nay phải vật lộn cả đêm rồi...

Buổi tối, Minh Huy kiên trì muốn ngủ ở giữa phụ hoàng và mẩu phi, Nguyên Tĩnh Vũ và Dịch Kinh Nhan đều là lần đầu tiên cùng nhau ngủ chung với hài tử (đương nhiên, lúc Minh Huy mới ra sinh thì không tính), nhìn cánh tay bắp chân nhỏ nhỏ nằm bên người, cảm giác được mới mẻ lại hạnh phúc. Chỉ là qua mấy ngày, thương thế Nguyên Tĩnh Vũ đã khá hơn, liền cảm giác được vị bảo bối tâm can này thật sự có chút cản trở. Hẳn chẳng qua thấy nàng ngủ rồi, muốn vùng trộm vượt qua người nàng để hôn mẩu thân nàng một cái, lại bị nàng bắt được, còn lớn tiếng nói: "Phụ hoàng vùng trộm thân thiết với mẩu phi, xấu hổ xấu hổ!" Nguyên Tĩnh Vũ không thể làm gì khác hơn là thành thành thật thật nằm trở lại, bất đắc dĩ thở dài.

Ngày hôm sau Nguyên Tĩnh Vũ xem sổ con cũng hơi bị mất tập trung, trong lòng lão suy nghĩ làm như thế nào để đưa đứa nhỏ này tới thiên điện ngủ...

Mùng hai tháng mười hai, chiến tranh giữa Giang Việt và Nam Vương xuất hiện biến chuyển.

Hàn Phượng Trì vốn sẽ đánh vào thủ phủ Vĩnh Yên của Giang Việt, nhưng lại gặp phải sự chống cự mãnh liệt của Giang Việt, mà không chỉ có quân đội Giang Việt, ngay cả dân chúng Giang Việt cũng hăng hái chống cự, thỉnh thoảng lại đánh lên vùng bên ngoài doanh địa và lương thảo của bọn họ. Hàn Phượng Trì nhận được mệnh lệnh của Hàn Nhượng Văn là có thể cướp nhưng không được giết, cho nên cứ nhẫn nhịn lại nhẫn nhịn, nhưng cho dù bọn họ có nhẫn nhịn như thế nào, đều không thể tránh được việc phải giết một ít dân chúng bạo loạn để mà lập uy, cho nên mâu thuẫn càng lúc càng lớn, thù hận càng ngày càng sâu.

Lúc này, Tạng Tể Hải lại xuất hiện, cờ của vương vừa được giơ lên, người đã đi theo hưởng ứng như mây, nhanh chóng thu phục vài toà thành trì.

Cầm Nguyên thành vốn cũng cách rất gần Giang Việt, chỉ qua ba ngày là có được tin tức, một đám quân tướng trong thành người người đều rất vui mừng, giống như là bản thân đánh thắng trận vậy. Nguyên Tĩnh Vũ đưa tin tức cho Kinh Nhan, hai người nhìn nhau cười một tiếng, cuối cùng yên lòng. Tất cả giống như những dự liệu trước đó của bọn họ, xem ra có thể bảo vệ được Cầm Nguyên thành!

Nhưng không qua hai ngày, từ biên cảnh phương bắc của Trung Châu truyền đến cấp báo. Trên thảo nguyên của Yết tộc ở phương bắc năm nay tuyết rơi nhiều, có rất nhiều súc vật chết rét, căn cứ vào những kinh nghiệm trong quá khứ, sợ rằng đầu xuân năm tới sẽ đem quân xâm phạm biên giới phía bắc Trung Châu.

"Thật sự là họa vô đơn chí a! Có điều, tạm thời vẫn nên giữ bí mật về tin này đi!" Kinh Nhan thở dài một cái. Thiên hạ này, biết đến bao giờ mới có được một ngày thái bình a!

"Chờ chiến sự bên phía Giang Việt kết thúc, thì chúng ta cũng nên trở về thôi!" Nguyên Tĩnh Vũ gật đầu, kéo nàng ôm vào trong ngực, bỗng nhiên nói, "Nàng nhớ Minh Hạo phải không? Ta cũng nhớ... Kinh Nhan, cảm ơn nàng đã sinh Minh Huy và Minh Hạo cho ta..." Mỗi lần nhìn thấy Minh Huy thông minh khả ái, hẳn lại càng muốn được sớm ngày nhìn thấy Minh Hạo. Đều là hài tử của hắn và Kinh Nhan, chắc là sẽ thông minh lanh lợi như nhau phải không?

"Cũng không phải là hài tử của một mình chàng, chàng cảm ơn gì chứ?" Tuy rằng nói ra lời như thế, nhưng trong lòng nàng lại cảm thấy rất ngọt ngào. Sự gian khổ khi sinh nở so với tình yêu của hắn, thật sự là không đáng kể chút nào...

Nam vương chiến bại, Cầm Nguyên thành có hi vọng có thể giữ vững, các tướng sĩ đều rất hân hoan, Triển Hưng Hạo đề nghị sinh nhật hai tuổi ngày hôm nay nên tổ chức tốt một chút, khiến cho tất cả các tướng sĩ đều cao hứng cao hứng. Nguyên Tĩnh Vũ cũng đồng ý, chỉ là phản phò phải tận lực tiết kiệm, không cần phô trương lãng phí.

Sau khi tin tức từ phương bắc truyền tới, Nguyên Tĩnh Vũ tránh không được có chút lo lắng tiêu tụy, lại còn phải giấu nhẹm việc này đi, thần sắc đối với bên ngoài vẫn như thường, một bộ dáng lạnh nhạt tự tin dự tính trước mọi điều. Ngoại trừ Chu Trọng Nguyên, Triển Hưng Hạo vài người bọn họ, những tướng lĩnh còn lại đều không hay biết gì. Hiện giờ, lòng quân ổn định là điều tương đối quan trọng.

Trong mấy ngày này, mặc dù Minh Huy khiến cho phụ hoàng mầu phi của nàng mệt gần chết, nhưng cũng thu phục được tâm của rất nhiều người. Một hài tử ngây thơ hoạt bát thông minh khả ái như vậy, lại là thể tử của Trung Châu bọn họ, ai mà không có lòng muốn đem nàng sung vào trong mắt? Nhưng vì không muốn giới tính thật sự của Minh Huy bị bại lộ, chỉ cần nàng đi ra ngoài, thể nào cũng có Chu Tử Ngọc hoặc Mục Vũ Phi đi theo, dĩ nhiên là dưới danh nghĩa bảo vệ an toàn cho thể tử.

Ngày mười bảy tháng mười hai, Minh Huy thể tử sinh nhật hai tuổi, các tướng lĩnh trong quân cùng tụ lại một chỗ chúc mừng. Ở tại yến hội Nguyên Tĩnh Vũ tuyên bố, nếu như chiến sự ở Giang Việt không xảy ra nữa, thì hắn sẽ khởi hành quay trở về Vinh Dương vào năm sau, chiến sự bên này sẽ giao cho Lâm Phi (Lâm Kinh Vân) thống lĩnh, Dịch Cầm Hồng ở lại để rèn luyện thêm, tướng quân Cận Thể Vinh quay về Trung Châu phụ trách phòng tuyến trên sông như trước, những người còn lại sẽ theo cùng hắn trở lại Vinh Dương.

Hiện giờ Minh Tuệ, Minh Huy, Úc Hình đều đã tới, thật sự có hơi kỳ cục. Thực Trữ vốn là cố ý gặp Kinh Nhan, hắn phải cố gắng hết sức để không để cho bất kỳ kẻ nào kiếm có. Nếu như chiến sự lúc này căng thẳng mà hắn không rời đi, cũng không nên để cho thể tử Trung Châu và quận chúa ở lại gặp nguy hiểm, còn nếu nói ở tại đây an toàn không có gì phải lo lắng, thì Vương gia hẳn lại càng không có lý do gì ở lại qua năm sau.

Nguyên Tĩnh Vũ nói phải quay về, mọi người hoặc nhiều hoặc ít đều là mừng rỡ, bọn họ đã từng trải qua một lần lo lắng hãi hùng, cái tư vị vô cùng sợ hãi như vậy bọn họ không muốn lại trải nghiệm thêm lần nữa. Chỉ có Úc Hình Quận chúa là buồn bã không vui, nàng ngàn dặm xa xôi đi tới Tân Nguyên thành chỉ là vì thăm chồng, nhưng mà cho tới bây giờ Đình Thanh Sơn vẫn còn chưa trở về. Dịch Kinh Nhan tính toán thời gian, theo như lời cam đoan của Đình Thanh Sơn thì hắn nhất định sẽ trở về.

Vì để thanh thân ổn định đón năm mới, tháng mười hai Nguyên Tĩnh Vũ liền đi thuyền trở lại Bảo Khanh thành, chuẩn bị cho việc trở lại vương phủ vào năm sau.

Ngày hai mươi tám tháng mười hai, Đình Thanh Sơn phong trần mệt mỏi trở lại Cầm Nguyên thành, biết được Vương gia đã đi Bảo Khang thành, hắn lại ngồi thuyền cả đêm qua sông. Hắn ở Lăng Tiêu các cũng đã nhận được tin nói Úc Hình tìm đến hắn, hại hắn thật là nhớ nàng, không thể tỉnh tâm làm gì, nếu không, hẳn đã có thể sớm một chút phối thuốc tốt đem trở về.

Chuyện Đình Thanh Sơn trở về chẳng những khiến cho thể tử của hắn Úc Hình Quận chúa vui mừng, mà cũng mang đến tin vui cho Nguyên Tĩnh Vũ.

Lúc Kinh Nhan đang ngủ trưa, Nguyên Tĩnh Vũ đến gặp Đình Thanh Sơn, kỹ càng tỉ mỉ hỏi chuyện về thuốc tránh thai. Đình Thanh Sơn quay về nói rằng hắn đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi, xét về tính được lý thì hoàn toàn có thể thi hành, nhưng mà còn cần tìm người thử nghiệm xem mới được. Bởi vậy, xin Vương gia lại kiên nhẫn chờ đợi thêm hai tháng.

Đêm đó, Nguyên Tĩnh Vũ rất hưng phấn, hôn hôn rồi lại nhịn không được, hai tay linh hoạt cởi bỏ vạt áo của Kinh Nhan, vuốt ve da thịt nhẵn nhụi của nàng nhẵn nhụi, không ngừng đi xuống, nhưng trong đầu vẫn không ngừng giãy dụa, nên nhịn nhịn thêm chút nữa hay là sáng sớm mai gọi người mang thuốc tránh thai tới? Khi nào mới là thời điểm chính xác? Sẽ không có ảnh hưởng gì đối với thân thể của hắn chứ?

Kinh Nhan cũng không có khước từ, đoạn thời gian này mặc dù bọn họ hàng đêm cùng giường chung gối, nhưng rất ít giao hoan. Trước kia thân thể hai người bọn họ đều không khỏe nên tự nhiên là không dám làm bậy, sau đó thì Minh Huy tới, ngủ cùng với bọn họ, hắn mặc kệ trong lòng nghĩ như thế nào thì cũng không nhịn được nữa. Cuối cùng đưa Minh Huy đuổi đi một mình, hắn lại lo lắng thân thể của hắn uống nhiều thuốc tránh thai quá thì không tốt...

Nàng mặc cỡ không dám nói với hắn, nàng có mang theo một lọ dược bên người, thuốc này ăn nhiều quả thực không tốt lắm, nhưng ngăn ngừa mấy tháng cũng sẽ không có vấn đề gì.

Thật lâu không có thân cận, chẳng những trong lòng hắn muốn, nàng kỳ thật cũng là muốn...

Một đêm ân ái đương nhiên không cần kể tỉ mỉ, ngày hôm sau Đinh Thanh Sơn liền báo cáo lại với Dịch Kinh Nhan, kể chuyện phối dược của mình xong, hắn đột nhiên lại lấy ra một phong thư từ trong lồng ngực đưa cho nàng.

Kinh Nhan nghi hoặc tiếp nhận, thấy chữ trên phong thư sắc mặt liền thay đổi. Nàng ngẩng đầu lấy ánh mắt dò hỏi nhìn Đinh Thanh Sơn, Đinh Thanh Sơn nhỏ giọng nói: "Là hân tự mình đưa đến biệt viện, bởi vì thân phận cùng với lập trường hiện tại của người, cho nên không có tìm được người nào thích hợp để chuyển giao lại đây, đúng lúc thuốc hạ quay về tổng bộ, cho nên liền thuận tiện mang về..."

Kinh Nhan chậm rãi thở ra một hơi, mở ra phong thư, lấy ra bức thư có mùi hoa mai.

Thư rất ngắn, nội dung như những gì Kinh Nhan dự liệu.

Vào lúc Ân Thánh Tâm liễu lĩnh muốn giết nàng, nàng cũng đã hiểu đại ca còn chưa chết tâm. Đã nhiều năm như vậy, nàng cũng đã sinh cho Nguyên Tinh Vũ hai người con trai, hắn tại sao còn không hết hy vọng? Hắn vẫn còn viết phong thư này làm cái gì? Cho thấy hắn là vô tội và bất đắc dĩ ư? Hay là đem mọi trách nhiệm đổ lên trên người nàng? Đúng vậy, hắn là vì đạt được nàng, cho nên mới lập đi lập lại nham hiểm như vậy, cho nên mới trăm phương ngàn kế thiết một bàn cờ lớn như vậy chỉ để giết trượng phu của nàng, cho nên mới hại chết phụ thân của nàng...

Đại ca từ lúc nào lại trở nên ngây thơ như thế? Hay là nội phong thư này bản thân nó chính là một cái bẫy, một cái bẫy khiến cho quan hệ giữa nàng và Nguyên Tinh Vũ phát sinh vết rạn...

Kinh Nhan trào phúng cười cười, tự mình mang cả bức thư cùng phong thư ném vào trong lư hương đốt...

Đang lúc này, Nguyên Tinh Vũ đột nhiên bước vào, thấy Đinh Thanh Sơn ở một mình một chỗ cùng với Kinh Nhan, không khỏi có chút kinh ngạc, trong lòng tránh không được nghi kỵ. Chẳng lẽ Thanh Sơn cũng nói với Kinh Nhan chuyện kia sao?

"Tại sao đã tới rồi? Chẳng không phải đang dạy chữ cho Minh Huy sao?" Kinh Nhan đứng dậy, nhợt nhạt cười một tiếng, thần sắc không có nửa điểm bối rối.

Ngửi thấy được mùi vị trong phòng có chút không đúng, Nguyên Tinh Vũ hơi thoáng cau mày, tùy ý hỏi một câu: "Đã đốt cái gì vậy?"

Kinh Nhan nâng tay ý bảo Đinh Thanh Sơn đi ra ngoài, sau đó mới ngồi ở trên bàn, một tay chống đầu, nghiêng nghiêng nhìn hắn cười nói: "Một phong thư. Chẳng đoán thử xem là thư gì?"

Nguyên Tinh Vũ ngạc nhiên. Một phong thư, nàng xem xong liền lập tức thiêu hủy... "Chẳng lẽ có tin tức gì mới sao? Là mật thám của Lăng Tiêu các đưa tới?"

Kinh Nhan lắc đầu, ý vị thâm trường nhìn hắn nói: "Xác thực mà nói... thì là một bức thư tình. Người nam nhân này trước đây thích thiếp, viết là..."

"Có ý gì?" Hắn ngồi vào bên người nàng, đỡ hai vai nàng, nghiêm túc nhìn vào ánh mắt của nàng, mơ hồ mang theo vài phần giận dữ nói, "Ai viết? Tàng Tề Hải?" Khá lắm Đinh Thanh Sơn, thế nhưng lại lén lút đưa thư tình cho Kinh Nhan sau lưng hắn!

Kinh Nhan ôm cổ của hắn cười đến là vui.

"Kinh Nhan!" Hắn xấu hổ buồn bực gầm nhẹ một tiếng.

"Là ai viết thì cũng có gì quan trọng đâu?" Nàng cười đủ rồi, nghiêm túc nhìn hắn nói, "Lúc thiếp hơn mười tuổi thì gặp một người bằng hữu, thiếp mới vừa tròn mười lăm hắn đã hướng thiếp cầu hôn, chẳng qua thiếp không đáp ứng mà thôi. Bây giờ hắc viết thư tới hỏi thiếp có tốt hay không, nói chẳng nếu như là khi dễ thiếp, thiếp có thể đi tìm hắn..."

Về mặt Nguyên Tinh Vũ chứa đầy lửa giận, gắt gao khóa trụ thất lung của nàng, không ngừng suy nghĩ về những lời nói này của nàng, tình tế sắp xếp truy cứu là nam nhân nào to gan lớn mật... Bọn họ thành hôn cũng đã được bốn năm, cũng đã có với nhau hai cái hài tử, vậy mà vẫn còn có nam nhân nhớ thương nàng! "Nàng tại sao lại thiêu hủy thư?" Nếu không hắn đã có thể nhìn xem, có lẽ còn có thể đoán ra được người nam nhân không biết sống chết kia là ai.

"Không đốt thì chẳng lẽ muốn giữ lại mỗi ngày đều đem ra ngắm nghía một lần hay sao?" Kinh Nhan cho hắn một cái liếc trắng mắt, sóng mắt lưu chuyển, quyền rũ phi thường.

Nguyên Tinh Vũ nhìn trong đôi mắt nàng mang theo đắc ý dao dạt, dọc theo đuôi lông mày khóe mắt của nàng đều toát lên vẻ quyền rũ vui vẻ, gạt mình bật cười. Nàng đã bao nhiêu lâu không có đùa giỡn với hắn như thế rồi? Lại còn hù dọa hắn! Vợ chồng hai người bọn họ tình thâm ý trọng, cùng nhau nhiều lần trải qua sinh tử, vì đối phương, cái gì cũng có thể liễu lĩnh, hắn còn hoài nghi cái gì? Lại lo lắng cái gì chứ?

Kinh Nhan biết hắn đã nghĩ thông suốt, ôn nhu tựa vào trong lòng hắn, nhỏ giọng nói: "Phong thư này bản thân nó mặc dù không có gì, nhưng chỉ sợ chuyện sau lưng thì lại không đơn giản. Có người muốn phá hỏng tín nhiệm cùng tình cảm của chúng ta..."

Nguyên Tĩnh Vũ lập tức hiểu ý nàng, tiến đến bên tai nàng nói: "Bên người chúng ta có gian tế."

Khinh Nhan cười hân hân một cái, lại hỏi: "Chàng làm sao có thể tới nhanh như vậy được?"

"Có người thông báo bảo là có quân báo khẩn cấp từ Vinh Dương đưa tới, cho nên..."

"Ai thông báo?"

"Ta nhất thời không chú ý, nhưng không phải là Vô Ngân, là..." Nguyên Tĩnh Vũ hí mắt tỉ mỉ suy nghĩ một chút, dựa vào cái thanh âm kia, cuối cùng nhớ ra khuôn mặt của thị vệ bẩm báo.

"Đó chính là hân!" Khinh Nhan thở ra một hơi thật sai. Tại sao bên người bọn họ lại có nhiều gian tế đến thế chứ? Bắt được một nhóm rồi lại đến một nhóm, thậm chí ngay cả trong nhóm cận vệ quân của hân cũng có! Chẳng lẽ một khi đã đứng ở trên đỉnh quyền thế, liền không thể nào tìm được một người để có thể toàn tâm tín nhiệm hay sao?

"Chắc là vậy!" Nguyên Tĩnh Vũ gật đầu, chần chờ một chút đơn giản nói, "Ta dự định tạm thời không động đến hân."

"Đúng vậy, dù rấn ra khỏi hang, một lưới bắt hết!" Khinh Nhan tựa vào trong lòng hân, cọ đến một vị trí thoải mái, che miệng đánh một cái ngáp.

"Nàng đi về ngủ trước đi!" Nguyên Tĩnh Vũ đau lòng nói.

"Không!" Nàng kiên quyết lắc đầu, làm nũng như một hài tử bình thường, "Thiếp muốn chàng ôm thiếp ngủ!"

Nguyên Tĩnh Vũ cười khẽ. Rốt cuộc là nàng học theo Minh Huy hay là Minh Huy học theo nàng đây? Hai mẹ con nàng đều thích được hân ôm ngủ. Đương nhiên, hân cảm thấy là ôm người lớn thì vẫn thoải mái hơn một chút..."Vậy muốn về phòng ngủ hay ngủ ở chỗ này?"

"Không quay về đâu! Ở ngay đây luôn, được chứ?" Nàng nhìn về phía noãn tháp dưới thân hân, lông dê thật dài trắng tinh thoát nhìn đã thấy ảm áp.

"Được, đều tùy theo nàng..." Nguyên Tĩnh Vũ ôm nàng, hơi điều chỉnh lại một chút tư thế, lại kéo tấm thảm lông dê thật dày qua bọc lấy nàng, ôm nàng như ôm hài tử, đặt nàng lên trên đùi mình, ôm thật chặt vào trong lòng. Cũng may là theo như báo cáo từ Vinh Dương đưa tới, cùng với tin tức mà Triển Hưng Hạo đã sắp xếp tập hợp phân tích lại, thì đa số đều không cần phải phê bình chủ giải gì cả, chỉ cần Hạo tại hân hiện tại chỉ là khán từ vinh dương đưa tới chính vụ điều trần, cùng với triển hưng hạo sửa sang lại - các nơi tin tức tập hợp phân tích, tuyệt đại bộ phận đồ không cần phê bình chủ giải, chỉ cần nắm chắc lấy sự biến động là được.

Ở bên cạnh hân, rất nhanh nàng đã ngủ thiếp đi, bên môi lưu lại một nụ cười nhợt nhạt hạnh phúc như cũ.

Mặc dù ôm nàng lâu, cánh tay hân cũng hơi tê, nhưng trong lòng lại lấp đầy hạnh phúc. Nguyên Tĩnh Vũ dùng tay kia tự giúp mình tự nhéo mấy cái, mang theo vài phần bất đắc dĩ nhìn sắc mặt hạnh phúc ngọt ngào khi ngủ của nàng, hân cứ tưởng rằng chỉ có hân âm thầm lặng lẽ ghen với Minh Huy ở trong lòng, thì ra là nàng cũng vậy a...

Tối hôm đó, Nguyên Tĩnh Vũ gọi Đinh Thanh Sơn vào trong thư phòng, hung hăng giáo huấn một chút, ngay sau đó không lâu Vương phi cũng vào trong thư phòng, hình như chưa nói được mấy câu liền ầm ĩ lên, thị vệ trấn giữ bên ngoài cũng nghe được thanh âm cãi nhau của Vương gia và Vương phi. Đêm đó, Vương gia ngủ ở thư phòng. Đây là tự Vương gia thanh tỉnh sau đó lần đầu tiên phản phòng ngủ với Vương phi.

Ngày hôm sau, Vương gia và Vương phi không dùng cơm cùng nhau, Vương gia ngoại trừ xử lý chính vụ, cũng chỉ gặp Minh Huy thế từ.

Ngày thứ ba, quan ngoại giao Trung Châu Chu Trọng Nguyên, vợ chồng Dương Hồng Nhạn Mộc Vũ Phi, Úc Hình Quận chúa, Tần phu nhân (Chu Từ Ngọc), Nhạn Vô Ngân, Dịch Cẩm Hồng, đám người trước sau lần lượt bái kiến Vương phi, cuối cùng tất cả đều lo lắng rời đi.

Ngày thứ tư, Vương gia và Vương phi lại hòa hảo một cách kỳ dị, giống như chưa từng phát sinh chuyện gì. Một ngày kia, trong cận vệ quân của Vương gia lặng yên không một tiếng động thiếu đi vài người.

Buổi tối Vương gia tổ chức một gia yến đơn giản, Nguyên Tĩnh Vũ qua loa giải thích với mọi người chuyện tình mấy ngày nay, rồi tự mình rót rượu tạ lỗi với Đinh Thanh Sơn.

Úc Hình vẫn tức giận bất bình như cũ. Tự nhiên mang bọn họ Thanh Sơn nhà bọn họ nể một trận, bây giờ chỉ một chén rượu đã coi như xong rồi sao? Đinh Thanh Sơn kéo kéo ống tay áo nàng, cười lắc đầu, nói: "Không cần như thế, ta đã biết mọi chuyện từ trước rồi..." Úc Hình giận dữ, biểu ca biểu tấu lừa nàng cũng thôi đi, đến cả trượng phu của nàng cũng lừa nàng! Làm hại nàng lo lắng như vậy, ăn không ngon ngủ không yên...

Úc Hình càng nghĩ lại càng ủy khuất, hốc mắt đỏ lên, nước mắt rơi xuống. Đinh Thanh Sơn lập tức vứt bỏ mọi lời trêu ghẹo nàng, không ngừng xin lỗi nàng, cuối cùng bất đắc dĩ nói bên tai nàng mấy câu, Úc Hình mới bớt tức giận và ủy khuất.

Đinh Thanh Sơn cũng không phải là muốn gạt nàng, chỉ là Vương gia và Vương phi cũng không có nói rõ ràng với hân chuyện này chỉ là mưu kế để bắt kẻ gian, đêm đó hân bị Vương gia gọi vào thư phòng mắng, cũng rất khiếp sợ, nhưng sau đó liền phản ứng lại, đến lúc rời đi, hân rõ ràng thấy Vương gia gật đầu khen ngợi với hân. Sau đó thì Vương gia và Vương phi gây gỗ, ở riêng, hân lại càng thêm khẳng định suy đoán của bản thân. Người khác có thể không rõ ràng lắm tình cảm giữa Vương gia và Vương phi, nhưng hân là người rõ ràng nhất, hai người yêu nhau như vậy, làm sao có khả năng chỉ bởi vì một phong thư liền cãi nhau thành như vậy cơ chứ?

Năm Ất Vị dường như là một năm tốt, Giang Việt một tiếng trống làm tinh thần thêm hăng hái, giành lại đa số đất đai đã bị mất, chỉ có hai thành ở phía Bắc là vẫn còn nằm trong sự khống chế của Hàn Phụng Trì, đôi bên tạm thời lâm vào giai đoạn giằng co, xét về mặt đại cục, Vương tộc Giang Việt chính là nơi mà lòng dân hướng về, giành lại đất đai cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Loại bỏ gian tặc của Nam vương rồi, Nguyên Tĩnh Vũ quyết định vào ngày mười sáu tháng giêng lên đường trở lại Vinh Dương Vương phủ.

Ngày mười bốn tháng giêng đó, Lâm Khinh Vân phái Dịch Cẩm Hồng đến Bảo Khang thành, chuyển giao một bức thư nghị hòa do tự tay Nam Vương phụ tướng Hàn Nhượng Vân viết.

Nguyên Tĩnh Vũ mở ra xem xong, tâm tình có chút trầm trọng, khiến cho Nhận Vô Ngân phải gấp gấp tìm Vương phi đến.

Khinh Nhan vừa mới ngủ trưa dậy, đang kể chuyện xưa cho Minh Huy nghe, nghe nói Nguyên Tĩnh Vũ tìm nàng, liền giao Minh Huy cho Chu Từ Ngọc và Bối Nguyệt Ảnh, lo đề nghị đi về phía thư phòng.

Nguyên Tĩnh Vũ đưa thư nghị hòa của Hàn Nhượng Vân cho nàng xem, ngữ khí có chút trầm trọng nói: "Nàng nhìn xem..."

Khinh Nhan tiếp nhận, vừa nhìn, vẻ mặt liền lộ rõ khiếp sợ. Hàn Nhượng Vân thế nhưng lại nghĩ rằng chỉ bằng một phong thư là có thể đẩy lui bọn họ ra khỏi Giang Nam!

Hàn Nhượng Vân giao ra Trung Châu cho Nam Vương hoa giang nhi trĩ (*em không đọc truyện này nên không chắc lắm về mấy cái tên, nên khúc này em để nguyên*), đòi lấy thiên hạ mười năm yên ổn. Trong ước định mười năm này nói, Trung Châu đẹp yên đông bắc, Nam Vương bình định Giang Việt, đôi bên cũng không được nhúng tay. Mười năm sau, sẽ lại phân cao thấp!

Trung Châu nếu là không đáp ứng, hẳn liền "hiệp trợ" hai vị Yên vương đông bắc thống nhất, lại còn ám chỉ rằng hẳn còn có thể liên lạc với Yết tộc ở phương bắc Trung Châu để họ quấy nhiễu biên cảnh bắc bộ Trung Châu.

Khinh Nhan suy nghĩ một chút, nói: "Cho dù chúng ta thôi lui khỏi Cẩm Nguyên thành, hẳn vẫn như cũ có thể làm như vậy."

Nguyên Tĩnh Vũ lạnh lùng nhìn nàng một hồi lâu, đột nhiên rút ra từ chõng sổ con quân vụ trên bàn một phong thư, đưa cho nàng.

Khinh Nhan nghi ngờ tiếp nhận, khi nhìn thấy mấy chữ trên phong thư kia thì mặt cắt không còn giọt máu. Là chữ của đại ca Hàn Nhượng Vân! Hắn vậy mà viết trên phong thư rằng "Thỉnh cầu Trung Châu vương chuyển giao Vương phi Dịch thị đọc và tiêu hủy" ...

Khinh Nhan nhanh chóng ngẩng đầu nhìn Nguyên Tĩnh Vũ, ánh mắt có khiếp sợ, còn có nghi hoặc.

Nguyên Tĩnh Vũ một mực lạnh lùng nhìn nàng, thấy nàng ngẩng đầu liền nhột nhột cười một tiếng với nàng, hơi có vài phần tự giễu nói: "Vương phi của Bốn vương lại được nhiều anh hùng nhớ thương như vậy, cho thấy ánh mắt Bốn vương quả thực là tốt, người duy nhất được trời cao chiếu cố, quả là một sự khích lệ lớn đối với bốn vương a!"

Khinh Nhan trấn định lại, thầm nghĩ: cần gì phải khẩn trương chứ? Hẳn nếu như dám nhờ Nguyên Tĩnh Vũ chuyển giao, thì cũng sẽ không viết lung tung gì bên trong, huống chi giữa bọn họ vốn cũng chỉ có tình huynh muội mà thôi...

Suy nghĩ cẩn thận, Khinh Nhan mới mở ra phong thư, lấy bức thư ra. Giấy viết thư màu trắng thuần như tuyết, không có nhuộm màu cũng không có xông hương.

Khinh Nhan chợt nhớ ra bức thư Đình Thanh Sơn mang về lần trước, giấy viết thư màu vàng nhạt, thoang thoang mùi hương hoa mai. Chữ viết mặc dù giống với chữ của đại ca, nhưng dường như nghiêng lệch thanh tú mà lại thiếu đi một chút hào khí. Cũng do lúc ấy bản thân nóng lòng kỳ lạ, vội vã nhìn một lần liền tiêu hủy, hôm nay nhớ đến, cảm thấy chữ viết có chút không đúng, xưng hô và chữ ký cũng không đúng!

Là thư lần trước không phải là thư đại ca viết, là thư này mới là thật!

Nàng đã sớm cảm giác được kỳ quái. Bố cục mà đại ca sắp xếp từ trước đến giờ đều rất mạnh mẽ, tại sao lại viết một phong thư như vậy gửi cho nàng chứ?

Suy nghĩ kỳ thật chỉ ở trong nháy mắt, chính là trong lúc nàng mở thư ra, đã nghĩ sáng tỏ được mọi việc.

Khinh Nhan vội vã đảo qua nội dung trong bức thư, trong lúc bất tri bất giác lại đứng dậy, bàn tay đang nắm phong thư bởi vì khẩn trương phần nộ mà suýt nữa đem phong thư bằng da trâu thật dày xé thành mảnh vụn...

"Khinh Nhan?" Nguyên Tĩnh Vũ thấy thần sắc nàng không đúng, vội vàng gọi một tiếng.

"Ghê tởm!" Khinh Nhan thấp giọng mắng một câu, phục hồi lại tinh thần, đi qua đi lại trong thư phòng hai vòng mới nhớ tới phải đưa thư cho Nguyên Tĩnh Vũ xem.

Nguyên Tĩnh Vũ chần chờ tiếp nhận, vội vã xem hết, không khỏi lo lắng nhìn Khinh Nhan. Hắn buông bức thư xuống, đứng dậy đi tới bên người nàng, kéo nàng vào trong lòng, nhẹ nhàng vỗ vai nàng, an ủi nói: "Đừng nóng vội, sẽ có biện pháp thôi, cùng lắm thì... Chúng ta đáp ứng hẳn là được..."

Kỳ thật ngữ khí của Hàn Nhượng Vân trong bức thư cũng không mãnh liệt, thậm chí giữa những hàng chữ vẫn còn lộ ra một loại ôn nhuận hòa hoãn thậm chí là khí độ rộng lượng bao dung, chỉ là chuyện tình mà hắn nói cùng với ngữ khí mà hắn sử dụng chẳng có chút liên quan nào.

Trong thư, Hàn Nhượng Vân bảo rằng Lăng Tiêu các kinh doanh tại Giang Nam cũng đã có hơn một trăm năm, được non nước Giang Nam bồi dưỡng, đời đời đều là con dân Nam Vương, lúc trước ngầm giúp đỡ nghĩa quân bạo loạn, trước ám trợ nghĩa quân bạo loạn, có thể nói là vì dân chúng phụ lão, nguyên nhân cũng là vì quan lại địa phương bất minh, cho nên hắn có thể bỏ qua chuyện cũ này. Nhưng hôm nay Giang Nam một mảnh yên ổn phồn vinh, Lăng Tiêu các thế nhưng lại âm thầm trợ giúp Trung Châu khởi mào chiến tranh, trợ giúp binh lính Trung Châu khi dễ phụ lão giết hại đồng bào tôn hại nhà cửa, hắn thân là phụ tướng, không thể lại tiếp tục nhân nhượng. Xét thấy Lăng Tiêu các đứng đầu võ lâm lục đại phái, Dong Nguyệt Các chủ lại là mình chủ võ lâm, lại xét thấy Lăng Tiêu các từ trước đến giờ lấy việc trị bệnh cứu người làm mục đích, nên hắn đặc biệt mở một con đường, chỉ cần Lăng Tiêu các từ nay về sau phân rõ giới hạn với Trung Châu, hắn có thể bao dung tha thứ cho toàn bộ mọi sự phản bội và sai lầm trước giờ của Lăng Tiêu các, nếu không, Lăng Tiêu các sẽ hoàn toàn theo biến mất Giang Nam...

Giờ khắc này, trong lòng Khinh Nhan thật sự rất rối loạn. Nàng là Các chủ Lăng Tiêu các, tuyệt đối không thể để cho sự nỗ lực của biết bao nhiêu thế hệ sư môn hủy ở trong tay mình. Nhưng mà, khiến cho Lăng Tiêu các phân rõ giới hạn với Trung Châu? Phải làm sao mới được? Nàng là Các chủ Lăng Tiêu các, cũng là Vương phi Trung Châu; sư phụ nàng là Đại hộ pháp Lăng Tiêu các, cũng là thê tử của chủ môn Thanh Dương phái; Đình Thanh Sơn là đệ tử Lăng Tiêu các, cũng là chồng của quận chúa Trung Châu; Lâm Khinh Vân và Phụng Khinh Trần xuất thân từ Lăng Tiêu các, hôm nay là Thống soái trong quân Trung Châu...

Nhiều người như vậy, muốn phân rõ giới hạn như thế nào?

Nàng lúc đầu muốn mắng Hàn Nhượng Vân hèn hạ, nhưng tỉ mỉ nghĩ lại thì lại cảm giác được vốn là bản thân không đúng. Đại ca sớm biết rằng nàng là Các chủ Lăng Tiêu các, biết Giang Nam nơi nơi đều có mật thám của nàng, vẫn còn nhịn lâu như vậy không hề động thủ. Hôm nay hắn nhịn không nổi nữa, cũng vẫn viết thư cho nàng trước, cho bản thân nàng lựa chọn, chuẩn bị sẵn sàng...

Chỉ là, nàng có thể lựa chọn như thế nào đây?

"Không nên gấp gáp, chúng ta lại nghỉ nghĩ kỹ lại xem, hắn nếu đã biết thân phận của nàng, nghĩa là chuyện tình của Lăng Tiêu các không có gì có thể giấu diếm qua được hắn. Chúng ta nên nghỉ nghĩ kỹ càng hắn rốt cuộc là muốn cái gì, sau đó phái người nói chuyện tỉ mỉ cùng hắn..." Nguyên Tĩnh Vũ hiểu nàng không thể buông bỏ chuyện của sư môn, trong lòng đã tính toán đến trường hợp xấu nhất. Hắn đoán rằng, mục đích chủ yếu mà Hàn Nhượng Vân gửi phong thư này chắc vẫn là vì Cẩm Nguyên thành thôi? Tiếp theo đó mới là mấy phần bộ của Lăng Tiêu các trên khắp thành trấn Giang Nam...

Nguyên Tĩnh Vũ có thể nghĩ đến, Khinh Nhan dĩ nhiên cũng có thể nghĩ đến. Nàng ôm Nguyên Tĩnh Vũ thật chặt, hồi lâu mới nghẹn ngào nói một tiếng: "Thực xin lỗi..."

Nguyên Tĩnh Vũ cũng ôm nàng thật chặt, dùng cằm mình vuốt ve một bên tóc nàng, khẽ thở dài: "Đừng choáng váng, ta làm sao mà lại trách nàng chứ... Ta là trượng phu của nàng, trách nhiệm của nàng cũng chính là trách nhiệm của ta, khi bả vai của nàng không gánh nổi, ta không vì nàng gánh bớt thì còn có ai gánh cho nàng nữa?"

Khinh Nhan nhắm mắt lại, từ từ bình tĩnh trở lại.

Sự tình cuối cùng cũng phải giải quyết, đại ca nếu đã viết một phong thư như vậy, hẳn là cũng sẽ cho nàng một ít thời gian chứ! Xem ra, bọn họ xác thật là cần phải nói chuyện mới được!

"Hắn để cho người đưa thư đến, nhưng không có phái sứ thần đến nghị hòa, hắn là muốn chúng ta phái người qua hoà đàm!" Khinh Nhan chậm rãi từ trong lòng hắn ngẩng đầu lên, lặng lẽ nhìn hắn.

"Không..." Nguyên Tĩnh Vũ lắc đầu, "Ta sẽ không cho nàng đi!"

Nếu đã biết được Hàn Nhượng Vân có ý đồ với Khinh Nhan, hắn làm sao còn có thể yên tâm cho nàng đi? Khó trách Khinh Nhan có thể dẫn nghĩa quân thuận lợi tới Trung Châu, một cơ hội tốt như vậy, Hàn Nhượng Vân tên tiểu nhân âm hiểm này vậy mà lại buông tha; còn có ngày ở tại bờ sông, Ân Thánh Tâm đối thoại cùng với Khinh Nhan, người kia nói tướng gia có lệnh không được thương tổn Vương phi Trung Châu; còn có bức thư mấy ngày hôm trước Đình Thanh Sơn mang về, khẩu khí cuồng vọng như vậy, ngoại trừ Hàn Nhượng Vân thì còn có thể là ai chứ...

"Vậy người dự định phái ai đi?" Khinh Nhan biết hắn tất nhiên là đoán được toàn bộ, nhớ ra những chuyện mà bản thân giấu diếm, cảm thấy thẹn trong lòng, nhưng đến giờ phút này cũng không còn cần phải giải thích cái gì nữa. Bọn họ đã trải qua khảo nghiệm sinh tử như vậy, nàng tin rằng hắn sẽ không trách nàng...

Nguyên Tĩnh Vũ vốn cho là Khinh Nhan sẽ chủ động nói với hắn một số chuyện, lại không nghĩ tới nàng cứ nhiên cái gì cũng không nói. Nghĩ tới từng có một nam nhân từ lúc nàng mới hơn mười tuổi đã quen biết nàng, trong lòng hắn liền nhin không được có chút chua chua. Trải qua nhiều năm như vậy, vậy mà Hàn Nhượng Vân vẫn còn đối với Khinh Nhan nhớ mãi không quên, không cần nghĩ cũng biết bọn họ vào lúc đó khẳng định không phải chỉ là quen biết đơn giản như vậy...

"Cánh Hân..." Khinh Nhan nhẹ nhàng lắc lắc cánh tay của hắn, sau đó liền ghé vào trong lòng hắn, ôm chặt lấy thắt lưng hắn. "Chúng ta mặc dù quen biết trẻ hơn, nhưng là may mắn không có để lỡ mất nhau, chẳng còn phải so đo chuyện gì nữa chứ? Thiếp cũng chưa từng so đo chuyện đã từng chớ nhiều nữ nhân như vậy..."

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn nàng chu cái miệng nhỏ nhắn phồng lên, cổ ý làm như đang ghen, một chút chua xót trong lòng kia rất nhanh đã biến mất. Đúng vậy,

hắn có tư cách gì mà trách cứ nàng chứ? Nàng chẳng qua trước lúc gặp hắn đã từng quen biết mấy nam nhân mà thôi, còn bản thân hắn thì lại có thật nhiều thê thiếp... Hắn cúi đầu hôn lên môi nàng, hồi lâu mới buông nàng ra nói: "Ta không có trách nàng... Chỉ là thầm nghĩ hắn thế nhưng lại quen biết nàng trước ta, nên trong lòng cảm thấy hơi không thoải mái mà thôi..."

"Vậy để cho ta đi đi!" Thấy hắn đã suy nghĩ cẩn thận, Kinh Nhan cũng bắt đầu nói đến chính sự.

"Không cho phép!" Nguyên Tĩnh Vũ không chút nghĩ ngợi, trực tiếp cự tuyệt.

"Chàng đừng xử trí theo cảm tính, có được hay không?" Kinh Nhan bắt đầu dĩ trừng mắt nhìn hắn, "Chuyện lớn như vậy, trừ thiếp và chàng ra, còn có ai có thể đứng ra làm chủ chuyện này được chứ? Huống chi lại còn liên quan đến Lăng Tiêu các, thiếp không đi không được!"

"Hắn chính là muốn dẫn dụ nàng qua!" Nguyên Tĩnh Vũ cả giận nói, nắm chặt lấy hai vai nàng, "Hắn âm hiểm như vậy, lại hèn hạ vô sỉ không nói đến danh dự, hắn nếu như giam giữ nàng ở tại Giang Nam không cho nàng trở về thì làm sao?"

"Không tở! Hắn tỏ rõ muốn thiếp đi, nếu như thiếp không đi, Lăng Tiêu các tại Giang Nam khẳng định sẽ bị nhổ tận gốc. Cảnh Hân, thiếp phải đi! Đó chính là trách nhiệm của một Các chủ Lăng Tiêu các như thiếp! Chàng cứ yên tâm, thiếp nếu đã muốn đi, thì còn có nơi nào trên đời này có thể vây trụ được thiếp chứ?" Kinh Nhan tràn đầy tự tin nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn. Hắn tại sao lại không tin tưởng nàng như vậy?

"Ta không tin hắn!" Nguyên Tĩnh Vũ ôm nàng thật chặt, trong lòng đột nhiên lại tràn ra một loại sợ hãi, sợ rằng hắn sắp mất nàng. Đối thủ là Hàn Nhượng Vân, hắn không có nắm chắc a!

Kinh Nhan để mặc cho hắn ôm một lát rồi mới chậm rãi ngẩng đầu lên, một đôi ánh mắt mênh mông như làn sóng nước thu thủy thâm tình nhìn hắn: "Chàng yên tâm, lòng của thiếp đặt trên người chàng, hải tử của thiếp cũng ở tại bên cạnh chàng, dù cho có gặp phải khó khăn thế nào đi chăng nữa, nếu chẳng may phải buông bỏ Lăng Tiêu các, thiếp cũng sẽ trở lại bên cạnh chàng..."

Nguyên Tĩnh Vũ thâm tình nhìn nàng, hồi lâu không nói gì, trong lòng có lo lắng, nhưng lại càng cảm động hơn. Hắn cau mày suy nghĩ một chút, sau cùng hạ quyết định: "Như vậy, để cho hắn đến Cẩm Nguyên thành, chúng ta cùng nhau đi qua nói chuyện. Đây đã là sự nhượng bộ cuối cùng của ta rồi!"

Dịch Kinh Nhan nhìn về mặt hắn kiên trì, suy xét một chút về ý tưởng của hắn, gật đầu nói: "Chắc là được! Chỉ là, chuyện ở phương Bắc thì làm sao bây giờ? Chàng không chạy trở về bổ trí sao?"

"Còn có thể bổ trí gì nữa chứ?" Nguyên Tĩnh Vũ đau đầu vuốt vuốt cái trán, nói, "Giao toàn quyền phụ trách cho ca ca của nàng đi! Còn phụ thân của nàng nữa, hiện tại tuy rằng thúc phụ của nàng là đương gia, nhưng mà ta thấy mấy vị đường huynh kia của nàng so ra vẫn kém hơn Duẩn Tiếp..."

Kinh Nhan hiểu, ca ca đi theo hắn đã rất nhiều năm, tạm thời không nói đến vấn đề năng lực, chỉ riêng phần tín nhiệm kia thì mấy người đường huynh so ra nhất định cũng kém hơn rồi. Kỳ thật nàng cũng có tư tâm, cũng hy vọng ca ca có thể làm người nối nghiệp của thúc phụ, không phải bởi vì Dịch Duẩn Tiếp là thân ca ca của nàng, mà là vì tư tâm của mấy người đường huynh xác thật hơi nặng, hôm nay nàng và Nguyên Tĩnh Vũ là vợ chồng tình thâm, nàng phải vì giang sơn của hắn mà tính toán, lại vì hải tử của bọn họ mà tính toán.

Do sự uy hiếp và khiêu khích của Hàn Nhượng Vân mà bây giờ bọn họ bắt buộc phải trì hoãn hành trình.

Mười ngày sau, Nguyên Tĩnh Vũ nhận được hồi âm của Hàn Nhượng Vân, ước định ngày năm tháng hai gặp nhau tại ngoại thành Cẩm Nguyên đàm phán.

Nguyên Tĩnh Vũ và Dịch Kinh Nhan thương lượng với nhau rồi lại tìm Chu Trọng Nguyên trao đổi thật lâu, đã tính toán rất tốt những trường hợp xấu nhất. Nhưng cho dù Trung Châu có đem Cẩm Nguyên thành trả lại cho Hàn Nhượng Vân đi chăng nữa, thì cũng không thể khiến hắn quá thuận lợi được.

Ngày hai mươi tám tháng giêng, Nguyên Tĩnh Vũ nhận được thư tín từ Phùng Văn Tuyên và Sầm Viễn Chí, khẩn cầu hắn mau chóng quay về vương phủ. Phùng Văn Tuyên bảo rằng vì gom góp chi phí quân sự cho chiến sự ở phía nam, mà hắn đã ắt giảm quân phí phương Bắc, khiến cho lòng quân ở biên cảnh phương bắc vào lúc này hỗn loạn, hắn muốn lần chết cũng không hết tội, giờ đây chỉ hy vọng Vương gia mau chóng chạy trở về suy nghĩ biện pháp, ổn định lại lòng quân...

Nguyên Tĩnh Vũ và Dịch Kinh Nhan chấn kinh, sau đó rất nhanh đã nghĩ đến điều mấu chốt khiến lòng quân ở biên cảnh phương bắc không yên.

Quân canh giữ ở biên cảnh phương bắc hầu hết đều đến từ Định Nam quân, chính là Giang Nam nghĩa quân, bọn họ từ nhỏ đã sinh sống tại phía nam, bây giờ để cho bọn họ phòng thủ ở nơi biên cảnh phương bắc rét lạnh như thế này, trong lòng bọn họ vốn đã có bất mãn. Trước kia khi Dịch Kinh Nhan ở đó thì bọn họ chỉ có thể kìm nén, mặc dù có oán hận cũng chỉ có thể chôn ở trong lòng. Hiện tại thân nữ mà bọn họ sùng kính trong lòng đã cách bọn họ càng lúc càng xa, cho nên sự sùng kính cùng tín nhiệm này cũng liền theo đó phai nhạt đi mất. Mà nguy hiểm nhất chính là Trung Châu lần này đã thất bại khi xuất binh đánh Giang Nam. Bọn họ ly biệt với thân nhân cũng đã phải ba năm rồi, giờ lại thấy Trung Châu chiến bại, Vương gia cùng Vương phi đều suýt nữa bỏ mình, bọn họ cảm thấy chuyện được tụ họp cùng thân nhân quả thật là chuyện xa vời, cho nên đã nảy ra hoài nghi với sự lựa chọn của chính mình. Ngay tại tình huống này, Phùng Văn Tuyên lại còn cắt giảm quân phí, thêm việc Hàn Nhượng Vân thu mua mấy người gian tế ở bên trong kích động một chút, lòng quân rối loạn cũng không phải là chuyện gì kỳ lạ.

"Đây chắc lại là kiệt tác của vị Phụ tướng kia đi?" Sự tình một chuyện so với một chuyện lại càng khó giải quyết, Nguyên Tĩnh Vũ ngược lại lại tỉnh táo. Thế cục bây giờ đã ở tình trạng hỏng đến nỗi không thể hỏng thêm được nữa, Hàn Nhượng Vân cho dù có năng lực hơn nữa, đây cũng là hết mức rồi.

"Xem ra chàng phải quay trở về!" Kinh Nhan cảm thấy đau đầu không thôi. Lòng quân ở phương bắc không yên tuyệt đối là một vấn đề lớn, chỉ vãn vẹn

một chuyện này thôi, bọn họ đã nhất định phải ngừng binh giải hòa với Nam Vương rồi. Đại ca ra tay quả đúng là đánh rắn đánh đập đầu, mỗi một lần đều chỉ dùng một phần nhỏ sức lực là đã có thể làm cho bọn họ té đầu...

"Ân, chuyện tình bên này cũng chỉ có thể phó thác cho nàng." Nguyên Tĩnh Vũ gật đầu, có lẽ đây chính là mục đích của Hàn Nhượng Vân, hẳn nghĩ muốn được một mình gặp mặt Kinh Nhan gặp mặt sao? Nhưng trong chuyện nam nữ này, ai động tâm thì người đó liền nằm ở thế dưới, lòng của Kinh Nhan ở tại trên người mình, hẳn cũng không tin Hàn Nhượng Vân dám dùng sức mạnh cưỡng ép! Cứ nhiên dám đánh chủ đích lên quân đội canh giữ biên cương phái bắc của hắn, vậy thì hắn cũng sẽ tương kế tựu kế...

"Chàng đã có biện pháp rồi sao?" Kinh Nhan thấy thần sắc hắn lạnh nhạt, lại còn mang một chút mùi vị như đã có dự định tốt trong lòng.

Nguyên Tĩnh Vũ cười nhạt nói: "Nếu đã tiếp nhận mà không trả lễ thì quả thật là không phải phép! Nàng yên tâm, món nợ này, ta sẽ tính toán rõ ràng cùng hắn."

Mùng một tháng hai, Nguyên Tĩnh Vũ khởi hành quay lại Vinh Dương vương phủ ở Trung Châu. Ngoại trừ Bối Nguyệt Ảnh ở lại hầu hạ bên cạnh Dịch Kinh Nhan, còn mọi người tất cả đều đã đi theo hắn cùng quay trở về.

Kinh Nhan hoàn toàn không hề muốn xa rời trượng phu và nữ nhi, nên ý chí lại càng thêm kiên định.

Ngày năm tháng hai, ngoại thành Cẩm Nguyên, Dịch Kinh Nhan chính thức chạm mặt Hàn Nhượng Vân.

Hàn Nhượng Vân cho dựng một tòa lầu trại ở ngoại thành Cẩm Nguyên, lại an bài địa điểm đàm phán ở trong một lầu vải trên cỏ.

Trên cỏ trải một miếng gấm với hình ngàn dặm hoa sen, có hai cái bàn giống nhau làm từ gỗ lim, trên bàn bày ra trà cụ, phía sau bàn có ghế thái sư kiểu dáng giống nhau cũng làm từ gỗ lim, trên ghế trải đệm màu vàng kim hình long phượng trình tường.

Hàn Nhượng Vân ngồi trên ghế thái sư ở phía nam, thấy Dịch Kinh Nhan mang theo vài tên tùy tùng lại đây, cũng không có đứng dậy đón chào.

Hai người cũng đã hơn hai năm chưa từng gặp nhau, Hàn Nhượng Vân nhìn Dịch Kinh Nhan giục ngựa mà đến, tư thế oai hùng ào ào, vẫn cao thượng tốt đẹp giống như trước kia. Nàng có dung mạo siêu phẩm thoát tục như Cửu Thiên tiên tử, có tư tưởng khát vọng cao tận trời xanh chính là nhất thống thiên hạ, có khí khái như chiếm lấy núi sông mà không người nào có thể bì được... Nàng, so với trong tưởng tượng của hắn còn tốt đẹp hơn, trải qua qua gió tanh mưa máu trên chiến trường khiến ánh mắt nàng càng thêm sắc bén, ý chí nàng càng thêm kiên định, cũng khiến cho lòng hắn tiếp tục bị luân hãm...

Dịch Kinh Nhan xuống ngựa, chậm rãi đi về phía Hàn Nhượng Vân. Nàng nghĩ rằng hai năm không gặp, đại ca nhất định có thay đổi, nếu không tại sao có thể đã kích bọn họ bằng mọi cách như vậy? Nếu đại ca không ra tay, có lẽ giờ phút này Trung Châu đã nắm chắc Giang Nam. Nhưng đến tận khi thấy rõ ánh mắt của hắn, nàng mới phát hiện, hắn dường như vẫn giống như trước kia, ánh mắt nhìn nàng lúc nào cũng ôn hòa như vậy.

"Hôm nay ánh mặt trời không tệ, chúng ta cùng nhau phơi nắng phơi nắng đi!" Đây là câu đầu tiên hắn nói với nàng, cùng với những lời này là nụ cười ôn hòa của hắn. Rồi sau đó, hắn nhấc tay trái lên, thị nữ và thị vệ đứng ở phía sau hắn tất cả đều lui về phía sau mấy trượng.

Kinh Nhan ngồi xuống đối diện với hắn, lúc này mới phát hiện thị nữ ở ngoài mấy trượng kia chính là Ân Thánh Tâm "Đại ca..." Nàng kêu một tiếng, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Hàn Nhượng Vân tự tay rót một chén trà đưa cho nàng, ôn hòa cười nói: "Trước kia muội thích nhất là uống trà do huynh pha, đến đây, nếm thử xem tay nghề của đại ca có bị thụt lùi hay không?" Hắn nắm chắc thời gian chính xác ngâm hồ trà này, nghĩ rằng ở ngay tại thời điểm nàng vừa mới ngồi xuống là có thể tự tay rót một ly cho nàng.

Kinh Nhan tiếp nhận chén trà màu trắng làm từ gốm Lam Hoa, nhột nhạt nhấp một ngụm, tâm từ từ bình tĩnh trở lại. Nàng ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt Hàn Nhượng Vân, nhột nhạt cười với hắn một tiếng. "Đại ca pha trà, vẫn khiến cho lòng người bình an như mọi khi."

Nhìn thấy nụ cười của nàng, Hàn Nhượng Vân hồi lâu không nói gì. Hắn nhớ rất kỹ nụ cười này. Hắn cũng không nghĩ đến, vào ngày hôm nay, nàng vẫn còn nguyện ý cười với hắn hồn nhiên như vậy.

Lặng lặng nhìn nàng trầm mặc một hồi, hắn đột nhiên tự giễu cười cười, thở dài nói: "Tiểu muội... Muội có biết đại ca muốn cái gì không?"

Chuyện cho đến hiện giờ, Kinh Nhan quả thật là không hiểu hắn muốn cái gì.

"Đại ca, huynh... rốt cuộc muốn cái gì vậy?" Nàng nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn, hỏi ngược lại một câu.

"Muội có trách huynh không?" Hắn đột nhiên hỏi một câu như vậy, lại hơi hơi cúi đầu, khóe miệng treo một nụ cười nhột nhạt, tựa hồ có chút... ý vị tự giễu?

Kinh Nhan sợ run một cái. Nếu như hắn không phải là đại ca, thì với việc hắn gây ra nhiều phiền phức như vậy cho Trung Châu, hại chết cha nàng, còn suýt nữa hại chết trượng phu của nàng, nàng khẳng định là hận hắn. Chính là hắn hết lần này tới lần khác lại là đại ca kết nghĩa của nàng, mấy lần đã cứu tính mạng của nàng, nhớ tới những chuyện hắn từng làm vì nàng, nàng lại không thể hận nổi.

Hàn Nhượng Vân rất dễ dàng đã có thể xem thấu ý nghĩ của Kinh Nhan, lần này đây, hắn thật sự nở nụ cười.

Khinh Nhan lúc trước quả thực có chút không hiểu phong tình, nhưng cũng không phải là do nàng tri độn, mà nàng chỉ là không biết nên đối mặt như thế nào mà thôi, cho nên luôn trốn tránh cự tuyệt, làm bộ như không hiểu. Mà nụ cười của Hàn Nhượng Vân giờ phút này, nàng lại thật sự hiểu được. Trong lòng nàng cảm thấy không được tốt lắm, cảm giác có chút áy náy đối với hắn, cho nên hơi hạ thấp tầm mắt, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn nữa.

"Tiểu muội, nếu như ban đầu muội sớm một chút nói cho huynh biết ý nghĩ của muội, thiên hạ này có lẽ đã được yên ổn", "Nhưng mà cũng là do chính huynh ngu ngốc, huynh lại có thể nghĩ rằng muội chỉ là mong muốn được tự do tự tại lưu lạc giang hồ..." Những lời này, hắn từ lâu đã muốn nói với nàng, cho nên mới lấy Lăng Tiêu các ra bức bách nàng, chỉ là muốn được gặp nàng, nói cho nàng nghe những lời trong lòng hắn. Hắn làm nhiều như vậy, chỉ vì muốn chứng minh với nàng, hắn cũng có năng lực tranh giành thiên hạ, nàng nếu như phát hiện ra bản thân mình đã sai lầm rồi, thì vẫn còn có thể một lần nữa lựa chọn.

"Đại ca, là muội có lỗi với huynh..." Khinh Nhan cúi đầu, cầm chén trà nhỏ nhỏ trong tay, thoạt nhìn thật nhu nhược, đầu còn chút nào giống với một chiến thần uy phong?

Ân Thánh Tâm từ xa xa nhìn Dịch Khinh Nhan, cảm thấy tức giận bất bình trong lòng, nghĩ: hôm nay vừa thấy, vị Dong Nguyệt Các chủ nhân thượng nhất thứ này quả thật là một trời một vực! Tóm lại cũng có vài phần tư sắc, nhưng quả thật là hoàn toàn không thể tưởng tượng được rằng nữ nhân này còn có thể giả bộ nhu nhược đóng vai đáng thương như vậy...

"Muội có lỗi với huynh, huynh cũng vậy cũng có lỗi với muội, chúng ta cứ như vậy dây dưa cả đời cũng không tệ a!" Hàn Nhượng Vân nhàn nhạt cười, lời này thoạt nghe chỉ như là câu nói đùa, nhưng kỳ thật lại là lời thật lòng của hắn.

"Đại ca, chúng ta cũng nên nói chuyện chính sự đi thôi!" Khinh Nhan hít vào một hơi thật sâu, nàng không ngừng nói với bản thân, ngàn vạn lần không thể mềm lòng. Đại ca đối nàng tốt, nhưng hắn một lòng muốn ly gián nàng và Nguyên Tĩnh Vũ, mặc dù không xem hắn là kẻ thù, nhưng ít ra cũng là quân địch, là đối thủ.

"Chính sự? Thế cục đã như vậy rồi, còn có thể nói gì nữa? Chẳng lẽ muội nguyện ý rời bỏ hắn sao?" Hàn Nhượng Vân lại rót một chén trà nữa đưa cho nàng.

Khinh Nhan tiếp nhận trà, nghiêm túc nói: "Hắn đối với muội rất tốt, ngoài dự liệu của muội..."

Hàn Nhượng Vân gật đầu, hiểu rõ nói: "Huynh hiểu, thời điểm muội gả cho hắn, trong lòng muội cũng không có yêu, chỉ là muốn lợi dụng hắn mà thôi. Chính là tiểu muội, muội có biết hay không? Huynh hận nhất chính là điều này..." Ban đầu nếu như nàng cho hắn một cơ hội, hắn làm sao lại không có khả năng cho nàng một thiên hạ yên ổn chứ?

"Đại ca, muội hiện tại đã là thê tử của hắn, còn là mẫu thân của hai hài tử..." Nàng lại một lần nữa nhắc hắn về thân phận của mình, rồi sau đó đưa tay về phía Bối Nguyệt Ảnh ý bảo nàng đưa ra cuốn sổ con đã chuẩn bị tốt từ trước, "Đây là những điều khoản giải hòa mà hắn định ra."

Hàn Nhượng Vân lạnh nhạt tiếp nhận, mở ra thoạt nhìn tỉ mỉ, rồi sau đó, hắn vung lên khóe miệng cười. "Bảo huynh đem tiền ra mua lại Cẩm Nguyên thành? Tiểu muội, muội xác định hắn không phải muốn muội tặng cho ta đây chứ?"

"Đại ca hà cớ gì nói ra lời ấy?" Khinh Nhan cũng biết muốn hắn đáp ứng điều này quả thực không dễ dàng. Nhưng mà, đây là chuyện liên quan đến thể diện của Nguyên Tĩnh Vũ, dù thế nào đi chăng nữa nàng cũng không thể nhượng bộ.

"Huynh nếu như không đáp ứng, muội không phải vẫn phải lưu lại đàm phán sao? Huynh trái lại cầu còn không được đây." Hàn Nhượng Vân cười đến rất tự tin.

Khinh Nhan lẳng lặng nhìn Hàn Nhượng Vân một hồi, bỗng nhiên thấp giọng thờ dài nói: "Đại ca... Nhất định phải khó xử ta như thế sao?" Sau đó không đợi Hàn Nhượng Vân phản ứng lại, nàng liền đứng dậy, bất đắc dĩ mà thận trọng nói: "Vậy... Gặp lại trên chiến trường đi!"

"Tiểu muội!" Hàn Nhượng Vân đứng dậy đuổi theo, "Muội cần gì phải sốt ruột như thế chứ? Chẳng lẽ chúng ta không thể đàm phán tốt hay sao?"

"Còn có chuyện gì cần phải bàn bạc hay sao?" Khinh Nhan đưa lưng về phía hắn thờ dài nói.

"Tất nhiên là có! Tiểu muội, ngồi xuống trước đã!" Hàn Nhượng Vân nắm chặt quyền, hắn đã ý thức được nàng thay đổi. Vì Nguyên Tĩnh Vũ, vì ích lợi của Trung Châu, ngay cả tình cảm nàng cũng đem ra lợi dụng. Nàng biết hắn không thể buông ra nàng, cho nên mới đến bức bách hắn như vậy!

Nghĩ đến đây Hàn Nhượng Vân liền cảm thấy đau lòng phần nộ, nhưng mà lửa giận nhiều như vậy cũng có thể trút cho ai đây? Với tính cách của nàng, nếu thật sự tiêu diệt Lăng Tiêu các nàng sẽ hận chết hắn. Trước mắt chuyện hắn có thể làm cũng chỉ là không ngừng làm suy yếu thực lực Trung Châu, đồng thời tìm cách ly gián tình cảm giữa bọn họ mà thôi.

Khinh Nhan chậm rãi đi trở về chỗ ngồi, ngồi xuống, âm thầm nói: "Thực xin lỗi, đại ca... Muội không có lựa chọn nào khác..."

Hàn Nhượng Vân nghe hiểu câu xin lỗi của, chỉ cảm thấy tâm càng đau, cũng lại càng không thể buông nàng ra. Tất cả mọi điều tốt đẹp của nàng vốn nên thuộc về hắn a!

Lại lần nữa ngồi xuống, Hàn Nhượng Vân cũng không lại để mình sa vào trong tình cảm nữa, bắt đầu thừa nhận thực sự nghiêm túc bàn bạc về vấn đề hòa giải với Dịch Khinh Nhan.

Cầm Nguyên thành đối với Hàn Nhựt Vân mà nói là thứ mà hắn nhất định phải giành được. Một cơ hội đã kích Nguyên Tĩnh Vũ tốt như vậy, hắn tuyệt đối không thể buông tha. Trung Châu đã bị chết rất nhiều người tại Giang Nam, Trung Châu vương Nguyên Tĩnh Vũ cùng với chiến thần Trung Châu đều suýt chút nữa bị tổn hại tại Giang Nam, bị đánh cho đến khi toàn quân hầu như bị diệt hết, thật vất vả mới giữ được một tòa Cầm Nguyên thành, cuối cùng nếu như có thể không đánh mà rút, chỉ có thể ngoan ngoãn đem chiến quả giao trả lại cho Nam Vương...

Chuyện này nếu truyền ra nhất định sẽ khiến uy tín của Nguyên Tĩnh Vũ tổn hại sâu sắc.

Hàn Nhựt Vân hừ lạnh một tiếng ở trong lòng, hắn chính là muốn khiến cho Nguyên Tĩnh Vũ vĩnh viễn cũng không thể ngẩng mặt nhìn người trong thiên hạ!

Vì bảo trụ một chút thể diện cuối cùng của Nguyên Tĩnh Vũ trong trận chiến Giang Nam này, Dịch Khinh Nhan cũng kiên quyết không nhượng bộ, không muốn Hàn Nhựt Vân dùng lương thảo “mua” lại Cầm Nguyên thành.

Đôi bên đều không chịu nhượng bộ, Hàn Nhựt Vân cũng cảm thấy đau đầu. Như thế giằng co một hồi, Hàn Nhựt Vân đột nhiên cười nhạt, mang theo vài phần ý vị uy hiếp hỏi: "Không biết tiểu muội dự định thế nào nếu như Lăng Tiêu các bị xử lý?"

Tím Khinh Nhan thất lại, rốt cục đã muốn nói đến Lăng Tiêu các rồi sao? Đại ca cũng có thể lấy Lăng Tiêu các ra bức bách nàng sao? "Muội sẽ mang vị trí Các chủ Lăng Tiêu các truyền cho Cao sư tỷ, đóng cửa tất cả phân bộ và được điểm ở Giang Nam, ra lệnh cho các đệ tử Lăng Tiêu các tại Giang Nam toàn bộ rút về đảo nguyên tông bộ. Đại ca đã vừa lòng chưa?"

Hàn Nhựt Vân suy nghĩ một chút nói: "Theo huynh được biết, đệ tử Lăng Tiêu các tại Giang Nam có một hai ngàn người phải không? Đóng cửa toàn bộ được điểm, bọn họ đều trở về đảo viên tông bộ, sau đó ai sẽ nuôi sống bọn họ?"

"Muội sẽ mang tất cả được phổ được điểm dưới trướng Lăng Tiêu các giao cho đại ca, đảo nguyên tông bộ thu mua dược liệu, bán ra bán thuốc pha chế sẵn, đệ tử chúng ta sẽ không hạ sơn, có được không?" Đây đã là nhượng bộ lớn nhất của nàng.

Hàn Nhựt Vân lại hoàn toàn không nghĩ tới lần này nàng có thể hào phóng như vậy. Phải biết rằng y được Lăng Tiêu các nổi tiếng khắp thiên hạ, thuốc pha chế sẵn của Lăng Tiêu các đều là dược phẩm để bán nhất thiên hạ, không nói tới có một số loại thuốc đặc biệt của họ có thể được bán với giá trên trời, chỉ riêng việc những thứ thuốc mỹ dung dưỡng nhan kia vẫn luôn là thứ mà nhóm quý phu nhân Giang Nam một mực truy tìm theo đuổi, giá ả đắt đỏ mà số lượng tiêu thụ lại lớn vô cùng. Nàng giao hết dược phổ và được điểm cho hắn, chẳng khác nào đem một khối lợi nhuận thật lớn từ những dược phẩm của Lăng Tiêu các đưa cho hắn. Giảm bớt toàn bộ đệ tử Lăng Tiêu các ở đảo nguyên tông bộ để điều chế thuốc, càng tiện cho hắn hoàn toàn nắm giữ chủ động. Tâm hắn nếu hiền một chút, một hai ngàn đệ tử Lăng Tiêu các này cũng có thể áo cơm không lo, nhưng nếu tâm hắn ác một chút, những người này nói không chừng sẽ ba bữa không no.

Hàn Nhựt Vân nghiêm túc nhìn nàng, hỏi: "Muội đã lâu không có ở Giang Nam, lại sắp thoái vị, có thể trói buộc bọn họ sao?"

"Muội vĩnh viễn đều là đệ tử Lăng Tiêu các!" Khinh Nhan cản trở lại một câu, Hàn Nhựt Vân cũng hiểu. Trong chốn võ lâm, võ công quyết định địa vị, nàng mặc dù không làm Các chủ, vẫn là người mang võ nghệ cao cường nhất Lăng Tiêu các, không ai có thể lay động địa vị cao cao tại thượng đó của nàng.

"Được rồi, huynh đáp ứng muội, chỉ cần Lăng Tiêu các giữ lời, không làm thám tử cho Trung Châu nữa, ta cam đoan bọn họ áo cơm không lo." Hàn Nhựt Vân thận trọng hứa hẹn.

"Vậy còn Cầm Nguyên thành thì sao? Đại ca có bằng lòng nhượng bộ hay không?" Đôi mắt Dịch Khinh Nhan như thu thủy hàm ba, ánh mắt khản trương mà chờ mong nhìn hắn.

Hàn Nhựt Vân nhắm mắt lại, trong lòng chưa xót giận dữ khiến cho hắn khó chịu chút nữa đã quay lưng mà đi. Thì ra nàng đưa ra nhượng bộ như vậy, ủy khuất bản thân như vậy, căn nguyên cũng chỉ vì giúp Nguyên Tĩnh Vũ vãn hồi vài phần mặt mũi.

"Hắn thật tốt như vậy sao? Đáng giá để cho muội hy sinh như vậy sao?"

"Đại ca, mặc kệ muội cỡ nào kiêu ngạo cỡ nào cường đại, cũng chỉ là một nữ tử, mà hắn là trượng phu của muội, là phụ thân của hài tử muội... Mặc kệ hắn gặp phải chuyện gì, muội đều sẽ cùng tiến cùng lùi với hắn..." Khinh Nhan nhợt nhạt cười một tiếng, vì nghĩ đến Nguyên Tĩnh Vũ mà nụ cười nhàn nhạt kia cũng trở nên đặc biệt ôn nhu.

"Huynh có thể đáp ứng muội, nhưng là muội cũng phải đáp ứng một việc với ta." Hàn Nhựt Vân mở mắt, lạnh lùng nhìn nàng.

"Chuyện gì?" Không thể phủ nhận rằng giờ khắc này trong lòng Khinh Nhan vô cùng khản trương.

Hàn Nhựt Vân nhìn bộ dáng khản trương của nàng, bỗng nhiên tự giễu cười nói: "Ồ trong lòng muội đại ca đã trở thành một người hèn hạ đồ vô sỉ đến thế sao?"

"Đại ca mời nói!" Hàn Nhựt Vân hỏi ngược lại một câu như vậy, Khinh Nhan xem như đã hoàn toàn yên lòng. Nàng biết đại ca sẽ không gặp gây khó dễ cho nàng.

Lại thấy Hàn Nhựt Vân thào xuống một người vòng cổ từ trên cổ mình đưa cho nàng: "Đáp ứng huynh, muội phải luôn luôn mang theo nó!"

Kính Nhan run run tiếp nhận, đột nhiên rất muốn khóc.

Cái này bản thân nó không quý báu gì, dường như được đúc bằng đồng thau, vòng trang sức rất thô, một đám trẻ con tròn tròn móc nối vào nhau, nhìn không thấy một kẽ hở nào, tròn vẹn một khối. Phía dưới vòng cổ rũ xuống một mảnh hình tròn so với trứng chim bé hơn một chút, mặt trước của miếng đồng khắc một quyền thế tre mở ra một nửa, bên cạnh là một cây bút, phía dưới là một bộ trà cụ; mặt sau dùng chữ tiểu triện khắc bốn chữ "Đại viêm Hàn thị".

Vòng cổ này, từ ngày đầu bọn họ quen biết nhau, đã không thấy Hàn Nhược Vân tháo xuống, nghe nói là vật đánh dấu thân phận của dòng chính Hàn thị..

Kính Nhan cắn môi đeo vòng cổ lên.

Hàn Nhược Vân nhìn thấy mảnh đồng còn vương nhiệt độ cơ thể của mình buông xuống trước ngực nàng thì vừa lòng nở nụ cười. "Đêm nay bồi đại ca ngắm sao thường trà, sáng mai là muội có thể trở về."

Chuyện như vậy bọn họ mấy năm trước đã làm không ít lần, Hàn Nhược Vân nói ra như thế có lẽ là vì muốn ôn chuyện cũ, lại có lẽ là có chủ tâm muốn khảo nghiệm tín nhiệm giữa nàng và Nguyên Tĩnh Vũ. Kính Nhan không phải không nghĩ tới, nhưng nàng không có lựa chọn nào khác. Nàng nợ hẳn nhiều như vậy, trả được chút nào hay chút đó đi.

"Được!" Nàng nhợt nhạt cười một tiếng.

Ngày hai mươi hai tháng hai, Nguyên Tĩnh Vũ trở lại Vinh Dương vương phủ.

Giản vương phi mang theo quan viên lớn nhỏ ở Vinh Dương, tại cửa lớn màu đỏ của vương phủ phô trương rực rỡ, thận trọng nghênh đón hắn. Đi vào vương phủ, một đám cơ thiếp của hắn mang theo hài tử tại Càn Khôn điện chánh thức tham bái, xem như hành gia lễ.

Rồi sau đó, Chu Tử Ngọc mang Minh huy đi rửa mặt nghỉ ngơi, Nguyên Tĩnh Vũ ngâm một ít dược thủy tẩy, trừ đi một thân mệt mỏi, tham gia gia yến tối hôm đó.

Rồi đi nửa năm, lễ mừng năm mới cũng không có trở về, trong lòng Nguyên Tĩnh Vũ cũng có chút áy náy với những thế thiếp và đám hài tử này của mình. Hắn mỉm cười kính Giản vương phi một chén, cảm tạ nàng ở nhà vất vả, cân đối quan hệ khắp nơi, đặc biệt cảm tạ nàng chiếu cố Minh Hạo.

Trở lại vương phủ, chuyện đầu tiên Nguyên Tĩnh Vũ làm chính là đi xem Minh hạo, đáng tiếc tiểu tử kia lúc ấy đang ngủ, cũng không thể đùa nghịch gì. Giờ phút này, tiểu gia hỏa kia đang tựa vào trong khuỷu tay Giản vương phi, vui tươi hơn hờn nhìn mọi nơi xung quanh.

Nguyên Tĩnh Vũ lòng tràn đầy hoan hỉ, đứa nhỏ này mặc dù lớn lên giống mẫu thân hắn, tính tình trái lại lại giống như tỷ tỷ của hắn, lớn lên không sợ sẽ mất bình tĩnh.

"Hạo nhi, đến đây, phụ vương ôm một cái!" Nguyên Tĩnh Vũ uống hai chén rượu, hơi hơi say sưa mang Minh Hạo ra khỏi lòng Vương phi ôm lại đây.

Minh Hạo tròn to ánh mắt nhìn hắn một hồi lâu, vươn tay nhỏ bé mập mạp đánh lên mặt hắn vài cái, lại muốn bắt lấy ngọc quan trên đỉnh đầu hắn. Nguyên Tĩnh Vũ kéo tay của hắn ra, hôn lên mặt hắn một cái, sau đó chuyển một khối trà hoa cao mềm mại cho hắn.

Minh Hạo cũng không so đo gì, hai tay ôm lấy bỏ vào trong miệng ăn hai cái liền ném xuống, sau đó một đôi tay nhỏ bé mang theo hỗn hợp nước miếng cùng điểm tâm nắm lấy vật áo trước ngực phụ thân, "Y y oa oa" bắt đầu biểu đạt cảm tưởng của bản thân...

Nguyên Tĩnh Vũ cau mày nhìn một chút vật áo mình, vừa tức giận vừa buồn cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn dáo dạt đắc ý của nhi tử, cuối cùng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, cười mắng một câu: "Bướng bỉnh!"

Thôi Thụy Dao nhìn bảo bối Minh Hạo đang ngồi trong lòng Vương gia như thế, nghĩ tới con của mình từ khi ra đời đến giờ phụ vương nàng cũng chưa từng ôm qua một lần nào, trong lòng vừa đau vừa hận.

Giản vương phi thấy Minh Hạo biến y phục Nguyên Tĩnh Vũ thành rối tinh rối mù, thấp thỏm nói: "Vương gia, vẫn nên để thần thiếp tới ôm đi!"

Nguyên Tĩnh Vũ cẩn thận đưa Minh Hạo cho nàng ôm, lại lần nữa tán dương nói: "Nàng nuôi Hạo Nhi rất khá, đã khỏe cực rồi." Thị nữ đưa qua một cái khăn lau mặt còn ấm, Nguyên Tĩnh Vũ ở trên vật áo đơn giản quét qua vài cái coi như xong chuyện, âm thầm từ chối mà, những chuyện này đều là khó tránh khỏi -.

Giản vương phi ôm Minh Hạo xinh đẹp đáng yêu, mặt mày ôn nhu đầy ý cười, khiêm tốn nói: "Vương gia nói quá lời, thần thiếp thích nhất là tiểu hài tử, sao lại cảm thấy khổ cực cơ chứ? Ngài không biết, ngài rời đi nửa năm, nhờ có Hạo Nhi theo bên người thiếp..."

Tâm Nguyên Tĩnh Vũ hơi hơi căng thẳng, hắn như thế nào cảm giác được có chuyện gì đó trong lời nàng chứ? Đang ở lúc này, Minh Huy đột nhiên từ bên cạnh chỗ ngồi của mình nhảy xuống, cũng ngã vào trước người phụ thân tranh thủ tình cảm nói: "Phụ hoàng, Huy Nhi cũng muốn được ôm!"

Nguyên Tĩnh Vũ nhẹ nhàng nâng ôm lấy, hôn một cái, cười nói: "Huy Nhi là ca ca, không thể tranh với đệ đệ! Đến đây, nhìn tiểu đệ đệ của con!"

Minh Huy nhìn Minh Hạo trong lòng Giản vương phi một hồi, bỗng nhiên nói: "Phụ hoàng, Huy Nhi không thích tiểu đệ đệ!"

Nguyên Tĩnh Vũ ngẩn ra, vội hỏi: "Vì sao? Tiểu đệ đệ con nhìn khả ái mà!"

Minh Huy bĩu môi nói: "Đệ đệ lớn lên giống mẫu phi, Huy Nhi không thích! Đến lúc mẫu phi trở về, nhất định sẽ thích đệ đệ không thích Huy Nhi..."

"Nói vậy!" Nguyên Tĩnh Vũ buồn cười, "Con và đệ đệ đều là hài tử của mẫu phi, trong lòng nàng đều thương yêu các con như nhau. Chẳng lẽ Huy Nhi lớn lên giống phụ vương lại không cao hứng sao?"

Con người Minh Huy vòng vo chuyển động, suy nghĩ một chút nói: "Đệ đệ nếu như đoạt mẫu phi, không cho nàng ôm con, Huy Nhi liền đoạt phụ hoàng không cho phụ hoàng ôm hắn!"

"Được! Sẽ nghe theo lời của con! Tiểu đệ đệ nếu là không nghe lời, con có thể đánh cái mông nhỏ của hắn!" Nguyên Tĩnh Vũ cao hứng ngất khuôn mặt non nớt mềm mại của Minh Huy.

Lúc này, một tiểu cô nương phấn điêu ngọc mài bụng một chén rượu đi tới, giọng nói non nớt thanh thúy vô cùng dễ nghe. Nàng nói: "Nhi thần Minh Tú kính phụ vương một chén! Mong thân thể phụ vương luôn khỏe mạnh!"

Nguyên Tĩnh Vũ nhìn Minh Tú, lại ngẩng đầu nhìn mẫu phi Thôi Thụy Dao của nàng, đột nhiên thả Minh Huy về lại chỗ ngồi của nàng, tiếp nhận chén rượu trong tay Minh Tú trong tay uống một hơi cạn sạch. Minh Tú mở to đôi mắt trong suốt sáng ngời nhìn phụ thân của mình, trên mặt hiện rõ vẻ ngỡ ngàng.

Nguyên Tĩnh Vũ khẽ thở dài trong lòng, một tay đem nàng ôm lại đây, đặt ngồi trên đầu gối, vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nói: "Minh Tú thật là một tiểu công chúa xinh đẹp lại hiếu thuận! Đến nói cho phụ vương biết, Minh Tú xinh đẹp của chúng ta thích ăn cái gì? Phụ vương đút con..."

Minh Huy thấy Minh Tú đoạt vị trí của mình, không vui. Đối với Minh Huy, Minh Tuệ mới là tốt nhất, chỉ thấy Minh Huy chu cái miệng nhỏ nhắn không cao hứng, lập tức bỏ chạy bắt đầu nháo một trận: "Phụ vương bắt công, người cũng không ôm Minh Tuệ..."

Minh Tú thấy Minh Tuệ mang một bộ dáng hung hăng hùng hổ, có chút sợ hãi, vội vàng trốn vào trong ngực phụ thân.

Nguyên Tĩnh Vũ thấy Minh Tuệ chu cái miệng nhỏ nhắn, có chút dở khóc dở cười, hắn đưa ra một tay sờ sờ tóc của nàng, ôn nhu nói: "Minh Tuệ con là Đại tỷ tỷ, sao lại có thể tranh thủ tình cảm cùng tiểu muội muội chứ? Cũng không sợ người khác chê cười sao! Con hàng năm đi theo bên người phụ vương, phụ vương ôm người vẫn còn ít sao?"

Minh Tuệ hừ một tiếng, len lén liếc Minh Huy, xoay người trở về bên người mẫu phi của mình.

Thôi Thụy Dao thấy Nguyên Tĩnh Vũ ôn nhu địa gấp thức ăn cho Minh Tú, thậm chí còn muốn đưa chén rượu của hắn cho nàng nhấp mọn ngụm, trong lòng không thể nói rõ là tu vị gì. Có chút chua xót, có chút ngọt ngào, có chút oán, lại còn có chút cảm động...

Mãi đến khi tiệc tối kết thúc, Nguyên Tĩnh Vũ mới buông Minh Tú xuống, lại còn thân mật hôn lên khuôn mặt của nàng.

Trước khi rời đi, Minh Tú nhỏ giọng hỏi han: "Phụ vương, sau này Minh Tú còn có thể nhìn thấy phụ vương không?"

Nguyên Tĩnh Vũ nghe được bất giác trong lòng chua xót, hắn ngồi xổm người xuống nhìn ánh mắt của nàng, nghiêm túc nói: "Đương nhiên có thể a, Minh Tú là nữ nhi của phụ vương, là tiểu bảo bối của phụ vương. Sau này, con mỗi ngày sớm hay muộn gì cũng đều có thể đến Càn Khôn điện nhìn phụ vương, còn có thể cùng chơi với bọn tỷ tỷ đệ đệ."

Minh Tú kêu một tiếng "Phụ vương", lại chạy vào trong lòng hắn lần nữa, khóc xong một trận mới dưới sự khuyên bảo của mẫu thân buông phụ thân ra, theo Thôi Thụy Dao đi trở về.

Đã từng trải qua kiếp nạn sinh tử, tâm tình Nguyên Tĩnh Vũ đã không còn giống với lúc trước. Hắn nhìn những thê thiếp mà hắn đã không còn nhớ rõ dung mạo, trong lòng càng thêm áy náy. Hắn nhớ tới sự tốt đẹp của các nàng và những nỗ lực của bản thân, hắn nguyện ý, trong phạm vi năng lực của mình, thỏa mãn nguyện vọng của các nàng, khiến cho các nàng có một cuộc sống áo cơm không lo và hạnh phúc...

Bạn đang đọc truyện *Duệ Mãn Hoàng Quý Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.